JOE ABERCROMBIE

puterea armelor

NAUTILUS

Joe Abercrombie

Puterea armelor

Traducere din limba engleză
Mihnea Columbeanu

www.virtual-project.eu

Pentru cei Patru Cititori.
Știți voi cine sunteți.

CUPRINS

Partea I

- Negoțul cu otravă
- Să fii șef
- Această treabă nobilă
- Omul cel nou
- Ora mesei
- Atât de multe în comun
- Cinste
- Fantome
- Datorii nemiloase
- O mulțime zdrențuită
- Iubit de lună
- Flori și aplauze
- Prea multe cuțite
- Cel mai bun dintre dușmani
- Capriciile războiului
- Făuritorul de regi
- Capcana
- Bătrâni nesuferiți
- Pregătiți pentru tot ce poate fi mai rău
- Veșmântul autorității
- Prima zi
- O atât de dulce tristețe
- Căpătând o umbră
- Întrebări
- A patra zi
- Perechea perfectă
- Cea de-a șaptea zi
- Prea mulți stăpâni
- Dulce victorie
- Deșteptări brutale

Partea a II-a

- Numărul morților
- Frunze pe apă
- Autoritate
- Cercul
- Un bine mai mare
- Scaunul lui Skarling
- Calități de conducător
- Ciocan și nicovală
- Caritate
- Mai bine să rămână îngropată
- Eroul de mâine
- Căderea nopții
- Întrebări
- Ziua judecății
- Sacrificii
- Deschide cutia
- Cărări întunecate
- Recunoașteri
- După ploi
- Răspunsuri
- Răniții
- Îndatoriri patriotice
- Prima lege
- Ceai și amenințări
- În spatele tronului
- Oameni buni, oameni răi
- Nu așa cum ai vrut
- Detalii nerezolvate

„Știe diavolul că-i diavol?”

- Începutul

Partea I

Viața fiind așa cum e, visăm la răzbunare.
Paul Gauguin

Negoțul cu otravă

Superiorul Glokta stătea în sală și aștepta. Își întinse gâtul slăbănog într-o parte, apoi în cealaltă, auzind trosnetele familiare, simțind obișnuitele corzi de durere cum se încordau prin mușchii încâlciți dintre omoplați. *De ce fac asta, dacă tot mă doare de fiecare dată? De ce trebuie să punem durerea la încercare? Să lingem ulcerația, să frecăm bășica, să zgândărim rana?*

– Ei? se răsti el.

Bustul de marmură de la baza scării nu-i răspunse decât cu o tăcere disprețuitoare. *Și deja mi-a ajuns până peste cap.* Cu pas târșâit, Glokta plecă, trăgându-și piciorul schilodit după el, pe dalele de piatră. Bocănitul bastonului reverbera printre stucaturile tavanului aflat departe, sus.

Când venea vorba de marii nobili din Consiliul Deschis, Lordul Ingelstad, proprietarul acelei săli peste măsură de mari, era într-adevăr un om de proporții reduse. Cap al unei familii al cărei noroc se împuținase cu trecerea anilor, dintr-a cărei bogăție și influență nu mai rămăsese aproape nimic. *Și cu cât se micșorează mai mult omul, cu atât mai tare trebuie să i se umfle prefăcătoria. Cum de nu-și dau seama niciodată? În spațiile largi, lucrurile mici nu fac decât să pară și mai mici.*

Undeva, în umbră, un ceas scoase câteva dangăte greoaie. *S-a și făcut târziu. Cu cât e mai mic omul, cu atât e mai lungă așteptarea ca să-l mulțumești. Dar eu știu să am răbdare atunci când trebuie. La urma urmei nu dau banchete opulente, nu adun mulțimi în extaz, nu sunt așteptat de femei frumoase cu răsuflarea tăiată. Nu mai e cazul. Gurkienii s-au ocupat de asta în tenebrele de sub închisorile Împăratului.* Își apăsă limba pe gingiile știrbe și gemu când își mută piciorul, din care o puzderie de ace îi fulgerară prin spinare, făcându-i pleoapele să tresalte. *Știu să am răbdare. Singurul lucru bun, când fiecare pas e un calvar. Înveți destul de repede să păsești cu grijă.*

Ușa de lângă el se deschise pe neașteptate, iar Glokta întoarse

brusc capul, străduindu-se să-și ascundă o strâmbătură, când oasele gâtului îi trosniră. În prag stătea Lordul Ingelstad: un bărbat înalt, cu chip rumen și aer patern. Zâmbind prietenos, îi făcu semn lui Glokta să intre. *De parcă ar fi o vizită de curtoazie, ba mai mult, una bine-venită.*

– Trebuie să-mi prezint scuze pentru că te-am lăsat să aștepți, Superior Glokta. Am avut atâția vizitatori, de când am sosit în Adua, încât mi se învârtește capul.

Să sperăm că nu ți se deșurbează de pe umeri!

– Atât de mulți vizitatori!…

Vizitatori cu ofrande, fără îndoială. Ofrande pentru votul tău. Ofrande ca să-i ajuți să-l aleagă pe următorul nostru rege. Cred însă că oferta mea îți va fi cam dureros s-o refuzi.

– Bei un strop de vin, Superior Glokta?

– Nu, Lord Ingelstad, mulțumesc.

Șontâcăind cu mare greutate, Glokta trecu pragul.

– N-am să stau mult. Și eu am multe treburi de rezolvat.

Alegerile nu se aranjează de la sine, să știi…

– Desigur, desigur. Te rog să iei loc.

Încântat, Ingelstad se trânti pe un scaun, indicând altul cu un gest. Glokta avu nevoie de câteva momente ca să se așeze, instalându-se cu grijă și potrivindu-și șoldurile până găsi o poziție în care să nu-l doară încontinuu spatele.

– Și ce-ai dori să discuți cu mine?

– Am venit din partea Arhilectorului Sult. Sper că n-ai să te superi dacă vorbesc direct, dar Eminența Sa îți dorește votul.

Pe trăsăturile masive ale nobilului se întipări o nedumerire simulată. *Ba chiar foarte prost simulată.*

– Nu sunt sigur că înțeleg. Votul meu în ce problemă?

Glokta își șterse un strop de umezeală de sub ochiul care-i lăcrima. *Chiar trebuie să ne pretăm la niște dansuri atât de nedemne? Nu avem constituția potrivită, iar eu nici picioare bune nu mai am.*

– În problema celui care va ocupa tronul pe viitor, Lord Ingelstad.

– A, aia…

Da, aia. Idiotule.

– Superior Glokta, sper că nu te voi dezamăgi, și nici pe Eminența

Sa, un om pentru care nu am decât cel mai mare respect, spuse Ingelstad, înclinând din cap cu o demonstrație exagerată de umilință, când spun că nu m-aș putea lăsa influențat, cu conștiința împăcată, în nicio direcție. Consider că, la fel ca tuturor membrilor Consiliului Deschis, mi s-a acordat o încredere sacră. Datoria mă obligă să votez pentru omul care mi se pare cel mai bun candidat, dintre toți concurenții excelenți cu care avem de-a face, încheie el, cu un zâmbet plin de cea mai mare mulțumire de sine.

Frumos discurs. Un nătărău de la țară ar putea chiar să-l și creadă. Cât de des l-am auzit, sau pe altele asemenea, în ultimele câteva săptămâni? Conform tradiției, acum ar urma târguiala. Discuția despre prețul exact al unei încrederi sacre. Cât argint contrabalansează o conștiință curată. Cât aur răzbește prin obligațiile datoriei. Numai că azi n-am chef de negocieri.

Glokta își înălță foarte sus sprâncenele.

– Trebuie să te felicit pentru atitudinea dumitale nobilă, Lord Ingelstad. Dacă toți oamenii ar avea un asemenea caracter, am trăi într-o lume mai bună. O atitudine nobilă, într-adevăr… mai ales când ai atât de mult de pierdut. Poate chiar totul, cred.

Se strâmbă, când își luă bastonul într-o mână și se aplecă dureros înainte, pe marginea scaunului.

– Îmi dau seama că nu te vei lăsa influențat, așa că acum îmi iau rămas-bun…

– La ce te-ai putea referi, Superior Glokta?

Neliniștea se citea vizibil pe chipul cărnos al nobilului.

– Păi, Lord Ingelstad, la afacerile dumitale necurate.

Obrajii rumeni își pierduseră în mare parte culoarea.

– Trebuie să fie o greșeală la mijloc.

– A, te asigur că nu e, replică Glokta, scoțând hârtiile cu mărturisirea din buzunarul interior al hainei. Ești menționat adesea în declarațiile Pânzarilor șefi, înțelegi? Foarte adesea.

Și ridică în față hârtiile foșnitoare, ca să le poată vedea amândoi.

– Aici ești numit – iar termenul nu-mi aparține, înțelegi – „complice”. Aici „principal beneficiar” al unei operațiuni de contrabandă cum nu se poate mai neplăcute. Iar aici, după cum vei observa – și aproape că roșesc menționând-o – numele dumitale și

cuvântul „trădare” apar într-o vecinătate foarte strânsă.

Ingelstad se înmuie în scaun, lăsându-și cu zgomot, pe masa de alături, paharul din care se revărsară câțiva stropi de vin. *Vai, dar ar trebui neapărat să ștergem acolo. Poate rămâne o pată îngrozitoare, iar unele pete sunt imposibil de înlăturat mai târziu.*

– Eminența Sa, continuă Glokta, contând pe dumneata ca prieten, ți-a putut ține numele la adăpost de investigațiile inițiale, spre binele tuturor. A înțeles că nu încercai decât să ții piept ghinioanelor familiei, și nu e un om lipsit de compasiune. Dar, dacă ar fi să-l dezamăgești în problema voturilor, simpatia i se va epuiza rapid. Înțelegi ce vreau să spun?

Că eu, unul, consider că am vorbit cât se poate de clar.

– Da… horcăi Ingelstad.

– Și obligațiile datoriei? Par mai permisive, de-acum?

Nobilul înghiți în sec; din obraji îi dispăruse complet roșeața.

– Sunt nerăbdător s-o ajut pe Eminența Sa în orice fel posibil, desigur, dar… problema e…

Acum ce urmează? O ofertă disperată? O mită deznădăjduită? Un apel la propria mea conștiință, chiar?

– Ieri a venit la mine un reprezentant al Înaltului Judecător Marovia. Un om pe nume Harlen Morrow. A făcut unele descrieri foarte asemănătoare… și a formulat amenințări deloc diferite.

Glokta se încruntă. *Nu mai spune…?! Marovia și viermișorul lui. Mereu cu un pas înainte sau cu un pas în urmă, dar niciodată prea departe.*

În glasul lui Ingelstad se strecurase o notă stridentă.

– Acum eu ce să fac? Nu vă pot sprijini pe amândoi! Am să plec din Adua, Superior Glokta, și nu mă mai întorc niciodată! Am să… am să mă abțin de la vot…

– Blestemăția asta n-ai s-o faci! șuieră Glokta. Vei vota așa cum îți spun eu, iar pe Marovia să-l ia dracu’!

Să-l mai îmboldesc? E dezgustător, dar fie… Nu mi-am mânjit deja mâinile până la coate? Ce contează dacă mai scormonesc prin încă vreo hazna, două…? Își lăsă glasul să se înmoaie, ca un tors mătăsos:

– Ieri ți-am observat fiicele în parc.

Din obrajii nobilului se șterseră și ultimele vestigii de culoare.

– Trei tinere inocente, în pragul feminității, îmbrăcate la ultima modă, una mai frumoasă decât alta. Cea mai tânără să tot aibă… cincisprezece ani?

– Treisprezece… cârâi Ingelstad.

– Aha… făcu Glokta și-și răsfrânse buzele într-un zâmbet știrb. Înflorește de timpuriu. N-au mai vizitat niciodată Adua, dacă nu mănșel…?

– Nu… răspunse celălalt, într-o șoaptă abia auzită.

– Mă gândeam eu. Emoțiile și încântarea lor, când se plimbau prin grădinile Agriontului, erau absolut fermecătoare. Jur că trebuie să fi atras privirile tuturor pețitorilor corespunzători din capitală.

Apoi, zâmbetul i se șterse treptat de pe chip.

– Mi s-ar frânge inima, Lord Ingelstad, să văd trei făpturi atât de delicate azvârlite dintr-odată într-una dintre cele mai aspre instituții penale din Englia. Locuri unde frumusețea, buna creștere și firea blândă atrag o atenție de un cu totul alt soi, mult mai puțin plăcută.

Și-și compuse cu grijă un fior de oroare, în timp ce se apleca înainte ca să șoptească:

– Nici măcar unui câine nu i-aș dori o asemenea viață. Și totul numai din cauza indiscrețiilor unui tată care avea la îndemână mijloacele de-a îndrepta greșeala.

– Dar fiicele mele n-au fost implicate…

– Alegem un rege nou! Toată lumea e implicată!

Cam dur, poate… Dar vremurile dure cer acțiuni la fel de dure. Glokta se săltă cu greu în picioare, cu mâna tremurându-i pe baston, de efort.

– Îi voi spune Eminenței Sale că pe votul dumitale poate conta.

Ingelstad se prăbuși în sine, brusc și deplin. *Ca un burduf de vin înjunghiat.* Umerii i se înmuiară, chipul i se fleșcăi de groază și neputință.

– Dar Înaltul Judecător… șopti el. N-ai pic de milă?

Glokta nu putu decât să ridice din umeri.

– Am avut, cândva. În copilărie, eram milostiv până dincolo de granița nesocotinței. Jur că plângeam la vederea unei muște prinse într-o pânză de păianjen.

Când se întoarse spre ușă, un spasm brutal îi străbătu piciorul și îl

făcu să se strâmbe.

– Durerea neîncetată m-a vindecat.

Era o mică întrunire intimă. *Dar compania nu prea inspiră căldură.* Superiorul Goyle îl privea încruntat pe Glokta peste masa uriașă și rotundă din biroul uriaș și rotund, cu ochii săi ca două mărgele lucind pe chipul osos. *Și nu cu sentimente afectuoase, aș crede.*

Atenția Eminenței Sale Arhilectorul, șeful Inchiziției Maiestății Sale, era îndreptată în altă parte. Pe peretele curb, acoperind poate jumătate din toată camera, stăteau prinse trei sute douăzeci de foi de hârtie. *Câte una pentru fiecare inimă mare din nobilul nostru Consiliu Deschis.* Fosneau încet în boarea care adia prin ferestrele mari. *Hârtiuțe fluturânde pentru voturi fâlfâinde…* Fiecare era însemnată cu câte un nume. *Lordul cutare, Lordul cutărică, ba de ici, ba de colo… Oameni mari și oameni mici. Oameni de ale căror opinii, pe de-a-ntregul, nu-i păsa nimănui, până când Prințul Raynault a căzut din pat direct în mormânt.*

Multe dintre file aveau în colț un cocoloș de ceară colorată. Unele aveau câte două sau chiar trei. *Angajamente. Cu cine vor vota? Albastru pentru Lordul Brock, roșu pentru Lordul Isher, negru pentru Marovia, alb pentru Sult și așa mai departe. Toate, supuse schimbării, desigur, după cum suflă vântul peste ele.* Dedesubt erau scrisese rânduri-rânduri, cu litere mici și înghesuite. Prea mici pentru ca Glokta să le poată citi din locul unde stătea, dar știa ce spuneau. *Nevastă-sa a fost curvă… Îi plac tinereii… Bea prea mult ca să-i fie bine… A omorât o slugă, la furie… Are datorii la joc pe care nu le poate acoperi… Secrete… Zvonuri… Minciuni… Uneltele acestei nobile îndeletniciri. Trei sute douăzeci de nume, și tot atâtea povestioare sordide, fiecare bună de zgândărit și scormonit și de împins spre noi. Politicale. Cu adevărat, opera preacinstiților.*

Și atunci, de ce fac eu asta? De ce?

Arhilectorul avea probleme mai presante.

– Brock e încă în frunte, murmură el cu un glas monoton și acru, privind foile bătute de vânt, cu mâinile la spate. Are vreo cincizeci de voturi, mai mult sau mai puțin sigure.

Pe cât de sigure pot fi în vremuri nesigure.

– Isher nu e prea departe în urmă-i, cu patruzeci, patruzeci și ceva pe numele lui. Skald a câștigat recent câteva, din câte ne putem da seama. Un om neașteptat de necruțător. Aproape că ține în mână delegația din Starikland, ceea ce-i aduce cam treizeci de voturi, poate, iar Barezin stă tot cam pe-acolo. După cum se prezintă lucrurile, ei sunt cei patru concurenți principali.

Dar cine știe? Poate că Regele va mai trăi un an și, când va veni vremea votului, cu toții ne vom fi omorât unii pe alții. La acest gând, Glokta fu nevoit să-și stăpânească un zâmbet. Rotonda Lorzilor, doldora de cadavre îmbrăcate scump, fiecare mare nobil din Uniune și toți cei doisprezece membri ai Consiliului Închis. *Fiecare, înjunghiat în spate de omul de lângă el. Hidosul adevăr al guvernării…*

– Ai vorbit cu Heugen? întrebă răstit Sult.

Goyle își smuci capul cu început de chelie, strâmbându-se spre Glokta cu o enervare abia stăpânită.

– Lordul Heugen încă se mai zbate amăgindu-se că ar putea fi viitorul nostru rege, deși nu poate controla în niciun caz mai mult de o duzină de scaune. Abia dacă a avut timp să ne asculte oferta, atât de ocupat era să mai culeagă voturi. Poate într-o săptămână, două, o să-i vină mintea la cap. Atunci, ar putea fi încurajat să ni se alăture, dar n-aș băga mâna-n foc. Cel mai probabil, se va alia cu Isher. Din câte înțeleg, ăștia doi au fost dintotdeauna apropiați.

– Bravo lor, șuieră Sult. Și cu Ingelstad cum e?

Glokta se foi pe scaun.

– I-am prezentat ultimatumul dumneavoastră în termeni foarte direcți, Eminență.

– Atunci, putem conta pe votul lui?

Cum să-i zic…?

– N-aș putea-o spune cu deplină certitudine. Înaltul Judecător Marovia a putut veni cu amenințări aproape identice cu ale noastre, prin intermediul omului său, Harlen Morrow.

– Morrow? Ăsta nu-i un lingău al lui Hoff?

– S-ar părea că a mai urcat pe scara socială.

Sau a coborât – depinde de punctul de vedere.

– Am putea avea grijă de el, remarcă Goyle, cu o expresie teribil de neplăcută. Foarte ușor…

– Nu! se răsti Sult. Ce tot ai, Goyle? Oricând apare o problemă, tu imediat vrei să faci moarte de om? Deocamdată, trebuie să procedăm cu grijă, să apărem ca niște oameni rezonabili, deschiși negocierilor.

Se duse la fereastră, unde piatra cea mare de la inelul funcției îi scânteie violet în razele soarelui.

– Între timp, nimeni nu se mai gândește la treburile guvernării. Impozitele rămân neîncasate. Crimele trec nepedepsite. Nemernicul ăsta căruia i se spune Tăbăcarul, demagogul și trădătorul ăsta, vorbește în public prin bâlciuri, chemând la rebeliune pe față! Zi de zi, țăranii își părăsesc fermele ca s-o ia pe calea banditismului, săvârșind tâlhării și stricăciuni neștiute. Haosul se răspândește, iar noi nu avem puterea de a-l înăbuși. În Adua au mai rămas doar două regimente din Garda Regală, care abia ajung ca să păstreze ordinea în oraș. Cine știe dacă unul dintre nobilii noștri lorzi nu se va plictisi să tot aștepte și va hotărî să încerce o înhățare prematură a coroanei? I-aș crede în stare!

– Armata se va întoarce curând din Nord? se interesă Goyle.

– Improbabil. Nerodul ăla de Mareșal Burr a pierdut trei luni bătând pasul pe loc lângă Dunbrec, așa că Bethod a avut timp destul să-și regrupeze forțele dincolo de Șuvoiul Alb. Cine știe când o să termine treaba – dacă o va termina vreodată!

Luni petrecute ca să distrugă propria noastră fortăreață. Aproape c-aș vrea să nu mai fi făcut atâtea eforturi construind-o.

– Douăzeci și cinci de voturi, se încruntă Arhilectorul spre hârtiile foșnitoare. Douăzeci și cinci, iar Marovia are optsprezece? Abia dacă facem vreun progres! Pentru fiecare vot câștigat, pierdem câte unul în altă parte!

Goyle se aplecă înainte în scaun.

– Poate că, Eminență, a venit vremea să apelăm din nou la prietenul nostru de la Universitate…

Arhilectorul scoase un șuierat furios, iar Goyle închise brusc gura. Glokta privi afară, pe fereastră, prefăcându-se că nu auzise nimic ieșit din comun. Cele șase turle dărăpănate ale Universității dominau peisajul. *Dar ce ajutor ar putea cineva să găsească acolo? Printre dărâmături și praf, de la Adepții ăia idioți și bătrâni?*

Sult nu-i lăsă mult timp de gândire.

– Am să vorbesc personal cu Heugen, spuse el și împunse o hârtie cu degetul. Goyle, scrie-i Lordului Guvernator Meed și încearcă să-i obții sprijinul. Glokta, aranjează o întrevedere cu Lordul Wetterlant. Încă n-a declarat de partea cui este. Și-acum, plecați de-aici, amândoi.

Se întoarse dinspre hârtiile pline de secrete, fixându-l pe Glokta cu ochii lui albaștri și duri.

– Ieși afară de-aici și… adu-mi… voturi!

Să fii șef

– Ce noapte rece! strigă Copoiul. Parcă trebuia să fie vară!

Tustrei ridicară privirile. Cel mai aproape stătea un bătrân cărunt, cu un chip care văzuse ceva capricii ale vremii la viața lui. Alături era un tânăr cu brațul stâng lipsă de deasupra cotului. Al treilea nu era mai mult decât un băietan, care stătea mai spre capătul cheiului, privind încruntat spre marea neguroasă.

Copoiul se prefăcea șchiop, târându-și un picior în urmă, cu strâmbături ca de durere. Se înghesui sub felinarul ce se bălăbănea la capătul prăjinii, cu clopotul de alarmă alături, ridicând butelcuța ca s-o vadă și ceilalți.

Bătrânul rânji, rezemându-și lancea de perete.

– Aicea, lângă apă, tot mereu e frig.

Veni și el, frecându-și palmele.

– Bine că te-avem pe tine, să ne ții de cald, hmm?

– Mda. Noroc la toată lumea.

Copoiul scoase dopul, lăsându-l să atârne la capătul sforii, ridică o cană și turnă.

– N-ai de ce să te codești, nu, puștiule?

– Cred că nici nu poate fi vorba, răspunse Copoiul, turnând mai departe.

Cel cu un singur braț fu nevoit să-și lase lancea jos când primi cana. Băiatul veni ultimul, măsurându-l pe Copoi cu o privire temătoare. Bătrânul îl înghionti cu cotul.

– Ești sigur că maică-ta te lasă să bei, puștiule?

– Cui îi pasă ce zice ea? mormăi băiatul, încercând să-și strecoare o notă bărbătească în glasul subțire.

Copoiul îi dădu și lui o cană.

– Dacă poți să ții o lance, ești destul de mare ca să ții și-o stacană, socot.

– Mi-s destul de mare! se răsti băiatul, înhățând cana din mâna Copoiului – dar, când luă prima sorbitură, se cutremură. Copoiul își

aminti ce rău i se făcuse și lui când băuse pentru prima oară, întrebându-se de ce atâta tevatură, și zâmbi pentru sine.

Băiatul, însă, crezu că de el râdea:

– Și tu cine ești, la urma urmei?

Bătrânul țistui din limbă.

– Nu-l băga-n seamă. E-ncă destul de tânăr ca să creadă că bădărănia atrage respectu'.

– N-are n'ica, replică Copoiul, turnându-și și el o cană, după care puse butelca jos pe pietre, în timp ce se gândea la ceea ce avea de spus în continuare, ca să fie sigur că nu făcea greșeli. Pe mine mă cheamă Cregg…

Cunoscuse cândva un om numit Cregg, omorât într-o încăierare pe dealuri. Nu-i fusese prea simpatic și habar n-avea de ce acum îi venise-n minte tocmai acel nume, dar oricare mergea la fel de bine, la o adică. Se plesni peste coapsă, continuând:

– M-a-mpuns unu-n picior la Dunbrec și încă nu mi s-a vindecat ca lumea. Nu mai po' să merg. Socot că s-a zis cu zilele mele de luptă, așa că șefu' m-a trimis aicea, să mă uit cu voi la apă.

Privi peste mare, care se unduia scânteietor sub lună, ca o ființă vie.

– Da', oricum, nu po' să zic că-mi pare prea rău. La drept vorbind, mi s-a tăbăcit pielea de-atâtea lupte.

Ultima, măcar, nu era o minciună.

– Știu cum e, răspunse Un-Singur-Braț, plimbându-i prin față ciotul. Și pe-acolo cum mai e?

– Merge. Ăia ai Uniunii stau tot pe-afară, încercând tot felu' ca să treacă de ziduri, iar noi i-așteptăm de ailaltă parte a râului. De săptămâni întregi o ține tot așa.

– Am auzit că unii băieți au trecut de partea Uniunii. Și că era acolo și Treicopaci, a murit în lupta aia.

– Mare om, Rudd Treicopaci, replică bătrânul, mare om…

– Mhm, dădu din cap și Copoiul. Așa era.

– Da' am mai auzit și că acum Copoiul i-a luat locu', continuă Un-Singur-Braț.

– Știi sigur?

– Așa se zice. Mare nemernic, ăla. Unu' mare cât toate zilele. Cică

i-a retezat unei muieri sfârcurile cu dinții, odată, de-acolo i se trage porecla.

Copoiul clipi din ochi.

– I-auzi…! Mă rog, nu l-am văzut niciodată.

– Și-am mai auzit că și Sângerosul-Nouă era acolo, șopti băiatul, cu ochii mari, ca și cum ar fi vorbit despre o stafie.

Ceilalți doi pufniră.

– Sângerosul-Nouă-i mort, băiete, și-i doresc călătorie sprâncenată, că al dracu' mai era, mormăi Copoiul, cutremurându-se. La naiba, da' ce prostii ți-au mai intrat în cap!

– Așa am auzit, atâta tot.

Bătrânul mai trase o dușcă de grog și plescăi din buze.

– Nu prea mai contează care unde-i. M-aștept ca Uniunea să se sature, după ce-și iau fortul înapoi. O să se plictisească și-o să plece-acasă, și toate au să fie iar ca-nainte. Nici unu' dintre ei n-o să vină aici la Uffrith, oricum.

– Nu, confirmă încântat Copoiul, aici n-au să vină.

– Atunci, noi de ce stăm de strajă? scânci băiatul.

Bătrânul își dădu ochii peste cap, de parcă ar fi auzit întrebarea de zece ori înainte, dând mereu același răspuns.

– Fin'că așa am primit ordin, băiete.

– Și când primești un ordin, fă bine și-l îndeplinește ca lumea.

Copoiul își amintea că Logen îi spusese același lucru, la fel și Treicopaci. Acum, amândoi se întorseseră în țărână, da' vorba lor era la fel de adevărată.

– Chiar dacă-i o treabă măruntă, sau primejdioasă, sau murdară. Chiar dacă-i una pe care ți-ar veni mai bine să n-o faci.

Fir-ar să fie, îl tăia pișarea. Mereu îi venea în asemenea momente.

– Destul de-adevărat, încuviință bătrânul, zâmbind cu nasul în cană. Treburile tre' să se facă.

– Ba bine că nu. Păcat, totuși… Păreți niște băieți destul de buni.

Și Copoiul își duse mâna la spate, ca și cum s-ar fi scărpinat în fund.

– Păcat? îl privi nedumerit băiatul. De ce zici că-i pă…

În clipa aceea, Dow veni pe la spate și-i tăie beregata.

Aproape în același timp, mâna murdară a Ursuzului acoperi gura

lui Un-Singur-Braț, iar din deschizătura mantalei ieși vârful însângerat al unui pumnal. Copoiul se repezi înainte și-l înjunghie scurt pe bătrân în coaste, de trei ori. Bătrânul scoase un gâfâit și se împletici, cu ochii mari și cana încă în mână, pe când din gura căscată îi curgeau balele. În sfârșit, căzu la pământ.

Băiatul se târî puțin mai încolo. Își dusese o mână la gât, încercând să împiedice sângerarea, iar pe cealaltă o întindea spre prăjina unde era agățat clopotul de alarmă. Avea ceva bărbăție, socoti Copoiul, dacă se mai gândea la clopot, când era cu gâtul tăiat. Totuși, nu se târâse mai mult de un pas, când Dow îl călcă pe ceafă, strivindu-i grumazul.

Copoiul se strâmbă când îi auzi oasele gâtului trosnind. Nu meritase probabil o asemenea moarte, dar așa e la război… Mulți oameni sunt uciși pe nedrept. Avuseseră de făcut o treaba, o făcuseră, și toți trei erau încă vii. Nici nu se prea așteptase la altceva, dar tot îi lăsa un gust amar în gură. Niciodată nu-i fusese ușor, dar acum, ca șef, îi era mai greu ca oricând. Ciudat, cât de ușor e să omori oameni când ai pe cineva care să-ți spună s-o faci… Grea treabă, uciderea. Mai grea decât ai crede.

Doar dacă nu cumva te numești Dow cel Negru, desigur. Ticălosul ăla omora un om la fel de ușor cum se pișa. Asta-l făcea așa de al naibii de bun. Copoiul îl privi cum se apleca să ia de pe trupul inert al lui Un-Singur-Braț mantaua, pentru a și-o pune pe umeri, după care rostogoli cadavrul în mare, la fel de nepăsător ca și cum ar fi aruncat gunoiul.

– Tu ai două brațe, comentă Ursuzul, care avea deja pe el mantaua bătrânului.

– Ce vrei să spui? întrebă Dow, privindu-se. Doar n-o să-mi tai brațu' ca să mă deghizez mai bine, bă idiotule!

– Vrea să zică să ți-l ții ascuns.

Copoiul îl privi pe Dow cum ștergea cu un deget murdar buza unei căni, după care își turnă grog și-l dădu pe gât.

– Cum poți să bei într-un moment ca ăsta? întrebă el, în timp ce lua mantaua însângerată de pe trupul băiatului.

Dow ridică din umeri, în timp ce-și mai turna o porție.

– Ar fi păcat să se piardă. Și, cum ziceai: e frig.

Pe chip i se ivi un rânjet răutăcios.

– La naiba, da' bine le mai zici, Copoiule. Cică, „mă cheamă Creg", îl imită el, făcând doi pași șontâcăiți. „M-au împuns în cur la Dunbrec!" De unde le scoți?

Îl plesni pe Ursuz cu dosul palmei pe umăr:

– Mișto al dracu', mm? E o vorbă pentru asta… cum îi zice, dom'le…?

– Plauzibil, spuse Ursuzul.

Ochii lui Dow se luminară.

– Plauzibil. Așa ești tu, Copoiule. Ești un nemernic plauzibil al dracu'. Jur c-ai fi putut să le zici și că erai Skarling Fărăglugă-n carne și oase, și tot te-ar fi crezut. Nu știu cum de nu te pufnește râsu'.

Copoiului nu-i prea venea să râdă. Nu-i plăcea să se uite la cele două cadavre căzute pe pietre. Îl tot muncea grija că băiatul avea să răcească fără manta. O prostie, dacă stătea să se gândească, de vreme ce zăcea într-o baltă de sânge, la un pas distanță.

– Lasă asta, mormăi el. Aruncați-i pe ăștia doi și treceți lângă poartă. Nu știm când au s-apară alții.

– Că chiar așa, șefu', că chiar așa, cum zici matale.

Dow îi împinse pe cei doi în apă, apoi desprinse limba clopotului de alarmă și o aruncă și pe aceea în mare, pentru siguranță.

– Păcat, zise Ursuzul.

– De ce?

– De clopot.

Dow clipi din ochi.

– Păcat de clopot, auzi la el! Te-a apucat vorbăria, așa deodată, și știi ceva? Cred că-nainte-mi plăcea mai mult de tine. Păcat de clopot? Ți-ai pierdut mințile, băiete?

Ursuzul ridică din umeri.

– Ăia din sud ar avea nevoie de unu', când ajung aici.

– Atunci n-au decât să se-arunce dracu-n apă după el, ce, nu pot?

Și Dow înhăță lancea lui Un-Singur-Braț, pornind spre poarta deschisă, cu pași mari și cu mâna vârâtă în mantaua furată, bombănind pentru sine:

– Păcat de clopot… băga-mi-aș picioarele…

Copoiul se înălță pe vârfuri și desprinse felinarul, îl ridică, întorcându-se cu fața spre mare, apoi ridică o latură a mantalei ca să-l acopere, coborându-l din nou. Îl ridică, îl coborî iar – și încă o dată, după care îl agăță la loc pe prăjină. Flăcăruia care pâlpâia înăuntru în acele momente părea prea mică pentru a le încălzi speranțele. O lucire care abia se putea vedea peste apă, dar alta nu aveau.

Se aștepta ca mereu să meargă ceva prost, să izbucnească hărmălaia în oraș, cinci duzini de carli să năvălească pe poarta deschisă și să-i omoare pe toți trei, așa cum meritau. Numai la acest gând, și îi plesnea bășica. Totuși, nu venea nimeni. Niciun sunet nu se auzea, numai scârțâitul clopotului gol pe prăjină și plescăitul valurilor reci pe lemn și pietre. Totul mergea întocmai cum plănuiseră.

Din întuneric apăru lunecând prima barcă. La provă stătea Fior, rânjind. Zece carli, înghesuiți în spatele lui, vâsleau cu mare grijă. Chipurile lor albe erau încordate, scrâșnind din dinți în efortul de a păstra tăcerea. Cu toate acestea, fiecare zgomot metalic sau lemnos făcea nervii Copoiului să tresară.

Când barca se apropie, Fior și băieții lui agățară câțiva săculeți cu paie peste bord, pentru ca lemnul să nu se frece de pietre. Stabiliseră totul în urmă cu o săptămână. Azvârliră frânghii, iar Copoiul și Ursuzul le prinseră, pentru a trage barca la chei, ca s-o lege. Copoiul îl privi pe Dow, care stătea nemișcat, sprijinit de zid lângă poartă, și clătină încet din cap, semn că din oraș nu se auzea nicio mișcare. Apoi, Fior urcă treptele, lin și fără zgomot, după care se ghemui în întuneric.

– Bine lucrat, șefule, șopti el, cu un zâmbet larg. Bine și frumos.

– O s-avem timp să ne batem pe umeri mai târziu. Legați și celelalte bărci.

– Că bine zici.

Se apropiau și altele, tot cu carli și saci de paie. Băieții lui Fior le traseră la mal, iar oamenii începură să urce pe chei. Tot felul de indivizi care veniseră în ultimele câteva săptămâni. Oameni cărora nu le plăcea felul nou de a lucra al lui Bethod. Curând, lângă apă se adunase o mulțime destul de numeroasă. Erau atât de mulți, încât

Copoiului nu-i venea să creadă că nu-i vedea nimeni.

Se adunară în grupuri, așa cum stabiliseră, fiecare cu câte un șef și o misiune dinainte hotărâtă. Doi băieți cunoșteau orașul Uffrith și-i desenaseră planul pe pământ, așa cum obișnuia să facă Treicopaci. Copoiul îi pusese pe toți să-l memoreze. Zâmbi, gândindu-se câte mofturi făcuse Dow cel Negru, dar acum vedeau că meritase. Se ascunse lângă poartă, iar oamenii începură să treacă prin fața lui, grupuri-grupuri tăcute, în întuneric.

Tul veni primul, cu o duzină de carli în urma lui.

– În regulă, Capdetunet, spuse Copoiul, voi luați poarta principală.

– ’nțeles, făcu Tul.

– Cea mai importantă treabă din toate, așa că-ncercați s-o faceți fără zgomot.

– Fără, s-a consemnat.

– Atunci, noroc, Tul.

– N-o s-avem nevoie.

Și uriașul porni grăbit pe străzile întunecoase, cu detașamentul după el.

– Tichie Roșie, tu iei turnul de lângă puț și zidurile din spate.

– P-alea le iau.

– Fior, tu și băieții tăi stați de veghe în piața orașului.

– Cum veghează bufnița, șefule.

Și tot așa, treceau pe rând, intrând pe poartă spre străzile cufundate în beznă, fără să facă mai mult zgomot decât vântul pe mare și valurile la chei. Copoiul îi dădea fiecărui grup câte o misiune și-i trimitea pe toți mai departe, cu o bătaie pe umăr. Dow veni ultimul, însoțit de câțiva oameni cu priviri hotărâte.

– Dow, tu iei sala căpeteniei. Stivuiești niște lemne, cum am spus, dar nu le dai foc, m-auzi? Nu omori pe nimeni dacă nu e nevoie. Nu încă.

– Nu încă, merge și așa.

– Și, Dow… se întoarse iar Copoiul spre el. Nici să nu te-apuci să superi vreo femeie.

– Da’ ce crezi c-oi fi? replică Dow, cu dinții lucindu-i în întuneric. Vreun soi de animal?

Și cu asta, terminară. Mai erau doar el și Ursuzul și alți câțiva care să stea de strajă lângă apă.

– Hm, făcu Ursuzul, dând încet din cap.

De la unul ca el, asta era într-adevăr o laudă însemnată.

Copoiul arătă spre prăjină.

– Ia clopotul ăla de-acolo! Poate să ne fie de folos, la urma urmei.

Pe sufletele morților, dar tot făcea zgomot! Copoiul fu nevoit să închidă pe jumătate ochii, cu tot brațul tremurându-i, în timp ce lovea clopotul cu mânerul pumnalului. Nu se simțea deloc comod printre toate acele clădiri, înghesuit între ziduri și garduri. Nu petrecuse prea mult timp în orașe, la viața lui, iar atâta cât stătuse, nu fusese prea plăcut. Fie dădea foc și distrugea, după câte un asediu, fie zăcea în temnițele lui Bethod, așteptându-și moartea.

Clipind din ochi, se uită în jur la învălmășeala de acoperișuri din ardezie, ziduri vechi de piatră cenușie, lemn înnegrit, tencuială murdară, toate umezite de ploaia mărunță. Părea un mod de viață ciudat, să dormi într-o cutie, să te trezești zi de zi numai în același loc. Simplul gând îl neliniștea, ca și cum clopotul ăla nu l-ar fi făcut deja să fie destul de nervos. Își drese glasul și puse clopotul pe caldarâm, lângă el. Apoi, rămase pe loc, în așteptare, cu o mână pe garda sabiei, într-o atitudine pe care o spera serioasă.

De pe o stradă se auzi un lipăit de pași, și o fetiță alergă în piață. Rămase cu gura căscată când îi văzu stând acolo, un grup de oameni, toți bărboși și înarmați, cu Tul Duru în mijloc. Probabil că niciodată nu mai văzuse un om atât de înalt. Se răsuci brusc să fugă înapoi, aproape alunecând pe caldarâmul ud. Apoi, îl văzu pe Ursuz așezat pe o stivă de lemne, chiar în spatele ei, cu spatele sprijinit de zid și sabia pe genunchi, și împietri.

– Nu face nimic, fato, mârâi Dow. Po’ să stai aicea unde ești.

Veneau și alții, intrând grăbiți în piață de peste tot, și toți făceau aceleași mutre șocate la vederea Copoiului și a flăcăilor lui care stăteau în așteptare. Femei și băieți, mai ales, și vreo doi bătrâni. Treziți din somn de clopot, încă pe jumătate adormiți, cu fețele umflate și ochii roșii, cu hainele în neorânduială, înarmați cu ce găsiseră la îndemână. Un băiat ținea un satâr de carne. Un bătrân

adus de spate avea o sabie ce părea și mai bătrână decât el. O fată din fruntea celorlalți, cu o furcă și o claie de păr negru, avea pe față o expresie care Copoiului îi amintea de Shari: dură și gânditoare, așa cum obișnuia să se uite la el înainte de a începe să se culce împreună. Copoiul îi privi încruntat picioarele desculțe și murdare, sperând să nu fie nevoit s-o ucidă.

O spaimă zdravănă ar fi fost cea mai bună cale de a rezolva totul repede și ușor. Prin urmare, Copoiul încercă să li se adreseze ca un om de temut, nu ca unul care făcea pe el. Așa cum ar fi vorbit Logen. Sau, poate, i-ar fi speriat mai rău decât era nevoie. Ca Treicopaci, atunci. Aspru, dar deschis, dorind ceea ce era mai bine pentru toată lumea.

– Căpetenia-i printre voi? mârâi el.

– Io-s ăla, croncăni bătrânul cu sabia, al cărui chip se fleșcăise de uimire să găsească atâția străini înarmați în mijlocul orașului său. Mă cheamă Brass. Tu cine naiba oi fi?

– Sunt Copoiul, el e Harding Ursuzul, iar ăsta mare e Tul Duru Capdetunet.

Câteva perechi de ochi se măriră, dinspre oameni se auziră șușoteli. Se părea că mai auziseră numele acelea.

– Suntem aici cu cinci sute de carli, iar în noaptea asta v-am cucerit orașul.

Câteva exclamații și scâncete, la auzul acestor cuvinte. De fapt, erau mai degrabă vreo două sute, dar n-avea niciun rost să le spună. Le-ar fi putut veni ideea că merita să lupte, iar Copoiul n-avea chef să înjunghie femei sau să fie înjunghiat de vreuna.

– Mai sunt destui de-ai noștri, prin jur, iar străjerii voștri sunt toți legați fedeleș – adică, ăia pe care n-a fost nevoie să-i omorâm. Unii din flăcăii mei, și-ar trebui să știți că vorbesc despre Dow cel Negru…

– Ăsta-s io! precizează Dow cu rânjetul lui răutăcios, iar câțiva oameni se retraseră cu teamă din preajma lui, de parcă li s-ar fi spus că era dracul în persoană.

– … Ei bine, ar fi vrut să vă dăm foc la case imediat și să omorâm vreo câțiva. Să facem așa cum obișnuiam când l-aveam în frunte pe Sângerosul-Nouă, pricepeți ce vreau să zic?

Un copil din mulțime începu să plângă încet, cu smiorcăieli mucoase. Băiatul cu satârul de carne se uita în jur, tremurând, iar fata brunetă strângea și mai tare coada furcii, clipind din ochi. Da, prinseseră ideea.

– Da' m-am gândit să vă dau cinstit o șansă să vă predați, de vreme ce orașu-i plin de femei și copii și cine mai e pe-aici. Eu cu Bethod am treabă, nu cu voi. Uniunea vrea să folosească orașul ăsta ca port, s-aducă oameni și provizii și ce-o mai fi. Vor ajunge aici într-o oră, cu corăbiile. O mulțime. Așa o să meargă treaba, orice-ați zice voi. Cred c-ați înțeles c-o putem face și cu vărsare de sânge, dacă așa vreți. Morții știu c-am avut cu cine să ne facem încălzirea. Sau puteți să predați armele, dacă le-aveți, și-o să ne-nțelegem ca oamenii, frumos și… cum era cuvântul ăla?

– Civilizat, îi aminti Ursuzul.

– Așa. Civilizat. Ei, ce ziceți?

Bătrânul își atinse sabia, mai degrabă pentru a se rezema în ea decât ca s-o ridice. Privi în sus spre ziduri, de unde se uitau la ei câțiva carli, și umerii i se înmuiară.

– Ne-ați luat ca din oală, pare-se. Copoiul, 'ai? Mereu am auzit că ești un nemernic mintos. Oricum, n-au mai rămas prea mulți care să-ți țină piept. Bethod i-a luat pe toți care puteau să mânuiască sabia și scutu-n același timp.

Întoarse capul spre mulțimea amărâtă din spatele lui.

– Pe femei o să le lăsați în pace?

– O să le lăsăm în pace.

– Adică p-alea care vor să fie lăsate-n pace, precizează Dow, hlizindu-se spre fata cu furca.

– Le lăsăm în pace, repetă Copoiul, privindu-l aspru. O să am eu grijă.

– Bine, atunci, oftă bătrânul, foindu-se în loc și strâmbându-se, când îngenunche să-și arunce arma ruginită la picioarele Copoiului. Ești un om mai de treabă decât Bethod, din parte-mi. Cred că s-ar cădea să-ți mulțumim pentru milostivire, dacă te-oi ține de cuvânt.

– Hm.

Copoiul nu se simțea prea milostiv. Se îndoia că omul pe care-l omorâse pe chei i-ar fi mulțumit, sau cel cu un singur braț,

înjunghiat pe la spate, sau băiatul cu beregata tăiată, căruia-i fusese răpită întreaga viață.

Unul câte unul, ceilalți oameni din mulțime veniră în față, iar armele, dacă se puteau numi așa, căzură pe rând grămadă. Un morman de unelte ruginite și alte vechituri. Băiatul sosi ultimul și-și lăsă satârul să cadă zăngănind peste celelalte, îl privi speriat pe Dow cel Negru, apoi reveni grăbit la ceilalți și apucă strâns mâna fetei brunete.

Rămaseră acolo, o adunătură cu ochii holbați, iar Copoiul aproape că le putea simți mirosul fricii. Se așteptau ca Dow și carlii să se-apuce să-i măcelărească pe loc. Așteptau să fie mânați într-o casă, închiși înăuntru și arși de vii. Copoiul mai văzuse asemenea lucruri, așa că nu le găsea nicio vină acelor amărâți, în timp ce stăteau buluciți ca oile pe câmp, iarna. Și el ar fi făcut la fel.

– În regulă! lătră el. Asta a fost! Înapoi la casele voastre sau unde-o fi. Uniunea va fi aici înainte de amiază, și n-ar strica să găsească străzile goale.

Clipiră din ochi spre el, și spre Tul, și spre Dow cel Negru, și unii la alții. Înghițeau în sec, tremurau și murmurau mulțumiri către sufletele morților. Încet, se despărțiră și se împrăștiară, fiecare văzându-și de drum. În viață – spre marea ușurare a tuturor.

– Bună treabă, șefu', îi spuse Tul la ureche Copoiului. Nici lui Treicopaci nu i-ar fi ieșit mai bine.

Dow li se alătură și el, în partea cealaltă.

– Da'-n chestia femeilor, totuși, dacă e să-mi ceri părerea…

– Nu ți-o cer, i-o reteză Copoiul.

– Pe fiul meu l-ați văzut?

În piață rămăsese o femeie care încă nu se îndura să plece acasă. Mergea de la un om la altul, cu lacrimi în ochi și fața descompusă de îngrijorare. Copoiul lăsă capul în piept, uitându-se în altă parte.

– Fiul meu, era de gardă, jos lângă apă! L-ați văzut?

Îl trase de haină, întrebând cu o voce frântă și bolborosită.

– Vă rog, unde-i fiul meu?

– Crezi că știu pe unde umblă fiecare? se răsti Copoiul spre fața ei înlăcrimată.

Și se îndepărtă cu pas întins, ca și cum l-ar fi așteptat o mulțime

de treburi importante. În tot acel timp, își spunea: „Ești un laș, Copoiule. Un laș nenorocit. Halal erou, să le faci figura unei ciurde de femei, bătrâni și copii.”

Să fii șef… Nu-i deloc ușor.

Această treabă nobilă

Șanțul cel mare fusese golit de apă la începutul asediului, lăsând în urmă doar o groapă prelungă, plină de nămol negru. La capătul opus al podului mobil, patru soldați lucrau lângă o căruță, târând leșuri pe mal și aruncându-le de-a rostogolul până la fund. Erau cadavrele ultimilor apărători, spintecate și arse, mânjite de sânge și noroi. Oameni sălbatici, de dincolo de râul Crinna, departe înspre răsărit, cu bărbi și plete încâlcite. Trupurile lor inerte păreau să se fi scofâlcit jalnic după trei luni petrecute dincolo de zidurile cetății Dunbrec, suferind de foame. Nici nu mai arătau a oameni. Lui West îi era greu să savureze victoria, la vederea unor făpturi atât de chinuite.

– Mai mare rușinea, mormăi Jalenhorm, după ce au luptat atât de vitejește. Să sfârșească așa…

West se uită la un alt hoit în zdrențe care aluneca în josul malului, până la maldărul de membre din noroi.

– Așa se termină cele mai multe asedii. Mai ales pentru cei bravi. Vor fi îngropați acolo, în clisă, după care șanțul se va umple din nou. Apele Șuvoiului Alb au să se reverse peste ele, și tot curajul lor, sau lipsa lui, n-o să mai însemne nimic.

Fortăreața Dunbrec se înălța în spatele celor doi ofițeri care treceau podul, contururile negre ale zidurilor și turnurilor arătând ca niște spărturi imense și golașe în cerul de un alburiu apăsător. Câteva păsări cu penaj zdrențuit dădeau târcoale pe deasupra. Altele croncăneau de pe meterezele brăzdate de zgârieturi.

Oamenii generalului Kroy avuseseră nevoie de o lună ca să parcurgă același drum, fiind respinși sângeros de mai multe ori, pentru ca în cele din urmă să răzbească prin porțile acelea masive, sub o ploaie de săgeți, pietre și apă clocotită. Încă o săptămână de măcel în strânsoarea zidurilor, pentru a forța trecerea prin tunel până la a doua poartă, doborâtă cu securi și flăcări, până ocupaseră în sfârșit zidul împrejmuitor. Apărătorii avuseseră de partea lor

toate avantajele. Cetatea era construită cu grijă, anume în acest scop.

Iar după trecerea dincolo de poartă, problemele lor abia acum începuseră. Zidul interior era de două ori mai înalt și mai gros decât cel din afară, dominând toate pasarelele. Nimic nu-i adăpostise de proiectilele din cele șase turnuri monstruoase.

Pentru a cuceri acel al doilea zid, oamenii lui Kroy încercaseră toate strategiile din manualul de asediu. Lucraseră cu târnăcopul și ranga, dar zidăria avea cinci pași grosime la bază. Se chinuiseră să sape pe dedesubt, însă pământul din jurul fortăreței era îmbibat de apă, iar dedesubt se afla stânca solidă a Engliei. Bombardaseră fortificațiile cu catapulte, care abia dacă zgâriaseră bastioanele solide. Veniseră cu scări de asalt, iar și iar, în grupuri și valuri, noaptea prin surprindere sau cu îndrăzneală pe timp de zi, și după fiecare încercare eșuată forțele răzlețite ale Uniunii dăduseră îndărăt, rănite, fie pe întuneric, fie pe lumină, trăgându-și solemn morții înapoi. Apoi, în cele din urmă, încercaseră să se înțeleagă cu neîmblânziții apărători, prin mijlocirea unui tălmaci nordic, iar peste nefericit se abătuse o ploaie de pământ.

Până la urmă, numai norocul îi ajutase. După ce observaseră mișcările gărzilor, un sergent cutezător își încercase norocul cu o ancoră, la adăpostul întunericului. Se cățărase pe frânghie, urmat de încă o duzină de oameni curajoși. Îi luaseră pe apărători prin surprindere, ucigând câțiva și ocupând turnul porții. Totul durase zece minute, costând Uniunea doar o viață. După părerea lui West, era o ironie pe măsură aceea că, după ce încercase pe toate căile ocolitoare, fiind respinsă sângeros, armata Uniunii intrase în fortăreața interioară pe poarta din față deschisă.

Acum, lângă arcada aceea stătea îndoit de mijloc un soldat, vărsând zgomotos pe pietrele pătate de sânge. West trecu pe lângă el, cam nemulțumit, cu ecoul cizmelor răsunând prin tunelul prelung, și ieși în curtea largă din mijlocul cetății. Avea formă de hexagon regulat, reproducând conturul zidurilor interioare și exterioare, în cadrul aceluiași model perfect simetric. West se îndoia, totuși, că arhitecților le-ar fi plăcut să vadă în ce hal o lăsaseră nordicii.

Într-o latură a curții se afla o clădire lungă de lemn, probabil un grajd, care luase foc în timpul atacului, astfel că acum nu mai era decât o grămadă de bârne calcinate, cu jarul încă scânteind. Cei care făceau curățenie aveau prea multă treabă dincolo de ziduri, iar pământul era încă acoperit cu arme risipite și cadavre învălmășite. Morții Uniunii fuseseră rânduiți lângă un colț și acoperiți cu pături. Nordicii zăceau în toate pozițiile, pe spate sau pe burtă, ghemuiți sau întinși pe locul unde căzuseră. Sub trupuri, dalele de piatră păstrau crestături adânci, și nu numai de pe urma stricăciunilor celor trei luni de asediu. În piatră fusese dăltuit un cerc mare, cu alte cercuri mai mici înăuntru, printre care se vedea o alcătuire complicată de semne și simboluri stranii. Lui West nu-i plăcea deloc cum arătau. Mai rău, simțea din ce în ce mai tare duhoarea scârboasă ce domnea peste tot, mai sufocantă chiar și decât mirosul de lemn ars.

– Ce-o fi cu mirosul ăsta? mormăi Jalenhorm, acoperindu-și gura cu o mână.

Un sergent din apropiere îl auzi.

– Se pare că amicilor noștri nordici le-a venit cheful să decoreze cetatea, spuse el, arătând undeva sus, iar West urmări cu privirea direcția degetului înmănușat.

Erau atât de descompuse, încât avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama că se uita la rămășițe umane. Fuseseră răstigniți cu membrele desfăcute pe zidurile dinspre interior ale turnurilor, la mare înălțime deasupra clădirilor din jurul curții. Din burți le atârnau măruntaiele descompuse, roind de muște. Tăiați cu Crucea Însângerată, cum ar fi spus nordicii. Fâșii-fâșii din uniformele viu colorate ale Uniunii încă se mai zăreau pe ici, pe colo, fluturând în vânt printre grămezile de carne putredă.

Era clar că stăteau de ceva timp țintuiți acolo. Cu siguranță, de dinainte să se fi pornit asediul. Poate chiar de când fortăreața căzuse prima oară în mâinile nordicilor. Leșurile apărătorilor de la început, crucificate acolo, în descompunere, atâtea și atâtea luni… Trei păreau să nu mai aibă capete. Probabil însoțiseră cele trei daruri trimise Mareșalului Burr, cu atâta timp în urmă. West se pomeni întrebându-se, fără niciun rost, dacă vreunul dintre ei mai fusese viu

în momentul răstignirii. În gură i se aduna scuipatul, iar bâzâitul muștelor părea, dintr-odată, grețos de puternic.

Jalenhorm se făcuse palid ca un mort. Nu scotea o vorbă. Nu era nimic de zis.

– Ce s-a întâmplat aici? murmură West, printre dinți, vorbind mai mult de unul singur.

– Păi, domnule, credem că sperau să le vină ajutoare, rânji sergentul, care era clar că avea un stomac foarte tare. De la niscaiva zei neprietenoși, am zice. Da' se pare c-acolo jos nimeni nu-i asculta, hmm?

West se încruntă spre însemnele scrijelite pe pietre.

– Faceți curat! se răsti el. Smulgeți steagurile și puneți altele în locul lor, dacă trebuie.

Ochii i se abătură spre cadavrele descompuse de deasupra și simți un nod dureros în stomac.

– Și oferiți o răsplată de zece mărci omului pe care-l țin foalele să se urce-acolo și să dea jos morții.

– Zece mărci, domnule? Ia adă-ncoa' scara aia!

West se întoarse și porni spre porțile deschise ale fortăreței Dunbrec, ținându-și respirația, cu nădejdea ca niciodată să nu mai aibă ocazia de a vizita acel loc. Știa, însă, că avea să se întoarcă. Fie și numai în vise.

Discuțiile cu Poulder și Kroy fuseseră mai mult decât suficiente pentru a-i îmbolnăvi chiar și pe cei mai sănătoși dintre oameni, iar Lordul Mareșal Burr nu făcea parte în niciun caz din această categorie. Comandantul armatelor din Englia ale Maiestății Sale era la fel de prăpădit cum fuseseră apărătorii de la Dunbrec, cu uniforma sa simplă atârnând larg pe trup, în timp ce pielea palidă, întinsă peste oase, îi părea prea subțiată. În doar douăsprezece săptămâni, îmbătrânise cu tot atâția ani. Mâinile și buzele îi tremurau, nu putea sta în picioare mult timp, iar de călărit nu mai era deloc în stare. Din când în când, se strâmba și se înfiora ca și cum l-ar fi străbătut junghiuri nevăzute. West nici nu știa cum mai putea să se țină pe picioare, dar reușea cumva, câte paisprezece ore pe zi și chiar mai mult. Își făcea datoria cu toată sârguința lui din

trecut. Atâta numai că, acum, datoria părea să-l devoreze bucată cu bucată.

Burr privea încruntat harta cea mare a regiunii de frontieră, cu mâinile pe burtă. Șuvoiul Alb apărea ca o linie albastră, șerpuind pe mijloc, iar cetatea Dunbrec era reprezentată printr-un hexagon negru, însoțit de o inscripție cu înfloriturі. La stânga sa, Uniunea. La dreapta, Nordul.

– Așadar, croncăni el, apoi tuși și-și drese glasul. Fortăreața e din nou în mâinile noastre.

Generalul Kroy dădu din cap, țeapăn.

– În sfârșit, adăugă și Poulder, printre dinți.

Cei doi generali păreau să-i considere pe Bethod și pe nordici ca pe o diversiune minoră, pe lângă adevăratul dușman: fiecare față de celălalt.

Kroy se zbârli în mijlocul statului său major care boscorodea în jur ca un stol de ciori furioase.

– Fortăreața Dunbrec a fost planificată de cei mai buni arhitecți militari ai Uniunii, iar pentru construcția ei nu s-a cruțat nicio cheltuială! N-a fost deloc ușor să fie capturată!

– Desigur, desigur, mârâi Burr, străduindu-se să abată discuția de la subiect. Greu al dracului… Avem idee cum or fi reușit nordicii?

– Nici unul n-a scăpat cu viață ca să ne spună ce vicleșuguri au folosit, domnule. Au luptat până la moarte, toți ca unul. Ultimii rămași s-au baricadat în grajd și i-au dat foc.

Burr aruncă o privire spre West și clătină încet din cap.

– Cum să poți înțelege un inamic ca ăsta? În ce stare e acum cetatea?

– Șanțul a fost golit de apă, turnul porții exterioare e parțial distrus, zidul interior a suferit stricăciuni considerabile. Apărătorii au dărâmat câteva clădiri ca să aibă lemne de foc și pietre pe care să le arunce de pe ziduri, iar pe celelalte le-au lăsat în…

Kroy își mișcă buzele în gol, căutându-și cuvintele potrivite.

– … Într-o stare foarte proastă. Reparațiile vor dura câteva săptămâni.

– Hmm… se frecă Burr pe burtă, nemulțumit. Consiliul Închis insistă să traversăm Șuvoiul Alb, spre Nord, cât se poate de repede,

și să ne luăm la luptă cu dușmanul. Populația agitată să primească vești bune și așa mai departe…

– Capturarea Uffrithului ne-a întărit mult poziția, interveni Poulder, cu un zâmbet peste poate de fudul. Am câștigat dintr-o lovitură unul dintre cele mai bune porturi ale Nordului, situat într-o poziție ideală ca să ne aprovizionăm forțele în timp ce înaintează pe teritoriul inamic. Înainte, totul trebuia să străbată Englia cât e de lungă, cu căruțele, pe drumuri proaste și pe vreme urâtă. Acum, putem transporta proviziile și întăririle cu corăbiile, aproape direct pe front! Și am rezolvat totul fără să pierdem un singur om!

West n-avea de gând să-l lase să-și aroge meritul acestei fapte.

– Categoric, murmură el cu un glas monoton, lipsit de orice emoție. Aliații noștri nordici s-au dovedit din nou neprețuiți.

Oamenii în vestoane roșii ai lui Poulder se încruntară, bombănind.

– Au jucat și ei un rol, fu generalul nevoit să recunoască.

– Șeful lor, Copoiul, ne-a fost alături cu planul inițial, punându-l în aplicare el însuși, cu oamenii lui, și v-a dat orașul pe mână, cu porțile deschise și locuitorii supuși. Așa am înțeles c-a fost.

Poulder se încruntă furios spre Kroy, care acum își îngădui cel mai subțire zâmbet.

– Oamenii mei au pus stăpânire pe oraș și deja adună provizii pe termen lung! Am luat inamicul prin învăluire și l-am silit să se retragă spre Carleon! Cu siguranță, colonele West, despre asta e vorba aici, și nu despre cine ce anume a făcut.

– Într-adevăr! interveni Burr, gesticulând cu mâna sa mare. Amândoi ați adus servicii importante țării. Acum, însă, trebuie să ne pregătim pentru succesele viitoare. Generale Kroy, aranjează să rămână în urmă grupuri de lucru, ca să termine reparațiile de la Dunbrec, și un regiment de soldați pentru apărare. Cu un comandant care știe meserie, te rog. Ar fi jenant, ca să nu spun altfel, dacă pierdem fortăreața și a doua oară.

– N-o să se facă nicio greșeală, scrâșni Kroy spre Poulder, de-asta poți fi sigur.

– Restul armatei poate traversa Șuvoiul Alb, ca să se regrupeze pe malul celălalt. Apoi, putem începe înaintarea la est și nord, spre

Carleon, folosind portul Uffrith ca să ne aducem proviziile. Am alungat inamicul din Englia. Acum trebuie să forțăm înaintarea și să-l îngenunchem pe Bethod.

Și mareșalul își răsuci demonstrativ pumnul greu în palma celeilalte mâini.

– Divizia mea va fi dincolo de râu până mâine-seară, șuieră Poulder spre Kroy, și în cea mai deplină ordine!

Burr se strâmbă.

– Trebuie să ne mișcăm cu grijă, orice-ar zice Consiliul Închis. Ultima oară când o armată a Uniunii a traversat Șuvoiul Alb a fost pe vremea invaziei Regelui Casamir în Nord. Nu e nevoie să vă mai reamintesc că a fost nevoit să se retragă, cam în dezordine. Bethod ne-a mai luat pe nepregătite, iar când revine pe teritoriul lui e cu atât mai puternic. Trebuie să cooperăm. Asta nu-i o întrecere, domnilor.

Cei doi generali se luară imediat la întrecere, care să-i dea dreptate mai abitir. West oftă prelung, frecându-și rădăcina nasului.

Omul cel nou

– Și, astfel, ne întoarcem…

Bayaz privea încruntat spre oraș: o semilună albă strălucitoare se arcuia în jurul golfului scânteietor. Încet, dar sigur, se apropia tot mai mult, întinzându-și laturile pentru a-l învălui pe Jezal în îmbrățișarea lor primitoare. Detaliile deveneau tot mai clare, printre case răsăreau parcuri verzi, turle albe se înălțau din mulțimea clădirilor. Putea să vadă zidurile înalte ale Agriontului, cu cupolele reflectând lumina soarelui. Casa Creatorului le domina pe toate celelalte, însă nici chiar acea construcție impresionantă nu părea să inspire, cumva, căldură și siguranță.

Era acasă. Supraviețuise. Părea să fi trecut o sută de ani de când stătuse la pupa unei corăbii asemănătoare, singur și nefericit, privind Adua cum se pierdea cu tristețe în depărtare. Peste valurile tumultuoase, plesnetele pânzelor și țipetele păsărilor, începea să distingă vuietul îndepărtat al orașului. Suna ca o muzică, cea mai minunată muzică pe care o auzise de când se știa. Închise ochii și trase aerul adânc pe nări. Izul sărat de putreziciune al golfului era dulce ca mierea pe limba lui.

– Să înțeleg că ți-a plăcut călătoria, așadar, căpitane? întrebă Bayaz, cu o ironie apăsată.

Jezal nu putu decât să zâmbească.

– Îmi place sfârșitul ei.

– N-ai de ce să fii amărât, interveni și Fratele Picior-Lung. Uneori, o călătorie grea nu-și arată pe deplin roadele decât la mult timp după întoarcere. Încercările sunt scurte, dar înțelepciunea dobândită din ele durează o viață de om!

– Hmm… își răsfrânse buza Întâiul dintre Magi. Călătoriile le aduc înțelepciune numai celor înțelepți. Pe neînvățați îi fac mai neștiutori decât oricând. Meștere Nouădegete! Ești hotărât să te întorci în Nord?

Logen își luă un moment ochii dinspre apă.

– N-am niciun motiv să rămân aici.

Aruncă o privire piezișă spre Ferro, care i-o întoarse sfidător.

– De ce te uiți la mine?

Logen clătină din cap.

– Știi ceva? Habar n-am, naibii.

Dacă între ei fusese vreodată ceva măcar vag asemănător cu o relație amoroasă, acum părea să se fi prăbușit ireparabil într-o antipatie posomorâtă.

– Ei, spuse Bayaz, înălțând din sprâncene, dacă ești hotărât…

Îi întinse nordicului mâna, iar Jezal îi privi cum și le strângeau.

– Să-i dai lui Bethod un șut și din partea mea, când l-oi avea sub cizmă.

– Așa voi face – doar dacă n-ajung eu sub a lui.

– Niciodată nu-i ușor să dai picioare-n sus. Îți mulțumesc pentru ajutor și pentru bunele maniere. Poate-ai să-mi mai fi oaspete, într-o zi, la bibliotecă. O să privim lacul și vom râde de mărețele noastre aventuri în Lumea de la Apus.

– Așa sper și eu.

Logen, însă, nu părea să aibă chef de râs, și nici prea mari speranțe. Arăta ca un om căruia nu i-a mai rămas nimic de ales.

În tăcere, Jezal privi cum parâmele erau aruncate pe chei și legate strâns, după care schela prelungă fu întinsă scârțâind și se rezemă pe pietre. Bayaz îi strigă ucenicului:

– Meștere Quai! E timpul să debarcăm!

Tânărul cel palid își urmă stăpânul pe schelă, fără o singură privire înapoi, pe urme cu Fratele Picior-Lung.

– Atunci, noroc, îi ură Jezal lui Logen, întinzându-i mâna.

– Și ție, zâmbi nordicul, fără să-i ia în seamă mâna întinsă, pentru a-l cuprinde în schimb într-o îmbrățișare cu miros neplăcut.

Rămaseră astfel pentru câteva momente, pe cât de emoționante pe atât de stânjenitoare, după care Nouădegete îl bătu pe spate și-i dădu drumul.

– Poate-am să te văd acolo, în Nord, spuse Jezal, cu un glas puțin cam întretăiat, în ciuda oricăror eforturi. Dacă mă trimit și pe mine…

– Poate, dar… cred că mai bine nu. Cum spuneam, eu în locul tău

mi-aș găsi o femeie de treabă și aș lăsa uciderile în seama celor cu mai puțină minte.

– Așa, ca tine?

– Mda. Ca mine.

Întoarse capul spre Ferro.

– Deci, asta e, nu-i așa, Ferro?

– Hm… ridică femeia din umerii ei ciolănoși și porni cu pași mari pe pasarelă.

Privind-o cum pleca, pe chipul lui Logen se văzu o tresărire.

– Așa… mormăi el în urma ei. Mi-a părut bine să te cunosc.

Apoi, îl amenință pe Jezal cu ciotul degetului lipsă:

– Un lucru-i sigur despre Logen Nouădegete: se pricepe la femei.

– Mhm…

– Așa, vezi.

– Întocmai.

Momentul despărțirii era neașteptat de greu pentru Jezal. În ultimele șase luni, fuseseră aproape inseparabili. La început, nu simțise decât dispreț la adresa celuilalt, dar acum, dacă stătea să se gândească, era ca și cum ar fi părăsit un frate mai mare și foarte respectat. Ba chiar, mult mai rău, căci Jezal nu avusese niciodată o părere prea bună despre frații lui adevărați. Așa că stătea pe punte, trăgând de timp, iar Logen îi zâmbi, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

– Nu-ți face griji. Voi încerca să mă descurc și fără tine.

Cu jumătate de gură, Jezal izbuti să surâdă.

– Încearcă doar să ții minte ce ți-am spus, dacă mai iei parte la vreo luptă.

– Aș zice că, din păcate, asta-i aproape sigur.

Jezal chiar nu mai avea ce să facă, așa că se întoarse și bocăni cu cizmele pe schelă, spre mal, prefăcându-se din mers că-i intrase ceva în ochi. Drumul părea foarte lung, până ajunse pe cheiul plin de oameni, lângă Bayaz și Quai, Picior-Lung și Ferro.

– Meșterul Nouădegete își poate purta și singur de grijă, îndrăznesc să spun, zise Întâiul dintre Magi.

– O, ba bine că nu! chicoti Picior-Lung. Mai rar unul ca el!

Jezal aruncă o ultimă privire peste umăr, în timp ce porneau spre

oraș. Logen ridică o mână în semn de salut, lângă parapetul navei, apoi între ei se intercală colțul unei magazii, și nu se mai văzură.

Ferro zăbovi un moment, încruntându-se înapoi spre mare, cu pumnii încleștați și un mușchi palpitându-i la tâmplă. Apoi se întoarse și văzu că Jezal o privea.

– La ce te uiți?

Și trecu pe lângă el, în urma celorlalți, pe străzile forfotitoare din Adua.

Orașul era întocmai așa cum și-l amintea Jezal – și totuși, toate se schimbaseră. Clădirile păreau mai mici, înghesuite meschin unele într-altele. Chiar și Calea-de-Mijloc, artera centrală a orașului, lată de felul ei, dădea o senzație de aglomerație sufocantă, după enormele spații deschise din Vechiul Imperiu, priveliștile impresionante ale Aulcusului în ruine. Înaltul cerului fusese mai sus, acolo, pe câmpia întinsă. Aici, totul era micșorat, și ca să înrăutățească și mai mult lucrurile, domnea un miros neplăcut pe care înainte nici nu-l observase. Umbla cu nasul încrețit, ferindu-se prost-dispus printre talazurile învălmășite ale mulțimii.

Dar cei mai ciudați erau oamenii. Trecuseră luni bune de când Jezal văzuse mai mult de zece la un loc. Acum, se adunaseră dintr-odată mii și mii, fiecare înverșunat să-și vadă numai de ale lui. Molatici, ferchezuiți și împopoțonați în culori țipătoare, arătau în ochii lui la fel de monstruoși ca niște saltimbanci de la circ. Moda mersese înainte, cât timp fusese el plecat, înfruntând moartea, prin apusul sterp al Lumii. Pălăriile erau purtate într-o altă poziție, mânecile deveniseră mai bufante, gulerele se strânseseră la o scurtime care cu doar un an în urmă ar fi fost considerată ridicolă. Jezal pufni pentru sine. Părea bizar că l-ar fi putut interesa vreodată asemenea prostii, își spuse, privind cu cel mai mare dispreț un grup de papițoi parfumați care trecea țanțoș pe-alături.

Pe măsură ce parcurgeau orașul, grupul lor se micșora. Primul își luă rămas-bun Picior-Lung, cu efuziune, printre multe strângeri de mână, referiri la onoruri, privilegii și promisiuni de a se revedea – pe care Jezal le bănuia, ba chiar le spera, nesincere. Lângă piața mare a celor Patru Colțuri, Quai fu expediat cu o treabă, cufundat în tăcerea lui obișnuită. Astfel, Jezal mai era însoțit doar de Întâiul

dintre Magi, cu Ferro urmându-i prost-dispusă.

La drept vorbind, pe Jezal nu l-ar fi deranjat ca grupul să se reducă și mai mult. S-o fi dovedit Nouădegete un tovarăș de nădejde, dar restul familiei lor disfuncționale nu prea s-ar fi numărat printre oaspeții la cină aleși ai lui Jezal. Renunțase de mult la orice speranță ca armura de încruntături a lui Ferro să se crape, pentru a dezvălui un suflet tandru ascuns înăuntru. Cel puțin temperamentul ei abisal era previzibil. Bayaz, dacă se putea, era un companion și mai antipatic: jumătate ca un bunic plin de haz, și jumătate… cine putea ști ce? Ori de câte ori bătrânul deschidea gura, Jezal se strâmba, pregătindu-se pentru vreo surpriză neplăcută.

Deocamdată, însă, Bayaz conversa destul de agreabil.

– Pot să te întreb ce planuri ai acum, căpitane Luthar?

– Păi, mă aștept să fiu trimis în Englia, să lupt împotriva nordicilor.

– Și eu cred. Deși, nu se știe niciodată ce întorsături ia soarta.

Lui Jezal nu-i prea plăcea cum sunau aceste cuvinte.

– Și dumneata? Ai de gând să te întorci la…?

Își dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee de unde apăruse Magul, din capul locului.

– Încă nu. Pe moment, voi mai rămâne un timp în Adua. Se pregătesc lucruri mari, băiatul meu, lucruri de seamă. Poate-am să stau mai mult aici, să văd cum merge.

– Mișcă, javră! se auzi un răcnet de pe marginea drumului.

Trei membri din garda orașului se adunaseră în jurul unei fete în rochie zdrențuită, murdară pe față. Unul stătea aplecat asupra ei, ținând în pumnul strâns un băț și strigându-i în față, pe când fata se chircea de frică. În jur se strânseseră câțiva gură-cască, părând cam nemulțumiți – muncitori și lucrători mai ales, nu cu mult mai curați decât cerșetoarea.

– De ce n-o lăsați, mă, în pace? mormăi unul.

Altul dintre gardiști făcu un pas spre ei, amenințător, ridicând bastonul, în timp ce primul o apuca pe cerșetoare de umăr, dând cu piciorul într-o ceașcă de pe jos, din care se rostogoliră câteva monede, zornăind.

– Cam întrec măsura, comentă Jezal, printre dinți.

– Ei… răspunse Bayaz, privindu-l cu condescendență. Asemenea lucruri se întâmplă tot timpul. Vrei să spui că n-ai mai văzut niciodată un cerșetor luat pe sus?

Jezal văzuse adesea, desigur, și niciodată nu clipise măcar. La urma urmei, cerșetorii nu puteau fi lăsați să ocupe străzile. Și totuși, din cine știe ce motiv, de data asta incidentul îi provoca o senzație neplăcută. Nefericita fetișcană dădea din picioare țipând, iar gardistul o târî câțiva pași, pe spate, cu o violență care chiar n-avea niciun rost, distrându-se vizibil. Nu atât gestul în sine îl nemulțumea pe Jezal, cât faptul că o făceau de față cu el, fără să le pese câtuși de puțin de părerea lui. Asta-l făcea să se simtă oarecum complice.

– Mai mare rușinea… șuieră el, cu dinții strânși.

Bayaz ridică din umeri:

– Dacă te deranjează așa de tare, de ce nu faci nimic?

Gardistul alese tocmai acel moment ca să apuce fata de părul lățos și să-i dea o lovitură scurtă cu bastonul, făcând-o să cadă, țipând, cu brațele peste cap. Jezal simți că i se schimonosea chipul. Cât ai clipi, se îmbulzi prin mulțime și-i aplică individului un picior răsunător în dos, trântindu-l de-a berbeleacul în drum. Un altul se apropie cu bastonul pregătit, dar peste o clipă se împletici îndărăt. Jezal își dădu seama că-și scosese armele, cu lamele lustruite lucind în umbra de lângă clădire.

Privitorii se traseră înapoi, cu exclamații surprinse. Jezal clipi din ochi. Dracu’ să-l ia pe Bayaz, cu sfaturile lui idioate! Acum, însă, nu mai avea ce face decât să meargă până la capăt. Afișă cea mai arogantă și neînfricată expresie.

– Încă un pas, și-am să vă-njunghii ca pe niște porci ce sunteți, îi amenință el, uitându-se de la unul la altul. Ei? Binevoiește careva din voi să mă pună la-ncercare?

Spera sincer ca nici unul dintre ei să nu îndrăznească, dar n-avea de ce să-și facă griji. Așa cum era de așteptat, gardiștii erau lași în fața unei împotriviri hotărâte, și se țineau la distanță de armele lui.

– Nimeni nu se poartă așa cu garda… O să te găsim noi, poți să fii sigur…

– Să mă găsiți nu va fi deloc greu. Mă numesc Luthar și sunt

Căpitan în Garda Regelui. Locuiesc în Agriont. N-aveți cum să dați greș: e fortăreața aia care domină orașul!

Și arătă cu sabia în lungul străzii, făcându-l pe unul dintre gardiști să se poticnească înapoi, speriat.

– Vă voi primi când vă vine la socoteală, și-o să-i puteți explica totul superiorului meu, Lordul Mareșal Varuz: felul dizgrațios cum v-ați purtat cu femeia asta, o cetățeancă a Uniunii fără nici o altă vină decât aceea că e săracă!

Era o cuvântare ridicol de exagerată, desigur. Pe ultimele cuvinte, Jezal aproape simțise că roșea. Întotdeauna îi disprețuise pe săraci, și era departe de-a fi sigur că părerile i se schimbaseră cu ceva, dar se lăsase dus de val și nu avea altă soluție decât să încheie cu o înfloritură.

Totuși, cuvintele lui își făcuseră efectul asupra gardiștilor. Cei trei bătură în retragere, rânjind cine știe de ce, de parcă totul ar fi mers întocmai cum plănuiseră ei, iar Jezal rămase cu aprobarea mulțimii, de care nu avea niciun chef.

– Bravo, băiete!

– Bine că mai au unii curaj.

– Cum a zis că-l cheamă…?

– Căpitanul Luthar! răcni Bayaz pe neașteptate, făcându-l pe Jezal să se întoarcă smucit, în timp ce-și vâra armele în teacă. Căpitanul Jezal dan Luthar, învingătorul Turnirului de anul trecut, care acum tocmai s-a întors din aventurile sale în vest! Luthar îi este numele!

– Luthar, a zis?

– Cel care-a câștigat Turnirul?

– El e! Am văzut când l-a învins pe Gorst!

Toți se holbau la el, cu ochi mari și plini de respect. Unul dintre ei întinse mâna, ca pentru a-i atinge tivul hainei, iar Jezal făcu un pas nesigur înapoi, aproape împiedicându-se de cerșetoarea de la care pornise toată tărășenia.

– Mulțumesc, bolborosi ea, cu un accent urât, de om simplu, pe care sângele din gură îl făcea să sune și mai neplăcut. O, vă mulțumesc, domnule…

– O nimica toată…

Se îndepărtă de ea, foarte stânjenit. Privită de aproape, era

îngrozitor de murdară, și numai să ia de la ea vreo boală nu-i ardea. Mai mult, toată atenția pe care i-o acorda grupul nu era deloc plăcută. Continuă să se retragă cu pas târșâit, urmărit de ceilalți, numai zâmbete și șușoteli admirative.

În timp ce plecau din Patru Colțuri, Ferro se uită la el încruntată.

– S-a-ntâmplat ceva? se răsti Jezal.

Femeia ridică din umeri.

– Nu mai ești la fel de laș ca altădată.

– Mulțumirile mele pentru lauda măreață, replică el. Întorcându-se spre Bayaz: Asta ce naiba a fost?

– O faptă milostivă săvârșită de dumneata, băiatul meu, și am fost mândru s-o văd. S-ar părea că lecțiile pe care ți le-am dat n-au fost tocmai zadarnice.

– Voiam să zic, mârâi Jezal, care simțea că se alesese cu mai puțin decât nimic din predicile necontenite ale lui Bayaz, ce te-a apucat, să-mi proclami numele în auzul tuturor? Acum o să se ducă vestea prin tot orașul!

– La asta nu m-am gândit, zâmbi vag Magul. Am considerat doar că meritai să fii elogiat pentru acțiunile tale nobile. A ajuta oamenii mai puțin norocoși, a apăra o cucoană la ananghie, a-i apăra pe cei slabi și așa mai departe. Admirabil, cu adevărat admirabil.

– Bine, dar… mormăi Jezal, nesigur dacă nu cumva își râdea de el.

– Aici, drumurile noastre se despart, tinere prieten.

– Aha… Se despart?

– Unde te duci? întrebă răstit Ferro, cu un aer bănuitor.

– Am de rezolvat câteva treburi, răspunse Magul, iar tu vii cu mine.

– De ce să vin cu tine? se burzului femeia, care de când plecaseră din port părea mai prost dispusă decât de obicei, ceea ce nu era o nimica toată.

Ochii lui Bayaz se ridicară spre cer.

– Fiindcă îți lipsește buna creștere necesară pentru a rezista mai mult de cinci minute singură într-un loc ca ăsta. Altfel, de ce? Dumneata te vei întoarce la Agriont, cred? îl întrebă el pe Jezal.

– Da. Da, desigur.

– Bine, atunci. Aș dori să-ți mulțumesc, Căpitane Luthar, pentru rolul pe care l-ai jucat în mica noastră aventură.

„Cum îți permiți, căcănar magic ce ești? Toată treaba asta a fost pentru mine o pierdere de timp colosală, dureroasă și dezgustătoare, și un eșec desăvârșit.”

Cu glas tare, însă, Jezal spuse:

– Desigur, da…

Luă mâna bătrânului într-a sa, pentru a o strânge moleșit.

– A fost o mare onoare.

Strânsoarea lui Bayaz, însă, era surprinzător de fermă.

– Îmi pare bine să aud.

Iar Jezal se pomeni tras foarte aproape de chipul bătrânului, pentru a-i privi ochii verzi și scânteietori de la o distanță neliniștitor de mică.

– S-ar putea să fie nevoie să mai colaborăm.

Jezal clipi din ochi. Îi displăcea profund cuvântul „colaborăm”.

– Mă rog… ăă… poate c-o să… ne vedem mai târziu?

Decât mai târziu, mai bine niciodată, își spuse el.

Bayaz, însă, se mulțumi să-i zâmbească, în timp ce-i elibera degetele amorțite de strânsoare.

– A, eu am convingerea că ne vom mai întâlni.

Soarele strălucea plăcut printre ramurile cedrului aromat, așternând o umbră pestriță pe pământul de dedesubt, ca întotdeauna. O briză blândă sufla prin curte, iar păsările ciripeau pe ramurile copacilor – tot ca întotdeauna. Clădirile vechi ale cazărmii nu se schimbaseră, înconjurând curtea din toate părțile, învelite în iederă ruginie. Dar asemănarea cu amintirile fericite ale lui Jezal se oprea aici. O spuză de mușchi se urcase pe picioarele scaunelor, suprafața mesei dobândise un strat gros de găinați ai păsărilor, iarba era netunsă de săptămâni întregi, iar scaieții îi zgâriau pulpele în timp ce mergea.

Jucătorii nu mai erau de mult. Privea umbrele care se mișcau pe lemnul cenușiu, amintindu-și râsetele lor, gustul de fum și spirtoase tari, senzația cărților în mână. Aici stătuse Jalenhorm, prefăcându-se dur și curajos. Aici, Kaspa râsese de glumele făcute pe seama lui.

Aici, West stătea rezemat de spătar, clătinând din cap cu nemulțumire resemnată. Iar aici, Brint își plimba nervos cărțile prin mână, cu nădejdea la marile câștiguri care n-aveau să vină niciodată.

Și aici fusese locul lui Jezal. Trase scaunul din iarba care-i îmbrățișa picioarele, se așeză, cu o cizmă pe masă și se balansă înapoi. Îi venea greu să creadă, acum, că stătuse acolo, privind și făcând planuri, cu gândul la cele mai potrivite moduri de a-și face prietenii să pară mărunți. Își spunea că acum nu s-ar mai fi pretat niciodată la asemenea neghiobii. Decât pentru două, trei levate, cel puțin.

Dacă se gândise că o baie bună, un bărbierit atent, un smuls al țepilor și o aranjare pe îndelete a părului îl puteau face să se simtă ca acasă, era dezamăgit. Obiceiurile familiare îl făceau să se simtă ca un străin în propriile lui odăi pline de praf. Îi era greu să se emoționeze la vederea cizmelor și a nasturilor lucitori sau a modelului fireturilor aurii.

Când veni în sfârșit în fața oglinzii, unde cu mult timp în urmă își petrecuse atâtea ceasuri încântătoare, își găsi imaginea din apele ei cu totul enervantă. Un aventurier slab și tocit de vremuri îl privea cu ochi sclipitori din oglinda visserină, cu o barbă nisipie care nu prea reușea să-i ascundă cicatricea hidoasă de pe falcă. Toate uniformele lui vechi deveniseră incomod de strâmte, apretul lor îi zgâria pielea, iar gulerele îl sugrumau. Nu se mai simțea deloc în largul său în ele. Nu se mai simțea militar.

Abia dacă știa cui să-i dea raportul, măcar, după atât timp petrecut departe. Aproape toți ofițerii pe care-i cunoștea erau plecați cu armata, în Englia. Probabil l-ar fi putut căuta pe Lordul Mareșal Varuz, dac-ar fi vrut, dar adevărul era că între timp învățase destule despre pericole pentru a nu le căuta cu lumânarea. Avea să-și facă datoria, dacă i se cerea. Dar, mai întâi, trebuia să fie găsit.

Între timp, avea de rezolvat alte probleme. Simplul gând îl înfricoșa și-l fascina în același timp, și-și vârî un deget sub guler, trăgând de el într-o încercare de a slăbi strânsoarea din jurul gâtului. Nu prea reuși. Totuși, așa cum îi plăcea atât de mult lui Logen Nouădegete să spună: mai bine s-o faci, decât să trăiești cu

frica. Își luă sabia de paradă, dar după ce privi câteva momente încrustațiile absurde ale gărzii de alamă, o aruncă pe podea și-o împinse cu piciorul sub pat. Arăți mai prejos decât ești, ar fi spus Logen. Își luă sabia lungă de oțel, tocită de-atâtea călătorii, și și-o petrecu prin inelul de la cingătoare, după care trase adânc aer în piept și porni spre ușă.

Pe stradă nu exista nimic care să-l intimideze. Era o parte destul de liniștită a orașului, departe de zonele comerciale zgomotoase și cele industriale, cu hărmălaia lor. Pe strada următoare, un tocilar își făcea reclamă cu glas gutural. Sub streșinile caselor modeste, porumbeii uguiau fără tragere de inimă. Undeva, în apropiere, crescu și se stinse un bocănit de copite, însoțit de scârțâitul unor roți de trăsură. În rest, domnea tăcerea.

Trecuse deja prin fața casei în ambele direcții, și nu îndrăznea s-o mai facă, de teamă că Ardee ar fi putut să-l vadă pe fereastră, să-l recunoască și să se întrebe ce naiba punea la cale. Așa că dădea târcoale prin capătul străzii, repetând în sinea lui ce să spună când ea avea să apară la ușă.

„M-am întors…" Nu, nu, prea patetic. „Bună, ce faci?" Nu, prea indiferent. „Sunt eu, Luthar." Prea sec. „Ardee… Mi-a fost dor de tine." Prea vulnerabil. Văzu un bărbat care-l privea încruntat din cadrul ferestrei de la etaj, tuși și porni cu pas grăbit spre casă, murmurând iar și iar:

– Hai s-o fac, hai s-o fac, hai s-o fac…

Lovi cu pumnul în lemnul ușii. Apoi așteptă, cu inima bubuindu-i între dinți. Se auzi zăvorul, iar Jezal afișă cel mai dulceag zâmbet. Ușa se deschise și din prag îl privi o fată mică de statură, cu fața rotundă, deloc atrăgătoare. Nu încăpea nicio îndoială că, oricât de mult s-ar fi schimbat lucrurile, nu putea fi Ardee.

– Da?

– Ăăă…

O servitoare. Cum putuse fi atât de naiv încât să creadă că Ardee ar fi deschis ea însăși ușa? Era o femeie simplă, dar nu o cerșetoare. Își drese glasul.

– M-am întors… Vreau să zic… Ardee West mai locuiește aici?

– Da, răspunse slujnica, deschizându-i ușa atât cât să poată păși în antreul întunecos. Cine să-i spun c-o caută?

– Căpitanul Luthar.

Capul fetei se întoarse brusc, ca smucit de o sfoară nevăzută.

– Căpitanul… Jezal dan Luthar?

– Da, mormăi Luthar, nedumerit.

Oare se putea ca Ardee să fi vorbit despre el cu ajutoarele din casă?

– A… aha, dacă așteptați puțin…

Servitoarea arătă spre o ușă și plecă grăbită, cu ochii mari, de parcă ar fi venit în vizită nimeni altul decât Împăratul din Gurkhul.

Camera de zi, slab luminată, dădea impresia că fusese decorată de cineva fără prea mulți bani, fără prea mult bun-gust și în orice caz fără suficient spațiu pentru ambițiile pe care le avea. Conținea câteva scaune cu tapiseria în culori stridente, un dulap peste măsură de mare și ornamentat și, pe un perete, un tablou monumental care, dacă ar fi fost doar cu puțin mai mare, ar fi necesitat ca încăperea să fie extinsă până în casa de-alături. Două fascicule de lumină, prin care pluteau firișoare de praf, intrau printre perdele, făcând să lucească suprafața foarte lustruită a unei mese antice și cam strâmbe. Fiecare piesă, luată în parte, ar mai fi mers, dar toate laolaltă dădeau un efect sufocant. Totuși, își spuse Jezal, privind încruntat în jur, venise s-o vadă pe Ardee, nu să admire mobila.

Era ridicol. I se înmuiaseră genunchii, avea gura uscată, capul i se învârtea și cu fiecare mișcare se simțea tot mai rău. Nici în Aulcus, cu o hoardă de shanka repezindu-se spre el cu urlete, nu-i fusese atât de frică. Nervos, dădu ocol camerei, încleștându-și și descleștându-și pumnii. Aruncă o privire afară, în strada liniștită. Se aplecă peste un scaun, ca să privească mai îndeaproape pictura enormă. Un rege musculos stătea tolănit pe un tron uriaș, în timp ce niște lorzi cu pulpane îmblănite făceau plecăciuni și se gudurau pe la picioarele lui. Harod cel Mare, bănui Jezal, deși nu prea avea de ce să se bucure. Subiectul favorit de conversație al lui Bayaz, și cel mai obositor, fusese acel om, cu izbânzile lui. Din partea lui Jezal, Harod cel Mare putea fi foarte bine pus la murat în oțet. Harod cel Mare putea să se ducă…

– Măi, măi, măi…

Stătea în ușă, cu lumina din hol aureolându-i părul brunet și contururile rochiei albe. Își ținea capul înclinat într-o parte, iar pe fața umbrită i se zărea un zâmbet vag. Nu părea să se fi schimbat deloc. Atât de des în viață, momente îndelung anticipate se transformă în dezamăgiri profunde. Faptul de a o revedea pe Ardee, după o despărțire atât de îndelungată, era fără îndoială o excepție. Toate replicile lui pregătite cu atâta grijă se mistuiră într-o clipă, lăsându-l cu capul la fel de gol ca prima oară când o văzuse înaintea ochilor.

– Așadar, ești viu, murmură ea.

– Da… ăă… aproape, replică Jezal, cu un surâs încurcat. Credeai c-am murit?

– Speram.

Acest răspuns îi șterse zâmbetul de pe chip, ca o lovitură neașteptată.

– Când am văzut că nu primeam nici măcar o scrisoare. Dar, de fapt, m-am gândit că doar mă uitaseși.

Jezal tresări.

– Îmi pare rău că nu ți-am scris. Foarte rău îmi pare. Voiam să…

Ardee închise ușa și se rezemă de ea, cu mâinile la spate și o expresie încruntată.

– N-a trecut o zi să nu vreau să-ți scriu. Dar fusesem chemat departe și n-am apucat să spun nimănui, nici chiar familiei mele. Eram… eram tocmai în vest.

– Știu. Tot orașul vorbește și, dacă până și eu am auzit, înseamnă că știe într-adevăr toată lumea.

– Ai auzit?

Ardee arătă cu capul spre hol:

– Servitoarea mi-a spus.

– Servitoarea?

Cum naiba putuse afla cineva din Adua despre peripețiile lui, și mai ales slujnica lui Ardee West? Dintr-odată, începură să-l asalteze tot felul de imagini neplăcute. Mulțimi de slugi chicotind în timp ce și-l imaginau zăcând și văicărindu-se, cu mutra făcută praf. Toată lumea trăncănind cum arăta ca un nătărău, primind de mâncare cu

lingura de la un malac nordic plin de cicatrice. Simți că roșea până-n vârful urechilor.

– Și ce-a spus?

– Păi, știi… răspunse Ardee, absentă, pornind prin cameră. Că te-ai urcat pe ziduri, la asediul din Darmium, așa e? Că le-ai deschis porțile oamenilor Împăratului și așa mai departe…

– Cum…? făcu el, mai mirat ca oricând. Darmium? Vreau să zic… cine i-a spus…?

Ardee se apropia tot mai mult, și mai mult, făcându-l să se bâlbâie și, în cele din urmă, să se întrerupă, încurcat. Ajunsă la un pas, ridică privirea spre chipul lui, cu buzele întredeschise. Atât de aproape era, încât Jezal se aplecă puțin înainte, anticipând, cu ochii pe jumătate închiși și simțind furnicături pe buze… Apoi, Ardee trecu mai departe, cu părul aproape plesnindu-l peste față, și se duse la dulap, pe care-l deschise să scoată o carafă. Jezal rămase pe loc, ca un naufragiat în mijlocul covorului.

Tăcând prostește, o privi cum umplea două pahare, după care îi oferi unul, vărsând puțin vin care se prelinse pe o parte.

– Te-ai schimbat.

Pe neașteptate, Jezal simți un val de rușine, iar mâna i se ridică smucit, pentru a-și acoperi instinctiv cicatricea de pe falcă.

– Nu la asta m-am referit. Sau, mă rog, nu numai la asta. La toate. Într-un fel, arăți complet diferit.

– Păi, eu…

Efectul ei asupra lui, dacă asta era cu putință, se dovedea și mai puternic decât în trecut. Pe-atunci, nu existase toată povara așteptării, toată visarea cu ochii deschiși, toată anticiparea, cât era ziua de lungă, în sălbăticie.

– Mi-a fost dor de tine.

O spusese pe negândite, după care simți că roșea și încercă să schimbe subiectul.

– Ai mai primit vești de la fratele tău?

– Îmi scrie în fiecare săptămână.

Ardee își bău paharul, dând capul pe spate, apoi începu să-l umple din nou.

– Cel puțin, de când am aflat că mai e în viață.

– Poftim…?

– Credeam că murise, vreme de o lună sau chiar mai mult. A scăpat din luptă ca prin urechile acului.

– A avut loc o luptă? scânci Jezal, cu o clipă înainte de a-și aminti că era un război în curs de desfășurare: sigur că se purtau lupte; făcu un efort să vorbească normal. Ce luptă?

– Cea în care a fost ucis Prințul Ladisla.

– Ladisla a murit? se miră el, cu glasul subțiindu-i-se din nou, ca al unei fetițe.

Cu cele câteva ocazii când îl văzuse pe moștenitorul tronului, acesta arătase atât de plin de sine, încât părea de neînvins. Îi venea greu să creadă că putuse fi pur și simplu înjunghiat cu o sabie sau străpuns de o săgeată, murind ca un om oarecare – dar asta se întâmplase.

– Apoi, a fost ucis și fratele lui…

– Raynault? Omorât?

– Asasinat în patul său, la palat. Când o să moară regele, vor alege unul nou, prin vot în Consiliul Deschis.

– Prin vot…?

Acum vorbea atât de ascuțit, încât aproape că-l ustura gâtul.

Ardee își umplea deja paharul pentru a treia oară.

– Solul lui Uthman a fost spânzurat pentru crimă, deși se prea poate să fi fost nevinovat, așa că războiul cu gurkienii se lungește…

– Acum suntem în război și cu gurkienii?

– Dagoska a căzut la începutul anului.

– Dagoska… a căzut?

Jezal își goli paharul dintr-o sorbitură prelungă și rămase cu privirea spre covor, încercând să-și pună gândurile în ordine. N-ar fi trebuit să fie surprins, desigur, că lucrurile își urmaseră cursul în lipsa lui, dar nu prea se așteptase ca lumea să se-ntoarcă total cu susu-n jos. Război cu gurkienii, bătălii în Nord, voturi pentru a alege un rege nou…?

– Mai vrei unul? îl întrebă Ardee, înclinând carafa pe care o ținea în mână.

– Cred că n-ar strica.

Mari evenimente, desigur, întocmai așa cum spusese Bayaz. O

privi cum turna, încruntându-se concentrată, aproape cu furie, în timp ce vinul gâlgâia în pahar. Observă pe buza ei de sus o mică cicatrice pe care înainte n-o băgase de seamă și simți brusc imboldul de a o atinge, de a-și trece degetele prin părul ei, de a o strânge la piept. Evenimente importante, dar totul părea atât de neînsemnat în comparație cu ceea ce se întâmpla acum, în camera aceea. Cine putea ști? Cursul vieții lui putea să se schimbe în următoarele câteva momente, dacă-și găsea cuvintele potrivite și se îndura să le rostească.

– Chiar mi-a fost dor de tine, îngăimă el – un efort mizerabil, pe care și-l acoperi cu un pufnet înverșunat.

– Nu fi prost.

O prinse de mână, făcând-o să-l privească în ochi.

– Prost am fost toată viața. Acum, nu mai sunt. Au fost timpuri, acolo pe câmpie, când singurul lucru care mă mai ținea în viață era gândul că… că s-ar putea să fiu din nou cu tine. În fiecare zi voiam să te văd…

Ardee nu făcea decât să se încrunte, complet neclintită. Faptul că nu se topea în brațele lui era enorm de frustrant, după toate cele prin care trecuse.

– Ardee, te rog, n-am venit aici să ne certăm.

În timp ce turna încă un pahar, Ardee coborî privirea spre podea.

– Nu știu de ce-ai venit.

„Fiindcă te iubesc și vreau să nu ne mai despărțim niciodată! Te rog, spune-mi c-ai să fii soția mea!”

Fusese cât pe ce s-o rostească, dar în ultimul moment îi văzu expresia disprețuitoare și se stăpâni. Uitase complet cât putea fi de dificilă.

– Am venit ca să-ți spun că-mi pare rău. Te-am dezamăgit. M-am grăbit cât am putut, dar îmi dau seama că ești indispusă. Voi reveni altă dată.

Trecu pe lângă ea, spre ușă, dar Ardee ajunse acolo prima, răsuci cheia și o smulse din broască.

– Mă lași singură aici, fără să-mi trimiți nicio scrisoare, și pe urmă, când te-ntorci în sfârșit, vrei să pleci fără un sărut măcar?

Făcu un pas nesigur spre el, iar Jezal se pomeni bătând în

retragere.

– Ardee, te-ai îmbătat.

– Sunt beată tot timpul, replică ea, cu o smucitură nervoasă a capului. Nu ziceai că ți-a fost dor de mine?

– Ba da, mormăi el, cu un început de spaimă pe care n-o prea înțelegea, dar mă gândeam…

– Vezi, asta-i problema ta. Că gândești. Și nu te pricepi deloc.

Îl împinse înapoi, spre marginea mesei, iar sabia lui Jezal se încurcă așa de rău printre picioare, încât fu nevoit să se rezeme cu o mână ca să nu cadă.

– Nu te-am așteptat? șopti Ardee, scăldându-i chipul în răsuflarea ei fierbinte, cu iz dulce-acrișor de vin. Așa cum mi-ai cerut?

Gura sa o atinse ușor pe a lui, iar vârful limbii i se strecură afară și-i trecu peste buze, în timp ce scotea un sunet slab din gât, ca un bolborosit, îndesându-se în el. Jezal îi simți mâna strecurându-se între picioarele lui, pentru a-l freca încet prin pantaloni.

Era o senzație plăcută, desigur, și-l făcu să se întărească imediat. Extrem de plăcută, dar și destul de îngrijorătoare. Privi nervos spre ușă.

– Și servitorii…? bâigui el.

– Dacă nu le convine, n-au decât să-și găsească naibii de lucru altundeva, ce, nu pot? Nu eu am fost cu ideea să-i tocmim.

– Atunci, cine… ahhh!

Ardee își strânsese degetele în părul lui, dureros, răsucindu-i capul ca să-i vorbească drept în față:

– Lasă-i încolo! Pentru mine ai venit aici, nu?

– Da… da, desigur!

– Atunci, zi odată! insistă ea, apăsându-i cu putere mâna pe pantaloni, aproape dureros.

– Ăă… am venit pentru tine.

– Așa, și? Iată-mă.

Degetele ei moșmondeau la cingătoare, până i-o desfăcură.

– Acum nu mai ai de ce să te sfiești.

Jezal încercă s-o apuce de încheietura mâinii.

– Ardee, așteaptă…

Cealaltă mână îl plesni usturător peste obraz, smucindu-i capul

într-o parte, destul de tare pentru a face să-i țiuie urechile.

– De șase luni stau aici fără să fac *nimic!* îi șuieră în față, cu vorbele cam împleticite. Ai idee cât m-am plictisit? Și-acuma-mi zici *s-aștept?* Mai du-te-n mă-ta!

Își înfipse brutal mâna în pantalonii lui și-i scoase scula, frecându-i-o, în timp ce cu cealaltă mână îi strângea obrajii. Jezal închise ochii, gâfâind sacadat spre gura ei, fără să mai aibă în minte altceva decât degetele acelea…

Dinții ei îi mușcară mărunt buza, aproape dureros, apoi mai tare.

– Au, gemu Jezal. Ah…!

Categoric, îl mușca. Înverșunat, ca și cum buza lui ar fi fost o bucată de zgârci pe care s-o roadă. Încercă să se ferească, dar masa era în spatele lui, iar Ardee îl ținea strâns. Durerea era aproape la fel de intensă ca șocul, după care, cum mușcăturile continuau, se înteți și mai mult.

– Aaau!

O înhăță de încheietura mâinii și i-o răsuci la spate, smucindu-i brațul în sus, pentru ca s-o împingă peste masă. O auzi icnind, când se lovi cu fața de lemnul lustruit.

Jezal rămase deasupra ei, încremenit, cu gustul sărat al sângelui în gură. Văzu, prin părul încâlcit al lui Ardee, un ochi întunecat, lipsit de expresie, privindu-l peste umărul răsucit. Părul îi fremăta în dreptul gurii, în timp ce respira sacadat. Brusc, îi dădu drumul și-i văzu brațul mișcându-se, cu urmele roșii lăsate de degetele lui pe piele. Mâna ei alunecă în jos, apucă rochia și o ridică, apoi încă o dată, până când poalele i se adunară în talie, iar fundul ei gol, palid, îl atrase ca un magnet.

Mda… O fi fost el un om nou, dar tot om era.

La fiecare impuls, capul ei se lovea de ipsosul peretelui, iar pielea lui îi plesnea partea dinapoi a coapselor; pantalonii se lăsau tot mai jos, până când garda sabiei ajunse să se frece de covor. La fiecare mișcare, masa trosnea tot mai sonor, ritmic, parcă indignată, ca și cum Jezal și Ardee s-ar fi regulat pe spinarea unui bătrân morocănos. La fiecare împingere, Ardee scotea un geamăt, Jezal câte un icnet, nu neapărat de plăcere sau de durere, ci mai degrabă o manevră respiratorie necesară, ca răspuns la exercițiul fizic

viguros. Totul se termină cu o repeziciune bine-venită.

Atât de des în viață, unele momente îndelung anticipate se dovedesc a fi profund dezamăgitoare. Fără îndoială, era una dintre acele ocazii. Când petrecea atâtea ore nesfârșite pe câmpie, amorțit în șa și temându-se pentru viața lui, visând s-o revadă pe Ardee, nu avusese în minte tocmai o împerechere grăbită și violentă pe masa din camera aia de zi lipsită de gust. După ce terminară, Jezal își îndesă cariciul ofilit înapoi în pantaloni, vinovat și rușinat, și extrem de nefericit. Auzind țăcănitul cataramei de la centură îi veni să se dea cu capul de pereți.

Ardee se ridică, își lăsă poalele să cadă la loc, netezindu-și-le, cu fața spre podea. Jezal o luă de umăr.

– Ardee…

Îl respinse furioasă și se îndepărtă. Aruncă în spate un obiect care căzu cu zgomot pe covor. Cheia de la ușă.

– Poți să pleci.

– Pot să… ce?

– Să pleci! Ai primit ce voiai, nu?

Nevenindu-i să creadă, Jezal își linse buza înroșită de sânge.

– Crezi că asta voiam?

Nimic decât tăcere.

– Te iubesc.

Ardee reacționă cu un soi de tuse, ca și cum i-ar fi venit să verse, și clătină încet din cap.

– De ce?

Nu era sigur că știa. Nu era sigur ce voia, ce mai simțea… Ar fi dorit s-o ia de la început, dar nu știa cum. Totul era un coșmar inexplicabil, din care sperase să se deștepte cât mai curând.

– Cum adică, de ce?

Aplecându-se spre el, cu pumnii strânși, Ardee țipă:

– Sunt o nenorocită de două parale! Toată lumea care mă cunoaște mă urăște! Și propriul meu tată mă ura! Și fratele meu!

Vocea i se frânse, fața i se schimonosi, în timp ce gura continua să împroaște cu furie și deznădejde:

– Tot ce ating, distrug! Nu-s decât o baligă! Cum de nu-ți dai seama?

Și-și acoperi cu mâinile fața, întorcându-se cu spatele. Umerii i se zguduiau.

Jezal clipi din ochi, cu buza tremurându-i. Vechiul Jezal dan Luthar s-ar fi repezit, cel mai probabil, să ia cheia, s-o tulească din cameră și-n lungul străzii, pentru a nu se mai întoarce niciodată, socotindu-se norocos că scăpase atât de ușor. Cel nou se gândea și el s-o facă. Se gândea, nu glumă. Dar avea mai mult caracter. Sau, cel puțin, așa-și spunea.

– Te iubesc.

În gura lui plină de sânge, cuvintele aveau gust de minciuni, dar acum mersese prea departe ca să se mai întoarcă din drum.

– Încă te mai iubesc.

Traversă camera și, cu toate că Ardee încercă să-l respingă, o cuprinse cu brațele.

– Nu s-a schimbat nimic.

Își strecură degetele în părul ei și-i cuprinse capul la piept, în timp ce ea plângea încet, suspinând și cu nasul curgându-i pe pieptarul uniformei lui pestrițe.

– Nimic nu s-a schimbat, șopti din nou Jezal.

Dar, desigur, se schimbaseră multe.

Ora mesei

Nu stăteau așezați atât de aproape încât să se vadă că erau împreună. „Doi oameni care, într-o zi oarecare, și-au pus întâmplător fundurile pe aceeași scândură.” Era dimineața devreme și, cu toate razele soarelui care făceau ca pe Glokta să-l doară ochii și poleiau cu auriu iarba înrourată, copacii ce foșneau și apa vălurită din parc, în aer se simțea o mușcătură friguroasă. Lordul Wetterlant obișnuia în mod vădit să se trezească devreme. „Dar și eu sunt la fel, în fond. Nimic nu încurajează omul să se dea jos din pat mai mult ca o noapte-ntreagă în care l-au ținut treaz niște crampe arzătoare.”

Înălțimea Sa vârî mâna într-o pungă de hârtie, scoase câteva firimituri de pâine, cu degetul mare și cel arătător, și le aruncă la picioare. Câteva rațe pline de importanță se adunaseră deja, iar acum se agitau cu îndârjire, făcând eforturi să ajungă la firimituri, sub privirea bătrânului nobil a cărui față ridată arăta ca o mască moale și lipsită de orice emoție.

– Nu-mi fac niciun fel de iluzii, Superior Glokta, spuse el tărăgănat, aproape fără să-și miște buzele și neridicând deloc privirea. Nu sunt un om destul de mare ca să iau parte la întrecerea asta, chiar dacă aș dori. Dar sunt îndeajuns de mare ca să mă aleg și eu cu ceva. Am de gând să iau cât pot.

Așadar, drept la subiect, măcar acum. Nu e nevoie să vorbim despre vreme, despre ce ne mai fac copiii, sau despre calitățile comparative ale rațelor de culori diferite.

– Nu e nimic rău în asta.

– Nici eu nu cred. Am o familie de hrănit, și se înmulțește de la un an la altul. Sfătuiesc insistent pe oricine să nu facă prea mulți copii.

Ha! Asta n-ar trebui să fie o problemă.

– Și apoi, țin și câini, care trebuie să fie hrăniți și ei și au o mare poftă de mâncare.

Wetterlant lăsă să-i scape un oftat prelung, țiuitor, și le mai

aruncă păsărilor un pumn de firimituri.

– Cu cât urci mai sus în rang, Superior Glokta, cu atât cei care depind de tine cer mai zgomotos firimituri; e o realitate tristă.

– Porți pe umeri o grea răspundere, domnul meu, replică Glokta, strâmbându-se din cauza unui spasm al piciorului, pe care și-l întinse prudent până-și simți genunchiul trosnind ușor. Cât de grea, dacă pot să întreb?

– Am propriul meu vot, firește, și controlez voturile altor trei scaune din Consiliul Deschis. Familii unite cu a mea prin legături de pământ, de prietenie, de căsătorie și printr-o veche tradiție.

Legături care, în momente ca astea, se pot dovedi lipsite de orice substanță.

– Ești sigur de aceia trei?

Wetterlant își întoarse privirea rece spre Glokta.

– Nu sunt un neghiob, Superior Glokta. Îmi țin câinii legați bine în lanț. Sunt sigur de ei. Pe cât de siguri putem fi de orice, în asemenea vremuri nesigure.

Mai aruncă niște firimituri în iarbă, iar rațele măcăniră, ciugulind și dând una-n alta cu aripile.

– Așadar, patru voturi în total.

O porție deloc neînsemnată din marea plăcintă.

– Patru voturi în total.

Glokta își drese glasul, uitându-se scurt în jur ca să se asigure că nu-i auzea nimeni. O fată cu o expresie tragică privea neliniștită spre apă, la câțiva pași, pe cărare. Doi ofițeri din Garda Regelui, cu uniformele răvășite, stăteau pe altă bancă, tocmai pe malul opus, comentând zgomotos care se îmbătase mai rău în noaptea trecută. *Oare fata aia tristă trage cu urechea pentru Lordul Brock? Vor raporta cei doi ofițeri Înaltului Judecător Marovia? Peste tot văd agenți, ceea ce e cu atât mai bine. Peste tot sunt agenți.* Continuă într-o șoaptă abia auzită:

– Eminența Sa ar fi dispus să ofere câte cincisprezece mii de mărci pentru fiecare vot.

– Înțeleg, răspunse Wetterlant, fără ca ochii săi cu pleoape grele să tresară măcar. Atât de puțină carne nu prea i-ar mulțumi pe câinii mei. Iar pentru masa mea n-ar mai rămâne nimic. Se cuvine să-ți

spun că Lordul Barezin, vorbind foarte pe ocolite, mi-a oferit deja optsprezece mii pe vot, precum și o suprafață de teren excelentă, învecinată cu propriile mele moșii. Pădure de vânătoare, cu cerbi. Ești vânător, Superior Glokta?

– Am fost, replică Glokta, bătându-și cu palma piciorul vătămat. Dar a trecut ceva timp de-atunci…

– Aha… Toată compasiunea mea. Dintotdeauna mi-a plăcut sportul. Pe urmă, însă, a venit să mă viziteze Lordul Brock.

Ce fermecător, pentru voi amândoi…

– A fost atât de bun să-mi facă o ofertă de douăzeci de mii, plus o combinație foarte potrivită între fiica lui cea mai mică și fiul meu cel mare.

– Și ai primit?

– I-am spus că e prea devreme ca să accept ceva.

– Nu mă îndoiesc că Eminența Sa ar putea ajunge la douăzeci și unu, dar asta ar trebui să fie…

– Omul Înaltului Judecător Marovia mi-a oferit deja douăzeci și cinci.

– Harlen Morrow? șuieră Glokta, printre dinții care-i mai rămăseseră.

Lordul Wetterlant înălță o sprânceană.

– Cred că așa se numea.

– Regret că în prezent nu pot decât să egalez această ofertă. Îl voi informa pe Eminența Sa despre poziția dumitale.

Plăcerea lui, sunt convins, nu va cunoaște limite.

– Aștept cu nerăbdare o veste de la dumneata, Superior Glokta.

Wetterlant se întoarse spre rațe și le mai învrednici cu câteva firimituri, privind cu un zâmbet vag în jurul buzelor cum se ciorovăiau între ele.

Glokta șontâcăia chinuitor spre casa oarecare din strada deloc ieșită din comun, cu un fel de surâs pe chip. *Măcar câteva momente în care scap de compania sufocantă a celor mari și a celor buni. Momente în care nu e nevoie să mint, să înșel, sau să fiu atent la cuțite înfipte-n spate. Poate că voi găsi chiar și o cameră care să nu pută a Harlen Morrow. Ar fi înviorător…*

Tocmai când ridica pumnul să ciocănească, ușa se deschise brusc, iar Glokta se pomeni privind chipul zâmbăreț al unui om în uniformă de ofițer al Gărzii Regelui. Era o întâlnire atât de neașteptată, încât în primul moment nici nu-l recunoscu. Apoi, simți un val de deznădejde.

– Ei, Căpitane Luthar… Ce surpriză!

Și încă una foarte neplăcută.

Se schimbase considerabil. Unde pe vremuri avusese trăsături netede, băiețești, de-atunci dobândise o înfățișare oarecum unghiulară, chiar brăzdată de vremi. Dacă odinioară își ținuse bărbia în sus, cu aroganță, acum avea pe chip o expresie aproape de scuză. Își lăsase și barbă, poate într-o încercare nereușită de a-și ascunde o cicatrice păcătoasă la înfățișare, care-i străbătea gura și bărbia. *Deși nu-l face nici pe departe să arate mai puțin urât, din păcate…*

– Inchizitor Glokta… ăă…

– Superior.

– Serios? clipi din ochi Luthar. Păi… în cazul ăsta…

Zâmbetul destins reapăru, iar Glokta avu surpriza unei strânsori cordiale de mână.

– Felicitări, mi-ar plăcea mult să stăm de vorbă, dar mă cheamă datoria. Nu stau mult în oraș, înțelegi… Plec în Nord…

– Desigur.

Glokta se uită încruntat după el, în timp ce se îndepărta pe stradă cu pas săltat, aruncând doar o privire peste umăr, pe furiș, când dădu colțul. *Ceea ce mă lasă doar cu întrebarea: ce-a căutat aici?* Intră șchiopătând pe ușa deschisă și o închise încet în urma lui. *Deși, la drept vorbind, un tânăr care părăsește casa unei tinere dimineața, devreme?… Nu prea e nevoie de Inchiziția Maiestății Sale ca să rezolve un asemenea mister. La urma urmei, n-am avut și eu parte de plecări ca asta în primele ceasuri ale zilei? Prefăcându-mă că speram să nu fiu observat, dar de fapt nădăjduind să fi fost?…* Intră pe ușa camerei de zi. *Sau, poate, acela era alt om?*

Ardee West stătea cu spatele spre el, iar Glokta auzi sunetul vinului turnat în pahar.

– Ai uitat ceva? întrebă ea peste umăr, cu o voce înceată și

jucăușă.

Nu e tocmai tonul pe care să-l aud prea des din partea unei femei. Oroarea, dezgustul și o undă de milă abia simțită sunt mult mai comune. Se auzi sunetul sticlei puse pe masă.

– Sau ai ajuns la concluzia că nu poți trăi fără încă un…

Când se întoarse, avea pe față un zâmbet strâmb, dar acesta se șterse brusc, la vederea celui care intrase în odaie.

Glokta pufni:

– Nu-ți face griji, văd la toată lumea asemenea reacții. Chiar și la mine, dimineața, când mă uit în oglindă.

Dacă sunt în stare să mă țin pe picioare în fața blestemăției…

– Nu despre asta e vorba, și-o știi foarte bine. Pur și simplu, nu mă așteptam să intri așa în casă.

– Atunci, în dimineața asta toți am trecut prin momente șocante. N-ai să ghicești cu cine m-am întâlnit la tine în antreu.

Ardee îngheță o clipă, apoi aruncă din cap cu nepăsare și sorbi vin din pahar.

– Nu-mi dai niciun indiciu?

– Bine, o să-ți dau.

Strâmbându-se, Glokta se potrivi pe un scaun, cu piciorul care-l durea întins în fața lui.

– Un tânăr ofițer din Garda Regelui, pe care-l așteaptă un viitor strălucit, fără îndoială.

Deși toți mai putem spera și altceva…

Ardee îl privi încruntată, peste buza paharului.

– În Garda Regelui sunt atât de mulți ofițeri, încât abia dacă-i pot deosebi.

– Zău? Ăsta a câștigat Turnirul de anul trecut, cred.

– Nici nu mai țin minte cine ajunsese în finală. În fiecare an e la fel, nu găsești?

– Adevărat. De pe vremea când concuram și eu, a tot luat-o în jos. Dar mă gândeam că pe băiatul ăsta l-ai fi putut reține. Arată de parcă l-ar fi lovit cineva în față, de când ne-am văzut ultima oară. Destul de rău, aș zice.

Deși nici pe departe atât de rău pe cât mi-ar fi plăcut.

– Ești supărat pe mine, replică Ardee, deși fără să pară câtuși de

puțin preocupată.

– Mai degrabă dezamăgit. Dar la ce te-ai fi așteptat? Te crezusem mai deșteaptă.

– Deșteptăciunea nu e o garanție a comportamentului rațional. Așa zicea tatăl meu tot timpul.

Își termină vinul, cu o smucitură îndelung exersată a capului.

– Nu-ți face probleme. Îmi port și singură de grijă.

– Ba nu poți. M-am lămurit cu prisosință. Îți dai seama ce-o să se-ntâmple dacă află lumea? Vei fi proscrisă.

– Și ce contează? se strâmbă Ardee. Te vei mira, poate, să afli că am început să fiu din când în când invitată la palat. Nu mi se pare deloc o situație jenantă. Nimeni nu vorbește cu mine.

În afară de mine, desigur, dar eu nu sunt tocmai genul de companie pe care s-o spere tinerele femei.

– Pe toți îi doare-n cur de ce fac eu. Dacă află, nu va fi cu nimic mai rău decât ce așteaptă de la o stricată ca mine. Ai naibii oameni de rând, nu se stăpânesc cu nimic mai mult decât animalele, ce, nu știi? Oricum, nu mi-ai spus chiar tu că pot să mi-o trag cu cine am chef?

– Ți-am mai spus și altceva: cu cât mai puțin, cu atât mai bine.

– Și cred că la fel le-ai zis tuturor cuceritilor tale, nu?

Glokta se strâmbă. *Nu tocmai. Le rugam, le îmbiam, le amenințam și le bruscam. Frumusețea ta m-a rănit, m-a rănit drept în inimă! Sunt distrus, am să mor fără tine! N-ai pic de milă? Nu mă iubești? Am făcut totul, numai instrumentele nu le-am arătat, și pe urmă, când am primit ce doream, am dat cu piciorul și m-am dus vesel la următoarea, fără o singură privire în urmă.*

– Ha! pufni Ardee, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile. Sand dan Glokta, ținând predici despre beneficiile castității? Te rog! Câte femei ai distrus, înainte de a te distruge și pe tine gurkienii? Erai notoriu!

Pe gâtul lui Glokta începu să tremure un mușchi, și-și învârti umărul până-l simți relaxându-se din nou. *Are și ea dreptatea ei. Poate că o vorbă bună cu domnul respectiv va rezolva totul. O vorbă bună sau o noapte rea cu practicianul Frost.*

– Patul tău e treaba ta, cred, cum zic styrienii. În orice caz, cum

se face că marele Căpitan Luthar a ajuns să se învârtească printre civili? N-are nordici de căsăpit? Cine-o să salveze Englia cât timp e el aici?

– N-a fost în Englia.

– Nu?

I-a găsit tăticul un loc călduț, unde să nu stea în drum nimănui, așa-i?

– A fost în Vechiul Imperiu sau cam pe-acolo. Dincolo de mare, la apus, foarte departe, spuse Ardee – și oftă, ca și cum ar fi auzit o droaie despre acel subiect, și ajunsese în culmea plictiselii.

– Vechiul Imperiu? Ce naiba a căutat acolo?

– De ce nu-l întrebi pe el? O călătorie nemaipomenită. Vorbea mult despre un nordic. Unul, Nouădegete, sau așa ceva.

Capul lui Glokta se ridică smucit.

– Nouădegete?

– Mhm… El, și un bătrân chel.

Un val de tresăriri străbătu chipul superiorului.

– Bayaz…

Ardee ridică din umeri și mai trase o dușcă din pahar, cu gesturi de bețivancă. *Bayaz. Asta ne mai lipsea, acum când vin alegerile, ca bătrânul mincinos să scoată iar la lumină capul ăla pleșuv.*

– Și acum e aici, în oraș?

– De unde să știu eu? bombăni Ardee. Mie nu-mi spune nimeni nimic.

Atât de multe în comun

Ferro dădea târcoale prin cameră, încruntată. Își vărsa disprețul în aerul cu miros dulceag, peste tapiseriile foșnitoare, prin ferestrele mari și balconul înalt din spatele lor. Se strâmba la vederea tablourilor întunecate cu regi palizi și grași, a mobilei lucitoare răspândite peste podeaua spațioasă. Detesta acel loc, cu paturile sale moi și oameni la fel de moi. Prefera incomparabil mai mult praful și setea Ținuturilor Rele din Kanta. Acolo, viața era grea, fierbinte și scurtă.

Dar, cel puțin, era cinstită.

Uniunea asta și acel oraș Adua, cu fortăreața Agriontului mai ales, erau doldora de minciuni, mai-mai să dea pe dinafară. Pe toate le simțea pe piele, ca niște pete unsuroase pe care nu putea să și le mai șteargă. Iar Bayaz era afundat drept în mijlocul lor. O ademenise să-l urmeze prin întreaga lume, pentru nimic. Nu găsiseră nicio armă străveche pe care s-o folosească împotriva gurkienilor. Iar acum zâmbea, râdea și șușotea tot felul de secrete cu bătrânii. Oameni care intrau pe ușă asudați după arșița de-afară și plecau și mai transpirați.

N-ar fi recunoscut-o în fața nimănui. Disprețuia nevoia de a o mărturisi față de sine însăși. Îi era dor de Nouădegete. Deși nu putuse niciodată s-o arate, se simțise mai în siguranță alături de cineva în care putea avea încredere măcar pe jumătate.

Iar acum trebuia să se uite peste umăr la tot pasul.

Singura ei companie era ucenicul, adică mai rău decât nimic. Stătea și se uita la ea în tăcere, fără să ia în seamă cartea de pe masa de-alături. O privea și zâmbea fără chef, ca și cum ar fi știut un lucru pe care ea nu l-ar fi ghicit niciodată. Ca și cum ar fi fost o proastă că nu-și dădea seama. Asta nu făcea decât s-o înfurie mai rău decât orice. Așa că se învârtea prin cameră, încruntându-se în toate direcțiile, cu pumnii strânși și fălcile încleștate.

– Ar trebui să te întorci în Sud, Ferro.

Se opri în loc, uitându-se urât la Quai. Avea dreptate, desigur. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-i lase-n urmă pentru totdeauna pe rozaliii ăia fără niciun Dumnezeu, să se ducă și să-i înfrunte pe gurkieni cu arme pe care le cunoștea. Să le smulgă răzbunarea cu dinții, la nevoie. Quai avea dreptate, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile. Ferro nu prea obișnuise niciodată să primească sfaturi.

– De unde știi tu ce-ar trebui să fac și ce nu, nătărău roz și slăbănog ce ești?

– Știu mai multe decât crezi, replică el, fără să-și ia o clipă ochii de la ea. Semănăm mult, tu și cu mine. Poate nu-ți dai seama, dar totuși așa e. Avem atât de multe în comun…

Ferro se încruntă iar. Nu știa ce voia să spună cu asta idiotul ăla bolnăvicios, dar nu-i plăcea deloc cum suna.

– Bayaz nu-ți va aduce niciun lucru de care să ai nevoie. Nu e demn de încredere. Am descoperit prea târziu, dar tu încă mai ai timp. Ar trebui să-ți găsești un alt stăpân.

– N-am niciun stăpân, se răsti ea. Sunt liberă.

Un colț al buzelor palide ale lui Quai tresări în sus.

– Nici unul dintre noi nu va fi vreodată liber. Pleacă. Aici nu e de tine.

– Atunci, tu de ce stai?

– Ca să mă răzbun.

Ferro se încruntă și mai mult.

– Pentru ce să te răzbuni?

Ucenicul se aplecă înainte, cu ochii lui strălucitori ațintiți spre ai ei. Ușa se deschise scârțâind, iar Quai închise brusc gura, se rezemă de spătar și-și mută privirea către fereastră. Ca și cum nici n-ar fi avut de gând să scoată vreo vorbă.

Dracu’ să-l ia de ucenic, cu șaradele lui afurisite. Ferro își întoarse spre ușă privirea furioasă.

Bayaz intră încet în cameră, ținând cu grijă o ceașcă de ceai în mână. Nici nu se uită în direcția lui Ferro, în timp ce trecea pe lângă ea, ieșind pe ușa deschisă a balconului. Lua-l-ar dracu’ și pe Mag. Porni după el, îngustându-și ochii din cauza luminii. Se aflau la un etaj superior, iar Agriontul se întindea în fața lor, la fel ca atunci

când ea și Nouădegete se cățăraseră pe acoperișuri, cu mult timp în urmă. Grupuri de rozalii moleșiți leneveau pe iarba sclipitoare de jos, așa cum se întâmpla înainte ca Ferro să fi plecat spre Vechiul Imperiu. Și totuși, nu toate erau la fel.

Acum, peste tot prin oraș domnea un soi de teamă. Putea s-o observe pe fiecare față trandafirie și fleșcăită. În fiecare cuvânt și gest. O așteptare cu sufletul la gură, așa cum e aerul încremenit dinainte să înceapă furtuna. Ca un câmp cu iarbă uscată, gata să izbucnească în flăcări la cea mai mică scânteie. Nu știa ce așteptau, și nici nu-i păsa.

Dar auzea vorbindu-se mult despre voturi.

Întâiul dintre Magi o privi cum ieșea pe ușă, în soarele puternic care făcea să-i lucească latura capului pleșuv.

– Un ceai, Ferro?

Ferro nu putea suferi ceaiul, iar Bayaz o știa. Gurkienii îl beau când puneau la cale câte-o trădare. Își amintea cum îl beau soldații, în timp ce ea se zbătea prin praf. Își amintea de negustorii de sclavi, care-l beau când negociau prețurile. Și-l amintea pe Uthman, bându-l în vreme ce râdea de furia și neputința ei. Iar acum îl bea și Bayaz, ținând delicat ceșcuța între degetul mare și cel arătător, și zâmbea.

Ferro scrâșni din dinți.

– Aici am terminat, rozaliule. Mi-ai făgăduit răzbunare, și nu mi-ai dat nimic. Mă duc înapoi în Sud.

– Chiar așa? Ne-ar părea rău să te pierdem. Dar Gurkhulul și Uniunea sunt în război. În momentul de față, nu pleacă nicio corabie spre Kanta. Și s-ar putea nici să nu plece, o vreme.

– Și-atunci, eu cum o s-ajung acolo?

– Ai dat de înțeles cât se poate de clar că nu ești responsabilitatea mea. Ți-am pus un acoperiș deasupra capului, iar tu n-ai arătat pic de recunoștință. Dacă vrei să pleci, n-ai decât să te descurci singură. Fratele meu, Yulwei, ar trebui să se întoarcă la noi curând. Poate va fi pregătit să te ia sub aripa lui.

– Nu-mi convine.

Bayaz se încruntă. O privire înfricoșătoare, poate, dar Ferro nu era Picior-Lung, nici Luthar și nici Quai. Nu avea stăpân, și nici nu urma să aibă vreodată.

– Am zis că nu-mi convine!

– De ce insiști să-mi pui răbdarea la încercare? Nu e fără margini, să știi.

– Nici a mea.

Magul pufni.

– A ta nici măcar început n-are, cum ar putea confirma Meșterul Nouădegete, fără îndoială. Declar categoric, Ferro, că ai tot atâta farmec cât o capră, ba încă una năzuroasă.

Își boți buzele și sorbi delicat din ceai, înclinând ceașca. Numai cu prețul unui mare efort reuși Ferro să nu i-o zboare din mână și să-i ardă nemernicului chelios și una peste față.

– Dar dacă încă mai ai în minte lupta cu gurkienii…

– Tot timpul.

– Atunci, sunt sigur că pot găsi totuși o întrebuințare talentelor tale. Ceva unde să nu fie necesar simțul umorului. Scopurile mele cu privire la gurkieni au rămas neschimbate. Lupta trebuie să continue, deși cu alte arme.

Privirea îi lunecă într-o parte, spre marele turn care se înălța deasupra fortăreței.

Ferro nu se prea pricepea la frumusețe și-i păsa de ea cu atât mai puțin – dar, după părerea ei, clădirea era frumoasă. Acel munte de piatră golașă nu arăta nici blând, nici îngăduitor. Forma sa exprima o onestitate brutală. O precizie nemiloasă se regăsea în unghiurile negre, ascuțite. Avea ceva care o fascina.

– Ce-i aia de-acolo? întrebă ea.

Ochii lui Bayaz se îngustară.

– Casa Creatorului.

– Și ce-are înăuntru?

– Nu te privește.

Ferro fu cât pe ce să scuipe de enervare.

– Ai locuit acolo. L-ai slujit pe Kanedias. L-ai ajutat pe Creator în lucrările lui. Tu însuți ne-ai zis toate astea, acolo, pe câmpie. Așa că, spune-mi, ce-i înăuntru?

– Ai memorie bună, Ferro, dar uiți un lucru. N-am găsit Sămânța. Nu am nevoie de tine. Și, mai ales, n-am niciun motiv să-ți mai răspund la toate întrebările astea interminabile. Imaginează-ți că m-

am plictisit.

Sorbi iar din ceai, înțepat, ridicând sprâncenele, cu privirea spre rozaliii tolăniți prin parc.

Ferro afișă un zâmbet forțat – sau ceva ce ar fi putut trece „zâmbet”. Cel puțin, își dezveli dinții. Ținea minte destul de bine ce spusese bătrâna aceea înverșunată, Cawneil, și cât de mult îl iritase. Avea să facă și ea același lucru.

– Creatorul. Încerci să-i furi secretele. Ai încercat să-i răpești și fiica. Tolomei se numea. Tatăl său a aruncat-o de pe acoperiș. În schimbul trădării ei, de a-ți fi deschis porțile. Greșesc, cumva?

Furios, Bayaz aruncă ultimii stropi de ceai peste balustrada balconului. Ferro îi privi cum sclipeau în soare, căzând spre pământ.

– Da, Ferro, Creatorul și-a aruncat fiica de pe acoperiș. S-ar părea că nici unul dintre noi n-are noroc în dragoste, nu? Ghinionul nostru. Un ghinion cu atât mai mare pentru cei pe care-i iubim. Cine și-ar fi închipuit că avem atât de multe în comun?

Ferro se întrebă dacă n-ar fi fost cazul să-i dea un brânci nemerniculuii rozaliu de pe balcon, să se ducă după stropii lui de ceai. Totuși, încă-i mai era dator, și avea de gând să ia ce i se cuvenea. Așa că se încruntă doar, retrăgându-se în odaie.

În cameră apăruse un nou-venit. Un bărbat cu păr cârlionțat și zâmbet larg. Ținea în mână un toiag lung, iar pe umăr, o taşcă de piele roasă. Era ceva straniu în ochii lui – unul deschis la culoare, altul mai închis. Și privirea lor atentă avea ceva ciudat, care-o făcea pe Ferro bănuitoare. Chiar mai mult decât de obicei.

– A, faimoasa Ferro Maljinn. Iartă-mi curiozitatea, dar nu în fiecare zi întâlnesc o persoană cu… remarcabila dumitale obârșie.

Lui Ferro nu-i convenea că-i știa numele, nici strămoșii, nici orice altceva în privința ei.

– Dumneata cine ești?

– Unde mi-s manierele? Eu sunt Yoru Sulfur, din Ordinul Magilor, se prezentă el, întinzându-i mâna; Ferro nu i-o strânse, iar Sulfur se mulțumi să zâmbească. Nu fac parte dintre cei doisprezece de la început, desigur – nu eu. Sunt doar un gând apărut mai târziu. Un adaos. Cândva, i-am fost ucenic marelui Bayaz.

Ferro pufni. Așa ceva nu-l făcea demn de încredere, în accepția

ei.

– Și ce s-a întâmplat?

– Am absolvit.

Bayaz își aruncă ceașca pe o masă de lângă fereastră, cu zgomot.

– Yoru, spuse el, iar noul sosit își plecă umil capul. Mulțumirile mele pentru ce-ai făcut până acum. Precis și la obiect, ca de obicei.

Zâmbetul lui Sulfur se lăți și mai mult.

– O rotiță mică într-o mașinărie mare, Maestre Bayaz, dar încerc să fiu o rotiță rezistentă.

– Încă nu m-ai dezamăgit. Nu uit asta. Cum mai merge joculețul tău următor?

– E gata să înceapă, la porunca dumitale.

– Hai să începem acum. Nu câștigăm nimic amânând.

– Voi face pregătirile. Am mai adus și asta, așa cum mi-ai cerut.

Își luă traista de pe umăr și vârî cu grijă mâna înăuntru. Încet, scoase o carte. Mare și neagră, cu coperte groase și zgâriate, ciopârțite, arse pe margini.

– Cartea lui Glustrod, murmură el în șoaptă, de parcă s-ar fi temut să pronunțe cuvintele.

Bayaz se încruntă.

– Ține-o la tine, pentru moment. A apărut o complicație neașteptată.

– O complicație? întrebă Sulfur, introducând cartea la loc în tașcă, destul de ușurat.

– Ceea ce căutam noi… nu era acolo.

– Atunci…

– În privința celorlalte planuri, nu s-a schimbat nimic.

– Desigur, înclină iar Sulfur din cap. Lordul Isher va porni deja la drum.

– Foarte bine.

Bayaz aruncă o privire spre Ferro, ca și cum abia atunci și-ar fi amintit că mai era și ea acolo.

– Deocamdată, poate ești atât de bună să ne lași singuri? Am un oaspete de care trebuie să mă ocup.

Ferro era bucuroasă să plece, dar nu se grăbi, fie și numai pentru că Bayaz voia să scape de ea cât mai repede. Își coborî brațele de pe

piept și se întinse, stând pe loc. Apoi, porni spre ușă pe un drum ocolit, lăsându-și picioarele să se târască pe podele, cu scrâșnete neplăcute care umpleau toată camera. Pe drum, se opri să se uite la un tablou, să împungă cu degetul un scaun, să atingă o vază lucioasă, fără ca nimic din toate astea s-o intereseze câtuși de puțin. Tot timpul, Quai o urmărea cu privirea, Bayaz stătea încruntat, iar Sulfur își păstra pe buze micul său zâmbet complice. În ușă, Ferro se opri din nou.

– Acum?

– Da, acum! se răsti Bayaz.

Ferro se mai uită o dată prin cameră.

– Magi împuțiți, pufni ea și se strecură pe ușă afară.

Fu cât pe ce să dea peste un rozaliu înalt și bătrân, aflat în camera alăturată. Acesta purta o robă groasă, în ciuda căldurii, iar pe umeri avea un lanț sclipitor. În spatele lui stătea un bărbat masiv, posac și atent. Un paznic. Lui Ferro nu-i plăcea înfățișarea bătrânului roz. O privea de sus, cu bărbia ridicată, ca și cum ar fi fost o cățea.

Ca și cum ar fi fost o sclavă.

– Ssssss, îi sâsâi ea în față, când trecu pe-alături.

Omul scoase un pufnet indignat, iar paznicul său îi aruncă lui Ferro o privire severă. Nu-l luă în seamă. Privirile aspre nu înseamnă nimic. Dacă avea chef să-i încaseze un genunchi în mutră, putea încerca s-o atingă. Totuși, paznicul n-o făcu. Intrară amândoi pe ușă.

– A, Lord Isher! îl auzi ea pe Bayaz spunând, chiar înainte ca ușa să se închidă. Sunt încântat că ai reușit să ne vizitezi într-un timp atât de scurt.

– Am venit imediat. Bunicul meu spunea mereu că…

– Bunicul dumitale a fost un om înțelept și un bun prieten. Aș dori să discut cu dumneata, dacă se poate, situația din Consiliul Deschis. Vrei să bei un ceai?…

Cinste

Jezal zăcea pe spate, cu mâinile sub cap și cearșaful în jurul mijlocului. O privea pe Ardee care se uita pe fereastră, cu coatele pe pervaz și bărbia în mâini. O privea și mulțumea sorții că un croitor de uniforme militare, de mult uitat, găsise de cuviință să-i înzestreze pe ofițerii din Garda Regelui cu vestoane cu poalele scurte. Le mulțumea cu o recunoștință profundă și cinstită, fiindcă Ardee nu avea pe ea altceva decât vestonul lui.

Era uluitor cum se schimbase situația dintre ei, de la acea revedere violentă și neașteptată. Vreme de o săptămână, nu petrecuseră nici măcar o noapte separați, și tot de-o săptămână nu i se mai ștergea zâmbetul de pe buze. Din când în când, amintirile ieșeau iar la iveală, desigur, neînfrânate și oribil de surprinzătoare, ca niște hoituri umflate săltând pe suprafața apei în timp ce oamenii se bucură de un picnic pe mal, cu Ardee mușcându-l și lovindu-l, plângând și urlându-i în față. Atunci, însă, el își dregea zâmbetul și o vedea surâzându-i, și nu peste mult putea îngropa acele gânduri neplăcute, cel puțin pe moment. După care se felicita că era destul de bărbat ca s-o facă și că o considera nevinovată.

– Ardee, o chemă el, pe un ton lingușitor.

– Mmm?

– Hai înapoi în pat.

– De ce?

– Fiindcă te iubesc.

Ciudat, cu cât o spunea mai mult, cu atât îi venea mai ușor.

Femeia scoase un oftat plictisit.

– Mereu zici așa…

– E adevărat.

Se întoarse spre el, sprijinindu-și mâinile de pervaz, cu trupul conturat în lumina ferestrei.

– Și asta ce anume ar vrea să-nsemne? Mă călărești de-o săptămână și tot nu te-ai săturat?

– Nu cred c-am să mă satur vreodată.

– Mă rog…

Desprinzându-se de fereastră, Ardee lipăi desculță pe podele.

– Nu cred c-ar strica să aflăm, ce zici? Cel puțin, n-ar strica mai mult ca până acum.

Se opri la picioarele patului.

– Promite-mi doar un lucru.

Jezal înghiți în sec, îngrijorat de ceea ce-ar fi putut să-i ceară și de ce i-ar fi răspuns el.

– Orice, murmură, făcând un efort să zâmbească.

– Să nu mă lași de izbelițte.

Zâmbetul îi deveni mai destins. La asta nu-i era greu să spună *da.* În fond, era un om schimbat.

– Sigur, îți promit.

– Bine.

Ardee se urcă pe pat, în patru labe, cu ochii ațintiți spre chipul lui, în timp ce Jezal mișca din degetele de la picioare, sub cearșaf, trepidând de nerăbdare. Încălecându-l, femeia își descheie vestonul, cu pieptul la vedere.

– Deci, ia zi, căpitane, trec proba?

– Aș zice…

Și apucă vestonul, trăgând-o peste el, apoi își strecură mâinile înăuntru.

– … că ești, fără nicio îndoială…

Mâna lui îi ajunse pe sân, frecându-i sfârcul cu degetul mare.

– … cel mai arătos soldat din compania mea.

Ardee își lipi pubisul de al lui, prin cearșaf, pornind să-și miște șoldurile înainte și-napoi.

– Ahaaa, căpitanul este deja în poziția drepți…

– Pentru tine? Tot timpul…

Gura ei începu s-o lingă și s-o sugă pe a lui, mânjindu-i fața cu salivă, iar Jezal își vârî mâna între picioarele ei. Ardee se frecă de ea o vreme, cu degetele lui încleiate intrând și ieșind din ea. Gemea și ofta din gâtlej, iar Jezal îi ținea isonul. Apucând cearșaful, Ardee îl dădu la o parte. Îi apucă scula și-și aranjă șoldurile până găsi locul potrivit, după care se înfipse în el, gâdilându-i fața cu părul.

Respirația ei sacadată îi scălda urechea.

Se auziră două bătăi puternice în ușă, și amândoi încremeniră. Încă două lovituri. Ardee înălță capul, dându-și părul la o parte de pe fața congestionată.

– Ce e? strigă ea, cu o voce îngroșată și guturală.

– Îl caută cineva pe căpitan! răspunse vocea slujnicei. Mai e… mai e aici?

Ochii lui Ardee coborâră spre Jezal.

– Îndrăznesc să spun că i-aș putea transmite un mesaj!

Jezal își mușcă buza, pentru a-și stăpâni râsul, ridică mâna și o ciupi de sfârc, dar Ardee i-o plesni, dându-i-o la o parte.

– Cine e?

– Un vestitor al regelui!

Zâmbetul se șterse de pe chipul lui Jezal. Ticăloșii ăia parcă n-ar fi fost în stare niciodată s-aducă vești bune și întotdeauna nimereau în cele mai proaste momente cu putință.

– Lordul Mareșal Varuz trebuie să vorbească urgent cu căpitanul. Îl caută oamenii prin tot orașul.

Jezal blestemă printre dinți. Se părea că armata își dăduse seama în sfârșit că se întorsese.

– Spune-i c-am să-l anunț imediat ce-l văd! strigă Ardee, iar pașii servitoarei se îndepărtară pe coridor.

– Futu-i! șuieră Jezal de îndată ce fu sigur că slujnica plecase – nu că s-ar fi îndoit prea mult în legătură cu cele ce se petreceau de câteva zile și nopți. Trebuie să plec.

– Acum?

– Acum, lua-i-ar dracu'. Altfel, vor căuta în continuare și, cu cât mă duc mai repede, cu atât am să mă pot întoarce mai curând.

Oftând, Ardee se dădu jos de pe el, lungindu-se pe spate, în timp ce Jezal cobora din pat și începea să-și caute hainele împrăștiate prin cameră. Cămașa era pătată de vin pe piept, pantalonii se boțiseră, dar n-avea ce face. Afișarea unei ținute perfecte nu mai era singurul lui țel în viață. Se așeză pe pat ca să-și tragă cizmele și o simți pe Ardee îngenunchind în spatele lui, cu mâinile lunecându-i peste piept și buzele frecându-i urechea, în timp ce-i șoptea:

– Deci, iar mă lași singură, da? Ai să pleci spre Englia, să-i

măcelărești pe nordici împreună cu fratele meu?

Aplecându-se cu greutate, Jezal își trase o cizmă.

– Poate. Sau poate nu.

Ideea unei vieți militare nu-l mai inspira. Văzuse destule violențe de aproape, ca să știe că era extrem de înspăimântătoare și durea ca toți dracii. Gloria și faima păreau niște recompense mărunte pe lângă toate riscurile implicate.

– Mă gândesc serios să-mi dau demisia.

– Zău? Și să faci ce?

– Nu-s sigur, întoarse el capul, înălțând o sprânceană. Poate-mi găsesc o femeie de treabă și mă așez și eu la casa mea.

– O femeie de treabă? Cunoști vreuna?

– Speram să ai tu unele propuneri.

Buzele lui Ardee se strânseră.

– Să mă gândesc… Trebuie să fie frumoasă?

– Nu, nu, femeile frumoase sunt mereu al naibii de pretențioase. Simplă ca apa din bălțoace, te rog.

– Deșteaptă?

Jezal pufni.

– Numai deșteaptă nu! Sunt vestit pentru scăfârlia mea goală. O femeie deșteaptă n-ar reuși decât să mă facă tot timpul s-apar ca un nătărău.

Își puse și cealaltă cizmă, dădu la o parte mâinile lui Ardee și se ridică.

– O vițelușă cu ochii mari și fără nimic în cap ar fi ideală. Una care să-mi dea dreptate la nesfârșit.

Ardee bătu din palme.

– A, da, o și văd cu tine, agățată de brațul tău ca o rochie goală pe dinăuntru, un soi de ecou mai ascuțit. Totuși, de viță nobilă, cred…?

– Bineînțeles, doar tot ce-i mai bun. Ăsta-i un lucru în privința căruia n-accept niciun compromis. Și blondă. Am o slăbiciune pentru părul bălai.

– O, sunt întru totul de acord. Brunetele sunt așa de comune, au culoarea noroiului, a mâlului, a mizeriei, remarcă Ardee, cutremurându-se. Mă simt mânjită numai când mă gândesc.

– Și, mai presus de orice, continuă el, în timp ce-și vâra sabia prin inelul de la cingătoare, o fire calmă și senină. Am avut parte la viața mea de surprize destule.

– Normal. Viața e destul de grea și fără o femeie care să-ți dea de furcă. E îngrozitor de nedemn…

Apoi, Ardee ridică din sprâncene.

– Am să mă gândesc pe cine cunosc…

– Excelent! Și până te gândești tu am nevoie și de veston, cu toate că n-ar putea niciodată să-mi stea la fel de elegant ca ție.

– O, da, domnule.

Scoțându-și vestonul, Ardee îl aruncă spre el, apoi se lungi pe pat, goală-goluță, cu spatele arcuit și mâinile deasupra capului, unduindu-și încet șoldurile, cu un genunchi în sus și celălalt picior întins, țintindu-l pe Jezal cu degetul mare.

– Totuși, n-ai să mă lași prea mult singură, da?

Jezal o privi un moment.

– Un pas să nu-ndrăznești să faci de-aici, mârâi el, apoi își îmbrăcă vestonul, își îndesă scula între coapse și ieși pe ușă, îndoit de mijloc.

Spera să i se culce la loc înainte de întâlnirea cu Lordul Mareșal, deși nu era tocmai singur c-avea să se poată.

Încă odată, Jezal se afla într-una din camerele ca niște grote ale Înaltului Judecător Marovia, stând de unul singur pe podeaua goală, cu fața spre enorma masă lustruită din spatele căreia îl priveau posomorâți trei bătrâni.

După ce aprodul închise ușile înalte, cu un bubuit reverberat, Jezal avu senzația foarte îngrijorătoare că mai trăise o dată aceeași experiență. În ziua când fusese chemat ca să se îmbarce pentru Englia, smuls de lângă prietenii și ambițiile lui, spre a fi trimis într-o călătorie descreierată, osândită, în plină pustietate. O călătorie care-l costase câte ceva din aspectul lui chipeș și fusese cât pe ce să-l coste chiar și viața. Era mai prudent să spună că nu se prea bucura să fie din nou acolo și spera din toată inima un deznodământ mai fericit.

Din acest punct de vedere, absența Întâiului dintre Magi era

destul de tonică, deși altminteri comisia nu arăta deloc liniștitor. În fața lui se aflau trei chipuri bătrâne și dure: Lordul Mareșal Varuz, Înaltul Judecător Marovia și Lordul Șambelan Hoff.

Varuz era preocupat să treacă în revistă frumoasele izbânzi ale lui Jezal în Vechiul Imperiu. Se vedea clar că auzise o versiune a evenimentelor foarte diferită de cea pe care și-o amintea Jezal însuși.

– … mari aventuri în apus, din câte înțeleg, aducând cinste Uniunii pe câmpurile străine. M-a impresionat în mod deosebit povestea atacului dumitale de pe podul de la Darmium. Chiar s-a întâmplat așa cum mi s-a spus?

– Pe pod, domnule, ei bine, la drept vorbind, ăă…

Probabil ar fi trebuit să-l întrebe pe bătrânul prostănac despre ce naiba vorbea, dar era mult prea ocupat să se gândească la Ardee, goală în pat. Dracu' s-o ia de datorie. Putea să demisioneze pe loc și să se întoarcă în patul ei în mai puțin de-o oră.

– Problema e…

– A fost misiunea dumitale favorită, nu-i așa? întrebă Hoff, coborându-și pocalul pe masă. Cea care m-a cucerit pe mine cel mai mult a fost aceea cu fiica Împăratului.

Și îl privi pe Jezal cu o lucire în ochi care insinua o istorisire suculentă.

– Cinstit vorbind, Înălțimea Voastră, n-am nici cea mai vagă idee de unde a pornit acest zvon. Nici vorbă să se fi întâmplat așa ceva, vă asigur. Întreaga situație pare să fi fost cumva foarte exagerată…

– Mă rog, un zvon glorios prețuiește cât zece adevăruri dezamăgitoare, nu ești de acord?

Jezal clipi din ochi.

– Păi, ăă, cred…

– În orice caz, i-o reteză Varuz, Consiliul Închis a primit rapoarte excelente despre conduita dumitale peste hotare.

– Da?…

– Rapoarte numeroase și variate, și toate îmbucurătoare.

Deși era nevoit să se întrebe de unde-or fi provenit asemenea rapoarte, Jezal nu-și putu ascunde zâmbetul. Pe Ferro Maljinn nu prea și-o putea imagina turuind despre calitățile lui alese.

– Desigur, domniile voastre sunt foarte binevoitoare, dar trebuie să…

– Ca rezultat al devotamentului și curajului dumitale în această sarcină dificilă și vitală, am plăcerea să te anunț că ai fost avansat la gradul de colonel, cu efect imediat.

Ochii lui Jezal se dilatară.

– Colonel…?

– Într-adevăr, băiete, și nimeni n-ar fi meritat-o mai mult decât dumneata.

Avansarea cu două grade într-o singură după-amiază era o cinste fără precedent, mai ales când el nu luptase în nicio bătălie, nu săvârșise recent nicio faptă de onoare și nu făcuse niciun sacrificiu suprem – dacă nu punea la socoteală că părăsise la jumătatea trebii așternutul surorii celui mai bun prieten. Un sacrificiu, fără îndoială, dar nu tocmai de soiul care de obicei atrăgea favorurile regelui.

– Ei, ăă, știți…

Nu-și putea stăpâni un fior de satisfacție. Uniformă nouă, mai multe fireturi și mai mulți oameni cărora să le spună ce să facă. Or fi fost gloria și faima niște răsplăți neînsemnate, dar își asumase deja riscul, iar acum nu mai era nevoie decât să zică da. Nu suferise? Nu merita o compensație?

Nici nu trebuia să se gândească prea mult. Abia dacă avea de ce să se gândească. Ideea de a se retrage din armată, pentru a se așeza la casa lui, se pierdea cu repeziciune în nemărginirea zării.

– Aș fi pe deplin onorat să accept această nemaipomenită… ăă… cinste.

– Și noi suntem la fel de încântați, replică Hoff acru. Și acum, la treabă. De bună seamă, *colonele* Luthar, știi că în ultima vreme s-au ivit unele probleme cu țăranii…?

Ciudat lucru, nicio veste nu ajunsese în dormitorul lui Ardee.

– Nimic serios, cu siguranță, Înălțimea Voastră?

– Numai dacă nu găsești serioasă o răscoală în toată regula.

– Răscoală? repetă Jezal, înghițind în sec.

– Omul acela, Tăbăcarul, scuipă Lordul Șambelan, a cutreierat regiunile de la țară luni bune, instigând la nemulțumire, semănând nesupunerea, incitând țărănimea la crime contra stăpânilor, contra

lorzilor, contra regelui lor!

– Nimeni n-a bănuit vreodată că se va ajunge la o rebeliune pe față, completă furios Varuz. Dar, în urma unei demonstrații de lângă Keln, un grup de țărani încurajați de acest Tăbăcar s-a înarmat și a refuzat să se împrăștie. Ei au înregistrat o victorie asupra moșierului local, iar insurecția s-a întins. Acum, auzim că ieri au zdrobit o forță semnificativă aflată sub comanda Lordului Finster, i-au dat foc conacului și i-au spânzurat pe perceptori. Acum, tocmai străbat regiunea, prădând și pustiind, spre Adua.

– Prădând? murmură Jezal, cu o privire spre ușă.

Era într-adevăr un cuvânt foarte urât.

– Este o situație cum nu se poate mai regretabilă, se tângui Marovia. Jumătate dintre ei sunt oameni cinstiți, credincioși regelui, care au fost împinși aici prin lăcomia moșierilor.

Varuz pufni dezgustat.

– Trădarea n-are nicio scuză! Cealaltă jumătate sunt hoți, escroci și gâlcevitori. Ar trebui să fie duși pe eșafod cu biciurile!

– Consiliul Închis a hotărât, îl întrerupse Hoff. Acest Tăbăcar și-a declarat intenția de a-i prezenta regelui o listă de revendicări. Regelui! Noi libertăți. Noi drepturi. Fiecare om să fie egal cu fratele său și alte asemenea libertăți periculoase. Curând, lumea va afla că sunt pe drum încoace și o să izbucnească panica. Revolte în sprijinul țăranilor, revolte împotriva lor. Lucrurile sunt deja pe muchie de cuțit. Două războaie în curs de desfășurare, regele într-o stare de sănătate precară, și niciun moștenitor…

Bătu cu pumnul în masă, făcându-l pe Jezal să tresară.

– Nu trebuie să li se îngăduie să ajungă în oraș!

Mareșalul Varuz își înlănțui degetele în față.

– Cele două regimente din Garda Regelui care au rămas în Midderland vor fi trimise să țină piept amenințării. A fost pregătită o listă de concesiuni… se încruntă el rostind cuvântul. Dacă țăranii vor accepta negocieri și se vor întoarce la casele lor, le putem cruța viețile. Dar dacă acest Tăbăcar nu ascultă de glasul rațiunii, atunci așa-zisa lui armată trebuie să fie distrusă. Împrăștiată. Nimicită.

– Omorâtă, adăugă Hoff, frecând cu degetul mare o pată de pe masă. Iar conducătorii să fie dați pe mâna Inchiziției Maiestății Sale.

– Regretabil, murmură pe negândite Jezal, simțind un fior rece numai la auzul acelei instituții.

– Necesar, precizează Marovia, clătinând din cap cu tristețe.

– Dar deloc ușor, se încruntă Varuz spre Jezal, peste masă. În fiecare sat, în fiecare oraș, pe fiecare câmpie și de la fiecare fermă pe unde au trecut, au adunat noi și noi recruți. Țara fierbe de nemulțumiți. Indisciplinați, firește, și prost echipați, dar la ultima noastră estimare numărau cam patruzeci de mii.

– Patruzeci… de mii?

Nervos, Jezal își mută greutatea de pe un picior pe altul. Crezuse că discutau despre câteva sute, poate, nici măcar cu încălțăminte normală. Acolo, la adăpostul Agriontului, între zidurile orașului, nu era niciun pericol, desigur. Dar patruzeci de mii de oameni furioși însemna îngrozitor de mult. Chiar dacă erau simpli țărani.

– Garda Regelui se pregătește: un regiment de călăreți și unul de pedestrași. Acum nu mai lipsește decât un comandant al expediției.

– Hm… făcu Jezal.

Nu-i purta pică nefericitului pentru acea poziție, la comanda unei forțe depășite numeric în proporție de cinci la unu, contra unei hoarde de sălbatici însuflețiți de revoltă și de victorii mărunte, îmbătați de ura împotriva nobililor și a monarhiei, deci și însetați de sânge și pradă…

Făcu ochii și mai mari.

– Eu?

– Dumneata.

Jezal își căută cuvintele.

– N-aș dori să par… nerecunoscător, înțelegeți, dar, cu siguranță, vreau să zic, trebuie să existe oameni mai potriviți pentru o asemenea sarcină. Domnule Lord Mareșal, chiar dumneavoastră ați…

– Trăim un moment complicat, îl întrerupse Hoff, privindu-l sever pe sub sprâncenele sale stufoase. Un moment foarte complicat. Avem nevoie de cineva fără… afilieri. De cineva lipsit de orice obligații. Iar dumneata corespunzi admirabil cerințelor.

– Dar… să negociez cu țăranii, Înălțimea Voastră, Adorația Voastră, Domnule Lord Mareșal… eu nu mă pricep deloc la

asemenea lucruri! Nu cunosc legile!

– Nu suntem orbi față de deficiențele dumitale, replică Hoff. De aceea te va însoți și un reprezentant al Consiliului Închis. Cineva care deține o competență incontestabilă în toate acele domenii.

O mână grea se trânti pe umărul lui Jezal.

– Ți-am zis eu că va fi mai devreme, nu mai târziu, băiete!

Încet, Jezal întoarse capul, cu o senzație de deznădejde cumplită clocotindu-i în stomac, pentru a-l vedea pe Întâiul dintre Magi rânjindu-i în față, de la doar un pas distanță, cât se putea de prezent, la urma urmei. De fapt, nici nu era surprinzător că bătrânul băgăcios era amestecat în toată povestea. Evenimentele ciudate și dureroase păreau să se țină lanț precum câinii vagabonzi care latră la căruța măcelarului.

– Oastea țărănească, dacă o putem numi astfel, și-a făcut tabăra în apropierea orașului, la nici patru zile de mers la pas, iar de-acolo s-a răspândit peste tot prin jur, în căutare de pradă.

Varuz își lungi gâtul înainte, bătând cu degetul în masă.

– Vei porni imediat să le ieși în întâmpinare. În dumneata ne punem toate speranțele, colonele Luthar. Înțelegi ordinele pe care le-ai primit?

– Da, domnule, șopti Jezal, încercând să pară entuziasmat – cu un succes lamentabil.

– Noi doi, din nou împreună? chicoti Bayaz. Ar face bine să-și ia tălpășița, mm, băiete?

– Desigur, murmură Jezal, nefericit.

Avusese o șansă de scăpare, de a începe o viață nouă, și renunțase în schimbul unei stele sau două-n plus pe veston. Își dădea seama prea târziu ce cumplit călcase în străchini. Mâna lui Bayaz i se încleștă și mai tare pe umăr, apropiindu-l ca pe un fiu năzuros, fără nici cea mai mică intenție de a-i da drumul. Într-adevăr, nu mai avea nicio scăpare.

Jezal ieși pe ușa camerei în mare grabă, înjurând, în timp ce-și trăgea lada după el. Era cu adevărat o umilință îngrozitoare că fusese obligat să-și care singur bagajul, dar timpul îl gonea din urmă, dacă voia să salveze Uniunea de nebunia propriului său

popor. Doar o clipă se gândise la ideea de a o lua la fugă spre port, ca să se îmbarce pe prima corabie spre îndepărtatul Suljuk, înainte de a și-o alunga cu furie. Primise avansarea cu ochii deschiși, iar acum nu mai avea încotro decât să meargă până la capăt. Mai bine așa, decât să trăiască tot cu frica-n suflet că-l va ajunge din urmă. Răsuci cheia în broască, se întoarse și tresări, cu un țipăt șocat, subțire ca al unei fetițe. În umbra din fața ușii stătea cineva, iar senzația de groază nu făcu decât să i se agraveze când își dădu seama cine era.

Ologul Glokta stătea rezemat de perete, sprijinindu-se în baston, cu respingătorul său rânjet știrb pe față.

– O vorbă doar, colonele Luthar.

– Dacă te referi la treaba asta cu țăranii, e sub control, replică Jezal, fără să-și poată ascunde complet strâmbătura de silă de pe față. N-ai de ce să-ți faci probleme…

– Nu la aia mă refer.

– Atunci, la ce?

– La Ardee West.

Dintr-odată, coridorul păru foarte pustiu, foarte tăcut. Soldații, ofițerii, servitorii, toți erau plecați în Englia. În toată cazarma nu erau decât ei doi, din câte știa Jezal.

– Nu văd cu ce te privește…

– Fratele ei, prietenul nostru comun Collem West, îl mai ții minte? Un băiat cu expresie îngrijorată, cu început de chelie. Cam temperamental…

Jezal simți roșeața vinovăției în obraji. Și-l amintea destul de bine, desigur, și mai cu seamă temperamentul lui.

– A venit la mine cu puțin timp înainte de a pleca la război, în Englia. Mi-a cerut să am grijă de sora lui, câtă vreme va fi el plecat, riscându-și viața. Și i-am promis că așa voi face.

Se apropie încet, iar lui Jezal i se încreți carnea pe trup.

– O răspundere pe care, te asigur, o iau în serios la fel ca pe orice altă sarcină ar putea hotărî să-mi atribuie Arhilectorul.

– Înțeleg… bâigui Jezal.

Desigur, așa se explica prezența șchiopului la ea acasă, deunăzi, care până acum îl cam nedumerise. Oricum, nu se simțea cu nimic

mai liniștit – ba chiar, mult mai puțin.

– Nu prea cred că West ar fi foarte încântat de cele întâmplate în ultimele câteva zile, ce zici?

Vinovat, Jezal se foi de pe un picior pe altul.

– Recunosc că am vizitat-o…

– Vizitele dumitale, șopti schilodul, nu sunt utile pentru reputația fetei. Avem trei posibilități. Prima, care e varianta mea favorită, pleci și te porți ca și cum n-ai cunoaște-o, și nici n-ai s-o mai revezi vreodată.

– Inacceptabil, se pomeni Jezal răspunzând, pe un ton surprinzător de îndrăzneț.

– Atunci, a doua: o iei de nevastă, și vom uita totul.

O cale pe care Jezal o avea în vedere, dar al dracului să fi fost dacă se lăsa forțat de epava aia schimonosită.

– Și a treia? se interesă el, cu un aer de dispreț pe care-l considera pe deplin justificat.

– A treia…?

Pe obrazul fleșcăit al lui Glokta se târî un val de spasme deosebit de dezgustător.

– Nu cred c-ai vrea să știi prea multe despre numărul trei. Să zicem doar că ar include o lungă noapte pasională cu un cuptor și un set de brice, urmată de o dimineață și mai lungă implicând un sac, o nicovală și fundul canalului. S-ar putea să constați că una dintre celelalte două soluții e mult mai convenabilă.

Înainte de a-și da seama ce făcea, Jezal înaintase un pas, silindu-l pe Glokta să se retragă clătinat, cu o tresărire, până la perete.

– Nu-s obligat să-ți dau dumitale explicații! Vizitele mele ne privesc pe mine și pe domnișoara respectivă, dar pentru informarea dumitale, m-am hotărât de mult să mă însor cu ea, și nu fac decât să aștept momentul potrivit!

Și rămase pe loc, în întuneric, aproape nevenindu-i să creadă ce spusese. Lua-o-ar naiba de gură, că încă-l mai băga în tot felul de belele.

Ochiul stâng al lui Glokta clipi.

– O, ce noroc pe ea.

Jezal se pomeni făcând iar un pas înainte, aproape strivindu-l pe

inchizitor la perete.

– Întocmai! Așa că poți să-ți bagi amenințările în curul ăla schilod!

Chiar și lipit de zid, surprinderea lui Glokta dură doar o clipă. Imediat, își arătă iar rânjetul fără dinți, cu pleoapa tresăltându-i și o lacrimă prelungă curgând pe obrazul supt.

– Ei, colonele Luthar, mi-e greu să mă concentrez când stai așa de aproape.

Mângâie cu dosul mâinii pieptarul uniformei lui Jezal.

– Mai ales dat fiind interesul dumitale neașteptat față de fundul meu.

Jezal se smuci înapoi, cu un gust acru în gură.

– Se pare că Bayaz a reușit acolo unde Varuz a dat greș, mm? Te-a învățat unde ți-e șira spinării! Felicitările mele pentru apropiata nuntă. Dar cred c-am să-mi țin bricele la îndemână, în caz că nu mergi până la capăt. Mă bucur atât de mult că am avut ocazia asta să stăm de vorbă…

Și plecă șontâc-șontâc spre scară, cu bastonul bocănind pe podele și piciorul stâng târându-i-se în urmă.

– Așijderea! strigă Jezal după el.

Dar nimic n-ar fi putut să fie mai departe de adevăr.

Fantome

Orașul Uffrith nu mai prea arăta ca pe vremuri. Desigur, Logen văzuse ultima oară acele locuri cu ani în urmă, noaptea, după asediu. Grupuri-grupuri de carli de-ai lui Bethod cutreierau străzile – strigând, cântând și bând. Căutând oameni pe care să-i jefuiască și să-i violeze, dând foc la tot ce putea să ardă. Logen își amintea că zăcuse în camera aceea, după ce-l învinsese pe Treicopaci, plângând și lăsându-se străbătut de durere. Își amintea cum privise încruntat pe fereastră, văzând văpaia flăcărilor, ascultând urletele din tot orașul, dorindu-și să fi fost și el afară, să facă blestemății, și întrebându-se dacă avea să se mai țină vreodată pe picioare.

Acum totul era altfel, sub stăpânirea Uniunii, dar nu părea mult mai organizat. Portul cenușiu era înțesat de corăbii prea mari pentru cheiuri. Pe străzile înguste roiau soldați, aruncându-și peste tot echipamentele. Căruțe, cai și catâri, doldora de bagaje, încercau să-și croiască drum prin îmbulzeală. Răniții în cârje șchiopătau spre docuri, iar băieții fără tuleie care veneau din sens opus se holbau cu ochi mari la bandajele lor însângerate. Ici și colo, foarte nedumerit de acest uriaș torent de străini care potopeau orașul, câte un nordic stătea în ușa casei. Femei, mai ales, copii și bătrâni.

Logen mergea grăbit pe străzile în pantă, împingându-se prin mulțime, cu privirea în jos și gluga pe cap. Își ținea pumnii strânși pe lângă trup, pentru ca nimeni să nu-i vadă ciotul degetului lipsă. Sabia primită de la Bayaz o avea la spate, înfășurată într-o pătură, sub raniță, unde n-ar fi neliniștit pe nimeni. Aștepta să audă pe cineva strigând: „Uite-l pe Sângerosul-Nouă!” Aștepta ca oamenii s-o ia la fugă, urlând cu groaza întipărită pe fețe, bombardându-l cu gunoaie.

Nimeni, însă, n-o făcea. O persoană în plus care n-avea ce căuta acolo nu atrăgea privirile în tot acel haos umed, iar dacă-l putea cunoaște cineva, nu după el se uitau. Cel mai probabil, cu toții auziseră că se întorsese în țărână, departe, și le părea bine. Totuși,

n-avea niciun rost să stea acolo mai mult decât era nevoie. Se îndreptă spre un ofițer al Uniunii care părea să aibă o anume autoritate, își dădu gluga pe spate și încercă să afișeze un zâmbet.

Drept răspuns, se alese cu o privire disprețuitoare.

– N-avem nimic de lucru pentru tine, dacă asta cauți.

– Nici n-aveți cum, replică Logen, întinzându-i scrisoarea pe care i-o dăduse Bayaz.

Omul o despături și aruncă o privire. Apoi se încruntă și o mai citi o dată. În sfârșit, se uită la Logen cu îndoială, mișcându-și gura în gol înainte de a spune:

– Aha, da, înțeleg…

Arătă spre mai mulți tineri care stăteau nervoși și nesiguri la câțiva pași distanță, adunați laolaltă sub ploaia ce începea să se întețească.

– În după-amiaza asta pleacă un convoi de întăriri spre front. Poți să vii cu noi.

– Merge.

Acei băieți speriați nu arătau ca niște întăriri prea grozave, dar pentru Logen asta n-avea nici cea mai mică importanță. Puțin îi păsa cu cine călătorea, atâta vreme cât se îndreptau spre Bethod.

Coroanele copacilor trosneau pe ambele părți ale drumului – verzi cu negru, tulburi și pline de umbre. Și de surprize, poate. Era un mod greu de a călători. Greu pentru mâini, care erau nevoite să se țină de margine tot timpul, dar și mai greu pentru fund, care tot sălta și se zdruncina pe scândura tare. Se apropiau însă de destinație, încet, iar Logen socotea că acesta era principalul.

În urma lor veneau alte căruțe, înșirate de-a lungul drumului într-o coloană greoaie, pline cu oameni, alimente, haine, arme și toate cele de trebuință pentru a purta un război. Fiecare avea un felinar aprins, agățat spre partea din față, așa că prin întunericul înserării se vedea o dâră de luminițe săltărețe, în josul văii și-n susul pantei, însemnând drumul pe care-l urmau prin pădure.

Logen se întoarse să-i privească pe băieții din Uniune, adunați pâlc în partea din față a căruței. Nouă la număr, toți zgâlțâindu-se și clătinându-se laolaltă, la fiecare săritură a osiilor, și ținându-se cât

mai departe de el.

– Ai mai văzut la cineva cicatrice ca astea? mormăi unul, neștiind că Logen vorbea limba lor.

– Da' cine-i, la urma urmei?

– Nu-ș'… Un nordic, cred.

– Văd și eu că-i nordic, idiotule. Vreau să zic, ce caută aici, cu noi?

– O fi vreun cercetaș.

– Cam voinic, nemernicul, pentru un cercetaș, nu?

Logen zâmbi în sinea lui, privind copacii care treceau pe-alături. Simțea adierea răcoroasă pe față, mirosul cețiii, al pământului, frigul, umezeala, aerul. În veci nu s-ar fi așteptat să se bucure că revenea în Nord, dar îi părea bine. Era plăcut, după ce fusese străin atâta vreme, să se afle într-un loc în care cunoștea regulile.

Își făcură tabăra pe marginea drumului, toți zece. Un grup printre multe altele, înșirate prin pădure, fiecare adunat lângă căruța sa. Nouă flăcăi într-o parte a unui foc mare, cu o oală pusă la fiert deasupra, răspândind un miros îmbietor. Logen îi privea cum amestecau mâncarea, vorbind între ei despre casă, despre ce avea să urmeze și despre timpul petrecut acolo.

După o vreme, unul dintre ei începu să pună fiertura în castroane, împărțindu-le celorlalți. După ce termină cu ei, se uită la Logen și mai pregăti o porție. Se apropie cu teamă, ca și cum nordicul ar fi fost un lup în cușcă.

– Ăăă… începu, întinzându-i vasul la o lungime de braț. Tocăniță…?

Deschise larg gura și arătă spre ea cu mâna liberă.

– Mulțumesc, prietene, răspunse Logen, luând castronul, dar știu cum se mănâncă.

Toți se holbară la el, un semicerc de chipuri îngrijorate, dincolo de foc, luminate într-un galben pâlpâitor și mai bănuitoare ca oricând, auzind că le vorbea limba.

– Știi graiul nostru? Și n-ai zis nimic…

– E bine să pari mai puțin decât ești, o știu din experiență.

– Dacă zici tu… replică tânărul care-i dăduse mâncarea. Cum te cheamă, dar?

Logen se întrebă o clipă dacă să scornească o minciună. Un nume oarecare, de care nimeni n-ar fi avut cum să audă. Dar era cel care era, și mai devreme sau mai târziu cineva avea să-l recunoască. Și-n plus, niciodată nu se prea pricepuse să mintă.

– Mi se zice Logen Nouădegete.

Băieții nu avură nicio reacție. Nu auziseră despre el – și de ce-ar fi auzit? Câțiva fii de fermieri de departe, din însorita Uniune. Arătau de parcă abia știau cum îi cheamă pe ei înșiși.

– De ce ești aici? îl întrebă unul.

– La fel ca voi. Ca să ucid.

La asta, tinerii părură să se cam neliniștească.

– Nu pe voi, nicio grijă. Am de încheiat niște socoteli.

Arătă cu capul în susul drumului:

– Cu Bethod.

Ceilalți schimbară priviri între ei, apoi unul ridică din umeri.

– Bine… Atâta vreme cât ești de partea noastră, aș zice…

Se ridică și scoase din raniță o sticlă.

– Vrei să bei ceva?

– Păi, ce să zic…? zâmbi Logen, întinzând ceașca. La asta n-am răspuns niciodată cu nu.

Goli cănița dintr-o sorbitură, plescăind din buze când simți cum îi încălzea burta. Băiatul îi mai turnă una.

– Mulțumesc. Totuși, ar fi mai bine să nu-mi dai prea mult.

– De ce? Ai să ne omori?

– Să vă omor? Dacă aveți noroc.

– Și dacă n-avem?

Logen rânji peste ceașcă.

– Atunci, am să cânt.

La asta, băiatul zâmbi ușor, iar unul dintre tovarășii lui izbucni în râs. În clipa următoare, o săgeată șuieră prin aer, înfigându-i-se în coaste. Tuși, împroșcându-și cămașa cu sânge, scăpă sticla pe iarbă, iar vinul se scurse gâlgâind. Un alt tânăr se alese cu o săgeată în coapsă. Rămase încremenit, privind-o.

– De unde-au…

În clipa următoare, toți țipau, bâjbâind după arme sau trântindu-se pe burtă. Încă două săgeți sosiră, una nimerind în foc, de unde

aruncă în jur o ploaie de scântei.

Logen își aruncă mâncarea deoparte, înhață sabia și o luă la fugă. Din mers, se ciocni de unul dintre băieți, doborându-l la pământ, alunecă, derapă, se îndreptă la loc și alergă mai departe spre copacii dintre care venise săgeata. Fie gonea drept într-acolo, fie spăla putina, și alesese pe negândite. Uneori, nu prea contează pe ce cale o iei, atâta vreme cât te grăbești și nu te abați din drum. Apropiindu-se, Logen îl văzu pe unul dintre arcași, ca o lucire de piele albicioasă în întuneric, pregătindu-și încă o săgeată. Scoase sabia Creatorului din teaca zdrențuită și slobozi un răcnet de luptă.

Arcașul ar fi putut trage înainte ca Logen să ajungă la el, cel mai probabil, dar era foarte aproape și, până la urmă, nu avu curaj să stea pe loc, așteptându-l. Nu sunt mulți aceia care-și pot cântări chibzuit variantele, când moartea se repede spre ei. Își aruncă prea târziu arcul și se răsuci să fugă, iar Logen îl nimeri în spate înainte de a fi făcut mai mult de un pas, doi, doborându-l în tufișuri, cu un urlet. Încâlcit printre crengi, omul începu să se târască, țipând și dibuind după un pumnal. Logen ridică sabia, pentru a sfârși ceea ce începuse. În clipa următoare, o jerbă de sânge țâșni din gura arcașului, pe care-l străbătu un tremur, după care căzu pe spate și nu se mai mișcă.

– Încă viu, murmură Logen, lăsându-se pe vine lângă el, cu privirea în întuneric.

Probabil ar fi fost mai bine dacă alerga în cealaltă direcție, dar acum era cam târziu pentru așa ceva. Și mai bine ar fi fost dacă rămânea în Adua, însă pentru asta era târziu de-a binelea.

– Nord afurisit, blestemă el printre dinți.

Dacă-i lăsa pe ticăloșii ăia să scape, aveau să le facă necazuri pe tot drumul până-n linia întâi, iar el nu mai putea pune geană pe geană de-atâtea griji, pe lângă riscul serios de a primi o săgeată în față. Avea șanse mai mari dacă-i ataca, decât așteptându-i pe ei să atace. O lecție pe care o învățase pe pielea lui.

Îi auzea pe restul inamicilor îndepărtându-se prin desișuri și porni după ei, cu sabia strânsă în pumn. Înainta pe dibuite printre copaci, păstrând distanța. Lumina focului și zarva făcută de oamenii Uniunii se pierdură în urma lui, pe măsură ce se adâncea în pădure, în

mirosul de brazi și pământ reavăn, călăuzindu-se numai după tropăitul fugarilor. Devenise și el o parte a pădurii, așa cum făcea pe vremuri. Nu-i era deloc greu. Totul îi revenea în minte de parcă s-ar fi furișat printre copaci în fiecare noapte, ani în șir. Din față se auzeau ecouri de voci, iar Logen se lipi de un copac, nemișcat și tăcut, ascultând.

– Unde-i Nas-Murdar?

O clipă de tăcere.

– A murit, socot.

– A murit? Cum?

– Aveau pe careva cu ei, Cioară. Un bulangiu cât toate zilele.

Cioară. Logen cunoștea numele. Și glasul i-l știa, acum, că vorbise. Un Om Numit care luptase pentru Oscior. N-ar fi putut spune că erau prieteni, el și Logen, dar se cunoșteau. Fuseseră împreună pe front, la Carleon, luptând umăr la umăr. Iar acum se aflau din nou alături, la doar câțiva pași distanță, mai mult decât dispuși să se omoare. Ciudat, ce întorsături poate lua soarta. Între a lupta împreună cu un om și a lupta împotriva lui poate fi doar un deget distanță. O distanță mult mai mică decât între a lupta și a nu lupta.

– Nordic, era? se auzi glasul lui Cioară.

– Se poate. Da' oricine-ar fi fost, știa meserie. Cât ai clipi a venit. Nici n-am avut timp să mai trag o săgeată.

– Nemernicul! Asta n-o să rămână așa. Înnoptăm aici și mâine ne luăm după ei. Poate atunci punem mâna și pe el, pe ăsta marele.

– A, da, îi venim noi dracu' de hac. Să nu-ți faci nicio grijă. Gâtu' am să i-l tai, nenorocitu'!

– Bravo ție. Pân-atunci, poți să stai cu ochii-n patru cât dormim noi, ăștilalți. Poate de data asta te-o ține treaz furia, mm?

– Da, șefu'. Că bine zici.

Logen se așeză și rămase în așteptare, întrezărindu-i printre copaci pe cei patru cum își întindeau păturile și se culcau. Al cincilea se postă de strajă, cu spatele la ceilalți, privind în direcția de unde veniseră. Logen aștepta, și-l auzi pe unul începând să sforăie. Începu o ploaie slabă, care susura și se prelingea pe crengile brazilor. După un timp, apa îi ajunse în păr, în haine, scurgându-i-se

pe față, până pe pământul umed – pic, pic, pic. Logen stătea la locul lui, neclintit și tăcut ca o stâncă.

Răbdarea poate fi o armă înfricoșătoare. Una pe care puțini oameni învață cum s-o folosească. Grea treabă, să rămâi cu gândul la omor, când pericolul a trecut și te-ai mai calmat. Dar Logen stăpânise dintotdeauna acest meșteșug. Așa că stătea pe loc și lăsa timpul să treacă încet, cu gândul la vremurile de demult, până când luna se înălță pe cer, cu lumina ei palidă strecurându-se printre copaci, împreună cu ploaia. Destulă lumină ca să vadă pentru ce avea de făcut.

Își dezdoi picioarele și se puse în mișcare, croindu-și drum printre trunchiurile brazilor, cu pași fermi, dar ușori. Ploaia era de partea lui, clipocitul și foșnetele acoperind sunetele slabe ale cizmelor, în timp ce-l ocolea pe străjer.

Scoase un cuțit, cu tăișul umed lucind scurt în lumina pătată a lunii, și ieși tiptil dintre copaci, străbătând tabăra. Printre oamenii adormiți, destul de aproape ca să-i atingă. Ca un frate de aproape. Străjerul își trase nasul și se foi în loc, nemulțumit, strângându-și pe umeri pătura umedă, îmbrobonată cu stropi de ploaie. Logen se opri și așteptă, privind chipul palid al unuia dintre cei ce dormeau, întors pe-o parte, cu ochii închiși și gura căscată, răspândind în noaptea ploioasă și rece aburii slabi ai respirației.

Acum, omul de veghe stătea nemișcat, iar Logen se strecură până în spatele lui, ținându-și respirația. Întinse mâna stângă, mișcându-și degetele prin aerul cețos, în așteptarea momentului. Apoi o ridică pe dreapta, cu plăselele tari ale cuțitului strânse în pumn. Își simți buzele răsfrângându-se de pe dinții strânși. Acum era momentul, iar când sosește momentul, lovești fără să te mai uiți în urmă.

Mâna lui Logen se furișă înainte, pentru a apuca strâns gura paznicului, iar dreapta îi tăie scurt beregata, destul de adânc ca să simtă lama zgâriind oasele gâtului. Omul zvâcni și se zbătu un moment, dar Logen îl ținea strâns, strâns ca într-o îmbrățișare drăgăstoasă, și nu se auzi decât un bolborosit slab. Simți sângele pe mâini, cald și cleios. Încă nu-și făcea griji în legătură cu ceilalți. Dacă se trezea vreunul, n-avea să vadă decât silueta unui om în întuneric, ceea ce era foarte firesc.

Nu peste mult, străjerul rămase inert, iar Logen îl culcă ușor pe o parte, cu capul bălăbănindu-i-se. În apropiere, patru trupuri zăceau sub păturile ude. Patru trupuri neajutorate. Fusese o vreme, poate, când Logen trebuia să-și adune bărbăția pentru o treabă ca asta. Când ar fi simțit nevoia să se întrebe dacă era bine ce făcea. De-atunci, însă, trecuse mult timp. Sus, în Nord, timpul pe care-l petreci gândind e tocmai acela când ești ucis. Acum, nu mai erau decât patru treburi pe care le avea de făcut.

Se strecură spre primul, ridică pumnalul însângerat și-l înjunghie drept în inimă, prin haină, acoperindu-i gura cu mâna. Omul muri mai tăcut decât dormise. Logen se duse la al doilea, gata să facă același lucru. Cizma i se lovi de un obiect metalic. O ploscă de apă, poate. Orice-ar fi fost, scoase un zgomot puternic. Ochii omului adormit se deschiseră, începu să se ridice… Logen îi înfipse cuțitul în burtă și trase de el, spintecându-l. Rănitul scoase un soi de scâncet, cu gura și ochii larg deschiși, agățându-se de brațul lui Logen.

– Hmm? făcu al treilea, ridicându-se în capul oaselor, holbat.

Logen își eliberă mâna și scoase sabia.

– Ce nai…?

Omul ridică brațul, instinctiv, iar lama îi reteză mâna de la încheietură, după care se înfipse adânc în țeastă, împroșcând cu stropi de sânge prin aerul umed și doborându-l pe spate.

Acest lucru, însă, îi dădu celui din urmă timp destul ca să iasă de sub pătură și să înhațe o secure. Acum stătea adus de spate, cu brațele desfăcute, pregătit pentru luptă ca un om care se antrenase cu prisosință. Cioară. Logen îi auzea respirația șuierătoare, îi vedea aburii prin ploaie.

– Trebuia să-ncepi cu mine! scrâșni Cioară.

Logen nu-l putea contrazice. Se concentrase să-i ucidă pe toți, fără să ia prea mult în seamă ordinea. Oricum, era cam târziu ca să-și facă griji. Ridică din umeri:

– Că-ncep sau că termin, tot aia e.

– Vedem noi.

Cioară își cumpăni securea în aerul pâclos, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, în așteptarea unei ocazii de a ataca. Logen

stătea nemișcat, ținându-și respirația, cu sabia lângă trup, rece și umedă în pumnul lui strâns. Niciodată nu fusese omul care să se miște înainte de a veni timpul.

– Mai bine spune-mi cum te cheamă, cât mai ai suflare-n tine. Îmi place să știu pe cine-am omorât.

– Mă cunoști deja, Cioară.

Logen își ridică mâna cealaltă, cu degetele desfăcute, iar lumina lunii făcu să lucească sângele din palmă și de pe ciotul degetului tăiat.

– Am luptat cot la cot, la Carleon. Nu m-aș fi așteptat să mă uiți așa de repede. Dar lucrurile nu merg prea des așa cum ne așteptăm, hmm?

Cioară nu se mai mișca. În întuneric, Logen nu putea să vadă mai mult decât lucirea ochilor, dar îi recunoștea îndoiala și teama, după poziția în care stătea.

– Nu, șopti celălalt, clătinând din cap. Nu se poate! Nouădegete a murit!

– Serios?

Logen trase adânc aer în piept, apoi îl suflă încet, în umezeala nopții.

– Atunci, cred c-oi fi stafia lui.

Săpaseră un soi de groapă în care să stea ghemuiți, flăcăii Uniunii, cu ranițele și lăzile pe margini, închipuind un soi de metereze. Logen vedea câte un chip mișcându-se pe deasupra, privind spre copaci. Lumina slabă a focului se reflecta în câte-un vârf de săgeată sau de lance. Stăteau pitiți, așteptând o nouă ambuscadă. Dacă înainte fuseseră nervoși, acum cel mai probabil făceau pe ei. Se prea putea ca vreunul să se sperie și să tragă-n el de îndată ce se făcea cunoscut. Afurisitele de arcuri ale Uniunii aveau o coardă care reacționa la cea mai mică atingere, odată ce erau încordate. Ar fi fost norocul lui, să fie omorât degeaba în plină pustietate, ba încă de ai lui, dar nu prea avea încotro. Dacă voia să ajungă pe front…

Așa că-și drese glasul și strigă:

– Acuma, nu trage nimeni, nu faceți nimic!

O coardă vibră și săgeata se înfipse într-un copac, la doi pași în stânga lui. Logen se cocoșă pe pământul umed.

– Nu trage nimeni, am zis!

– Cine-i acolo?

– Sunt eu, Nouădegete! Nordicul care era cu voi în căruță!

O pauză prelungită, niște șoapte…

– În regulă! Dar vino încet, și să-ți ții mâinile la vedere!

– De acord!

Se îndreptă și ieși dintre copaci, ținând mâinile ridicate.

– Numai nu trageți în mine, da? De asta voi trebuie să aveți grijă!

Străbătu spațiul care-l despărțea de foc, cu brațele desfăcute, încordat la gândul că din clipă-n clipă se putea trezi cu o săgeată-n piept. Recunoscu fețele băieților dinainte, precum și pe ofițerul însărcinat cu convoiul de aprovizionare. Doi dintre ei îl urmară cu arcurile, în timp ce păși încet peste parapetul improvizat, coborând în șanț. Acesta fusese săpat în fața focului, dar nu prea bine, și pe fund avea ditamai bălțoaca.

– Unde naiba ai fost? întrebă furios ofițerul.

– Să-i urmăresc pe ăia care ne-au atacat aseară.

– Și i-ai prins? vru să știe unul dintre băieți.

– Ba bine că nu.

– Și…?

– Morți.

Logen arătă cu capul spre bălțoaca din fundul gropii.

– Deci, în noaptea asta nu e nevoie să dormiți în apă. A mai rămas din tocana aia?

– Câți erau? se interesă răstit ofițerul.

– Cinci, răspunse Logen, căutând prin jurul focului, dar oala era goală.

Norocul lui, din nou.

– Tu, singur, contra cinci?

– La început, au fost șase, dar pe unul l-am omorât imediat. Zace pe-acolo, pe undeva, printre copacii ăia.

Scoase un codru de pâine din raniță și-l frecă de pereții oalei, încercând să adune măcar puțin din sosul rămas acolo.

– Am așteptat să adoarmă, și numai cu unul a trebuit să lupt față-

n față. Așa am eu mereu norocul ăsta, cred…

Nu se simțea defel norocos. Privindu-și mâna în lumina focului, văzu că încă mai era roșie de sânge. Sub unghii avea sânge maroniu, și prin cutele palmei.

– Tot timpul am fost norocos.

Ofițerul nu părea deloc convins.

– De unde putem ști că nu ești unul de-ai lor? Că n-ai venit să ne spionezi? Că ăia nu așteaptă acum decât să le dai un semnal, când suntem nepregătiți?

– Tot drumul ați fost nepregătiți, pufni Logen. Dar întrebarea e corectă. Mă așteptam să mi-o puneți.

Scoase traista de pânză groasă de la cingătoare.

– De aceea vi le-am adus pe astea.

Ofițerul luă desaga, încruntat, o deschise și se uită bănuitor înăuntru. Înghiți în sec.

– Cum am spus, erau cinci. Deci, aveți aici zece degete mari. Acum ești mulțumit?

Ofițerul arăta mai degrabă îngrețoșat decât mulțumit, dar dădu din cap, cu buzele strânse, și-i întinse traista înapoi, la o lungime de braț.

Logen clătină din cap.

– Păstreaz-o. Mie-mi lipsește un deget mijlociu. De astea mari n-am nevoie.

Căruța se opri cu o hurducătură. Cale de-o milă, două, merseseră ca melcul. Acum, drumul – dacă se putea numi „drum” o mare de glod – forfotea de oameni cu pas greoi. Își târau picioarele prin mocirlă, dintr-un loc cât de cât solid în altul, căznindu-se sub ploaia rară, printre căruțe împotmolite și cai nefericiți, stive de lăzi și butoaie și corturi strâmbe. Logen se uita la un grup de băieți înglodați în clisă, care împingeau un car înfundat în noroi până la osii, fără prea mult succes. Parcă ar fi văzut o armată scufundându-se încet într-o mlaștină. Un naufragiu vast, pe uscat.

Tovarășii de călătorie ai lui Logen rămăseseră numai șapte, aduși de spate și cu chipuri supte, arătând frânți de oboseală după nopțile nedormite și vremea urâtă de pe drum. Nu era cel mai fericit

început al răstimpului lor în Nord, iar Logen se îndoia că de-acum încolo avea să se mai îmbunătățească. Se dădu jos din căruță, cu cizmele afundându-i-se în noroiul răscolit, își arcui spinarea și-și întinse picioarele îndurerate, după care-și dădu jos ranița.

– Atunci, noroc! le ură el băieților.

Nici unul dintre ei nu răspunse. Abia dacă-i adresaseră o vorbă, din noaptea ambuscadei. Cel mai probabil, toată treaba cu degetele din traistă îi îngrijorase. Dar dacă ăsta ar fi fost cel mai rău lucru pe care-l vedeau cât timp se aflau acolo, nu era nicio problemă, socotea Logen. Ridică din umeri și se întoarse, pornind cu greu prin mocirlă.

Puțin mai în față, un ofițer din coloana de aprovizionare era mustruluit de un bărbat în uniformă roșie, înalt și supărat, care părea să indice cât de cât că toată învălmășeala aia avea și un comandant. Logen avu nevoie de câteva momente ca să-l recunoască. Stătuseră împreună la un ospăț, în împrejurări cu totul diferite, și discutaseră despre război. Acum arăta mai bătrân, mai slab, mai dur. Avea o expresie aspră, încruntată, dar zâmbi când îl văzu pe Logen și veni spre el cu mâna întinsă.

– Pe toți morții, spuse el într-o nordică acceptabilă, dar soarta știe să ne facă farse! Te cunosc.

– Asemenea.

– Nouădegete, nu-i așa?

– Întocmai. Iar tu ești West, din Englia.

– El, și nimeni altul. Îmi pare rău că nu te pot întâmpina mai plăcut, dar armata a ajuns aici abia acum o zi, două, și după cum vezi, situația încă nu e în deplină ordine. Nu aici, idiotule! mugi el la un vizitiu care încerca să-și bage căruța între altele două, unde n-ar fi încăput nici de frică. În țara asta nenorocită aveți și ceva ce s-ar putea numi vară?

– O ai în fața ochilor. Iarna n-ai văzut-o?

– Hm… Aici ai dreptate. Dar, la urma urmei, ce te-a mânat încoace?

Logen îi întinse scrisoarea. Aplecându-se deasupra ei, ca s-o apere de ploaie, West o citi încruntat.

– Semnată de Lordul Șambelan Hoff, ai?

– Asta-i bine?

Își boți buzele, înapoindu-i-o.

– Depinde. Înseamnă că ai prieteni influenți. Sau niște dușmani la fel de influenți.

– Și de unii, și de alții, pare-se.

West zâmbi:

– Constat că au ajuns la o înțelegere. Ai venit să lupți?

– Nu pentru altceva.

– Bun. Un om cu experiență ne prinde bine oricând.

Îi privi pe recruții care se dădeau jos din căruțe și oftă prelung.

– Încă suntem mult prea puțini aici. Mai bine te-ai duce să te alături celorlalți nordici.

– Aveți și nordici cu voi?

– Avem, și-n fiecare zi tot vin alții și alții. Se pare că mulți dintre ei nu-s prea încântați de felul în care îi conduce regele lor. Mai cu seamă, în ceea ce privește înțelegerea aia cu shanka…

– Înțelegere? Cu shanka? se încruntă Logen; niciodată nu se așteptase ca Bethod să se coboare atât de jos, dar nu era nici pe departe prima dezamăgire. A convins capetele-turtite să lupte alături de el?

– Fără doar și poate. El are capetele-turtite, iar noi îi avem pe nordici. Ciudată lume, nici pomeneală.

– Ba bine că nu, confirmă Logen, clătinând din cap. Câți ai?

– Cam trei sute, aș zice, după ultima numărătoare, deși nu prea le place să fie numărați.

– Atunci, se pare că ai trei sute unu, dacă mă pui la socoteală și pe mine.

– Și-au făcut tabăra acolo, pe aripa stângă, precizează West, arătând spre conturul negru al copacilor profilați pe cerul înserării.

– Destul de bine. Cine-i șeful?

– Un flăcău pe nume Copoiul.

Câteva clipe, Logen îl privi lung.

– Cum ai zis că-l cheamă?

– Copoiul. Îl cunoști?

– Se poate spune și așa, șopti Logen, cu un zâmbet întinzându-i-se încet pe față. Se poate spune și așa…

Seara se lăsa cu repeziciune, urmată îndeaproape de noapte, și tocmai aprinseseră focul cel lung, când apăru Logen. Distingea siluetele carlilor care-și ocupau locurile de-o parte și de alta, pe fundalul flăcărilor. Le auzea glasurile și râsetele zgomotoase în tăcerea serii, acum când ploaia se oprise.

De mult nu mai auzise o asemenea mulțime vorbind în graiul nordic, și-i suna ciudat în urechi, chiar dacă era propria lui limbă. Îi reînvia unele amintiri urâte. Turme de oameni strigând la el, urlând după el. Hoarde întregi năvălind în luptă, scoțând țipete victorioase, jelindu-și morții. Simțea de undeva miros de carne friptă. O aromă bogată, savuroasă, care-i gâdila nările și făcea să-i chiorăie mațele.

Lângă cărare, o torță ardea în vârful unei prăjini, sub care stătea un tânăr plictisit, cu o lance, privindu-l încruntat pe Logen când se apropie. Probabil pierduse tragerea la sorți, să stea de gardă în timp ce mâncau ceilalți, și nu părea deloc încântat.

– Ce vrei? mârâi el.

– L-aveți pe Copoi aici?

– Mda, și ce?

– Trebuie să vorbesc cu el.

Un altul se apropie, trecut binișor de prima tinerețe, cu o claie de păr cărunt și un chip tăbăcit.

– Ce-avem aici?

– Un recrut nou, mormăi străjerul. Vrea să-l vadă pe șefu'.

Vârstnicul miji ochii spre Logen, încruntat.

– Te cunosc, prietene?

Logen înălță capul, astfel încât lumina făcliei să-i lumineze fața. Mai bine să privești omul în ochi și să-l lași să te vadă, arătându-i că nu ți-e teamă. Așa-l învățase tatăl lui.

– Nu știu. Ce zici?

– De unde-ai venit? Din partea albicioșilor, așa-i?

– Nu. Lucrez singur.

– Singur? I-auzi. Parcă te recunosc…

Făcu ochii mari și rămase cu gura căscată, albindu-se la față precum creta.

– Pe toți morții blestemați, șopti el, făcând un pas împleticit înapoi. Ăsta-i Sângerosul-Nouă!

Poate că Logen sperase să nu-l recunoască nimeni. Să-l fi uitat cu toții. Să aibă alte griji pe cap, iar el să fie doar un om ca oricare altul. Acum, însă, vedea expresia de pe fața bătrânului – expresia aceea de om care face pe el de frică – și-i era destul de clar ce avea să urmeze. La fel ca întotdeauna. Iar cel mai rău era că acum, când fusese recunoscut și vedea spaima aceea, groaza aceea și respectul acela, nici nu era sigur că nu-i plăcea să le vadă. I se cuveneau, doar, nu? La urma urmei, faptele sunt fapte.

Era Sângerosul-Nouă.

Băiatul încă nu prea pricepuse.

– Îți râzi de mine? Mai rămâne doar să-mi spui c-a venit Bethod în persoană, hmm?

Nimeni însă nu râse, iar Logen ridică mâna, privindu-l prin locul unde avusese degetul mijlociu. Băiatul se uită de la ciot la vârstnicul care tremura, apoi din nou la Logen.

– Rahat… bâigui el.

– Unde-i șeful tău, băiete?

Pe Logen îl speria propriul său glas: sec, mort, rece ca gerul iernii.

– Este… este…

Tânărul ridică un deget tremurător, pentru a arăta spre focuri.

– Bine. Cred c-am să-l adulmec singur.

Cei doi se dădură la o parte din drum. Logen trecu pe lângă ei, cu un fel de zâmbet – sau, mai degrabă, o răsfrângere a buzelor, dezvelind dinții. În fond, avea și el o anumită reputație.

– Nu vă temeți, le șuieră el în față. La urma urmei, sunt în tabăra voastră, nu?

Nimeni nu-i suflă o vorbă în timp ce mergea prin spatele carlilor, spre capătul focului. Vreo doi aruncară câte-o privire peste umăr, dar nimic mai mult decât ca pentru orice nou-venit într-o tabără. N-aveau idee cine era, încă, dar urmau să afle curând. Băiatul și bătrânul aveau să șușotească, iar șoaptele să se răspândească prin jurul focului, așa cum au ele obiceiul, după care toți urmau să se uite la el.

Tresări, când alături se mișcă o umbră uriașă – atât de mare, încât în primul moment o luase drept un copac. Un om înalt și

robust, care-și scărpina barba, zâmbind spre foc. Tul Duru. Nimeni nu l-ar fi putut confunda pe Capdetunet, nici în lumina aceea slabă. Nu pe un asemenea gigant. Îl făcea pe Logen să se întrebe din nou cum naiba îl învinsese, din capul locului.

Chiar în clipa aceea simți imboldul straniu de a lăsa capul în piept, văzându-și de drum în noapte, fără o singură privire în urmă. Atunci, n-ar mai fi trebuit să fie din nou Sângerosul-Nouă și n-ar mai fi rămas în urma lui decât povestirea unui recrut și a unui bătrân care jurau că într-o noapte văzuseră un strigoi. Ar fi putut să se ducă departe și s-o ia de la-nceput, devenind oricine dorea. Dar mai încercase deja asta, cândva, și nu-i folosise la nimic. Trecutul îl urmărea mereu îndeaproape, suflându-i în ceafă. Era timpul să se întoarcă și să-l confrunte.

– În regulă, malacule, spuse Tul, cătând spre el prin întuneric, cu reflexele portocalii ale focului jucându-i pe chipul ca un bolovan, cu barba ca o blană uriașă.

– Cine… stai așa…

Logen înghiți în sec. N-avea idee, acum că stătea să se gândească, ce-ar fi zis oricare dintre ei revăzându-l. În fond, fuseseră dușmani mult timp, înainte de a se împrieteni. Luptase cu fiecare dintre ei. Fiecare dorise să-l ucidă, și pe bună dreptate. Apoi, fugise spre sud, lăsându-i cu shanka. Dacă, după un an și ceva de absență, se alegea cu o întâmpinare ostilă?

În clipa următoare, Tul îl înșfăcă într-o îmbrățișare năprasnică.

– Ești viu!

Îi dădu drumul doar atât cât să se asigure că nu-l confundase, apoi îl cuprinse din nou.

– Mda, sunt viu, gâfâi Logen, căruia abia-i mai rămăsese aer în piept.

Se părea că era primit cu bucurie, totuși.

Tul zâmbea cu toată fața.

– Haide, îl chemă el pe Logen să-l urmeze. Băieții au să se scape pe ei când te-or vedea!

Logen porni după Tul, cu inima bubuindu-i în piept, spre capătul focului, unde șeful stătea împreună cu cei mai apropiați Oameni Numiți ai lui. Îi găsiră acolo, așezați pe pământ. Copoiul era în

mijloc, mormăind încet ceva spre Dow. Ursuzul stătea de cealaltă parte, rezemat într-un cot, jucându-se cu penele săgeților. Parcă nimic nu s-ar fi schimbat.

– Ți-am adus un oaspete, Copoiule, anunță Tul, cu glasul gâtuit, într-un efort de a nu dezvălui surpriza.

– Nu mai spune…? înălță Copoiul privirea spre Logen, care însă era ascuns în umbră, după umărul uriaș al lui Tul. Și nu poate să mai aștepte, să mâncăm și noi?

– Știi, nu prea cred…

– De ce? Cine e?

– Cine e? repetă Tul, apucându-l pe Logen de umăr, pentru a-l împinge în lumina focului. Nu-i decât Logen Nouădegete, naibii!

Cizma lui Logen alunecă pe noroi și fu cât pe ce să cadă-n fund, fâlfâind din brațe ca să-și țină echilibrul. Toate sporovăielile din jurul focului se stinseră cât ai clipi, în vreme ce oamenii se întorceau spre el. Două șiruri lungi de chipuri încremenite de uimire, în lumina unduitoare. Nu se mai auzea niciun sunet, doar foșnetul vântului și trosnetele focului. Copoiul se holbă la el de parcă ar fi văzut un mort pe picioare, cu gura căscată tot mai larg de la o clipă la alta.

– Credeam c-ați murit toți, spuse Logen, în timp ce-și regăsea echilibrul. Uneori, putem fi prea realiști, se pare.

Încet, Copoiul se ridică. Întinse mâna, iar Logen i-o prinse într-a lui.

Nu era nimic de spus. Mai ales între doi oameni care trecuseră împreună prin atâtea – lupte cu shanka, trecerea munților, războaie și urmări ale lor. Ani la rând. Copoiul îi strânse mâna cu putere, iar Logen și-o trânti pe cealaltă deasupra. Își zâmbiră, dând din cap, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat între ei. Nu aveau ce să-și spună.

– Ursuzule. Mă bucur să te văd.

– Hm, făcu Ursuzul, dându-i o stacană, după care reveni cu privirea la săgețile lui, ca și cum Logen s-ar fi dus doar să se ușureze, cu un moment în urmă, iar acum revenea în chipul cel mai firesc.

Logen fu nevoit să zâmbească. Nici nu se așteptase la altceva.

– Ăla care se-ascunde acolo-i Dow cel Negru?

– M-aș fi ascuns mai bine, dacă știam că vii, replică Dow, măsurându-l pe Logen din cap până-n picioare, cu un zâmbet nu tocmai primitor. Dacă ăsta nu-i Nouădegete însuși… Parcă ziceai că a căzut într-o prăpastie? lătră el spre Copoi.

– Așa am văzut eu.

– A, de căzut, am căzut… confirmă Logen, în timp ce-și amintea vântul suflându-i în gură, stâncile și zăpada învârtindu-se în jurul lui, căderea în apă, care-i tăiase respirația. Cum am căzut, așa am și scăpat, mai mult sau mai puțin.

Copoiul îi făcu loc pe pieile așternute lângă foc și toți se așezară din nou.

Dow clătina din cap.

– Când era vorba de scăpat cu viață, mereu ai fost un norocos afurisit. Trebuia să m-aștept s-apari din nou.

– Credeam că v-au venit de hac capetele-turtite, spuse Logen. Cum ați scăpat de-acolo?

– Ne-a scos Treicopaci, răspunse Copoiul.

Tul dădu din cap și el.

– Ne-a condus peste munți, am străbătut Nordul, vânând, și am ajuns tocmai până-n Englia.

– Și tot timpul v-ați ciorovăit ca o adunătură de babe, nu mă îndoiesc…

Copoiul rânji spre Dow.

– S-au cam văicărit unii, pe drum.

– Și-atunci, Treicopaci unde-i acum? se interesă Logen, care abia aștepta să stea la taclale cu vechiul său prieten.

– A murit, răspunse Ursuzul.

Logen tresări. Se așteptase la una ca asta, de vreme ce acum Copoiul era la comandă. Tul dădu din capul său uriaș.

– A căzut în luptă. Conducea un atac contra capetelor-turtite. A murit luptând cu chestia aia, cu Temutul.

– Ticălosu' dracu', scuipă Dow în noroi.

– Și Forley?

– Mort și el, lătră Dow. S-a dus în Carleon, să-l prevină pe Bethod că shanka veneau peste munți. L-a omorât Calder, doar ca să se distreze. Alt nemernic!

Și scuipă din nou. Întotdeauna amicul Dow fusese un scuipător grozav.

– Mort… clătină din cap Logen.

Forley mort, Treicopaci mort și el, ce păcat… Dar nu demult îi crezuse pe toți întorși în țărână, deci faptul că patru mai trăiau era un câștig, într-un fel.

– Mă rog. Destoinici oameni, amândoi. Cei mai buni, și au murit onorabil, după câte aud. Cât de onorabil se poate muri, oricum.

– Mda, încuviință Tul, ridicând o bărdacă. Cât se poate. Să bem pentru cei căzuți.

Băură cu toții în tăcere, iar gustul berii îl făcu pe Logen să plesnească din buze. De mult nu-l mai simțise.

– Așadar, a trecut un an, mormăi Dow. Am mai luat și noi niște vieți, am făcut cale lungă și am luptat într-o bătălie nenorocită rău de tot. Am pierdut doi oameni și ne-am ales c-un șef nou. Tu de ce naiba te-ai mai ținut, Nouădegete?

– Păi… e o poveste destul de interesantă, răspunse Logen, întrebându-se în ce sens era interesantă, pentru a descoperi că nici el nu era prea sigur. Credeam că shanka v-au doborât pe toți, de vreme ce viața m-a învățat să mă aștept la tot ce poate fi mai rău, așa c-am luat-o spre sud și m-am înhăitat c-un vrăjitor. Am călătorit cu el, peste mare, până departe, ca să găsim nu știu ce chestie, și când am ajuns… nu era acolo. Părea o treabă cam nebunească, după cum spunea el.

– Ce fel de treabă? se interesă Tul, cu chipul schimonosit de nedumerire.

– Știi ceva? murmură Logen, sugându-și dinții care păstrau gustul băuturii. Nu pot spune c-am înțeles.

Ceilalți se uitau unii la alții ca și cum în viața lor n-ar mai fi auzit o poveste atât de prostească, iar Logen fu nevoit să recunoască: probabil nici nu auziseră.

– Totuși, acum nu prea mai contează. Deci viața noastră nu-i chiar așa de nenorocită cum credeam, comentă el, plesnindu-l pe Tul prietenește pe spate.

Copoiul își umflă obrajii.

– Ei, ne pare bine că te-ai întors, oricum. Cred că de-acum o să-ți

reiei locul, mm?

– Locul?

– La conducere, nu? Vreau să zic, erai șef.

– Oi fi fost, da' n-am de gând să fiu din nou. Se pare că flăcăii ăștia sunt destul de mulțumiți cu felul cum stau acum lucrurile.

– Da, dar tu te pricepi mult mai bine ca mine să conduci oamenii…

– Nu știu dac-o fi cum zici. Cu mine-n frunte, lucrurile n-au mers niciodată prea grozav, pentru nimeni, nu-i așa? Nici pentru noi, nici pentru cei care luptau alături de noi și nici pentru ăia contra cărora luptam.

Logen își cocoșă umerii, sub apăsarea amintirilor, continuând:

– O să zic și eu ce am de spus, dacă vrei, dar mai degrabă te-aș urma pe tine. Am fost și eu căpetenie la viața mea, și n-a prea mers.

Copoiul părea să fi așteptat altceva.

– Păi… dacă ești sigur…

– Sunt sigur, îl bătu Logen pe umăr. Nu-i ușor să fii șef, așa-i?

– Nu e, bombăni celălalt. Greu al dracu'…

– Și-n plus, cred că mulți dintre flăcăii ăștia s-au mai și certat cu mine, în trecut, și nu se bucură prea mult să mă vadă.

Se uită în lungul focului, la chipurile aspre, auzindu-și numele mormăit pe ici, pe colo, prea încet ca să fie clar ce-și spuneau, dar putea bănui că nu erau complimente.

– Sunt destul de bucuroși să te aibă alături când o să-nceapă luptele, cu asta să nu-ți faci nicio grijă.

– Poate.

Părea mare păcat că trebuia să se-apuce de ucis înainte ca oamenii măcar să dea din cap spre el. Din întuneric îl fulgerau priviri tăioase, mutându-se când se uita și el într-acolo. Un singur om îi înfrunta privirea, mai mult sau mai puțin. Un pletos înalt, cam pe la jumătatea focului.

– Ăla cine-i? întrebă Logen.

– Care?

– Ăla care se uită la mine.

– A, e Fior, răspunse Copoiul, sugându-și dinții ascuțiți. Are curaj cât încape, Fior al nostru. A luptat de câteva ori alături de noi, și se

pricepe al naibii de bine. Întâi de toate, am să-ți spun că-i un om de treabă și-i suntem datori. Pe urmă, mai trebuie să adaug și că e fiul lui Gât-Horcăitor.

Logen simți că-i venea greață.

– Cine-ai zis că e?

– Celălalt fiu al lui.

– Ăla mic?

– Asta a fost demult. Și băieții mici cresc, cu timpul.

O fi fost demult, dar Logen nu uitase nimic. Se vedea limpede. Nimic nu era dat uitării, acolo în Nord, iar el o știa cel mai bine.

– Ar trebui să-i spun ceva. Dacă va trebui să luptăm alături… Trebuie să-i spun ceva.

Copoiul se strâmbă.

– Mai bine nu. E mai bine să nu zgândărești anumite răni. Mănâncă acum și vorbește cu el mâine-dimineață. La lumina zilei, toate sună mai bine. Sau… cum vrei.

– Hm, mârâi Ursuzul.

Logen se ridică în picioare.

– Ai dreptate, cred, dar mai bine s-o fac acum…

– … decât să trăiești cu frica-n suflet, completă Copoiul, dând din cap, cu privirea spre foc. Ți s-a simțit lipsa, Logen, atâta lucru-i limpede.

– Și ție, Copoiule. Și ție.

Porni prin întunericul cu miros de fum, carne și oameni, prin spatele carlilor care stăteau așezați lângă foc, adunându-și umerii și murmurând la vederea lui. Știa la ce se gândeau. „Sângerosul-Nouă, chiar în spatele meu, și-n toată lumea nu există un om spre care să fie mai rău să stai întors cu spatele.” Îi vedea ochii reci ai lui Fior scăpărând îndărătul părului său lung ce-i cădea în șuvițe pe față, cu buzele strânse dur. Avea un cuțit cu care mânca, dar era la fel de potrivit și ca să înjunghie un om. Când se ghemui lângă el, Logen privi lucirea focului pe tăiș.

– Deci, tu ești Sângerosul-Nouă.

– Mda, se strâmbă Logen, așa cred.

Fior dădu din cap, fără să-și ia privirea de la el.

– Deci așa arată Sângerosul-Nouă.

– Sper că nu ești dezamăgit.

– Cine, eu? În niciun caz. Mă bucur că am și o față pentru tine, după atât timp.

Logen se uită în jos, căutând o reacție potrivită. Un mod de a-și mișca mâinile, o expresie, câteva cuvinte care ar fi putut începe cât de cât să îndrepte lucrurile.

– Erau vremuri grele, atunci, demult… spuse el până la urmă.

– Mai grele ca acum?

– Păi, răspunse Logen, mușcându-și buza, poate că nu.

– Vremurile sunt mereu grele, aș zice, scrâșni Fior printre dinți. Asta nu-i o scuză ca să faci ditamai porcăria.

– Ai dreptate. Pentru ce-am făcut eu nu există nicio scuză. Nu mă mândresc cu asta. Altceva, nu știu ce-aș putea să spun, decât că sper că poți să treci peste, ca să luptăm umăr la umăr.

– Voi fi cinstit cu tine, replică Fior, cu un glas gâtuit, ca și cum ar fi încercat să nu strige, sau să nu plângă, sau și una, și alta, poate. E un lucru greu de lăsat în urmă. Mi-ai ucis fratele, când îi făgăduiseși îndurare, i-ai tăiat brațele și picioarele și i-ai țintuit capul pe stindardul lui Bethod.

Degetele albite îi tremurau pe plăselele cuțitului, iar Logen văzu că făcea mari eforturi ca să nu-l înjunghie în față – și nu putea să-l condamne. Deloc nu-l învinuia.

– După aia, tatăl meu n-a mai fost niciodată același om. Nu mai avea nimic în el. De ani întregi visez să te omor, Sângerosule-Nouă.

Logen dădu încet din cap.

– Mda… Nu vei fi niciodată singurul care are visul ăsta.

Acum vedea și alte priviri ostile îndreptate spre el, peste flăcări. Chipuri încruntate în umbră, fețe îndârjite în lumina pâlpâitoare. Oameni pe care nici măcar nu-i cunoștea, speriați până-n măduva oaselor, sau dornici să-și încheie socotelile cu el. Multă spaimă și multe socoteli. Îi putea număra pe degetele de la o mână pe oamenii care se bucurau să-l vadă în viață. Chiar și de la mâna cu mijlociul lipsă. Iar asta ar fi trebuit să fie tabăra în care lupta.

Copoiul avusese dreptate. Anumite răni e mai bine să nu fie zgândărite. Logen se ridică în picioare, cu furnicături pe șira spinării, și se întoarse spre capătul focului, unde era mai ușor să se

stea de vorbă. Nu se îndoia că Fior dorea la fel de mult ca oricând să-l ucidă, dar asta nu era de mirare.

Trebuia să fie realist. Nu existau cuvinte care să îndrepte lucrurile pe care le făcuse.

Datorii nemiloase

Superior Glokta,

Deși cred că n-am fost niciodată prezentați formal, am auzit numele dumneavoastră menționat adesea în ultimele câteva săptămâni. Fără a intenționa să vă jignesc, se pare că în orice încăpere intru, aflu că dumneavoastră sau tocmai ați ieșit, sau urmează să sosiți curând, și toate negocierile pe care le întreprind se complică prin implicarea dumneavoastră.

În situația de față, șefii noștri sunt foarte des în opoziție, dar acesta nu este un motiv de a nu ne comporta ca niște oameni civilizați. S-ar putea ca dumneavoastră și cu mine să ajungem la o înțelegere în urma căreia amândoi vom avea mai puțin de lucru și posibilitatea de a progresa mai rapid.

Vă voi aștepta la abatorul de lângă Patru Colțuri, mâine-dimineață, începând de la ora șase. Îmi prezint scuze pentru că am ales un loc atât de zgomotos, dar consider că ar fi mai bine ca discuția noastră să rămână privată.

Îndrăznesc să spun că pe niciunul dintre noi nu-l va descuraja câteva gunoaie împrăștiate pe jos.

Harlen Morrow,
Secretar al Înaltului Judecător Marovia

Cu bunăvoință spus, locul puțea. *S-ar părea că vreo câteva sute de porci vii nu miros la fel de plăcut pe cât te-ai aștepta.* Pardoseala magaziei întunecoase era îngălată de zoaiele lor împuțite, iar prin aerul înecăcios răsunau glasuri disperate. Grohăiau și guițau, mormăiau și se împingeau prin țarcurile lor, simțind, poate, că satârul măcelarului nu era prea departe. Dar, după cum remarcase Morrow, Glokta nu era omul care să se lase descumpănit de zgomote, de cuțite sau, la o adică, de mirosurile neplăcute. *Mi-am trăit viața bălăcărindu-mă prin mocirle metaforice, la urma urmei. Ce cusur au cele adevărate?* Mai grea era problema pardoselii

alunecoase. Șontâcăia cu pași mărunți, simțind că-i ardea piciorul. *Imaginează-ți că te-ai prezenta la o întâlnire mânjit cu rahat de porci. N-ai inspira tocmai imaginea unei severități necruțătoare, așa-i?*

Îl văzu pe Morrow, rezemat de unul dintre țarcuri. *Întocmai ca un fermier care-și admiră turma premiată.* Glokta se apropie de el șchiopătând, cu ghetele clefăindu-i, gâfâind zgomotos și strâmbându-se, lac de sudoare.

– Ei, Morrow, zău că știi cum să faci o femeie să se simtă admirată, trebuie să recunosc.

Secretarul lui Marovia, un om scund, cu față rotundă și ochelari, zâmbi.

– Superior Glokta, permiteți-mi să încep prin a spune că nu am decât cel mai mare respect pentru faptele dumneavoastră din Gurkhul, metodele de negociere și…

– N-am venit aici ca să facem schimb de amabilități, Morrow. Dacă numai despre asta era vorba, puteam să mă gândesc la un loc mai plăcut mirositor.

– Și la o companie mai agreabilă, nu mă îndoiesc. Atunci, să trecem la treabă. Trăim vremuri dificile.

– Nu te contrazic.

– Schimbări… Incertitudini… Neplăceri printre țărani…

– Mai mult decât simple neplăceri, aș zice – nu-i așa?

– Atunci, revolte. Să sperăm că încrederea pe care Consiliul Închis i-a acordat-o colonelului Luthar se va vădi justificată, iar el îi va opri pe rebeli în afara orașului.

– N-aș avea încredere în cadavrul lui nici ca să oprească o săgeată, dar presupun că membrii Consiliului Închis au avut motivele lor.

– Ca întotdeauna. Deși, firește, nu sunt mereu de acord între ei.

Nu sunt de acord în legătură cu nimic. Asta-i de-a dreptul o regulă în instituția aia afurisită.

– Cei care-i servesc, însă, precizează Morrow, privindu-l semnificativ peste ramele ochelarilor, sunt aceia care poartă povara dezacordurilor dintre ei. Consider că noi, în special, ne-am călcat pe bătături unii pe alții cam prea mult ca să fim mulțumiți.

– Hmm, mârâi Glokta, vârându-și un deget în gheată. Sper că n-ai

picioarele pline de vânătăi. N-aș mai putea dormi noaptea, dacă aș ști că din vina mea șchiopătezi. Poate ai în minte vreo soluție?

– S-ar putea spune că da.

Morrow zâmbi spre porci, privindu-i cum se foiau și se urcau unii peste alții, grohăind.

– Am avut vieri la ferma unde am crescut.

Îndurare! Orice, numai să nu-mi spună povestea vieții lui!…

– Răspunderea mea era să-i hrănesc. Mă sculam în zorii zilei, încă înainte de a se lumina, scoțând aburi pe gură în frigul de-afară…

Vai, dar ce imagini vii zugrăvește! Jupânașul Morrow, pân-la genunchi în zoaie, privind cum se îmbuibă porcii și visând să scape de-acolo. O viață nouă și glorioasă, în orașul cel sclipitor!

Secretarul îi rânji, cu lentilele ochelarilor lucindu-i în lumina slabă.

– Știți, ăștia sunt în stare să mănânce orice. Chiar și ologi.

Aha. Deci, despre asta era vorba.

În acel moment, Glokta observă un om care se apropia de ei pe furiș, dinspre capătul opus al hambarului. Era o matahală cu haină jerpelită, umblând numai prin părțile cele mai întunecoase. Își ținea brațul strâns lângă trup, cu mâna ascunsă în mânecă. *Exact ca și cum ar avea un pumnal, chestie la care nu se prea pricepe. Mult mai bine era să meargă cu zâmbetul pe buze și cuțitul la vedere. Într-un abator, există sute de motive ca să ai la tine un obiect tăios. Pentru a încerca să-l ascunzi, însă, nu poți avea decât unul singur.*

Aruncă o privire peste umăr, strâmbându-se când îi trosni grumazul. Alt om, foarte asemănător cu primul, venea tiptil din sens opus. Glokta înălță sprâncenele.

– Haidamaci? Nu prea original…

– N-o fi original, dar cred că puteți descoperi ce eficienți sunt.

– Așadar, urmează să fiu măcelărit la abator, ei, Morrow? Căsăpit de casapi! Sand dan Glokta, cel ce zdrobește inimi, câștigător al Turnirului, erou al războiului cu gurkienii, căcat prin cururile unei turme de porci!

Pufni în râs și fu nevoit să-și șteargă mucii de pe buza de sus.

– Mă bucur atât de mult că vă place ironia, mormăi Morrow, părând cam descumpănit.

– A, cum să nu…?! Hrană pentru porci. E atât de evident, încât pot spune cinstit că nu la așa ceva mă așteptam.

Apoi, oftă prelung.

– Dar a nu mă aștepta și a nu mă pregăti sunt două lucruri complet diferite.

Sunetul coardei nu se auzi peste hărmălaia porcilor. Haidamacul păru la început să alunece, scăpându-și cuțitul lucitor și căzând pe-o parte, fără niciun motiv. Apoi, Glokta văzu săgeata care-i ieșea din coaste. *Nu-i o surpriză prea mare, desigur, și totuși, de fiecare dată pare o vrajă.*

Ucigașul plătit din celălalt capăt al hambarului făcu un pas înapoi, șocat, fără s-o vadă pe practiciana Vitari care trecea fără zgomot peste balustrada țarcului gol din spatele lui. Prin întuneric fulgeră o lucire metalică, în momentul când femeia îi reteză tendoanele dinapoia genunchiului, doborându-l, cu un țipăt retezat pe loc de lanțul strâns în jurul gâtului.

Severard sări agil de pe grinzile din stânga lui Glokta, căzând în mocirlă cu un plescăit. Se apropie repede, cu arcul pe umăr, azvârli în întuneric, dintr-o lovitură de picior, cuțitul căzut, și se uită la omul în care trăsese.

– Îți datorez cinci mărci! îi strigă el lui Frost. Nu i-am nimerit inima, fir-ar să fie. Poate-n ficat…?

– În hicat… mormăi albinosul, ieșind din umbră, în capătul îndepărtat al magaziei.

Omul se ridică chinuit în genunchi, ținându-se de locul străpuns, cu un obraz schimonosit plin de noroi. Din mers, Frost ridică bastonul și-i aplică o lovitură zdrobitoare în ceafă, oprindu-i brusc țipetele și trântindu-l cu fața în jos. Între timp, Vitari îl doborâse pe al ei la pământ și stătea îngenuncheată pe spatele lui, strângându-l de gât cu lanțul. Zvârcolelile deveneau din ce în ce mai slabe, până încetară. *Încă un hartan de carne pe pardoseala abatorului.*

Glokta reveni cu privirea la Morrow.

– Ce repede se pot schimba lucrurile, ei, Harlen? Cică toată lumea vrea să te cunoască – și, peste o clipă…

Se bătu trist cu capătul murdar al bastonului peste piciorul olog.

– Ai belit-o. Grea lecție.

Ar fi trebuit să m-aștept.

Secretarul lui Marovia făcu un pas înapoi, cu limba săgetându-i printre buze și o mână ridicată în față.

– Stați puțin…

– De ce? i-o întoarse Glokta, răsfrângându-și buza de jos. Chiar crezi că ne putem îndrăgi din nou, după toate astea?

– Poate ajungem la o…

– Nu-s supărat că ai vrut să mă omori. Dar… atât de jalnic? Doar suntem profesioniști, Morrow. E o insultă, să fi crezut c-o să-ți meargă.

– Mă simt lezat, mormăi Severard.

– Adânc rănit, îi ținu isonul Vitari, cu lanțul zornăind în întuneric.

– Ofensat phofund, fonfăi Frost, mânându-l pe Morrow înapoi spre țarc.

– Trebuia să continui cu linsul lui Hoff în fundul ăla mare de bețiv. Sau, poate, mai bine rămâneai la fermă, cu porcii tăi. O muncă destul de grea, cred, în zorii zilei… Dar tot aveai din ce trăi.

– Stați, stați! Staaahh…

Severard, care-l înhățase de umăr din spate, îl înjunghie într-o parte a gâtului și-i reteză beregata la fel de calm ca și cum ar fi spintecat un pește.

Sângele țâșni peste ghetele lui Glokta, care se împletici înapoi, cu o strâmbătură, când durerea îi străbătu piciorul infirm.

– Rahat! șuieră el printre gingii, gata să cadă-n fund, reușind să rămână în picioare doar pentru că se agăță disperat de gărduleț de-alături. Nu era mai simplu să-l sugrumi?

Severard ridică din umeri.

– Tot aia e, nu?

Morrow căzu în genunchi, cu ochii sticloși privind cruciș și o mână la gâtul tăiat, în timp ce sângele-i curgea peste gulerul cămășii.

Glokta îl privi cum se răsturna pe spate, lovind cu un picior în pardoseală, unde călcâiul lui lăsa dâre lungi în mâlul puturos. *Păcat de porcii de la fermă. De-acum, în veci n-au să-l mai vadă pe jupânașul Morrow întorcându-se peste deal, după viața lui vitejească în orașul*

scânteietor, scoțând aburi pe gură în aerul rece, rece de tot, al dimineții…

Convulsiile secretarului slăbeau tot mai mult, și mai mult, până rămase nemișcat. Glokta se mai ținu un moment de țarc, privind cadavrul. *Când anume am devenit… așa? Pas cu pas, cred. O faptă duce la alta, și n-avem încotro decât să urmăm cărarea, și de fiecare dată există motive. Facem ce trebuie, facem ce ni se spune, facem ce ne e mai ușor. Ce altceva putem face, decât să rezolvăm pe rând problemele sordide? Și pe urmă, într-o zi, deschidem ochii și vedem c-am ajuns… așa.*

Se uită la sângele care-i lucea pe gheată, strâmbă din nas și se șterse de pantalonul lui Morrow. *Mda, mă rog. Mi-ar plăcea să mai filosofez o vreme, dar am înalți funcționari de cumpărat, nobili de șantajat, voturi de măsluit, secretari de omorât și amante de amenințat. Atâtea cuțite cu care să jonglez… Și, când unul cade zăngănind pe pardoseala murdară, altul trebuie să se înalțe, cu lama ascuțită ca un brici învârtindu-se deasupra capetelor noastre. Niciodată nu devine mai ușor.*

– Prietenii noștri magici s-au întors în oraș.

Severard își ridică masca, pentru a se scărpina pe obraz.

– Magii?

– Întâiul dintre ticăloși, și nimeni altul, cu îndrăzneață lui companie de eroi. El, și ucenicul lui unsuros, și femeia aia. Și Navigatorul. Stați cu ochii pe ei și vedeți dacă e vreun purcel pe care să-l putem despărți de turmă. E timpul să aflăm ce pun la cale. Mai ai casa aia fermecătoare pe malul apei?

– Sigur că da.

– Bine. Poate reușim în sfârșit să le-o luăm înainte, iar când Eminența Sa va pretinde răspunsuri, să le avem pregătite.

Și voi putea primi și eu în fine o mângâiere pe cap de la stăpânul meu.

– Cu ăștia ce facem? întrebă Vitari, arătând spre cadavre cu o smucitură a capului ei zbârlit.

Glokta oftă.

– Porcii mănâncă orice, pare-se.

În oraș se lăsa întunericul, la vremea când Glokta începu să-și

târască piciorul invalid pe străzile tot mai goale, spre Agriont. Prăvălierii închideau ușile, locatarii își aprindeau lămpile, lumina lumânărilor se revărsa pe ulițe prin crăpăturile obloanelor. *Familii fericite așezându-se la cine fericite, fără îndoială. Tați iubitori cu nevestele lor iubitoare, copiii lor adorabili, viețile lor pline de sens. Felicitări din toată inima.*

Își înfipse dinții rămași în gingiile îndurerate, într-un efort de a-și păstra liniștea sufletească. Transpirația începea să-i îmbibe cămașa, piciorul îl durea tot mai rău cu fiecare pas. *Dar n-am să mă opresc pentru ciozvârta asta de carne moartă, bună de nimic.* Durerea urca de la gleznă la genunchi, de la genunchi spre șold, iar din șold în sus prin șira răsucită a spinării, până-n țeastă. *Atâtea eforturi, doar pentru a ucide un administrator de nivel mediu, care lucra la numai câteva clădiri distanță de Casa Întrebărilor, în orice caz. Amarnică pierdere de timp, asta e, o afurisită de…*

– Superior Glokta?

Un bărbat se apropiase, respectuos, cu chipul cufundat în umbră. Glokta miji ochii spre el.

– Te cu…?

Treaba era bine făcută, fără discuție. Nici măcar nu fusese conștient de prezența celuilalt, până se pomeni cu sacul tras peste cap și un braț răsucit la spate, pentru a fi împins înainte, neputincios. Se poticni, bâjbâi după baston și-l auzi căzând pe caldarâm.

– Aaah!

Un spasm arzător prin spinare, în timp ce încerca zadarnic să-și elibereze brațul, și fu nevoit să cedeze, icnind de durere. În câteva clipe, îi legară încheieturile și simți două mâini puternice vârâte la subsuori. Fu condus cu mare viteză, între doi oameni, cu picioarele abia atingând pietrele. *Oricum, de mult n-am mai mers așa de repede.* Nu-l țineau cu brutalitate, dar îi era imposibil să se împotrivească. *Profesioniști. Cu câteva clase peste ai lui Morrow. Cine-a ordonat treaba asta nu-i un neghiob. Deci, cine a ordonat-o?*

Sult însuși sau unul dintre dușmanii lui Sult? Unul dintre rivalii săi la tron? Înaltul Judecător Marovia? Lordul Brock? Oricine din tot Consiliul Deschis? Sau, poate, gurkienii? N-au fost niciodată prietenii mei cei mai

apropiați. Casa bancară Valint și Balk, poate, hotărându-se în sfârșit să-și ceară datoria? Poate că l-am judecat nepermis de greșit pe tânărul Căpitan Luthar? Sau să fie pur și simplu Superiorul Goyle, care s-a săturat să-și împartă slujba cu schilodul? O listă în toată regula, acum că era nevoit să se gândească.

Auzea pași tropăind în jur. Ulițe străbătute. N-avea idee cât de mult merseseră. Respirația îi gâfâia în sac, aspră, guturală. *Inima-mi bubuie, mă trec sudori reci. Surescitat. Speriat, chiar. Ce-or fi vrând de la mine? Oamenii nu-s răpiți de pe străzi ca să li se dea avansări, cadouri sau sărutări tandre – ce păcat… Știu eu bine de ce-s săltați oamenii din stradă. Mult mai bine.*

În josul unei scări scurte, cu vârfurile ghetelor târâte neputincios pe trepte. Zgomotul unei uși masive închizându-se. Pași răsunând pe un coridor cu dale. Altă ușă ce se închidea. Se simți trântit fără ceremonie pe un scaun. *Iar acum, fără îndoială, de bine, de rău, vom afla…*

Sacul îi fu smuls brusc de pe cap, iar Glokta clipi din ochi în lumina care-l orbea. O cameră albă, prea luminoasă pentru liniștea lui. *Genul de cameră care mi-e trist de familiară. Și totuși, cât de urâtă pare, văzută din partea asta a mesei…* Cineva stătea așezat în fața lui. *Sau, conturul cețos al cuiva…* Închise un ochi, privind spre cel din fața lui printre pleoapele mijite ale celuilalt, în timp ce vederea i se limpezea din nou.

– Ei, murmură el. Ce surpriză…

– Plăcută, sper.

– Cred că asta rămâne de văzut…

Carlot dan Eider era schimbată. „Și se pare că surghiunul nu i-a picat tocmai rău.” Părul îi crescuse la loc, nu tot atât de lung, poate, dar mai mult decât destul ca să arate atrăgător. Vânătăile din jurul gâtului dispăruseră, și mai avea doar niște urme abia vizibile în locul unde obrazul îi fusese acoperit de cicatrice. Schimbase pânza de sac a trădătorilor pentru veșmintele de călătorie ale unei cucoane cu dare de mână, care-i stăteau nespus de bine. Pe degete și la gât îi scânteiau nestemate. Părea întru totul la fel de bogată și dichisită ca atunci când se văzuseră prima oară. În plus, mai și zâmbea. *Zâmbetul jucătorului care ține toate atuurile în mână. Oare de ce nu mă-*

nvăț minte? Niciodată să nu faci o favoare. Mai ales unei femei.

Pe masa din fața ei se afla o pereche mică de foarfece, la îndemână. Soiul pe care-l folosesc femeile bogate ca să-și taie unghiile. *Dar la fel de bune și ca să taie pielea de pe tălpile cuiva, să-i lărgească nările ori să-i danteleze urechile…*

Hotărât lucru, lui Glokta îi era greu să-și ia ochii de la forfecuța lustruită care lucea în lumina lămpii.

– Parcă-ți spusesem să nu te mai întorci niciodată, rosti el, deși din glas îi lipsea autoritatea obișnuită.

– Așa e. Dar apoi m-am gândit… de ce nu? Am în oraș bunuri la care nu vreau să renunț și unele ocazii de afaceri pe care doresc să le valorific.

Luă foarfeca, își ciupi colțișorul unghiei deja perfect îngrijite de la degetul mare, și examină încruntată rezultatul.

– Și nu prea cred c-ai să spui cuiva că sunt aici, așa-i?

– Nu-mi fac nicio grijă în legătură cu siguranța ta, mormăi Glokta.

Numai a mea mă îngrijorează, din păcate, și tot mai tare, din clipă-n clipă. Nimeni nu e vreodată atât de schilod, în fond, încât să nu poată fi schilodit și mai rău.

– Chiar era nevoie să faci atâtea eforturi doar ca să-mi dai detalii despre călătoria ta?

Zâmbetul ei deveni și mai larg – dacă era posibil.

– Sper că oamenii mei nu te-au vătămat. Le-am cerut să procedeze cu blândețe. Deocamdată, cel puțin.

– Chiar și o răpire blândă, tot răpire se cheamă, nu găsești?

– Răpire – ce cuvânt urât! Ce-ar fi s-o considerăm o invitație căreia ți-e greu să-i reziști? Măcar te las să rămâi cu hainele pe tine, nu?

– Favoarea asta în special e o binecuvântare pentru amândoi, crede-mă. Și… invitație la ce, dacă pot să-ntreb, pe lângă o bruscare dureroasă și o scurtă conversație?

– Mă simt ofensată că ai dori mai mult. Dar mai e și altceva, dacă tot ai adus vorba.

Își mai desprinse o frântură de unghie cu foarfeca, apoi ridică ochii spre el.

– O mică datorie rămasă, de la Dagoska. Mă tem că n-am să pot închide ochii noaptea până nu e achitată.

Câteva săptămâni în bezna unei celule și o sufocare până la moarte? Ce formă de achitare mi-ar putea aduce asta?

– Atunci, te rog, șuieră Glokta printre gingii, cu pleoapa palpitându-i la vederea acelei mici foarfeci făcând țac, țac, țac. Mă omoară așteptarea asta.

– Vin gurkienii.

Rămase tăcut un moment, prins pe picior greșit.

– Vin aici?

– Da. În Midderland. La Adua. La tine. Au construit o flotă, în secret. După ultimul război au început-o, iar acum e gata. Corăbii care să rivalizeze cu tot ce are Uniunea.

Aruncă foarfeca pe masă și oftă prelung.

– Sau, cel puțin, așa am auzit.

Flota gurkiană, întocmai cum mi-a spus vizitatorul meu la miez de noapte, Yulwei. Zvonuri și stafii, poate. Dar zvonurile nu sunt întotdeauna minciuni.

– Când vor sosi?

– N-aș putea spune. Pregătirea unei asemenea expediții presupune o muncă de organizare colosală. Dar, în fond, gurkienii au fost întotdeauna mult mai bine organizați decât noi. De-asta-i atât de plăcut să faci afaceri cu ei.

Propriile mele relații cu ei n-au fost tocmai încântătoare, totuși…

– Cât de mulți vor veni?

– În număr foarte mare, îmi imaginez.

Glokta pufni.

– Iartă-mă dacă privesc cu un oarecare scepticism vorbele unei trădătoare dovedite, mai ales de vreme ce stai cam prost cu detaliile.

– Cum preferi. Te afli aici ca să fii avertizat, nu convins. Măcar atâta lucru îți datorez, cred, pentru că mi-ai dăruit viața.

Ce minunat de demodată ești…

– Asta-i tot?

Carlot dan Eider își desfăcu mâinile.

– Nu mai poate o doamnă să-și facă manichiura fără să jignească

pe cineva?

– Nu era mai simplu să-mi scrii? întrebă răstit Glokta. Măcar m-ai fi cruțat de rosăturile de la subsuori.

– Ei, haide. Niciodată nu mi-ai făcut impresia unui om care se oțărăște pentru o mică iritație. În plus, am avut șansa de a reînnoi o prietenie cât se poate de plăcută. Și trebuie să-mi acorzi și mie micul meu moment de triumf, după câte m-ai făcut să îndur.

Cred că asta se poate. Am avut parte și de amenințări mai puțin fermecătoare, și cel puțin are gusturi mai alese decât întâlnirile într-o cocină de porci.

– Deci, pot să plec, și gata?

– A luat cineva un baston?

Nimeni nu răspunse. Eider zâmbi încântată, arătându-și dantura albă, perfectă.

– Atunci, poți să te târăști, și gata. Cum ți se pare?

Mai bine decât să plutesc pe apa canalului, după câteva zile la fund, umflat ca o lipitoare uriașă și palidă și mirosind ca toate mormintele din oraș.

– Cât se poate de bine, cred. Totuși, mă întreb… Ce m-ar putea opri să-mi pun practicienii să urmărească mirosul de parfum scump, după ce-am terminat aici, pentru a încheia ce-au început?

– Tipic pentru tine, să spui așa ceva, oftă Eider. E cazul să te informez că o cunoștință de afaceri a mea, veche și demnă de încredere, are în posesia sa o scrisoare sigilată. În eventualitatea morții mele, va fi trimisă Arhilectorului, expunându-i natura precisă a sentinței mele din Dagoska.

Glokta își supse gingiile, acru. *Exact asta-mi mai lipsea – încă un pumnal cu care să jonglez.*

– Și ce-o să se întâmple dacă, absolut independent de acțiunile mele, cazi victimă putregaiului? Sau ți se dărâmă o casă-n cap? Sau te-neci cu o felie de pâine?

Eider deschise foarte larg ochii, ca și cum până atunci nici nu s-ar fi gândit la așa ceva.

– În oricare dintre acele cazuri… cred că… scrisoarea va fi trimisă oricum, în pofida nevinovăției tale.

Râse, cu un aer neputincios.

– Lumea asta nu-i nici pe departe atât de dreaptă pe cât ar trebui să fie, după părerea mea, și îndrăznesc să spun că locuitorii din Dagoska, mercenarii luați în robie și soldații măcelăriți ai Uniunii care te-au făcut să lupți pentru cauza ta pierdută ar contribui și ei.

Zâmbi dulce, de parcă ar fi discutat despre grădinărit.

– Probabil că lucrurile ar fi stat mult mai simplu pentru tine, dacă mă strangulai, la urma urmei.

– Îmi citești gândurile.

Acum, însă, e mult prea târziu. Am făcut o faptă bună, așa că, desigur, trebuie să plătesc prețul.

– Atunci, spune-mi, înainte ca drumurile noastre să se despartă din nou, pentru ultima oară, după cum putem amândoi doar să sperăm… ești amestecat în toată afacerea asta cu voturile?

Glokta își simți ochiul tresărind.

– Se pare că îndatoririle mele au anumite tangențe cu ea.

Sau, mai bine zis, îmi ocupă fiecare oră din zi și din noapte.

Carlot dan Eider se aplecă înainte, la o distanță conspirativă, cu coatele pe masă și bărbia în mâini.

– Cine crezi că va fi următorul rege al Uniunii? O să fie Brock? Isher? Altcineva?

– E cam devreme ca să spunem. Mă ocup de asta.

– Atunci, șontâc-șontâc cu tine, își împinse ea înainte buza de jos. Și cred c-ar fi mai indicat să nu-i pomenești de întâlnirea noastră Eminenței Sale.

Dădu din cap, iar Glokta simți cum sacul îi era tras iar peste față.

O mulțime zdrențuită

Postul de comandă al lui Jezal, dacă se putea folosi o asemenea denumire în raport cu un om atât de nedumerit și derutat cum se simțea el, se afla pe culmea unei pante prelungi. Avea o vedere splendidă peste valea puțin adâncă de jos. Sau, cel puțin, ar fi fost o vedere splendidă în vremuri mai fericite. Așa cum stăteau lucrurile, trebuia să recunoască, spectacolul nu era nici pe departe plăcut.

Oastea principală a rebelilor acoperea în întregime câteva câmpii întinse, mai în josul văii, arătând ca o plagă negricioasă, sordidă și amenințătoare, cu luciri de oțel pe alocuri. Unelte agricole și negustorești, probabil, dar tăioase.

Chiar și de la distanța aceea, se zăreau semne tulburătoare că erau organizați. Printre oameni existau spații libere, drepte, pentru deplasarea rapidă a mesagerilor și a proviziilor. Se vedea limpede, chiar și pentru ochiul neexersat al lui Jezal, că era în aceeași măsură o gloată ca și o armată, iar cineva de-acolo, de jos, știa meserie. Mult mai bine decât el, cel mai probabil.

Grupuri de rebeli mai mici și mai neorganizate se vedeau risipite în lung și-n lat, fiecare constituind un considerabil corp de armată cu drepturi depline. Oameni trimiși după mâncare și apă cutreierau regiunea. Masa aceea neagră, târâtoare, de pe câmpiile verzi îi amintea lui Jezal de o hoardă de furnici târându-se peste o grămadă de coji de mere aruncate. Nu avea nici cea mai vagă idee cât de mulți erau, dar de la acea distanță cifra de patruzeci de mii părea o subestimare considerabilă.

Jos, în satul din fundul văii, dincolo de masa principală a rebelilor, ardeau focuri. Focuri de tabără sau case aprinse, era greu de spus, dar Jezal mai degrabă se temea de cele din urmă. Trei coloane înalte de fum cafeniu închis se împrăștiau pe cer, răspândind în aer un miros slab, dar îngrijorător, de ars.

Datoria unui comandant era aceea de a-și impune un ton curajos, pe care oamenii săi ar fi fost nevoiți să-l urmeze, Jezal știa acest

lucru, desigur. Și totuși, privind câmpia aceea prelungă, în pantă, nu putea să nu reflecteze la numărul uriaș de oameni din celălalt capăt, atât de hotărâți. Nu-și putea împiedica ochii să tot săgeteze spre propriile lor forțe, atât de reduse, slabe și nesigure. Nu-și putea stăpâni nervozitatea, și se tot trăgea de guler. Afurisitul îl strângea prea tare.

– Cum doriți să fie desfășurat regimentul, domnule? întrebă adjutantul lui, maiorul Opker, cu o expresie care reușea cumva să fie în același timp condescendentă și slugarnică.

– Desfășurate? Ăă… păi…

Jezal își scormoni creierii după un răspuns cât de cât potrivit, dacă nu tocmai corect. Descoperise încă de la începuturile carierei sale militare că, dacă ești în subordinea unui ofițer eficient și cu experiență, și ai sub comandă soldați cu aceleași calități, nu e nevoie să știi și să faci nimic. Această strategie îl servise de minune, câțiva ani de pace comozi, dar singurul ei neajuns se dezvăluia acum în ochii tuturor. Dacă, prin vreun miracol, devii comandant suprem, praful se-alege de tot sistemul.

– Desfășurate… repetă el, cu fruntea încrețită, încercând să dea impresia că studia terenul, deși nu avea decât o idee vagă despre ceea ce însemna o desfășurare. Infanteria pe două rânduri… îndrăzni să propună, amintindu-și un fragment dintr-o povestire pe care i-o spusese cândva Collem West. În spatele gardului viu de-acolo.

Și-și plimbă bastonul peste priveliște, cu un gest plin de importanță. În folosirea bastonului, cel puțin, era expert, după ce o practicase îndelung la oglindă.

– Domnul colonel vrea să spună în fața gardului viu, desigur, interveni lin Bayaz. Infanteria desfășurată pe două rânduri de-o parte și de alta a acelei pietre de hotar. Cavaleria ușoară între copacii de-acolo, cavaleria grea în formație pană, pe flancul îndepărtat, unde să poată folosi avantajos terenul, continuă el, denotând o familiaritate neobișnuită cu vocabularul militar. Arbaletierii pe un singur rând, în spatele gardului viu, unde la început vor fi ascunși de privirea inamicului și pot trage de sus în jos.

Îi făcu lui Jezal cu ochiul:

– Excelentă strategie, domnule colonel, dacă-mi dai voie să spun.

– Desigur, replică disprețuitor Opker, întorcându-se să transmită ordinele.

Jezal strânse în mână bastonul pe care-l ținea la spate, frecându-și nervos bărbia cu mâna cealaltă. Vedea clar că funcția de comandant însemna mult mai mult decât să-ți spună toată lumea „domnule". Trebuia neapărat să citească niște cărți, la întoarcerea în Adua. Dacă se mai întorcea.

Trei puncte mici se desprinseseră din masa târâtoare de oameni din josul văii și urcau povârnișul spre ei. Punându-și mâna streașină la ochi, Jezal deslușì o fâșiuță albă mișcându-se prin aer, deasupra lor. Un steag de pace. Simți pe umăr mâna lui Bayaz, într-un gest cât se poate de neîncurajator.

– Nu-ți face griji, băiatul meu, toți suntem pregătiți pentru violență. Am însă încredere că nu se va ajunge acolo, adăugă el, zâmbind spre mulțimea întinsă de jos. Multă încredere.

Jezal își dorea din toată inima să fi putut spune același lucru.

Pentru un faimos demagog, trădător și instigator la revoltă, omul cunoscut ca Tăbăcarul nu avea nimic ieșit din comun. Stătea calm pe scaunul pliant, la masa din cortul lui Jezal, un individ de statură medie, cu trăsături banale sub o claie de păr cârlionțat, într-o haină cu croială și culoare obișnuite, având pe chip un zâmbet care sugera cât de bine știa că avantajul era de partea lui.

– Mi se spune Tăbăcarul, zise el, și am fost trimis să vorbesc din partea alianței celor asupriți, exploatați și oprimați, de jos din vale. Ei sunt doi parteneri de-ai mei care mă însoțesc în această acțiune îndreptățită și întru totul patriotică. Cei doi generali ai mei, s-ar putea spune. Glugă Ombun, arătă el într-o parte, spre un om masiv, cu barbă lătăreață, chip rumen și sprâncene încruntate, și Piron Holst, continuă, indicând cu capul, în partea cealaltă, un individ ca o nevăstuică, cu o cicatrice prelungă pe obraz și privire leneșă.

– Onorat, răspunse prudent Jezal, deși din partea lui arătau mai degrabă a tâlhari decât ca niște generali. Eu sunt colonelul Luthar.

– Știu. Te-am văzut când ai câștigat Turnirul. Un joc de sabie

îndemânatic, prietene, foarte îndemânatic.

– A, păi, ăăă… se bâlbâi Jezal, luat pe nepregătite. Mulțumesc. El este adjutantul meu, maiorul Opker, iar dumnealui… Bayaz, Întâiul dintre Magi.

Glugă Ombun pufni neîncrezător, dar Tăbăcarul nu făcu decât să-și mângâie buza, îngândurat.

– Bine. Și ați venit să luptați sau să negociați?

– Suntem pregătiți pentru amândouă, își începu Jezal expunerea. Consiliul Închis, deși condamnă metodele demonstrației voastre, consimte că s-ar putea să aveți și unele revendicări legitime…

Glugă scoase un mormăit:

– Au de ales, netrebnicii?

– Păi, ăă… continuă Jezal, m-au instruit să vă ofer următoarele concesii.

Ridică o hârtie pe care i-o pregătise Hoff, un sul enorm cu mânere încrustate complicat și un sigiliu cât o farfurie.

– Dar trebuie să vă previn, adăugă el, străduindu-se să pară cât mai sigur pe sine, dacă refuzați, suntem gata să luptăm, iar oamenii mei sunt cei mai bine instruiți, cei mai bine înarmați și cei mai bine pregătiți din serviciul regelui. Fiecare dintre ei face cât douăzeci din adunătura voastră.

Fermierul cel mătăhălos lăsă să-i scape un chicotit amenințător.

– Și Lordul Finster credea la fel, iar adunătura noastră i-a dat un șut în cur de l-a zburat dintr-un capăt al moșiilor lui până-n ălălalt. Ce-ar fi să ne-arătați ce-aveți acolo, colonele, și-o să vedem noi dacă e nevoie de amenințări.

Jezal ridică documentul greu, iar Glugă i-l smulse din mână furios, îl desfăcu și începu să citească, desfășurând treptat hârtia groasă, cu foșnete uscate. Cu cât citea mai mult, cu atât se încrunta mai tare.

– E o insultă! declară el răstit, când termină, privindu-l arțăgos pe Jezal. Impozite mai mici și nu-ș' ce căcaturi despre folosirea pământurilor comune? Și nici măcar p-astea nu m-aștept să le onoreze!

Îi dădu sulul Tăbăcarului, cu un gest repezit, iar Jezal înghiți un nod. Nu pricepea nimic din concesiile respective, nici în legătură cu

posibilele lor neajunsuri, desigur, dar reacția lui Glugă nu prea promitea o învoială rapidă.

Ochii Tăbăcarului parcurseră alene documentul. Ochi de culori diferite, observă Jezal: unul albastru, celălalt verde. Când ajunse la capăt, îl puse pe masă, cu un oftat teatral.

– Ne convin termenii ăștia.

– Serios? făcu Jezal ochii mari, surprins, dar nici pe departe la fel de mirat ca Glugă Ombun.

– Da' ăștia-s mai răi decât ăia oferiți ultima oară! strigă agricultorul. Înainte de-a-i pune pe fugă pe oamenii lui Finster! Atunci ai spus că nu putem accepta nimic altceva decât pământ pentru fiecare!

Chipul Tăbăcarului se schimonosi nemulțumit.

– Asta era atunci.

– Asta era atunci? repetă Glugă, nevenindu-i să creadă. Și cu lefurile cinstite pentru munca cinstită ce s-a-ntâmplat? Ce s-a-ntâmplat cu părțile din profit? Cu egalitatea-n drepturi cu orice preț? Erai de față, și mi-ai promis!

Arătă cu un gest furios întreaga vale:

– Tuturor le-ai promis! Ce s-a schimbat, decât că avem Adua-n mână? Putem lua tot ce vrem! Putem să…

– Am spus că termenii ăștia ne convin! îl întrerupse Tăbăcarul, cu o furie neașteptată. Doar dacă nu cumva preferi să lupți de unul singur cu oamenii regelui! Pe mine mă urmează, Glugă, nu pe tine, în caz că n-ai observat.

– Dar ne-ai promis libertatea pentru fiecare om! Am avut încredere-n tine! nu se lăsă fermierul, cu chipul descompus de oroare. Toți am avut încredere în tine!

Jezal nu mai văzuse niciodată un om atât de indiferent cum arăta în acel moment Tăbăcarul.

– Cred că am genul ăla de față care inspiră încredere, murmură tărăgănat acesta, iar prietenul său Holst ridică din umeri, privindu-și unghiile.

– Atunci, să te ia dracu'! Dracu' să vă ia pe toți!

Și Glugă se răsuci pe călcâie, ieșind furios prin deschizătura cortului.

Jezal îl observă pe Bayaz aplecându-se într-o parte, pentru a-i șopti maiorului Opker:

– Pune ca omul ăla să fie arestat până nu iese din tabără.

– Arestat, stăpâne… sub un steag de pace?

– Arestat, pus în lanțuri și condus la Casa Întrebărilor. Nu te poți ascunde de dreptatea regelui după un petic de pânză albă. Cred că Superiorul Goyle se ocupă de investigații.

– Ăă… desigur.

Opker se ridică să-l urmeze pe Ombun afară din cort, în timp ce Jezal zâmbea nervos. Nu încăpea nicio îndoială că Tăbăcarul auzise schimbul de replici, dar stătea nepăsător, ca și cum viitorul tovarășului său de până atunci nu l-ar mai fi privit cu nimic.

– Trebuie să prezint scuze pentru asociatul meu. Într-o situație ca asta, nu poți mulțumi pe toată lumea, declară el, cu un gest teatral. Dar nu vă faceți griji. Le voi ține oamenilor un discurs convingător, spunându-le pentru ce am luptat cu toții, și curând vor porni înapoi spre casele lor, fără să se mai întâmple nimic rău. Poate câțiva vor rămâne hotărâți să facă necazuri, dar sunt sigur că-i puteți aduce la ordine fără greutate, nu, colonele Luthar?

– Ăă… da… îngăimă Jezal, care nu mai avea nici cea mai vagă idee ce se întâmpla. Cred că…

– Excelent, îl întrerupse Tăbăcarul, sărind în picioare. Mă tem că acum trebuie să-mi iau rămas-bun. Am de rezolvat tot felul de treburi. O clipă de liniște nu găsim, hmm, colonele Luthar? O clipă de liniște.

Schimbă o privire lungă cu Bayaz, apoi ieși în lumina soarelui și dispăru.

– Dacă întreabă cineva, îi murmură Întâiul dintre Magi lui Jezal la ureche, le-aș spune că a fost o negociere dificilă împotriva unor oponenți fermi și hotărâți, dar nu te-ai descurajat, le-ai reamintit ce îndatoriri au față de țară și rege, i-ai implorat să se întoarcă pe plantațiile lor și așa mai departe.

– Dar…

Lui Jezal îi venea să plângă, atât de aiurit era. Enorm de nedumerit și peste măsură de ușurat, în același timp.

– Dar eu…

– Dacă întreabă cineva, repetă Bayaz, pe un ton ușor tăios care sugera că episodul se terminase.

Iubit de lună

Copoiul se ridică, privind cu ochii mijiți, în lumina soarelui, spre flăcăii Uniunii care mergeau greoi în sens invers. Există o anumită înfățișare a învinșilor, după luptă. Se mișcă încet, aduși de umeri, stropiți cu noroi, privind cu mult interes pământul. Copoiul văzuse destul de des asemenea oameni. Necăjiți că pierduseră. Rușinați că fuseseră înfrânți. Vinovați că se dăduseră bătuți fără a se alege cu nicio rană. Cunoștea senzația, știa ce adânc putea să roadă, dar vinovăția arăta mai puțin dureros decât o tăietură de sabie și se vindeca mult mai repede.

Unii dintre răniți n-o duceau chiar așa de rău. Bandajați sau cu atele, șchiopătând sprijiniți în câte-un băț sau cu brațul pe după umărul vreunui camarad. Alții nu avuseseră același noroc. Copoiului i se părea că-l cunoștea pe unul. Un ofițer, prea tânăr ca să-i crească deja barba, cu chipul băiețesc alb, schimonosit de durere și șoc. Avea piciorul retezat deasupra genunchiului, iar hainele, targa și cei doi oameni care-l duceau erau plini de sânge roșu închis. Era cel care stătuse așezat pe poartă, când Copoiul și Treicopaci veniseră prima oară la Ostenhorm, să se alăture Uniunii. Cel care se uitase la ei ca la doi rahați. Acum nu mai părea la fel de deștept, scâncind la fiecare scuturătură a tărgii, dar Copoiului nu-i venea să zâmbească. Pierderea unui picior părea o pedeapsă cam aspră pentru un simplu rânjet disprețuitor.

West stătea pe marginea cărării, vorbind cu un ofițer care avea un bandaj murdar în jurul capului. Copoiul nu auzea ce spuneau, dar putea ghici, în linii mari. Din când în când, câte unul dintre ei arăta spre colinele dincotro veniseră. Două dealuri abrupte și ostile, aproape complet împădurite, cu câteva stânci golașe pe ici, pe colo. Întorcându-se, West surprinse privirea Copoiului. Chipul său era posomorât ca al unui gropar. Nu era nevoie să ai o minte prea ageră ca să-ți dai seama că încă nu învinseseră.

– Rahat, mormăi printre dinți Copoiul.

Avea senzația aceea de gol în stomac, senzația care-i venea ori de câte ori trebuia să cerceteze o nouă porțiune de teren, ori de câte ori Treicopaci cerea arme, ori de câte ori nu aveau la micul dejun nimic altceva decât apă rece. Totuși, de când era șef, se părea că așa stăteau lucrurile mai tot timpul. Acum, toate problemele îi reveneau lui.

– N-a mers?

West se apropie, clătinând din cap.

– Bethod ne aștepta, și erau mulți. Stau înfipți pe dealurile alea. Bine înfipți și bine pregătiți, între noi și Carleon. Cel mai probabil, erau gata de luptă încă dinainte ca noi să fi trecut măcar frontiera.

– Dintotdeauna i-a plăcut să fie pregătit, așa-i el. N-ați avut cum să-l ocoliți?

– Kroy a încercat pe ambele drumuri și a mâncat bătaie. Acum, Poulder a vrut să atace colinele frontal, și a încasat-o și mai rău.

Copoiul oftă.

– Altă cale nu avem.

– Niciuna care să nu-i permită lui Bethod să bage cuțitu-n noi.

– Iar Bethod n-ar lăsa să-i scape o ocazie ca asta. Nici nu speră altceva.

– Și Lordul Mareșal e de aceeași părere. Vrea să-ți duci oamenii în nord, răspunse West, privind dușmănos spre contururile cenușii ale altor dealuri, aflate mai departe. Să căutați un punct slab. Bethod n-are cum să acopere toată regiunea.

– N-are cum? repetă Copoiul. Cred c-o să vedem.

Și porni spre copaci. Băieților avea să le placă la nebunie.

Nu peste mult, ajunse în locul unde-și avea tabăra grupul lui. Se înmulțeau încontinu. Să tot fi ajuns pe la patru sute, cel puțin, și erau duri. Mai ales dintre aceia cărora niciodată nu le prea plăcuse Bethod, care luptaseră contra lui în războaie. Luptaseră și împotriva Copoiului, la o adică. Pădurile erau pline de ei, așezați în jurul focurilor, frigând carne, lustruindu-și armele, cârpind echipamente, antrenându-se perechi-perechi cu săbiile. La auzul zăngănelilor metalice, Copoiul se încordă. Aveau să le mai audă, și cu rezultate mult mai sângeroase, fără îndoială.

– Șefu'! strigară oamenii. Copoiul! A venit șefu'! Hei, hei!

Băteau din palme și loveau cu armele bolovanii pe care stăteau așezați. Copoiul ridică pumnul, zâmbind în stilul lui obișnuit, cu jumătate de gură, și le răspunse cu „da, da, bine, bine…” și altele. Nu avea nici cea mai vagă idee cum să se poarte ca un șef, așa că nu făcea decât să rămână el, cel dintotdeauna. Totuși, oamenii păreau destul de mulțumiți. Probabil așa erau mereu – până începeau să piardă lupte și ajungeau la concluzia că aveau nevoie de un șef nou.

Veni spre focul unde-și petreceau ziua cei câțiva Oameni Numiți ai lui. Nici urmă de Logen, dar ceilalți stăteau așezați în jur, cu niște mutre plictisite. Sau, cel puțin, aceia care mai erau în viață. Tul îl văzu venind.

– S-a-ntors Copoiul.

– Mhm, făcu Ursuzul, care potrivea marginile unor pene cu un brici.

Dow era ocupat să șteargă de grăsime o tigaie cu o bucată de pâine.

– Și cum s-a descurcat Uniunea pe ăle dealuri? întrebă el, pe un ton care dădea de înțeles că știa deja răspunsul. S-au căcat pe ei, așa-i?

– Păi, au ieșit pe locul doi, dacă asta vrei să știi.

– Pentru mine, să ieși pe locul doi din două înseamnă să te caci împrăștiat.

Copoiul trecu peste asta, trăgând aer în piept.

– Bethod se ține tare pe poziție, păzind drumurile spre Carleon. Nimeni nu vede vreun mod simplu de a-l învinge sau de a-l ocoli măcar. Ne aștepta, și și-a luat toate măsurile, cred.

– Pe-asta puteam să ți-o spun naibii și eu! se răsti Dow, împroșcând cu firimituri de pâine unsuroase. Îl are pe Oscior pe unu’ din ăle dealuri, și pe Coaste-albe pe ăl’lalt, și mai încolo-i are pe Palid-ca-Zăpada și Goring. Ăia patru n-o să-i dea nimănui nicio șansă, da’ dacă zic totuși că da, atunci mai în spate o s-aștepte Bethod, cu ăilalții, și cu shanka ai lui, și căcatul ăla de Temutul, gata să-i frigă-n doi timpi și trei mișcări.

– Cel mai probabil, confirmă Tul, ridicându-și sabia în lumină; se uită la ea, apoi reîncepu să-i lustruiască lama. Lui Bethod ăsta întotdeauna i-a plăcut să aibă câte un plan.

– Și ăi de ne țin de zgardă ce-au de zis? mârâi Dow. Ce soi de treabă a pus la cale Furiosu' pentru animalele lui?

– Burr vrea să mergem spre nord o bucată, prin pădure, și să vedem dacă Bethod n-a lăsat pe-acolo vreun punct slab.

– Hm, pufni Dow. Lu' Bethod nu-i stă-n fire să lase găuri. Dac-a lăsat vreo groapă, înseamnă că vrea să cădem noi în ea. Să cădem și să ne rupem gâtu'.

– Ei, atunci cred c-ar fi bine să fim atenți pe unde călcăm, nu?

– Bătaie de cap în plus.

Copoiul începea să se sature de văicărelile lui Dow, la fel cum se săturase și Treicopaci.

– Și altceva ce-ai vrea, hmm? Asta-i viața. O grămadă de bătaie de cap. Te străduiești să le-nduri, dacă faci măcar două parale. Și, la urma urmei, acuma ce te doare?

– Asta! arătă smucit Dow cu capul, spre copaci. Uite, asta! Nu s-a schimbat nimic, este? Am putea să fim dincolo de Șuvoiul Alb, înapoi în Nord, da' Bethod s-a-nfipt bine pe picioare acolo, și Uniunea n-are cum să-l ocolească fără să-și pună curu' la bătaie. Și dacă-l zboară de pe ăle dealuri, atunci ce-o să fie? Dac-ajung la Carleon și intră, și-l pârjolesc la fel cum a făcut Nouădegete ultima oară, ce mare scofală? Nu-nseamnă nimica. Bethod o s-o țină pe-a lui, ca-ntotdeauna, ba luptă, ba se retrage, ba luptă, ba se retrage, și-o să găsească mereu dealuri pe care să se-așeze și șmecherii pe care să le facă. O să vină vremea când Uniunea o să se sature și-o să se care-napoi în sud, și pe noi o să ne lase-aici. Și-atunci, Bethod o să se-ntoarcă, și ce să vezi? El o să fie ăl de-o să ne fugărească pe noi, câtu-i Nordu' de lat naibii și-napoi. Iarnă, vară, iarnă, vară, și tot așa. Și-acuma uită-te la noi, mai puțini decât eram cândva, și stăm și-o frecăm aicea-n pădure. Îți sună cunoscut?

Suna destul de cunoscut, acum că i-o spunea, dar Copoiul nu vedea ce-ar fi putut să facă.

– Acuma s-a-ntors Logen, nu? Asta o să ne prindă bine.

Dow pufni din nou.

– Ha! Și când a adus Nouădegete cu el al'ceva decât moarte?

– Ușurel, mormăi Tul. Îi ești dator, mai știi? Toți îi suntem.

– Toate au o limită, zic eu, când e vorba de datorii, își aruncă

Dow tigaia în foc și se ridică, ștergându-și mâinile de haină. Unde-a fost, mm? Ne-a lăsat sus în văi, fără o vorbă, nu? Ne-a lăsat cu capetele-turtite și s-a cărat în ailaltă parte-a lumii! Cine știe dacă n-o s-o șteargă și-acuma, dacă-i convine, sau să treacă de partea lui Bethod, sau să se pună pe omor așa, din senin, sau mortu' mai știe ce?

Copoiul se uită la Tul, care-i susținu privirea, cu un aer vinovat. Toți îl văzuseră pe Logen făcând multe porcării când i se năzărea.

– Astea au fost demult, spuse Tul. Lucrurile se mai și schimbă.

Dow se mulțumi să rânjească.

– Ba nu se schimbă deloc. Ziceți-vă singuri povestea asta, dacă așa adormiți mai ușor, da' io o să stau c-un ochi deschis, vă zic clar! De-afurisitu' de Nouădegete e vorba aicea! Cine știe ce-o să facă de-acu-ncolo?

– Am o idee.

Întorcându-se, Copoiul îl văzu pe Logen rezemat de un copac, iar expresia din ochii lui îl făcu să zâmbească. Era o expresie pe care o cunoștea de mult și trăgea după ea tot felul de amintiri urâte. Expresia aceea de pe chipul morților, când li s-a stins și ultima scânteie de viață și nu le mai pasă de nimic.

– Dacă ai ceva de zis, poți să mi-o zici în față, cred, continuă Logen, venind lângă Dow, cu capul într-o parte și cicatricele palide pe față.

Copoiul simți că i se zbârlea părul de pe brațe și-l treceau fiori reci, deși la soare era destul de cald.

– Haide, Logen, încercă Tul să-l ia cu binișorul, vorbind de parcă totul ar fi fost o glumă, când se vedea cu ochiul liber că nici vorbă de așa ceva. Dow n-a vorbit serios. Doar că…

Logen vorbi peste el, privindu-l pe Dow drept în față, tot timpul, cu ochii lui de mort:

– Când ți-am dat ultima lecție, credeam că n-o să mai ai nevoie de alta. Da' cred că unii au memoria cam scurtă.

Veni și mai aproape – atât de aproape, încât fețele mai-mai că li se atingeau.

– Ei? Ai nevoie să mai înveți, băiete?

Copoiul se strâmbă, absolut sigur că erau gata să se omoare unul

pe altul, și fără să aibă habar cum naiba să-i oprească dacă începeau. Era un moment tensionat, care părea să nu se mai sfârșească. Dow cel Negru n-ar fi înghițit așa ceva de la nimeni, viu sau mort, nici chiar de la Treicopaci – dar, în cele din urmă, își dezveli dinții galbeni într-un rânjet.

– Nnț. O lecție mi-a fost de-ajuns.

Și, întorcând capul într-o parte, își adună flegma și scuipă pe jos. Apoi se retrase, fără grabă, cu același zâmbet pe față, de parcă ar fi spus că acum o înghițea, poate, dar data viitoare, nu prea.

După plecarea lui, fără nicio vărsare de sânge, Tul răsuflă sonor, ca și cum toți ar fi scăpat de moarte ca prin urechile acului.

– Atunci, Englia. Nord, ați zis? Să facă bine cineva să-i pregătească pe flăcăi de plecare.

– Mhm, făcu Ursuzul, punându-și ultima săgeată în tolbă și urmându-l printre copaci.

Logen mai stătu un moment pe loc, privindu-i cum se îndepărtau. Când dispărură, se întoarse și se ghemui lângă foc, cu spatele cocoșat, coatele pe genunchi și mâinile atârnându-i.

– Slavă morților pentru asta. Era să mă cac pe mine.

Copoiul își dădu seama că-și ținuse respirația tot timpul și lăsă aerul să i se reverse din piept, cu un șuierat.

– Cred că și eu am fost pe-aproape. Chiar a trebuit să faci asta?

– Știi bine că da. Lasă un om ca Dow să-și permită o obrăznicie, și nu se mai oprește. Și-atunci, toți flăcăii ăștilalți o să creadă că Sângerosul-Nouă nu-i nici pe departe așa de înfricoșător pe cât au auzit, și nici una, nici două, cineva care-mi poartă pică se va hotărî să mă treacă prin sabie.

Copoiul clătină din cap.

– Prea le vezi pe toate numai în negru.

– Le văd așa cum sunt. Nu s-au schimbat cu nimic. Niciodată nu se schimbă.

Poate că așa era, dar nici n-aveau să se schimbe vreodată, dacă nimeni nu le dădea măcar o mică șansă.

– Totuși… chiar ești sigur că era nevoie?

– Pentru tine nu, poate. Tu ai farmecul tău, de te plac oamenii.

Logen își scărpină bărbia, privind cu tristețe în pădure.

– Cred că eu am pierdut ocazia asta acu' vreo cinșpe ani. Și alta n-o să mai am.

Pădurea era călduroasă și familiară. Păsările ciripeau pe ramuri, fără să le pese nici de Bethod, nici de Uniune, nici de oricare dintre faptele oamenilor. Nici un alt loc nu păruse vreodată atât de pașnic, iar Copoiului nu-i plăcea deloc asta. Adulmeca aerul, trăgându-l pe nas, plimbându-și-l pe limbă. În ultima vreme, era de două ori mai prudent, de când venise săgeata aceea, ucigând-o pe Cathil în luptă. Poate ar fi reușit s-o salveze, dacă avea mai multă încredere în propriul lui nas. Dow se lăsă pe vine în tufișuri, cu privirea spre pădurea încremenită.

– Ce e, Copoiule? Ce miroși acolo?

– Oameni, cred, da' cam acri, oarecum, răspunse Copoiul, inhalând din nou. Miroase a…

O săgeată țâșni dintre copaci și se înfipse în trunchiul de lângă Copoi, vibrând.

– Căcat! țipă el, căzând în fund și dibuind să-și ia arcul de pe umăr, mult prea târziu, ca de obicei.

Dow alunecă lângă el, înjurând, și ajunseră grămadă unul peste altul. Copoiul fu cât pe ce să se-aleagă cu ochiul scos de securea lui Dow, înainte de a reuși să-l împingă într-o parte. Ridică palma spre oamenii din spate, pentru a le face semn să se oprească, dar aceștia se împrăștiau deja, târându-se pe burtă spre copaci și stânci, scoțându-și armele și privind în jur.

De undeva, din față, se auzi un glas:

– Sunteți cu Bethod?

Omul vorbea limba nordică, dar cu un accent ciudat.

Dow și Copoiul se priviră un moment, apoi ridicară din umeri.

– Nu! mugi Dow. Iar dacă voi sunteți, pregătiți-vă să vă-ntâlniți cu morții!

O clipă de tăcere.

– Nu suntem cu nemernicul ăla și nici nu vom fi vreodată!

– Bine-așa! strigă Copoiul, scoțând puțin capul, cu arcul încordat în mâini. Atunci, arătați-vă!

Un om ieși de după un copac, la vreo șase pași distanță. Copoiul

fu atât de șocat, încât aproape că scăpă coarda dintre degete, dând drumul săgeții. Peste tot, în jur, apăreau alți și alți oameni. Zeci și zeci. Aveau părul încâlcit, fețele mânjite cu dâre de noroi și vopsea albastră, hainele zdrențuite, de blană și piei pe jumătate argăsite, dar vârfurile lăncilor și ale săgeților, precum și tăișurile săbiilor făurite rudimentar luceau viu și curat.

– Oameni ai dealurilor, mormăi Copoiul.

– Deleni suntem, și ne mândrim! răsună cu ecou un glas puternic, de undeva din pădure.

Câțiva începură să se dea la o parte, ca și cum ar fi făcut loc pentru cineva. Copoiul clipi din ochi. Printre ei venea un copil. O fată, de vreo zece ani, cu picioarele goale și murdare. Ducea pe umăr un ciocan enorm – o bâtă groasă și lungă, cu un cap de fier zgâriat, mare cât o cărămidă. Prea mare și prea greu ca să-l mânuiască. Îi era greu și să și-l țină pe umăr.

Apoi apăru un băiat. Avea pe spate un scut rotund, mult prea mare pentru el, iar în mâini ținea o secure uriașă. Îl însoțea alt băiat, cu o suliță de două ori cât el, al cărei vârf se legăna deasupra, lucind auriu în razele soarelui. Trebuia să se uite întruna în sus, ca să nu i se agațe de vreo creangă.

– Visez… murmură Copoiul. Nu…?

Dow se încruntă.

– Dacă da, i-un vis tare ciudat.

Cei trei copii nu erau singuri. După ei venea o namilă imensă. Avea o blană zdrențuită pe umerii lați, iar un colier cât toate zilele îi atârna până pe burta umflată. O salbă de oase. Falange, observă Copoiul, când omul se apropie. Degete omenești, printre bucățele plate de lemn, incrustate cu semne stranii. Din barba cafenie i se ivi un zâmbet lat și gălbui, dar asta nu-l liniștea cu nimic pe Copoi.

– Of, căca-m-aș, gemu Dow, hai s-o luăm înapoi, înapoi în sud, destul cu toate astea.

– De ce? Îl cunoști?

Dow întoarse capul și scuipă.

– Crummock-i-Phail, și nu altu'.

Copoiul aproape că-și dorea să fi fost o ambuscadă, mai degrabă decât o șuetă. Până și copiii știau: Crummock-i-Phail, căpetenia

oamenilor de pe dealuri, era cel mai dement nemernic din tot Nordul ăla afurisit.

În timp ce se apropia, uriașul dădu ușor la o parte din drum lăncile și săgețile.

– Acuma nu mai e nevoie de astea, așa-i, frumoșii mei? Toți suntem prieteni, sau avem aceiași dușmani, cel puțin, ceea ce-i mult mai bine, pricepeți? Avem o mulțime de vrăjmași pe ăle dealuri, nu? Luna știe cât îmi place o bătălie grozavă, da' să fie la stâncile ăle mari, cu Bethod și lingăii lui cocoțați în vârf! Asta-i o luptă nițel cam prea grea pentru oricine, 'ai? Chiar și pentru noii noștri prieteni din Sud.

Se opri chiar în fața lor, cu oscioarele și lemnișoarele colierului legănându-se zgomotos. Cei trei copii stăteau în spatele lui, foindu-se cu armele lor mari și uitându-se încruntați la Dow și Copoi.

– Io-s Crummock-i-Phail, se prezentă el. Căpetenia tuturor delenilor. Sau a ălora care fac o para chioară.

Zâmbi, ca și cum tocmai ar fi apărut la o nuntă.

– Și cine-o fi șefu' la plimbărica asta veselă?

Copoiul simți iar golul în stomac, dar n-avea ce face.

– Eu sunt.

Crummock înălță din sprâncene:

– Auzi acolo…! Ești un prichindel care le zice la toți ăștia marii ce și cum, așa-i? Trebe că ai un nume zdravăn pe umeri, gândesc.

– Mă numesc Copoiul. Iar el e Dow cel Negru.

– Ciudată gașcă ați adunat aici, comentă Dow, privind încruntat spre copii.

– A, așa e! Așa e! Și vitează, pe deasupra! Băiatu care-mi duce lancea, ăla-i fi-miu Scofen. Ăla cu securea-i fi-miu Rond.

Apoi, se uită încruntat la fata cu ciocanul.

– P-ăsta nu mai știu cum îl cheamă…

– Sunt fiică-ta! strigă fata.

– Da' ce, mi s-au terminat fiii?

– Scenn a crescut prea mare și i-ai dat propria-i sabie, și Sceft e prea mic ca să ducă și el ceva.

Crummock clătină din cap.

– Nu mi se pare deloc ca lumea, o afurisită de femeie să ție

ciocanu'…

Fata aruncă ciocanul la pământ și-i dădu lui Crummock un șut în țurloi.

– Atunci, cară-ți-l singur, dobitoc bătrân!

– Au! chirăi taică-său, râzând și frecându-și piciorul lovit. Acu' mi-ai venit în minte, Isern. Șutu' tău mi-a deșteptat amintirile. Poți să iei ciocanu', da, poți. Aia mai mică-l duce p-ăl mai greu, mm?

– Vrei securea, tati? o ridică cel mai mic, clătinându-se.

– Vrei ciocanu'? îl luă fata de jos, dându-și fratele la o parte cu umărul.

– Nu, iubirile mele, acu' n-am nevoie decât de vorbe, și d-astea am destule și fără ajutoru' vostru. O să-l puteți vedea pe tatăl vostru cum omoară pe careva, curând, dacă merge bine treaba, da' azi n-o să fie nevoie de topoare și ciocane. N-am venit aici ca să ucidem.

– Atunci, de ce-ați venit? întrebă Copoiul, deși nu era sigur că voia să audă răspunsul.

– Treci așa direct la treabă, fără să ne-mprietenim și noi?

Crummock își întinse gâtul într-o parte, cu brațele deasupra capului, apoi ridică un picior, scuturându-și-l.

– Am venit fiin'că m-am trezit az-noapte și m-am plimbat prin beznă și luna mi-a șoptit la ureche. În pădure, pricepi? Între copaci și-n vocile bufnițelor din copaci, și știi ce mi-a zis luna?

– Că ești nebun de legat? mârâi Dow.

Crummock se plesni pe coapsa uriașă.

– Frumos vorbești, la cât de urât arăți, Dow cel Negru – da' nu. Luna a zis…

Și-l chemă pe Copoi cu degetul, ca pentru a-i destăinui un secret.

– Că-l aveți aici pe Sângerosul-Nouă.

– Și dacă-l avem…? interveni Logen, venind calm din spate, cu mâna pe sabie.

Tul și Ursuzul îl însoțeau, aruncând priviri crunte în jur, spre toți delenii vopsiți pe fețe și spre cei trei copii murdari, dar mai cu seamă spre giganticul lor tată.

– Uite-l! mugi Crummock, întinzând un deget tremurător, ca un cârnat. Ia-ți pumnu' de pe sabia aia, Sângerosule-Nouă, până nu mă scap pe mine!

Căzu în genunchi.

– El e! Ăsta-i ăla!

Și se târî înainte prin iarbă, pentru a se agăța de piciorul lui Logen, lipindu-se de el ca un câine lângă stăpânul său.

Logen îl privea lung.

– Lasă-mi picioru-n pace.

– Așa fac! se smuci Crummock înapoi, trântindu-se pe pământ cu fundul său gras.

Copoiul nu mai văzuse niciodată o asemenea reprezentație. Se părea că zvonurile despre sminteala lui Crummock-i-Phail erau destul de adevărate.

– Știi o chestie frumoasă? Sângerosule-Nouă?

– Știu mai multe, dacă-i pe-așa.

– Uite încă una, atunci. Te-am văzut luptând cu Shama Fărdeinimă. Am văzut cum l-ai spintecat ca pe-un porumbel de pus în oală, și nici eu n-aș fi făcut o treabă mai bună, binecuvântat să fiu.

Copoiul se încruntă. Fusese și el acolo, și nu păstra o amintire prea plăcută.

– Am zis atuncea, continuă Crummock, ridicându-se în genunchi, și de-atuncea o tot zic, urmă el, acum în picioare, și am zis-o și când am venit jos de pe dealuri să te caut – și ridică brațul ca să arate spre Logen – că ești un om mai iubit de lună ca oricare altu'!

Copoiul se uită la Logen, care ridică din umeri.

– Cine poate ști ce-i place lunii și ce nu? Ce-i cu asta?

– Ce-i cu asta, zice! Ha! Puteam să mă uit la el cum omora întreaga lume, și ce frumusețe ar mai fi fost și aia! Cât despre ce-i cu asta, am un plan. Am curs cu izvoarele reci de sub munți, am fost dus de râuri pe sub pietre și am ieșit pe malul lacului sfânt, chiar lângă mine, în timp ce-mi înmuiam picioarele-n apă.

Logen își scărpină cicatricea de pe falcă.

– Avem o droaie de treburi, Crummock. Dac-ai de zis ceva vrednic de-a fi zis, poți să-ncepi.

– Atunci, zic. Bethod mă urăște, și-i împărtășesc simțământu', da' pe tine te urăște și mai mult. Fiin'că i-ai ținut piept, și ești dovada vie că un om din Nord poate fi stăpân pe sine, fără să-ndoaie

genunchiu' și să lingă-n cur pe mișelul ăla cu tichie de aur, cu grăsanii ăia doi de fii ai lui și vrăjitoarea de nevastă-sa.

Se încruntă.

– Deși ăleia m-aș putea lăsa convins să-i dau o limbă. Mă urmărești pân-aicea?

– Țin pasul, replică Logen, deși Copoiul nu era prea convins.

– Dacă rămâi în urmă, doar să fluieri, și viu eu să te iau. Vreau să zic așa: dacă Bethod ar fi să aibă șansa să te prindă singur, departe de prietenii tăi din Uniune, iubitorii ăștia de vreme-nsorită de colo, care se târăsc ca furnicile, atuncea, ei bine, ar putea să dea mult ca să profite. Ar putea fi ademenit jos de pe dealurile lui drăgălașe, să prindă o ocazie ca asta, gândesc – hmmm?

– Poți să pui prinsoare că mă urăște de moarte.

– Da' ce, te mai îndoiești c-ar putea un om să te urască așa de mult?

Crummock se întoarse spre Tul și Ursuz, desfăcându-și larg brațele vânjoase.

– Da' nu numa' pe tine, Sângerosule-Nouă! Pe toți vă urăște, și pe mine, și pe cei trei fii ai mei aci de față!

Fata aruncă iar ciocanul la pământ și-și propti mâinile-n șolduri, dar Crummock continuă să flecărească, fără s-o ia-n seamă.

– Gândesc ca flăcăii tăi să se unească cu flăcăii mei și s-ar putea s-avem ca la opt sute de sulițe. O s-o luăm spre nord, cum am merge pe Locurile-Nalte, ca să ocolim până-n spatele lui Bethod și să-i facem pozne la capătu' ăl din dos. Gândesc c-asta o să-i urce sângele la capu' ăl de sus. Gândesc că n-o să lase el să piardă ocazia de-a ne tăvăli pe toți în mâl.

Copoiul căzu pe gânduri. Era foarte posibil ca mulți dintre oamenii lui Bethod să fie agitați. Îngrijorați că luptau pe partea nepotrivită a Șuvoiului Alb. Poate auziseră că Sângerosul-Nouă se întorsese și se gândeau că-și aleseseră greșit tabăra. Lui Bethod tare i-ar mai fi plăcut să-nfigă-n pari câteva capete la care să se uite toată lumea. Ale lui Nouădegete și Crummock-i-Phail, Tul Duru și Dow cel Negru, poate chiar și pe-al Copoiului. I-ar fi plăcut nespus lui Bethod să arate Nordului că alt viitor nu avea, numai pe el. La nebunie i-ar fi plăcut.

– Să zicem c-o luăm spre nord, începu el. Cum o să afle Bethod?

Crummock rânji mai larg ca oricând.

– A, o să afle, fiin'c-o să știe vrăjitoarea lui!

– Blestemata de vrăjitoare! ciripi băiatul cu lancea, pe care se chinuia așa de rău s-o țină, că-i tremurau brațele.

– Aia care tot coace vrăji, boarfa aia boită pe care-o ține cu el. Sau ea o fi aia care-l ține pe el cu ea? Totuși, se pune o-ntrebare. Oricum ar fi, aia se uită. Nu, Sângerosule-Nouă?

– Știu de cine vorbești, răspunse Logen, deloc încântat. Caurib. Mi-a zis odată un prieten că este lungă de ochi.

Copoiul n-avea nici cea mai vagă idee despre asta, dar dacă Logen o punea la suflet, însemna că ar fi fost bine să facă și el tot așa.

– Lungă de ochi, zici? zâmbi Crummock. Drăguț nume are prietenu' tău pentru-o șmecherie așa urâtă. Vede fel de fel, cu ochiu' ăla lung al ei. Tot soiu' de lucruri pe care-ar fi mai bine pentru noi să nu le vadă. Bethod are mai multă-ncredere-n ochii ei decât într-ai lui, de-o vreme-ncoace, și-o s-o puie să se uite după noi, și după tine mai ales. Amândoi ochii ăia lungi o să-i caște, ba bine că nu. N-oi fi eu vraci, încheie el, învârtind una dintre plăcuțele de lemn ale colierului, da' luna știe că treaba asta nu mi-i nici complet străină.

– Și dacă totul merge așa cum spui tu, ce-o să se întâmple? întrebă Tul cu glas tunător. Pe lângă c-o să-i dăm plocon lui Bethod căpățânile noastre?

– A, mie-mi place să-mi stea capu' aicea unde e, băiețoiule! Îl atragem, tot mai spre nord, așa mi-a zis pădurea. E un loc acolo-n munți, un loc pe care luna tare-l mai iubește. O vale forțoasă, vegheată de morții din neamu' meu și de morții alor mei și de morții munților, încă de pe vremea când s-a făcut lumea.

Copoiul se scărpină în cap.

– O fortăreață în munți?

– Una solidă, sus de tot. Destul de sus și destul de solidă ca doar câțiva să ție piept la mulți, până le vin ajutoare. Îl momim acolo-n vale, iar prietenii voștri din Uniune o să-l urmeze la o distanță sigură. Destul de departe ca vrăjitoarea lui să nu-i vadă că vin, așa de-ocupată o să fie să se uite la noi. Și pe urmă, în timp ce el e

ocupat și tot încearcă să ne facă de petrecanie de tot și de-a binelea, sudicii se furișează pe la spate și…

Bătu din palme, cu un plesnet răsunător.

– Îl prindem la mijloc și-l strivim pe mișelu' corditor de oi!

– Corditor de oi! repetă fata, dând cu piciorul în ciocanul căzut la pământ.

Câteva clipe, toți se uitară unii la alții. Copoiului nu-i prea plăcea cum suna planul. Nu-i plăcea deloc ideea de a-și primejdui viețile numai după vorbele acelui nebun de pe dealuri. Părea, totuși, să fie o posibilă șansă. Îndeajuns ca să nu spună un simplu *nu,* oricât de mult ar fi vrut.

– Trebuie să ne sfătuim.

– Sigur că da, noii mei cei mai buni prieteni, sigur c-o să vă sfătuiți. Da' să n-o lungiți prea mult, totuși, 'ai? zâmbi larg Crummock. Prea mult am stat pe-aici, departe de Locurile-Nalte, și restu' copiilor mei frumoși, și nevestele mele frumoase, chiar și munții frumoși, la toți li-i dor de mine. Ia vedeți voi partea însorită de la toate astea: dacă Bethod nu vine după noi, tot v-alegeți cu câteva nopți sus în Locurile-Nalte, când s-o duce vara, să vă-ncălziți la focu' meu și s-ascultați cânturile mele și să vă uitați cum apune soarele peste munți. Sună chiar așa de rău? Așa sună?

– Te gândești să-l ascultăm pe nemernicul ăsta țicnit? mormăi Tul, după ce se îndepărtară puțin. Vrăjitori și vraci și toate palavrele alea prostești? Le scornește din mers!

Logen își scărpină fața.

– Nu e nici pe departe atât de nebun pe cât pare. De ani buni îi ține piept lui Bethod. E singurul care-a reușit. Douăsprezece ierni au trecut de când se tot ascunde, și atacă, și e mereu cu un pas înainte. Sus în munți, poate, dar… Trebuie să fie alunecos ca un pește și tare ca fierul, ca să-i meargă.

– Ai încredere-n el, deci? întrebă Copoiul.

– Încredere? pufni Logen. Rahat, nu. Dar râca lui cu Bethod e și mai adâncă decât ale noastre. Are dreptate în legătură cu vrăjitoarea aia, am văzut-o, și-am mai văzut și altele, în ultimul an… dacă el zice că ne vede, tind să-i dau crezare. Dacă nu ne vede, și Bethod n-

o să vină, măcar n-am pierdut nimic, nu?

Golul din stomacul Copoiului era mai neplăcut ca oricând. Se uită spre Crummock, care stătea așezat pe un bolovan, cu copiii în jur, iar nebunul îi zâmbi, arătându-și toți dinții galbeni din gură. Nu prea era genul de om în care să-ți pui toate speranțele, dar Copoiul simțea vântul schimbării.

– Ne asumăm un risc al dracu' de mare, bombăni el. Dacă Bethod ne-ajunge din urmă și-și face de cap?

– Atunci, o să ne mișcăm mai repede, nu? mârâi Dow. Doar e război. Dacă socoți să învingi, îți mai asumi și riscuri!

– Mhm! îi dădu dreptate Ursuzul.

Tul dădu și el din capul său mare.

– Trebuie să facem ceva. N-am venit aici ca să mă uit la Bethod cum stă cocoțat în vârf de deal. Trebuie să-l dăm jos de-acolo.

– Jos, unde să ne punem la treabă cu el! șuieră Dow.

– Oricum, tu decizi, îi puse Logen o mână pe umăr Copoiului. Tu ești șeful.

El era șeful. Își amintea cum hotărâseră, adunați în jurul mormântului lui Treicopaci. Trebuia să recunoască, tare l-ar mai fi trimis pe Crummock la toți dracii, pentru ca apoi să se-napoieze și să-i spună lui West că nu găsiseră nimic altceva decât pomi. Dar, când primești o misiune, o duci până la capăt. Așa ar fi spus Treicopaci.

Copoiul oftă prelung, cu golul din stomac atât de mare, încât îi venea să borască.

– În regulă. Dar planul ăsta n-o să ne-aducă altceva decăt moartea, dacă Uniunea nu-i gata să-și joace rolul la momentul potrivit. Vorbim cu Furiosul, și-l anunțăm și pe comandantul lor, Burr, ce-avem de gând.

– Furiosul? întrebă Logen.

Tul zâmbi.

– E o poveste lungă.

Flori și aplauze

Jezal încă nu avea nici cea mai vagă idee de ce era necesar să poarte cea mai bună uniformă. Blestemăția era țeapănă ca o scândură și trosnea de fireturi. Fusese concepută mai degrabă pentru a sta în poziție de drepți decât ca să călărești cu ea, și ca atare i se înfigea dureros în burtă la fiecare mișcare a calului. Dar Bayaz insistase, iar bătrânului nătărău era surprinzător de greu să-i spui *nu,* indiferent dacă Jezal era, zice-se, comandantul expediției sau nu. Până la urmă, păruse mai ușor să facă ce i se spunea. Prin urmare, călărea în fruntea coloanei lungi, foarte incomodat, trăgându-se mereu de tunică și transpirând din plin în arșița soarelui. Singura consolare era aceea că respira aer curat. Toți ceilalți erau nevoiți să înghită praful stârnit de copitele calului său.

Ca să-l chinuiască și mai rău, Bayaz părea hotărât să continue cu subiectele care-l scoseseră pe Jezal din minți de plictiseală, pe tot drumul până la capătul lumii și înapoi.

– … este vital ca un rege să-și păstreze bunăvoința supușilor săi. Și nu e chiar atât de greu. Cei de jos au ambiții mărunte și se mulțumesc cu indulgențe neînsemnate. Nu e nevoie să fie tratați drept. Trebuie doar să-și închipuie că e așa…

Jezal constată că, de la o vreme, putea să ignore vorbăria tărăgănată a bătrânului, la fel cum nu mai iei în seamă un câine care latră tot timpul. Stătea moleșit în șa, lăsându-și gândurile s-o ia razna. Și încotro să hoinărească, dacă nu spre Ardee?

Ajunsese la mare ananghie, nici vorbă. Pe câmpie, lucrurile păruseră atât de simple… Să se-ntoarcă acasă, s-o ia de soție, să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți. Acum, din nou în Adua, înapoi printre cei puternici, reîntors la vechile lui obiceiuri, situația se complica de la o zi la alta. Posibilitatea de a-și vătăma reputația și perspectivele erau chestiuni peste care nu putea trece cu una, cu două. Era colonel în Garda Regelui, iar asta-l obliga să respecte anumite standarde.

– … Harod cel Mare a respectat întotdeauna omul de rând. Nu o dată, acesta a fost secretul victoriilor asupra egalilor lui…

Și pe urmă, Ardee însăși era mult mai complicată, în persoană, decât fusese ca amintire mută. Nouă zecimi, isteață, spirituală, neînfricată, atractivă. O zecime, bețivă rea și distrugătoare. Fiecare clipă cu ea era o loterie, dar poate că tocmai această senzație de pericol făcea să sară scântei când se atingeau, îi dădea furnicături prin piele și-i usca gura… Până și acum, doar gândindu-se, îl treceau fiori plăcuți. Niciodată nu mai simțise așa ceva pentru o femeie, niciodată. Cu siguranță, era dragoste. Trebuia să fie. Dar o fi fost dragostea de ajuns? Cât timp avea să dureze? La urma urmei, o căsnicie se lega pe viață, iar viața unui om era foarte lungă.

Ar fi preferat o prelungire nedefinită a actualei lor relații care nu mai era chiar atât de secretă, dar ticălosul de Glokta își băgase piciorul ăla schilod și-n posibilitatea asta. *Nicovale, saci și canale.* Jezal își amintea cum trăsese monstrul alb un sac peste capul unui prizonier, la o răspântie publică, iar gândul îl făcea să se cutremure. Trebuia să recunoască, însă, că ologul avea dreptate. Vizitele sale îi stricau reputația fetei. Se cuvenea să-i tratezi pe alții așa cum vrei și tu să fii tratat, pare-se, cum spusese cândva Nouădegete. Dar, fără îndoială, era al naibii de incomod.

– … asculți măcar, băiatul meu?

– Hmm? Ăă… da, sigur. Harod cel Mare și așa mai departe. Marele lui respect pentru omul de rând.

– Aparentul mare respect, mormăi Bayaz. Și știa și cum să primească o lecție.

Se apropiau de Adua, printre plantații și adunături de cocioabe, locuințe improvizate, hanuri ieftine și hogeacuri și mai ieftine, care răsăriseră prin jurul fiecăreia dintre porțile orașului, îngrămădindu-se în lungul drumului aproape ca niște orășele în sine. Se înșirau până la umbra prelungă a Zidului lui Casamir, linia exterioară de apărare a orașului. De-o parte și de alta a porții deschise, boltită și însemnată cu Soarele de Aur al Uniunii, stăteau doi străjeri mohorâți. Trecură prin umbra arcadei și ieșiră iar la lumină. Jezal clipi din ochi.

Pe caldarâmul dinăuntru se adunase o mulțime măricică de

oameni, înghesuiți pe laturile drumului, unde-i țineau în loc soldații din garda orașului. Izbucniră într-un cor de urale vesele, când îl văzură intrând călare. Un moment, Jezal se întrebă dacă nu cumva îl lua drept altcineva, dacă nu așteptau de fapt o persoană cu adevărat importantă. Pe Harod cel Mare, poate – ce știa el?… Curând, însă, începu să distingă numele „Luthar” repetat prin toată hărmălaia. O fată din rândul întâi îi aruncă o floare, care se pierdu sub copitele calului. Striga ceva neînțeles, dar purtarea ei nu-i mai lăsa lui Jezal nicio îndoială: toți acei oameni se strânseseră acolo pentru el.

– Ce se întâmplă? îl întrebă, în șoaptă, pe Întâiul dintre Magi.

Bayaz zâmbi, ca și cum el, cel puțin, s-ar fi așteptat.

– Cred că oamenii din Adua doresc să sărbătorească victoria ta asupra rebelilor.

– Serios?

Cu o mică strâmbătură, Jezal făcu un gest de salut moleșit, iar uralele deveniră și mai puternice. Mulțimea se îndesea tot mai mult, pe măsură ce înaintau prin oraș, iar spațiul devenea mai strâmt. Pe străzile înguste erau risipiți oameni, alții stăteau în pragul ușilor, iar alții și mai sus, la ferestre, ovaționând și chiuind. Alte și alte flori erau aruncate de la balcoane. Una căzu chiar pe șaua lui, iar Jezal o luă, începând s-o învârtească în mână.

– Toate astea… pentru mine?

– N-ai salvat orașul? Nu i-ai oprit pe rebeli, fără să se verse un strop de sânge, din nicio tabără?

– Dar au cedat fără niciun motiv. Eu n-am făcut nimic!

Bayaz ridică din umeri, înhăță floarea din mâna lui Jezal și o mirosi, apoi o aruncă și arătă cu capul spre un pâlc de meșteșugari care aplaudau la colțul străzii.

– Ăștia par să fie de altă părere. Ține-ți gura și zâmbește, atât. Întotdeauna, ăsta e un sfat bun.

Jezal se strădui să urmeze sfatul cel bun, dar nu-i venea deloc ușor să zâmbească. Logen Nouădegete – era destul de sigur – n-ar fi aprobat așa ceva. Dacă exista un opus al încercării de a părea mai mic decât ești, atunci cu siguranță despre asta era vorba. Arunca priviri nervoase în jur, convins că mulțimile aveau să-și dea seama

dintr-odată că se simțea ca un escroc, înlocuind florile și strigătele de admirație cu huiduieli și conținutul oalelor de noapte.

Dar nici vorbă de așa ceva. Uralele continuau, în timp ce Jezal și coloana sa lungă de soldați își croiau încet drum prin cartierul Trei Ferme. Cu fiecare stradă pe care o străbătea, Jezal se liniștea tot mai mult. Începea să simtă treptat că trebuia să fi realizat totuși ceva vrednic de laudă. Să se întrebe dacă, de fapt, nu se putea să fi fost într-adevăr un comandant neînfricat, un negociator iscusit. Dacă locuitorii orașului voiau să-l aduleze ca pe un erou, începea să presupună că ar fi fost o bădărănie să-i refuze.

Intrară pe o poartă din Zidul lui Arnault, ajungând în zona centrală a orașului. Jezal se îndreptă în șa, umflându-și pieptul. Bayaz preferă să rămână mai în spate, la o distanță respectuoasă, lăsându-l singur în fruntea coloanei. Ovațiile se întețeau, în timp ce mergeau pe Calea-de-Mijloc și traversau piața Patru Colțuri, spre Agriont. Era o senzație asemănătoare cu aceea a victoriilor de la Turniruri, numai că implicase eforturi mult mai mici – și era oare chiar atât de îngrozitor? Ce rău putea să facă? Dracu' să-l ia pe Nouădegete, cu umilința lui cu tot. Jezal câștigase pe merit atenția oamenilor. Își lipi pe față un zâmbet radios. Ridică brațul, cu o siguranță mulțumită de sine, și începu să facă semne cu mâna.

Zidurile înalte ale Agriontului se ridicau în fața lor, iar Jezal trecu peste șanțul de apărare, spre uriașul turn al porții din sud, străbătu tunelul prelung care ducea în fortăreață, cu copitele cailor și cizmele soldaților din Garda Regelui răsunând în urma lui, prin întuneric. Înainta încet pe Calea Regală, privit aprobator de marii monarhi din vechime și sfetnicii lor, sculptați în piatră, între clădirile înalte, ticsite de gură-cască, până în Piața Mareșalilor.

Pe ambele laturi ale scuarului întins fuseseră aranjate cu grijă mulțimi de oameni, lăsând în mijloc un spațiu liber, pietruit. În capăt fusese construită o tribună lată, cu bănci, având în mijloc un baldachin de culoare carmin indicând prezența regalității. Zarva și spectacolul tăiau respirația.

Jezal își amintea de triumful ce-l învăluise pe Mareșalul Varuz, la întoarcere, după victoria asupra gurkienilor. Își amintea cum se uitase cu ochi mari, fiind pe-atunci doar un băietan mai răsărit. Îl

întrezărise pe fugă chiar pe mareșal însuși, așezat pe un cal sur de atac, dar niciodată nu-și închipuise că într-o zi ar fi putut ajunge și el pe locul de onoare. La drept vorbind, încă i se mai părea ciudat. În fond, învinsese doar o hoardă de țărani, nu cea mai puternică națiune din Cercul Lumii. Și totuși, nu prea avea el căderea să judece cui i se cuveneau laude triumfale și cui nu…

Și astfel, Jezal își îndemnă calul înainte, trecând printre șirurile de fețe zâmbitoare și brațe unduitoare, prin toată atmosfera aceea plină de sprijin și admirație. Văzu că marii oameni din Consiliul Închis stăteau rânduiți în primul șir de bănci. Îl recunoscu pe Arhilectorul Sult, în alb strălucitor, și pe Înaltul Judecător Marovia, în negru solemn. Fostul lui instructor de scrimă, Lordul Mareșal Varuz, era și el acolo, cu Lordul Șambelan Hoff alături. Toți aplaudau, dar cu o undă de dispreț pe care Jezal o găsea cam neelegantă. În mijloc, bine proptit pe un tron aurit, stătea regele însuși.

Jezal, de-acum deprins pe deplin cu rolul său de erou cuceritor, trase cu putere de căpăstru, făcându-și calul să se ridice pe picioarele dinapoi, cu copitele din față agitându-se teatral în aer. Sări din șa, merse către estrada regală și se lăsă într-un genunchi, respectuos, cu capul plecat, în aplauzele mulțimii care răsunau în jurul lui, pentru a aștepta mulțumirile regelui. Oare ar fi fost prea mult să spere o nouă avansare? Poate chiar un titlu nobiliar…? Dintr-odată, îi venea greu să creadă că fusese nevoit să se aștepte la o viață liniștită, în umbră, cu doar scurt timp în urmă.

– Maiestatea Voastră… îl auzi el pe Hoff spunând, și ridică o privire furișă, pe sub sprâncene.

Regele dormea, cu ochii strâns închiși și gura căscată. Nu prea era de mirare, în fond, omul era trecut binișor de prima tinerețe, însă Jezal nu putu să nu se simtă jignit. Era a doua oară, la urma urmei, când moțăia într-unul din momentele lui de glorie. Hoff îi dădu un ghiont cât de subtil se putea, cu cotul, dar cum regele nu se trezi, fu nevoit să se aplece și mai mult, pentru a-i șopti la ureche:

– Maiestatea Voastră…

Nu apucă să continue. Regele se înclină într-o parte, cu capul căzându-i pe un umăr, și deodată se prăbuși de pe tronul aurit,

pentru a rămâne pe spate, ca o balenă eșuată, în fața membrilor șocați ai Consiliului Închis. Mantia stacojie i se desfăcu, dezvăluind o pată mare și umedă pe pantaloni, iar coroana i se rostogoli din cap, săltând cu zgomot pe trepte.

Se auzi o exclamație colectivă, punctată de țipătul unei doamne de undeva din spate. Jezal nu putea decât să se holbeze, cu gura căscată, în timp ce Lordul Șambelan se aruncă în genunchi, aplecându-se peste regele căzut. Trecură câteva momente de tăcere, timp în care toți cei din Piața Mareșalilor își ținură respirația, până când Hoff se ridică încet în picioare. De pe chip îi dispăruse orice urmă de roșeață.

– Regele a murit! se tângui el.

Ecouri chinuite răsunară dinspre toate turnurile și clădirile din jurul pieței. Jezal nu putu decât să se strâmbe. Ăsta era norocul lui. Acum, nimeni n-avea să-l mai aplaude.

Prea multe cuțite

Logen stătea așezat pe o piatră, la douăzeci de pași distanță de cărarea pe care-i conducea Crummock. Cunoștea toate drumurile, Crummock-i-Phail, toate căile din Nord. Așa se zvonea, iar Logen spera că era adevărat. Nu i-ar fi convenit să fie duși direct într-o ambuscadă. Se îndreptau spre nord, în direcția munților, cu speranța de a-l atrage pe Bethod de pe dealurile lui spre Locurile-Nalte. Cu speranța ca Uniunea să-l ia din spate, prinzându-l într-o capcană. Cam multe speranțe la mijloc.

Era o zi însorită și fierbinte, iar sub copaci pământul era învăluit în umbră și brăzdat de raze luminoase care se strecurau prin frunziș, atingând din când în când chipul lui Logen. Păsările ciripeau și triluiau, copacii foșneau și trosneau, prin aerul încremenit pluteau gâze, iar pământul din pădure era presărat cu mănunchiuri de flori albe și albastre. Era vară în Nord, dar nimic din toate astea nu-l făcea pe Logen să se simtă cât de cât mai bine. Vara era cel mai potrivit anotimp pentru a ucide, și văzuse mult mai mulți oameni murind pe vreme frumoasă, decât pe timp urât. Așa că stătea cu ochii deschiși și privea spre copaci, uitându-se atent și ascultând și mai atent.

Aceasta era sarcina pe care i-o dăduse Copoiul. Să stea în flancul drept, asigurându-se că niciunul dintre flăcăii lui Bethod nu se apropia pe furiș, în timp ce mergeau cu toții răzlețiți pe poteca aceea îngustă. Lui Logen îi convenea destul de bine. Îl ținea în alertă, pe margine, unde nici unul dintre ai lui n-ar fi fost ispitit să încerce să-l omoare.

Imaginea oamenilor care mergeau în liniște printre copaci, vorbind încet, cu armele pregătite, îi redeștepta un val de amintiri – unele plăcute, altele mai puțin plăcute. Cele mai multe, la drept vorbind, erau neplăcute. Sub ochii lui Logen, un om se desprinse dintre ceilalți, pornind spre el printre copaci. Avea pe față un rânjet larg, cât se poate de prietenos, dar asta nu însemna nimic. Logen

cunoscuse destui oameni care se pregăteau să te omoare zâmbind. O făcuse și el, și nu o dată.

Se întoarse puțin cu trupul într-o parte, apucând strâns plăselele unui cuțit, cu mâna ascunsă vederii. Niciodată nu poți spune că ai prea multe cuțite, așa-i spusese tatăl lui, și era un sfat serios. Privi în jur, încet, cu falsă nepăsare, doar ca să se asigure că nu era nimeni în spatele lui, dar nu văzu decât copaci. Atunci, își potrivi picioarele, ca să aibă un echilibru mai stabil, și rămase așezat, încercând să arate ca și cum n-ar fi avut nicio grijă, deși stătea cu toți mușchii încordați, gata să reacționeze.

– Mă cheamă Tichie Roșie.

Omul se opri la un pas distanță, zâmbind în continuare, cu mâna stângă relaxată pe garda sabiei și cealaltă atârnând pe lângă trup.

Mintea lui Logen se puse în mișcare, gândindu-se la toți oamenii cărora le făcuse rău, îi îndreptățise ori intrase în vreun conflict cu ei – sau, cel puțin, la aceia care mai rămăseseră în viață. Tichie Roșie. Nu-i găsea locul nicăieri, dar asta nu-l liniștea cu nimic. Nici zece oameni cu zece cărțoaie n-ar fi putut ține șirul tuturor dușmanilor pe care și-i făcuse, plus prietenii, rudele și aliații acelor dușmani. Iar asta, fără a mai pune la socoteală vreun om care voia să-l omoare fără niciun motiv, doar ca să devină faimos.

– Nu pot spune că recunosc numele.

Tichie Roșie ridică din umeri.

– Nici n-ai avea de unde. Am luptat pentru Bătrânul Yawl, demult. A fost un om de treabă, Yawl, un om pe care puteai să-l respecți.

– Mda, făcu Logen, continuând să fie atent la vreo mișcare neașteptată.

– Dar când s-a-ntors în țărână, mi-am găsit un loc pe lângă Oscior.

– Cu Oscior nu m-am văzut niciodată la față, nici chiar când eram de-aceeași parte.

– Nici eu, la drept vorbind. Un ticălos în toată regula. Se tot fălea cu victorii care de fapt erau ale lui Bethod. Mie treaba asta nu-mi plăcea. De-asta am și trecut la voi, înțelegi? Când am auzit că Treicopaci era aici.

Își trase nasul, cu privirea în pământ.

– Trebuie să facă cineva ceva cu împuțitul ăla de Temut.

– Am auzit.

Logen auzise multe despre acel Temut, și nimic de bine, dar era nevoie de mai mult decât câteva vorbe în direcția potrivită, ca să-și ia mâna de pe cuțit.

– Totuși, Copoiul e un șef bun, aș zice. Unul din cei mai buni pe care i-am avut. Știe meserie. Și-i prudent, cum ar veni. Se gândește la toate.

– Mda. Mereu m-am așteptat să fie așa.

– Crezi că Bethod vine după noi?

Logen nu-l slăbea din ochi pe Tichie Roșie.

– Poate că da, poate că nu. Nu cred c-o să știm, până ajungem sus în munți și-l auzim că bate la ușă.

– Crezi că Uniunea o să se țină de cuvânt?

– Nu văd de ce n-ar face-o. Acel Burr pare să știe ce vrea, din câte-mi pot da eu seama, și băiatul lui, Furiosul, la fel. Au zis c-o să vină, deci cred c-o să vină. Oricum, mare lucru nu mai avem ce face, așa-i?

Tichie Roșie își șterse sudoarea de pe frunte, mijind ochii spre copaci.

– Cred că ai dreptate. Oricum, tot ce voiam să zic e c-am luptat în bătălia de la Ineward. Eram în partea cealaltă, dar te-am văzut cum luptai și m-am ținut la distanță, pot să-ți spun.

Clătină din cap, cu un zâmbet.

– În viața mea n-am mai văzut așa ceva, nici înainte și nici după. Ce voiam să-ți zic era că mă bucur să te avem aici, cu noi. Tare mă bucur.

– Nu zău? clipi din ochi Logen. Atunci e bine. E foarte bine.

Celălalt dădu din cap.

– Păi, asta-i tot. O să te văd în luptă, cred.

– Mda. În luptă.

Logen îl privi cum se îndepărta printre copaci, însă nici chiar când Tichie Roșie dispăru nu-și putu desprinde mâna de pe plăselele cuțitului; nu putea scăpa de senzația că trebuia să-și păzească spatele.

După câte se părea, își permisese să uite cum era Nordul. Sau își închipuise că ar fi fost altfel. Acum își dădea seama de greșeală. Cu ani în urmă, își meșterise o capcană. Făurise cu mâna lui un lanț lung și greu, verigă cu verigă, și se legase cu el. Cumva, i se oferise șansa să se elibereze, o șansă pe care n-o merita nici pe departe, dar când colo el se întorsese înapoi, ca un nătărău, iar acum se putea lăsa cu vărsare de sânge.

O simțea apropiindu-se. O mare povară a morții, ca umbra unui munte prăvălindu-se asupra lui. De fiecare dată când scotea o vorbă, sau făcea un pas, sau avea un gând, măcar, părea s-o atragă cumva și mai aproape. O absorbea cu fiecare înghițitură, o inhala cu fiecare respirație. Își adună umerii și-și privi cizmele, cu vârfurile vârstate de razele soarelui. N-ar fi trebuit să se despartă niciodată de Ferro. Trebuia să se țină de ea ca un copil de mama lui. Cât de multe lucruri măcar pe jumătate bune îi fuseseră oferite în viață? Iar acum, îl respinsese pe unul preferând să se întoarcă și să-și regleze niște conturi. Își linse dinții și scuipă saliva acră pe pământ. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Răzbunarea nu e niciodată pe departe atât de simplă, sau atât de dulce, cum îți închipui că va fi.

– Fac rămășag că-ți dorești să nu te fi întors, hmm?

Logen ridică smucit capul, gata să scoată cuțitul și să-i dea de lucru. În clipa următoare, văzu că nu era decât Tul, care venise lângă el. Dădu arma la o parte și-și lăsă mâinile să cadă pe lângă trup.

– Știi ceva? Mă gândisem și eu la asta.

Capdetunet se chirci alături.

– Uneori, propriul meu nume e o povară prea grea pe umerii mei. Mi-e groază să mă gândesc cum poate un nume ca al tău să-l strivească pe un om.

– Poate părea destul de apăsător.

– Nici nu mă mir, răspunse Tul, uitându-se spre oamenii care mergeau, unul câte unul, pe poteca prăfuită. Nu-i lua-n seamă. Se vor obișnui cu tine. Iar dacă iese urât, ei bine, ai oricând zâmbetul lui Dow cel Negru după care să te ascunzi, nu?

Logen zâmbi.

– Adevărat. Grozav zâmbet mai are omul ăla. Pare să lumineze

întreaga lume, nu-i așa?

– Ca soarele într-o zi noroasă.

Tul se așeză pe bolovanul de alături, scoase dopul ploștii și o întinse.

– Îmi pare rău.

– De ce?

– Că n-am pornit să te căutăm după ce-ai căzut în prăpastia aia. Credeam că ai murit.

– Nu pot să spun că vă port prea multă pică pentru asta. Și eu eram aproape sigur că murisem. Cred c-ar fi trebuit să vă caut eu pe voi.

– Mă rog… Atunci, să ne fi căutat unii pe alții. Dar cred că, după un timp, te obișnuiești să nu mai speri. Viața te învață să te-aștepți la tot ce poate fi mai rău, hmm?

– Trebuie să fii realist, aș zice.

– Așa și ești. Totuși, a ieșit bine. Acum ești din nou cu noi, nu?

– Mda, oftă Logen. Înapoi la război, la mâncarea proastă și furișatul prin păduri.

– Pădurile, mormăi Tul, după care zâmbi larg. Oare-o să mă satur vreodată de ele?

Logen trase o dușcă din gamelă, apoi i-o înapoie, iar Tul bău și el. Rămaseră câteva clipe tăcuți.

– N-am vrut asta, să știi, Tul.

– Sigur că nu. Nici unul din noi n-a vrut-o. Totuși, asta nu-nseamnă să n-o meritățm, hmm? întrebă el, trântind o mână grea pe umărul lui Logen. Dacă simți nevoia să vorbești, sunt pe-aproape.

Logen îl privi cum se îndepărta. Era un om cumsecade, Capdetunet. Un om vrednic de încredere. Tot mai rămăseseră câțiva. Tul, și Ursuzul, și Copoiul. Și Dow cel Negru, în felul lui. Aproape că-i dădeau lui Logen speranțe. Aproape-l făceau să se bucure că alesese să se întoarcă în Nord. Apoi, reveni cu ochii spre șirul de oameni și-l văzu acolo pe Fior, privindu-l. Ar fi preferat să se uite în altă parte, dar așa ceva nu-i stătea în fire lui Nouădegete. Așa că rămase așezat pe piatră, și continuară să se privească, iar Logen simți cum îl rodea ura, până când Fior se pierdu printre copaci. Clătină iar din cap, își supse din nou dinții și scuipă.

Nu poți avea niciodată prea multe cuțite, cum îi spusese tatăl lui. Doar dacă nu cumva sunt îndreptate spre tine de către oameni cărora nu prea le placi.

Cel mai bun dintre dușmani

– Cioc, cioc.

– Nu acum! se răsti colonelul Glokta. Trebuie să le termin pe toate astea!

Avea de semnat vreo zece mii de confesiuni așternute pe hârtie. Biroul gemea sub teancurile uriașe, iar penița se înmuiase ca untul. Cerneala roșie făcea semnele să arate ca niște pete de sânge împroșcând hârtiile gălbui.

– Fir-ar să fie! răcni el, când răsturnă călimara cu cotul, vărsând cerneala peste birou, unde îmbibă vrafurile de hârtii, pentru a începe apoi să se scurgă pe podea, cu un pic-pic-pic regulat.

– Vei avea timp să mărturisești mai târziu. Timp cât încape.

Colonelul se încruntă. Categoric, aerul devenise mult mai rece.

– Iarăși tu! Mereu în cele mai nepotrivite momente!

– Deci, mă mai ții minte?

– Pare-mi-se că…

La drept vorbind, colonelului îi era greu să-și amintească de unde. Persoana din colț părea o femeie, dar nu-i putea distinge fața.

– Creatorul a căzut arzând… s-a zdrobit jos, pe pod…

Cuvintele sunau familiar, dar Glokta n-ar fi putut spune de ce. Povești vechi și alte prostii. Se strâmbă. La naiba, că rău îl mai durea piciorul…

– Mi se pare că…

Obișnuita lui încredere în sine se risipea. Acum în cameră era frig de-a binelea, își vedea aburii respirației. Se ridică de pe scaun, împleticit, cu piciorul sfâșiat de durere, în timp ce vizitatorul inoportun se apropia.

– Ce vrei? abia reuși el să horcăie.

Chipul apăru în lumină. Era nimeni altul decât Mauthis, de la casa bancară Valint și Balk.

– Sămânța, colonele, spuse el, cu zâmbetul său lipsit de voioșie. Vreau Sămânța.

– Păi… păi…

Spinarea lui Glokta găsi peretele. Mai departe nu putea merge.

– Sămânța!

Era când chipul lui Goyle, când al lui Sult, când al lui Severard, dar toți cereau același lucru.

– Sămânța! Mi-am pierdut răbdarea!

– Bayaz, șopti Glokta, închizând strâns ochii, cu lacrimile curgându-i printre pleoape. Bayaz știe…

– Cioc, cioc, torționarule, se auzi din nou vocea șuierătoare a femeii; vârful unui deget îi împinse capul dintr-o parte, dureros de tare. Dacă mincinosul ăla bătrân ar ști, acum ar fi fost deja a mea. Nu. Ai s-o găsești.

Glokta tăcea. Frica îi răpise graiul.

– Ai s-o găsești, că de nu, am să-ți smulg prețul din carnea ta infectată. Așa că, cioc, cioc, ora deșteptării.

Degetul îi ciocăni din nou țeasta, înfigându-se ca un vârf de pumnal.

– Cioc, cioc, șontorogule! îi șuieră în ureche hidoasa voce, cu o suflare atât de înghețată încât părea să-i ardă obrazul. Cioc, cioc!

Cioc, cioc.

Un moment, Glokta nici nu știu unde era. Se ridică spasmodic, zbătându-se în cearșafuri, și se holbă în jur, încolțit din toate părțile de umbre amenințătoare, cu propria-i respirație țiuitoare șuierându-i prin cap. Apoi, toate își găsiră dintr-odată locul. *Noua mea locuință.* O adiere plăcută făcea să fâlfâie perdelele în noaptea caldă, suflând prin singura fereastră deschisă. Glokta îi vedea umbra mișcându-se pe perete proaspăt tencuit. Se închidea, se deschidea, se închidea la loc…

Cioc, cioc.

Închise ochii și oftă prelung. Când se lăsă la loc în pat, se strâmbă, întinzându-și picioarele și mișcând din degete ca să-și alunge cârceii. *Măcar degetele astea mi le-au lăsat, gurkienii… N-a fost decât un vis. Totul e…*

Apoi își aminti, iar ochii i se deschiseră larg.

Regele a murit. Mâine alegem unul nou.

Cele trei sute douăzeci de hârtii stăteau agățate în cuiele lor, fără viață. În ultimele câteva săptămâni, deveniseră tot mai boțite, rupte, unsuroase și murdare. *De parcă toată treaba asta s-a afundat ea însăși în mocirlă.* Multe erau mânjite cu cerneală, pline de însemnări mâzgălite cu furie, adăugiri și tăieturi. *După cum oamenii erau cumpărați și vânduți, bruscați și șantajați, mituiți și ademeniți.* Multe aveau rupturi în locurile unde ceara fusese înlăturată, adăugată, înlocuită cu alte culori. *După cum se schimbau loialitățile, după cum erau încălcate promisiunile, după cum înclina balanța într-o parte sau alta.*

Arhilectorul Sult stătea în picioare, privindu-le încruntat, ca un cioban care se uită la turma sa neascultătoare, cu mantia albă șifonată și părul argintiu nepieptănat. Glokta nu-l văzuse niciodată arătând altfel decât impecabil. *Trebuie că, în sfârșit, simte gustul sângelui. Al sângelui său propriu. Aproape că mi-ar veni să râd, dacă n-aș avea și eu un gust atât de sărat în gură.*

– Brock are șaptezeci și cinci, șuieră pentru sine Sult, foindu-și la spate mâinile cu mănuși albe. Brock are șaptezeci și cinci, Isher are cincizeci și cinci. Skald și Barezin, câte patruzeci fiecare. Brock are șaptezeci și cinci…

Mormăia numerele iar și iar, ca pe niște descântece menite să-l apere de rele. „Sau de bune, poate…”

– Isher are cincizeci și cinci…

Glokta fu nevoit să-și stăpânească un zâmbet. *Brock, pe urmă Isher, apoi Skald și Barezin, în vreme ce Inchiziția și Judiciarul se bat pe firimituri. Cu toate eforturile noastre, lucrurile se prezintă cam la fel ca la începutul dansului ăstuia grotesc. Puteam foarte bine să fugim încă de pe-atunci din țară, ca să scăpăm de toată bătaia de cap. Și poate că nici acum nu-i târziu…*

Își drese glasul, zgomotos, iar Sult întoarse brusc capul.

– Ai ceva cu care să contribui?

– Într-un fel, Eminența Voastră, răspunse Glokta, pe cel mai servil ton cu putință. Am primit recent niște informații destul de… tulburătoare.

Încruntându-se, Sult arătă cu capul spre hârtii.

– Mai tulburătoare decât astea?

La fel, în orice caz. În fond, cine câștigă la vot nu va avea decât o sărbătorire scurtă, dacă peste o săptămână vin gurkienii și ne măcelăresc pe toți.

– Mi s-a sugerat… că gurkienii se pregătesc să invadeze Midderlandul.

Urmă o tăcere scurtă, dar încordată. *Deloc o reacție promițătoare, însă măcar am ridicat pânzele. Ce altceva să facem, decât să cârmim drept spre furtună?*

– Să ne invadeze? mârâi Goyle. Cu ce?

– Nu e prima oară când mi s-a spus că au o flotă…

Încerc cu disperare să-mi cârpesc corabia care se scufundă…

– … O flotă considerabilă, construită în secret, după ultimul război. Am putea face ușor unele pregătiri, după care, dacă gurkienii vin într-adevăr…

– Și dacă te înșeli? îl fulgeră Arhilectorul cu o privire feroce. De unde-a venit informația asta?

Vai de mine, nu, așa ceva n-ar merge niciodată! Carlot dan Eider? Vie? Dar cum…? Trupul ei a fost găsit plutind lângă docuri…

– Dintr-o sursă anonimă, Arhilector Sult.

– Anonimă? se îngustară ochii Eminenței Sale. Și vrei să mă duc la Consiliul Închis, într-un moment ca ăsta, și să le pun în față bârfele nedovedite ale sursei tale anonime?

Valurile acoperă puntea…

– N-am dorit decât să-l anunț pe Eminența Voastră despre posibilitatea…

– Când vin?

Vela ruptă fâlfâie în vânt…

– Informatorul meu n-a…

– Unde vor debarca?

Marinarii cad de pe catarge, urlând…

– Din nou, nu-i pot spune Eminenței Voastre…

– Câți au să fie?

Timona se rupe în mâinile mele tremurânde…

Glokta se strâmbă și preferă să nu mai spună nimic.

– Atunci, fii bun și nu ne mai distrage atenția cu zvonuri, mârâi Sult, cu buza răsfrântă disprețuitor.

Corabia dispare sub valurile nemiloase, cu încărcătura sa de avertismente prețioase condamnată să zacă în adâncuri, iar căpitanului nu i se va simți lipsa…

– Avem probleme mai presante decât o legiune de fantome gurkiene!

– Desigur, Eminența Voastră.

Iar dacă gurkienii vin totuși, pe cine-o să spânzurăm? A, pe Superiorul Glokta, bineînțeles. De ce n-a zis nimic ologul ăla păcătos?

Gândurile lui Sult reveniseră deja în cercurile lor bine tocite.

– Avem treizeci și unu de voturi, iar Marovia avea douăzeci și ceva. Treizeci și unu. Insuficient ca să conteze.

Clătină din cap nemulțumit, plimbându-și ochii albaștri peste hârtii. *De parcă ar exista vreun mod nou de a le privi, care să schimbe cumplitele calcule matematice.*

– Nici pe departe suficient.

– Doar dacă nu cumva ajungem la o înțelegere cu Înaltul Judecător Marovia.

O nouă pauză, și mai incomodă decât cea dinainte.

Vai de mine, se vede că am spus-o cu voce tare.

– O înțelegere? șuieră Sult.

– Cu Marovia? chițăi Goyle, cu ochii bulbucați de triumf.

Când se epuizează toate variantele sigure, trebuie să ne asumăm riscuri. Nu asta mi-am spus și când mergeam călare spre pod, în timp ce gurkienii stăteau adunați în partea cealaltă? Asta e, hai încă o dată în furtună… Glokta trase adânc aer în piept.

– Scaunul lui Marovia din Consiliul Închis nu e cu nimic mai sigur decât al altcuiva. Om fi acționând noi unul împotriva celuilalt, dar numai din obișnuință. În privința acestui vot, urmărim același scop. Să asigurăm un candidat slab și să menținem echilibrul. Împreună, aveți peste cincizeci de voturi. Ar putea fi de ajuns pentru a înclina balanța în partea noastră.

Goyle pufni disprețuitor:

– Să ne unim forțele cu ipocritul ăla care iubește țăranii? Ți-ai pierdut mințile?

– Gura, Goyle.

Sult îl privi încruntat pe Glokta, mult timp, cu buzele strânse a îngândurare. *Se gândește cum să mă pedepsească, poate? O nouă biciuire verbală? Sau una adevărată? Sau trupul meu găsit plutind…*

– Ai dreptate. Du-te și vorbește cu Marovia.

Sand dan Glokta, din nou erou! Goyle rămase cu gura căscată.

– Dar… Eminența Voastră!…

– Am lăsat de mult în urmă vremea orgoliilor! mârâi Sult. Trebuie să profităm de orice ocazie pentru a-i împiedica pe Brock și ceilalți să ajungă pe tron. Trebuie să găsim compromisuri, oricât de dureroase și să ne aliem cu cine putem. Du-te! aruncă el peste umăr, după care își încrucișă brațele pe piept, revenind cu privirea la hârtiile foșnitoare. Să ajungi la o învoială cu Marovia.

Glokta se ridică țeapăn de pe scaun. *Ce păcat, să mă despart de o companie atât de fermecătoare – dar, când ești chemat la datorie…* Îl învrednici pe Goyle cu cel mai fugar zâmbet știrb, apoi își luă bastonul și porni șontâc-șontâc spre ușă.

– Și, Glokta!

Tresări și se întoarse iar.

– S-ar putea ca scopurile noastre și ale lui Marovia să coincidă, acum. Dar nu putem avea încredere în el. Pășește cu băgare de seamă.

– Desigur, Eminența Voastră!

Întotdeauna fac așa. Cum altfel, când fiecare pas e un chin?

Cabinetul privat al Înaltului Judecător era mare cât un hambar, având tavanul acoperit cu arabescuri vechi de ipsos, străbătute de umbre. Deși încă nu se înserase, iedera deasă din fața ferestrelor și stratul gros de murdărie de pe geamuri cufundau încăperea într-o penumbră continuă. Pe toate suprafețele erau stivuite teancuri înalte de hârtii, gata să se răstoarne. Vrafuri de documente legate cu panglici negre. Grămezi de registre în scoarțe de piele. Maldăre de pergamente vechi, scrise într-o caligrafie întortocheată și ostentativă, pecetluite cu sigilii uriașe de ceară roșie și poleite cu auriu. O întreagă împărăție a legii, așa arăta. *Și, într-adevăr, poate că asta și este.*

– Superior Glokta, bună seara.

Marovia stătea așezat la o masă lungă, pregătită pentru cină, cu tacâmurile lucind în lumina pâlpâitoare a unor policandre, lângă șemineul gol.

– Sper că nu te superi dacă în timp ce stăm de vorbă voi mânca? Aș prefera să cinez în liniștea odăilor mele, dar mă văd nevoit tot mai des să iau masa aici. Am atâtea de făcut, înțelegi? Iar unul dintre secretarii mei pare să-și fi luat o vacanță neanunțată.

O vacanță pe pardoseala abatorului, de fapt, pe calea intestinelor unei turme de porci.

– Binevoiești să mi te alături? îl pofti Marovia, arătând spre o ciozvârtă mare de carne, aproape crudă în centru, înotând în sos sângeriu.

Glokta își linse gingiile goale, în timp ce se potrivea pe un scaun din fața judecătorului.

– Aș fi încântat, Înălțimea Voastră, dar legile stomatologiei mă împiedică.

– Aha, firește. Acele legi nu pot fi ocolite, nici chiar de un Înalt Judecător. Te asigur de compasiunea mea, Superior Glokta. Una dintre cele mai mari plăceri ale mele este o fleică bună de carne, cu cât mai în sânge, cu atât mai bine. Arată-le doar flacăra, îi spun mereu bucătarului meu. Arată-le-o doar.

Curios. Și eu le spun practicienilor mei să înceapă la fel.

– Și cărui fapt îi datorez această vizită neașteptată? Vii din proprie inițiativă, ori la îndemnul șefului dumitale, stimatul meu coleg din Consiliul Închis, Arhilectorul Sult?

„Înverșunatul tău dușman de moarte din Consiliul Închis, vrei să zici?”

– Eminența Sa știe că mă aflu aici.

– Așa?… se prefăcu mirat Marovia, tăind încă o bucată suculentă, pentru a o aduce pe farfurie. Și cu ce mesaj te-a trimis? Ceva în legătură cu activitățile de mâine din Consiliul Deschis, poate?

– Îmi stricați surpriza, Înălțimea Voastră. Pot vorbi deschis?

– Dacă știi cum.

Glokta îi arătă Înaltului Judecător rânjetul său fără dinți.

– Toată situația asta cu votul e cumplită pentru afaceri. Îndoielile,

incertitudinile, grijile… Dăunează afacerilor tuturor.

– Unora, mai mult decât altora, precizează Marovia, în timp ce cuțitul său scârțâia pe farfurie, desprinzând o fâșie de grăsime de la marginea bucății de carne.

– Desigur. Riscă în mod deosebit cei care fac parte din Consiliul Închis, precum și cei ce luptă în sprijinul lor. E improbabil să li se dea mână liberă, dacă niște oameni puternici ca Brock sau Isher sunt votați pe tron.

Ba chiar, e improbabil ca unii dintre noi să mai fie în viață la sfârșitul săptămânii.

Marovia înfipse furculița într-o felie de morcov, privind-o cu o mutră acră.

– Lamentabilă stare de fapt. Ar fi fost preferabil pentru toată lumea dacă Raynault sau Ladisla mai trăiau.

Stătu un moment pe gânduri.

– Dacă măcar Raynault mai era viu. Dar votarea va avea loc mâine, oricât de mult ne-am smulge noi părul din cap. E cam greu, de-acum, să mai găsim vreun remediu.

Ridică privirea de la morcov spre Glokta.

– Sau ai propune dumneata unul?

– Înălțimea Voastră, dumneavoastră controlați între douăzeci și treizeci de voturi în Consiliul Deschis.

Marovia ridică din umeri.

– Am o oarecare influență, nu pot să neg.

– Arhilectorul poate aduna și el treizeci de voturi.

– Foarte bine pentru Eminența Sa.

– Nu neapărat. Dacă vă opuneți unul altuia, așa cum ați făcut întotdeauna, voturile dumneavoastră nu vor mai însemna nimic. Unul pentru Isher, altul pentru Brock, și nicio schimbare.

Înaltul Judecător oftă.

– Un sfârșit trist pentru două cariere sclipitoare.

– Numai dacă nu vă reuniți resursele. Atunci, ați putea avea șaizeci de voturi împreună. Aproape la fel de multe câte controlează Brock. Destul pentru a-l face rege pe Skald, sau Bayaz, sau Heugen, ori chiar pe vreun necunoscut, în funcție de felul cum vor evolua lucrurile. Cineva care să poată fi ușor de influențat, în viitor. Cineva

care să poată păstra Consiliul Închis pe care-l are, în loc de a alege unul nou.

– Un rege care să ne mulțumească pe toți, așadar?

– Dacă ar fi să vă exprimați preferința pentru un om sau altul, i-aș putea transmite această informație Eminenței Sale.

Alți pași, alte ademeniri, alte dezamăgiri. O să am și eu un cabinet mare numai al meu și să stau toată ziua în confort, în timp ce un șir întreg de nemernici speriați așteaptă la coadă pe scară ca să zâmbească atunci când îi insult, să-mi sugă minciunile, să-mi cerșească sprijinul otrăvit…

– Vrei să-ți spun ce m-ar bucura cu adevărat, Superior Glokta?

Stai, că urmează meditațiile altui bășinos bătrân ahtiat după putere…

– Neapărat, Înălțimea Voastră.

Marovia își puse tacâmurile pe farfurie, se rezemă de spătar și scoase un oftat prelung, obosit.

– Mi-ar plăcea să nu mai avem niciun rege. Mi-ar plăcea ca toți oamenii să fie egali în fața legii, să aibă un cuvânt de spus în conducerea țării și alegerea conducătorilor. Mi-ar plăcea să nu mai existe nici rege, nici nobili, să avem un Consiliu Închis ales de cetățeni și răspunzător în fața lor. Un Consiliu Închis deschis tuturor, s-ar putea spune. Ce zici de asta?

Zic că unii ar spune că sună foarte asemănător cu o trădare. Ceilalți ar numi-o doar nebunie.

– Consider, Înălțimea Voastră, că ideea dumneavoastră este o fantezie.

– Și de ce, mă rog?

– Fiindcă imensa majoritate a oamenilor preferă să li se spună ce au de făcut, decât să hotărască singuri. Supunerea e cea mai ușoară.

Înaltul Judecător râse.

– S-ar putea să ai dreptate. Dar lucrurile se vor schimba. Rebeliunea asta m-a convins. Cu pași mărunți, lucrurile se vor schimba.

– Sunt sigur că prezența Lordului Brock pe tron ar fi un pas mărunt pe care nici unul dintre noi n-ar dori să-l vadă.

– Lordul Brock are într-adevăr niște opinii foarte ferme, în majoritate privitoare la sine însuși. Știi să pledezi convingător,

Superior Glokta, recunoscu Marovia, rezemat de spetează, cu mâinile pe burtă, privindu-l pe Glokta cu ochii îngustați. Foarte bine. Îi poți spune Arhilectorului Sult că, de data asta, avem o cauză comună. Dacă se prezintă un candidat neutru cu sprijin suficient, îl voi vota alături de el. Cine s-ar fi gândit la așa ceva? Consiliul Închis unit.

Clătină încet din cap.

– Ciudate vremuri, într-adevăr…

– Cu siguranță că sunt așa, Înălțimea Voastră.

Glokta se chinui să se ridice, strâmbându-se când își lăsă greutatea pe piciorul îndurerat, și porni cu pași târșâiți prin spațiul întunecos și cu ecouri care-l despărțea de ușă. *Curios, totuși, că Înaltul nostru Judecător tratează atât de filosofic subiectul pierderii propriei lui poziții mâine. Rareori am văzut un om care să arate mai calm.* Când atinse clanța ușii, se opri. *Aproape ai crede că știe ceva ce nouă ne scapă. Aproape ai bănui că are deja un plan în minte.*

Se întoarse.

– Pot avea încredere în dumneavoastră, Înalt Judecător Marovia?

Celălalt ridică brusc privirea, cu cuțitul de tăiat carne în mână.

– Ce întrebare sclipitor de distinsă din partea unui om din domeniul dumitale de activitate. Cred că poți avea încredere că acționez în propriile mele interese. În măsura în care pot avea încredere că și dumneata faci același lucru. Înțelegerea noastră se oprește aici. Nici n-ar fi cazul să se extindă mai departe. Ești un om inteligent, Superior Glokta, mă faci să zâmbesc.

Și reveni la bucata lui de carne, împungând-o cu furculița și făcând să curgă sânge.

– Ar trebui să-ți găsești un alt stăpân.

Glokta ieși cu mișcări încete. *Fermecătoare sugestie. Dar am deja cu doi mai mult decât mi-ar conveni.*

Prizonierul era un specimen slăbănog și vânos, gol și cu sacul tras pe cap ca de obicei, având mâinile încătușate strâns la spate. Glokta îl privi pe Frost cum îl trăgea dinspre celule în camera cu boltă, târându-i picioarele goale pe pardoseala rece.

– N-a fost așa de greu să punem mâna pe el, tocmai spunea

Severard. Se despărțise de ceilalți acum câtva timp, dar de-atunci s-a tot învârtit prin oraș ca un coi în căldare. Ieri-noapte l-am săltat.

Frost trânti prizonierul pe scaun. *Unde sunt? Cine m-a prins? Ce vor de la mine? Un moment înfiorător, chiar înainte ca treaba să înceapă. Groaza și neputința, furnicăturile bolnăvicioase ale anticipării. Mai deunăzi mi s-a reîmprospătat amintirea lor, în mâinile fermecătoarei Magistre Eider. Totuși, mi s-a dat drumul să plec nemolestat.* Prizonierul stătea așezat, cu capul înclinat într-o parte și pânza groasă mișcându-se înainte și-napoi în dreptul gurii, după ritmul respirației grăbite. *Tare mă mai îndoiesc că și ăsta va avea același noroc.*

Ochii lui Glokta se îndreptară, fără tragere de inimă, spre tabloul de deasupra prizonierului. *Vechiul nostru prieten Kanedias.* Chipul pictat privea tenebros dinspre tavanul boltit, cu brațele larg desfăcute și un foc multicolor în spate. *Creatorul a căzut arzând…* Cântări în mână ciocanul greu, cam fără chef.

– Atunci, să începem.

Cu un gest teatral, Severard smulse sacul de pânză groasă.

Navigatorul miji ochii în lumina puternică a lămpii; avea un chip brăzdat de vremuri, bronzat și adânc ridat, cu țeasta rasă, ca un preot. *Sau ca un trădător mărturisit, desigur.*

– Te numești Fratele Picior-Lung?

– Așa mă cheamă! Din nobilul Ordin al Navigatorilor! Vă asigur că nu sunt vinovat de nicio crimă! începu el, cu vorbele rostogolindu-i-se năvalnic. N-am făcut nimic nelegiuit, nu. Nu-s eu soiul. Sunt un om cu respect pentru lege, dintotdeauna am fost. Nu mă pot gândi la niciun motiv de a fi maltratat în felul ăsta! La niciunul!

Privirea i se abătu în jos și văzu nicovala, care lucea pe pardoseală între el și Glokta, unde de obicei stătea masa rotundă. Glasul i se înălță cu o octavă.

– Ordinul Navigatorilor se bucură de un înalt respect, iar eu sunt un membru cu reputație! O reputație excepțională! Navigația este cea dintâi dintre numeroasele mele talente remarcabile, așa este, cea dintâi dintre…

Glokta lovi cu ciocanul în nicovală, scoțând un dangăt care-ar fi deșteptat și morții.

– Gata… cu… vorba!

Omulețul clipi din ochi, rămânând cu gura căscată, dar tăcu. Glokta se lăsă la loc în scaun, frământându-și cu mâna coapsa veștejită, în timp ce durerea îi străbătea spatele.

– Ai idee cât sunt de obosit? Câte am de făcut? Chinul de a mă da jos din pat în fiecare dimineață mă doboară încă dinainte de a începe ziua, iar momentul actual e deosebit de tensionat. Prin urmare, pentru mine e o chestiune de supremă indiferență dacă vei mai putea să umbli pe picioare în restul vieții, dacă vei mai putea să vezi tot restul vieții, dacă vei mai putea să te ții să nu te caci pe tine tot restul vieții tale intens de scurte, intens de dureroase. Înțelegi?

Navigatorul îl privi cu ochi mari pe Frost, care-l domina ca o umbră imensă.

– Înțeleg, șopti el.

– Bun, replică Severard.

– Foahte bhine, zise și Frost.

– Foarte bine, într-adevăr, confirmă Glokta. Spune-mi, Frate Picior-Lung, printre remarcabilele dumitale talente se numără și o rezistență supraomenească la durere?

Prizonierul înghiți în sec.

– Nu.

– Atunci, regulile jocului sunt simple. Eu pun o întrebare, iar dumneata îmi răspunzi precis, corect și, mai presus de orice, scurt. M-am făcut clar înțeles?

– Înțeleg întru totul. Nu vorbesc decât ca să…

Pumnul lui Frost i se afundă în burtă, făcându-l să se îndoaie, cu ochii ieșiți din orbite.

– Înțelegi, șuieră Glokta, că răspunsul tău ar fi trebuit să fie „da”?

Albinosul apucă piciorul Navigatorului care gâfâia și-l puse pe nicovală. *O, metal rece pe talpa cea sensibilă. Foarte neplăcut, dar poate fi mult mai rău. Și ceva îmi spune că sunt toate șansele să fie.* Frost aplică o cătușă pe glezna lui Picior-Lung.

– Îmi prezint scuze pentru lipsa de imaginație, oftă Glokta. În apărarea noastră, e dificil să ne gândim mereu la câte ceva nou. Vreau să spun, să zdrobești cu barosul picioarele omului, e atât de…

– Plohaic? îndrăzni Frost.

Glokta auzi un hohot de râs ascuțit de după masca lui Severard și simți că și pe buzele lui se așternea un zâmbet. *Zău c-ar fi trebuit să se facă artist de comedie, mai degrabă decât torționar.*

– Prozaic! Chiar așa. Dar, nicio grijă. Dacă nu obținem tot ce ne este necesar la vremea când ți-am făcut terci tot ce ai mai jos de genunchi, vom vedea dacă nu ne poate veni o idee mai inventivă pentru restul picioarelor. Cum ți se pare?

– Dar n-am făcut nimic! țipă Picior-Lung, căruia tocmai îi revenise respirația. Nu știu nimic! N-am…

– Lasă… toate astea. Acum nu mai au niciun sens.

Încet, dureros, Glokta se aplecă înainte, bătând ușor cu capul ciocanului în fierul nicovalei, lângă piciorul gol al Navigatorului.

– Vreau să te concentrezi asupra… întrebărilor mele… și degetelor tale… și asupra acestui ciocan. Dar nu te îngrijora dacă acum ți se pare cam dificil. Crede-mă ce-ți spun: odată ce barosul începe să cadă, îți va fi foarte ușor să ignori orice altceva.

Picior-Lung privi nicovala, cu nările dilatate, în timp de pufnea zgomotos, inspirând și expirând. *Iar seriozitatea situației începe în sfârșit să-și facă efect asupra lui.*

– Așadar, întrebările, continuă Glokta. Îl cunoști pe omul care se intitulează Bayaz, Întâiul dintre Magi?

– Da! Vă rog! Da! Până nu demult, am fost angajatul lui.

– Bun, se foi Glokta pe scaun, căutând o variantă mai comodă a poziției aplecat înainte. Foarte bun răspuns. L-ai însoțit într-o călătorie?

– I-am fost călăuză!

– Ce destinație aveați?

– Insula Shabulyan, la marginea Lumii.

Glokta țăcăni din nou cu capul ciocanului pe nicovală.

– Ei, haide, haide. La marginea Lumii? O fantezie, cu siguranță, nu?

– E adevărat! Adevărat! Am văzut-o! Cu picioarele mele am stat pe insula aia!

– Cine s-a mai dus cu voi?

– A fost… Logen Nouădegete, din îndepărtatul Nord.

A, da, cel cu cicatricele și buzele strânse.

– Ferro Maljinn, o femeie kantică.

Aia care i-a dat atâta de furcă prietenului nostru, Superiorul Goyle.

– Jezal dan Luthar, un… un ofițer al Uniunii.

Un neghiob îngâmfat.

– Malacus Quai, ucenicul lui Bayaz.

Mincinosul costeliv cu mutră de troglodit.

– Și pe urmă, Bayaz însuși!

– Șase ați fost?

– Numai șase!

– O călătorie lungă și greu de întreprins. Ce anume era la marginea Lumii, ca să justifice un asemenea efort, în afară de apă?

Buza lui Picior-Lung tremura.

– Nimic!

Glokta se încruntă și-i împinse degetul mare de la picior cu capul ciocanului.

– Nu era acolo! Lucrul pe care-l căuta Bayaz! Nu era acolo! A spus că fusese păcălit!

– Ce credea el că va găsi acolo?

– A zis că era o piatră!

– O piatră?

– Femeia l-a întrebat. Și el a zis că era o piatră… o piatră din Cealaltă Parte, continuă Navigatorul, clătinând din capul asudat. O concepție păgână! Mă bucur că n-am găsit așa ceva. Bayaz o numea Sămânța!

Glokta simți că zâmbetul îi pierea de pe chip. *Sămânța. Mi se pare numai mie sau în cameră s-a făcut mai frig?*

– Și ce-a mai spus despre ea?

– Doar mituri și prostii!

– Încearcă-mă.

– Povești, despre Glustrod și ruinatul Aulcus, că ia forme diferite și fură fețele! Despre vorbitul cu diavolii și despre chemarea lor. Despre Cealaltă Parte.

– Și altceva? aplică Glokta o lovitură puțin mai puternică în degetul mare de la piciorul Navigatorului cu ciocanul.

– A! A! A zis că Sămânța era materia lumii de jos! Că a rămas dinainte de Vechiul Timp, când demonii umblau pe pământ! A zis că

era o armă măreață și puternică! Și că voia s-o folosească împotriva gurkienilor! Împotriva Profetului!

O armă de dinaintea Vechiului Timp. Chemarea diavolilor, schimbarea formelor… Kanedias părea să se încrunte mai sever ca oricând, pe perete, iar Glokta tresări. Își amintea călătoria de coșmar în Casa Creatorului, formele luminoase de pe podea, sunetele schimbătoare din întuneric. Își amintea cum ieșise pe acoperiș, stând sus deasupra orașului, fără să fi urcat o singură treaptă.

– Și n-ați găsit-o? întrebă el șoptit, cu gura uscată.

– Nu! Nu era acolo!

– Și pe urmă?

– Asta a fost tot! Am venit înapoi, peste munți. Ne-am făcut o plută și am coborât pe marele Aos, până la mare. De la Calcis, am luat o corabie, iar acum stau aici, în fața voastră!

Glokta își îngustă ochii, studiind atent chipul prizonierului. *E mai mult de-atât. Îmi dau seama.*

– Ce anume nu-mi spui?

– V-am spus totul! Nu am talent la prefăcătorii!

Măcar atâta lucru e adevărat. Se vede cu ochiul liber că minte.

– Dacă ți s-a terminat contractul, de ce mai ești în oraș?

– Fiindcă… fiindcă…

Ochii Navigatorului săgetară prin cameră.

– O, vai, nu…

Ciocanul greu căzu, mânuit de Glokta cu toată puterea lui schiloadă, și strivi degetul mare de la piciorul Navigatorului, cu un zgomot înfundat. Picior-Lung se holbă într-acolo, cu gura căscată și ochii ieșiți din orbite. *Ah, momentul acela frumos și oribil dintre terciuirea degetului și începutul durerii. Uite-o că vine. Uite-o că vine. Uite-o că…* Navigatorul slobozi un zbieret năprasnic și se foi în scaun, cu chipul descompus în chinuri.

– Cunosc senzația, spuse Glokta, strâmbându-se în timp ce-și mișca degetele rămase în gheata transpirată. Foarte bine o cunosc, da, și te înțeleg. Fulgerul ăla orbitor de durere, apoi gheața și amețeala osului sfărâmat și pulsația înceată în susul piciorului care pare să-ți stoarcă apă din ochi și te face să tremuri din tot trupul…

Picior-Lung icni, apoi scânci, cu lacrimile lucindu-i pe obraji.

– Și apoi ce urmează? Săptămâni întregi de șchiopătat? Luni de șontâcăit, ca un olog? Și dacă următoarea lovitură e dată în gleznă? continuă Glokta, îmboldindu-i cu ciocanul fluierul piciorului. Sau drept în rotulă – atunci cum e? Ai să mai mergi vreodată? Cunosc bine de tot senzațiile, crede-mă!

Și-atunci, cum de acum i le pot cauza altcuiva? Ridică din umerii săi osoși. *Unul dintre misterele vieții.*

– Încă una?

Și ridică iar ciocanul.

– Nu! Nu! Stai! se tângui Picior-Lung. Preotul! Doamne, ajută-mă, a venit la Ordin un preot! Un preot gurkian! A spus că într-o zi Întâiul dintre Magi ar putea cere un Navigator și că dorea ca atunci să i se spună! Că voia să i se spună ce s-a întâmplat după aceea! A amenințat, niște amenințări cumplite, n-am avut încotro, a trebuit să-l ascultăm! Eu așteptam în oraș un alt Navigator, care să-i ducă vestea! Abia azi-dimineață i-am spus tot ce v-am spus și vouă. Eram gata să plec din Adua, jur!

– Cum se numea preotul acela?

Picior-Lung nu spuse nimic, cu ochii umezi larg deschiși și respirația șuierându-i pe nas. *Of, de ce trebuie toți să mă pună la încercare?* Glokta se uită în jos, la piciorul Navigatorului. Degetul strivit începea să se umfle, apăreau pete roșii, pe fiecare parte avea dâre de bășici pline cu sânge negru, unghia se învinețea, mărginită cu roșu închis. Glokta apăsă cu furie capul ciocanului pe deget.

– Numele preotului! Numele! Numele! Nume…

– Aah! Mamun! Doamne, ajută-mă! Mamun îl chema!

Mamun. Yulwei a vorbit de el în Dagoska. Primul ucenic al Profetului însuși. Împreună au încălcat A Doua Lege, împreună au mâncat carne de om.

– Mamun. Înțeleg. Și-acuma.

Glokta se aplecă și mai mult, fără să ia în seamă înțepăturile neplăcute din șira spinării.

– Bayaz ce face aici?

Picior-Lung căscă gura, cu un ciucure lung de salivă atârnându-i de pe buza de jos.

– Nu știu!

– Ce vrea de la noi? Ce vrea să facă în Uniune?

– Nu știu! V-am spus totul!

– Să mă aplec înainte așa e un calvar nemăsurat pentru mine. Un calvar de care încep să mă satur, spuse Glokta încruntându-se și ridică ciocanul, al cărui cap lucios sclipi în lumină.

– Eu doar găsesc drumurile dintr-un loc în altul! Vă rog! Nu!

Picior-Lung închise strâns ochii, cu limba între dinți. *Uite-o că vine. Uite-o că vine. Uite-o că vine…*

Glokta aruncă ciocanul pe jos, cu zgomot, și se rezemă de spătar, legănându-și șoldurile chinuite la stânga și la dreapta, într-o încercare de a-și ușura durerea.

– Foarte bine, oftă el. Sunt satisfăcut.

Prizonierul deschise mai întâi un ochi, apoi și pe celălalt. Se uită la el, cu fața plină de speranță.

– Pot să mă duc?

În spatele măștii, Severard chicoti încet. Până și Frost scoase un fel de șuierat.

– Sigur că poți să te duci, răspunse Glokta, cu zâmbetul său gol. Poți să te duci înapoi în sac.

Chipul Navigatorului se moleși de groază.

– Dumnezeule, ai milă de mine.

Dacă există un Dumnezeu, n-are pic de milă în el.

Capriciile războiului

Lordul Mareșal Burr tocmai scria o scrisoare, dar ridică privirea, zâmbind, când West lăsă pânza cortului să cadă la loc în urma lui.

– Ce faci, colonele?

– Destul de bine, domnule, vă mulțumesc. Pregătirile merg din plin. Ar trebui să fim gata de plecare când se luminează de ziuă.

– Eficient ca întotdeauna. Ce m-aș face fără tine? Puțin vin? îl pofti el, arătând spre carafă.

– Vă mulțumesc, domnule, răspunse West, turnându-și un pahar. Doriți și dumneavoastră unul?

Burr indică o ploscă turtită, pusă lângă cotul lui:

– Cred c-ar fi mai prudent să mă mulțumesc cu apă.

West luă un aer vinovat. Nu prea considera că avea dreptul să întrebe, dar acum nu mai avea scăpare.

– Cum vă mai simțiți, domnule?

– Mult mai bine, mulțumesc de întrebare. Mult, mult mai bine.

Se strâmbă, își duse pumnul la gură și râgâi.

– Nu mi-am revenit pe deplin, dar sunt pe drum.

Ca pentru a-și dovedi spusele, se ridică de pe scaun și merse cu ușurință spre hartă, cu mâinile la spate. Într-adevăr, pe chip îi revenise în mare măsură culoarea. Nu mai stătea cocârjat, nu se mai clătina ca și cum ar fi fost gata să cadă din picioare.

– Domnule Lord Mareșal… voiam să vă vorbesc… despre bătălia de la Dunbrec.

Burr întoarse capul.

– Despre care parte a ei?

– Când erați bolnav… ezită West, apoi lăsă cuvintele să izbucnească: n-am trimis după un medic! Aș fi putut, dar…

– Sunt mândru că n-ai făcut-o.

West clipi din ochi. Nici nu îndrăznise să spere un asemenea răspuns.

– Ai făcut ceea ce-aș fi vrut și eu să faci. Este important ca unui

ofițer să-i pese, dar e vital să nu-i pese prea mult. Trebuie să fie capabil de a-și pune oamenii în calea pericolului. Trebuie să aibă puterea de a-i trimite la moarte, dacă găsește de cuviință. Trebuie să poată face sacrificii și să decidă care e binele cel mai mare, fără ca emoțiile să-i influențeze hotărârea. De-asta îmi placi tu mie, West. Ai în tine compasiune, dar ai și fler. Nu poți fi un mare conducător fără o anumită… lipsă de scrupule.

West descoperi că nu știa ce să spună. Lordul Mareșal chicoti și lovi cu palma în masă.

– Dar, după cum se vede, nu s-a întâmplat niciun rău, așa-i? Linia a rezistat, nordicii au fost alungați din Englia, iar eu am scos-o la capăt viu, după cum vezi!

– Mă bucur cu adevărat să văd că vă simțiți mai bine, domnule.

Burr zâmbi.

– Situația se ameliorează. Suntem liberi să ne deplasăm din nou, cu căile de aprovizionare asigurate și o vreme în sfârșit uscată. Dacă planurile Copoiului tău reușesc, avem o șansă de a termina cu Bethod în cel mult două săptămâni! A fost un grup de aliați ai naibii de curajoși și folositori!

– Într-adevăr, domnule.

– Dar capcana asta trebuie pusă cu mare grijă și să se închidă tocmai la momentul potrivit.

Privi harta, legănându-se energic pe călcâie, înainte și-napoi.

– Dacă ajungem prea devreme, Bethod ar putea să fugă. Dacă întârziem, prietenii noștri nordici pot fi striviți înainte ca noi să sosim la ei. Trebuie să ne asigurăm că afurisitul de Poulder și blestematul de Kroy n-au să piardă vremea pe drum.

Se strâmbă, punându-și o mână pe stomac, după care luă plosca și bău o gură de apă.

– Aș spune că i-ați astâmpărat în sfârșit, domnule Lord Mareșal.

– Nu te lăsa amăgit. Abia așteaptă ocazia să bage cuțitu-n mine, amândoi! Iar acum, regele a murit. Cine știe cine-l va înlocui? Să se voteze un monarh! Ai mai auzit de una ca asta?

West simți o uscăciune neplăcută în gură. Îi era aproape imposibil să creadă că toată treaba fusese, în parte, și opera lui. Totuși, nu prea și-ar fi asumat vreun merit, dat fiind că rolul lui fusese acela de

a-l ucide cu sânge rece pe moștenitorul tronului.

– Pe cine credeți că vor alege, domnule? întrebă el, cu glas scrâșnit.

– Nu sunt curtean, West, deși am un scaun în Consiliul Închis. Brock, poate, sau Isher? Un lucru îți pot spune sigur – dacă zici că aici au loc violențe, acasă, în Midderland, vor fi de două ori mai brutale și mai nemiloase.

Mareșalul râgâi din nou, înghiți în sec și-și puse iar mâna pe burtă.

– Gâhhh… Niciun nordic nu-i la fel de necruțător ca hienele alea din Consiliul Închis, când le-apucă. Și ce-o să se schimbe, când omul lor cel nou va lua pe el mantia statului? Nu prea multe, aș crede. Nu prea multe.

– Foarte probabil, domnule.

– Îndrăznesc să spun că nu putem face nimic, în niciun sens. Doi soldați tociți, hmm, West?

Se apropie iar de hartă și urmări traseul spre nord, prin munți, cu degetul său gros foșnind pe hârtie.

– Trebuie să ne asigurăm că suntem gata să pornim la răsăritul soarelui. Fiecare oră poate fi vitală. Poulder și Kroy și-au primit ordinele?

– Semnate și predate, domnule, și au înțeles cât de urgente sunt. Nu vă faceți griji, domnule Lord Mareșal, la crăpatul zorilor vom fi gata de plecare.

– Să nu-mi fac griji? pufni Burr. Sunt comandantul armatei Maiestății Sale. Grijile sunt sarcina mea. Dar ar fi cazul să te odihnești și tu, încheie el, făcându-i semn să iasă din cort, cu o mână cărnoasă. Ne vedem mâine-n zori.

Jucau cărți la lumina făcliei, pe coasta dealului, în noaptea înstelată și calmă, iar mai jos, la lumina altor torțe, armata Uniunii își făcea în grabă pregătirile pentru a înainta. Felinare mergeau de colo-colo, săltând, soldații înjurau prin întuneric. Dangăte, zăngăneli și strigătele nervoase ale oamenilor și ale animalelor pluteau prin văzduhul încremenit.

– În noaptea asta nimeni n-o să doarmă, comentă Brint,

terminând de servit cărțile și râcâindu-le pe ale lui cu unghiile.

– Aș vrea să-mi amintesc când am avut ultima oară trei ore de liniște la rând, replică West.

În Adua, cel mai probabil, înainte ca sora lui să sosească în oraș. Înainte ca mareșalul să-l ia în statul său major. Înainte de a se întoarce în Englia, înainte de a-l întâlni pe Prințul Ladisla, înainte de călătoria înghețată spre nord și tot ceea ce făcuse cu acel prilej. Își strânse umerii și privi încruntat cărțile cu colțuri îndoite.

– Ce mai face Lordul Mareșal? se interesă Jalenhorm.

– Mult mai bine, am plăcerea să spun.

– Slavă sorților pentru asta, înălță Kaspa din sprâncene. Nu-mi prea place ideea să-l avem la comandă pe cusurgiul ăla de Kroy.

– Și nici pe Poulder, adăugă Brint. E nemilos ca un șarpe.

West nu putea decât să le dea dreptate. Poulder și Kroy îl urau aproape la fel de mult cât se urau unul pe altul. Dacă unul dintre ei prelua comanda, ar fi avut noroc dacă a doua zi se pomenea spălând latrinele. Probabil că, în mai puțin de-o săptămână, ar fi ajuns pe-o corabie, în drum spre Adua. Ca să curețe latrinele acolo.

– Ați auzit de Luthar? întrebă Jalenhorm.

– Ce-i cu el?

– S-a întors în Adua.

West ridică privirea, atent. În Adua era și Ardee, iar gândul la ei din nou împreună nu-i prea încălzea inima.

– Am primit o scrisoare de la verișoara mea, Ariss, spuse Kaspa, în timp ce-și mijea ochii spre cărți, desfăcându-le în evantai. Zice că Jezal a fost plecat undeva departe, în nu știu ce misiune pentru rege.

– O misiune? repetă West, care se îndoia că cineva i-ar fi încredințat lui Jezal o treabă destul de importantă ca să se poată numi „misiune”.

– Toată Adua numai despre asta vorbește, pare-se.

– Se zice că a condus un atac, sau așa ceva, spuse Jalenhorm, peste un pod.

West înălță din sprâncene.

– Auzi acolo…!

– Și cică a omorât vreo zece oameni pe câmpul de luptă.

– Numai zece?

– Și s-a culcat cu fiica Împăratului, murmură Brint.

– Nu știu de ce, da' asta mi se pare cea mai lesne de crezut din toate trei, pufni West.

Kaspa râse bolborosit:

– Ei, oricare-o fi adevărul, a fost avansat colonel.

– Bravo lui, murmură West, băiatul ăsta mereu pare să cadă în picioare.

– De revoltă ați auzit?

– A pomenit ceva sora mea, în ultima scrisoare. De ce?

– A avut loc o răscoală pe scară mare, zicea Ariss. Mii de țărani, cutreierând regiunea, prădând și dând foc, spânzurând pe oricine avea un „dan" în nume. Ghiciți cine a primit comanda armatei trimise să-i oprească?

West oftă.

– Nu cumva vechiul nostru prieten Jezal dan Luthar, întâmplător…?

– Unul și același, și i-a convins să se întoarcă la casele lor – de-asta ce mai zici?

– Jezal dan Luthar, murmură Brint, să se înțeleagă cu oamenii de rând… Cine s-ar fi gândit?

– Eu, unul, nu, își goli Jalenhorm paharul și-și mai turnă unul. Acum, însă, se pare că e numit erou.

– Toasturi pentru el, în taverne, completă Brint.

– Felicitări în Consiliul Deschis, adăugă și Kaspa.

West trase cu latul mâinii spre el grămada de monede zornăitoare.

– Aș vrea să pot spune că mă mir, dar m-am așteptat mereu să vină vremea când voi primi ordine de la Lordul Mareșal Luthar.

Se putea și mai rău, probabil. Ar fi putut să fie Poulder sau Kroy.

Prima lucire trandafirie a zorilor se furișa peste culmile colinelor, în timp ce West urca panta spre cortul Lordului Mareșal. Trecuse ora când ar fi trebuit să dea ordinul de plecare. Salută posomorât gărzile de lângă cort și intră. În colț mai ardea o lampă, răspândindu-și lumina roșiatică peste hărți, peste scaunele și mesele pliante, făcând cutele păturilor de pe patul lui Burr să arate ca niște umbre negre.

West se îndreptă într-acolo, cu gândul la toate treburile pe care le avea de făcut în acea dimineață, ca să se asigure că nu uitase nimic.

– Domnule Lord Mareșal, Poulder și Kroy așteaptă ordinul de pornire.

Burr zăcea pe patul de campanie, cu ochii închiși și gura deschisă, dormind liniștit. Lui West i-ar fi convenit să-l lase acolo, dar intraseră deja în criză de timp.

– Domnule Lord Mareșal! repetă el mai tare, apropiindu-se de pat.

Niciun răspuns.

Abia acum observă West că pieptul Lordului Mareșal nu se mișca.

Întinse ezitant mâna, cu degetele deasupra gurii deschise a lui Burr. Nicio adiere. Nici urmă de căldură. West simți încet cum groaza i se răspândea prin trup, din piept până-n vârfurile degetelor. Nu mai încăpea nicio îndoială. Lordul Mareșal Burr era mort.

Dimineața devenise cenușie, când sicriul fu scos din cort, pe umerii a șase gardiști solemni, urmați de medic, cu pălăria în mână. Poulder, Kroy, West și câțiva dintre ofițerii superiori ai armatei stăteau aliniați pe marginea cărării. Fără îndoială, Burr însuși ar fi fost de acord cu lada simplă în care trupul său neînsuflețit avea să fie trimis înapoi la Adua. Aceleași scânduri nelăcuite în care erau îngropați cei mai de jos cetățeni ai Uniunii.

West se uita amorțit.

Omul dinăuntru îi fusese ca un tată, sau cel mai asemănător unui tată pe care-l avusese în viața lui. Mentor și protector, patron și dascăl. Un adevărat tată, nu viermele bețiv și bătăuș cu care-l blestemase natura. Și totuși, în timp ce privea coșciugul rudimentar de lemn, nu simțea nicio undă de durere. Simțea numai teamă. Pentru armată și pentru el însuși. Prima pornire instinctivă nu era aceea de a plânge, ci de a o lua la fugă. Nu avea, însă, unde. Fiecare om trebuia să-și facă datoria, acum mai mult ca oricând.

Kroy își ridică bărbia ascuțită, ținându-se țeapăn ca un par, când umbra sicriului trecu peste ei.

– Mareșalului Burr i se va simți lipsa. A fost un militar vrednic și un conducător viteaz.

– Un patriot, îi ținu isonul Poulder, cu buza tremurându-i și o mână pe piept, ca și cum i-ar fi putut plesni de emoție. Un patriot care și-a dat viața pentru țara lui! A fost o onoare să servesc sub ordinele sale.

Lui West îi venea să vomite la auzul unor asemenea ipocrizii, dar adevărul era că avea o nevoie disperată de așa ceva. Copoiul și ai lui erau pe coline, mergând spre nord, în încercarea de a-l atrage pe Bethod într-o cursă. Dacă armata Uniunii nu-i urma, și cât mai curând, aveau să rămână fără niciun ajutor, când regele nordicilor îi ajungea în sfârșit din urmă. Ar fi reușit doar să se asemenească singuri în mormânt.

– Cumplită pierdere, spuse West, privind cum coșciugul era dus încet în josul pantei, dar cel mai bine îl vom onora luptând mai departe.

Kroy dădu din cap, ca la carte.

– Bine zis, colonele. Îi vom face pe nordicii ăștia să plătească!

– Neapărat. În acest scop, ar trebui să ne pregătim de plecare. Deja suntem în întârziere, iar planul se bazează pe precizia…

– Ce? se holbă Poulder la el, ca și cum ar fi bănuit că-și pierduse dintr-odată mințile. S-o luăm din loc? Fără ordine? Fără un lanț de comandă clar?

Kroy dădu frâu liber unui pufnet exploziv.

– Imposibil!

– Nu se discută, scutură Poulder violent din cap. Nici nu intră în discuție.

– Dar ordinele Mareșalului Burr au fost foarte clare…

– E cât se poate de limpede că împrejurările s-au schimbat, declară Kroy, cu fața ca o lespede lipsită de orice expresie. Până nu primesc instrucțiuni explicite de la Consiliul Închis, nimeni nu-mi va mișca divizia din loc nici c-un pas.

– Generale Poulder, cu siguranță, dumneata…

– În aceste circumstanțe, nu pot decât să fiu de acord cu generalul Kroy. Armata nu poate face nicio mișcare până când Consiliul Deschis nu alege un rege nou, iar regele va numi un nou Lord Mareșal.

La care, Poulder și Kroy se priviră cu cel mai adânc amestec de

ură și neîncredere.

West rămase stană de piatră, cu gura întredeschisă, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Aveau să treacă zile întregi până când vestea morții lui Burr ajungea la Agriont, și chiar dacă noul rege alegea imediat un înlocuitor, ordinul urma să sosească la ei în tot atâtea zile. West își imagina drumul împădurit spre Uffrith, lung de zeci de mile, și toate leghele pe mare, până la Adua. O săptămână, poate, dacă decizia se lua imediat, ceea ce, cu guvernul în haos, părea foarte improbabil.

Între timp, armata urma să stea pe loc, nefăcând nimic, cu colinele din fața lor lăsate fără apărare, în timp ce Bethod avea timp destul ca să mărșăluiască spre nord, să-i masacreze pe Copoi și prietenii lui și să revină pe poziții. Poziții pe care, fără îndoială, nenumărați oameni de-ai lor aveau să piară asaltându-le, după ce armata primea în sfârșit un nou comandant. O risipă complet inutilă și fără sens. Sicriul lui Burr tocmai dispăruse în vale, dar se părea că deja lucrurile stăteau ca și cum omul acela nici n-ar fi existat vreodată. West simți oroarea urcându-i în gât, amenințând să-l sugrume, într-un amestec de furie și frustrare.

– Dar Copoiul și Nouădegete, care ne sunt aliați… contează pe ajutorul nostru!

– Din păcate, comentă Kroy.

– Regretabil, murmură și Poulder, trăgând scurt aer în piept, dar trebuie să înțelegi, colonele West, că nu avem ce face, în situația creată.

Kroy dădu din cap, țeapăn.

– Nu avem ce face. Și cu asta, am terminat.

West îi privi lung pe amândoi, în timp ce-l cuprindea un val cumplit de neputință. Aceeași senzație pe care o avusese când Prințul Ladisla se hotărâse să treacă râul, când Prințul Ladisla hotărâse să ordone atacul. Aceeași senzație de pe vremea când rătăcea prin ceață, cu sângele în ochi, știind că totul era pierdut. Senzația că nu era decât un simplu observator. Senzația pe care-și dăduse cuvântul că n-avea s-o mai trăiască niciodată. Și numai el era de vină – poate…

Un om trebuie să facă numai promisiuni pe care e sigur că și le

poate onora.

Făuritorul de regi

Afară era caniculă, iar lumina soarelui năvălea prin vitraliile uriașe, așternând modele colorate pe pardoseala de dale a Rotondei Lorzilor. De obicei, imensa încăpere dădea o senzație răcoroasă și aerisită, chiar și vara. Acum era sufocantă, îmbâcsită de o zăpușeală insuportabilă. Jezal își trăgea încoace și-ncolo gulerul asudat, încercând să lase puțin aer să-i intre sub uniformă, fără a-și schimba atitudinea de atenție țeapănă.

Ultima oară când stătuse în acel loc, cu spatele la peretele curb, fusese în ziua dizolvării Ghildei Pânzarilor. Îi era greu să-și imagineze că nu trecuse decât un an și ceva, atât de multe păreau să se fi întâmplat între timp. Pe-atunci, crezuse că Rotonda Lorzilor n-ar fi putut să fie mai aglomerată, mai încordată, mai surescitată. Cât de amarnic se înșelase!…

Șirurile de bănci arcuite care ocupau cea mai mare parte a încăperii erau pline până la refuz cu cei mai puternici nobili ai Uniunii, iar aerul dospea de șușotelile lor neliniștite, temătoare, nerăbdătoare. Era de față tot Consiliul Deschis, cu sufletul la gură, înghesuit umăr-îmblănit-la-umăr, fiecare om având la gât lanțul scânteietor care-l însemna cu auriu sau argintiu ca șef al familiei. S-o fi priceput Jezal la politică doar cu puțin mai mult decât o ciupercă, însă nici chiar el nu putea să nu fie pătruns de importanța ocaziei. Alegerea unui nou Înalt Rege al Uniunii, prin vot deschis. Numai la acest gând, simțea cum îi fluturau nervii gâtlejului. În materie de ocazii solemne, greu ar fi fost de imaginat una mai măreață.

Cu siguranță, oamenii din Adua o știau. Dincolo de ziduri, pe străzi și în piețele orașului, locuitorii așteptau curioși știri despre hotărârea Consiliului Deschis. Așteptau să-și ovaționeze noul monarh, sau poate să-l huiduiască, în funcție de cine era alesul. În afara ușilor înalte de la Rotonda Lorzilor, Piața Mareșalilor era plină de o mulțime compactă, fremătătoare, fiecare bărbat și femeie din

Agriont dorind cu disperare să fie cel sau cea dintâi care auzea o știre dinăuntru. Viitorul multora avea să fie hotărât, mari datorii urmau să fie reglementate, ducând la câștigarea și pierderea unor averi fabuloase. Numai o câtime norocoasă fusese lăsată să intre în galeria publică, dar erau destui spectatori pentru a sta înghesuiți împrejurul balconului, în pericol iminent de a fi împinși peste balustradă, prăbușindu-se pe pardoseala de jos.

Ușile cu intarsii din capătul sălii se deschiseră cu un zgomot răsunător, ecourile reverberând din tavanul aflat departe, sus, cu bubuituri repetate prin spațiul enorm. Se stârni un foșnet de haine, urmat de un ropot de picioare, toți consilierii răsucindu-se pe locurile lor, pentru a privi spre intrare, când Consiliul Deschis se apropie cu pași măsurați pe culoarul dintre bănci. Îl urma o adunătură de secretari, funcționari și băgători de seamă, strângând în mâini tot felul de registre și hârțoage. În frunte mergea Lordul Șambelan Hoff, încruntat amarnic. După el veneau Sult, îmbrăcat complet în alb, și Marovia, complet în negru, cu chipuri la fel de solemne. Urmau Varuz, Halleck și… Lui Jezal îi căzu fața. Cine altul, dacă nu Întâiul dintre Magi, gătit iar în scandaloasa lui mantie de vrăjitor, cu ucenicul furișându-se pe-alături. Bayaz zâmbea de parcă ar fi făcut mult mai mult decât să asiste la tot circul. Privirile li se întâlniră, iar Magul avu tupeul de a-i face cu ochiul. Jezal era departe de-a fi amuzat.

Într-un cor crescând de murmure, bătrânii își ocupară jilțurile înalte, în spatele unei mese lungi, curbate, cu fața spre nobilii așezați pe bănci. Ajutoarele lor se aranjară pe scaune mai mici, își așternură în față hârtiile și-și deschiseră registrele, vorbindu-le în șoaptă stăpânilor. Tensiunea din sală făcu încă un pas spre isteria curată.

Jezal simți un fior străbătându-i spinarea nădușită. Glokta se afla acolo, lângă Arhilector, iar chipul său familiar numai liniștitor nu arăta. Chiar în aceeași dimineață, Jezal fusese acasă la Ardee – unde-și petrecuse, de fapt, toată noaptea. Inutil de spus, nici n-o ceruse de nevastă, nici n-o refuzase de-a dreptul. I se învârtea capul de-atâtea gânduri. Cu cât stătea mai mult timp cu ea, cu atât îi părea cu neputință să ia vreo hotărâre.

Ochii aprinși de febră ai lui Glokta se îndreptară spre ai lui, le susținură privirea, apoi se abătură în altă parte. Jezal înghiți în sec, cu oarecare greutate. Grozav se mai băgase la strâmtoare, nici vorbă. Acuma ce-avea să facă?

Glokta îi aruncă lui Luthar o privire scurtă. *Doar ca să-i reamintesc cum stăm.* Apoi, se răsuci în scaun, strâmbându-se când își întinse piciorul îndurerat, cu limba apăsată peste gingiile golașe când simți genunchiul trosnind. *Avem treburi mai importante decât Jezal dan Luthar. Treburi mult mai importante.*

Măcar pe ziua de azi, puterea aparține Consiliului Deschis, nu celui Închis. Nobililor, nu birocraților. Celor mulți, nu celor puțini. Glokta privi în lungul mesei, spre chipurile personalităților care îndrumaseră Uniunea în ultimii doisprezece ani și mai bine: Sult, Hoff, Marovia, Varuz și toți ceilalți. Numai un membru al Consiliului Închis zâmbea. *Cel mai recent și mai puțin bine-venit.*

Bayaz stătea în jilțul său înalt, fără altă companie decât ucenicul cel palid, Malacus Quai. *Halal companie!* Întâiul dintre Magi părea să se desfete cu tensiunea sfâșietoare la fel de mult pe cât de îngroziți erau tovarășii lui, având pe chip un zâmbet absurd de deplasat între atâtea căutături încruntate. Chipuri temătoare. Frunți transpirate. Șoapte nervoase către cei de-alături. *Stau cocoțați pe muchie de cuțit, cu toții. Ca și mine, desigur. Să nu-l uităm pe bietul Sand dan Glokta, credincios slujbaș public! Ne agățăm de putere cu unghiile – și tot alunecăm, alunecăm… Stăm ca niște acuzați, la propriile noastre procese. Știm că verdictul e doar la un pas. Va fi o amânare nemeritată?* Glokta simți cum un zâmbet îi arcuiește colțul gurii. *Sau o sentință mult mai sângeroasă? Domnii din juriu ce spun?*

Ochii îi săgetară spre chipurile celor din Consiliul Deschis, așezați pe băncile lor. *Trei sute douăzeci de fețe.* Glokta își imagină hârtiile prinse pe peretele Arhilectorului, și începu să le asocieze cu oamenii dinaintea lui. *Secretele, minciunile, loialitățile… Mai ales loialitățile. Cum vor vota?*

Îi văzu pe câțiva al căror sprijin și-l asigurase. *Sau mi l-am asigurat atât cât se poate în timpurile astea nesigure.* Zări în îmbulzeală chipul trandafiriu al lui Ingelstad, undeva mai în spate, iar omul

înghiți în sec și-și mută privirea. *Atâta vreme cât votezi cu noi, poți să te uiți unde vrei.* Cu câteva rânduri înapoia acestuia, văzu trăsăturile fleșcăite ale lui Wetterlant, care-i adresă o înclinare din cap aproape neobservată. *Deci, ultima noastră ofertă a fost acceptabilă. Încă patru pentru Arhilector? Destul ca să conteze și să rămânem în funcții? Să rămânem în viață?* Glokta își simți zâmbetul gol lățindu-se. *Vom vedea în curând…*

În mijlocul rândului din față, printre cele mai vechi și mai bune familii ale nobilimii din Midderland, stătea Lordul Brock, cu brațele încrucișate pe piept și o expresie de speranță hămesită. *Alergătorul favorit, nerăbdător să înceapă cursa.* Nu departe de el se afla Lordul Isher, bătrân și maiestuos. *Al doilea favorit, care încă mai are toate șansele de victorie.* Barezin și Heugen erau în apropiere, strânși incomod unul în altul și privindu-se din când în când cu un oarecare dezgust. *Cine știe? O răsturnare de ultim moment, și tronul ar putea fi al lor.* Lordul Guvernator Skald se găsea lângă capătul din stânga, în fața delegațiilor din Englia și Starikland. *Oameni noi, din provincii. Dar un vot rămâne un vot, oricât am umbla noi cu nasul pe sus.* În extrema dreaptă stăteau doisprezece aldermeni din Portul de Vest, ușor de recunoscut ca străini după croiala hainelor și nuanța pielii. *Încă o duzină de voturi nedeclarate.*

Din Dagoska nu veniseră reprezentanți. *N-a mai rămas nici unul, din păcate. Lordul Guvernator Vurms a fost eliberat din post. Fiul lui și-a pierdut capul și n-a putut participa. Cât despre restul orașului… a fost cucerit de gurkieni. Mă rog… Unele pierderi sunt inevitabile. Vom lupta mai departe și fără ei. Tabla de joc e pregătită, cu piesele gata să fie mutate. Cine va câștiga partida asta mică și sordidă… putem presupune? O să vedem curând…*

Crainicul veni în centrul pardoselii circulare, își ridică toiagul deasupra capului și dădu câteva lovituri puternice în dușumea, care reverberară din pereții de marmură lucioasă. Conversațiile încetară, magnații se întoarseră cu fețele înainte și privirile în jos, încordați. O tăcere încărcată se lăsă peste sala ticsită, iar Glokta simți un iureș de spasme străbătându-i partea stângă a feței, făcându-i pleoapa să clipească mărunt.

– Chem la ordine această întrunire a Consiliului Deschis! tună

glasul crainicului.

Încet, încruntat peste poate, Lordul Hoff se ridică în fața consilierilor.

– Prieteni și colegi! Lorzi din Midderland, Englia și Starikland, aldermeni din Portul de Vest! Guslav al Cincilea, Regele nostru… a murit. Cei doi moștenitori ai lui… au murit. Unul, de mâna dușmanilor din nord, iar celălalt, de a dușmanilor din sud. Este cu adevărat o perioadă tulbure, iar noi am rămas fără conducător.

Ridică brațele spre consilieri, într-un gest de implorare.

– Vă confruntați cu o gravă responsabilitate. Alegerea, dintre domniile voastre, a unui nou Înalt Rege al Uniunii. Orice om care deține un scaun în acest Consiliu Deschis este un potențial candidat! Oricare dintre dumneavoastră… ar putea fi următorul nostru rege.

Un val de șușoteli aproape isterice coborî din galeria publică, iar Hoff fu nevoit să ridice glasul, strigând pentru a se face auzit:

– O singură dată a mai avut loc un asemenea vot, în îndelungata istorie a măreței noastre națiuni! După războiul civil și căderea lui Morlic cel Nebun, când Arnault a fost pus pe tron printr-un acord aproape unanim. El a zămislit marea dinastie care a durat până acum câteva zile.

Își lăsă brațele să cadă pe lângă trup, privind cu tristețe în jos.

– Înțeleaptă a fost alegerea făcută în acea zi de înaintașii dumneavoastră. Nu putem decât să sperăm că omul ales aici, în dimineața acestei zile, de către egalii lui și în văzul tuturor va întemeia o dinastie întocmai la fel de nobilă, la fel de puternică, la fel de dreaptă și la fel de îndelungată!

Nu putem decât să sperăm că va fi ales cineva care va face naibii ce i se spune.

Ferro împinse la o parte din drum o femeie cu rochie lungă. Se îmbulzi pe lângă un grăsan, ale cărui fălci tremurară de indignare. Își croi drum cu forța până la balcon și se uită încruntată în jos. Încăperea spațioasă era doldora de bătrâni cu gulere de blană, înghesuiți pe băncile înalte, fiecare cu câte un lanț strălucitor împrejurul umerilor și broboane de sudoare sclipind pe chipul palid. În fața lor, la o masă arcuită, stăteau alții, mai puțini la număr. Se

încruntă și mai tare când îl văzu pe Bayaz așezat într-un capăt, zâmbind de parcă ar fi știut un secret pe care nu putea să-l ghicească nimeni.

Ca întotdeauna.

Lângă el stătea în picioare un rozaliu gras, cu fața plină de vinișoare sparte, care striga ceva cum că fiecare om să voteze după cum îi dictează conștiința. Ferro pufni. Tare s-ar mai fi mirat dacă cele câteva sute de oameni de jos aveau la un loc vreo cinci conștiințe întregi. Toți păreau să asculte cu atenție cuvântarea grasului, dar Ferro știa ea ce știa.

Sala era plină de semnale.

Oamenii se uitau pieziș unul la altul și dădeau discret din capete. Își atingeau cu degetul nasurile și urechile. Se scărpinau în feluri ciudate. O rețea de secrete, răspândindu-se în toate părțile sălii, cu Bayaz zâmbind în mijloc. La o oarecare distanță în spatele lui, rezemat de perete, Jezal dan Luthar stătea într-o uniformă decorată cu fireturi strălucitoare. Ferro își răsfrânse buza. După poziție, se observa limpede.

Nu aflase nimic.

Crainicul bătu iar cu bastonul în pardoseală.

– Acum va începe votarea!

Se auzi un geamăt întretăiat, iar Ferro văzu că femeia pe care o împinsese într-o parte tocmai cădea la podea, leșinată. Cineva o trase de-acolo, făcându-i vânt cu o hârtie, iar mulțimea agitată se înghesui la loc.

– În prima rundă, variantele se vor restrânge la trei! Fiecare candidat, în ordinea pământurilor și a averilor pe care le are, va fi votat prin ridicarea mâinii!

Jos, pe bănci, oamenii îmbrăcați somptuos nădușeau și tremurau ca înaintea unei bătălii.

– Mai întâi! țipă un funcționar, cu glasul frânt, în timp ce consulta un registru enorm. Lord Brock!

Sus, la galerie, oamenii se ștergeau pe față, mormăind și gâfâind ca și cum ar fi văzut moartea cu ochii. Poate că pentru unii așa și era. Peste tot trăsnea a îndoială, a emoție și teroare – atât de puternice, încât erau contagioase. Atât de puternice, încât până și

Ferro, pe care o durea-n cot de rozalii și de votul lor afurisit, își simți gura uscată, degetele furnicate de mâncărimi și inima bătându-i cu repeziciune.

Crainicul se întoarse cu fața spre sală.

– Primul candidat va fi Lordul Brock! Toți acei membri ai Consiliului Deschis care doresc să-l voteze pe Lordul Brock ca următorul Înalt Rege al Uniunii sunt rugați să ridice…

– Un moment, domnii mei!

Glokta întoarse brusc capul, dar oasele gâtului i se înțepeniră la jumătate și fu nevoit să privească doar cu coada unui ochi înrourat. Nici n-ar fi avut de ce să se ostenească. *Pot ghici și fără să mă uit cine vorbește.* Bayaz se ridicase de pe scaun, iar acum zâmbea indulgent spre Consiliul Deschis. *A ales perfect momentul.* Drept răspuns, dinspre membrii consiliului izbucni un cor de strigăte indignate:

– N-avem timp de întreruperi!

– Lord Brock! Votez cu Brock!

– O nouă dinastie!

Zâmbetul lui Bayaz nici nu se clinti.

– Dar dacă vechea dinastie ar putea să continue? Dacă am putea clădi un nou început, continuă el, uitându-se semnificativ peste chipurile colegilor săi din Consiliul Închis, păstrând tot ceea ce are bun guvernul nostru actual? Dacă există o cale de a vindeca vechile răni, în loc de a cauza altele noi?

– Cum? se auziră câteva strigăte batjocoritoare.

– În ce fel?

Bayaz zâmbi și mai larg.

– Ei bine, printr-un bastard de neam regal.

Se auzi o exclamație colectivă. Lordul Brock sări de pe scaun. *De parc-ar fi avut un arc sub fund.*

– Asta-i o insultă la adresa casei în care ne aflăm! Un scandal! O pată pe amintirea Regelui Guslav!

Într-adevăr, acum nu mai arată doar ca o legumă băloasă, ci ca una care-i și libidinoasă. Alți consilieri se ridicau la rândul lor, cu chipurile înroșite de indignare sau albe de furie, agitându-și pumnii și scoțând strigăte furioase. Gradenele păreau să se clatine, scârțâind

și trosnind. *La fel ca porcii din țarcurile de la abator, lacomi după orice zoaie li se aruncă.*

– Stați! țipă Arhilectorul, ridicându-și mâinile cu mănuși albe, într-un gest ce se voia liniștitor. *O fi simțind o licărire de speranță în beznă, poate?* Așteptați, domnii mei! Nu pierdeți nimic dacă ascultați! Vom scoate adevărul la lumină, chiar dacă este dureros! Nu trebuie să ne preocupe altceva decât adevărul!

Glokta fu nevoit să-și muște gingiile, ca să nu izbucnească în râs. *Da, desigur, Eminența Voastră! Adevărul a fost întotdeauna singura dumneavoastră grijă!*

Rumoarea, însă, scădea treptat. Consilierii care se ridicaseră în picioare se așezau la loc, jenați. *Obiceiul de a se supune Consiliului Închis nu dispare prea ușor. Dar, în fond, așa e cu toate obiceiurile. Mai ales cel al obedienței. Întrebați-i doar pe câinii maică-mii.* Oamenii stăteau jos din nou, bombănind, lăsându-l pe Bayaz să continue.

– Poate că domniile voastre au auzit de Carmee dan Roth?

Un val sonor din galeria de sus confirmă că numele nu era necunoscut.

– A fost o mare favorită a regelui, când era mai tânăr. O foarte mare favorită. Atât de mare, încât a rămas grea cu copil.

Alt torent de murmure, mai puternic.

– Întotdeauna am avut o considerație sentimentală pentru Uniune. Întotdeauna am avut în vedere binele ei, în pofida mulțumirilor cam zgârcite care mi-au fost aduse.

Și Bayaz își răsfrânse un moment buza spre membrii Consiliului Închis.

– Așadar, când femeia a murit la naștere, l-am luat pe fiul nelegitim al regelui în grija mea. L-am plasat într-o familie nobilă, ca să fie crescut și educat bine, în caz că națiunea se va găsi, la un moment dat, fără moștenitor. Acum, faptele mele par într-adevăr prudente.

– Minciuni! țipă ascuțit cineva. Minciuni!

Puține voci, însă, i se alăturară – și numai pe un ton de curiozitate.

– Un fiu natural?

– Un bastard?

– Carmee dan Roth, a spus?

Au mai auzit povestea asta. Zvonuri, poate, dar familiare. Destul de familiare pentru a-i face să asculte. Pentru a-i face să judece dacă ar fi în interesul lor să-i dea crezare.

Lordul Brock, însă, nu se lăsa convins.

– O născocire sfruntată! Va fi nevoie de mai mult decât zvonuri și deducții ca să conduci această Casă! Adu-ni-l pe acel bastard, dacă poți, așa-zis Întâiule dintre Magi! Hai, fă o vrajă!

– Nu e nevoie de nicio vrajă, rânji sarcastic Bayaz. Fiul regelui este deja cu noi, în încăpere.

Exclamații consternate de la galerie, oftaturi de uimire din rândurile consilierilor, o tăcere năucită dinspre Consiliul Închis și ajutoarele membrilor, toți urmărind cu privirile degetul lui Bayaz, care întinse mâna spre perete:

– Nimeni altul decât colonelul Jezal dan Luthar!

Spasmul începu în piciorul fără degete al lui Glokta, se repezi în sus prin coapsa distrusă, îi străbătu șira spinării, trepidând, din fese și până-n creștet, îi cutremură mutra ca pe o piftie furioasă, îi făcu cei câțiva dinți să clănțăne între gingiile știrbe, iar pleoapa să se zbată ca aripa unei muște.

Ecourile ultimei declarații a lui Bayaz șușoteau prin sala în care se lăsase dintr-odată liniștea:

– Luthar, Luthar, Luthar…

Îți arde naibii de glumă.

Chipurile palide ale consilierilor erau încremenite, cu ochii holbați de stupoare sau îngustați de mânie. Oamenii palizi din spatele mesei stăteau cu gurile căscate. Jezal dan Luthar, care-și plânsese singur de milă în timp ce Ferro îi cosea fața. Jezal dan Luthar, acel țucal de egoism, aroganță și vanitate plin de găuri. Jezal dan Luthar, pe care ea îl numise prințesa Uniunii, avea șanse ca până la sfârșitul zilei să fie rege.

Ferro nu se mai putea abține.

Își dădu capul pe spate și tuși, și scrâșni, și bolborosi amuzată. Ochii i se umplură de lacrimi, pieptul i se zguduia, iar genunchii-i tremurau. Se ținea de balustrada balconului, icnea, gâfâia, îi

curgeau balele. Ferro nu râdea prea des. Abia dacă-și mai amintea când o făcuse ultima oară. Dar… Jezal dan Luthar, rege?

De râsul lumii.

Sus, în galeria publică, cineva începuse să râdă. Un cloncănit colțuros, complet nepotrivit cu solemnitatea momentului. Dar primul impuls al lui Jezal, când își dădu seama că al lui era numele anunțat de Bayaz, când înțelese că pe el îl arăta degetul întins, fu acela de a i se alătura. Al doilea, cum toate fețele din spațiul acela vast se întorseseră cât ai clipi spre el, fu imboldul de a vomita. Rezultatul fu o tuse dizgrațioasă, un zâmbet rușinat, o arsură neplăcută în fundul gurii și o paloare bruscă a feței.

– Eu… se pomeni el horcăind, dar fără a avea nici cea mai vagă idee cum să-și continue fraza.

Ce cuvinte ar fi putut să-i fie de folos în asemenea momente? Nu putea decât să stea pe loc, lac de sudoare, tremurând în uniforma lui țeapănă, pe când Bayaz continua cu glas răsunător, peste hohotele de sus:

– Am aici declarația juruită a tatălui său adoptiv, atestând că tot ce spun e adevărat – dar are vreo importanță? Adevărul se vede cu ochiul liber!

Brațul i se repezi iar spre Jezal.

– A câștigat un Turnir în fața tuturor. M-a însoțit într-o călătorie plină de primejdii, fără să se plângă o clipă! A atacat podul de la Darmium, fără a se gândi un moment la propria lui siguranță! A salvat Adua de răscoală, fără să verse un strop de sânge! Virtutea și vitejia sa, înțelepciunea și altruismul său sunt bine cunoscute de toată lumea! Poate fi pus la îndoială faptul că în venele lui curge sângele regilor?

Jezal clipi din ochi. Fapte disparate începeau să iasă la suprafața minții lui mocirloase. Nu prea semăna cu frații săi. Tatăl lui îl tratase întotdeauna altfel. Toți membrii familiei se uitau ciudat la el. Acum stătea cu gura căscată și constată că nu putea s-o închidă. Când îl văzuse pe Bayaz la Turnir, tatăl său se făcuse alb ca laptele, de parcă l-ar fi recunoscut.

Așa făcuse – și nici măcar nu era tatăl lui Jezal.

Când regele îl felicitase pentru victorie, îl confundase cu propriul său fiu. Acum se vedea limpede că nu fusese o greșeală atât de gogonată cum poate crezuse toată lumea. Bătrânul neghiob fusese mai aproape de adevăr decât oricine. Dintr-odată, totul avea sens, în chip îngrozitor.

Era un bastard. Literalmente.

Era fiul natural al unui rege. Mai mult, după cum începea să-și dea seama, încet și cu o spaimă crescândă, acum era considerat tot mai serios un posibil înlocuitor.

– Domnii mei! strigă Bayaz peste rumoarea încrezătoare care se întețea statornic de la o clipă la alta. Sunteți uimiți! E o realitate dificil de acceptat, înțeleg bine. Mai ales în zăpușeala sufocantă de-aici.

Le făcu semn gărzilor de la ambele capete ale sălii.

– Deschideți porțile, vă rog, să respirăm și noi puțin aer!

Ușile grele fură deschise, și o boare ușoară adie în Rotonda Lorzilor. O adiere răcoritoare… și încă ceva. Greu de recunoscut în primul moment, apoi devenind tot mai clar. Ceva asemănător cu zarva mulțimii de la Turnir. Se auzea încet, repetitiv și destul de înfricoșător.

– Luthar!… Luthar!… Luthar!…

Propriul lui nume, scandat iar și iar din nenumărate piepturi, de dincolo de zidurile Agriontului. Era inconfundabil.

Bayaz zâmbi.

– S-ar părea că oamenii din oraș și-au ales deja candidatul favorit.

– Nu ei hotărăsc! mugi Brock, încă în picioare, dar începând abia acum să-și vină-n fire. Cum nici dumneata nu hotărăști!

– Dar ar fi o nesocotință să nu ținem seama de părerea lor. Sprijinul oamenilor de rând nu poate fi trecut cu vederea ușor, în asemenea vremuri agitate. Dacă sunt dezamăgiți, în actuala lor stare de spirit, cine știe ce-ar putea să se întâmple? Răzmeriță pe străzi, sau chiar mai rău? Cu siguranță, niciunul dintre noi nu dorește așa ceva – ce zici, Lord Brock?

Câțiva dintre consilieri se foiră nervoși pe bănci, aruncând priviri spre ușile deschise, șușotind cu vecinii. Dacă înainte atmosfera din Rotondă fusese confuză, acum domnea o aiureală totală. Dar

îngrijorarea și surprinderea Consiliului Deschis erau o nimica toată pe lângă ale lui Jezal însuși.

Fascinantă poveste, dar dacă-și imaginează că oamenii cei mai lacomi din Uniune îl vor crede pur și simplu pe cuvânt, lăsând să le scape coroana, a făcut o gafă năucitoare, indiferent dacă plebeii fac pe ei la auzul numelui lui Luthar sau nu. În rândul întâi, Lordul Isher se ridică pentru prima oară, maiestuos și magnific, cu nestematele lanțului ceremonial scânteind. *Iar acum încep obiecțiile furioase, negările scandalizate, cererile de pedeapsă.*

– Cred din toată inima, strigă Isher cu glas răsunător, că omul cunoscut ca fiind colonelul Jezal dan Luthar este nimeni altul decât fiul natural al recent decedatului Rege Guslav al Cincilea!

Glokta se înecă. La fel, pare-se, și toți ceilalți din sală.

– Și că e cu atât mai potrivit pentru domnie, pe baza caracterului său exemplar și a numeroaselor lui izbânzi, atât în Uniune, cât și dincolo de hotarele ei!

Încă un șuvoi de hohote hidoase se scurse de sus, dar Isher nu-l luă în seamă.

– Votul meu, și voturile susținătorilor mei, sunt din toată inima pentru Luthar!

Dacă se mai holbau mult, ochii lui Jezal riscau să alunece din orbite. *Și cine-ar putea să-l învinuiască?* Acum se ridicase în picioare și un membru al delegației din Portul de Vest.

– Aldermenii din Portul de Vest votează ca unul pentru Luthar! intonă el, cu accentul lui styrian. Fiu natural și moștenitor al Regelui Guslav al Cincilea!

Cu câteva rânduri mai în spate, un om sări în picioare. Se uită scurt și cam nervos spre Glokta. Nimeni altul decât Lordul Ingelstad. *Căcățelu' mincinos, acum ce mai vrea?*

– Sunt pentru Luthar! zbieră el strident.

– Și eu, pentru Luthar!

Wetterlant, de sub ale cărui pleoape grele nu se vedea mai multă emoție decât în momentele când dăduse de mâncare la rațe. *Oferte mai bune, mmm, domnilor? Sau amenințări mai bune?* Glokta aruncă o privire spre Bayaz. Acesta avea pe buze un zâmbet discret, în timp

ce-i vedea pe alții sărind de pe bănci ca să-și declare sprijinul pentru așa-zisul fiu natural al lui Guslav al Cincilea. Între timp, scandările mulțimilor din oraș continuau să se facă auzite:

– Luthar…! Luthar…! Luthar…!

Pe măsură ce efectul șocului se risipea, rotițele minții lui Glokta începură să se învârtească. *Deci, de-asta a trișat la turnir Întâiul dintre Magi în favoarea lui Luthar. De-asta l-a ținut aproape, atâta timp. De-asta i-a procurat o comandă atât de notabilă. Dacă-l prezenta pe vreun neica-nimeni ca fiu al regelui, ar fi fost alungat din cameră în hohote de râs. Dar Luthar, că-l iubești, că-l urăști, e unul de-ai noștri. E cunoscut, e familiar, e… acceptabil.* Îl privi pe Bayaz aproape cu admirație. *Piese dintr-un joc de puzzle, pregătite cu răbdare ani la rând, puse calm la locurile lor sub ochii noștri, cărora nu ne vine să credem. Și nu putem face absolut nimic – poate doar să dansăm după cum ne cântă el?*

Sult se aplecă într-o parte, șuierând insistent în urechea lui Glokta:

– Băiatul ăsta, Luthar, ce fel de om e?

Glokta îl privi încruntat pe tânărul care stătea năucit lângă perete. În acel moment, arăta de parcă n-ai fi putut avea încredere în el nici măcar să-și controleze intestinele, necum o țară întreagă. *Totuși, cam la fel s-ar fi putut spune și despre regele nostru dinainte, și s-a achitat de îndatoriri admirabil. Îndatoririle lui de a ședea și a saliva, pe când noi conduceam țara în locul lui.*

– Înaintea călătoriei peste hotare, Eminența Voastră, era doar un tinerel nătâng, încrezut și fără șira spinării, cum greu ai mai găsi în toată țara asta. Totuși, ultima oară când am vorbit cu el…

– Perfect!

– Dar, Eminența Voastră, nu se poate să nu vă dați seama că toate acestea merg conform planurilor lui Bayaz…

– De prostul ăla bătrân ne vom ocupa mai târziu. Am reținut sfatul.

Și, fără a mai aștepta vreun răspuns, Sult se întoarse să-i șoptească ceva lui Marovia. Apoi, cei doi bătrâni se uitară spre Consiliul Deschis, dând din capete și făcând semne spre oamenii pe care-i controlau. Și, în tot acel timp, Bayaz zâmbea. *Așa cum ar zâmbi un inginer când mașinăria lui cea nouă merge pentru prima oară,*

întocmai cum a plănuit-o. Magul surprinse privirea lui Glokta și dădu ușor din cap. Glokta nu putu decât să ridice din umeri, zâmbind la rândul lui. *Mă întreb dacă s-ar putea să vină vremea când toți ne vom dori să fi votat cu Brock.*

Acum, Marovia vorbea grăbit cu Hoff. Lordul Șambelan se încruntă, dădu din cap, se întoarse spre sală și-i făcu un semn crainicului, care bătu furios cu bastonul în pardoseală, ca să se facă liniște.

– Domnii mei din Consiliul Deschis! mugi Hoff, după ce se lăsă o oarecare tăcere. Descoperirea unui fiu natural schimbă în mod clar caracterul acestei dezbateri! Se pare că soarta ne-a dăruit ocazia de a duce mai departe dinastia lui Arnault, fără alte îndoieli sau conflicte!

Soarta ne-a dăruit? Mai degrabă aș crede că avem un binefăcător mai puțin dezinteresat…

– Având în vedere aceste circumstanțe excepționale, și puternicul sprijin exprimat deja de membrii acestei case, Consiliul Închis consideră că acum ar trebui să aibă loc un vot excepțional. Un singur vot, și anume, dacă omul cunoscut până azi ca Jezal dan Luthar să fie declarat Înalt Rege al Uniunii!

– Nu! răcni Brock, cu venele gâtului umflându-i-se. Protestez vehement!

La fel de bine ar fi putut protesta și față de fluxul în creștere. Mâinile se repezeau deja în sus, într-un număr nemaivăzut. Aldermenii din Portul de Vest, susținătorii Lordului Isher, votanții pe care Sult și Marovia îi cumpăraseră și-i forțaseră în favoarea lor. Glokta vedea acum mult mai mulți, oameni pe care-i crezuse nehotărâți, sau situați ferm de partea unuia ori a altuia. *Toți îi acordă sprijinul lui Luthar, cu o iuțeală care sugerează clar un aranjament anterior.* Bayaz stătea rezemat de spătar, cu brațele încrucișate pe piept, privind mâinile care se ridicau spre tavan. Deja devenea teribil de limpede că peste jumătate din sală era în favoarea lui.

– Da! șuieră Arhilectorul, cu un zâmbet de triumf pe față. Da!

Cei care nu ridicaseră mâinile, oameni devotați lui Brock, lui Barezin sau lui Heugen, se uitau în jur, buimăciți și nu puțin

îngroziți de graba cu care lumea părea să le fi trecut pe-alături. *Ce repede le-a scăpat printre degete șansa de a acapara puterea… Și cine-ar putea să-i condamne? A fost o zi surprinzătoare pentru noi, toți.*

Lordul Brock făcu un ultim efort, împungând aerul cu un deget, spre Luthar, care continua să caște ochii lângă perete.

– Ce dovadă aveți că ăsta-i fiul cuiva anume, pe lângă cuvântul unui mincinos bătrân? întrebă el, arătându-l pe Bayaz. Ce dovadă, domnii mei? Cer dovada!

Mormăieli furioase alergau în lungul băncilor, dar nimeni nu voia să iasă în evidență. *A doua oară când Lordul Brock a stat în fața acestui Consiliu și a cerut dovezi, și a doua oară când nimănui nu i-a păsat. Ce dovezi ar putea să existe, la urma urmei? Un semn din naștere pe fundul lui Luthar, în formă de coroană? Dovezile sunt plictisitoare. Sunt irelevante. Oamenii preferă să li se ofere o minciună ușoară, decât un adevăr dificil, mai ales dacă minciuna le convine pentru scopurile lor. Și cei mai mulți dintre noi am prefera pe departe un rege fără prieteni și fără dușmani, decât unul care să aibă destui, și din unii, și din ceilalți. Cei mai mulți am prefera ca lucrurile să rămână așa cum sunt, decât să riște un viitor nesigur.*

Alte mâini se ridicau. Sprijinul lui Luthar se rostogolise prea departe ca să-l mai oprească vreun om. *E ca un bolovan mare care se duce de-a dura pe o pantă. Nu îndrăznesc să-i stea-n cale, de teamă să nu-i facă terci. Așa că se adună-n urmă-i și-l împing și ei, sperând ca după ce trece să adune firimiturile.*

Brock se întoarse, cu o încruntătură de moarte, și porni valvârtej de-a lungul culoarului, ieșind din sală. Probabil sperase ca o mare parte din Consiliul Deschis să iasă odată cu el. *Dar în privința asta, la fel ca-n multe altele pe ziua de azi, trebuie că-i amarnic de dezamăgit.* Nu mai mult de o duzină dintre cei mai loiali partizani ai lui îl însoțeau în marșul singuratic, afară din Rotonda Lorzilor. *Ceilalți au mai multă minte.* Lordul Isher schimbă o privire lungă cu Bayaz, apoi își ridică mâna palidă. Lorzii Barezin și Heugen își priveau cea mai mare parte a susținătorilor bulucindu-se spre cauza tânărului impostor; se uitară unul la altul și se făcură mici pe locurile lor, păstrând o tăcere prudentă. Skald deschise gura să strige ceva, privi în jur, se gândi mai bine și, vizibil fără tragere de inimă, ridică

mâna.

Alte proteste n-au mai urmat.

Regele Jezal Întâiul a fost urcat pe tron printr-un acord aproape unanim.

Capcana

Se aflau din nou pe Locurile-Nalte, iar Logen simțea în gâtlej aerul curat și rece, tăios și familiar. Marșul lor începuse ușurel, în timp ce străbăteau pădurea, urcând abia observat. Apoi, copacii se răriseră, iar cărarea îi dusese în susul unei văi, printre pajiști în pantă, presărate cu rogoz, grozamă și clipocitul multor pâraie șopotitoare. Acum, valea tot mai abruptă se îngustase ca un defileu strâns din ambele laturi de pereți stâncoși și grohotișuri. Deasupra, pe cele două coaste ale strâmtorii, se înălțau două piscuri colțuroase. Dincolo de ele, contururile cețoase ale munților – de un cenușiu tot mai deschis și mai deschis, se topeau în depărtare pe cerul noros și apăsător.

Soarele se ridicase pe firmament și avea gânduri serioase, înfierbântând aerul și strălucind orbitor drept în ochi. Toți erau obosiți de-atâta urcat, și îngrijorați, uitându-se mereu în urmă, după Bethod. Patru sute de carli, poate, și tot atâția oameni ai dealurilor, cu chipurile vopsite, toți răspândiți într-o coloană lungă, suduind și scuipând, cu cizmele scrâșnind și alunecând pe noroiul uscat și pietrele desprinse. Fiica lui Crummock se canonea în fața lui Logen, îndoită de mijloc sub greutatea ciocanului uriaș al tatălui său, cu chipul încadrat de părul năclăit de sudoare. Propria fiică a lui Logen ar fi fost mai mare decât ea, de-acum. Dacă nu era ucisă de shanka, împreună cu mama și frații ei. Acest gând îi dădea lui Logen o senzație de gol, de vinovăție. O senzație neplăcută.

– Vrei să te ajut cu barosul ăla, fato?

– Nu vreau naibii nimic! țipă fata la el, după care lăsă ciocanul jos de pe umăr, pentru a începe să-l târască de coadă în susul pantei, cu fierul săltând și lăsând o dâră pe pământul pietros.

Îl privea încruntată tot timpul, iar Logen clipi din ochi. Se părea că fabulosul său succes la femei era valabil și pentru cele de zece ani.

Crummock se apropie din spate, cu salba de falange legănându-i-

se la gât.

– Sălbăticuță, hai? Tre' să fii nemilos, ca să faci parte din familia mea!

Se aplecă spre el, făcându-i cu ochiul.

– Iar ea-i cea mai nemiloasă din toți, jăvruța asta. Cinstit îți spui, e favorita mea, clătină el din cap, privind-o cum trăgea după ea ciocanul. Într-o zi, o să fie o nevastă ca toți dracii pentru cine știe ce nenorocit amărât. Am ajuns, în caz că te-ntrebai.

– Hm? privi Logen de jur-împrejur, încruntat, ștergându-și sudoarea de pe față. Unde-i…

În clipa următoare, înțelese. Fortăreața lui Crummock, dacă se putea numi astfel, era chiar în fața lor.

Valea nu avea mai mult de o sută de pași între un perete și celălalt, iar de-a latul fusese construit un zid. Un zid vechi și neregulat, din pietre colțuroase, atât de plin de crăpături, acoperit cu plante agățătoare, rugi spinoși și smocuri de iarbă, încât părea a se confunda cu munții. Nu era mult mai abrupt decât pereții văii și avea o înălțime cam cât trei oameni urcați unul pe umerii altuia, iar pe ici, pe colo, părea gata să se dărâme de la sine. În mijloc avea o poartă de scânduri scorojite și cenușii, pline de licheni, reușind să arate în același timp și uscate, și putrede.

Într-o latură a zidului se înălța un turn, clădit lângă versant. Sau, mai bine zis, era o coloană naturală uriașă ce ieșea din stâncă, având în jur niște pietre zidite cu mortar pentru a forma o platformă lată ce domina zidul. Logen se uită la Copoi, care urca greoi, iar acesta miji ochii spre zid, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce vedea.

– Asta e? mârâi Dow, venind lângă ei, cu buza răsfrântă.

Într-o parte, chiar sub turn, câțiva copaci prinseseră rădăcini, cu cel puțin cincizeci de ani în urmă. Acum erau mai înalți decât zidul. Oricine s-ar fi putut cățăra în ei cu ușurință, pentru a trece înăuntru fără niciun efort.

Tul se uita lung la așa-zisa fortăreață.

– O fortificație în munți, așa ai zis.

– Un fel de… fortificație, completă Crummock cu un gest larg. Noi, delenii, nu ne-am priceput niciodată prea mult la construit și

alte alea. La ce vă așteptați? La zece turle de marmură și o sală mai mare decât aia a lui Skarling?

– Mă așteptam la un zid măcar pe jumătate cumsecade, cel puțin, mormăi Dow.

– Ei! Ziduri? Am auzit că ești rece ca zăpada și fierbinte ca pișatu', Dow cel Negru, și acum vrei ziduri după care să stai pitit?

– Suntem de zece ori mai puțini, dacă apare Bethod, băi, căcănar nebun! Al dracu' de-adevărat că vreau un zid, și ne-ai zis c-o să fie unu'!

– Da' ai zis-o chiar tu, prietene, răspunse Crummock, vorbind încet și rar, ca și cum i-ar fi explicat ceva unui copil și bătându-se cu un deget la tâmplă. Sunt nebun! Nebun ca un sac cu bufnițe, și toată lumea o zice! Nu țiu minte nici cum îi cheamă pe copiii mei. Cine să știe cum cred eu c-arată un zid? Nici nu știu ce zic când vorbesc de mine, cel mai ades, și tu ești așa de prost să m-asculți? Atunci, înseamnă că și voi sunteți țicniți!

Logen se frecă la rădăcina nasului, scoțând un geamăt. Carlii Copoiului se adunau și ei în apropiere, uitându-se la grămada de pietre pline de mușchi și bombănind între ei, departe de a fi încântați. Logen nu prea putea să-i condamne. Făcuseră atâta drum, prin arșiță, numai ca să găsească la capăt șandramaua aia. Dar nu mai aveau ce face, din câte-și putea da el seama.

– E cam târziu ca să construim unul mai bun, mormăi. Va trebui să ne descurcăm cu ce-avem.

– Așa-așa, Sângerosule-Nouă, n-ai nevoie de niciun zid și-o știi foarte bine! îl bătu Crummock pe braț cu mâna sa cărnoasă. Tu n-ai cum să mori! Ești iubit de lună, noul meu prieten de soi ales, mai presus de toți ăilalți! Nu poți să mori, când luna te veghează! N-ai cum…

– Mai taci, i-o reteză Logen.

Abătuți, porniră iar în sus, spre poartă. Crummock scoase un strigăt, și vechile uși se deschiseră scârțâind. Îndărătul lor stăteau doi deleni bănuitori, privindu-i când intrară. Urcară pe o rampă abruptă, tăiată în piatră, bodogănind obosiți, pentru a ajunge pe un loc neted aflat mai sus. O șa între două steiuri, să tot fi avut vreo sută de pași lățime și două sute lungime, înconjurată de pereți

stâncoși verticali. Pe margini erau risipite câteva barăci și hambare de lemn, toate înverzite de mușchi bătrân, și o clădire de piatră cam dărăpănată, lipită de stânci, cu fum ieșind printr-un horn pătrat. Alături, o scară îngustă era tăiată în peretele strâmtorii, urcând spre platforma din vârful turnului.

– N-avem unde să fugim, murmură Logen, dacă se-mpute treaba.

Crummock nu făcu decât să rânjească și mai larg.

– Sigur că nu. Ăsta-i tot rostu', nu? Bethod o să creadă că ne-a luat ca din oală.

– Așa o să ne și ia, mârâi Copoiul.

– Mda, da' atunci prietenii voștri au să-l ia pe la spate, și-o să aibă parte de mama și de tata tuturor șocurilor, este? Aproape c-o să merite să-i vedem mutra la nemernicu' ăla mâncător de căcat!

Logen își adună saliva și scuipă pe pământul pietros.

– Mă-ntreb ce mutre o să avem noi atunci… Leșinate și ca niște hoituri, aș zice.

O turmă de oi lățoase se înghesuiau într-un ocol, privind în jur cu ochi mari și behăind. Îngrădite și neajutorate, iar Logen știa prea bine cum se simțeau. Din fort, unde terenul era mult mai înalt, zidul nici nu mai arăta ca un zid. Dacă aveai picioare lungi, puteai să pășești direct pe pasarelă, lângă acel așa-zis parapet șubred și năpădit de mușchi.

– Nu-ți frământa degeaba frumoasa minte, Sângerosule-Nouă, râse Crummock. Fortăreața mea putea fi clădită mai bine, de acord, da' terenu-i cu noi, și munții, și luna, toate zâmbind când ne văd cutezanța. Ăsta-i un loc tare, cu o istorie la fel de tare. Nu știi povestea lui Laffa cel Viteaz?

– N-aș putea spune că da.

Logen nu era complet sigur că dorea s-o audă tocmai atunci, dar se obișnuise de mult să nu capete ce voia.

– Laffa a fost un mare bandit, căpetenie a delenilor, cu mult timp în urmă. Ani întregi au hărțuit toate clanurile din jur, el și frații lui. Într-o vară fierbinte, clanurile s-au săturat, așa că s-au unit și au pornit să-l caute prin munți. Și s-a baricadat aici. Chiar aici, în fortăreața asta, a fost ultimul popas. Laffa cu frații lui și toți ai lor.

– Și ce s-a-ntâmplat? întrebă Copoiul.

– I-au omorât pe toți, le-au tăiat capetele, le-au pus într-un sac și-au vârât sacul în groapa unde se căcau, zâmbi radios Crummock. Cred că de-aia i-au și zis ultima redută, hmm?

– Și asta-i tot? Toată povestea?

– E tot ce știu eu, da' nu-s sigur ce altceva ar mai putea să fie. Cam ăsta a fost sfârșitul lui Laffa, aș zice.

– Mulțumim pentru încurajare.

– Cu plăcere, cu plăcere! Mai am și alte povești, dacă mai vreți!

– Nu, nu, mie mi-a fost de-ajuns, refuză Logen, întorcându-se ca să se îndepărteze, împreună cu Copoiul. O să-mi poți spune mai multe, după ce învingem!

– Ha, ha, Sângerosule-Nouă! strigă Crummock după el. Asta o să fie o poveste în toată regula, nu? Pe mine nu mă duci! Ești la fel ca mine, iubit de lună! Cel mai tare luptăm când avem muntele-n spate și nicio ieșire! Zi că nu-i așa! Ce ne mai place, când n-avem încotro!

– A, da… murmură Logen pentru sine, în timp ce mergea spre poartă. Nimic nu-i mai grozav decât să n-ai încotro s-o iei.

Copoiul stătea la baza zidului, privind în sus spre el și întrebându-se ce să facă pentru a avea o șansă de a încheia săptămâna în viață, el și ceilalți.

– Ar fi bine să dăm jos toată iarba și plantele astea, spuse el. Va fi mult mai greu de urcat.

Tul ridică o sprânceană.

– Ești sigur că nu astea-l țin la un loc?

Ursuzul trase de o viță, care fu urmată de o ploaie de mortar uscat.

– S-ar putea să ai dreptate, oftă Copoiul. Atunci, tăiem cât putem, mm? N-ar strica să lucrăm puțin și în vârf. Să avem niște grămezi de pietre după care să ne-ascundem, când va-ncepe Bethod să tragă cu săgeți în noi.

– Așa facem, încuviință Tul. Și am mai putea să săpăm un șanț aici, în față, ca să le fie mai greu să se-apropie.

– Și pe urmă, închidem poarta, o batem în cuie și îngrămădim lângă ea un morman de pietre, pe dinăuntru.

– Ne va fi greu să ieșim, replică Tul.

Logen pufni.

– Nu ieșitul o să fie problema cea mai importantă, aș zice.

– Aici ai dreptate, râse Crummock, apropiindu-se agale, cu pipa aprinsă în pumnul său gras. De flăcăii lui Bethod ar trebui să avem grijă să nu intre.

– Peticirea zidurilor ăstora ar fi un bun început, ca să fiu și eu mai liniștit, spuse Copoiul, arătând apoi spre copacii crescuți până mai sus de zid. Pe ăștia trebuie să-i tăiem, îi facem surcele, luăm niște pietre, facem mortar și tot ce-o mai fi nevoie. Crummock, oamenii tăi sunt în stare de-așa ceva? Aveți unelte?

Crummock pufăi din pipă, privindu-l pe Copoi lung, încruntat, apoi suflă fumul maroniu.

– S-ar putea, da' n-am de gând să primesc ordine de la unu' ca tine, Copoiule. Luna-mi cunoaște talentele, și mă pricep la omorât, nu la zidărit.

Ursuzul își dădu ochii peste cap.

– Și ordinele de la cine le primești? vru să știe Logen.

– De la tine, Sângerosule-Nouă, nu de la altu'! Luna te iubește, eu iubesc luna, iar tu ești omul potrivit pentru…

– Atunci, adună-ți oamenii și treceți naibii la tăiat lemne și piatră. M-am săturat de toate palavrele tale.

Cu o mutră acră, Crummock își scutură scrumul, lovind pipa de zid.

– N-aveți niciun haz, măi, băieți, numai griji vă faceți și alta nu. Trebuie să vedeți și partea bună. Tot ce se poate întâmpla mai rău e ca Bethod să nu se-arate!

– Asta-i cel mai rău? se holbă la el Copoiul. Ești sigur? Și dacă Bethod vine și carlii lui îți dărâmă zidul ca pe-o grămadă de bălegar și ne omoară pân-la unu'?

Fruntea lui Crummock se încreți. Privi încruntat în pământ. Miji ochii spre nori.

– Adevărat, consimți el, zâmbind. Aia-i cel mai rău. Ai o minte ageră, băiete.

Copoiul oftă prelung, cu privirea spre vale. N-o fi fost zidul așa cum speraseră, dar poziția avea avantajele ei. Să urci panta aia abruptă împotriva unui grup de oameni duri, aflați mai sus și care

nu mai aveau nimic de pierdut, gata să te omoare și mai mult decât capabili s-o facă. Așa ceva n-ar fi fost o joacă pentru nimeni.

– Acolo, jos, e greu să te organizezi, remarcă Logen, parcă citindu-i gândurile Copoiului. Mai ales când plouă cu săgeți peste tine și n-ai unde să te ascunzi. Cam greu ca să mai conteze numerele. Nu mi-ar prea plăcea să-ncerc o figură ca asta. Dacă vin, cum o să facem?

– Socot c-o să ne-mpărțim în trei grupuri, arătă Copoiul cu capul spre turn. Eu merg acolo, sus, cu cincizeci din ăi mai buni arcași. E un loc bun ca să tragă. Sus și ferit, cu vedere în fața zidului.

– Mhm, făcu Ursuzul.

– Poate niște băieți mai voinici o s-arunce și câteva pietroaie.

– Un pietroi pot s-arunc și eu, spuse Tul.

– Merge. Pe urmă, flăcăii noștri de pe zid vor fi gata să-i ia în luptă corp la corp, dacă se ajunge acolo. Ăsta cred c-o să fie grupu' tău, Logen. Dow, Fior și Tichie Roșie pot să-ți fie ajutoare.

Logen dădu din cap, fără să se arate deloc încântat.

– Mda, în regulă.

– Apoi, Crummock sus, în spate, cu delenii lui, vor fi gata să atace, dacă răzbesc prin poartă. Și dacă rezistăm mai mult de-o zi, poate scăpăm cu bine. Delenii pe zid, Logen și ceilalți în spate.

– Grozav plan, pentr-un omuleț ca tine! îl bătu Crummock pe umăr cu mâna lui uriașă, gata-gata să-l trântească pe burtă. De parcă luna ți l-ar fi spus, când dormeai! O vorbuliță n-aș schimba din el! adăugă, trântindu-și pumnul cărnos în palmă. Tare-mi mai place un atac ca lumea! Nădăjduiesc că sudicii n-o să vină, ca să lase mai mulți pentru noi, ăștilalți. Uite-acum aș vrea să m-arunc în luptă!

– Bravo ție, mormăi Copoiul. Poate-ți găsim vreo râpă, să te-arunci în ea.

Miji ochii spre soare, uitându-se din nou la zidul în care le stăteau toate speranțele. N-ar fi încercat să-l escaladeze, pe partea din afară, dar nu era nici pe departe atât de înalt, gros și rezistent pe cât i-ar fi convenit. Oricum, lucrurile nu-s întotdeauna așa cum ai vrea, vorba lui Treicopaci. Măcar o dată, însă, n-ar fi stricat.

– Capcana-i gata, declară Crummock, rânjind cu privirea spre

vale.

Copoiul dădu din cap.

– Singura întrebare e: cine-o să cadă-n capcană. Bethod sau noi?

În întunericul nopții, Logen mergea printre focuri. În jurul unora stăteau grupați carli, bând berea lui Crummock, fumându-i chagga și spunându-și istorioare amuzante. Lângă altele se așezaseră oameni ai dealurilor, arătând ca niște lupi în lumina schimbătoare, cu blănurile lor aspre, părul încâlcit și fețele vopsite. Undeva, unul cânta. Cântece ciudate, într-o limbă ciudată, cu țipete și triluri ca ale animalelor și păsărilor din pădure, înălțându-se și coborând ca piscurile și văile. Logen trebuia să recunoască: fumase și el, și băuse, pentru prima oară după mult timp. Simțea că toate erau mai calde. Focurile, și oamenii, până și vântul rece. Își croia drum prin beznă, căutând focul unde stăteau Copoiul și ceilalți, fără să aibă habar încotro era. Se rătăcise, și nu doar într-un singur sens.

– Câți oameni ai ucis, tati?

Asta trebuia să fie fiica lui Crummock. Prin tabăra aceea nu erau prea multe voci ascuțite, din păcate. Logen distingea în întuneric silueta uriașă a căpeteniei, cu cei trei copii ai săi așezați alături și armele imense rezemate la îndemână.

– A, am omorât o legiune-ntreagă, Isern, răsună glasul gros al lui Crummock, în timp ce Logen se apropia. Nici nu mai țiu minte câți. N-o fi tatăl vostru mereu cu mințile acasă, da-i un dușman de moarte pentru mulți. Unu' din ăi mai răi. O să vedeți voi cu ochii voștri, de-aproape, când o să vie Bethod și ăi de-l ling în cur.

Ridică privirea și-l văzu pe Logen apropiindu-se prin noapte.

– Îs gata să jur, și nu mă-ndoiesc că și Bethod ar jura cu mine, că-n tot Nordu-i doar un singur ticălos mai al dracu', și mai sângeros, și mai greu de-nvins ca tatăl vostru.

– Și cine-i ăla? se interesă băiatul cu scutul.

Logen simți un gol în suflet, când Crummock ridică degetul spre el.

– Păi, uite ăsta de colo. Sângerosul-Nouă.

Fata se uită încruntată la Logen.

– Un fleac. Poți să-l bați, tati!

– Pe toți morții, nu eu! Nici să n-o zici, fată, că fac o baltă de pișat mare cât să te-neci tu-n ea!

– Nu pare cine știe ce.

– Și asta-i o lecție pentru voi, toți trei. Să nu pari cine știe ce, să nu arăți prea grozav, să nu zici prea multe, ăsta-i primu' pas ca să fii periculos, nu, Nouădegete? Și pe urmă, când îl lași pe nenorocit să plece, i-un șoc de două ori mai mare pentru diavolu' care s-o nimeri. Șocu' și uimirea, frumusețile mele mici, și iuțeala de mână, și lipsa de îndurare. Astea-s treburile care fac din tine un ucigaș. Mărimea, puterea și glasu' de tunet îs și ele-n regulă, da' nimica nu se compară cu iuțeala aia ucigașă, monstruoasă și nemiloasă – mm, Sângerosule-Nouă?

Era o lecție dură pentru copii, dar și Logen o învățase de mic, de la tatăl lui, și-n atâția ani n-o uitase o clipă.

– E un adevăr trist. Cel ce lovește primul adesea lovește și ultimul.

– Ba bine că nu! strigă Crummock, plesnindu-se pe coapsă. Bine zis! Da'-i un adevăr vesel, nu trist. Îl mai țineți minte pe bătrânu' Wilum, nu, copiii mei?

– Tunetu' i-a venit de hac! strigă băiatul cu scutul. Într-o furtună, sus pe Locurile-Nalte!

– Așa e! Stătea și el acolo, și-odată un zgomot de parcă se năruia lumea și-un fulger orbitor ca soarele, și Wilum mort ca cizmele mele.

– I-au luat foc cracii! râse fata.

– Chiar așa, Isern. Ai văzut ce repede-a murit, ce șocat a fost, ce nemilos s-a arătat trăsnetu'?…

Ochii lui Crummock se abătură spre Logen.

– Așa s-ar întâmpla și dacă v-ați pune de-a curmezișu' omului de colo. O vorbă urâtă să-i zici, și-ntr-o clipă…

Bătu din palme, cu un pocnet sonor, făcându-i pe cei trei copii să tresară.

– … te-a trimis 'napoi în țărână. Mai iute decât l-a ucis ceru' pe Wilum, și nu cu mai multă părere de rău. Viața voastră atârnă de un fir în fiece clipă cât stați la doi pași de afurisitul ăsta care-arată de parcă n-ar fi nimica de capu' lui, nu-i așa, Sângerosule-Nouă?

– Păi… murmură evaziv Logen, căruia nu-i prea plăcea discuția.

– Și-atuncea, câți oameni ai omorât? strigă la el fata, ridicând sfidător bărbia.

Crummock râse, ciufulindu-i părul.

– Numerele nu-s făcute ca să conteze prea mult, Isern! E regele ucigașilor! Nu se află om mai ucigător, nicăieri sub lună.

– Și cu Temutu' cum e? vru să știe băiatul cu sabia.

– Oooo, gânguri Crummock, cu un zâmbet lat cât toată fața. Ăla nu-i om, Scofen. E altceva. Da' mă-ntreb… Fenris Temutul și Sângerosul-Nouă, porniți să se omoare între ei? continuă el, frecându-și palmele. Uite, *asta-i* o tărășenie pe care mi-ar plăcea s-o văd. *Ăsta-i* lucrul peste care i-ar plăcea lunii să strălucească.

Ochii i se ridicară spre cer, iar Logen îi urmări direcția privirii. Luna stătea pe boltă, mare și albă, strălucitoare ca un foc nou.

Bătrâni nesuferiți

Ferestrele înalte stăteau deschise, lăsând o briză milostivă să sufle prin salonul spațios, pentru a aplica din când în când sărutări înviorătoare pe chipul transpirat al lui Jezal, făcând și tapiseriile vechi și vaste să fâlfâie și să foșnească. În salonul acela, toate erau peste măsură de mari – ușile ca niște guri de peșteră depășeau de trei ori înălțimea unui om, iar tavanul, zugrăvit cu imagini ale popoarelor lumii plecându-se în fața unui soare enorm, se afla la o înălțime de două ori cât a ușilor. Pânzele imense de pe pereți reprezentau personaje în mărime naturală, în diverse posturi maiestuoase, ale căror expresii războinice îi provocau lui Jezal șocuri incomode ori de câte ori întorcea capul.

Părea un spațiu pentru oameni mari, pentru oameni înțelepți, pentru eroi de epopee sau ticăloși puternici. Un loc al giganților. Jezal se simțea ca un nătărău mărunt, neînsemnat și fără minte.

– Brațul domniei voastre, dacă binevoiți, Maiestate, murmură unul dintre croitori, reușind să-i dea lui Jezal ordine în timp ce rămânea zdrobitor de slugarnic.

– Da, desigur… scuze…

Jezal ridică brațul puțin mai sus, înjurând în sinea lui că iar își prezentase scuze. Acum era rege, după cum îi spunea încontinuu Bayaz. Dacă-l îmbrâncea pe vreunul dintre croitori pe fereastră, n-ar fi fost necesară nicio scuză. Probabil omul i-ar fi mulțumit cu efuziune pentru atenția acordată, în timp ce se prăvălea spre pământ. Așa, însă, croitorul afișă doar un zâmbet înlemnit, desfășurându-și calm panglica de măsurat. Colegul lui stătea ghemuit, făcând ceva asemănător prin jurul picioarelor lui Jezal. Al treilea nota meticulos toate observațiile într-un registru cu coperte marmorate.

Jezal trase prelung aer în piept, uitându-se încruntat în oglindă. De acolo îl privea un tânăr idiot și nesigur pe sine, cu o cicatrice pe bărbie, drapat în fâșii de material sclipitor, de parcă ar fi fost o

momâie de croitorie. Arăta și se simțea, cu siguranță, mai degrabă ca un bufon decât ca un rege. Arăta ca o glumă și, fără îndoială, ar fi râs, dacă poanta cea ridicolă n-ar fi fost el însuși.

– Poate ceva după moda osprianǎ, atunci?

Bijutierul Regal puse încă o aiureală de lemn pe capul lui Jezal și examină rezultatele. Era departe de-a fi un progres. Drăcovenia arăta cam ca un candelabru întors cu susu-n jos.

– Nu, nu! se răsti Bayaz, cam iritat. Mult prea împodobită, mult prea iscusită, mult prea mare. Abia dac-o să se poată ține pe picioare, cu blestemăția asta! Trebuie să fie respectabilă, ușoară. Ceva cu care un om să poată lupta!

Bijutierul Regal clipi din ochi.

– O să lupte cu coroana pe cap?

– Nu, dobitocule! Dar trebuie să arate ca și cum ar putea s-o facă!

Bayaz veni în spatele lui Jezal, îi smulse de pe cap parascovenia de lemn și o azvârli cu zgomot pe pardoseala lustruită. Apoi, îl apucă pe Jezal de brațe și privi, peste umărul lui, imaginea din oglindă.

– Ăsta-i un rege războinic în cea mai aleasă tradiție! Moștenitorul natural al Regatului lui Harod cel Mare! Un luptător fără pereche, care a rănit și a fost rănit, care a condus oștiri la victorie, care a ucis oameni cu zecile!

– Cu zecile…? murmură Jezal, nesigur.

Bayaz nu-l luă în seamă.

– Un om care se simte la fel de bine în șa și cu sabia-n mână, ca și pe tron, cu sceptrul! Coroana lui trebuie să fie potrivită cu armura. Trebuie să meargă cu armele. Cu oțelul. Acum înțelegi?

Bijutierul dădu din cap, încet.

– Cred că da, stăpâne.

– Bun. Și încă un lucru.

– Domnul nu trebuie decât să-l numească.

– Să-i pui un diamant cu curu’ mare.

Umil, bijutierul înclină capul.

– E de la sine înțeles.

– Și acum, afară. Afară, toată lumea! Maiestatea Sa trebuie să rezolve probleme de stat.

Registrul se închise, panglicile se strânseră într-o clipă, fâșiile de material fură date la o parte. Croitorii și Bijutierul Regal se retraseră de-a-ndăratelea spre ușă, ieșind cu plecăciuni și murmure servile, după care ușile enorme, cu incrustații aurii, se închiseră fără zgomot. Jezal se abținu cu greu să-i însoțească. Tot uita că de-acum el era Maiestatea Sa.

– Am treburi de făcut? întrebă, întorcându-se de la oglindă și dându-și toată silința să vorbească firesc, cu un aer de stăpân.

Bayaz îl conduse pe holul mare de-afară, care avea pereții acoperiți cu hărți ale Uniunii desenate cu multă măiestrie.

– Ai treabă cu Consiliul tău Închis.

Jezal înghiți în sec. Simpla denumire a instituției îl intimida. Să stai în camere de marmură, să ți se ia măsurile pentru haine noi, să ți se spună Maiestatea Voastră, toate acestea îl zăpăceau de cap, dar nu necesitau eforturi prea mari din partea lui. Acum, i se cerea să ia loc chiar în inima guvernului. Jezal dan Luthar, cândva vestit în lung și-n lat pentru neștiința lui monumentală, avea să împartă aceeași încăpere cu cei mai puternici doisprezece oameni din Uniune. Aveau să aștepte din partea sa decizii care afectau mii de vieți. I se cerea să fie de capul lui în arena politicii, a legii și a diplomației, când singurele lui domenii adevărate de competență erau scrima, băutura și femeile – și era nevoit să consimtă că, în ultima privință cel puțin, nu părea chiar atât de expert pe cât se socotise odinioară.

– Consiliul Închis? întrebă el, cu un glas mai degrabă feminin decât regesc, și fu nevoit să și-l dreagă. Este vreo problemă importantă anume? continuă, într-un mormăit gros și neconvingător.

– Azi a sosit o veste năucitoare din Nord.

– Așa…?

– Mă tem că Lordul Mareșal Burr a murit. Armata are nevoie de un comandant nou. Discuția o să dureze, probabil, câteva ore bune. Pe-aici, Maiestate.

– Ore? murmură Jezal, bocănind cu ghetele în josul unei scări late de marmură.

Câteva ore în compania Consiliului Închis. Își frecă palmele una

de alta, nervos.

Bayaz părea să-i ghicească gândurile.

– Nu aveți de ce vă teme de lupii ăia bătrâni. Sunteți stăpânul lor, orice-ar vrea ei să creadă. Îi puteți înlocui oricând, sau îi puteți pune-n fiare, la o adică, dacă așa doriți. S-ar putea să fi uitat. N-ar strica să li se aducă aminte, la momentul potrivit.

Ieșiră printr-o poartă înaltă, flancată de Cavaleri ai Corpului, cu coifurile la subsuoară, dar păstrându-și chipurile atât de inexpresive, încât parcă ar fi avut vizierele coborâte. Afară se întindea o grădină mare, mărginită pe toate cele patru laturi de o colonadă umbroasă, ai cărei stâlpi de marmură albă erau sculptați în formă de copaci înfrunziți. Din fântânile arteziene susura apă, scânteind în lumina soarelui. Două păsări portocalii enorme, cu picioarele subțiri ca niște rămurele lungi, se plimbau pline de importanță pe un gazon tuns impecabil. Îl priviră cu trufie pe Jezal, în lungul ciocurilor arcuite, pe când trecea prin apropiere, la fel de convinse ca el, fără îndoială, că nu era decât un impostor nerușinat.

Jezal se uita la florile viu colorate, la verdeața sclipitoare și la frumoasele statui. Se uita la zidurile străvechi, năpădite de plante agățătoare roșii, albe și verzi. Chiar era cu putință ca toate acestea să-i aparțină lui? Toate acestea, și întregul Agriont, pe deasupra? Pășea acum pe urmele marilor regi din vechime? Ale lui Harod, Casamir și Arnault? I se împotmolea mintea. Fu nevoit să clipească, scuturând din cap, așa cum mai făcuse deja de-o sută de ori în ziua aceea, numai ca să nu cadă de pe picioare. Nu era același om din urmă cu o săptămână? Își frecă barba, ca pentru a se convinge, și simți cicatricea de dedesubt. Același om care fusese udat de ploaie pe câmpia întinsă, care fusese rănit printre pietre, care mâncase carne de cal friptă doar pe jumătate, ba chiar cu bucurie?

Își drese glasul.

– Aș dori foarte mult… nu știu dacă ar fi posibil… să vorbesc cu tatăl meu?

– Tatăl domniei voastre a murit.

Jezal se ocărî în sinea lui.

– Sigur că da, voiam să zic… cu omul pe care l-am crezut tatăl meu.

– Și ce credeți că v-ar spune? Că a luat o hotărâre greșită? Că avea datorii? Că a primit bani de la mine în schimbul creșterii domniei voastre?

– A primit bani…? murmură Jezal, simțindu-se mai singur ca oricând.

– Familiile rareori adoptă orfani din mărinimie, chiar și acelea cu maniere elegante. Datoriile au fost achitate, și chiar mai mult decât atât. Am lăsat instrucțiuni să luați lecții de scrimă imediat ce puteați ține în mână o lamă de oțel. Să primiți un post în Garda Regelui și să fiți încurajat să participați la Turnirul de vară. Să fiți cât mai bine pregătit, pentru eventualitatea că va sosi și ziua asta. Iar instrucțiunile mi s-au îndeplinit întocmai. Dar vă puteți da seama că o întâlnire între domniile voastre poate fi o scenă extrem de stânjenitoare pentru amândoi. Una pe care ar fi mai bine s-o evităm.

Jezal oftă întretăiat.

– Desigur. Mai bine s-o evităm.

Apoi, prin minte i se strecură un gând neplăcut.

– Este… este Jezal numele meu adevărat?

– Acum, că ați fost încoronat, da, răspunse Bayaz, după care înălță o sprânceană. De ce, ați prefera altul?

– Nu… Nu, în niciun caz.

Întoarse capul, înghițindu-și lacrimile. Vechea lui viață fusese o minciună, iar cea nouă părea o minciună și mai mare. Până și propriul său nume era o invenție.

Mai merseră câteva momente prin grădină, pășind pe pietrișul care scrâșnea sub picioare, atât de perfect și curat, încât Jezal se întrebă dacă nu cumva fiecare pietricică era spălată zilnic cu mâna.

– Lordul Isher vă va înfățișa multe plângeri, în săptămânile și lunile care vor urma.

– Da? întrebă Jezal, apoi tuși, își trase nasul și luă o expresie cât mai curajoasă. De ce?

– I-am promis că cei doi frați ai lui vor fi făcuți lorzi șambelan și cancelar ai Consiliului Închis. Că familia lui va fi preferată înaintea tuturor celorlalte. Acesta a fost prețul sprijinului său la vot.

– Înțeleg. Deci, trebuie să onorez înțelegerea?

– Categoric, nu.

Jezal se încruntă.

– Nu sunt sigur că…

– După dobândirea puterii, trebuie să vă distanțați imediat de toți aliații. Vor considera că victoria domniei voastre le aparține, și nicio recompensă nu-i va satisface vreodată. În schimb, trebuie să vă favorizați dușmanii. Se vor repezi la orice dar mărunt, știind că nu-l merită. Heugen, Barezin, Skald, Meed – aceștia sunt oamenii pe care trebuie să-i aduceți în cercul Maiestății Voastre.

– Și pe Brock, nu?

– Pe Brock, niciodată. A ajuns prea aproape de câștigarea coroanei ca să se simtă vreodată mai prejos de ea. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să fie pus la punct. Dar nu înainte de a vă simți sigur pe poziție și de a avea un sprijin cât mai larg.

– Înțeleg…

Jezal își umflă obrajii. Se vedea limpede că regalitatea însemna mai mult decât veșminte scumpe, aere trufașe și întotdeauna jilțul cel mai înalt.

– Pe aici.

Părăsiră grădina, intrând într-un coridor umbrit, cu lambriuri de lemn negru și niște panoplii pline cu arme vechi de să-ți stea mintea-n loc. Tot felul de armuri complete luceau în poziția drepți: platoșe și zale, spaliere și cuirase, toate pecetluite și înnobilate cu soarele de aur al blazonului Uniunii. Săbii ceremoniale, mari cât un stat de om, și halebarde încă mai lungi, erau prinse pe perete, într-o procesiune complicată. Sub ele era montată o armată întreagă de securi, ghioage, buzdugane, lame drepte și arcuite, lungi și scurte, mai subțiri sau mai groase. Arme făurite în Uniune, arme capturate de la gurkieni, arme furate de la styrienii morți pe câmpurile de bătălie însângerate. Victorii și înfrângeri, comemorate în oțel. Departe, sus, stindardele regimentelor uitate, măcelărite glorios până la ultimul, în războaiele de demult, atârnau zdrențuite și lipsite de viață pe prăjinile calcinate.

În capătul îndepărtat al acestei colecții se înălța o ușă dublă masivă, neagră și neornamentată, la fel de îmbietoare ca un eșafod. Era încadrată de doi Cavaleri Vestitori, solemni ca niște călăi, cu coifurile înaripate sclipind. Oameni însărcinați nu numai cu paza

centrului de guvernare, ci și să ducă Ordinele Regelui în orice colț al Uniunii unde era necesar. Ordinele lui, își dădu seama Jezal, cu încă o tresărire bruscă a nervilor.

– Maiestatea Sa solicită o audiență la Consiliul Închis, intonă Bayaz.

Cei doi întinseră câte o mână și deschiseră ușile grele. Dinăuntru se făcu auzit un glas furios:

– Trebuie să mai facem concesiuni, altfel vor urma și alte tulburări! Nu putem, pur și simplu, să…

– Domnule Înalt Judecător, avem un oaspete.

Camera Albă era cam dezamăgitoare, după strălucirea din restul palatului. Nu foarte spațioasă, avea pereții albi lipsiți de orice podoabe. Ferestrele erau înguste, aproape ca ale unei celule, făcând încăperea să rămână întunecoasă chiar și în zilele cele mai însorite. De nicăieri nu trăgea curentul, astfel că aerul era incomod de închis și stătut. Singura piesă de mobilier era o masă lungă de lemn închis la culoare, plină de hârtii, și șase scaune simple și tari, rânduite de-o parte și de alta, pe când un altul, vizibil mai înalt decât celelalte, stătea în capul mesei. Propriul lui scaun, bănui Jezal.

Membrii Consiliului Închis se ridicară în picioare când Jezal intră, fără tragere de inimă, în cameră. Era cel mai înfricoșător grup de bătrâni care-ar fi putut să fie adunați la un loc, și toți se uitau țintă la el, așteptând în tăcere. Tresări când ușa fu închisă zgomotos în spatele lui, cu zăvorul tras neliniștitor de categoric.

– Maiestatea Voastră, începu Lordul Șambelan, cu o adâncă plecăciune, fie-ne îngăduit, colegilor mei și mie, să vă felicităm cei dintâi pentru binemeritata urcare pe tron. Cu toții considerăm că sunteți un demn înlocuitor al Regelui Guslav și așteptăm cu nerăbdare să vă ajutăm cu sfatul nostru, precum și să vă îndeplinim ordinele, în lunile și anii ce vin.

Se înclină din nou, iar adunarea redutabililor moșnegi bătu din palme, într-o salvă de aplauze politicoase.

– Ei, vă mulțumesc tuturor, răspunse Jezal, plăcut surprins, oricât de puțin s-ar fi simțit un demn înlocuitor al oricui.

Poate că întâlnirea n-avea să fie atât de dureroasă pe cât se temuse. Bătrânii lupi păreau destul de bine îmblânziți.

– Vă rog, permiteți-mi să fac prezentările, murmură Hoff. Arhilectorul Sult, conducătorul Inchiziției Maiestății Voastre.

– E o cinste să vă slujesc, Maiestate.

– Înalt Judecător Marovia, principalul Lord al Legii.

– Asemenea, Maiestate, o nespusă onoare.

– Pe Lordul Mareșal Varuz cred că deja îl cunoașteți bine.

Bătrânul militar zâmbi radios:

– A fost un privilegiu să vă instruiesc în trecut, Maiestatea Voastră, iar de-acum încolo va fi un privilegiu să vă ofer sfatul.

Și continuară tot așa, Jezal zâmbind și dând din cap spre fiecare pe rând: Halleck, Lordul Cancelar… Torlichorm, Înaltul Consul… Reutzer, Lordul Amiral al Flotei – și așa mai departe, și așa mai departe… În sfârșit, Hoff îl pofti pe jilțul înalt din capul mesei, iar Jezal se întronă, sub zâmbetele Consiliului Închis. Le rânji prostește câteva clipe, apoi se reculese.

– Da, vă rog să luați loc.

Bătrânii se așezară, vreo doi dintre ei strâmbându-se vizibil de durere, când genunchii țepeni scârțâiau și spinările anchilozate trosneau. Bayaz se trânti nepăsător pe scaunul din celălalt capăt al mesei, față-n față cu Jezal, de parcă acolo și-ar fi petrecut toată viața. Robele foșneau, în timp ce fundurile bătrâne se potriveau pe lemnul lustruit, și treptat în cameră se lăsă o liniște mormântală. Locul de lângă Varuz rămăsese liber. Era cel unde ar fi stat Lordul Mareșal Burr, dacă nu era trimis la datorie în Nord. O duzină de bătrâni antipatici, despre care până nu demult crezuse că ocupau vârful puterii, răspundeau acum cu toții în fața lui. Era o situație pe care nu și-ar fi putut-o imagina nici în cele mai dezlănțuite vise cu ochii deschiși. Își drese glasul.

– Rogu-vă, continuați, domnii mei. Voi încerca să prind totul din mers.

Hoff zâmbi umil.

– Firește, Maiestatea Voastră. Dacă aveți nevoie de explicații, în orice moment, nu e nevoie decât să le cereți.

– Vă mulțumesc, răspunse Jezal, vă mul…

Glasul scrâșnit al lui Halleck îl întrerupse:

– Prin urmare, să revenim la chestiunea disciplinei din rândurile

țărănimii.

– Am pregătit deja concesii! se răsti Sult. Concesii pe care țăranii s-au bucurat să le accepte.

– Un bandaj peticit pe o rană purulentă! replică Marovia. Nu e decât o problemă de timp până când rebeliunea va reîncepe. Singura cale de a o evita este aceea de a-i da omului de rând ce anume dorește. Nu mai mult decât e cinstit! Trebuie să-l implicăm în procesul de guvernare.

– Să-l implicăm! se strâmbă Sult.

– Trebuie să le transferăm moșierilor povara impozitelor!

Ochii lui Halleck se ridicară spre tavan.

– Nu-ncepeți iar cu prostiile astea.

– Actualul nostru sistem rezistă de secole! lătră Sult.

– De secole scârțâie! ripostă Marovia.

Jezal își drese glasul, iar capetele bătrânilor se întoarseră brusc spre el.

– Nu s-ar putea ca fiecare om să plătească un impozit proporțional cu câștigul, indiferent dacă e țăran sau nobil…? Și atunci, poate că…

Nu mai continuă. I se păruse o idee destul de simplă, dar acum toți cei unsprezece birocrați se holbau la el șocați, cam ca și cum în cameră ar fi fost lăsat să intre un animal de casă, care se hotărâse dintr-odată să-și spună părerea în problema fiscală. La capătul opus al mesei, Bayaz își examina tăcut unghiile. Nicio șansă de ajutor din partea lui.

– Ăă, Maiestatea Voastră, se aventură Torlichorm, pe un ton liniștitor, un asemenea sistem ar fi aproape imposibil de administrat.

Și clipi, de parcă ar fi spus: „Oare cum reușiți să vă îmbrăcați, când nici nu știți pe ce lume trăiți?”

Jezal roși până-n vârful urechilor.

– Înțeleg.

– Subiectul impozitării este incredibil de complex, spuse tărăgănat Halleck – și-i aruncă lui Jezal o privire care părea să spună: „E mult prea complex ca să intre în fărâmița aia de minte a ta.”

– Poate ar fi mai bine, Maiestatea Voastră, dacă ați lăsa detaliile

acestea obositoare în seama umililor slujitori ai domniei voastre.

Marovia avea un zâmbet înțelegător, care spunea: „Poate ar fi mai bine să vă țineți gura și să nu-i mai faceți pe oamenii mari să se simtă prost.”

– Desigur, se adânci Jezal în scaun, cu o expresie rușinată. Desigur.

Și continuară tot așa, în timp ce orele dimineții treceau, în timp ce fasciculele de lumină de la ferestre lunecau încet peste maldărele de hârtii întinse pe masa lată. Treptat, Jezal începea să descifreze regulile jocului. Îngrozitor de complex, și în același timp îngrozitor de simplu. Jucătorii vârstnici erau împărțiți cam în două echipe. Arhilectorul Sult și Înaltul Judecător Marovia erau căpitanii, luptând feroce pentru fiecare subiect, indiferent cât de mărunt, fiecare cu câte trei susținători care le dădeau dreptate orice-ar fi spus. Între timp, Lordul Hoff, asistat nevolnic de Lordul Mareșal Varuz, juca rolul de arbitru, chinuindu-se să clădească punți peste prăpastia de netrecut dintre cele două tabere înverșunate.

Greșeala lui Jezal nu fusese aceea de a crede că n-avea să știe ce să spună – deși, desigur, nici nu știa. Greșise crezând că ar fi vrut cineva ca el să vorbească. Nu-i interesa decât să-și continue luptele lor zadarnice. Se obișnuiseră, poate, să rezolve problemele de stat cu un nătărău bălos în capul mesei. Jezal își dădea acum seama că și în el vedeau un suveran asemănător. Și începea să se întrebe dacă nu cumva aveau dreptate.

– Dacă Maiestatea Voastră ar putea să semneze aici… și aici… și aici… și acolo…

Tocul scârțâia pe hârtii, hârtii și alte hârtii, glasurile bătrânești turuiau monoton și se înfierbântau și se ciorovăiau. Bărbații cărunți zâmbeau, oftau și clătinau îngăduitor din capete ori de câte ori Jezal scotea câte un cuvânt, așa că vorbea din ce în ce mai puțin. Îl asaltau cu laude și-l orbeau cu explicații. Îl legau fedeleș cu ore întregi de vorbărie despre legi, formalități, tradiții, toate fără niciun sens. Încet, Jezal se făcea tot mai mic pe jilțul său incomod. Un servitor aduse vin, iar el bău, și se îmbătă, și se plictisi și mai mult, și cu timpul deveni tot mai beat și mai plictisit. Minut după minut, la nesfârșit, Jezal începea să înțeleagă: nimic nu era atât de

indescriptibil de plicticos, odată ce-i descopereai mecanismele, decât puterea supremă.

– Și acum, o chestiune tristă, remarcă Hoff, după ce discuția cea mai recentă se pleoștise într-un compromis lipsit de convingere. Colegul nostru, Lordul Mareșal Burr, a murit. Trupul lui este în drum spre noi, din Nord, și va fi înhumat cu toate onorurile. Până atunci, însă, avem datoria de a recomanda un înlocuitor. Primul scaun care urmează a fi ocupat în această cameră, de la moartea stimatului Cancelar Feekt. Lord Mareșal Varuz?

Bătrânul militar își drese glasul, strâmbându-se ca și cum tocmai și-ar fi dat seama că urma să deschidă un stăvilar ce putea foarte bine să-i înece pe toți.

– Există doi concurenți clari pentru postul lui. Amândoi sunt oameni de o bravură și experiență neîndoielnice, ale căror merite sunt bine cunoscute acestui consiliu. Nu mă îndoiesc că fie generalul Poulder, fie generalul Kroy ar…

– Nu poate încăpea nici cel mai mic dubiu că Poulder este omul cel mai potrivit! mârâi Sult, iar Halleck își exprimă imediat consimțământul.

– Dimpotrivă! șuieră Marovia, în murmurele furioase ale taberei lui. Kroy e pe departe cea mai bună alegere!

Era un domeniu în care, ca ofițer cu o anume experiență, Jezal simțea că și-ar fi putut aduce măcar o minusculă contribuție, dar nimeni din Consiliul Închis nu se gândea, măcar, să-i ceară părerea. Se bosumflă în scaun și mai luă o sorbitură de vin din cupă, în timp ce lupii cei bătrâni continuau să se muște cu furie unii pe alții.

– Poate ar fi bine să discutăm mai târziu problema, pe larg! interveni Lordul Hoff, peste dezbaterea tot mai aprinsă. Detaliile subiectului încep să-l obosească pe Maiestatea Sa, iar chestiunea nu e deosebit de urgentă!

Sult și Marovia se uitară urât unul la altul, dar nu spuseră nimic. Hoff scoase un oftat de ușurare.

– Foarte bine. Următorul punct de pe ordinea de zi se referă la aprovizionarea armatei noastre din Englia. Colonelul West ne scrie, în depețele sale…

– West? îl întrerupse Jezal, cu glasul îngroșat de vin,

îndreptându-se brusc de spate.

Numele avusese efectul sărurilor de mirosit asupra unei fete în pragul leșinului; era ca o stâncă solidă și sigură de care să se agațe în mijlocul acelui haos. Numai de-ar fi fost și West de față, ca să-l ajute, lucrurile ar fi avut cu mult mai mult sens… Clipi din ochi spre scaunul gol de lângă Varuz, pe care Burr îl lăsase în urma lui. O fi fost Jezal beat, dar era rege. Își drese glasul.

– Colonelul West va fi noul meu Lord Mareșal!

Se lăsă o liniște năucită. Cei doisprezece bătrâni se holbau la el. Apoi, Torlichorm chicoti indulgent, ca și cum ar fi întrebat: „Cum îi închidem gura?”

– Maiestatea Voastră, îl cunoașteți personal pe colonelul West, și știți că e un om viteaz, firește…

Întregul consiliu, după câte se părea, ajunsese în sfârșit la un subiect asupra căruia toți puteau fi de acord.

– Mai întâi prin breșa de la Ulrioch și așa mai departe, mormăi Varuz, clătinând din cap, dar, zău, aș…

– … e tânăr și lipsit de experiență și…

– Este un om de rând! completă Hoff, cu sprâncenele ridicate.

– Poulder îi este absolut superior! mârâi Sult spre Marovia.

– Kroy e omul! lătră Marovia la rândul lui.

Torlichorm afișă un zâmbet siropos, ca o doică încercând să calmeze un copil recalcitrant.

– Vedeți așadar, Maiestate, că nici nu ne putem gândi la colonelul West ca la un…

Cupa goală a lui Jezal ricoșă din fruntea pleșuvă a lui Torlichorm cu un pocnet sonor și se rostogoli zăngănind în colțul încăperii. Bătrânul scoase un vaiet de durere și uimire, și alunecă de pe scaun, cu sângele curgându-i din zgârietura prelungă.

– Nu putem? răcni Jezal, în picioare, cu ochii ieșiți din orbite. Îndrăznești să mă iei pe mine cu „nu putem”, ticălos bătrân de căcat ce ești? Ești al meu, toți sunteți ai mei!

Și împungând furios aerul cu un deget:

– Existați ca să mă consiliați, nu să-mi dictați! Aici eu domnesc! Eu!

Înhață călimara și o azvârli de perete, unde se făcu țăndări,

întinzând pe ipsos o uriașă pată neagră și stropind totodată și mâneca albă imaculată a Arhilectorului Sult.

– Eu! Eu! Tradiția de care-avem nevoie aici e aia a supunerii, naibii!

Apoi apucă un teanc de documente și le aruncă spre Marovia, umplând aerul cu hârtii fluturânde.

– Niciodată să nu mai aud că „nu se poate”! Niciodată!

Unsprezece perechi de ochi tâmpi se uitau fix la Jezal. O altă pereche, în capătul opus al mesei, zâmbea. Asta-l înfurie și mai tare.

– Collem West va fi noul meu Lord Mareșal! zbieră el, răsturnându-și scaunul, în culmea mâniei. La următoarea noastră întâlnire voi fi tratat cu respectul cuvenit, că de nu, pe toți vă pun în lanțuri! În lanțuri, dracului, și… și…

Acum îl durea și capul, destul de rău. Aruncase tot ce-i era la îndemână și devenea din ce în ce mai nesigur cum să continue.

Bayaz se ridică în picioare, sever.

– Domnii mei, asta a fost tot pe ziua de azi.

Consiliul Închis nu mai avea nevoie și de altă încurajare. Hârtiile fâlfâiră, mantiile foșniră, scaunele scârțâiră, în timp ce se buluceau fiecare să iasă primul din încăpere. Hoff ajunse pe coridor. Marovia îl urmă îndeaproape, iar după el veni Sult. Varuz îl ajută pe Torlichorm să se ridice de pe jos și-l conduse, ținându-l de cot.

– Iertare, scheuna acesta, în timp ce era scos pe ușă, cu fața plină de sânge, Maiestatea Voastră, îmi cer iertare de mii de ori…

Bayaz stătea sever în capătul mesei, privindu-i pe consilieri cum se grăbeau să iasă. Față-n față cu el, Jezal se clătina, oprit undeva între întețirea furiei și o stânjeneală de moarte, dar tinzând tot mai mult spre cea de-a doua. Păru să treacă o veșnicie până când ultimul membru al Consiliului Închis scăpă în fine din cameră, iar marile uși negre se închiseră în urma lui.

Întâiul dintre Magi se întoarse spre Jezal, iar pe chip i se așternu dintr-odată un zâmbet larg.

– Bine jucat, Maiestatea Voastră, bine jucat.

– Ce…?

Jezal era sigur că se făcuse de râs, atât de rău încât n-avea să-și mai poată reveni niciodată.

– Consilierii domniei voastre se vor gândi de două ori înainte de a vă mai trata cu nepăsare, cred. Nu e o strategie nouă, dar asta n-o face să fie mai puțin eficientă. Și Harod cel Mare avea un temperament înfiorător, pe care și-l folosea excelent. După vreuna dintre crizele sale, nimeni nu mai îndrăznea să-i pună în discuție hotărârile, săptămâni de-a rândul, chicoti Bayaz. Deși bănuiesc că până și Harod s-ar fi codit să-i provoace o rană deschisă propriului său Înalt Consul.

– N-a fost nicio criză! mârâi Jezal, enervându-se din nou; dacă-l asediau niște bătrâni nesuferiți, atunci Bayaz era el însuși principalul vinovat, pe departe. Dacă sunt rege, atunci voi fi tratat ca un rege! Refuz să mi se dicteze în propriul meu palat! De oricine… și-n niciun caz de… vreau să zic…

Bayaz îl privi încruntat, cu o expresie înfricoșător de dură în ochii săi verzi, și vorbi cu un calm înghețat.

– Dacă aveți intenția să vă pierdeți cumpătul cu mine, Maiestate, v-aș recomanda insistent să n-o faceți.

Mânia lui Jezal fusese pe punctul să se stingă deja, iar acum, sub privirea de gheață a lui Bayaz, se topi complet.

– Desigur… îmi pare rău… îmi pare foarte rău…

Închise o clipă ochii, amorțit, după care coborî privirea spre tăblia lustruită a mesei. Niciodată nu-și prezentase scuze pentru nimic. Acum, că era rege, și nu mai trebuia să se scuze în fața nimănui, constată că nu se putea opri.

– N-am cerut eu asta, murmură el cu voce slabă, lăsându-se moleșit pe scaun. Nu știu cum s-a întâmplat. N-am făcut nimic ca s-o merit.

– Sigur că nu, confirmă Bayaz, ocolind încet masa. Niciun om nu poate merita vreodată tronul. De-asta trebuie ca acum să vă străduiți să fiți vrednic de el. În fiecare zi. La fel cum au făcut marii predecesori ai domniei voastre. Casamir. Arnault. Harod însuși.

Jezal trase adânc aer în piept, apoi îl expiră.

– Ai dreptate, desigur. Cum poți să ai întotdeauna dreptate?

Cu un gest umil, Bayaz ridică mâna.

– Întotdeauna am dreptate? Nu prea. Dar am avantajul unei îndelungate experiențe, și mă aflu aici pentru a vă călăuzi cât pot de

bine. Ați pornit cu dreptul pe un drum greu, și ar trebui să fiți mândru, la fel cum sunt și eu. Totuși, există anumiți pași pe care nu-i putem amâna. Iar principalul este nunta domniei voastre.

Jezal căscă gura.

– Nuntă…?

– Un rege necăsătorit este ca un scaun cu trei picioare, Maiestate. Riscă să se răstoarne. Dosul Maiestății Voastre abia a atins tronul, și este departe de a se fi instalat ferm acolo. Aveți nevoie de o soție care să vă aducă sprijin, și mai aveți nevoie și de moștenitori, astfel încât supușii domniei voastre să se simtă în siguranță. Orice amânare va aduce numai ocazii pentru ca dușmanii să acționeze împotriva Maiestății Voastre.

Loviturile cădeau atât de rapid, încât Jezal fu nevoit să se apuce de cap, ca să nu-i explodeze.

– Dușmani…?

Nu încercase întotdeauna să se înțeleagă bine cu toată lumea?

– Puteți fi atât de naiv? Fără îndoială, Lordul Brock complotează deja împotriva domniei voastre. Lordul Isher nu va sta descurajat la nesfârșit. Alții din Consiliul Deschis v-au susținut de teamă, sau au fost plătiți ca s-o facă.

– Plătiți? gâfâi Jezal.

– Un asemenea sprijin nu durează o veșnicie. Trebuie să vă căsătoriți, iar soția dumneavoastră să vă aducă aliați puternici.

– Dar am…

Își linse buzele, nesigur cum să abordeze subiectul.

– Unele angajamente… în sensul ăsta.

– Ardee West?

Jezal deschise pe jumătate gura, ca să-l întrebe pe Bayaz cum de cunoștea atâtea despre încurcăturile lui romantice, dar imediat se gândi mai bine. Bătrânul părea să știe mult mai multe despre el decât știa el însuși, la urma urmei.

– Știu cum e, Jezal. Am avut o viață lungă. Sigur că o iubești. Sigur că ai da orice pentru ea, acum. Dar, crede-mă, aceste sentimente n-au să dureze.

Potrivindu-se incomod pe scaun, Jezal încercă să-și imagineze zâmbetul asimetric al lui Ardee, părul ei mătăsos, sunetul râsului ei.

Felul cum îl consolase atât de mult pe câmpie. Dar îi era greu să se gândească la ea fără a-și aminti dinții înfipți în buza lui, usturimea palmei trase peste față, sunetul mesei care scârțâia ritmic sub ei. Rușinea și vinovăția și complexitatea situației. Glasul lui Bayaz continua să se audă: nemilos de calm, brutal de realist, necruțător de rezonabil.

– Este foarte firesc să-ți iei angajamente, dar viața ta trecută a luat sfârșit, și odată cu ea s-au dus și angajamentele. Acum ești rege, iar poporul tău îți cere să te porți ca un rege. Oamenii au nevoie de cineva pe care să-l privească respectuos. O persoană care, fără niciun efort, e mai presus decât ei. Vorbim despre Înalta Regină a Uniunii. O mamă de regi… Fiica unui fermier, cu tendințe de comportament imprevizibil și aplecare spre băutură? N-aș crede.

La auzul acestei descrieri, Jezal tresări, dar nu-l prea putea contrazice.

– Tu ești un fiu natural. O soție cu o ascendență impecabilă ar da mult mai mare greutate dinastiei tale. Mult mai mult respect. Lumea e plină de femei eligibile, Maiestate, toate născute în familii sus-puse. Fiice de duci și surori de regi, frumoase și cultivate. O lume de prințese dintre care să alegeți.

Jezal își simți sprâncenele înălțându-se. O iubea pe Ardee, desigur, dar Bayaz avea niște argumente nimicitoare. Acum avea mult mai multe la care să se gândească, pe lângă propriile lui nevoi. Dacă gândul la el însuși ca rege era absurd, ideea de a o vedea pe Ardee regină era de trei ori pe-atât. Sigur că o iubea. Într-un fel. Dar… o lume de prințese din care să aleagă? Categoric, unei asemenea fraze era greu să-i găsească vreun cusur.

– Ați înțeles! pocni triumfător din degete Întâiul dintre Magi. Voi trimite vorbă Ducelui Orso al Talinilor, ca fiica lui, Terez, să vă fie prezentată.

Ridică mâna, într-o atitudine liniștitoare:

– Doar pentru început, înțelegeți? Talinii ar fi niște aliați puternici.

Și, zâmbind, se aplecă să-i murmure la ureche:

– Dar nu e nevoie să lași nimic în urmă, dacă ești într-adevăr atașat de fata acea. Știi, regii au adesea țiitoare.

Și cu asta, desigur, chestiunea fu hotărâtă.

Pregătiți pentru tot ce poate fi mai rău

Glokta stătea în sufragerie, cu privirea spre masă, frecându-și cu o mână coapsa îndurerată. Cu cealaltă mână răscolea absent averea în nestemate împrăștiată pe punga de piele neagră.

De ce fac asta? De ce stau aici și pun întrebări? Aș putea să plec la fluxul următor, și nimeni nu mi-ar simți lipsa. Poate să fac un tur al celor mai frumoase orașe din Styria? O croazieră printre Cele O Mie De Insule? Și, în cele din urmă, spre îndepărtatul Thond, sau și mai îndepărtatul Suljuk, ca să-mi trăiesc zilele nenorocite în liniște, printre oameni care nu înțeleg o vorbă din ce spun? Fără să fac rău nimănui? Fără să țin niciun secret? Fără să-mi mai pese cine-i vinovat și cine nevinovat, ce-i adevăr și ce-i minciună, decât le pasă acestor pietricele colorate.

Nestematele scânteiau în lumina lumânărilor, țăcănind laolaltă, gâdilându-i degetele cu care le împingea când încolo, când încoace. *Dar Eminența Sa ar plânge și-ar tot plânge din cauza dispariției mele neașteptate. La fel ar face, îmi imaginez, și casa bancară Valint și Balk. Unde anume, în tot Cercul larg al Lumii, aș fi la adăpost de lacrimile unor stăpâni atât de puternici? Și de ce? Ca să pot ședea pe fundul meu schilod cât e ziua de lungă, așteptând să vină ucigașii? Ca să zac în pat, sfâșiat de dureri, cu gândul la tot ce-am pierdut?*

Privi încruntat pietrele prețioase: curate, frumoase și dure. *Hotărârea am luat-o de mult. Când am primit banii de la Valint și Balk. Când am sărutat inelul învestirii în funcție. Înaintea închisorilor Împăratului, chiar, când am trecut călare podul, convins că numai magnificul Sand dan Glokta ar putea să salveze lumea…*

Un ciocănit tunător răsună în cameră, iar Glokta ridică smucit capul, cu gura fără dinți căscată. *Numai să nu fie Arhilectorul…*

– Deschideți, în numele Eminenței Sale!

Se strâmbă, cu spatele străbătut de un spasm, și se ridică greoi de pe scaun, adunând pietrele grămadă. Cu pumnul, strălucitoare, neprețuite. Fruntea i se îmbrobonase de sudoare.

Dacă Arhilectorul mi-ar descoperi micul tezaur? Chicoti pentru sine, în timp ce înhăța punga de piele. *Voiam să-i spun despre toate astea, chiar voiam, dar niciodată nu părea să fie momentul potrivit. Un fleac, la urma urmei – nimic mai mult decât răscumpărarea unui rege.* Degetele sale bâjbâiau printre pietre și, de-atâta grabă, împinse una de pe masă, iar nestemata căzu sclipind pe podea, cu un sunet ascuțit.

Încă o bătaie în ușă, și mai puternică, făcând încuietoarea masivă să se zgâlțâie.

– Deschideți!

– Acum vin!

Se chinui să se lase în patru labe, cu un geamăt, pornind pe podea, în timp ce gâtul îi ardea de durere. O văzu – o piatră verde plată, pe podele, lucind viu în lumina focului.

Te-am prins, nefericito! O înhăță, se ridică în picioare, ținându-se de marginea mesei, și închise punga, îndoind-o o dată și încă o dată. *N-am timp s-o ascund.* O vârî în cămașă, împingând-o în jos până sub cingătoare, și porni șchiopătând spre ușa din față, ștergându-și chipul asudat, aranjându-și hainele, străduindu-se să arate cât mai netulburat.

– Vin! Nu e nevoie să…

Patru practicieni uriași năvăliră în apartament, pe lângă el, aproape răsturnându-l. În urma lor, pe culoarul de-afară, stătea Eminența Sa Arhilectorul, încruntat cu ură, având în spate încă doi practicieni. *Surprinzătoare oră pentru o vizită atât de încântătoare.* Glokta îi auzea pe cei patru tropăind prin camere, dând ușile de perete, deschizând dulapurile. *Nu mă luați în seamă, domnilor, simțiți-vă ca la voi acasă.* După câteva momente, reveniră.

– Nimic, mormăi unul, în mască.

– Hmm… scrâșni Sult, trecând calm pragul, cu o privire disprețuitoare în jur. *Noua mea locuință, se pare, nu e mult mai impresionantă decât cele vechi.* Cei șase practicieni ocupară poziții pe lângă pereții sufrageriei, cu brațele încrucișate pe piept, atenți. *Groaznic de mulți oameni înalți și voinici, ca să țină sub ochi un olog pirpiriu.*

Pantofii lui Sult loveau podeaua în timp ce se învârtea cu pași

mari prin cameră, încruntat, schimonosit de furie, cu ochii ieșiți din orbite. *Nu-i nevoie să fii un excelent observator ca să-ți dai seama că nu e deloc încântat. Se poate ca unul dintre secretele mele hidoase să fi ajuns la urechile lui? Una dintre micile mele nesupuneri?* Glokta simți un fior de transpirație străbătându-i spinarea cocârjată. *Faptul că Magistra Eider n-a fost executată, poate? Înțelegerea mea cu practiciana Vitari de a spune mai puțin decât tot adevărul?* Colțul pungii de piele îl împunse ușor în coaste, când își schimbă poziția șoldurilor. *Sau n-o fi decât mica problemă a marii averi cu care am fost cumpărat de o casă bancară foarte suspectă?*

În mintea lui Glokta se ivi o imagine, neînfrânată, a pungii cu nestemate plesnind deodată sub centura lui, pentru ca pietrele scumpe să se reverse prin pantaloni într-o cascadă neprețuită, sub privirile uimite ale Arhilectorului și practicienilor lui. *Mă întreb cum aș fi-n stare să dau vreo explicație?* Gândul îl făcu să-și înăbușe un chicotit.

– Ticălosul de Bayaz! mârâi Sult, strângându-și pumnii în mănușile albe.

Glokta simți un început de relaxare. *Așadar, nu eu sunt problema. Nu încă, cel puțin.*

– Bayaz?

– Mincinosul ăla chel, impostorul ăla hlizit, șarlatanul bătrân! A furat Consiliul Închis!…

Termină, hoțule!

– … L-a făcut pe viermele ăla de Luthar să ne dicteze! Mi-ai spus că e un nimeni fără șira spinării!

Ți-am spus că a fost un nimeni fără șira spinării, și nu m-ai luat în seamă.

– Cățelandru’ ăsta blestemat arată c-are dinți, și nu se teme să-i folosească, și Întâiul nemernic dintre Magi îl ține de lesă! Râde de noi! Râde de mine! De mine! urlă Sult, împungându-se în piept cu un deget încovoiat ca o gheară.

– Eu…

– Dracu’ să-ți ia scuzele, Glokta! Mă-nec într-o mare de scuze nenorocite, când eu de răspunsuri am nevoie! De soluții am nevoie! Am nevoie să aflu mai multe despre mincinosul ăsta!

Atunci, am o veste care s-ar putea să te impresioneze…

– De fapt, mi-am și permis libertatea de a face câțiva pași în direcția respectivă.

– Ce pași?

– Am reușit să-l iau în custodie pe Navigatorul lui, spuse Glokta, îngăduindu-și un zâmbet foarte discret.

– Pe Navigator? repetă Sult, fără a da niciun semn că ar fi fost impresionat. Și imbecilul ăla cu ochii-n stele ce ți-a zis?

Glokta făcu o scurtă pauză.

– Că a călătorit prin Vechiul Imperiu până la marginea lumii, cu Bayaz și noul nostru rege, înainte de întronare.

Tăcu iar, căutându-și cuvintele care să se potrivească ușor în lumea logică, rațională și plină de explicații simple a lui Sult.

– Căutau o… relicvă, din Vechiul Timp…

– Relicvă? repetă Sult, încruntându-se și mai tare. Din Vechiul Timp?

Glokta înghiți în sec.

– Într-adevăr, dar n-au găsit-o…

– Deci acum știm unul dintr-o mie de lucruri pe care Bayaz *nu* le-a făcut? Pfui! expedie disprețuitor Arhilectorul ideea, cu un gest furios. E un nimeni, și ți-a spus mai puțin decât nimic! Doar mituri și palavre de-ale voastre!

– Desigur, Eminența Voastră, mormăi Glokta.

Unii oameni sunt greu de mulțumit.

Sult privi încruntat tabla de joc aflată sub fereastră, cu mănușa albă ezitând deasupra pieselor ca pentru a face o mutare.

– Nici nu mai știu de câte ori m-ai dezamăgit, dar îți voi da o ultimă șansă de a te reabilita. Mai cercetează-l o dată pe Întâiul dintre Magi. Descoperă vreo slăbiciune, vreo armă pe care s-o putem folosi împotriva lui. Individul e o boală pe care trebuie să o stârpim.

Împinse furios cu degetul una dintre piesele albe.

– Vreau să fie distrus! Vreau să fie terminat! Îl vreau în lanțuri, în Casa Întrebărilor!

Glokta înghiți iar în sec.

– Eminența Voastră, Bayaz stă ascuns în palat, unde nu am acces la el… protejatul lui este acum regele nostru…

Grație, în parte, propriilor noastre eforturi disperate. Aproape că se strâmbă, dar nu putu să nu întrebe:

– Cum să procedez?

– Cum? țipă Sult. Mai întrebi cum, vierme schilod ce ești?

Dădu cu mâna peste tablă, furios, măturând piesele pe jos. *Și mă-ntreb cine va trebui să se aplece ca să le culeagă…* Cei șase practicieni, ca și cum ar fi fost coordonați de timbrul ascuțit al Arhilectorului, se desprinseră de lângă pereți, cu un aer amenințător.

– Dacă voiam să mă ocup eu însumi de toate detaliile, nu mai aveam nevoie de serviciile tale bune de nimic! Ieși afară de-aici și fă-ți treaba, scârnăvie împuțită!

– Eminența Voastră este prea bun, murmură Glokta, înclinând din nou capul. *Dar până și cel mai umil câine are nevoie să fie scărpinat între urechi, din când în când, altfel poate sări la beregata stăpânului…*

– Și cu ocazia asta, ocupă-te și de povestea lui.

– Poveste, Arhilector Sult?

– Basmul ăla al lui Carmee dan Roth! își îngustă Sult ochii și mai tare, brăzdând cu riduri rădăcina nasului. Dacă nu putem lua lesa în mâna noastră, măcar să culcăm câinele la pământ, înțelegi?

Glokta își simți ochiul tresărind, în ciuda eforturilor sale de a-și păstra calmul. *Găsim o cale de a pune brusc capăt domniei Regelui Jezal. Cam periculos… Dacă Uniunea ar fi o corabie, putem spune că-n ultima vreme a trecut printr-o furtună năprasnică, și se apleacă rău într-o parte. Am pierdut un căpitan. Acum înlocuim altul, și s-ar putea ca nava să se desfacă în bucăți. Război Civil – se bagă cineva?* Privi încruntat piesele împrăștiate pe jos. *Dar Eminența Sa a vorbit. Cum zicea Shickel? Când stăpânul tău îți trasează o sarcină, îți dai toată silința s-o îndeplinești. Chiar dacă e o sarcină întunecată. Iar unii dintre noi ne pricepem cel mai bine tocmai la sarcinile întunecate…*

– Carmee dan Roth și bastardul ei. Voi afla adevărul, Eminența Voastră, vă puteți baza pe mine.

Strâmbătura lui Sult atinse o culme și mai înaltă a disprețului.

– S-o văd și pe asta!

Casa Întrebărilor era foarte ocupată pentru o seară ca aceea. Glokta nu vedea pe nimeni, în timp ce șontâcăia pe coridor, cu

epavele dinților înfipte în buză și mâna năclăită de sudoare, încleștată pe capătul bastonului. Nu vedea pe nimeni, dar îi auzea.

Din spatele ușilor ferecate în fier izbucneau glasuri. Joase și stăruitoare. *Punând întrebările.* Ascuțite și disperate. *Scuipând răspunsurile.* Din când în când, un țipăt, un răget sau un urlet de durere sfâșia tăcerea apăsătoare. *Astea nici nu mai au nevoie de explicații.* Severard stătea rezemat de peretele murdar, cu un picior proptit pe tencuială, fluierând atonal pe sub mască, în timp ce Glokta venea șchiopătând spre el.

– Ce-s toate astea? îl întrebă.

– Unii dintre supușii Lordului Brock s-au îmbătat și au făcut gălăgie. Cincizeci la număr, ditamai scandalul lângă Patru Colțuri. Se plâng că li s-au încălcat drepturile, se smiorcăie că oamenii au fost înșelați, zbiară că Brock trebuia să fie rege. Zic că era o demonstrație. Noi zicem că e trădare.

– Trădare, hmm?

O definiție de o flexibilitate notorie.

– Alegeți câțiva șefi de grup și puneți-i să semneze niște hârtii. Englia e din nou în mâinile Uniunii. A venit vremea să-ncepem să umplem locul cu trădători.

– S-au și apucat de treabă. Altceva?

– A, da, sigur.

Jongleria cu cuțite. Unul cade, două se ridică. Mereu tot mai multe lame învârtindu-se prin aer, și fiecare cu tăiș ucigător.

– Azi m-a vizitat Eminența Sa. O vizită scurtă, dar prea lungă pentru gusturile mele.

– De lucru pentru noi?

– Nimic care să te îmbogățească, dacă asta sperai.

– Eu sper tot timpul. Sunt un optimist, cum se zice.

– Norocul tău.

Eu tind în partea cealaltă. Glokta trase adânc aer în piept și-l eliberă cu un oftat prelung.

– Întâiul dintre Magi și tovarășii lui cei îndrăzneți.

– Iar?

– Eminența Sa vrea informații.

– Totuși, Bayaz ăsta… N-are relații strânse cu noul rege?

Glokta își arcui o sprânceană, în timp ce pe culoar reverbera un urlet de durere înăbușit. *Strânse? Putea foarte bine să-l fi plămădit din lut.*

– De-asta trebuie să stăm cu ochii pe el, practician Severard. Pentru propria lui protecție. Oamenii puternici au inamici puternici, precum și prieteni puternici.

– Crezi că Navigatorul mai știe și altceva?

– Nimic care să ne fie de real folos.

– Păcat. Mă obișnuisem să lucrez cu prăpăditul ăla. Tot spune o poveste nemaipomenită cu un pește uriaș.

Glokta își supse gingiile goale.

– Ține-l acolo unde e, deocamdată. Poate că practicianului Frost o să-i placă basmele lui.

Are un simț al umorului foarte dezvoltat.

– Dacă Navigatorul nu ne folosește la nimic, pe cine mai strângem cu ușa?

Într-adevăr, pe cine? Nouădegete s-a dus. Bayaz însuși stă pitit în palat, iar ucenicul lui o dată nu pleacă de lângă el. Jezal dan Luthar cel de odinioară, trebuie să recunoaștem, e acum prea departe ca să-l mai putem ajunge…

– Ce-ai zice de femeia aia?

Severard ridică privirea.

– Cine, curva aia cafenie?

– E tot în oraș, nu?

– Ultima oară, așa am auzit.

– Atunci, urmărește-o și vezi ce-nvârtește.

Practicianul tăcu o clipă.

– Chiar trebuie?

– Ce, ți-e frică?

Ridicându-și masca, Severard se scărpină la nas.

– Pot să mă gândesc la alți oameni pe care aș prefera să-i urmăresc.

– Viața constă într-o serie de lucruri pe care am prefera să nu le facem, replică Glokta, uitându-se în lungul coridorului, ca să se asigure că nu-i auzea nimeni. Mai trebuie și să punem niște întrebări despre Carmee dan Roth, presupusa mamă a actualului nostru rege.

– Ce fel de întrebări?

Glokta se aplecă spre Severard, pentru a-i șopti la ureche:

– Întrebări cum ar fi… chiar a născut un copil înainte să moară? Copilul ăla era într-adevăr rodul șalelor harnice ale Regelui Guslav? Este unul și același cu omul pe care-l avem acum pe tron? Știi tu ce fel de întrebări…

Întrebări care ne-ar putea aduce mari necazuri. Întrebări pe care unii oameni le-ar putea numi trădare. În fond, definiția e de o flexibilitate notorie.

Masca lui Severard arăta la fel ca întotdeauna, dar pe restul feței sale se citea limpede îngrijorarea.

– Ești sigur că vrei să scormonim pe-acolo?

– Ce-ar fi să-l întrebi pe Arhilector dacă e sigur? Mie mi s-a părut destul de convins. Dacă ai probleme, cere-i lui Frost să te ajute.

– Dar… ce anume căutăm? Cum o să…

– Cum? șuieră Glokta. Dacă voiam să mă ocup eu de toate detaliile, n-aș fi avut nevoie de serviciile tale. Du-te-acolo și fă-ți treaba!

Când fusese tânăr și frumos, ager și promițător, admirat și invidiat, Glokta își petrecuse mult timp în tavernele din Adua. *Deși nu-mi amintesc să fi decăzut vreodată atât de jos, nici chiar când eram cel mai prost dispus.*

Acum, abia dacă se simțea nelalocul lui, în timp ce șontâcăia printre meseni. Acolo, a fi schilod era o normă, iar el avea mai mulți dinți decât majoritatea celorlalți. Aproape toți aveau cicatrice nearătoase sau infirmități, ulcerații și negi care-ar fi făcut să roșească până și o broască râioasă. Erau acolo oameni cu chipurile aspre precum crustele de pe o oală veche de gătit. Oameni care tremurau mai rău decât frunzele pe timp de furtună și puteau a pișat stătut o săptămână. Oameni părând în stare să taie beregata unui copil doar ca să-și verifice tăișul cuțitului. O târfă beată stătea rezemată de un stâlp, într-o poziție care nu l-ar fi putut excita nici pe cel mai disperat marinar. *Aceeași duhoare de bere acră și deznădejde, transpirație îmbâcsită și moarte timpurie, pe care mi-o amintesc din locurile celor mai destrăbălate excese ale mele. Doar că mai*

puternică.

Într-un capăt al sălii cu miros viciat erau câteva separeuri, intrânduri boltite pline de umbre mizerabile și bețivi și mai mizerabili. *Și pe cine te-ai putea aștepta să găsești într-un asemenea decor?* Glokta își târșâi picioarele până în dreptul ultimului dintre ei.

– Ei, ei, ei… Nu m-așteptam să te mai revăd în viață.

Nicomo Cosca arăta și mai rău decât prima oară când îl întâlnise, dacă așa ceva era posibil. Stătea tolănit lângă peretele clisos, cu mâinile atârnând și capul căzut într-o parte, privindu-l printre pleoapele întredeschise pe Glokta cum se chinuia să se așeze pe un scaun din fața lui. Pielea-i arăta de o paloare leșioasă în lumina slabă a singurei lumânări nevolnice, avea pungi vinete sub ochi, iar peste fața ascuțită și ciupită de vărsat îi treceau umbre negricioase. Urticaria de pe gât i se agravase, urcând pe obraz ca iedera pe o ruină. *Cu un mic efort doar, ar putea să arate aproape la fel de bolnav ca mine.*

– Superior Glokta… scârțâi glasul aspru ca o scoarță de copac al lui Cosca. Mă bucur că mi-ai primit mesajul. Ce onoare, să ne reîntâlnim, în ciuda oricăror așteptări. Stăpânii dumitale nu ți-au răsplătit eforturile din Sud luându-ți gâtu', 'ai?

– Și eu am fost la fel de surprins ca tine, dar nu, replică Glokta, adăugând în sinea sa: *Deși încă mai e timp berechet.* Ce-a mai fost prin Dagoska după plecarea mea?

Styrianul își umflă obrajii supți.

– Mare halima, dacă tot mă-ntrebi. O mulțime de morți. O droaie de oameni înrobiți. Așa se-ntâmplă când vin gurkienii la cină, 'ai? Oameni buni care sfârșesc rău, și nici ăia răi nu s-au descurcat mult mai bine. Toți au ajuns rău. N-a scăpat nici prietenul dumitale, generalul Vissbruck.

– Înțeleg că și-a tăiat beregata.

Spre încântarea lacomă a publicului…

– Și tu cum ai scăpat?

Colțul gurii lui Cosca se arcui, ca și cum ar fi vrut să zâmbească, dar nu-l țineau puterile.

– M-am travestit în slujnică și am scăpat cu futaiu'.

– Ingenios…

Dar e mult mai probabil ca tu să fi fost ăla care le-a deschis gurkienilor porțile, în schimbul libertății. Mă întreb dacă nu cumva și eu aș fi făcut la fel în locul tău. Probabil.

– Și un mare noroc pentru amândoi.

– Se zice că norocul e femeie. Se simte atrasă de ăia care-o merită cel mai puțin.

– Așa o fi…

Deși se pare că eu nici nu merit, nici nu-s norocos.

– Cu siguranță, e un mare noroc c-ai apărut în Adua tocmai acum. Situația e… tensionată.

Glokta auzi un fojgăit, și un șobolan cât toate zilele se repezi afară de sub scaunul lui, oprindu-se o clipă în văzul tuturor. Cosca își înfipse o mână stângace sub haina plină de pete și, când o scoase, prin aer fulgeră un cuțit. Se înfipse în podele, vibrând, la vreun pas, doi, de țintă. Șobolanul mai stătu acolo un moment, ca pentru a-și exprima disprețul, apoi o tuli printre picioarele meselor și ale scaunelor și încălțările scâlciate ale mușteriilor.

Cosca își supse dinții pătați, în timp ce ieșea împleticit din separeu ca să-și ia înapoi arma.

– Știi, cândva eram campion la aruncatul cuțitului.

– Toate femeile frumoase îmi sorbeau fiecare cuvânt, adăugă Glokta, sugându-și și el gingiile dezgolite. Vremurile se schimbă…

– Am auzit. Tot felu' de schimbări. Conducători noi înseamnă griji noi. Iar grijile-nseamnă afaceri, pentru noi ăștia din meseria mea.

– S-ar putea să am nevoie de talentele tale speciale, nu peste multă vreme.

– Nu pot să zic că te-aș refuza, răspunse Cosca, ridicând sticla și vârându-și limba prin gâtul ei, ca să lingă și ultima picătură. Am punga goală ca un puț secat. Așa de goală, chiar, că nici nu mai am pungă.

În privința asta, cel puțin, te pot ajuta. Glokta se asigură că nu erau observați, apoi aruncă un obiect pe tăblia aspră a mesei, privindu-l cum se rostogolea cu zgomot până în fața lui Cosca. Mercenarul îl luă între degete și-l apropie de flacăra lumânării, examinându-l cu un ochi injectat.

– Pare să fie un diamant.

– Poți să te consideri angajat. Îndrăznesc să spun că ai putea găsi alți câțiva inși care gândesc la fel, ca să te ajute. Oameni de nădejde, care nu vorbesc aiurea și nici nu pun întrebări. Niște oameni de ispravă.

– Oameni de tot rahatu', adică?

Glokta zâmbi, arătându-și golurile dintre dinți.

– Mă rog. Cred că depinde de pe ce poziție privești: a celui care angajează, sau a celui care îndeplinește treaba.

– Că cam așa… confirmă Cosca, lăsându-și sticla goală să cadă pe podelele denivelate. Și care-i treaba, Superior Glokta?

– Pentru moment, așteptați doar, și stați la fereală.

Se aplecă în afara separeului, cu o strâmbătură, și pocni din degete spre o chelneriță posacă.

– Încă o sticlă din ce bea prietenul meu!

– Și pe urmă?

– Sunt sigur c-o să vă găsim ceva de făcut, dădu din cap Glokta, după care se aplecă dureros înainte, peste masă, pentru a continua în șoaptă. Între noi fie vorba, am auzit un zvon cum că ar veni gurkienii.

Cosca tresări.

– Iar ăia? Trebuie musai să fim implicați? Nemernicii nu joacă după reguli. Dumnezeu, și cinste, și credință, adăugă el, cutremurat. Și iar îmi vin dracii…

– Ei bine, oricine-ar bate la ușă, sunt sigur că putem organiza o ultimă redută eroică, împotriva tuturor sorților, fără speranță de salvare.

Nici eu nu duc lipsă de dușmani, la urma urmei.

Ochii mercenarului luciră, când ospătărița trânti o sticlă plină pe masa vălurită, în fața lui.

– Aha, cauze pierdute… Favoritele mele.

Veșmântul autorității

West stătea așezat în cortul Lordului Mareșal și privea în gol, fără speranță. În ultimul an, abia dacă mai avusese vreo clipă de răgaz. Iar acum, dintr-odată, nu mai avea nimic altceva de făcut decât să aștepte. Își tot imagina că-l va vedea pe Burr intrând în cort și mergând spre hărți, cu pumnii strânși la spate. Se tot aștepta să-i simtă prezența încurajatoare prin tabără, să-i audă glasul bubuitor chemând la ordine ofițerii care o mai luau razna. Dar, desigur, așa ceva n-avea să se mai întâmple. Nici acum, și nici altă dată. Niciodată.

La stânga se aflau ofițerii din statul major al generalului Kroy, toți solemni și sinistri în uniformele lor negre și scrobite ca întotdeauna. În dreapta stăteau tolăniți oamenii lui Poulder, cu nasturii de sus descheiați neglijent, într-un afront fățiș adus celorlalți, umflându-se în pene ca niște păuni care-și desfac coada. Cei doi mari generali se priveau cu toată suspiciunea unor armate rivale pe câmpul de luptă, așteptând edictul care avea să-l ridice pe unul în Consiliul Închis, pe culmile puterii, celuilalt spulberându-i speranțele pentru vecie. Edictul care urma să-l numească pe noul Rege al Uniunii și pe noul său Lord Mareșal.

Acesta din urmă avea să fie Poulder sau Kroy, desigur, și fiecare își anticipa glorioasa victorie finală asupra celuilalt. Între timp, armata, și West mai cu seamă, stăteau paralizați. Neputincioși. Departe spre nord, Copoiul și ai lui, care salvaseră viața lui West în sălbăticie de-atâtea ori încât nici nu le mai știa numărul, luptau fără îndoială pentru supraviețuire, așteptând cu disperare un ajutor care n-avea să mai vină niciodată.

Pentru West, totul era ca și cum ar fi asistat la propria lui înmormântare, iar majoritatea participanților erau dușmani care se strâmbau, rânjeau și-și dădeau aere. Urma să câștige Poulder sau Kroy, și oricare ar fi fost, el era condamnat. Poulder îl ura cu patimă înflăcărată, iar Kroy, cu dispreț înghețat. Singura prăbușire mai

rapidă și mai deplină decât a lui avea să fie cea a lui Poulder, sau a lui Kroy – a oricăruia dintre ei era în cele din urmă trecut cu vederea de către Consiliul Închis.

De afară se auzi vag zarvă, și toate capetele se întoarseră imediat spre intrare. Niște pași se apropiară de cort, făcându-i pe câțiva ofițeri să se ridice de pe scaune, neliniștiți. Latura intrării fu împinsă deoparte și Cavalerul Vestitor dădu buzna înăuntru, cu decorațiile zornăind. Era peste măsură de înalt, cu aripile coifului aproape găurind tavanul cortului, când se îndreptă de spate. Pe umărul împlătoșat avea agățată o tașcă de piele, marcată cu soarele auriu al Uniunii. West își ațintи ochii asupra ei, ținându-și respirația.

– Prezintă-ți mesajul, îi ceru Kroy, întinzând mâna.

– Mie să mi-l prezinți! se răsti Poulder.

Cei doi se dondăneau fără pic de demnitate, în timp ce Cavalerul Vestitor îi privea încruntat, nepăsător.

– Colonelul West este prezent? întrebă el cu voce gravă, răsunătoare.

Toate capetele, și mai ales cele ale lui Poulder și Kroy, se întoarseră.

West se pomeni ridicându-se de pe scaun, ezitant.

– Ăă… eu sunt West.

Cavalerul Vestitor trecu indiferent pe lângă generalul Kroy, înaintând spre West, într-un clănțănit de pinteni. Își deschise tolba cu depeșe, scoase un sul de pergament și îl ridică.

– Din porunca regelui.

Ironia finală din imprevizibila carieră a lui West, după câte se părea, era aceea că el avea să fie cel ce anunța numele omului care peste câteva momente avea să-l dezonoreze, concediindu-l. Dar, dacă tot îi era sortit să cadă cu pieptu-n sabie, orice amânare n-ar fi făcut decât să sporească durerea. Luă pergamentul din mâna înmănușată a Cavalerului Vestitor și rupse sigiliul masiv. Îl desfășură pe jumătate, dând la iveală un paragraf scris caligrafic. Toți cei din cort își ținură respirația când începu să citească.

Deodată, lui West îi scăpă un chicotit neîncrezător. Chiar dacă atmosfera era încordată ca într-o judecătorie înaintea sentinței, nu se putea stăpâni. Fu nevoit să mai citească de două ori prima parte,

ca s-o priceapă cât de cât.

– Ce-i așa de amuzant? întrebă sever Kroy.

– Consiliul Deschis l-a ales pe Jezal dan Luthar ca nou Rege al Uniunii, cunoscut de-acum încolo ca Jezal Întâiul.

Fu nevoit să-și înăbușe din nou râsul, deși gluma – dacă era o glumă – n-avea pic de haz.

– Luthar? repetă cineva. Cine naiba-i Luthar?

– Băiatul ăla care a câștigat Turnirul?

Într-un fel, totul era îngrozitor de potrivit. Jezal se purtase dintotdeauna ca și cum s-ar fi crezut mai bun decât toți ceilalți. Acum, după câte se părea, chiar devenise. Dar toată această situație, oricât ar fi fost de surprinzătoare, nu avea decât o importanță secundară.

– Cine-i noul Lord Mareșal? mârâi Kroy, și ofițerii din ambele grupuri, de-acum cu toții în picioare, se apropiară, formând un semicerc încordat.

West trase adânc aer în piept, adunându-și curajul ca un copil care se pregătește să sară într-un heleșteu rece ca gheața. Desfăcu sulul, parcurgând repede cu privirea și partea a doua a textului. Se încruntă. Nicăieri nu apăreau numele lui Poulder și Kroy. Citi din nou, mai atent. Și deodată, simți că i se înmuiau genunchii.

– Pe cine-l numește? aproape că zbieră Kroy.

Deși deschise gura, West nu-și putu găsi cuvintele. Întinse scrisoarea, iar Poulder i-o smulse din mână, în timp ce Kroy se chinuia zadarnic să privească peste umărul lui.

– Nu… șopti Poulder, când citi până la capăt.

Kroy îi smulse depeșa și o parcurse rapid cu privirea.

– Trebuie să fie o greșeală!

Cavalerul Vestitor, însă, nu era de aceeași părere.

– Consiliul Închis nu are obiceiul să facă greșeli. Ați primit ordinele regelui!

După care se întoarse spre West, cu o plecăciune.

– Domnule Lord Mareșal, îngăduiți-mi să-mi iau rămas-bun.

Cei mai buni și mai strălucitori ofițeri ai armatei se holbau la el, cu gurile căscate. West abia dacă reuși să se bâlbâie:

– Ăă… da… Da, desigur.

O oră mai târziu, cortul era gol. West stătea singur la pupitrul de scris al lui Burr, aranjând la nesfârșit, cu nervozitate, călimara, tocul, hârtiile și, mai ales, scrisoarea cea mare pe care o pecetluise cu un cocoloș de ceară roșie. Se uita la ea încruntat, ridica ochii spre hărțile prinse pe scânduri, revenea cu privirea la propriile-i mâini depuse pe blatul de piele zgâriată, încercând să înțeleagă ce naiba se întâmplase.

Din câte putea să-și dea seama, fusese promovat dintr-odată într-una dintre cele mai înalte funcții ale Uniunii. Lord Mareșal West. Cu posibila excepție a lui Bethod însuși, era cel mai puternic om din acea parte a Mării Circulare. Poulder și Kroy erau de-acum încolo obligați să i se adreseze cu „domnule”. Avea un scaun în Consiliul Închis. El! Collem West! Un om de rând, care toată viața fusese disprețuit, bruscat, privit de sus. Cum se putuse întâmpla una ca asta? Nu pe merit, cu siguranță. Nu în urma vreunei acțiuni sau non-acțiuni din partea lui. Din pură întâmplare. O prietenie întâmplătoare cu un om care, în multe privințe, nu-i plăcea prea mult, și din partea căruia în niciun caz nu se așteptase vreodată să-i facă favoruri. Un om care, printr-o lovitură norocoasă care nu putea fi descrisă decât ca un miracol, urcase acum pe tronul Uniunii.

Râsul său neîncrezător nu dură mult. În minte i se forma o imagine cum nu se poate mai neplăcută. Prințul Ladisla, zăcând undeva în sălbăticie, cu capul zdrobit, pe jumătate gol și neîngropat de nimeni. West înghiți un nod. Dacă nu era el, acum Ladisla ar fi fost rege, iar el ar fi spălat latrine în loc de a se pregăti să preia comanda armatei. Începea să-l doară capul și-și masă nervos tâmplele. Poate că totuși jucase și el un rol crucial în propria lui avansare, la urma urmei.

Pânza cortului foșni, când Pike intră cu ruina lui de zâmbet stins.

– E aici generalul Kroy.

– Lasă-l să asude un moment.

Dar cel pe care-l treceau sudorile era West însuși. Își frecă palmele umede și-și netezi vestonul uniformei, cu însemnele de colonel abia tăiate de pe umeri. Trebuia să pară absolut stăpân pe sine, fără niciun efort, la fel cum arătase întotdeauna Mareșalul

Burr. La fel cum arătase și Mareșalul Varuz, în pustiurile uscate din Gurkhul. Trebuia să-i strivească pe Poulder și Kroy cât avea ocazia. Dacă n-o făcea acum, avea să rămână pentru totdeauna la discreția lor. O ciozvârtă de carne sfâșiată între doi câini furioși. Fără tragere de inimă, luă scrisoarea și i-o întinse lui Pike.

– N-am putea să-i spânzurăm pe amândoi și gata, domnule? întrebă fostul condamnat, în timp ce o lua.

– Numai de-am putea… Dar fără ei nu ne descurcăm, oricâte necazuri ne-ar pricinui. Un nou Rege, un nou Lord Mareșal, amândoi fiind niște oameni de care n-a auzit aproape nimeni, niciodată. Soldații au nevoie de conducători pe care-i cunosc.

Inspiră prelung pe nas, umflându-și pieptul. Fiecare om trebuia să-și joace rolul, atâta tot. Slobozi aerul, șuierător.

– Introdu-l pe generalul Kroy, te rog.

– Am înțeles.

Pike deschise intrarea cortului și mugi:

– General Kroy!

Uniforma neagră a lui Kroy, cu frunzulițe aurii brodate pe guler, fusese atât de țeapăn scrobită, încât era de mirare că mai putea să se miște în ea. Se îndreptă de spate și rămase nemișcat, cu ochii fixați undeva în apropiere. Poziția de salut era impecabilă, cu fiecare parte a trupului la locul ei, și totuși reușea cumva să-și manifeste vizibil disprețul și dezamăgirea.

– Permiteți-mi ca mai întâi să vă prezint felicitările mele, scrâșni el, Domnule Lord Mareșal.

– Mulțumesc, generale. Frumos spus.

– O avansare considerabilă, pentru un om atât de tânăr, atât de lipsit de experiență…

– Sunt militar profesionist de vreo doisprezece ani și am luptat în două războaie și mai multe bătălii. Se pare că Maiestatea Sa Regele mă consideră îndeajuns de călit.

Kroy își drese glasul.

– Firește, Domnule Lord Mareșal. Dar sunteți proaspăt la comanda supremă. După părerea mea, ar fi înțelept să cereți asistența unui om cu mai multă experiență.

– Sunt întru totul de acord cu dumneata.

Sprânceana lui Kroy se înălță cu o câtime.

– Mă bucur să aud.

– Omul acela ar trebui să fie, fără nici cea mai mică îndoială, generalul Poulder.

Spre lauda lui, Kroy nici nu se clinti. Numai din nas îi răsună un smârcâit ușor. Era singurul semn, West nu se îndoia, al deznădejdii lui fără margini. Când intrase, era deja rănit. Acum agoniza. Cel mai potrivit moment ca să înfigă cuțitul până la plăsele.

– Întotdeauna am admirat enorm atitudinea generalului Poulder față de militărie. Îndrăzneala lui. Vigoarea. După părerea mea, reprezintă însăși definiția a ceea ce ar trebui să fie un ofițer.

– Întocmai, șuieră Kroy, printre dinți.

– Îi urmez sfaturile în multe privințe. Nu există decât un singur subiect important asupra căruia avem opinii diferite.

– Așa…?

– Dumneata, generale Kroy.

Chipul lui Kroy dobândise culoarea unei găini jumulite, orice urmă de dispreț fiind înlocuită pe loc de o undă vizibilă de groază.

– Poulder era de părere că ar trebui să fii concediat pe loc. Eu am propus să-ți mai dăm o șansă. Sergent Pike?

– Ordonați, zise fostul deținut, făcând un pas vioi înainte cu scrisoarea în mână.

West o luă și i-o arătă generalului.

– Aceasta este o scrisoare către rege. Încep prin a-i reaminti de frumoșii ani când am servit împreună în Adua. În continuare, expun în detaliu motivele concedierii dumitale imediate și dezonorante. Încăpățânarea dumitale incorijibilă, generale Kroy. Tendința de a-ți însuși merite ale altora. Inflexibilitatea cinică. Refuzul de a colabora cu alți ofițeri, împins până la insubordonare.

Dacă păruse imposibil ca fața lui Kroy să devină și mai palidă și abătută, acum reușea s-o facă, statornic, cu privirea spre hârtia împăturită.

– Sper din toată inima că nu va trebui s-o trimit. Dar o voi face la cea mai mică provocare față de mine sau de generalul Poulder. Ai înțeles?

Kroy părea să bâjbâie după cuvinte.

– Am înțeles perfect… horcăi el într-un târziu, Domnule Lord Mareșal.

– Excelent. Am amânat extrem de mult să pornim spre joncțiunea cu aliații noștri nordici și nu suport să ajung cu întârziere la o întâlnire. Îți vei transfera cavaleria sub comanda mea, pentru moment. O voi conduce spre nord, împreună cu generalul Poulder, pe urmele lui Bethod.

– Și eu, domnule?

– Pe coline, mai sus de noi, au mai rămas câțiva nordici. Sarcina dumitale va fi să-i înlături și să eliberezi drumul spre Carleon, dându-le inamicilor impresia că efectivele noastre principale s-au deplasat către nord. Dacă misiunea asta îți reușește, poate voi fi dispus să-ți mai încredințez și altele. Vei face aranjamentele până mâine, înainte de crăpatul zorilor.

Kroy deschise gura, ca pentru a se plânge de misiunea imposibilă.

– Mai ai ceva de adăugat?

Într-o clipă, generalul se răzgândi.

– Nu, domnule. Înainte de crăpatul zorilor, firește.

Și reuși chiar să afișeze o expresie vag asemănătoare cu un zâmbet forțat.

West nu trebuia să facă un efort prea mare ca să zâmbească la rândul lui.

– Mă bucur că îmbrățișezi această șansă de a te reabilita, generale. Ești liber.

Kroy luă din nou poziția drepți, se răsuci pe călcâie, se împiedică de sabie și ieși împleticit din cort.

Lui West îi bubuia capul. Respiră adânc. Nimic nu-și dorea mai mult decât să se întindă pentru câteva momente, dar nu avea timp. Își netezi iar vestonul uniformei. Dacă supraviețuise acelei călătorii de coșmar spre nord, prin zăpadă, putea să scape cu bine și acum.

– Cheamă-l pe generalul Poulder.

Poulder intră în cort cu pas țanțoș, de parcă ar fi fost la el acasă, și luă imediat o teatrală poziție de drepți, salutând la fel de flamboaiant pe cât de rigid fusese Kroy.

– Domnule Lord Mareșal West, aș dori să vă comunic cele mai sincere felicitări pentru neașteptata dumneavoastră avansare.

Zâmbea neconvingător, dar West nu-i întoarse surâsul. Îl privea încruntat, ca și cum Poulder ar fi reprezentat o problemă căreia îi căuta cu dificultate soluția. Stătu astfel un timp, fără să spună nimic. Ochii generalului începură să săgeteze nervos prin toate cotloanele cortului. Tuși, cu un aer de scuză.

– Îmi permiteți să vă întreb, Domnule Lord Mareșal, ce ați avut de discutat cu generalul Kroy?

– Păi, tot felul de lucruri, răspunse West, păstrându-și expresia împietrită. Respectul meu pentru generalul Kroy, în toate privințele de natură militară, este nemărginit. Semănăm foarte mult. Precizia lui. Atenția lui față de detalii. După părerea mea, este definiția vie a tot ceea ce ar trebui să fie un soldat.

– E un ofițer cum nu se poate mai competent, reuși Poulder să șuiere.

– Așa este. Eu am fost promovat cu mare repeziciune în funcția de acum și consider că am nevoie de un veteran, un om cu cât mai multă experiență, care să… să-mi fie mentor, dacă vrei, acum când Mareșalul Burr nu mai e. Generalul Kroy a fost atât de bun să-mi accepte sugestia în acest sens.

– Serios? murmură Poulder, pe a cărui frunte se forma o peliculă de sudoare.

– A făcut mai multe propuneri excelente pe care le pun deja în practică. Numai asupra unui singur lucru n-am putut cădea de acord.

Își împreună vârfurile degetelor pe birou, în fața lui, privindu-l sever pe Poulder pe deasupra lor.

– Lucrul acela erai dumneata, generale Poulder.

– Eu, Domnule Lord Mareșal?

– Kroy a insistat pentru concedierea dumitale imediată.

Chipul cărnos al lui Poulder se făcea tot mai trandafiriu, văzând cu ochii.

– Am decis, totuși, să-ți acord o ultimă șansă.

Și luă aceeași hârtie pe care i-o arătase și lui Kroy.

– Aceasta este o scrisoare către rege. Încep prin a-i mulțumi pentru avansare, apoi mă interesez cum stă cu sănătatea, și-i amintesc de strânsa noastră prietenie personală. În continuare,

expun amănunțit motivele căderii dumitale în dizgrație. Aroganța asta neelegantă, generale Poulder. Tendința de a-ți aroga meritele altora. Refuzul de a îndeplini ordinele. Incapacitatea încăpățânată de a colabora cu alți ofițeri. Sper din tot sufletul că nu va trebui s-o trimit niciodată. Dar o voi face la cea mai mică provocare. Cea mai mică provocare la adresa mea sau a generalului Kroy, m-ai înțeles?

Poulder înghiți în sec, cu toată fața sa rumenă sclipind de transpirație.

– Da, Domnule Lord Mareșal.

– Bun. Îi încredințez generalului Kroy misiunea de a obține controlul asupra colinelor dintre noi și Carleon. Dumneata, până te vei dovedi demn de o comandă separată, ai să rămâi cu mine. Vreau să ai divizia gata de plecare spre nord înainte de crăpatul zorilor, cu cele mai rapide unități în avangardă. Aliații noștri nordici se bizuie pe noi și n-am de gând să-i dezamăgesc. Cum se luminează de ziuă, generale, și cu cea mai mare viteză.

– Cu cea mai mare viteză, desigur. Vă puteți baza pe mine… domnule.

– Sper, în ciuda rezervelor mele. Fiecare om trebuie să-și joace rolul, generale Poulder. Fiecare om.

Poulder clipi, își mișcă gura, se întoarse pe jumătate să plece, își aminti cu întârziere să salute, apoi ieși din cort. West privi pânza care se mișca ușor în adierea de-afară, apoi oftă, mototoli scrisoarea în pumn și o aruncă într-un colț. De fapt, nu era decât o coală albă de hârtie.

Pike își înălță o sprânceană rozalie, aproape spână.

– Frumos lucrat, domnule, dacă-mi dați voie să spun. Nici chiar în lagăre n-am văzut minciuni mai iscusite.

– Mulțumesc, sergent. Acum, că am preluat comanda, descopăr că începe să-mi placă. Tatăl meu m-a prevenit întotdeauna împotriva neadevărurilor, dar, între noi fie vorba, era un om de tot rahatul, un laș și un ratat. Dac-ar fi acum aici, l-aș scuipa în față.

Se ridică și trecu în fața hărții lucrate la cea mai largă scară, cu mâinile la spate. Exact la fel cum ar fi făcut Mareșalul Burr, își dădu el seama. Începu să examineze pata ca o mânjitură făcută cu degetul murdar, în locul unde, în munți, Crummock-i-Phail indicase că se

afla fortăreața. Trasă ruta până în actuala poziție a armatei uniunii, departe în sud, și se încruntă. Îi venea greu să creadă că un cartograf al Uniunii venise vreodată pe teren ca să studieze cu ochii lui detaliile, iar formele ostentative ale colinelor și râurilor aveau un aer neîndoielnic de prefăcătorie.

– Cât credeți că ne va lua ca să ajungem până acolo, domnule? întrebă Pike.

– Imposibil de spus…

Chiar dacă ar fi pornit imediat, ceea ce era improbabil. Chiar și dacă Poulder făcea ce-i spusese, lucru de două ori mai improbabil. Chiar și dacă harta era măcar pe jumătate corectă – și știa că nici vorbă de așa ceva. Clătină din cap, posomorât.

– Imposibil de spus.

Prima zi

La răsărit, cerul părea cuprins de flăcări. Fâșii prelungi de nori trandafirii și fâșii la fel de lungi de nori negri se întindeau peste albastrul pal, deasupra formelor noduroase și zimțate ca un cuțit de măcelărie ale munților cenușii, cețoși. Cerul de la apus încă mai arăta ca o masă de fier închis la culoare – rece și ostil.

– Frumoasă zi se-anunță, comentă Crummock.

– Mda, făcu Logen, deși nu era sigur că avea să fie așa.

– Ei, dacă Bethod nu se-arată, și nu omorâm nimica, măcar ai tăi au făcut minuni pentru zidul meu, mm?

Era uimitor cât de bine și cât de repede putea un om cârpi un zid, când se prea putea ca acea grămadă de pietre să-i salveze viața. În doar câteva zile, peticiseră și tencuiseră toată zidăria, tăind și cea mai mare parte din iederă. Din fort, unde terenul era mult mai înalt, nu arăta prea înfricoșător. De afară, era înaltă cât trei oameni, între sol și pasarelă. Ridicaseră parapetul până la nivelul gâtului, lăsând multe spații libere pe unde să tragă cu arcurile și să arunce pietre. În față săpaseră un șanț acceptabil, înfigând în el țepe ascuțite.

Încă mai săpau, la stânga, unde zidul întâlnea peretele stâncos și era mai ușor de escaladat. Aceea era porțiunea lui Dow, iar Logen îl auzea strigând la băieții lui, peste zgomotul hârleților:

– Săpați, săpați, putorile dracu'! N-o să mă las io omorât pentru lenea voastră! Puneți osu' la treabă, amărâților!

Și tot așa, cât era ziua de lungă. Era și ăsta un mod de a face omul să muncească, reflecta Logen.

Săpaseră șanțul deosebit de adânc chiar în fața vechii porți. Așa, li se amintea tuturor că nu exista niciun plan de plecare. Dar tot era locul cel mai expus, și se vedea cu ochiul liber. Acolo avea să stea Logen, dacă Bethod își făcea apariția. Chiar în mijloc, pe porțiunea de perete a lui Fior. Acesta stătea deasupra arcadei, nu departe de Logen și Crummock, cu pletele fluturate de vânt, arătând niște crăpături care trebuiau să fie astupate.

– Arată bine zidul! strigă la el Logen.

Fior întoarse capul, își mișcă gura, apoi scuipă peste umăr.

– Mhm, mârâi el, și nu-l mai băgă în seamă.

Crummock se aplecă să-i spună, mai încet:

– Dacă se lasă cu bătaie, va trebui să-ți păzești spatele, Sângerosule-Nouă.

– Și eu cred.

În toiul luptei, apăreau prilejurile cele mai potrivite pentru a-ți încheia socotelile cu un om din tabăra ta. La sfârșit, nimeni nu se uita prea atent să vadă dacă morții fuseseră loviți din față sau din spate. Toți erau prea ocupați să se tânguiască din cauza rănilor, să sape gropi sau să fugă. Logen îl privi lung pe deleanul cel înalt.

– Va trebui să fiu atent la mulți, dacă ajungem să luptăm. Și nu suntem așa de prieteni încât să nu fii și tu unul dintre ei.

– Asemenea, răspunse Crummock, rânjind cu toată fața sa bărboasă. Amândoi avem reputația că nu ne prea pasă cine-o încasează, odată ce ne luăm la omor. Da' asta nu-i rău. Prea multă încredere face oamenii să se lase pe tânjală.

– Prea multă încredere?

Trecuse ceva vreme de când Logen avusese în jur și altceva decât dușmani. Arătă cu degetul mare spre turn.

– Mă duc sus, să-ntreb dacă au văzut ceva.

– Sper c-au văzut! afirmă Crummock, frecându-și palmele grase. Nădăjduiesc ca nemernicul ăla să vină azi!

Logen sări jos de pe zid și traversă fortul, dacă se putea numi așa, printre carli și deleni care stăteau în grupuri, mâncând, vorbind sau curățindu-și armele. Câțiva, care fuseseră de gardă în timpul nopții, dormeau înveliți în pături. Ocoli țarcul unde erau adunate oile, mult mai puține decât la început. Trecu și pe lângă fierăria improvizată de lângă hambarul de piatră, unde doi oameni mânjiți de funingine mânuiau foalele, iar altul turna metal topit în forme pentru vârfuri de săgeți. Aveau nevoie de-al naibii de multe, dacă Bethod voia să le facă o vizită. Ajunse la treptele înguste tăiate în stâncă și le urcă două câte două, până în vârful turnului.

Acolo, pe acea poliță lipită de munte, se aflau grămezi mari de bolovani pentru aruncat și șase butoaie pline până sus cu săgeți. Cei

mai buni arcași stăteau lângă parapetele proaspăt tencuite, oamenii cu cei mai ageri ochi și cele mai sensibile urechi, uitându-se după Bethod. Logen îl văzu pe Copoi printre ceilalți, cu Ursuzul de-o parte și Tul de cealaltă.

– Șefule!

Încă era nevoit să zâmbească atunci când îi spunea astfel. Pe vremuri, lucrurile stătuseră invers, dar așa mergea mult mai bine, după părerea lui. Cel puțin, nimeni nu tremura de frică tot timpul. Cel puțin, nu de frica propriului lor șef.

– Vezi ceva?

Copoiul întoarse capul, zâmbind, și-i oferi o ploscă.

– Multe, s-ar zice.

– Mhm, făcu și Ursuzul.

Între timp, soarele ajunsese deasupra munților, străpungând norii cu dâre luminoase care devorau umbrele de pe pământul pietros și risipeau cețurile dimineții. Cele două piscuri se înălțau de-o parte și de alta, mărețe și nepăsătoare, mânjite cu verdele gălbui al ierbii și ferigilor, printre care răzbeau fâșii de stâncă golașă. Jos, valea era pustie și tăcută, presărată cu tufe ghimpoase și pâlcuri de copaci pitici, străbătută de albiile pâraielor secate. Era la fel de goală ca în ajun sau ca în urmă cu două zile. Ca în tot timpul de când veniseră acolo.

Îi amintea lui Logen de tinerețile lui, când urca în Locurile-Nalte singur. Umbla pe-acolo câteva zile la rând, încercându-și puterile contra munților. Înainte ca toată lumea să fi auzit de numele lui. Înainte de a se căsători, de a avea copii, și înainte ca soția și copiii lui să se-ntoarcă în țărână. Văile fericite ale trecutului. Trase prelung în piept o gură lacomă de aer rece și tare, apoi îl suflă.

– E un loc cu vedere minunată, de acord, dar întrebam dacă ați văzut vreun semn al vechiului nostru prieten.

– Adică Bethod, Regele de drept al nordicilor? Nu, nici urmă de el. Nici fir de păr.

Tul clătină din capul său mare.

– Dacă era să vină, m-aș fi așteptat ca de-acum să se zărească ceva.

Logen își clăti gura cu apă și o scuipă peste marginea turnului,

privind-o cum cădea pe pietre, departe jos.

– Poate n-a pus botu'.

Își dădea seama și de partea bună a absenței lui Bethod. Răzbunarea e o idee destul de atrăgătoare, de la distanță, dar de-aproape nu mai arată atât de plăcut. Mai ales când ești în inferioritate de unu la zece și n-ai unde să fugi.

– Nu l-o fi pus… spuse și Copoiul, pe un ton nostalgic. Cum e zidul?

– În regulă, atâta vreme cât n-au să aducă și ceva ca o scară cu ei. Cât crezi că mai avem de așteptat, înainte să…

– Hmm… mârâi Ursuzul, arătând cu degetul său lung în josul văii.

Logen văzu o mișcare, departe, jos. Și încă una. Înghiți în sec. Vreo doi oameni, poate, furișându-se printre bolovani ca gândacii prin pietriș. Îi simți pe toți cei din jur încordându-se, le auzi murmurele.

– Căcat, șuieră el.

Se uită într-o parte, la Copoi, iar acesta îl privi la rândul lui.

– Se pare că planul lui Crummock a mers.

– Așa s-ar zice. Măcar pân-acolo că l-a făcut pe Bethod să ne urmeze.

– Mda. Ce urmează e partea șmecheroasă.

Partea care, mai mult decât probabil, avea să-i coste pe toți viața, dar Logen știa că toți se gândeau la același lucru și fără ca el să scoată o vorbă.

– Acum, să sperăm doar că Uniunea se ține de cuvânt, spuse Copoiul.

– Să sperăm.

Logen încercă să zâmbească, dar nu-i reuși prea bine. Speranțele lui rareori aveau sorți de împlinire.

Odată ce începuseră să vină, valea se umpluse repede, chiar sub ochii Copoiului. Ordonat și frumos, așa cum proceda Bethod întotdeauna. Drapelele au fost instalate între cei doi pereți stâncoși, la o distanță cât trei zboruri de săgeată, iar carlii și thrallii stăteau înghesuiți în jurul lor, toți cu privirile spre zid. Soarele ajunsese în

înaltul cerului albastru, doar cu câteva zdrențe de nori care să mai facă umbră, și toată acea masă de oțel scânteia și fulgera ca marea în lumina lunii.

Se găseau acolo toate blazoanele, cei mai buni luptători ai lui Bethod, de pe vremuri – Coastealbe, Goring, Palid-ca-Zăpada, Oscior. Mai erau și altele – flamuri ascuțite și zdrențuite, de dincolo de Crinna. Oameni sălbatici, care încheiaseră târguri necurate și sângeroase cu Bethod. Copoiul îi auzea chiuind și strigându-se între ei, cu niște sunete ciudate, ca ale fiarelor sălbatice.

O adunătură grozavă, una peste alta, iar mirosul fricii și al îndoielii se simțea gros ca supa, sus pe zid. Multe arme erau atinse de degete încordate, perechi-perechi de buze erau roase nervos. Copoiul se străduia să-și păstreze chipul dur și nepăsător, așa cum ar fi făcut Treicopaci. Așa cum se cade să facă un șef. Oricât de neascultători i-ar fi genunchii.

– Acuma câți socoți c-or fi? vru să știe Logen.

Copoiul își plimbă privirea peste ei, gânditor.

– Opt mii, aș zice – sau zece, poate…?

O scurtă pauză.

– Cam așa mă gândeam și eu.

– Mult mai mulți decât noi, oricum, continuă Copoiul, vorbind în șoaptă.

– Mda. Dar în luptă nu înving întotdeauna taberele cele mai numeroase.

– Sigur că nu, confirmă Copoiul, după care își mișcă buzele în gol, privindu-i pe toți cei din jur. Doar de cele mai multe ori.

Departe, jos, se întâmplau multe: cazmale luceau, un șanț și un val de pământ prindeau contur, de-a curmezișul văii, în fața forțelor inamice.

– S-au apucat și ei de săpat, mormăi Dow.

– Bethod a fost dintotdeauna om serios, confirmă Copoiul. Nu se grăbește. Face totul cum trebuie.

Logen dădu din cap.

– Vrea să se asigure că nici unul dintre noi nu scapă.

Din spate se auzi râsul lui Crummock.

– Și când colo, noi numai să scăpăm de-aici nu ne gândim, mm?

Acum se ridica și steagul lui Bethod, spre liniile din spate, dar dominându-le totuși pe celelalte. Mare și uriaș, un cerc roșu pe fond negru. Copoiul se încruntă, privindu-l cum flutura în vânt. Își amintea că-l văzuse în Englia, cu câteva luni în urmă. Pe vremea când Treicopaci încă mai trăia, și Cathil de asemenea. Își plimbă limba prin gura podidită de acreală.

– Regele nordicilor de căcat, mormăi el.

Din prima linie, unde săpau, se desprinseră câțiva oameni, pornind spre zid. Cinci la număr, toți în armură completă, cel din frunte cu brațele desfăcute larg.

– E timpul să dăm din gură, murmură Dow și scuipă în șanț.

Cei cinci veniră până aproape, în fața porții cârpite, cu cămășile de zale lucind mat în soarele puternic. Primul dintre ei avea plete albe și albeață pe un ochi, așa că era lesne de ținut minte. Hansul Ochi-Alb. Arăta mai bătrân decât ultima oară, dar asta nu era valabil pentru toți? El îi ceruse lui Treicopaci să se predea, la Uffrith, și i se răspunsese să se care. La Heonan, se alesese cu rahat turnat peste el. Îi provocase la duel pe Dow cel Negru, pe Tul Duru și pe Harding Ursuzul. Se duelase cu campionul lui Bethod. Se duelase și cu Sângerosul-Nouă. De multe ori vorbise în numele lui Bethod și turnase o droaie de minciuni.

– Ăla de-acolo nu-i Hansul Ochi-de-Căcat? se hlizi Dow cel Negru. Ia zi, i-o mai sugi lui Bethod, sau te-ai săturat?

Bătrânul războinic rânji în sus spre ei.

– Omu' tre' să-și hrănească familia cumva, nu, și orice sculă are cam același gust ca ălelante, dacă vreți să știți. Și să nu vă prefaceți că pân-acu' n-ați gustat și voi sărat!

Avea oarecum dreptate, Copoiul trebuia să recunoască. În fond, cu toții luptaseră pentru Bethod.

– De ce-ai venit, Hansul? strigă el. Bethod vrea să ni se predea, este?

– Așa ați fi crezut, la ce puțini oameni are, da' nu de-asta-s aici. E gata de luptă, ca-ntotdeauna, da' io le am mai mult cu vorba decât cu lupta și l-am convins să vă dea la toți o șansă. Am doi fii acolo, jos, cu ceilalții, și ziceți c-oi fi egoist, da' prefer să nu pățească nimic. Sper că poate-o rezolvăm cu vorba.

– N-aș prea crede, strigă Copoiul, da' poți să faci o-ncercare, dacă ții morțiș, că azi tot n-am alte treburi mai importante!

– Atunci, uite care-i treaba! Bethod nu prea vrea să-și piardă vremea și să asude, și să verse sânge, cățărându-se pe căcățișul vostru de zid. E ocupat să rezolve treaba cu sudicii. Nici nu merită să mă obosesc explicându-vă în ce ananghie ați intrat. Suntem de zece ori mai mulți, aș socoti. Cu mult mai mulți, și voi n-aveți nicio ieșire. Bethod zice că oricine vrea să se predea acum va fi lăsat să plece. Nu trebuie decât să depună armele.

– Și după aia capu', nu? lătră Dow.

Hansul trase adânc aer în piept, ca și cum nici nu s-ar fi așteptat să fie crezut.

– Bethod zice că oricare vrea poate să plece. Și-a dat cuvântul.

– Mă piș pe cuvântu' lui! se răsti Dow, iar cei de pe ziduri huiduiră și scuipară a încuviințare. Crezi că nu l-am mai văzut cum și-l calcă, de zece ori pân-acu'? Eu, la viața mea, m-am căcat de mult mai multe ori!

– Minciuni, bine'nțeles, chicoti Crummock, da' așa-i tradiția, nu? Să turnăm niscaiva gogoși, până ne-apucăm de treaba a grea. Ne-am simți și jigniți, dacă n-ar încerca măcar. Oricine, a zis? strigă el spre cei de jos. Și cum ar fi Crummock-i-Phail, el poa' să plece liber? Da' cu Sângerosul-Nouă cum ar fi?

La auzul acestui nume, lui Hansul îi căzu fața.

– Vasăzică e adevărat? Nouădegete e acolo, da?

Copoiul îl simți pe Logen venind lângă el, ca să se arate pe perete. Ochi-Alb se făcu palid, iar umerii i se înmuiară.

– Ei, îl auzi Copoiul spunând mai încet, trebuie să curgă sânge, deci.

Logen se rezemă alene de parapet, aruncând o privire spre Hansul și carlii lui. Privirea aceea flămândă și goală, ca și cum ar fi ales prima oaie din turmă pe care s-o taie.

– Poți să-i spui lui Bethod că vom ieși.

Făcu o pauză.

– După ce v-am omorât dracu' pe toți.

Un val de hohote străbătu zidul, în timp ce oamenii strigau și-și agitau armele prin aer. Nu prea rosteau cuvinte comice, ci mai

degrabă crude, adică tot ceea ce era nevoie să se audă, după părerea Copoiului. O cale potrivită de a-și alunga teama, pentru moment. Până și el reuși să zâmbească, deși doar cu jumătate de gură.

Ochi-Alb stătea jos, în fața porții șubrede, așteptând ca flăcăii să se liniștească.

– Am auzit că acum tu ești șefu' adunăturii ăsteia, Copoiule. Deci, nu mai trebuie să-ți primești ordinele de la măcelarul ăla setos de sânge. Ăsta-i și răspunsul tău? Așa rămâne?

Copoiul ridică din umeri.

– Și altfel cum ai fi crezut? N-am venit aici să stăm de vorbă, Hansul. Și-acuma, poți să te cărăbănești înapoi.

Alte râsete, alte huiduieli, iar un om din partea de zid a lui Fior își dădu jos pantalonii și-și arătă peste parapet fundul gol. Atâta despre negocieri.

Ochi-Alb clătină din cap.

– În regulă, atunci. O să-i spun. Înapoi în țărână cu voi, se pare, și așa vă trebuie. Puteți să le ziceți morților c-am încercat, când i-oți întâlni!

Și porni înapoi în josul văii, cu cei patru carli după el.

Dintr-odată, Logen se aplecă înainte.

– O să-i caut pe fiii tăi, Hansul! răcni el, împroșcând cu salivă din gura rânjită. Când o-ncepe treaba! Poți să-i spui lui Bethod c-aștept! Spune-le tuturor c-abia aștept!

O nemișcare stranie se lăsase peste zid și oamenii de pe el, ca și asupra văii și oamenilor din ea. Acel gen de încremenire care apare uneori înaintea unei bătălii, când ambele tabere știu la ce să se aștepte. Aceeași împietrire pe care Logen o simțise la Carleon, înainte de a-și scoate sabia și a răcni semnalul de atac. Înainte de a-și pierde degetul. Înainte de a fi Sângerosul-Nouă. Demult, când viața era mai simplă.

Șanțul lui Bethod era destul de adânc pentru el, iar thrallii își luaseră hârlețele și trecuseră în spatele lui. Copoiul se urcase din nou în vârful turnului, luându-și neîndoielnic arcul, lângă Ursuzul și Tul, și așteptau cu toții. Crummock se afla în spatele zidului, cu delenii aliniați, fioroși și gata de luptă. Dow era cu flăcăii lui în

stânga, Tichie Roșie stătea la dreapta, cu ai lui. Fior nu era departe de Logen, amândoi așteptând deasupra porții.

Drapelele din vale fluturau în vânt, cu foșnete ușoare. În fortăreața din spatele lor răsună o lovitură de ciocan, două, trei. O pasăre cântă, sus, în zbor. O șoaptă undeva, apoi tăcere. Logen închise ochii și-și lăsă capul pe spate, simțind pe piele arșița soarelui și briza răcoroasă din Locurile-Nalte. Atâta liniște era, că parcă ar fi fost singur, nu în mijlocul a zece mii de oameni porniți să se ucidă între ei. Atâta liniște, un asemenea calm, încât aproape zâmbi. Cum ar fi fost viața lui, dacă nu punea niciodată mâna pe armă?

Preț de vreo trei respirații, Logen Nouădegete fu un om împăcat.

Apoi auzi mișcare și deschise ochii.

Carlii lui Bethod înaintau pe marginile văii, rânduri-rânduri, cu scrâșnete de pași și zgomot de echipamente. Lăsaseră în mijloc un spațiu liber, ca o cărare pietroasă. Pe-acolo veneau forme negre, roind peste șanț ca furnicile furioase dintr-un mușuroi răscolit. Urcau clocotitor panta spre zid, într-o masă diformă de membre răsucite, guri căscate și gheare gata să se înfigă.

Shanka, și nici chiar Logen nu văzuse vreodată adunați la un loc măcar pe jumătate din câți erau acum. Forfoteau prin toată valea – o infecție care bolborosea, clănțănea, scrâșnea.

– Pe toți morții de căcat… șopti cineva.

Logen se întrebă dacă să le strige ceva oamenilor de pe zid. Dacă să le comande: „Fiți gata!” sau „Așteptați!” Ceva care să le insufle curaj, așa cum obișnuiește să facă un conducător. Ce rost ar fi avut, însă? Fiecare dintre ei mai luptase înainte și știa ce avea de făcut. Fiecare știa că era o luptă pe viață și pe moarte – și nimic nu dădea mai mult curaj decât asta.

Așa că Logen scrâșni din dinți, își strânse degetele pe mânerul rece al sabiei Creatorului și scoase lama cu luciu mat din teaca ei zgâriată, privind cum veneau capetele-turtite. Alergătorii din față ajunseseră la vreo sută de pași, poate, și se apropiau cu repeziciune.

– Pregătiți-vă arcurile! mugi el.

– Arcurile! repetă Fior.

– Săgețile! se auzi și urletul răgușit al lui Dow, dintr-o parte, și răgetul lui Tichie Roșie, din cealaltă.

În jurul lui Logen arcurile trosniră, în timp ce le încordau, oamenii ochind, cu fălcile încleștate, cu chipurile aspre și murdare. Capetele-turtite veneau neabătute, cu dinții lucind, limbile atârnând, ochii cruzi sticlind de ură. Mai aveau puțin de-acum, foarte puțin. Logen învârti în mână sabia.

– Imediat… șopti el.

– Da'-ncepeți naibii să trageți odată!

Și Copoiul își lansă prima săgeată în mulțimea de shanka. Corzile zbârnâiră în jurul lui, și primul val își luă zborul, șuierând. Unele săgeți nu nimereau ținta, ricoșau din stânci și se învârteau prin aer, altele se înfigeau în capetele-turtite și le doborau zbierând, într-o învălmășeală de membre negre. Oamenii își luau altele, calmi și siguri pe ei, cei mai buni arcași din tot grupul, cum știau foarte bine.

Arcurile bâzâiau, săgețile vibrau, luptătorii shanka mureau jos în vale, iar arcașii țînteau, simplu și ușor, trăgând salvă după salvă. Copoiul auzi ordinul strigat de jos și văzu fulgerările săgeților trase de pe ziduri. Alte capete-turtite căzură, zvârcolindu-se la pământ.

– Ușor ca furnicile strivite-n castron! strigă cineva.

– Mda, mârâi Copoiul, atâta doar că furnicile nu ies din castron să-ți taie naibii capu'! Lăsați vorba și trageți!

Îi văzu pe primii shanka ajungând la șanțul lor recent săpat; coborâră în el, pentru a încerca să doboare țepele, agitându-se pe la baza zidului.

Tul ridică un bolovan uriaș deasupra capului, se aplecă și-l aruncă învârtindu-se în jos, cu un răcnet. Copoiul îl văzu nimerind capul unui shanka din șanț și împrăștiindu-i creierii într-o stropitură roșie pe stânci, după care ricoșă în ceilalți, doborând încă vreo doi. Cădeau și alții, guițând, sub ploaia de săgeți, dar din urmă mai veneau destui, alunecând în șanț, răspândindu-se pe toată lungimea, câțiva aruncând sulițe spre oamenii de sus sau trăgând stângaci cu arcurile.

Acum începeau să se cațere, înfigându-și ghearele în scobiturile stâncilor, săltându-se tot mai sus și mai sus. Străbăteau încet zidul aproape pe toată lățimea, și erau smulși de pietrele și săgețile venite

din vârf. În capătul din stânga, departe de Copoiul și ai lui, unde lupta Dow cel Negru, se mișcau mai repede. Și mai iuți erau cei din jurul porții, unde mai rămăseseră câteva vițe prinse de pietre.

– La dracu', da' nemernicii ăștia știu să se cațere! șuieră Copoiul, dibuind după următoarea săgeată.

– Mhm, făcu Ursuzul.

Mâna unui shanka apăru pe parapet – gheare încovoiate zgâriind pietrele. Logen privi cum urma după ea brațul, îndoit și hidos, peticit cu păr des pe sub care viermuiau tendoane groase. Apăru și creștetul teșit al capului pleșuv, cu fruntea lui masivă și butucănoasă, fălcile căscate și dinții ascuțiți, lucind de salivă. Ochii adânciți în orbite îi întâlniră pe ai lui. Sabia lui Logen îi despică țeasta până la ciotul turtit al nasului, făcând să-i sară un ochi din cap.

Oamenii trăgeau cu arcurile și se fereau când săgețile ricoșau din pietre. O suliță zbură vâjâind pe lângă capul lui Logen. De jos, atacatorii se auzeau zgâriind scândurile porții și trăgând de ele, lovindu-le cu bâte și ciocane, chirăind de furie. Capetele-turtite șuierau și cârâiau, în timp ce încercau să treacă peste parapet, iar oamenii dădeau în ele cu săbiile și securile și le împingeau de pe zid cu lăncile.

Logen îl auzea pe Fior mugind:

– Ăia de la poartă! Dați-i de la poartă, pe ăia!

Oamenii urlau blesteme. Un carl care stătuse aplecat peste parapet se împletici înapoi, tușind. Îl străpunsese o suliță shanka, chiar sub umăr. Clipi din ochi spre lancea diformă, deschizând gura să spună ceva. Gemu, făcu doi pași clătinați, iar în spatele lui un cap-turtit începu să se tragă peste parapet, cu brațul întins pe piatră.

Sabia Creatorului se înfipse adânc în el, sub cot, stropind chipul lui Logen cu pete cleioase. Tăișul atinse piatra și-i trimise o vibrație prin mână, făcându-l să ezite îndeajuns pentru ca luptătorul shanka să se salte peste margine, cu sângele țâșnindu-i în jeturi lungi din brațul care se mai ținea doar într-o fâșie de piele și tendon.

Îl atacă pe Logen cu mâna cealaltă, dar acesta îi prinse încheietura, îi dădu un picior în genunchi și-l trânti. Fără a-i acorda timp să se ridice, îi lăsă o tăietură prelungă pe spate, din care ieșeau

așchii albe de os. Capul-turtit începu să se zbată, împroșcând în jur cu sânge, iar Logen îl apucă strâns de beregată, îl împinse înapoi peste parapet și-l aruncă. În cădere, luptătorul shanka nimeri peste altul care tocmai începea escaladarea. Amândoi se rostogoliră în șanț, unde unul începu să se învârtească în loc, cu gâtul străpuns de o țeapă ruptă.

Alături, un flăcău tânăr se uita aiurit, cu arcul atârnându-i în mână.

– Ți-am zis eu naibii să nu mai tragi? urlă la el Logen, iar băiatul clipi și puse o săgeată în arc, cu mâini tremurătoare, grăbindu-se iar spre parapet.

Peste tot, oamenii se luptau, strigau, loveau cu săbiile și trăgeau cu arcurile. Văzu trei carli înfigându-și sulițele într-un cap-turtit. Îl văzu pe Fior aplicând o lovitură în șalele altuia, de unde sângele zbură în dâre de culoare închisă. Văzu un om izbind un shanka în față cu scutul, tocmai când ajungea pe zid, azvârlindu-l înapoi prin aer. Logen reteză mâna altui shanka, alunecă pe o băltoacă de sânge și căzu într-o parte, mai-mai să se înjunghie singur. Se târî câțiva pași, ridicându-se greoi. Mai ampută brațul unui cap-turtit care deja se zvârcolea, fiind înfipt în sulița unui carl, tăie pe jumătate gâtul altuia care se sălta peste parapet. Se aplecă peste acesta, privind în jos.

Un shanka era încă pe zid, iar Logen tocmai îl lua la ochi, când o săgeată trasă din turn îl nimeri în spate. Capul-turtit se prăbuși în șanț, înfigându-se într-o țeapă. Cei din jurul porții erau toți lichidați, zdrobiți de pietre și plini de săgeți rupte. Așa stăteau lucrurile în centru, iar partea lui Tichie Roșie era complet degajată și ea. În capătul din stânga mai erau câțiva pe zid, dar flăcăii lui Dow tocmai le venau de hac. Sub privirea lui Logen, vreo doi fură aruncați în șanț, plini de sânge.

Cei din vale începeau să șovăie, să se retragă, țipând și chițăind, sub ploaia de săgeți a arcașilor Copoiului. Se părea că până și pentru shanka fusese de-ajuns. O luară la fugă, înapoi spre șanțul lui Bethod.

– I-am terminat! răcni cineva, și toți începură să urle și să chiuie.

Băiatul cu arcul și-l agita pe deasupra capului, hlizindu-se de

parcă l-ar fi bătut pe Bethod de unul singur.

Logen nu se bucura. Privea încruntat mulțimea numeroasă de carli de dincolo de șanț, cu stindardele lui Bethod fâlfâind deasupra. O fi fost prima ciocnire scurtă și sângeroasă, dar următoarea avea toate șansele să fie mai puțin scurtă și mult mai sângeroasă. Își desfăcu pumnul îndurerat de pe sabia Creatorului, pe care o rezemă de parapet, și-și apăsă palmele una de alta, ca să le oprească tremurul. Apoi, trase adânc aer în piept.

– Sunt încă viu, șopti el.

Logen își ascuțea cuțitele, așezat lângă focul care se reflecta în lame, după cum le întorcea într-o parte și-n alta, frecându-le cu gresia, lingându-și vârful degetului ca să șteargă câte o pată, hotărât să le curețe impecabil. Niciodată nu puteai zice că ai prea multe, atâta era sigur. Zâmbi, amintindu-și care fusese răspunsul lui Ferro. Numai să nu cazi într-un râu și să te-neci sub greutatea fiarelor. Un moment, se întrebă alene dacă avea s-o mai revadă vreodată, deși părea improbabil. Trebuie să fii realist, la urma urmei, iar speranța de a o scoate la capăt a doua zi părea destul de ambițioasă.

Ursuzul stătea vizavi de el, șlefuind niște bețe drepte pentru a-și face din ele săgeți. Când se așezaseră amândoi, pe cer încă mai luceau ultimele raze de lumină ale asfințitului. Acum era întuneric beznă, doar stelele licăreau, și de-atunci unul nu scosese o vorbă. Ăsta era Harding Ursuzul, iar lui Logen îi convenea. O tăcere comodă era de preferat în locul unor conversații îngrijorătoare, dar nimic nu durează o veșnicie.

Din întuneric se auziră pași furioși, și apăru Dow cel Negru, venind spre foc, cu Tul și Crummock după el. Era destul de negru la chip, de unde i se trăgea porecla, și avea pe antebraț un bandaj murdar, cu o dâră lungă de sânge uscat.

– Te-ai tăiat, dar? întrebă Logen.

– Pff! făcu Dow, așezându-se lângă foc. O zgârietură amărâtă. Să le-o trag de capete-turtite! Pe toți o să-i frig!

– Și voi, ăștilalți?

Tul zâmbi.

– Mi s-au bătătorit palmele de la câți bolovani am aruncat, da’ nu

mă-ndoi eu cu una, cu două. O să-mi treacă.

– Și eu tot mai zic că lenevesc de mai mare rușinea, se plânse Crummock, cu copiii ținându-mi armele și tăind săgeți de la morți. Bună treabă pentru copii, asta-i învață să nu se teamă de hoituri. Luna-i dornică să mă vadă-n luptă, totuși, așa e, și io la fel.

Logen își supse dinții.

– O să ai ocazia, Crummock, eu în locul tău nu mi-aș face griji. Bethod are destui pentru toată lumea, aș zice.

– În viața mea n-am văzut capetele-turtite să năvălească așa, comentă Dow, gânditor. Drept spre un zid plin de oameni, fără scări, fără unelte. N-or fi ei prea deștepți, da' nici proști nu-s. Le plac ambuscadele. Le place sub acoperire, și pe-ascuns, și pe furiș. Pot fi de-o neînfricare smintită, când n-au încotro, da' să se repeadă așa, de bunăvoie? Nu-i normal.

Crummock chicoti, cu un sunet răgușit și sonor.

– Nu-i normal nici ca shanka să lupte într-o gâlceavă dintre oameni. Astea nu-s vremuri normale. Le-o fi făcut farmece vrăjitoarea lui Bethod, ca să-i atâțe. A pus la cale un descântec și-un ritual să-i umple cu ură contra noastră.

– Dansând goală-n juru' unui foc verde și toate alea, nu mă-ndoiesc, completă Tul.

– Ne-ajută luna să răzbim, prieteni, nu vă faceți griji! îi asigură Crummock, zornăindu-și oscioarele și lemnișoarele din jurul gâtului. Luna ne iubește pe toți, și nu putem muri câtă vreme…

– Pe-asta spune-le-o ălora care s-au dus în țărână azi, îl întrerupse Logen, arătând cu capul spre mormintele noi din spatele fortăreței. În întuneric nu se vedeau, dar toată lumea știa că erau acolo. Vreo zece movilițe de pământ răscolit și apoi bătătorit iar.

Mătăhălosul om al dealurilor, însă, nu făcu decât să zâmbească.

– Io aș zice c-ăștia-s ăia fericiții, totuși, nu? Măcar acuma dorm în paturile lor. O s-avem noroc dacă nu ajungem în gropi câte doișpe la grămadă, după ce s-o-ncinge treaba. Altfel, ăi vii n-o să aibă un-să doarmă. Gropi de-o duzină! Și să nu-mi ziceți că n-ați mai văzut sau nu le-ați săpat cu mânușițele voastre!

– Oi fi săpat, murmură Logen, ridicându-se, da' nu mi-a plăcut deloc.

– Ba cum să nu! mugi Crummock după el. Nu-mi veni cu d-astea, Sângerosule-Nouă!

Logen nu se uită în urmă. Pe zid erau prinse făclii, la distanțe cam de zece pași, strălucind în întuneric, printre roiuri de gâze care zburau în jurul lor. Oamenii stăteau în lumina flăcărilor, rezemați în sulițe, strângând arcurile în mâini, cu săbiile scoase, atenți la orice surprize nocturne. Lui Bethod îi plăcuseră dintotdeauna surprizele, iar Logen se aștepta să aibă parte de câteva până la sfârșit, într-un fel sau altul.

Se urcă pe zid și-și rezemă mâinile pe piatra rece a parapetului, privind încruntat spre focurile care ardeau în întunericul văii. Focurile lui Bethod, departe în beznă, și ale lor, aprinse sub zid, în speranța de a zări orice nemernic viclean care ar fi-ncercat să se-apropie pe furiș. Așterneau cercuri de lumină peste stâncile umbrite, printre leșuri de shanka, hăcuite și aruncate de pe zid sau străpunse de săgeți.

Logen simți o mișcare în spatele lui și se încordă, privind cu coada ochiului. Fior, poate, venind să se răfuiască și să-l împingă de pe zid. Fior, sau vreunul dintr-o sută de oameni care-i purtau pică pentru o faptă pe care Logen o uitase, dar ei, niciodată. Se asigură că avea mâna aproape de sabie, își dezveli dinții și se pregăti să se întoarcă și să lovească.

– Am făcut treabă bună azi, totuși, nu? întrebă Copoiul. Nici douăzeci n-am pierdut.

Respirația lui Logen redeveni mai ușoară și-și îndepărtă mâna de armă.

– A mers bine. Dar Bethod abia începe. Ne încearcă să vadă unde avem puncte slabe, să vadă dacă ne poate obosi. Știe că timpul e totul. E cel mai de preț lucru în război. Pentru el, o zi sau două prețuiesc mai mult decât o grămadă de capete-turtite. Dacă ne poate strivi repede, acceptă pierderile, zic eu.

– Atunci, cel mai bine-ar fi să rezistăm cât mai mult?

Departe, în întuneric, se auzeau dangăte și scârțâieli de fierărie și tâmplărie, cu ecouri.

– Ăia acolo construiesc ceva. Lucruri de care au nevoie ca să se urce pe zid, să ne astupe șanțul. O mulțime de scări, și toate

celelalte. Bethod o să ne cucerească repede, dacă poate, dar dacă n-are încotro, o s-o ia și cu binișorul.

Copoiul dădu din cap.

– Păi, cum ziceam. Cel mai bine-ar fi să rezistăm. Dacă toate merg conform planului, Uniunea va fi aici curând.

– N-ar strica. Planurile au obiceiul să se dea peste cap tocmai când te bazezi mai mult pe ele.

O atât de dulce tristețe

– Luminăția Sa, Marele Duce de Ospria, dorește numai cele mai bune relații…

Jezal nu putea face mai mult decât să stea așezat și să zâmbească, așa cum stătuse și zâmbise pe tot parcursul acelei zile interminabile. Îl dureau și mutra, și dosul. Turuiala ambasdorului continua neabătută, însoțită de gesticulări ample. Din când în când, își mai stăvilea vorbăria pentru o clipă, astfel ca tălmaciul să-i poată reda platitudinile în limba comună. Nici n-ar fi avut de ce să se deranjeze.

– … marele oraș Ospria a fost întotdeauna onorat să se numere printre cei mai apropiați prieteni ai ilustrului tată al Maiestății Voastre, Regele Guslav, iar acum nu caută nimic altceva decât continuarea prieteniei cu guvernul și poporul Uniunii…

Jezal zâmbise toată dimineața, așezat pe tronul lui bătut în nestemate, la înălțimea piedestalului de marmură, în timp ce ambasadorii lumii veneau să-și aducă omagiile lor lingușitoare. Stătuse acolo pe când soarele se ridica pe cer, inundând nemilos sala tronului prin ferestrele înalte, strălucind pe mulajele aurite care decorau toate suprafețele tavanului și pereților, reflectându-se din oglinzile mari, scânteind pe sfeșnicele de argint și vazele somptuoase, stârnind focuri multicolore printre cristalurile celor trei candelabre monstruoase.

– … Marele Duce dorește încă o dată să-și exprime regretul fratern față de incidentul minor din primăvara trecută și vă asigură că niciodată nu se va mai întâmpla ceva de felul acela, cu condiția ca soldații din Portul de Vest să rămână în partea dinspre ei a frontierei…

Ascultase întruna, de-a lungul nesfârșitei după-amiezi, în vreme ce sala se încingea tot mai mult și mai mult, foindu-se pe măsură ce reprezentanții marilor conducători ai lumii făceau plecăciuni și-l periau cu felicitări la fel de nesărate, într-o multitudine de limbi

diferite. Stătuse acolo în timp ce soarele cobora spre apus, și sute de lumânări erau aprinse și ridicate, licărind spre el din oglinzi, din geamurile întunecate și din lustrul pardoselii. Zâmbise, primind laude de la oameni despre ale căror țări abia dacă auzise, înainte de a începe ziua aceea fără sfârșit.

– … Luminăția Sa mai speră și are încredere că ostilitățile dintre măreața națiune a Maiestății Voastre și Imperiul Gurkhul se vor sfârși curând și că negoțul va putea din nou să se desfășoare nestânjenit pe tot cuprinsul Mării Circulare.

Atât ambasadorul cât și traducătorul tăcură politicos o clipă – mare minune! –, iar Jezal reuși să încropească un răspuns leșinat:

– Și noi avem asemenea speranțe. Vă rog să-i transmiteți Marelui Duce mulțumirile noastre pentru minunatul dar.

Între timp, doi lachei traseră cufărul greu într-o parte, alături de restul fleacurilor înzorzonate pe care Jezal le acumulase în acea zi.

Un nou val de trăncăneli în styriană începu să se reverse în sală.

– Luminăția Sa dorește să vă comunice din toată inima felicitările sale pentru apropiata căsătorie a Augustei Voastre Maiestăți cu Prințesa Terez, Giuvaierul Talinilor, fără doar și poate cea mai mare frumusețe în viață din tot Cercul întins al Lumii.

Jezal abia reuși să-și păstreze zâmbetul pe buze. Auzise de-atâtea ori în ziua acea vorbindu-se despre combinația respectivă ca și cum totul ar fi fost stabilit, încât îi pierise tot cheful de a corecta părerea greșită, ba chiar aproape începuse să se considere el însuși logodit. Nu-și dorea decât ca audiențele să se încheie cât mai curând, pentru a fura și el câteva momente în care să savureze liniștea.

– Luminăția Sa m-a mai instruit să-i urez Augustei Voastre Maiestăți o domnie lungă și fericită, traduse interpretul, și mulți moștenitori, pentru ca dinastia Maiestății Voastre să poată merge mai departe la fel de glorioasă.

Jezal își forță zâmbetul să se mai întindă cu un dinte, înclinând capul:

– Seară bună vă doresc!

Ambasadorul osprian făcu o plecăciune teatrală, scoțându-și enorma pălărie ale cărei pene multicolore măturară cu entuziasm pardoseala. Apoi se retrase de-a-ndăratelea, tot aplecat, peste

dușumeaua lucioasă. Cumva, reuși să ajungă pe coridor fără să cadă-n fund, iar ușile mari, festonate cu frunze aurii, se închiseră lin în urma lui.

Jezal și smulse coroana și o trânti pe perna de lângă tron, frecându-și rosăturile de pe pielea asudată a capului, în timp ce cu mâna cealaltă își lărgea gulerul brodat. Degeaba. Tot amețit, slăbit și insuportabil de încins se simțea.

Hoff se strecură în stânga lui.

– Acesta a fost ultimul dintre ambasadori, Maiestate. Mâine vom fi ocupați cu nobilimea din Midderland. Oamenii sunt dornici să-și aducă omagiul…

– Multe omagii și prea puțin ajutor, nu mă îndoiesc!

Hoff izbuti un chicotit de o falsitate sufocantă.

– Ha, ha, ha, Maiestate. Încă din zori tot solicită audiențe, și n-am dori să-i ofensăm…

– La dracu'! șuieră Jezal, sărind de pe tron și scuturându-și picioarele, într-un efort zadarnic de a-și dezlipi pantalonii de fundul nădușit.

Își trase peste cap panglica diagonală stacojie și o aruncă, își descheie violent mantia aurită și încercă să și-o scoată, dar până la urmă mâna i se agăță într-o manșetă și fu nevoit să întoarcă pe dos blestemăția, înainte de a scăpa în sfârșit de ea.

– Fir-ar să fie!

O azvârli pe estrada de marmură, gata s-o calce în picioare. Apoi, își aminti. Hoff făcuse un pas înapoi, prudent, și se încrunta ca și cum ar fi descoperit că elegantul său conac nou era afectat de o putreziciune cumplită. Diverșii lachei, paji și cavaleri, atât Vestitori cât și din Gardă, priveau cu sârguință drept înainte, străduindu-se din răsputeri să imite statuile. Într-un colț întunecos al sălii stătea Bayaz. Ochii-i erau adânciți în umbră, iar chipul, împietrit amarnic.

Jezal roși ca un școlar poznaș chemat să dea socoteală și-și acoperi ochii cu o mână.

– Groaznic de obositoare zi…

Coborî grăbit treptele tronului și ieși din sala de audiențe, cu capul în piept. Larma unei fanfare care cânta cu întârziere și cam fals îl urmări pe culoar. Același lucru îl făcu, din păcate, și Întâiul

dintre Magi.

– N-a fost frumos, îl mustră Bayaz. Raritatea acceselor de furie face ca omul să fie înspăimântător. Cele prea dese îl fac doar ridicol.

– Scuze, scrâșni Jezal printre dinți. Da' grea povară mai e coroana…

– O mare povară și o mare onoare. Am avut o discuție, din câte-mi amintesc, despre strădaniile tale de a fi vrednic de ea.

Făcu o pauză semnificativă.

– Poate-ar fi bine să te străduiești mai mult.

Jezal își frecă tâmplele îndurerate.

– Am nevoie doar să fiu singur un moment, atâta tot. Doar un moment.

– Stai cât ai nevoie. Dar mâine-dimineață avem treburi, Maiestate, treburi pe care nu le putem evita. Nobilimea din Midderland nu va aștepta prea mult ca să vă felicite. Ne vedem în zori, plini de energie și entuziasm, nu mă îndoiesc.

– Da, da! se răsti Jezal, peste umăr. Plini-ochi!

Ieși într-o curticică înconjurată pe trei laturi de o colonadă umbroasă și rămase nemișcat în răcoarea serii. Se scutură, închise strâns ochii, își lăsă capul pe spate și respiră prelung, încet. Un minut de singurătate. Se întrebă dacă, pe lângă momentele când urina sau dormea, i se mai permisese vreunul, din ziua aceea de nebunie în Rotonda Lorzilor.

Era victima sau, poate, beneficiarul celei mai măreațe gafe. Cumva, toți îl luaseră drept rege, când el era vizibil doar un idiot egoist și buimac care în toată viața lui abia dacă gândise mai departe de ziua de mâine. De fiecare dată când cineva îi spunea „Maiestatea Voastră", se simțea tot mai mult ca un escroc, și cu fiecare clipă ce trecea era tot mai mirat, cu vinovăție, că nu fusese descoperit.

Porni peste iarba impecabilă, lăsând să-i scape un oftat lung, de autocompătimire. I se opri în gât. Lângă o ușă din fața lui, un Cavaler din Gardă, în poziție de drepți, stătea atât de țeapăn încât Jezal fusese cât pe ce să nu-l observe. Înjură încet. Nici cinci minute încheiate nu putea fi lăsat în pace? Încruntându-se, se apropie. Omul i se părea vag cunoscut. Un tânăr înalt și voinic, cu capul ras și un

gât ce se remarca prin absență…

– Bremer dan Gorst!

– Maiestate, răspunse Gorst, cu armura zăngănind, în timp ce-și încleșta pumnii cărnoși pe pieptarul lustruit.

– Ce plăcere să te revăd!

Jezal îl antipatizase din prima clipă când îl văzuse înaintea ochilor și, fiind hărțuit de el prin jurul unui ring de scrimă, indiferent dacă în final învinsese sau nu, rămăsese cu aceeași părere proastă față de bruta aia fără gât. Acum, însă, orice chip cât de cât familiar era ca un pahar cu apă în deșert. Jezal chiar se pomeni strângând mâna grea a cavalerului, ca și cum ar fi fost prieteni vechi, și fu nevoit să facă un efort pentru a se elibera.

– Maiestatea Voastră îmi face o cinste prea mare.

– Te rog, nu e nevoie să-mi spui așa. Cum ai ajuns aici? Credeam că făceai parte din garda Lordului Brock…

– Postul acela nu mi se potrivea, răspunse Gorst, cu glasul său pițigăiat, de o subțirime stranie. Am avut noroc să găsesc un loc printre Cavalerii Gărzii acum câteva luni, Maies…

Se întrerupse.

În capul lui Jezal începea să se contureze o idee. Se uită peste umăr, dar în apropiere nu mai era nimeni. În grădină domnea o liniște mormântală, arcadele umbrite fiind tăcute ca niște cripte.

– Bremer… Pot să-ți spun Bremer, da?

– Cred că regele meu mă poate numi oricum dorește.

– Mă întreb… dacă ți-aș putea cere o favoare…?

Gorst clipi din ochi.

– Maiestatea Voastră nu trebuie decât să poruncească.

Când auzi ușa deschizându-se, Jezal se răsuci în loc. Gorst ieși sub colonadă, în zăngănitul slab al armurii. Îl urma o siluetă în mantie cu glugă, tăcută. Vechea emoție nu se pierduse, când își dădu gluga pe spate și o rază de lumină de la etaj îi căzu pe partea de jos a feței. Jezal îi vedea curba obrazului, o parte a gurii, conturul unei nări, lucirea ochilor în umbră – și atâta tot.

– Mulțumesc, Gorst, spuse el. Acum poți să ne lași.

Uriașul se bătu cu pumnul în piept și se retrase prin arcadă,

închizând ușa în urma lui. Nu era tocmai prima dată că se întâlneau în secret, desigur, dar acum lucrurile stăteau cu totul altfel. Se întrebă dacă totul avea să se încheie cu sărutări și vorbe tandre, sau pur și simplu să se încheie. Începutul era departe de-a fi promițător.

– Augusta Voastră Maiestate, spuse Ardee, cu cea mai acidă ironie. Ce onoare monumentală. Să mă trântesc pe burtă? Sau să fac doar o reverență?

Oricât de dure erau vorbele ei, sunetul vocii încă mai făcea să i se oprească respirația.

– Reverență? izbuti el să repete. Măcar știi cum se face?

– Drept să spun, nu prea. N-am fost instruită pentru societatea politicoasă, iar acum lipsa cunoștințelor mă zdrobește de-a binelea.

Ardee păși înainte, privind încruntată prin grădina întunecoasă.

– Când eram mică, în cele mai îndrăznețe reverii, visam să fiu invitată la palat de către rege însuși. Mâncam prăjituri alese, beam vinuri scumpe și vorbeam frumos despre lucruri importante, până noaptea târziu.

Își apăsă mâinile pe piept, fluturând din gene.

– Vă mulțumesc că ați făcut să se împlinească visele jalnice ale unei biete nefericite, fie și numai preț de-o clipă. Ceilalți cerșetori nu mă vor crede nici în ruptul capului când am să le spun!

– Toți suntem șocați, și nu puțin, de întorsătura pe care au luat-o evenimentele.

– O, dar sigur că suntem, Maiestate!

Jezal tresări.

– Nu-mi spune așa. Nu și tu.

– Și cum să vă spun?

– Pe nume. Jezal, așa mă cheamă. Cum îmi spuneai înainte… te rog.

– Dacă trebuie… Mi-ai promis, Jezal. Mi-ai promis că n-ai să mă mai lași baltă.

– Știu că ți-am promis, și voiam să mă țin de cuvânt… dar adevărul este că…

Rege sau nu, își căuta cuvintele bâjbâind, la fel ca întotdeauna, după care le lăsă să izbucnească într-o bolboroseală idioată.

– Nu mă pot însura cu tine! Sigur aș fi făcut-o, dacă nu…

Își ridică brațele, apoi le lăsă să cadă iar, deznădăjduit.

– Dacă nu se întâmplau toate astea. Dar s-au întâmplat, iar eu nu mai pot face nimic. Nu te pot lua de soție.

– Sigur că nu poți, se arcui amar gura ei. Promisiunile sunt pentru copii. Nici înainte nu mi se părea de crezut – chiar și în cele mai puțin realiste momente ale mele. Acum, ideea pare de-a dreptul ridicolă. Regele și țărăncuța. Absurd. Nici cea mai răsuflată carte de povești n-ar îndrăzni să sugereze una ca asta.

– Asta nu înseamnă că n-o să ne mai vedem, continuă Jezal, făcând un pas șovăitor spre ea. Lucrurile vor sta altfel, desigur, totuși mai putem găsi momente…

Întinse mâna, încet, stângaci.

– Momente când putem fi împreună.

Îi atinse fața, ușor, și simți același fior vinovat dintotdeauna.

– Putem să fim unul cu altul la fel cum am fost mereu. N-ai avea de ce să-ți faci griji. Au să se rezolve toate…

Ardee îl privi drept în ochi:

– Deci… ai vrea să fiu târfa ta?

Mâna lui se retrase, smucit.

– Nu! În niciun caz! Vreau să zic… aș vrea să fii…

Ce voia să spună? Căută cu disperare un cuvânt mai potrivit.

– … Amanta mea?

– Aha, înțeleg… Și când îți vei lua o soție, atunci ce-am să fiu? Ce cuvânt crezi că ar putea folosi regina ta ca să mă descrie?

Jezal înghiți în sec, privindu-și pantofii.

– O târfă tot o târfă e, oricum ai numi-o. Te saturi ușor de ea, dar o înlocuiești și mai ușor. Și când te vei plictisi de mine și-ai să-ți găsești alte amante? Atunci cum o să mi se spună?

Pufni cu scârbă.

– Sunt un gunoi, și o știu, dar se pare că ai despre mine o părere chiar mai proastă decât a mea.

– Nu sunt eu de vină, insistă Jezal, cu ochii în lacrimi – de durere sau de ușurare, îi era greu să spună; un amestec amar din amândouă, probabil. Nu e vina mea…

– Sigur că nu e vina ta. Nu te acuz de nimic. Pe mine mă condamn. Îmi spuneam că am ghinion, că fratele meu a avut

dreptate. Alegeam prost.

Îl privi cu aceeași expresie necruțătoare în ochii ei negri ca prima oară când se cunoscuseră.

– Mi-aș fi putut găsi un bărbat de treabă, dar te-am ales pe tine. Trebuia să m-aștept.

Ridică mâna și-l atinse pe față, ștergându-i cu degetul mare o lacrimă de pe obraz. La fel ca data trecută când se despărțiseră, în parc, pe ploaie. Atunci, însă, mai aveau o speranță că se vor reîntâlni. Acum nu mai era nici una. Oftă și-și lăsă brațul să cadă, privind posomorâtă în grădină.

Jezal clipi din ochi. Chiar se putea ca ăsta să fie sfârșitul? Jinduia să rostească un ultim cuvânt tandru, cel puțin, o frază de rămas-bun dulce-amăruie, dar mintea îi era goală de orice gânduri. Ce formule ar fi putut să conteze cu ceva? Terminaseră, și orice vorbă n-ar fi fost decât sare pusă pe rană. Pierdere de vreme. Își încleștă fălcile și-și șterse ultimele dâre umede de pe față. Ardee avea dreptate. Regele și țăranca. Ce-ar fi putut să fie mai ridicol?

– Gorst! lătră el.

Ușa scârțâi și paznicul musculos ieși din umbră, cu capul plecat umil.

– Poți s-o escortezi pe doamna înapoi acasă.

Gorst încuviință și se adăposti sub arcada întunecoasă. Întorcându-se, Ardee porni într-acolo, ridicându-și gluga, iar Jezal o privi cum pleca. Se întrebă dacă avea să se întoarcă în prag ca să se uite în urmă, ca ochii lor să se întâlnească și să existe un ultim moment între ei. O ultimă întretăiere a respirației. Un ultim junghi în inimă.

Ardee, însă, nu privi înapoi. Fără nici cea mai mică șovăială, ieși pe ușă și dispăru, cu Gorst după ea, iar Jezal rămase în grădina luminată de lună. Singur.

Căpătând o umbră

Ferro stătea pe acoperișul magaziei, cu ochii îngustați în soarele puternic și picioarele încrucișate sub trup. Privea corăbiile și oamenii care debarcau. Se uita după Yulwei. De-asta venea acolo în fiecare zi.

Era război între Uniune și Gurkhul, un război fără sens, cu multe vorbe și nicio luptă, așa că nicio navă nu pleca spre Kanta. Yulwei, însă, umbla pe oriunde avea chef. Putea s-o ducă înapoi în Sud, unde s-ar fi putut răzbuna pe gurkieni. Până la sosirea lui, era captivă printre rozalii. Scrâșni din dinți și-și încleștă pumnii, strâmbându-se la gândul propriei neputințe. Al plictiselii. Al timpului pierdut. S-ar fi rugat la Dumnezeu ca Yulwei să vină.

Dar Dumnezeu n-o asculta niciodată.

Jezal dan Luthar, prost cum era, din motive pe care n-avea să le înțeleagă niciodată, primise o coroană și fusese făcut rege. Bayaz, despre care Ferro era sigură că aranjase totul, își petrecea acum fiecare oră cu el. Încercând în continuare să facă din Jezal un conducător de oameni, fără îndoială. La fel ca pe tot parcursul acelui drum lung peste câmpie și înapoi, cu rezultate dintre cele mai slabe.

Jezal dan Luthar, Regele Uniunii. Nouădegete s-ar fi prăpădit de râs, dac-ar fi putut să afle. Imaginându-și cum râdea, Ferro zâmbi. Apoi, își dădu seama că zâmbea și se opri. Bayaz îi făgăduise răzbunarea și nu-i dăduse nimic, lăsând-o acolo împotmolită, neputincioasă. Nu avea niciun motiv să zâmbească.

Stătea și se uita la corăbii, după Yulwei.

După Nouădegete nu se uita. Nu spera să-l vadă coborând pe chei. Ar fi fost o speranță neghioabă, copilărească, aparținând fetișcanei proaste de pe vremea când gurkienii o luaseră în robie. Logen n-avea să se răzgândească și să se întoarcă. Se asigurase ea de asta. Ciudat, totuși, cum i se tot părea că-l vedea prin mulțime.

Docherii ajunseseră s-o recunoască. O vreme, strigaseră la ea…

– Vino aici, frumoaso, să-mi dai o sărutare! o chemase unul, iar prietenii lui râseseră.

Atunci, Ferro îi aruncase-n cap o jumătate de cărămidă, doborându-l în mare. După ce-l pescuiseră de-acolo, nu mai avusese nimic să-i spună. Nici unul nu mai suflase o vorbă, ceea ce-i convenea de minune.

Stătea și privea corăbiile.

Șezu acolo până când soarele coborî pe cer, răspândind o lumină vie peste partea de jos a norilor și făcând valurile să scânteieze. Până când mulțimile se răriră, căruțele încetară să mai circule, iar forfota și strigătele din port se stinseră într-o tăcere prăfuită. Până când briza începu să-i răcorească pielea.

Yulwei nu avea să vină în acea zi.

Coborî de pe acoperișul magaziei și-și croi drum pe străzile dosnice, spre Calea-de-Mijloc. În timp ce mergea pe drumul acela larg, încruntându-se la oamenii pe lângă care trecea, își dădu seama: era urmărită.

Omul proceda bine și cu grijă. Uneori se apropia, alteori rămânea mai departe în urmă. Nu se arăta la vedere, dar nici nu se ascundea complet. Ferro se abătu din drum de câteva ori, ca să se asigure, și văzu că omul se ținea tot după ea. Era îmbrăcat complet în negru, avea un păr lung și lățos, și o mască acoperindu-i parțial fața. Complet în negru, ca o umbră. Ca oamenii aceia care se ținuseră după ea și Nouădegete, înainte de a pleca spre Vechiul Imperiu. Îl privea cu coada ochiului, fără să se uite niciodată direct la el, fără să-i dea de înțeles că-l descoperise.

Avea să afle destul de curând.

Coti pe o uliță răpănoasă, se opri și așteptă la colț. Lipită de zidul murdar, ținându-și respirația. Or fi fost departe arcul și sabia ei, dar șocul era singura armă de care avea nevoie. Și mâinile, și picioarele, și dinții.

Auzi pași care se apropiau. Pași grijulii, lipăind pe uliță, atât de încet încât abia dacă se auzeau. Descoperi că zâmbea. Era o senzație plăcută să aibă un dușman, un scop. Foarte bine, după atâta vreme fără nici unul. Umplea golul din ea, fie și doar pentru o clipă. Scrâșni din dinți, simțind cum i se aduna furia în piept. Fierbinte și

aţâţătoare. Sigură şi familiară. Ca sărutarea unui iubit de demult, căruia-i ducea amarnic dorul.

Când omul dădu colţul, pumnul ei o luase deja din loc. Îl izbi în mască, trimiţându-l de-a berbeleacul. Ferro îl urmă imediat, pentru a-l plesni peste faţă cu ambele mâini pe rând, zburându-i capul la stânga şi la dreapta. Omul bâjbâia după un cuţit, dar se mişca încet şi ameţit, iar lama abia ieşise din teacă în clipa când mâna lui Ferro îl apucă strâns de încheietură. Cotul ei îi împinse capul pe spate, apăsându-i beregata şi făcându-l să horcăie. Apoi, îi smulse cuţitul din mâna inertă, se răsuci şi-i dădu un picior în burtă. Omul se îndoi de mijloc, iar genunchiul ei îl nimeri în mască, trântindu-l pe spate în noroi. Ferro sări deasupra, încălecându-l strâns, cu braţul pe pieptul lui şi ţinându-i la gât cuţitul pe care i-l luase.

– Ia te uită, îi şopti ea în faţă. M-am ales cu-o umbră.

– Glugh, se auzi din masca deasupra căreia ochii se rostogoleau în orbite.

– Ţi-e cam greu să vorbeşti cu aia pe faţă, hai?

Şi-i sfâşie masca dintr-o smucitură de cuţit, lăsându-i şi o zgârietură lungă pe obraz. Fără mască, omul nu mai arăta atât de periculos. Mult mai tânăr decât crezuse, cu o iritaţie de pete în jurul bărbiei şi tuleiele unei mustăţi ca puful deasupra buzei de sus. Îşi scutură capul, iar ochii i se limpeziră din nou. Mârâi, încercă să se elibereze, dar Ferro îl ţinea strâns între coapse, iar o atingere a cuţitului pe gât îl calmă imediat.

– De ce mă urmăreşti?

– Te urmăresc pe dra…

Ferro nu fusese niciodată o femeie prea răbdătoare. Aşa cum stătea, călare pe umbra ei, îi era foarte uşor să-şi ia avânt şi să-i trântească un cot în faţă. Omul încercă să se ferească, dar trupul ei îl apăsa cu toată greutatea pe şolduri, aşa că era neputincios. Braţul lui Ferro îi înlătură mâinile şi-l pocni peste gură, nas, obraz, dându-l cu capul de pietrele slinoase ale străzii. Patru asemenea lovituri, şi-i sleiră puterile. Capul îi căzu pe spate, iar Ferro îi puse cuţitul din nou la gât. Din nas şi gură îi curgea sânge, lăsând dâre roşii pe obraz.

– Acum mă urmăreşti?

– Veghez doar… bolborosi gura însângerată. Doar veghez. Nu eu dau ordinele.

Nici soldații gurkieni nu dăduseră ordinele de a fi uciși ai lui Ferro, iar ea să fie luată în robie. Asta nu-i absolvea de vină. Nu-i scăpa de răzbunarea ei.

– Da' cine le dă?

Omul tuși, cu fața zvâcnindu-i și împroșcând cu sânge din nările umflate. Însă doar atât. Ferro se încruntă.

– Ce? își coborî ea mâna cu cuțitul, înțepându-l cu vârful în coapsă. Crezi că n-am mai tăiat o sculă la viața mea?

– Glokta, îngăimă omul, închizând ochii. Lucrez… pentru Glokta.

– Glokta.

Numele nu-i spunea nimic, dar îi deschidea o cale de urmat.

Îi puse din nou cuțitul la gât. Beregata tânărului palpita spasmodic, frecându-se de tăiș. Cu fălcile strânse, Ferro își potrivi mai bine degetele pe plăsele, încruntată. În ochii omului începuseră să lucească lacrimi. Mai bine să termine și să plece. Era mai sigur. Îi era greu, însă, să-și miște mâna.

– Dă-mi un motiv să n-o fac.

Lacrimile începură să curgă pe obrajii plini de sânge.

– Păsările mele… șopti el.

– Păsările?

– Nu va mai avea cine să le dea de mâncare. O merit, sigur, da' păsările… ele n-au făcut nimica…

Ferro își îngustă ochii.

Păsări. Ciudat, pentru ce trăiesc unii.

Și tatăl ei avusese o pasăre. Și-o amintea, într-o colivie, prinsă de un par. Nu folosea la nimic, nici măcar să zboare nu putea, stătea doar pe-o crenguță. O învățase vorbe. Își amintea cum îl privise dându-i de mâncare, când ea era mică. Demult, înainte de a veni gurkienii.

– Ssssss, îi suflă ea în față, în timp ce-i apăsa pielea gâtului cu cuțitul, făcându-l să se crispeze; apoi retrase lama, se ridică și rămase în picioare deasupra lui.

– Clipa când am să te mai văd va fi și ultima din viața ta. Înapoi la păsările tale, umbră.

Omul dădu din cap, cu ochii umezi holbați, iar Ferro se întoarse și porni pe aleea umbrită, în întunecimea înserării. Când trecu peste un pod, aruncă în apă cuțitul. Acesta dispăru cu un plescăit, răspândind cercuri tot mai mari pe valurile noroioase. O greșeală, cel mai probabil, să-l fi lăsat în viață pe omul ăla. Mila era întotdeauna o greșeală, știa din experiență.

Dar se părea că în ziua aceea avea o dispoziție milostivă.

Întrebări

Colonelul Glokta era un dansator magnific, desigur, dar când își simțea piciorul așa de țeapăn îi era greu să strălucească. Îl mai distrăgea și bâzâitul continuu al muștelor, iar partenera sa nu-l ajuta deloc. Ardee West arăta destul de bine, dar chicotelile ei continue deveneau foarte enervante.

– Termină! se răsti colonelul, învârtind-o prin laboratorul Adeptului Fizic, unde specimenele din borcane pulsau și se unduiau în ritmul muzicii.

– Parțial mâncat, rânji Kandelau, cu un ochi mărit enorm prin monoclu; arătă în jos cu penseta. Ăsta-i un picior.

Glokta dădu tufișurile în lături, apăsându-și fața cu o mână. Cadavrul măcelărit zăcea acolo, cu luciri roșii, abia putând fi recunoscut ca omenesc. La vederea lui, Ardee se puse pe râs.

– Parțial mâncat! ciripi ea.

Colonelul Glokta nu găsea situația deloc amuzantă. Sunetul muștelor se auzea tot mai tare, amenințând să acopere complet muzica. Mai rău, în parc se făcea îngrozitor de frig.

– Ce neglijență din partea mea, spuse un glas din spate.

– Cum adică?

– Să-l las așa aici. Dar, uneori, e mai bine să ne mișcăm repede, decât să ne mișcăm cu grijă, nu, schilodule?

– Pe-asta mi-o amintesc, murmură Glokta; acum era și mai frig, și tremura ca o frunză. Mi-o amintesc!

– Sigur că da, șopti vocea.

Era o voce de femeie, dar nu a lui Ardee. O voce scăzută și șuierătoare, care-i făcea ochiul să tresalte.

– Ce pot să fac?

Colonelul simți cum i se întorceau mațele pe dos. Rănile din carnea roșie stăteau căscate. Muștele zumzăiau atât de tare, încât abia mai putu auzi răspunsul.

– Poate ar fi bine să te duci la Universitate și să ceri sfatul.

O răsuflare rece ca gheața îi atinse ceafa și-l străbătu un fior pe spinare.

– Poate, cât timp ești acolo… ai putea să-i întrebi și despre Sămânță.

Glokta se căzni să ajungă la baza scării și se clătină într-o parte, rezemându-se de perete, cu respirația șuierându-i peste limba umedă. Piciorul stâng îi tremura, ochiul stâng i se zbătea, ca și cum ar fi fost unite printr-un cordon al durerii care-l tăia prin fund, măruntaie, spate, umăr, gât, față, tot mai încordat cu fiecare mișcare, oricât de slabă.

Făcu un efort să stea nemișcat. Să respire prelung și rar. Își forță mintea să ignore durerea, gândindu-se la alte lucruri. *Cum ar fi Bayaz și căutarea lui eșuată după Sămânță. La urma urmei, Eminența Sa așteaptă, și nu e renumit pentru răbdarea lui.* Își întinse gâtul într-o parte și-n alta, și-și simți oasele scârțâind între omoplații răsuciți. Apăsându-și limba pe gingii, se îndepărtă de trepte cu pas târșâit, în întunericul răcoros al stivelor.

Nu se schimbaseră mult în ultimul an. *Sau, poate, în ultimele câteva secole.* Spațiile boltite miroseau a mucegai și a vechi, luminate doar de vreo două felinare murdare și pâlpâitoare, iar rafturile îngreunate se întindeau prin umbrele schimbătoare. *E timpul să scormonesc iar prin reziduurile prăfuite ale istoriei.* Adeptul Istoric nu părea nici el să se fi schimbat prea mult. Stătea la biroul pătat, parcurgând cu privirea un teanc de hârtii cu aspect mucegăit, în lumina unei lumânări capricioase. Miji ochii, când Glokta șontâcăi mai aproape.

– Cine-i acolo?

– Glokta, răspunse acesta, ridicând o privire bănuitoare spre tavanul cufundat în umbră. Unde ți-e cioara?

– A murit, mormăi trist bătrânul bibliotecar.

– Deci, e istorie, cum s-ar zice!

Bătrânul nu râse.

– Mă rog, ni se întâmplă tuturor, încercă Glokta să-l consoleze, reflectând în același timp: *Unora, mai curând decât altora.* Am câteva întrebări pentru tine.

Adeptul Istoric își lungi gâtul peste birou, privindu-l tulbure pe Glokta de parcă n-ar mai fi văzut în viața lui o ființă omenească.

– Îmi amintesc de dumneata.

Deci, se mai întâmplă și miracole?

– M-ai întrebat despre Bayaz. Primul ucenic al marelui Juvens, prima literă din alfabetul…

– Da, da, am mai vorbit despre astea.

Bătrânul se încruntă ursuz.

– Mi-ai adus înapoi sulul ăla?

– „Creatorul a căzut arzând” și așa mai departe? Mă tem că nu. E la Arhilector.

– În… Aud prea multe despre omul ăsta, de-o vreme-ncoace. Ăia de sus se gudură mereu pe lângă el. Eminența Sa în sus, Eminența Sa în jos… M-am săturat!

Știu foarte bine ce simți.

– Toți sunt în fierbere zilele-astea. Se agită care-ncotro.

– S-au produs multe schimbări. Avem un rege nou.

– Știu! Guslav, nu?

Glokta oftă prelung, în timp ce se așeza pe scaunul din cealaltă parte a biroului.

– Da, da, ăla e.

A rămas în urmă doar cu treizeci de ani. Mă mir că nu crede că mai e pe tron Harod cel Mare însuși.

– Ce vrei de data asta?

A, mai nimic – doar să bâjbâi prin beznă după niște răspunsuri care mereu sunt de negăsit.

– Vreau să știu despre Sămânță.

Chipul zbârcit nu se clinti.

– Despre ce?

– Era pomenită în neprețuitul tău sul. Chestia ai pe care Bayaz și amicii lui magici au căutat-o în Casa Creatorului, după moartea lui Kanedias. Și după moartea lui Juvens.

– Câh! își fâlfâi Adeptul mâna, cu pielea fleșcăită de sub încheietură bălăbănindu-i-se. Secrete, putere… Totu-i o metaforă.

– Bayaz nu pare să fie de aceeași părere.

Glokta își trase scaunul spre birou, continuând mai încet… *Deși*

nu e nimeni care să audă sau să-i pese, dac-ar auzi:

– Am aflat că există un fragment din Cealaltă Parte, rămas din Vechile Vremuri, când diavolii umblau pe pământul nostru. Substanța magiei, solidificată.

Bătrânul râse subțire, ca un foșnet de hârtie uscată, arătându-și caverna putredă a gurii în care avea mai puțini dinți chiar și decât Glokta.

– Nu te știam superstițios, Superior Glokta.

Și nici nu eram, ultima oară când am venit aici să-ți pun întrebări. Înainte de vizita la Casa Creatorului, înainte de întâlnirea cu Yulwei, înainte de a o vedea pe Shickel zâmbind în timp ce o ardeau pe rug. Ce vremuri fericite, înainte să fi auzit de Bayaz, când lucrurile încă mai aveau sens…

Adeptul se șterse la ochii care-i curgeau, cu o mână tremurătoare și plină de pete.

– De unde-ai auzit?

A, de la un Navigator cu piciorul pus pe nicovală.

– Nu contează de unde.

– Mă rog, știi mai mult despre asta decât mine. Am citit odată că uneori cad pietre din cer. Unii spun că sunt bucăți din stele. Alții, c-ar fi așchii aruncate din haosul iadului. Primejdioase la atingere. Și îngrozitor de reci.

Reci? Glokta aproape că simți suflarea aceea de gheață în ceafă, și-și încordă umerii, făcând un efort să nu se uite în spate.

– Vorbește-mi despre iad.

Deși știu deja mai multe decât oricine, aproape, în privința asta.

– Hmm?

– Despre iad, bătrâne. Despre Cealaltă Parte.

– Se zice că de-acolo vine magia, dac-ar fi să crezi în lucrurile astea.

– Am învățat să-mi deschid mintea în privința subiectului.

– O minte deschisă e ca o rană deschisă, poate să…

– Am auzit, dar acum vorbeam despre iad.

Bibliotecarul își linse buzele molatice.

– Legenda spune că a fost un timp când lumea noastră și lumea de jos erau una și aceeași, iar diavolii cutreierau pământul. Euz cel

Mare i-a alungat și a rostit Prima Lege – interzicând tuturor să se atingă de Cealaltă Parte, sau să le vorbească dracilor, sau să umble pe la porțile dintre lumi.

– Prima Lege, zici?

– Fiul său, Glustrod, lacom de putere, a nesocotit avertismentele tatălui și a pornit să caute secrete, a chemat diavoli și i-a trimis împotriva dușmanilor lui. Se zice că nechibzuința asta ar fi dus la distrugerea Aulcusului și căderea Vechiului Imperiu și că atunci când a pierit și el, Glustrod a lăsat porțile întredeschise… dar eu nu-s specialist în toate astea.

– Și cine e?

Bătrânul se strâmbă.

– Erau pe-aici niște cărți. Foarte vechi. Cărți frumoase, de pe vremea Maestrului Creator. Cărți despre Cealaltă Parte. Despre despărțirea lumilor, despre porți și încuietori. Cărți pe tema Șoptitorilor de Secrete și despre chemările și trimiterile lor. O mulțime de scorneli, dacă vrei să știi părerea mea. Mituri și fantezii.

– *Erau* niște cărți…?

– Lipsesc din rafturile mele de câțiva ani.

– Lipsesc? Dar unde sunt?

Bătrânul se încruntă.

– Ciudat, că tocmai dumneata mă întrebi asta…

– Destul!

Glokta se răsuci pe scaun cât putu de repede, pentru a se uita în spate. Silber, Administratorul Universității, stătea la baza scării, cu cea mai mare uimire și oroare pe chip. *Ca și cum ar fi văzut o stafie. Sau chiar un demon.*

– De-ajuns, Superior Glokta! Îți mulțumim pentru vizită.

– De-ajuns? se încruntă și Glokta. Eminența Sa n-o să fie…

– Știu cum o să fie sau n-o să fie Eminența Sa…

Un glas neplăcut de familiar…

Superiorul Goyle cobora încet treptele. Trecu agale pe lângă Silber, străbătând podeaua cufundată în umbră dintre rafturi.

– Și spun că e destul. Din toată inima îți mulțumim pentru vizită.

Se aplecă spre el, cu ochii ieșiți din orbite.

– Să fie ultima!

În timp ce Glokta se afla la subsol, în sala de mese avuseseră loc unele schimbări surprinzătoare. Dincolo de ferestrele murdare se lăsase înserarea, iar lumânările fuseseră aprinse în sfeșnicele lor de metal brunat. *Și, desigur, mai e vorba și de două duzini de practicieni ai Inchiziției, foarte diversificați.*

Doi oameni din Suljuk, cu ochi îngustați, îl priveau pe Glokta peste măști, stând ca și cum ar fi fost frați gemeni, cu cizmele negre pe vechea masă unde erau puse patru săbii curbate. Trei oameni cu pielea negricioasă stăteau în picioare lângă o fereastră întunecată, cu câte o secure la centură și un scut pe spate. Lângă foc se afla un practician înalt și slab ca un mesteacăn, cu părul blond atârnându-i peste chipul mascat. Lângă el stătea unul scund, aproape pitic, cu cingătoarea plină de cuțite.

Glokta îl recunoscu pe nordicul uriaș numit Despicătorul-de-Pietre, de când vizitase ultima oară Universitatea. *Dar se pare că a încercat să despice niște pietre și cu mutra, de când nu ne-am mai văzut, și încă foarte stăruitor.* Obrajii-i erau marcați de urme, arcadele denivelate și nasul strâmbat vizibil spre stânga. Chipul său deformat arăta aproape la fel de tulburător ca enormul ciocan pe care-l strângea în pumnii masivi. *Aproape, dar nu întocmai…*

Și tot așa, cea mai ciudată și îngrijorătoare adunătură de ucigași care s-ar fi putut strânge la un loc – toți înarmați până-n dinți. *Se pare că Superiorul Goyle și-a împrospătat colecția de monștri.* În mijlocul lor, părând să se simtă ca la ea acasă, stătea practiciana Vitari, dând ordine, cu gesturi repezite încoace și-ncolo. *În veci n-ai fi crezut că e genul mămos, dar cred că toți avem talentele noastre ascunse.*

Glokta își aruncă în sus brațul drept.

– Pe cine omorâm?

Toți ochii se întoarseră spre el. Vitari se apropie, cu sprâncenele îmbinate deasupra rădăcinii pistruiate a nasului.

– Ce naiba cauți aici?

– Și eu ți-aș putea pune aceeași întrebare.

– Dacă știi ce-ți prinde bine, nu pui niciun fel de întrebări.

Glokta se hlizi la ea, cu rânjetul lui știrb.

– Dacă știam ce-mi prinde bine, n-aș fi rămas fără dinți, iar acum

nu mi-au mai rămas decât întrebările. De ce te interesează toată grămada asta de terfeloage prăfuite?

– Nu e treaba mea, și cu atât mai puțin a ta. Dacă umbli după trădători, poate-ar trebui să-i cauți la tine acasă mai întâi, ce zici?

– Și asta ce-ar vrea să însemne?

Vitari se aplecă spre el, șoptindu-i prin mască:

– Mi-ai salvat viața, așa că-ți fac și eu o favoare. Pleacă de-aici. Pleacă și să nu te mai întorci.

Glokta își târșâi picioarele pe culoar, până la ușa sa masivă. *În ce-l privește pe Bayaz, n-am făcut nimic. Nimic care să aducă un zâmbet pe chipul Eminenței Sale. Chemări și trimiteri. Zei și draci. Și mereu, alte și alte întrebări.* Răsuci nervos cheia în broască, înnebunit să se așeze și să-și odihnească piciorul tremurător. *Ce căuta Goryle la Universitate? Goryle, Vitari și două duzini de practicieni, toți înarmați de parcă s-ar fi dus la război?* Făcu un pas șovăitor peste prag. *Trebuie să fie vreo…*

– Ah!

Își simți bastonul smuls din mână și se împletici într-o parte, dând să se agațe de ceva. Primi o lovitură în față, care-i umplu capul cu o durere orbitoare. În momentul următor, se lovi cu spatele de podea, de-i ieși tot aerul din plămâni, într-un gâfâit prelung. Clipi din ochi, simțind în gură gustul sărat al sângelui, pe când camera se clătina nebunește în jurul lui. *Vai de mine și de mine. Un pumn în față, dacă nu mă-nșel. Niciodată nu-i scade efectul.*

O mână îl înșfăcă de gulerul mantiei și îl săltă în sus. Materialul îi intră în beregată, făcându-l să cârâie ca o găină sugrumată. O altă mână îl apucă de cingătoare, luându-l pe sus, cu genunchii și vârfurile ghetelor târându-se de podele. Glokta se zbătea fără vlagă, instinctiv, dar nu reuși decât să-și trimită sieși un junghi dureros prin spate.

Ușa băii trosni în contact cu capul lui și se dădu de perete, iar Glokta fu cărat spre copaie, care încă mai era plină cu apă murdară, de dimineață.

– Stai…! horcăi el, în timp ce era împins peste margine. Cine eș… blurghhhh!

Apa rece îi acoperi capul, iar prin jurul feței îi bolborosiră

clăbuci. Fu ținut astfel, în timp ce se zvârcolea, cu ochii holbați de șoc și panică, până simți că-i explodau plămânii. Apoi, fu smucit de păr, șiroind de apă care plescăia în cadă. *O tehnică simplă, dar de o eficacitate incontestabilă. Sunt foarte descumpănit.* Trase aer în piept, cu un gâfâit.

– Ce vrei de… blarghhh!

Din nou în beznă, suflând în apă puținul aer pe care reușise să-l inspire. *Dar, oricine-ar fi, mă lasă să respir. Nu mă omoară. Mă frăgezește doar. Frăgezire pentru întrebări. O ironie care m-ar face să râd… dacă mi-ar mai fi rămas… aer în piept…* Împinse cu mâinile fundul vanei, zbătându-se în apă. Dădea din picioare fără rost, dar mâna de pe ceafa lui părea făcută din oțel. Stomacul i se crispa, coastele i se zbuciumau, avea nevoie disperată de aer. *Nu respira… nu respira… nu respira…!* Tocmai trăgea în piept o gură mare de apă murdară, când fu smuls din baie și aruncat pe podea, tușind, icnind și vomând în același timp.

– Tu ești Glokta?

O voce de femeie, dură și repezită, cu accent kantic aspru.

Stătea ghemuită în fața lui, pe vârfurile picioarelor, cu coatele rezemate pe genunchi și mâinile cafenii, prelungi, atârnând. Purta o cămașă bărbătească largă, pe sub care i se distingeau umerii ascuțiți, având mânecile suflecate în jurul antebrațelor osoase. Părul negru îi era tăiat scurt, ales în smocuri slinoase. Pe fața dură avea o cicatrice îngustă, palidă, buzele subțiri îi stăteau strânse cu cruzime, dar cel mai mult îl descumpăneau ochii ei, lucind galbeni în lumina slabă care intra de pe coridor. *Nici nu-i de mirare că Severard s-a codit s-o urmărească. Trebuia să-l ascult.*

– Ești Glokta?

N-avea niciun rost să nege. Își șterse balele amare de pe bărbie, cu o mână tremurândă.

– Sunt Glokta.

– De ce-ai pus să mă urmărească?

Se ridică în șezut, cu mare chin.

– Ce te face să crezi că voi avea ceva de spus…

Pumnul ei îl lovi în vârful bărbiei, aruncându-i capul înapoi, cu un gâfâit. Fălcile i se ciocniră și un dinte îi găuri dosul limbii. Căzu

cu spatele la perete și ochii umplându-i-se de lacrimi, în timp ce încăperea întunecoasă se clătina în jur. Când vederea i se limpezi din nou, femeia îl privea cu ochii ei galbeni îngustați.

– O să te pocnesc până-mi dai răspunsurile, sau mori.

– Mulțumirile mele.

– Mulțumiri?

– Cred că mi-ai dezmorțit puțin gâtul, zâmbi Glokta, arătându-i cei câțiva dinți rămași, plini de sânge. Doi ani am stat prizonier la gurkieni. Doi ani în bezna din închisorile Împăratului. Doi ani de lovituri, tăieturi și arsuri. Crezi că mă sperie o palmă, două?

Îi chicoti în față, scuipând sânge.

– Mai rău mă doare când mă piș! Crezi că mi-e frică de moarte?

Junghiul din șira spinării îl făcu să se strâmbe, când se aplecă spre ea.

– În fiecare dimineață… când mă trezesc viu… sunt dezamăgit! Dacă vrei răspunsuri, va trebui să-mi dai și tu mie tot niște răspunsuri. Un târg cinstit.

Femeia îl privi lung, fără să clipească.

– Ai fost prizonierul gurkienilor?

Glokta își trecu o mână peste trupul diform.

– De la ei am toate astea.

– Hm. Atunci, amândoi am pierdut câteva ceva din vina gurkienilor, comentă femeia, așezându-se cu picioarele încrucișate. Întrebări. Ce-mi dai, îți dau. Dar dacă-ncerci să mă minți…

– Atunci, întrebări să fie. Mi-aș încălca îndatoririle de gazdă, dacă nu ți-aș permite să începi tu prima.

Femeia nu zâmbi. *Dar, în fond, nici nu pare genul glumeț.*

– De ce mă urmărești?

Aș putea s-o mint, dar la ce bun? La fel de bine pot și să-i spun adevărul.

– Pe Bayaz îl urmăresc. Voi doi păreți să fiți prieteni, iar Bayaz e greu de prins zilele-astea. Așa că mă țin după tine.

– Nu suntem prieteni, se încruntă ea. Mi-a promis o răzbunare, atâta tot. Și încă nu s-a ținut de cuvânt.

– Viața e plină de dezamăgiri.

– Viața e făcută din dezamăgiri. Pune întrebarea, ologule.

Oare după ce va primi toate răspunsurile, o să-mi facă iar baie, și de data asta va fi ultima. În ochii ei galben-mat nu se citea nimic. Erau goi ca ai unui animal. *Dar am de ales?* Își linse sângele de pe buze și se rezemă de perete. *Măcar aș putea să mor știind puțin mai multe.*

– Ce e Sămânța?

Sprâncenele femeii se încruntară și mai mult.

– Bayaz zicea că-i o armă. O armă cu foarte mare putere. Destul de mare ca să facă Shaffa pulbere. Credea că era ascunsă la marginea lumii, dar se înșela. Ceea ce nu l-a bucurat deloc.

O clipă, îl privi în tăcere.

– De ce-l urmărești pe Bayaz?

– Fiindcă a furat coroana și a pus-o pe capul unui vierme fără șira spinării.

Femeia pufni.

– Aici, cel puțin, putem fi de acord.

– În guvernul meu sunt unii pe care-i îngrijorează direcția în care ne-ar putea duce. Îi îngrijorează profund.

Își linse un dinte însângerat, înainte de a o întreba:

– Unde ne duce?

– Mie nu-mi spune nimic. N-am încredere-n el, și nici el în mine.

– Și aici putem fi de acord.

– Plănuia să folosească Sămânța ca pe o armă. N-a găsit-o, așa că trebuie să găsească alte arme. Cred că vă duce spre război. Un război contra lui Khalul și a Mâncătorilor lui.

Glokta simți un val de spasme care-i străbăteau o parte a feței, făcând să i se zbată pleoapa. *Lua-l-ar dracu' de scârnăvie trădătoare!* Capul i se smuci într-o parte.

– Știi despre ei?

– O cunoștință trecătoare, răspunse Glokta.

Și ce-i rău în asta?

– Am prins unul, în Dagoska. L-am luat la întrebări.

– Și ce ți-a spus?

– A vorbit despre dreptate și justiție.

Două lucruri pe care eu nu le-am văzut niciodată.

– Despre război și sacrificiu.

Două lucruri pe care nu le-am văzut prea des.

– Zicea că prietenul tău Bayaz și-a omorât stăpânul.

Femeia nici nu clipi.

– Zicea că tatăl lui, Profetul Khalul, încă mai caută să se răzbune.

– Răzbunare, șuieră ea, strângând pumnii. O să le-arăt eu lor răzbunare!

– Ce ți-au făcut?

– I-au omorât pe ai mei, răspunse femeia, dând să se ridice. M-au dus în robie.

Ajunse în picioare, dominându-l cu înălțimea ei.

– Mi-au furat viața.

Glokta își simți colțul gurii arcuindu-se în sus.

– Încă un lucru pe care-l avem în comun.

Și se pare că timpul meu de împrumut s-a terminat.

Femeia se aplecă și-i apucă în mâini haina udă. Îl trase în sus cu o putere înfricoșătoare, frecându-l cu spatele de perete. *Cadavrul i-a fost găsit plutind în baie…?* Glokta își simți nările dilatându-se. Aerul îi șuiera repede prin nările pline de sânge, iar inima-i bătea cu putere, în așteptarea momentului. *Fără îndoială, trupul meu distrus o să se lupte, atât cât poate. O reacție irezistibilă în fața lipsei de aer. Instinctul neînvins de a respira. Fără îndoială, am să mă zbat și-am să mă zvârcolesc, la fel cum a făcut Tulkis, ambasadorul gurkian, când l-au spânzurat și i-au scos mațele degeaba.*

Se strădui să se țină pe picioare prin forțe proprii, să stea cât de drept putea. *La urma urmei, cândva am fost un om mândru, chiar dacă a trecut atât de mult de-atunci. Nu e tocmai sfârșitul pe care l-ar fi sperat colonelul Glokta. Înecat în baie de o femeie cu cămașă murdară. Mă vor găsi căzut peste marginea vanei, cu fundu-n sus? Dar ce importanță are? Nu contează cum mori, ci cum ai trăit.*

Femeia îi dădu drumul, netezindu-i pieptarul hainei cu palma. *Și ce-a fost viața mea, în ultimii ani? De ce-am avut parte, ca să-mi lipsească acum? De scări? De supă? De durere? De zăcut în întuneric, chinuit de amintirile lucrurilor pe care le-am făcut? De trezit dimineața în putoare, că făcusem pe mine-n somn? O să-mi lipsească Ardee West? Puțin, poate. Dar ceaiul cu Arhilectorul o să-mi lipsească? Aproape că mă face să mă-ntreb de ce n-am făcut-o eu însumi, cu ani în urmă.* Se uită în ochii celei care avea să-l audă, duri și strălucitori ca două

bile de sticlă galbenă, și zâmbi. Un zâmbet de ușurare – ușurarea cea mai pură.

– Sunt gata.

– Pentru ce?

Femeia îi puse ceva în mâna moale. Mânerul bastonului.

– Dacă mai ai treabă cu Bayaz, pe mine să nu m-amesteci. Data viitoare, n-am să mai fiu la fel de blândă.

Se retrase încet spre dreptunghiul luminos al ușii. Acolo se întoarse, iar zgomotul cizmelor i se îndepărtă pe coridor. Pe lângă clipocitul slab al apei care-i picura din haina udă, se lăsă liniștea.

Și astfel, se pare, scap cu viață. Din nou. Glokta înălță sprâncenele. *Poate că soluția supraviețuirii e să nu ți-o dorești.*

A patra zi

Era un nemernic hâd esticul acela. Uriaș cât toate zilele, îmbrăcat tot în blănuri puturoase, doar pe jumătate tăbăcite, și o fâșie mică de zale ruginite, mai mult ca podoabă decât protecție. Părul negru și slinos, legat pe ici, pe colo, cu inele argintii făurite grosolan, șiroia de apă, în ploaia torențială. Avea o cicatrice mare pe obraz și încă una pe frunte, precum și nenumărate zgârieturi și ciupituri de la răni mai mici, coșuri ca ale unui puștan și un nas turtit și strâmb, ca o lingură îndoită. Ochii-i erau strânși de efort, iar dinții galbeni dezgoliți, cu cei doi din față lipsă. Un chip care avusese de-a face cu războiul în toate zilele vieții lui. Un chip care trăia prin sabie, secure și suliță, și socotea fiecare zi în plus ca pe o favoare.

Pentru Logen, era aproape ca și cum s-ar fi uitat în oglindă.

Se țineau în brațe ca doi îndrăgostiți feroce, orbi față de tot ce se petrecea în jur. Se împingeau înainte și-napoi, clătinându-se ca niște beți care s-au încăierat. Apucau și trăgeau, mușcau și zgâriau, smuceau și sfâșiau, încordați într-o furie încremenită, suflându-și în față gâfâielile acre. Un dans urât, obositor și fatal, și-n tot timpul acela ploua necontenit.

Logen primi un ghiont dureros în burtă și fu nevoit să se răsucească pentru a evita un al doilea. Dădu o lovitură cu capul, fără convingere, reușind doar să împingă mutra Urâtului cu fruntea. Fu cât pe ce să se împiedice, se clătină, îl simți pe estic mutându-și greutatea, căutând o poziție din care să-l poată trânti. Înainte de a o găsi, Logen reuși să-l izbească în boașe cu coapsa, destul de tare pentru a-i face brațele să slăbească o clipă, destul ca să-și poată strecura mâna spre beregata Urâtului.

Mâna lui urca încet, chinuit, treptat, până când degetul arătător întins ajunse peste chipul ciuruit al esticului, care-l privea cruciș, în jos, încercând să-și dea capul într-o parte. Îl apucă pe Logen de încheietură, strâns, dureros, încercând să i-o tragă înapoi, dar Logen își ținea umărul aplecat și stătea bine proptit pe picioare. Degetul îi

trecu pe lângă gura schimonosită, peste buza de sus, până în nasul strâmb al Urâtului, și-și simți unghia ruptă înfigându-se în carne. Își arcui degetul și-și dezgoli dinții, răsucindu-l cât putea de bine.

Esticul începu să se zbată, șuierând, dar era agățat strâns. Nu avu încotro decât să înhațe încheietura lui Logen și cu cealaltă mână, încercând să-și smulgă din nas degetul care-i sfâșia fața. Asta, însă, îl lăsa pe Logen cu o mână liberă.

Scoase un cuțit și începu să-l lovească, mârâind, cu mișcări smucite. Lovituri scurte, dar cu vârf de oțel. Tăișul clefăia prin burta esticului, prin coapsă, prin braț, prin piept, făcând sângele să curgă în dâre lungi care-i stropeau pe amândoi și înroșeau băltoacele de sub cizme. După ce-l străpunse de mai multe ori, Logen îl apucă de blănuri, îl ridică în aer, cu fălcile strânse de efort, și-l aruncă peste metereze, răcnind. Urâtul se rostogoli prin aer, moale ca leșul care avea să devină numaidecât, și se prăbuși la pământ, printre ai lui.

Logen se aplecă peste parapet, cu gâfâieli care suflau stropii de ploaie din fața lui, prin aerul umed. Erau sute și sute, i se părea, forfotind prin marea de noroi de la baza zidului. Oameni sălbatici, de dincolo de Crinna, unde abia dacă știau să articuleze cuvinte, cărora puțin le păsa de morți. Toți erau leoarcă de ploaie și stropiți cu mâl, ascunși sub scuturi rudimentare și agitând arme lucrate primitiv, țepoase și brutale. În spatele lor fâlfâiau prin aer flamuri de piele zdrențuită agățată pe oase, ca niște umbre fantomatice în ploaie.

Unii aduceau scări șubrede sau le luau de jos pe cele care fuseseră răsturnate, încercând să le proptească lângă zid și să le ridice, în timp ce împrejurul lor cădeau bolovani, sulițe și săgeți, împroșcând cu noroi. Alții se urcau deja, ținându-și pavezele deasupra capului – două scări în partea lui Dow, una într-a lui Tichie Roșie și una chiar la stânga lui Logen. Doi sălbatici uriași dădeau cu securile în poarta plină de zgârieturi, împrăștiind la fiecare lovitură țăndări ude. Logen arătă spre ei, cu un strigăt zadarnic. Nimeni nu-l auzi, nici n-ar fi putut să-l audă în zgomotul puternic al ploii, în hărmălaia trosniturilor, bufniturilor, scrâșnetelor, a zăngănitului de arme și scuturi, a zgomotelor de carne străpunsă, a strigătelor de luptă și a țipetelor de durere.

Își luă din băltoacele de pe pasarelă sabia, pe al cărei metal cu luciu mat sclipeau broboane de apă. Lângă el, unul dintre carlii lui Fior înfrunta un estic care sărise din vârful scării. Schimbară câteva lovituri, mai întâi cu toporul în scut, apoi cu sabia prin aer. Securea esticului se ridică din nou, iar Logen îi reteză brațul de la cot, trecu în spatele lui și-l trânti pe burtă, cu un urlet. Carlul îl ucise cu o lovitură de sabie înapoia capului, apoi arătă peste umărul lui Logen cu lama însângerată:

– Acolo!

Alt estic, cu un nas mare și coroiat, tocmai ajungea în capul scării, unde se apleca peste metereze, luându-și avânt să arunce o suliță. Logen se repezi spre el, mugind.

Esticul făcu ochii mari, iar brațul cu lancea îi șovăi, prea târziu ca s-o mai arunce. Încercă să se dea la o parte, ținându-se de lemnul ud cu mâna liberă, dar nu reuși decât să tragă scara într-o parte. Sabia lui Logen îl străpunse sub braț, iar atacatorul se clătină înapoi, cu un mormăit, scăpând lancea. Logen îl lovi din nou, alunecă și se aplecă prea în față, aproape căzându-i în brațe. Nas-Coroiat dădu cu ghearele spre el, încercând să-l arunce peste parapet. Logen îl izbi în față cu garda sabiei, iar o a doua lovitură îi rupse și câțiva dinți. A treia îl ameți de tot, iar esticul căzu de pe scară, trăgându-l pe un altul după el, la pământ.

– Adu prăjina aia! răcni Logen la carlul cu sabia.

– Ce?

– Prăjina, boule!

Carlul înhăță bucata lungă de lemn și o aruncă prin ploaie. Logen lăsă sabia din mână, prinse prăjina din zbor și-i propti capătul bifurcat în ultima treaptă a unei scări, după care se apucă să împingă din răsputeri.

Carlul veni să-l ajute, iar scara scârțâi, se clătină și începu să se îndepărteze. Peste mereteze apăru capul unui estic, mirat. Văzu prăjina. Îi văzu pe Logen și pe carl cum o împingeau. Căzu, în timp ce scara se răsturna peste capetele nemernicilor de jos.

Mai încolo, o altă scară tocmai fusese ridicată, iar esticii începeau s-o escaladeze, cu scuturile deasupra capetelor, în timp ce Tichie Roșie și ai lui îi bombardau cu pietre. Câțiva ajunseseră în vârf și pe

partea de zid a lui Dow, de unde se auzeau strigăte și zgomote aducătoare de moarte. Logen își roase buza plină de sânge, întrebându-se dacă să le dea o mână de ajutor sau să rămână pe loc. Și aici avea să fie din nou nevoie de el, nu peste multă vreme.

Așa că luă sabia Creatorului și îi făcu semn carlului care-l ajutase, în timp ce stătea să-și tragă respirația. Îi aștepta pe estici să urce din nou, în timp ce de jur împrejurul lui oamenii luptau, ucideau și mureau.

Diavoli într-un infern rece, friguros, însângerat. De patru zile, de-acum, și avea senzația că se afla acolo de-o veșnicie. Ca și cum nici n-ar fi plecat vreodată. Și poate că nici nu plecase.

De parcă viața Copoiului n-ar fi fost deja destul de complicată, acum mai trebuia să și plouă.

Umezeala era cea mai mare spaimă a unui arcaș, nici pomeneală. Cu excepția aceleia de a-l doborî călăreții, poate, dar în vârful unui turn așa ceva nu era prea probabil. Arcurile deveniseră alunecoase, corzile își pierdeau elasticitatea, penele erau îngreunate de apă, ceea ce-i făcea să tragă foarte prost. Ploaia era în dezavantajul lor, ceea ce-i îngrijora oricum, însă ar fi putut să-i coste și mai mult, până la căderea serii. Trei namile sălbatice se opinteau la poartă, lovind cu două securi grele lemnul înmuiat de ploaie și încercând să înfigă o pârghie în spărturile deja făcute, pentru a smulge scândurile din loc.

– Dacă nu ne-ocupăm de ei, ăia au să spargă poarta! strigă răgușit Copoiul, în aerul umed.

– Mhm, dădu din cap Ursuzul, aruncând cu stropi din claia sa de păr lățos.

Fu nevoie de ceva răcnete și semne făcute cu degetul arătător, din partea sa și a lui Tul, dar Copoiul reuși să-și adune câțiva băieți lângă parapetul alunecos. Treizeci de arcuri ude, toate coborâte în același timp, toate încordate scârțâind, toate țintind spre poartă. Treizeci de oameni, ochind încruntați, toți șiroind de apă și din ce în ce mai uzi cu fiecare clipă.

– Gata, acum!

Arcurile traseră mai mult sau mai puțin la unison, cu sunete înfundate. Săgețile zburară în jos, ricoșând din zidul umed,

înfigându-se în lemnul aspru al porții, perforând pământul din locul unde fusese șanțul, înainte de a deveni doar încă un maldăr de noroi. Nu era o salvă prea precisă, dar conținea multe săgeți și, când calitatea nu e de partea ta, numărul îți poate rezolva totuși problema. Esticul din dreapta își scăpă securea, cu trei săgeți înfipte în piept și una în picior. Cel din stânga alunecă și se răsturnă pe-o parte, apoi se târî la adăpost, cu o săgeată în umăr. Cel cu pârghia căzu în genunchi, zbătându-se și ducându-și mâinile la spate, într-o încercare de a ajunge la săgeata din șale.

– În regulă! Bine! strigă Copoiul.

Nici unul dintre ceilalți nu părea dornic să mai încerce poarta, pentru moment, ceea ce era destul de mulțumitor. Încă mai erau destui la scări, dar pe aceștia era mai greu să-i respingă de sus. Pe o asemenea vreme, puteau la fel de ușor să-i nimerească pe propriii lor oameni de pe zid. Copoiul scrâșni din dinți și trase cu boltă o săgeată în mulțimea de jos, fără să nimerească pe nimeni. N-aveau ce face. Aia era treaba lui Fior, a lui Dow și a lui Tichie Roșie. De ziduri răspundea Logen.

Se auzi o trosnitură, puternică de parcă ar fi căzut cerul. Lumea deveni orbitoare și încetini ca prin mâzgă, plină de ecouri. Logen se poticni prin locul acela de coșmar, scăpând sabia din degetele amorțite, ajunse la zid și se agăță de el în timp ce se balansa, încercând zadarnic să înțeleagă ce se întâmplase.

Doi oameni se luptau pentru o lance, smucindu-se și învârtindu-se, iar Logen nu-și amintea de ce. Un om cu păr lung primi o lovitură puternică și înceată, cu o măciucă în scut, din care săriră câteva țăndări, apoi dădu cu o secure, dezgolindu-și dinții lucitori, spre a nimeri sub genunchi un inamic cu înfățișare sălbatică, pe care-l doborî de pe picioare. Peste tot erau oameni uzi și furioși, mânjiți de glod și sânge. O bătălie, poate? El de partea cui era?

Simți ceva cald gâdilându-i ochiul și-și duse mâna acolo. Se încruntă la vederea vârfurilor înroșite ale degetelor, care deveneau trandafirii sub stropii de ploaie. Sânge. Cineva îl lovise în cap, așadar? Sau visa? O amintire, de demult.

Se răsuci în loc chiar înainte ca bâta să cadă și să-i sfărâme țeasta

ca pe-un ou, apucând cu ambele mâini încheieturile unui nemernic păros. Lumea începu dintr-odată să se miște repede, zgomotos, iar prin cap îi pulsa durerea. Se rezemă de parapet, privind un chip murdar, bărbos și schimonosit de furie, aproape lipit de al lui.

Dând drumul ciomagului cu o mână, Logen își pipăi cingătoarea după un cuțit. Nu găsi nici unul. Atât timp ascuțise toate acele lame, iar acum, când avea nevoie, ia-le de unde nu-s! Apoi, își dădu seama. Jungherul pe care-l căuta era înfipt în mișelul ăla urât, căzut undeva jos, la baza zidului. Își duse mâna în cealaltă parte a centurii, încă respingând măciuca, dar fără sorți de izbândă, de vreme ce avea doar o mână cu care să lupte. Se îndoia de spate tot mai mult, încet, peste meterze – până când degetele sale găsiră plăselele altui cuțit. Esticul cel păros își eliberă bâta și o ridică, deschizând larg gura, cu un zbieret asurzitor.

Logen îl înjunghie drept prin față, străpungându-i cu lama un obraz și ieșind prin celălalt, cu câțiva dinți după ea. Răgetul părosului deveni un urlet ascuțit. Își scăpă ciomagul și se îndepărtă împleticit, cu ochii ieșiți din orbite. Logen se aplecă și-și înhăță sabia de sub picioarele celor doi care se luptau pentru aceeași suliță, așteptă o clipă ca esticul să se întoarcă spre el cu spatele, apoi îl lovi în coapsă, doborându-l cu un zbieret pe pietre, unde carlul se putea ocupa de el ușor.

Părosului încă-i mai curgea sânge din gură, pe când încerca să-și smulgă cuțitul din obraji. Sabia lui Logen îi lăsă o tăietură roșie prin blana udă de pe coaste, făcându-l să cadă în genunchi. Următoarea lovitură îi despică țeasta în două.

La nici zece pași distanță, Fior avea rău de furcă, încolțit de trei estici, în vreme ce un altul tocmai ajungea în vârful unei scări, și toți flăcăii lui erau ocupați mai încolo. Se strâmbă când primi o lovitură puternică de ciocan în pavăză, se clătină îndărăt și scăpă din mână toporul, care căzu pe pietre. Lui Logen îi trecu prin minte că ar fi dus-o mult mai bine dacă Fior se alegea cu capul terciuit. Era foarte probabil, însă, ca apoi să-i vină lui rândul.

Așa că trase adânc aer în piept și atacă, răcnind.

Primul estic se întoarse tocmai la timp ca să aibă spintecată fața, nu partea dinapoi a capului. Al doilea își ridică scutul, însă Logen se

lăsă în jos și-n schimb îi reteză scurt gamba, de căzu pe spate țipând, cu sânge țâșnind în băltoacele de pe pasarelă. Al treilea era o namilă enormă, cu păr roșcat zburlit în toate părțile. Îl ameți pe Fior, care stătea în genunchi lângă parapet, cu scutul coborât și sângele șiroindu-i dintr-o tăietură de pe frunte. Roșcovanul ridică un ciocan imens, ca să termine treaba. Înainte de a apuca s-o facă, Logen îl lovi în spate, înfigându-i în trup până la plăsele sabia lungă. Nu ataca niciodată un om din față, dacă-l poți ucide pe la spate, cum tot spunea tatăl lui, un sfat bun pe care se străduise să-l urmeze întotdeauna. Roșcatul începu să se agite și să țipe, răsucindu-se nebunește, cu ultimele puteri, și trăgându-l după el și pe Logen, care nu dădea drumul sabiei. Nu peste mult, căzu.

Logen îl apucă pe Fior de sub braț și-l săltă pe picioare. Când ochii i se limpeziră din nou, și văzu cine-l ajuta, Fior se încruntă teribil. Se aplecă și-și smulse de pe pietre securea căzută. Un moment, Logen se întrebă dacă voia să i-o înfigă-n cap, dar Fior nu făcu decât să stea pe loc, cu sângele curgându-i din tăietura de pe frunte peste chipul ud.

– În spate, spuse Logen, arătând cu capul peste umărul lui.

Fior se întoarse, în același timp cu Logen, și rămaseră spate-n spate. Acum erau ridicate vreo trei sau patru scări, în jurul porții, iar bătălia de pe zid se împărți în câteva lupte separate și sângeroase. Esticii săreau peste parapet, urlând în limba lor neînțeleasă, cu chipurile dure și armele la fel de dure lucind umede, repezindu-se spre Logen de-a lungul pasarelei, în timp ce alții și alții ajungeau în vârf. Auzea din spate zăngănelile și scrâșnetele lui Fior, care lupta, dar nu le luă în seamă. Nu putea să se ocupe decât de cei din fața lui. Cu lucrurile de soiul ăsta trebuie să fii realist.

Se trase îndărăt, arătând o oboseală doar pe jumătate prefăcută, iar când primul ajunse la el strânse din dinți și sări înainte, tăindu-l de-a curmezișul feței și făcându-l să cadă zbierând, cu o mână peste ochi. Apoi nimeri peste un altul și primi în piept o lovitură de scut a cărui margine îl izbi sub bărbie, de-și mușcă limba.

Logen aproape că se împiedică de trupul rășchirat al unui carl mort, se îndreptă la loc în ultima clipă, dădu cu sabia fără să nimerească ceva, inerția îl purtă înainte și simți ceva tăindu-l la

picior. Icni, sări în celălalt picior, învârtindu-și sabia, complet dezechilibrat. Se năpusti spre o blană în mișcare, piciorul cedă sub el și căzu peste cineva. Se prăbușiră împreună, Logen lovindu-se cu capul de pietre, se rostogoliră, până când Logen ajunse deasupra, strigând și împroșcând cu salivă, își înfipse degetele în părul slinos al unui estic și-l izbi cu mutra de pietre, iar și iar, până când îi simți craniul înmuindu-se. Apoi se târî de-acolo, auzi o lamă clănțănind pe pasarelă, în locul unde stătuse înainte, și se săltă în genunchi, cu sabia în mâna vlăguită, încleiată de sânge.

Rămase astfel, cu apa șiroindu-i pe față, trăgând aer în piept. Alții se apropiau, iar el nu avea unde să se ducă. Piciorul îl durea, iar în brațe nu mai avea nicio putere. Își simțea capul ușor, parcă gata să-și ia zborul. Abia dacă-i mai rămăsese ceva forță să lupte mai departe. Se apropiau tot mai mulți, în frunte venea unul cu mănuși groase din piele și un buzdugan mare în mâini, având măciulia țepoasă înroșită de sânge. Părea să fi sfărâmat deja o țeastă cu ea, iar a lui Logen avea să fie următoarea. Și atunci, Bethod urma să învingă, în sfârșit.

Logen simți un junghi rece în burtă. O senzație acută de gol. Degetele îi trosniră, când mâna-i deveni țeapănă, strângând dureros sabia.

– Nu! șuieră el. Nu, nu, nu…

La fel de bine ar fi putut spune nu ploii. Senzația aceea înghețată se răspândea, ajungându-i până la față, lățindu-i gura într-un zâmbet însângerat. Esticul cu mănuși se apropia, târând buzduganul pe pietrele ude. Aruncă o privire peste umăr.

Capul îi fu spulberat, împroșcând cu sânge. Crummock-i-Phail răgea ca un urs furios, cu oscioarele săltându-i în jurul gâtului, în timp ce-și învârtea ciocanul în cercuri largi. Următorul estic încercă să se retragă, ridicând pavăza. Ciocanul lui Crummock îi zbură picioarele de sub trup, trimițându-l de-a dura, până rămase culcat pe burtă. Apoi, deleanul cel uriaș sări pe pasarelă, agil ca un dansator, în pofida făpturii sale masive, îl nimeri pe următorul în stomac, azvârlindu-l prin aer până lângă metereze, unde rămase căzut grămadă.

Logen se uita cum o bandă de sălbatici măcelărea o alta,

respirând greu, în timp ce flăcăii lui Crummock chiuiau și zbierau, cu vopseaua de pe față dizolvată de ploaie. Năvăleau pe zid, ciopârțind esticii cu săbiile și securile lor lucitoare, respingându-i și împingându-le scările, aruncându-i peste parapet în mocirla de jos.

Îngenuncheat într-o băltoacă, Logen se rezema de mânerul rece al sabiei lui Kanedias care stătea înfiptă între pietrele pasarelei. Se aplecă, respirând greu, cu burta umflându-i-se și dezumflându-se, cu un gust sărat în gură și nasul plin de mirosul sângelui. Nici nu îndrăznea să ridice privirea. Strângând din dinți, închise ochii și scuipă acreala pe pietre. Se forță să-și alunge senzația rece din stomac, și simți că se risipea, pentru moment cel puțin, lăsându-l doar cu grija durerii și a oboselii.

– Se pare că ticăloșii ăștia s-au săturat, se auzi din ploaie râsul lui Crummock, care-și dădu capul pe spate, cu gura căscată și limba scoasă, după care se linse pe buze. Bună treabă ai făcut azi, Sângerosule-Nouă. Nu că nu mi-ar face o plăcere deosebită să mă uit la tine, dar mă bucur c-am avut și eu partea mea.

Își săltă într-o mână ciocanul cu coadă lungă și-l întoarse ușor ca pe-o nuia de salcie, pentru a-i privi pata mare de sânge de pe fierul acestuia, cu un smoc de păr lipit în mijloc, după care rânji larg.

Pe Logen abia-l mai țineau puterile ca să ridice capul, pentru a se uita la el.

– A, da…! Bună treabă. Da’ mâine-o luăm iar de la-nceput, mm, dacă tot îți place-așa de mult? Poți să iei tu-n primire nenorocitul ăsta de zid.

Ploaia slăbea, devenind o burniță rară. O rază de soare palidă pătrundea prin norii joși, dezvăluind tabăra lui Bethod, cu șanțul său noroios, stindardele și corturile risipite prin vale. Copoiul miji ochii și i se păru că zărea, printre cei câțiva oameni care stăteau în față, privind spre esticii care fugeau înapoi, o lucire. Probabil lentila unui ochean, ca acelea pe care le folosea Uniunea, ca să se uite încotro nu era nimic de văzut. Se întrebă dacă acolo se afla Bethod însuși, urmărind desfășurarea luptei. Ar fi fost tipic pentru el să-și facă rost de un ochean.

Simți o mână mare căzându-i pe umăr.

– Da’ știu că le-am tras o plesnitură, șefule, hurui glasul lui Tul, una grozavă de tot!

Nu încăpea nicio îndoială. La baza zidului zăceau o grămadă de estici morți, împrăștiați prin mocirlă, mulți erau duși de ai lor, răniți, sau se târau încet, cu chiu, cu vai, înapoi spre tabără. Dar și dincoace de zid căzuseră destui. Copoiul putea să vadă un morman de trupuri pline de noroi undeva spre fundul fortăreței, unde erau îngropați morții. Auzea pe cineva zbierând. Țipete groase și sfâșietoare, ca ale unui om căruia trebuie să i se taie un membru, dacă nu i s-a și tăiat deja.

– Mda, i-am plesnit bine, mormăi el, da’ și ei pe noi. Nu-s sigur la câte plesnituri o să mai rezistăm.

Butoaiele cu săgeți mai erau pline doar până la jumătate, iar bolovanii, pe sfârșite.

– Ar fi bine să trimitem niște flăcăi să adune săgețile de la morți! le strigă el celorlalți, peste umăr. Să luăm ce putem, cât putem!

– Într-o vreme ca asta, nu poți să zici niciodată c-ai prea multe săgeți, replică Tul. Dacă-i număr pe nemernicii ăia din Crinna pe care i-am omorât azi, socot că diseară o s-avem mai multe sulițe decât am avut azi-dimineață.

Copoiul reuși să afișeze un zâmbet.

– Frumos din partea lor că ne-au adus ceva de folos în luptă!

– Mda. Cred că dacă ni se terminau săgețile, s-ar fi plictisit destul de repede.

Tul râse, bătându-l pe spate mai tare ca oricând, cu destulă putere pentru a face să-i clănțănească dinții.

– Am făcut treabă bună! Și voi ați făcut! Suntem tot vii, nu?

– Unii dintre noi, da, răspunse Copoiul, coborând privirea spre cadavrul unui om care murise în vârful turnului.

Un luptător vârstnic, cu părul aproape cărunt, având o săgeată primitivă înfiptă în gât. Mare ghinion, să-l nimerească într-o zi atât de ploioasă, dar în luptă ai parte și de noroc, și de ghinion. Se uită încruntat spre valea care se întuneca.

– Unde naiba-i armata Uniunii?

Cel puțin, ploaia încetase. Trebuie să fii recunoscător pentru

mărunțișurile vieții, cum ar fi un foc care face mult fum, după ce te-ai udat leoarcă. Trebuie să fii recunoscător pentru orice, când fiecare moment poate fi ultimul din viața ta.

Logen stătea așezat lângă micul lui foc, singur, frecându-și ușor palma dreaptă. Îl durea, înroșită și țeapănă, după ce toată ziua strânsese mânerul aspru al sabiei Creatorului. Avea capul plin de vânătăi. Tăietura de pe picior îl cam ardea, dar putea totuși să meargă destul de bine. Ar fi putut sfârși mult mai rău. Acum aveau de îngropat mai mult de treizeci de oameni, și-i puneau în gropi de câte-o duzină, așa cum spusese Crummock. Treizeci și ceva înapoi în țărână, și de două ori pe-atâția răniți, dintre care mulți grav.

Lângă focul cel mare, îl auzea pe Dow lăudându-se cum îl înjunghiase pe un estic în fudulii. De alături răsuna râsul bubuitor al lui Tul. Logen avea senzația că nu mai făcea parte dintre ei. Poate că nici nu făcuse parte vreodată. Un grup de oameni contra cărora luptase și pe care îi învinsese. Vieți pe care le cruțase, din niciun motiv care să aibă sens. Oameni care-l urâseră mai rău ca moartea, dar pe care fusese nevoit să-i urmeze. Nu-i erau prieteni mult mai apropiați decât Fior. Poate că singurul lui prieten adevărat din tot Cercul Lumii era Copoiul, și chiar și în ochii lui, din când în când, lui Logen i se părea că zărea acea veche urmă de îndoială, unda aceea veche de teamă. Se întrebă dacă ar fi putut-o vedea și acum, în timp ce Copoiul ieșea din întuneric.

– Crezi c-au să atace la noapte? îl întrebă el.

– O să-ncerce el și pe-ntuneric, mai devreme sau mai târziu, răspunse Logen, dar cred că va aștepta pân-o să fim destul de obosiți.

– Se poate și mai obosit decât acum?

– Cred c-o să aflăm, se strâmbă Logen, în timp ce-și întindea picioarele îndurerate. Chiar am impresia că pe vremuri căcaturile astea mergeau mai ușor.

Copoiul pufni. Nu era tocmai râs – mai mult un semn că auzise.

– Amintirea poate face adevărate vrăji. Îți mai amintești de Carleon?

– Sigur că da, își privi Logen degetul lipsă, după care strânse pumnul, ca să arate la fel ca întotdeauna. Ciudat, că pe-atunci totul

părea așa de simplu… Știai pentru cine luptai și de ce. Nu pot să spun că m-a deranjat vreodată.

– Pe mine, da, răspunse Copoiul.

– Zău? Trebuia să spui.

– M-ai fi ascultat?

– Nu. N-aș crede.

Câteva momente, tăcură amândoi.

– Crezi c-o să scăpăm vii de-aici? întrebă Copoiul.

– Poate. Dacă Uniunea apare mâine sau poimâine.

– Și crezi c-o s-apară?

– Poate. Nu putem decât să sperăm.

– Dacă speri un lucru, nu-l faci să se și-ntâmple.

– Ba din contră, de obicei. Dar fiecare zi în care mai suntem vii e o șansă. Poate de data asta o să ne reușească.

Copoiul se încruntă spre flăcările care pâlpâiau.

– Cam mulți „poate”.

– Așa-i la război.

– Cine-ar fi crezut că ne vom baza pe-o adunătură de sudici ca să ne rezolve problemele?

– Cred că le rezolvi cum poți. Trebuie să fii realist.

– Atunci, hai să fim realiști. Crezi c-o să scăpăm cu viață?

Logen se gândi câteva clipe.

– Poate.

Niște cizme clefăiră pe pământul înmuiat, și Fior își făcu apariția înaintând tăcut spre foc. Avea un bandaj mare, cenușiu, în jurul capului, unde suferise tăietura, iar de sub el părul îi atârna umed și încâlcit.

– Șefule.

Zâmbind, Copoiul se ridică și-l bătu pe umăr.

– În regulă, Fior. Ai luptat bine azi. Mă bucur c-ai venit, băiete. Cu toții ne bucurăm.

Privi lung spre Logen.

– Cu toții, repetă el. Cred că poate încerc să mă odihnesc și eu puțin. Ne vedem când mai vin ăia. Destul de curând, cel mai probabil.

Și se pierdu în noapte, lăsându-i pe Fior și Logen să se măsoare

unul pe celălalt.

Probabil că n-ar fi stricat ca Logen să-și apropie mâna de un cuțit, să fie atent la mișcări bruște, și toate celelalte. Dar era prea obosit și avea dureri prea mari pentru așa ceva. Astfel că rămase doar așezat, privindu-l pe Fior. Acesta strânse din buze, lăsându-se pe vine de cealaltă parte a focului, încet și fără tragere de inimă, ca și cum ar fi fost pe cale să mănânce un lucru despre care știa că era stricat, dar n-avea încotro.

– Dacă eram în locul tău, spuse el după un timp, azi i-aș fi lăsat pe ăia să mă omoare.

– Acum câțiva ani, sunt sigur că și eu aș fi făcut la fel.

– Și ce s-a schimbat?

Logen se încruntă, rămas pe gânduri. Apoi, ridică din umerii îndureraţi.

– Încerc să fiu mai bun decât am fost.

– Crezi că atâta e de-ajuns?

– Altceva, ce pot să fac?

Fior rămase cu privirea spre foc.

– Voiam să zic…

Își plimbă cuvintele prin gură, apoi le scuipă:

– Că-ți sunt recunoscător, cred. Azi mi-ai salvat viața. Știu că așa a fost.

Nu-i plăcea s-o spună, iar Logen știa de ce. Ți-e greu ca un om pe care-l urăști să-ți facă o favoare. După aia, nu mai poți să-l urăști la fel de mult. Pierderea unui vrăjmaș poate fi mai neplăcută decât a unui prieten, dacă ți-a fost dușman destul de mult timp.

Ridică iar din umeri.

– O nimica toată. E ceva ce omul trebuie să facă pentru ai lui, și atât. Îți datorez mult mai mult. Știu asta. Și n-am să-ți pot plăti niciodată ce-ți datorez.

– Așa e. Dar tot e un fel de început, din partea mea.

Fior se ridică și făcu un pas, gata să plece, apoi se opri și se întoarse, cu lumina focului unduindu-se pe o parte a chipului său dur și furios.

– Nu-i niciodată așa de simplu, să zici că un om e doar bun sau doar rău, nu? Nici chiar când e vorba de tine. Nici de Bethod. Și nici

de altcineva.

– Într-adevăr, murmură Logen, cu ochii spre mișcarea flăcărilor. Niciodată nu-i simplu. Toți avem motivele noastre. Oameni buni și oameni răi. Depinde doar unde te afli.

Perechea perfectă

Unul dintre nenumăraţii lachei ai lui Jezal se urcă pe scăriţă şi, încruntat de concentrare, îi puse cu mare precizie pe cap coroana, al cărei diamant enorm răspândea o strălucire neprețuită. O răsuci uşor la stânga şi la dreapta, pentru ca marginea îmblănită să se prindă bine de capul regelui. Apoi coborî, luă scara şi studie rezultatul. O duzină de colegi de-ai lui făceau acelaşi lucru. Unul dintre ei păşi înainte pentru a potrivi cât mai exact mâneca brodată cu aur a lui Jezal. Altul, cu o strâmbătură, culese o scamă invizibilă de pe gulerul alb imaculat.

– Foarte bine, declară Bayaz, dând gânditor din cap. Cred că sunteţi gata de nuntă.

Ciudăţenia, acum că Jezal avea timp să se gândească, era aceea că el nu acceptase, în niciun fel de care să-şi dea seama, să se însoare. Nici nu acceptase vreo cerere în căsătorie, nici nu făcuse el însuşi vreuna. Nu răspunsese „da” niciunei propuneri. Şi totuşi, era acolo, pregătindu-se să se unească prin cununie, peste doar câteva ore, cu o femeie pe care abia dacă o cunoştea. Nu-i scăpase atenţiei faptul că, în scopul ca totul să se rezolve atât de repede, trebuia ca aranjamentele să fi început cu mult timp înainte de a veni Bayaz cu ideea. Poate chiar înainte de încoronare… dar nu i se părea chiar atât de surprinzător. De când urcase pe tron, trecea neputincios prin fel de fel de evenimente, unul mai de neînţeles decât altul, ca un naufragiat care se chinuieşte să-şi ţină capul deasupra apei, fără să vadă uscatul, purtat care-ncotro de curenţi nevăzuţi şi irezistibili. Atâta doar că era mult mai bine îmbrăcat.

Începea treptat să-şi dea seama că, cu cât un om devenea mai puternic, cu atât mai puţin avea de ales. Căpitanul Jezal dan Luthar putuse să mănânce orice voia, să doarmă când dorea, să se vadă cu cine-i convenea. Augusta Sa Maiestate Regele Jezal Întâiul, din partea lui, era legat cu lanţurile invizibile ale tradiţiei, responsabilităţii şi formalismului, care-i orânduiau toate aspectele

existenței, oricât de mărunte.

Bayaz făcu un pas înainte, cu un aer preocupat:

– Poate că nasturele ăsta de sus, descheiat…

Jezal se smuci înapoi, cam nemulțumit. Atenția acordată de Mag tuturor detaliilor, oricât de mărunte, devenea mai mult decât obositoare. Avea impresia că nici latrina nu mai putea s-o folosească fără ca bătrânul ăla băgăreț să scormonească prin rezultate.

– Știu și eu cum să închei o haină! se răsti el. Să m-aștept cumva să te găsesc aici și la noapte, când îmi voi conduce noua soție în odaia de culcare, gata să mă instruiești cum să-mi folosesc cariciu'?

Lacheii tușiră politicos, ferindu-și ochii și retrăgându-se spre colțurile încăperii. Cât despre Bayaz, el nici nu zâmbi, nici nu se încruntă.

– Stau tot timpul la dispoziția Maiestății Voastre cu sfaturi, dar sperasem ca aceea să fie o problemă cu care să vă descurcați și singur.

– Sper că ești pregătit pentru mica noastră ieșire. Toată dimineața m-am…

Ardee încremeni, când ridică privirea și văzu cum arăta Glokta.

– Ce-ai pățit?

– Ce, asta? își duse el mâna la mulțimea de vânătăi. O femeie kantică a dat buzna în apartamentul meu, noaptea, m-a luat la pumni și a fost cât pe ce să mă înece în baie.

O experiență pe care n-aș recomanda-o nimănui.

– Ce s-a întâmplat, de fapt?

– Am căzut pe scară.

– Aha. Pe scară. Aia poate fi foarte păcătoasă, când nu te ții bine pe picioare, comentă ea, privindu-și cu ochi ușor împăienjeniți paharul pe jumătate plin.

– Ești beată?

– E după-amiază, nu? Întotdeauna încerc să mă îmbăt pe la ora asta. Când începi o treabă, trebuie să-ți dai toată silința – sau, cel puțin, așa-i plăcea lui taică-meu să-mi spună.

Glokta își îngustă ochii spre ea, iar Ardee îi susținu privirea peste marginea paharului. *Nu-i tremură buza, nu face o mutră tragică, pe*

obraz nici urmă de lacrimi amare. Părea la fel de mulțumită ca de obicei. *Sau, nu mult mai nemulțumită. Ziua nunții lui Jezal dan Luthar nu poate fi o ocazie fericită pentru ea. Nimănui nu-i place să fie pus pe liber, indiferent de împrejurări. Nu-i deloc plăcut să te abandoneze cineva.*

– Știi, nu trebuie neapărat să mergem, se strâmbă Glokta, încercând zadarnic să-și miște piciorul mutilat pentru a și-l destinde, iar strâmbătura îi trimise un fior de durere prin buzele crăpate și fața plină de vânătăi. În niciun caz n-am să mă plâng dacă azi nu mai am de făcut niciun pas. Putem să stăm aici și să discutăm politicale și alte fleacuri.

– Și să pierdem nunta regală? se holbă Ardee la el, apăsându-și pieptul, cu un gest de falsă oroare. Dar trebuie să văd neapărat cu ce se îmbracă Prințesa Terez! Se zice că-i cea mai frumoasă femeie din lume, și până și o fleoarță ca mine trebuie să aibă pe cineva la care să se uite cu respect.

Își dădu capul pe spate, înghițind restul de vin.

– Faptul că m-am regulat cu mirele nu prea-i o scuză ca să lipsesc de la nuntă, să știi.

Nava contraamiral a Marelui Duce Orso al Talinilor înainta încet, calculat, maiestuos, cu doar un sfert din vele ridicate, sub un stol de păsări marine care dădeau târcoale țipând pe cerul albastru. Era de departe cea mai mare corabie pe care o văzuse vreodată Jezal, sau oricine din mulțimea numeroasă care se înșira pe chei sau stătea îngrămădită pe acoperișurile și la ferestrele caselor din port.

Corabia era împodobită de sărbătoare: fanioane colorate fluturau pe greement, iar cele trei catarge înalte arborau drapele viu colorate, crucea cernită a talinilor și soarele auriu al Uniunii, unul lângă altul, în cinstea fericitului eveniment. Cu toate acestea, nu arăta deloc mai puțin amenințătoare. Parc-ar fi fost Logen Nouădegete în ținută de papițoi. S-ar fi văzut de la o poștă că tot războinic era, iar fineturile țipătoare, în care era limpede că se simțea incomod, îl făceau să arate cu atât mai sălbatic. Iar ca mijloc de a aduce o femeie necăsătorită în Adua, aceea fiind viitoarea mireasă a lui Jezal, uriașa navă numai liniștitoare nu era. Sugera că

Marele Duce Orso putea fi un personaj impresionant ca socru.

Acum Jezal vedea și marinari, forfotind printre zecile de funii ca furnicile printr-un tufiș, trăgând jos pogoanele de pânză groasă cu o iuțeală îndelung exersată. Lăsară uriașa navă să plutească înainte din inerție, cu umbra ei întinsă așternându-se pe chei și cufundând în întuneric jumătate din mulțimea adunată s-o întâmpine. Încetinea treptat, în simfonia scârțâielilor de lemnărie și odgoane, până se opri, dominând celelalte corăbii din port, care acum păreau simple bărcuțe, ca niște pisoi în jurul unui tigru. Statuia aurie de la prova, o femeie în mărime de două ori cât cea naturală, cu o suliță ridicată spre cer, sclipea amenințător deasupra capului lui Jezal.

La mijlocul cheiului, unde era apa mai adâncă, fusese construit anume un debarcader special. Pe rampa lui în pantă ușoară, grupul talinilor de neam regal coborî în Adua, ca niște vizitatori de pe o stea îndepărtată unde toți erau bogați, frumoși și fericiți ca-n vis.

De-o parte și de alta mergeau două șiruri de gărzi cu barbă, în uniforme negre identice, cu căștile lustruite ca niște oglinzi orbitoare. Între ei, pe două rânduri de câte șase, veneau douăsprezece domnișoare de onoare, fiecare gătită cu mătăsuri în culori vii, roșii, albastre și violet, fiecare la fel de splendidă ca o adevărată regină.

Dar nimeni din mulțimea uluită de pe chei nu s-ar fi putut îndoi cine se afla în centrul atenției. Prințesa Terez înainta în frunte, înaltă, zveltă, negrăit de regală, grațioasă ca o balerină de la circ și maiestuoasă ca o împărătească de legendă. Rochia ei albă ca neaua era cusută cu fir de aur sclipitor, părul avea culoarea bronzului lustruit, iar un colier de diamante scânteietoare arunca fulgere de pe pieptul ei palid, în lumina vie a soarelui. În acel moment, numele de Giuvaierul Talinilor părea într-adevăr cum nu se poate mai potrivit. Terez arăta la fel de pură și năucitoare, la fel de falnică și luminoasă, la fel de dură și minunată ca o piatră scumpă desăvârșită.

Când picioarele ei atinseră piatra cheiului, mulțimea izbucni în urale tumultuoase. Petale de flori, roșii și trandafirii, începură să se reverse în cascade bine orchestrate de la etajele de sus ale clădirilor. Sub această ploaie multicoloră plină de miresme delicate, pășind pe

un covor moale, prințesa veni spre Jezal cu magnifică demnitate, ținându-și capul sus, autoritar, și mâinile împreunate mândru în față.

Descrierea „o apariție care-ți taie respirația” ar fi fost de o nevolnicie epocală.

– Augusta Voastră Maiestate, murmură ea, reușind cumva să-l facă să se simtă ca și cum el ar fi fost cel umil, în timp ce făcea o reverență; în spatele ei, domnișoarele de onoare îi urmară exemplul, iar membrii gărzii se plecară adânc, cu o coordonare impecabilă. Tatăl meu, Marele Duce Orso al Talinilor, vă trimite scuzele sale profunde, dar o problemă urgentă din Styria îl împiedică să ia parte la nunta noastră.

Și se îndreptă iar de spate, ca trasă de sfori nevăzute, într-o ireproșabilă poziție dreaptă.

– Numai de dumneavoastră avem nevoie, îngăimă Jezal, blestemându-se în sinea lui peste o clipă, când își dădu seama că ignorase complet forma cuvenită de adresare.

În acele împrejurări, îi era cam dificil să gândească limpede. Terez arăta și mai răpitor acum, decât atunci când o văzuse ultima oară, cu un an și ceva în urmă, certându-se feroce cu Prințul Ladisla la banchetul dat în onoarea lui. Amintirea țipetelor ei furioase nu-l prea încuraja, dar în fond Jezal nici n-ar fi fost încântat la gândul ca ea să se mărite cu Ladisla. La urma urmei, individul fusese un dobitoc total. Jezal era cu totul alt gen de om și, fără îndoială, putea să se aștepte la alte reacții. Sau, cel puțin, așa spera.

– Vă rog, Înălțimea Voastră, spuse el, și-i întinse mâna.

Prințesa întinse la rândul ei mâna, ușoară ca un fulg.

– Maiestatea Voastră îmi face o cinste prea mare.

Copitele cailor suri bocăneau pe caldarâm, iar roțile trăsurii susurau lin. Porniră pe Calea Regală, cu o companie de Cavaleri ai Gărzii Regelui călărind în formație strânsă împrejurul lor. Armurile și armele luceau, marea stradă era înțesată de cetățeni ce priveau admirativ, în toate ușile și ferestrele se aflau supuși zâmbitori. Toți veniseră acolo ca să-și ovaționeze noul rege și pe femeia care în curând avea să le fie regină.

Jezal știa că, lângă ea, nu putea să arate altfel decât ca un idiot

fără pereche. Un mârlan stângaci, prost-crescut, de origine joasă, care n-avea niciun drept de a sta în aceeași trăsură – decât, poate, ca scăunel pentru picioare. Niciodată în viața lui nu se mai simțise atât de umil. Abia dacă-i venea să creadă că se însura cu femeia aceea. În aceeași zi. Mâinile-i tremurau. Tremurau de-a binelea. Poate că niște cuvinte sincere i-ar fi ajutat pe amândoi să se mai relaxeze.

– Terez…

Prințesa continua să le facă mulțimilor cu mâna.

– Îmi dau seama… că nu ne cunoaștem câtuși de puțin… Aș dori să te cunosc…

O ușoară tresărire a gurii ei fu singurul semn că-l auzise.

– Știu că pentru tine trebuie să fi fost un șoc cumplit, la fel cum a fost și pentru mine. Sper că, dacă pot face ceva… ca să-ți fie mai ușor, adică…

– Tatăl meu consideră că interesele țării noastre sunt slujite cel mai bine prin această căsătorie, iar datoria unei fiice este aceea de a asculta. Noi, cei care ne naștem în familii sus-puse, suntem îndelung pregătiți pentru a face sacrificii.

Capul ei perfect se întoarse lin pe gâtul la fel de perfect, cu un zâmbet și mai perfect. Sau, puțin cam forțat, poate, dar nu mai puțin radios. Era greu de crezut că o față atât de netedă și fără cusur putea fi făcută din carne, ca a oricui altcuiva. Părea de porțelan sau de piatră șlefuită. Era o plăcere continuă, magică, s-o vezi mișcându-se. Jezal se întrebă dacă buzele ei erau calde sau reci. Tare i-ar mai fi plăcut să afle. Terez se aplecă spre el, punându-și ușor mâna pe dosul mâinii lui. Caldă, neîndoielnic, și moale, și în foarte mare parte făurită din carne.

– Serios, ar trebui să le faci cu mâna, murmură ea, cu vocea plină de melodicitate styriană.

– Ăă, daaa… îngăimă Jezal, cu gura foarte uscată. Da, desigur.

Glokta stătea în picioare, cu Ardee lângă el, privind încruntat spre ușile Rotondei Lorzilor. Dincolo de acele porți enorme, în marea sală circulară, avea loc ceremonia. *O, ce zi, ce zi voioasă!* Predicile Înaltului Judecător Marovia reverberau din cupola poleită, fericita pereche își depunea jurămintele solemne, cu inimile ușoare.

Numai câțiva norocoși fuseseră primiți înăuntru, ca martori. *Noi, ceilalți, trebuie să adorăm de la distanță.* Și ce mai mulțime se adunase să facă acest lucru…! Toată Piața Mareșalilor era ticsită de oameni, ale căror voci surescitate năpădeau urechile lui Glokta. *O gloată de sicofanți, așteptând nerăbdători să apară Maiestatea Sa.*

Se legăna nervos înainte și-napoi, la stânga și la dreapta, strâmbându-se și șuierând, încercând să-și pună sângele-n mișcare prin picioarele îndurerate, să-și astâmpere cârceii. *Să stai atâta timp în același loc este, spus pe șleau, tortură curată.*

– Cât timp poate dura o nuntă?

Ardee își arcui o sprânceană neagră.

– Poate n-au reușit să-și țină mâinile-acasă și sunt ocupați să-și ducă până la capăt cununia, acolo, pe pardoseala Rotondei Lorzilor.

– Și-asta cât dracu' poate să le ia?

– Sprijină-te de mine, dacă nu mai poți, spuse ea, oferindu-i cotul.

– Ologul rezemat de bețivancă? se încruntă Glokta. Ce mai pereche facem…

– Poți și să cazi peste mine, dacă vrei, ca să rămâi și fără dinții ăia pe care-i mai ai. N-o să-mi piară somnul din cauza asta.

Poate-ar fi bine să-i primesc oferta, fie și numai pentru un moment. În fond, ce-ar fi rău în asta? Imediat, însă, începură să se audă primele ovații ascuțite, cărora li se alăturară curând altele și altele, până când tot văzduhul ajunse să vuiască de o hărmălaie plină de entuziasm. Ușile Rotondei Lorzilor fură în sfârșit deschise, iar Înaltul Rege și Regina Uniunii ieșiră în lumina soarelui, ținându-se de mână.

Până și Glokta fu nevoit să recunoască: formau o pereche care-ți lua ochii. La fel ca monarhii din legende, erau înveșmântați în mantii albe strălucitoare, tivite cu broderii ce scânteiau, având pe spate soarele auriu, vizibil când se întoarseră spre mulțime. Erau înalți, zvelți, grațioși, cu coroane de aur lucitor și câte un singur diamant. *Amândoi, atât de tineri și atât de frumoși, având în față toată viața – fericită, bogată și puternică. Ura! Ura pentru ei! Rărățelul meu uscat de inimă plesnește de atâta bucurie!*

Glokta își rezemă mâna pe cotul lui Ardee și se înclină spre ea, cu cel mai grotesc, strâmb și știrb rânjet.

– Chiar e adevărat că regele nostru e mai chipeș decât mine?

– Ce prostii jignitoare! își umflă Ardee pieptul, cu o mișcare smucită a capului, privindu-l de sus cu dispreț. Și eu strălucesc mai puternic decât Giuvaierul Talinilor!

– A, sigur că da, draga mea, categoric că da. Pe lângă noi, ăștia arată ca niște cerșetori!

– Niște scârnăvii.

– Niște ologi.

Chicotiră împreună, în timp ce cuplul regal străbătea maiestuos piața, escortat de zece Cavaleri din Gardă. Consiliul Închis îi urma la o distanță respectuoasă, unsprezece bătrâni demni, cu Bayaz printre ei, în hainele lui oculte, zâmbind aproape la fel de radios ca tinerii însurăței înșiși.

– Nici măcar nu-mi plăcea, mormăi Ardee printre dinți, din capul locului. Nu-mi plăcea cu adevărat.

Facem pereche, cu siguranță.

– N-ai motive să plângi. Ești mult prea mintoasă ca să te fi mulțumit cu un nătâng ca el.

Ardee trase scurt aer în piept.

– Sunt sigură că ai dreptate. Dar eram așa de plictisită, și singură, și obosită…

Și beată, fără îndoială.

Ridică din umeri, deznădăjduită.

– Mă făcea să simt că eram mai mult decât o povară. Mă făcea să mă simt… dorită.

Și ce te face să crezi că mă interesează să aud toate astea?

– Dorită, zici? Ce minunat. Și acum?

Ardee coborî privirea în pământ, nefericită, iar Glokta simți o undă de vinovăție. *Dar vinovăția nu doare cu adevărat decât atunci când nu mai ai nici o altă grijă pe cap.*

– Mi-e greu să spun că ar fi fost iubire adevărată, spuse ea – iar Glokta îi văzu beregata mișcându-se, când înghiți un nod. Dar, cumva, mă gândeam mereu că aveam să-l fac de râs.

– Hm…

Cât de rar primește fiecare dintre noi ceea ce așteaptă…

Procesiunea regală dispăru treptat, urmată de ultimii curteni

eleganți și paznici strălucitori, în sunetul aplauzelor extaziate care se îndepărtau spre palat. *Spre viitorul lor glorios, unde noi, secretele vinovate, nu suntem invitați sub nicio formă.*

– Uită-te la noi, murmură Ardee. Proscrișii.

– Resturile stricate.

– Fructele putrede.

– Nu mi-aș face griji prea mari, oftă Glokta. Tu ești tot tânără, deșteaptă și acceptabil de drăguță.

– Un compliment istoric, într-adevăr.

– Ai toți dinții-n gură și ambele picioare. Un avantaj însemnat, pe lângă unii dintre noi. Nu mă îndoiesc că în curând îți vei găsi alt idiot de viță nobilă pe care să-l prinzi în mrejele tale – nimic rău în asta.

Ardee se întoarse în altă direcție, cu umerii aduși, iar Glokta ghici că-și mușca buza. Ridică mâna, punându-i-o pe umăr… *Aceeași mână care a tăiat felii degetele lui Sepp dan Teufel, care a ciupit sfârcurile de pe pieptul Inchizitorului Harker, care a ciopârțit în bucăți un sol gurkian și a ars de viu altul, care a trimis oameni nevinovați să putrezească în Englia și așa mai departe, și așa mai departe…* Își retrase mâna, lăsând-o să cadă pe lângă trup. *Mai bine să verși toate lacrimile din lume, decât să fii atinsă de mâna asta. Mângâierea vine din alte surse și curge spre alte destinații.* Se uită încruntat prin piață, lăsând-o pe Ardee cu amarul ei.

Mulțimea continua să ovaționeze.

Era un eveniment magnific, desigur. Nu se cruțase niciun efort, nicio cheltuială. Jezal nu s-ar fi mirat deloc dacă avea cinci sute de invitați, dintre care cunoștea doar câțiva. Lorzii și Doamnele Uniunii. Marii oameni din Consiliile Închis și Deschis. Cei mai bogați și mai puternici, îmbrăcați în hainele cele mai bune și purtându-se în modurile cele mai alese.

Camera Oglinzilor era peste poate de potrivită. Cea mai spectaculoasă încăpere din tot palatul, mare cât un câmp de luptă și părând și mai mare, datorită oglinzilor uriașe care acopereau toți pereții, dând impresia deconcertantă a zeci de alte nunți magnifice, în zeci de alte săli învecinate. O mulțime de lumânări ardeau pe

mese, în sfeșnicele de pe pereți și printre cristalurile candelabrelor de deasupra, cu flăcări mici și unduitoare. Lumina lor blândă făcea să strălucească argintăria și bijuteriile oaspeților, și se reflecta din pereții închiși la culoare, lucind până departe: un milion de puncte luminoase, ca stelele pe cerul negru al nopții. O duzină dintre cei mai pricepuți muzicanți ai Uniunii cântau melodii subtile și pline de vrajă, care se amestecau cu valurile conversațiilor mulțumite, cu clinchetele tacâmurilor noi și cu zornăiturile banilor vechi.

Era o sărbătoare veselă. Un eveniment de-o viață. Pentru musafiri.

Pentru Jezal era cu totul altceva, dar nici el nu știa sigur ce anume. Stătea la o masă aurită, cu regina alături, copleșiți de zecile de servitori slugarnici, vizibili în ochii întregii adunări ca o pereche de exponate rare la grădina zoologică. Jezal stătea buimac și stângaci, într-o tăcere de vis, tresărind din când în când ca un iepure bolnav, când câte un lacheu pudrat îi lua ochii cu legume. La dreapta lui, Terez înfigea ocazional furculița în câte-o bucățică măruntă, cu gesturi pretențioase, o ducea la gură, mesteca, înghițea cu o precizie elegantă. Jezal nu crezuse niciodată că era cu putință să mănânci frumos. Acum își înțelegea greșeala.

Abia dacă-și mai amintea cuvintele răsunătoare ale Înaltului Judecător care, presupunea, îi uniseră irevocabil. Ceva în legătură cu iubirea și securitatea națiunii, mai reținea vag. Dar putea să vadă inelul pe care i-l înmânase cu un gest amorțit lui Terez, în Rotonda Lorzilor, cu enorma piatră sângerie sclipind pe degetul ei mijlociu, prelung. Mesteca o bucată din cea mai fină carne, iar în gura lui avea un gust ca de noroi. Erau soț și soție.

Acum vedea că Bayaz avusese dreptate, ca întotdeauna. Oamenii tânjeau după ceva care, fără efort, să se afle mai presus de ei. Poate că nu toți aveau regele pe care și-l doriseră, dar nimeni nu putea să nege că Terez era regina potrivită, și chiar mai mult decât atât. Simplul gând la Ardee West așezată în jilțul acela aurit era absurd. Și totuși Jezal simți un junghi de vinovăție când îi veni această idee, urmat îndeaproape de unul și mai puternic, de tristețe. Ar fi fost o mângâiere să aibă pe cineva cu care să vorbească în acele momente. Oftă dureros. Dacă era vorba să-și petreacă viața cu această femeie,

trebuia să-i vorbească. Și, probabil, cu cât începeau mai repede, cu atât mai bine.

– Am auzit că Talins… e un oraș foarte frumos.

– Într-adevăr, răspunse ea pe un ton formal, dar și Adua are frumusețile ei.

Tăcu, uitându-se fără speranță în farfurie.

Jezal își drese glasul.

– E ceva cu care… poate fi cam greu să te obișnuiești, spuse el, îndrăznind un început de zâmbet.

Terez clipi din ochi, apoi se uită prin sală.

– Așa este.

– Dansezi?

Întoarse capul spre el, cu o mișcare lină, fără cea mai mică tresărire a umerilor.

– Puțin.

Jezal își împinse scaunul și se ridică.

– Atunci, să dansăm, Maiestate?

– Cum dorește Maiestatea Voastră.

În timp ce mergeau spre mijlocul sălii spațioase, conversațiile scăzură treptat. În Camera Oglinzilor se lăsă o tăcere de moarte, lăsând la o parte zgomotul cizmelor lui lustruite și al pantofilor ei de lac, pe dalele lucioase. Jezal înghiți în sec când își ocupară locurile, înconjurați pe trei laturi de mesele lungi și toate legiunile de oaspeți eleganți, toți privindu-i. Avea cam aceeași senzație de anticipare sufocantă, de teamă și emoție, ca pe vremuri, când intra în cercul de scrimă pentru a lupta cu un adversar necunoscut, în urletele mulțimii.

Rămaseră nemișcați ca două statui, privindu-se în ochi. Jezal întinse mâna, cu palma în sus. Terez o întinse și ea pe a ei, dar în loc de a i-o lua, îi apăsă ferm dosul palmei cu al său și o împinse în sus, până când degetele le ajunseră la același nivel. Ridică abia vizibil o sprânceană. Era o provocare tăcută, pe care nimeni altcineva dintre cei prezenți n-avea cum s-o fi observat.

Prima notă prelungă suspină din coarde, reverberând prin sală. Porniră, învârtindu-se unul în jurul altuia cu o încetineală exagerată, tivul auriu al rochiei lui Terez foșnind pe pardoseală, fără

ca picioarele să i se vadă, astfel că părea mai degrabă să lunece decât să păşească, ţinându-şi bărbia extrem de sus. Se mişcară mai întâi într-o parte, apoi şi în cealaltă, iar în oglinzile din jur o mie de alte perechi se mişcau în acelaşi ritm, înşirându-se până în depărtările tulburi – încoronate şi îmbrăcate în alb şi auriu fără pată.

Când începu a doua frază muzicală şi se alăturară şi celelalte instrumente, Jezal începu să-şi dea seama că era complet depăşit, mai rău chiar decât fusese de către reîntâlnirea cu Bremen dan Gorst. Terez dansa cu o precizie atât de desăvârşită, încât era sigur că ar fi putut ţine un pahar cu vin în echilibru pe cap, fără să verse o picătură. Muzica răsuna tot mai tare, mai repede, mai cutezător, iar mişcările lui Terez deveneau şi ele mai iuţi şi mai îndrăzneţe. Parcă i-ar fi controlat cumva pe instrumentişti, cu mâinile ei întinse, atât de perfect se coordonau. Jezal încercă s-o conducă, iar ea păşi prin jurul lui, fără niciun efort. Fentă într-o parte, se răsuci în cealaltă, iar Jezal fu cât pe ce să cadă-n fund. Terez se feri şi se învârti cu o discreţie absolută, lăsându-l să se întindă după nimic.

Muzica devenea tot mai rapidă, muzicanţii îşi mânuiau instrumentele cu o concentrare îndârjită. Jezal făcu o încercare zadarnică de a o prinde, dar Terez îi scăpă iar, zăpăcindu-l cu foiala rochiei, şi abia dacă putea s-o urmeze. Aproape că-i puse piedică, cu un picior care se retrase înainte ca el să se fi dumirit, mişcă brusc capul şi fu cât pe ce să-l împungă în ochi cu coroana. Toţi oamenii mari şi buni ai Uniunii priveau într-o tăcere fermecată. Până şi Jezal se pomeni doar un spectator uluit. Era tot ce putea face ca să rămână cam în aceeaşi poziţie, pentru a nu se face complet de râs.

Nu fu sigur dacă se simţea uşurat sau dezamăgit, când muzica încetini din nou, iar Terez îi oferi mâna, ca şi cum ar fi fost o comoară rară. O apăsă cu dosul mâinii lui şi porniră în cerc unul în jurul celuilalt, apropiindu-se tot mai mult. În timp ce ultimul refren se prelingea din instrumente, Terez se lipi de el, cu spatele pe pieptul lui. Se întoarseră încet, şi mai încet, Jezal având nasul plin de mirosul părului ei. Pe ultima notă prelungă, ea se aplecă înapoi, iar el o coborî uşor. Gâtul ei se întindea, capul i se lăsa în jos, cu coroana delicată aproape atingând podeaua. Şi se făcu linişte.

Sala izbucni în aplauze furtunoase, dar Jezal abia dacă le auzea. Era prea ocupat să se uite la soția lui. În obrajii ei apăruse acum o umbră de culoare, buzele ușor întredeschise îi dezvăluiau dantura perfectă, iar conturul bărbiei, gâtul întins și claviculele suple erau conturate cu umbre și încercuite cu diamante scânteietoare. Mai jos, pieptul i se ridica și cobora în corsaj, respirând repede, cu luciul fascinant al unei abia vizibile pelicule de sudoare cuibărită în șanțul dintre sâni. Lui Jezal tare i-ar mai fi plăcut să se cuibărească și el acolo. Clipi din ochi, cu respirația șuierându-i ascuțit în gât.

– Dacă Maiestatea Voastră binevoiește… murmură ea.

– Ăă…? A… sigur.

O ridică la loc în picioare, în timp ce aplauzele continuau.

– Dansați… magnific.

– Maiestatea Voastră este prea bun, replică ea, cu un ușor crâmpei de zâmbet – dar totuși un zâmbet.

Jezal îi zâmbi nătâng. Pe parcursul unui singur dans, frica și deruta i se transformaseră lin în emoția cea mai plăcută. Fusese învrednicit cu o imagine fugară a ceea ce se găsea sub învelișul de gheață, și se vedea limpede că noua lui regină era o femeie de o pasiune rară și focoasă. O latură ascunsă a ei, pe care acum abia aștepta s-o cerceteze mai îndeaproape. Aștepta cu atâta nerăbdare, de fapt, încât fu nevoit să-și ferească ochii, mutându-și privirea într-un colț, încruntat și încercând cu disperare să se gândească la alte lucruri, pentru ca încordarea din pantaloni să nu-l compromită în fața musafirilor adunați.

Măcar o dată, chipul lui Bayaz, într-un colț, fu tocmai lucrul pe care avea nevoie să-l vadă: un zâmbet înghețat, potolindu-i ardoarea la fel de sigur ca o găleată cu apă rece.

Glokta o lăsase pe Ardee în camera ei de zi mobilată peste măsură, făcând toate eforturile să se îmbete și mai rău, iar de-atunci era prost-dispus întruna. *Chiar și pentru mine. Nimic nu se compară cu compania unei persoane și mai nefericite decât tine, ca să te facă să te simți mai plăcut. Problema e că, după ce nefericirea ei dispare, a ta te apasă de două ori mai rece și cumplită.*

Sorbi încă o gură de supă groasă, strâmbându-se când se forță să

înghită lichidul prea sărat. *Mă întreb cât de minunat se distrează acum Regele Jezal. Lăudat și admirat de toți, ghiftuindu-se cu cele mai alese mâncăruri, în cea mai aleasă companie.* Lăsă lingura în castron, simțind că ochiul stâng i se zbătea iar, și tresări când o undă de durere îi coborî prin spate, până în picior. *Opt ani de când mi-au dat drumul gurkienii, și tot prizonierul lor sunt, cum voi fi întotdeauna. Prins într-o celulă nu mai mare decât propriul meu trup schilodit.*

Ușa se deschise scârțâind și Barnam își târșâi picioarele înăuntru, ca să ia castronul. Glokta ridică privirea de la supa pe jumătate moartă la bătrânul pe jumătate mort. *Cele mai alese mâncăruri, în cea mai aleasă companie.* Ar fi râs, dacă buzele crăpate i-o îngăduiau.

– Gata, domnule? întrebă servitorul.

– Mai mult decât probabil.

N-am putut să-mi scot din fund mijloacele de a-l distruge pe Bayaz, așa că, firește, Eminența Sa n-o să fie deloc mulțumită. Și cât de nemulțumită credem că poate fi, înainte de a-și pierde complet răbdarea? Dar ce s-ar putea face?

Barnam scoase castronul din cameră, închizând ușa după el, și-l lăsă pe Glokta singur cu durerea lui. *Ce-am făcut, ca să merit una ca asta? Și acel Luthar ce-a făcut? Nu e și el la fel cum eram eu? Arogant, vanitos și egoist ca toți dracii? E un om mai bun decât mine? Atunci, de ce pe mine viața m-a pedepsit atât de aspru, iar pe el l-a răsplătit așa de generos?*

Dar Glokta știa deja răspunsul. *Din același motiv pentru care Sepp dan Teufel zace nevinovat în Englia, cu degetele scurtate. Același motiv pentru care acel general Vissbruck, atât de loial, a murit în Dagoska, în timp ce trădătoarea Magistră Eider a fost lăsată în viață. Același motiv pentru care Tulkis, ambasadorul gurkian, a fost sfârtecat în fața unei mulțimi care urla, pentru o crimă pe care n-o comisese.*

Își apăsă limba îndurerată peste unul dintre dinții rămași. *Viața nu e dreaptă.*

Jezal mergea țanțoș pe culoar, ca prin vis, cu coșmarul de dimineață rămas departe în urmă. Capul i se învârtea de-atâtea omagii, aplauze și felicitări. Trupul îi era încălzit de dans, de vin și, tot mai mult, de poftă. Cu Terez lângă el, pentru prima oară în

scurta lui domnie, se simțea cu adevărat ca un rege. Nestematele și metalele prețioase, mătasea și broderiile, pielea netedă și palidă, toate străluceau fascinant în lumina dulce a lumânărilor. Seara fusese un deliciu, iar noaptea făgăduia să fie și mai delicioasă. O fi părut Terez dură ca o piatră scumpă, de la distanță, dar Jezal o ținuse în brațe și știa el ce știa.

Ușile mari ale dormitorului regal erau ținute deschise de doi lachei încordați, apoi se închiseră fără zgomot după ce Regele și Regina Uniunii intrară. Uriașul pat domina capătul opus al încăperii, iar mănunchiurile de pene înalte din colțurile baldachinului aruncau umbre lungi pe tavanul aurit. Perdelele verzi, fastuoase, stăteau desfăcute îmbietor, iar spațiul mătăsos din spatele lor era plin de umbre suave și ațâțătoare.

Terez făcu încet câțiva pași înaintea lui, cu capul plecat, în timp ce Jezal răsucea cheia în încuietoare, cu un șir lung de clănțăneli ritmice. Respirația i se acceleră, când se opri în spatele soției lui, ridică mâna și i-o puse ușor pe umărul gol. Simți mușchii încordându-se sub pielea netedă, iar surescitarea ei, atât de apropiată de a lui, îl făcu să zâmbească. Se întrebă dacă ar fi trebuit să spună ceva, încercând s-o calmeze, dar ce rost avea? Amândoi știau ce urma să se întâmple, iar el, unul, era nerăbdător să înceapă.

Veni și mai aproape, cuprinzându-i talia cu mâna liberă, și-și simți palma foșnind peste mătasea aspră. Îi atinse ceafa cu buzele, o dată, de două ori, de trei. Își frecă nasul de părul ei, inspirându-i parfumul și suflând ușor pe lângă obraz. O simți tremurând sub respirația lui, ceea ce-l încurajă și mai mult. Degetele îi trecură peste umărul ei, până pe piept, pe sub șiragul de diamante, strecurându-se în corsaj. Se îndesă mai tare în ea, strâns, cu un mârâit satisfăcut din gâtlej, apăsându-și plăcut bărbăția în dosul ei, prin haine…

Într-o clipă, Terez se smulse de lângă el cu o exclamație, se răsuci și-l plesni peste față cu palma, de-i țiuiră urechile.

– Nemernic murdar! țipă ea, stropind cu salivă din gura schimonosită. Pui de târfă-mpuțită! Cum îndrăznești să mă atingi? Ladisla era un cretin, dar măcar avea sânge curat!

Jezal rămase cu gura căscată, apăsându-și cu o mână obrazul

care-i ardea, țeapăn din cap până-n picioare. Întinse cealaltă mână, fără vlagă.

– Dar eu… auu!

Genunchiul ei îl nimeri între picioare cu o precizie nemiloasă, golindu-i pieptul de aer și făcându-l să se clatine sufocat, după care căzu ca un castel din cărți de joc lovit cu barosul. În timp ce se prăbușea pe covor, străpuns de acea tortură pe care numai o lovitură în bijuteriile de familie o poate cauza, găsi o slabă consolare în faptul că avusese dreptate.

Noua lui regină era o femeie de o pasiune rară și focoasă.

Lacrimile care-i șiroiau din belșug nu erau numai de durere, de uimire groaznică și dezamăgire temporară, ci și de oroare – o oroare crescândă. Se părea că judecase teribil de greșit sentimentele lui Terez. Le zâmbise mulțimilor, dar acum, în particular, arăta limpede că-l disprețuia, pe el și tot ceea ce reprezenta. Faptul că se născuse din flori nu prea putea să se mai schimbe vreodată. După toate semnele, avea să-și petreacă noaptea nunții pe podeaua dormitorului regal. Regina străbătuse deja grăbită odaia, iar perdelele patului erau închise în calea lui.

Cea de-a șaptea zi

În noaptea trecută, esticii veniseră din nou. Se strecuraseră prin întuneric, găsiseră un loc pe unde să se cațere și uciseseră o santinelă. Apoi, ridicaseră o scară și, până să fie descoperiți, se strecuraseră destui înăuntru. Strigătele îl treziseră pe Copoi, care oricum abia dacă dormea, și se adunase pe picioare învelit cu pătura. Inamici în fortăreață, oameni alergând și strigând, umbre prin întuneric, peste tot domnind panica și haosul. Oameni luptând la lumina stelelor, la lumina torțelor, sau fără nicio lumină, săbii lovind fără să aibă habar unde nimereau, cizme împiedicându-se și aruncând jerbe de scântei din focurile de tabără aproape stinse.

Până la urmă, îi respinseseră. Îi înghesuiseră lângă zid și-i doborâseră cu toptanul, doar trei apucând să arunce armele și să se predea. Amarnică greșeală pentru ei, după cum avea să reiasă. Muriseră mulți oameni în acele șapte zile. La fiecare apus de soare se vedeau tot mai multe morminte. Nimeni nu avea o dispoziție prea milostivă, dacă la început unii se simțiseră astfel, ceea ce nu prea era cazul. Astfel, când îi capturaseră pe cei trei, Dow cel Negru îi urcase pe zid, unde Bethod și toți ceilalți puteau să-i vadă. Tocmai se crăpa de ziuă și primele raze de lumină albăstruie străpungeau cerul negru. Îi stropise cu ulei și scăpărase o cremene. Unul câte unul, îi arsese de vii. Astfel, fiecare putea să vadă ce-l aștepta, începând să urle încă înainte de a-i veni rândul.

Copoiului nu-i prea plăcea să vadă oameni în flăcări. Nu-i plăcea să le audă zbieretele și sfârâitul grăsimii aprinse. Nu zâmbea simțind mirosul dulceag și grețos al cărnii arse. Dar nici nu se gândise să oprească execuția. Existau momente pentru atitudini binevoitoare, iar acesta nu era unul dintre ele. În război, mila și slăbiciunea sunt totuna, iar pentru purtările frumoase nu există răsplată. O învățase de la Bethod, demult. Poate că acum acești estici aveau să se gândească mai bine înainte de a veni din nou noaptea, să le strice tuturor micul dejun.

Apoi, putea ajuta și să-i mai oțelească pe ceilalți flăcăi ai Copoiului, pentru că nu puțini începeau să devină nervoși. Câțiva încercaseră să fugă, cu două nopți în urmă. Își părăsiseră posturile și se strecuraseră peste zid, în întuneric, încercând să coboare în vale. Bethod le luase capetele, care acum stăteau înfipte în sulițe, de-a lungul șanțului său. O duzină de scăfârlii desfigurate, cu părul fluturat de vânt. De pe zid, nu prea li se distingeau fețele, dar păreau cumva să aibă o expresie supărată, furioasă. Ca și cum l-ar fi acuzat pe Copoi că-i adusese acolo. Ca și cum n-ar fi avut el destule griji cu reproșurile celor vii.

Se uita încruntat spre tabăra lui Bethod, unde formele corturilor și ale însemnelor tocmai începeau să se deslușească din ceață și întuneric, întrebându-se ce-ar fi putut să facă, decât să stea acolo și să aștepte. Toți oamenii lui îl priveau, sperând să facă vreo vrajă ca să-i scape cu viață. Copoiul, însă, nu se pricepea la magie. O vale, un zid și nicio ieșire. Lipsa oricărei ieșiri fusese tot rostul planului. Se întreba dacă mai puteau să reziste încă o zi. Dar, în fond, aceeași întrebare și-o pusese și în dimineața trecută.

– Oare ce planuri are Bethod pentru ziua de azi? murmură el, vorbind mai mult pentru sine. Ce-o fi punând la cale?

– Un masacru? mârâi Ursuzul.

Copoiul îl privi cu asprime.

– Aș fi preferat cuvântul „atac”, dar nu m-aș mira s-o pățim cum ai zis tu, până la apusul soarelui.

Își îngustă ochii spre valea umbrită, sperând să vadă ceva ce sperase de-a lungul tuturor acelor șapte zile. Vreun semn că sosea Uniunea. Nu se zărea nimic, însă. Dincolo de tabăra întinsă a lui Bethod, cu corturile, steagurile și grupurile ei de oameni, nu se afla decât pământul gol și pustiu, cu fuioare de ceață adunate în adânciturile întunecoase.

Tul îl înghionti în coaste cu cotul lui mare, izbutind să zâmbească.

– Nu știu ce să zic de planul ăsta. Să așteptăm Uniunea… Sună cam riscant, dacă vrei să-mi știi părerea. Oi avea vreo șansă să mi-o schimb, acum?

Copoiul nu râse. Nu mai avea putere.

– Nu prea.

– Mda, oftă din rărunchi uriașul. Nici eu nu credeam.

Șapte zile, de la primul atac al luptătorilor shanka asupra zidurilor. Șapte zile, și păreau să fi fost șapte luni. Logen nu mai avea niciun mușchi care să nu-l doară de-atâtea eforturi. Era acoperit de o mulțime de vânătăi, o armată de zgârieturi, o legiune de tăieturi, umflături și arsuri. O tăietură prelungă pe picior, bandajată, coastele legate strâns după ce fusese lovit în ele, două cruste măricele sub păr, umărul țeapăn ca lemnul de la o izbitură de scut, degetele julite și umflate de când dăduse cu pumnii spre estici, nimerind în schimb vreo piatră. Era tot numai o rană mare și dureroasă.

Nici ceilalți n-o duceau mult mai bine. În toată fortăreața nu mai era om nevătămat, într-un fel sau altul. Până și fiica lui Crummock se alesese cu-o zgârietură de undeva. Unul dintre flăcăii lui Fior pierduse un deget, cu două zile în urmă. Cel mic, de la mâna stângă. Acum își privea ciotul învelit într-o cârpă murdară și plină de sânge, strâmbându-se.

– Frige, nu? întrebă el, ridicând privirea spre Logen, în timp ce-și strângea celelalte degete și le desfăcea din nou.

Probabil ar fi fost firesc ca lui Logen să-i pară rău pentru el. Își amintea durerea, precum și dezamăgirea, și mai amarnică. Era greu de crezut că nu mai avea acel deget, pentru tot restul vieții. Dar nu-i mai rămăsese milă pentru nimeni, în afară de el însuși.

– Ba bine că nu, mormăi el.

– Îl simt de parcă l-aș mai avea.

– Mda.

– O să-mi treacă senzația asta?

– Cu timpul.

– În cât timp?

– Mai mult decât avem, s-ar părea.

Omul dădu din cap, încet, posomorât.

– Mhm…

Șapte zile, și până și pietrele reci și lemnele umede ale fortăreței păreau să se fi săturat. Parapetele noi erau sparte și parțial

dărâmate, peticite la loc, atât cât se putea, și sfărâmate din nou. Porțile aveau o mulțime de spărturi prin care se vedea lumina de dincolo. O lovitură mai puternică ar fi putut să le spulbere peste grămada de bolovani din spatele lor. O lovitură mai puternică ar fi putut să-l doboare și pe Logen, la o adică, așa se simțea.

Luă o gură de apă acră din ploscă. Începuseră să ajungă la lichidul rânced de pe fundul butoaielor. Și mâncarea era pe terminate, la fel ca toate celelalte. De speranță, în special, duceau lipsă – tot mai amarnic.

– Încă viu, șopti el, pentru sine, dar fără un triumf prea mare în glas. Ba chiar, mai mic decât de obicei.

N-o fi fost civilizația pe gustul lui, dar în acele momente nu i-ar fi displăcut un pat moale, un loc ciudat în care să se pișe și puțin dispreț din partea unor idioți slăbănogi. Tocmai se întreba pentru a mia oară de ce venise înapoi, când auzi în spatele lui glasul lui Crummock-i-Phail:

– Ei, ei, Sângerosule-Nouă. Pari obosit, omule.

Logen îl privi încruntat. Palavrele smintite ale deleanului începeau să-l calce pe nervi.

– Am muncit din greu în ultimele câteva zile, în caz că n-ai observat.

– Ba am văzut, și am luat și eu parte, nu, frumusețile mele?

Cei trei copiii ai lui se uitară unul la altul.

– Da?… murmură fata, cu voce mică.

Crummock coborî privirea spre ei.

– Nu vă mai place jocul, hm? Tu ce zici, Sângerosule-Nouă? Luna nu-ți mai zâmbește? Ți-e frică, așa?…

Logen îl privi lung, mohorât.

– Sunt sătul, Crummock, asta sunt. Sătul de fortăreața ta și mai ales de vorbăria ta blestemată. Nu tuturor le place la fel de mult ca ție cum sună plescăitul din buzele astea grase. Ce-ar fi să te cari și să vezi dacă nu poți să-ți bagi luna-n cur?

Crummock rânji larg, arătându-și șirul curb de dinți galbeni prin barba castanie.

– Ăsta-i omu’ care mi-i drag, uite-aicea.

Unul dintre fiii lui, cel care-i ținea sabia, îl trăgea de cămașă.

– Acuma ce naiba mai e, băiete?

– Ce-o să se-ntâmple dacă pierdem, tati?

– Dacă ce? mârâi Crummock, altoindu-și fiul peste cap cu o palmă cât toate zilele, de căzu cu nasu-n țărână. Sus, în picioare! Aicea n-o să fie rost de pierdut bătălii, băiete!

– Atâta vreme cât luna ne iubește, mormăi sora lui, dar nu prea tare.

Logen îl privi pe băiat cum se ridica, ținându-și o mână peste gura din care-i curgea sânge, gata să izbucnească în plâns. Cunoștea simțământul. Poate c-ar fi trebuit să spună ceva despre acest mod de a se purta cu un copil. Poate-ar fi trebuit s-o spună încă din prima zi, sau măcar dintr-a doua. Acum, însă, nu mai putea. Era prea obosit, prea plin de dureri și prea înspăimântat ca să-i mai pese.

Dow cel Negru se apropie, cu un fel de zâmbet pe buze. Singurul om din toată tabăra despre care s-ar fi putut spune că era mai bine-dispus ca de obicei, iar când Dow cel Negru începe să zâmbească, poți fi sigur c-ai nimerit în hârdăul cu rahat.

– Nouădegete, mârâi el.

– Dow. Ți s-au terminat oamenii pe care să-i arzi de vii?

– Cred că Bethod o să-mi mai dăruiască, nu peste mult, arătă el cu capul spre zid. Azi ce crezi c-o să ne trimită?

– După ce le-am făcut azi-noapte, cred că nemernicii ăia din Crinna s-au cam potolit.

– Și eu cred. Niște sălbatici împuțiți.

– Și de câteva zile n-a mai apărut niciun shanka.

– Patru zile, de când ne-a trimis capetele-turtite.

Logen miji ochii spre cerul care se lumina treptat.

– Se pare că azi va fi vreme bună. Bună pentru armuri, pentru săbii și pentru mersul umăr la umăr. Vreme bună pentru a încerca să ne termine. Nu m-aș mira ca azi să trimită carlii.

– Nici eu.

– Sunt cei mai buni, și-i are de demult. M-aștept să-l văd pe Coastealbe, și pe Goring, și pe Palid-ca-Zăpada, pe nenorocitul de Oscior și pe toți ceilalți, venind agale spre poartă după micul dejun.

Dow pufni.

– Cei mai buni? O șleahtă de muieri, ăia.

Și, întorcând capul, scuipă în noroi.

– N-am să te contrazic.

– Zău? N-ai luptat alături de ei, ani la rând, așa de greu și sângeros?

– Ba da. Dar nu pot spune că mi-au plăcut prea mult.

– Păi, dacă te mângâie cu ceva, mă-ndoiesc că au o părere prea bună despre tine, în ultima vreme, remarcă Dow, privindu-l lung. De când nu-ți mai convine Bethod, Nouădegete, îmi zici și mie?

Logen îi susținu privirea.

– Mi-e greu să spun. A fost treptat, cred. Poate că s-a făcut tot mai ticălos, cu timpul. Sau poate am devenit eu tot mai puțin ticălos.

– Sau poate că pe lumea asta nu-i loc pentru doi ticăloși la fel de mari ca voi.

– Ei, nu știu… se ridică Logen. Tu și cu mine lucrăm foarte frumos împreună.

Se îndepărtă de Dow, gândindu-se cât de ușor fusese să lucreze cu Malacus Quai, cu Ferro Maljinn, ba chiar și cu Jezal dan Luthar.

Șapte zile, și toți își săreau la beregată. Toți furioși, toți obosiți. Șapte zile. Singura consolare era că nu mai puteau urma prea multe.

– Uite-i că vin.

Ochii Copoiului se abătură într-o parte. La fel ca majoritatea puținelor lucruri pe care le zicea Ursuzul, nici nu era nevoie să fie spus. Toți vedeau limpede, la fel de clar ca răsăritul soarelui. Carlii lui Bethod se puseseră în mișcare.

Nu se grăbeau. Veneau cu pas țeapăn și regulat, ținându-și în față scuturile pictate, cu ochii spre poartă. Deasupra lor fluturau steagurile. Semne pe care Copoiul le recunoștea de demult. Se întrebă alături de câți dintre acei oameni luptase. Câtor chipuri le putea alătura și un nume? Cu câți băuse, mâncase, râsese, iar acum trebuia să se străduiască să-i trimită înapoi în pământ? Trase adânc aer în piept. Câmpul de luptă nu e cel mai potrivit loc pentru sentimentalisme, cum îi spusese cândva Treicopaci, iar el băgase la cap.

– În regulă! Ridică mâna, în timp ce oamenii din vârful turnului își pregăteau arcurile, în jurul lui. Mai așteptați un moment!

Carlii tropăiau prin mocirla răscolită și frânturile de piatră din locul unde valea se îngusta, pe lângă leșurile esticilor și ale luptătorilor shanka, lăsate să putrezească acolo unde căzuseră, ciopârțite, strivite sau străpunse de săgeți rupte. Nu șovăiau, nu încetineau, iar peretele de scuturi se unduia din mers, dar nu se spărgea. Nu apărea nici cea mai mică deschizătură.

– Merg în formație strânsă, mormăi Tul.

– Mda. Prea strânsă, nemernicii.

Se apropiau, de-acum. Ajunseseră destul de aproape, iar Copoiul putea încerca o primă salvă.

– Gata, băieți! Ochiți în sus și trageți cu boltă!

Primele săgeți își luară zborul din turn, șuierând, zburară arcuit și începură să cadă peste coloana compactă. Oamenii ridicară scuturile în calea lor, iar săgețile se înfipseră în lemnul vopsit, se izbiră de coifuri și ricoșară din zale, învârtindu-se prin aer. Câteva își găsiră ținta, se auzi un țipăt. Ici, colo, apăreau goluri, dar restul călcau peste cei căzuți, continuându-și drumul spre zid.

Copoiul se încruntă spre butoaiele cu săgeți. Acum nu mai erau pline nici măcar pe sfert, iar cele mai multe săgeți fuseseră smulse din trupurile morților.

– Atenție mare! Ochiți cu grijă, băieți!

– Hm, făcu Ursuzul, arătând în jos.

Din șanț ieșea în grabă un grup mare de oameni, în haine de piele groasă placată cu oțel. Se aliniară pe câteva rânduri, în genunchi, pregătindu-și armele. Arbalete, așa cum folosea și Uniunea.

– Jos! strigă Copoiul.

Micile arcuri păcătoase trosniră și scuipară. Între timp, cei mai mulți flăcăi din turn se adăpostiseră după parapet, dar un optimist care rămăsese aplecat peste margine primi o săgeată în gură, se clătină și căzu, fără zgomot. Altul fu nimerit în piept și gâfâi subțire, ca vântul prin cetina de brad.

– În regulă! Dați-le și voi!

Toți se ridicară în același timp și trimiseră o salvă, cu corzile vibrând, pentru a-i bombarda pe nemernici cu săgeți în picaj. N-or fi avut arcurile lor aceeași forță, dar înălțimea făcea săgețile să cadă cu putere, iar arcașii lui Bethod nu aveau după ce să se ascundă. Nu

puțini căzură pe spate sau porniră târâș, zbierând și tânguindu-se, însă cei din următorul rând le luară locul, încet și sigur, îngenunchează și țintiră cu arcurile.

Alt stol de săgeți țâșni șuierând. Oamenii se feriră și se trântiră pe jos. Una șuieră chiar pe lângă capul Copoiului, izbindu-se de stânca din spate. Numai întâmplarea făcuse să nu-l străpungă. Alți doi nu avură același noroc. Un băiat zăcea pe spate, cu două săgeți înfipte-n piept, privindu-le și șoptind: „căcat… căcat… căcat…” la nesfârșit.

– Afurisiții!

– Să și-o ia și ei!

Săgețile porniră din ambele direcții, în timp ce oamenii ocheau și trăgeau strigând, toți furioși și cu dinții strânși.

– Fiți gata! striga Copoiul. Fiți gata!

Dar nimeni nu-l auzea. Cu avantajul înălțimii și al parapetului care-i adăpostea, nu trecu mult pentru ca oamenii lui să domine situația. Arbaletierii lui Bethod începură să se retragă, după care vreo doi își aruncară arcurile și o luară la fugă, unul primind o săgeată în spate. Ceilalți se repeziră spre șanț, lăsându-și răniții să se târască pe jos.

– Hm, făcu iar Ursuzul.

În timp ce arcașii și arbaletierii erau ocupați să facă schimb de săgeți, carlii ajunseseră la poartă, cu scuturile deasupra capetelor, feriți de pietrele și săgețile celor de pe ziduri. Șanțul era astupat de vreo două zile, iar acum coloana se despărți în două, oamenii în zale părând să facă loc pentru ceva ce trebuia să ajungă în față. Copoiul îl zări: un trunchi de copac lung și subțire, tăiat pentru a fi folosit ca berbece de asalt, cu crengile tăiate scurt, astfel ca oamenii să-l poată ține de ele. Se auzi prima trosnitură zdrobitoare, când izbi jalnica poartă.

– Căca-m-aș… mormăi el.

Grupuri de thralli porniseră la atac, cu arme și armuri ușoare, aducând scări, mizând pe viteză ca să ajungă sus pe zid. Mulți cădeau, străpunși de sulițe sau săgeți ori doborâți de pietre. Unele dintre scări erau împinse înapoi, dar oamenii se mișcau repede și cu hotărâre, și-și vedeau de treabă. Curând, două grupuri ajunseră pe ziduri, în timp ce alții se înghesuiau pe scări, luptând cu ai lui

Crummock, avantajați de faptul că erau mai mulți și mai odihniți.

Se auzi o bubuitură asurzitoare, și poarta căzu la pământ. Copoiul văzu trunchiul de copac repezindu-se pentru ultima oară, sfărâmând un batant al porții. Carlii îl deschiseră și pe celălalt, în timp ce câteva pietre ricoșau din scuturi. Cei câțiva din față porniră înainte, pe sub boltă.

– Rahat… spuse Ursuzul.

– Au trecut, gâfâi Copoiul, privind cum carlii lui Bethod se îmbulzeau prin deschizătură ca un val de zale, călcând în picioare porțile sfărâmate, dând la o parte bolovanii îngrămădiți, cu scuturile în culori vii ridicate și armele lucitoare gata de luptă. De-o parte și de alta, thrallii roiau pe scări și pe zid, împingându-i pe delenii lui Crummock înapoi pe pasarele. Ca un fluviu spărgând un stăvilar, oastea lui Bethod se revărsa în fortăreața spartă, pârâul devenind în scurt timp un adevărat torent.

– Eu mă duc jos! mârâi Tul, scoțându-și din teacă sabia uriașă.

Copoiul se gândi să-ncerce să-l oprească, dar nu făcu decât să dea din cap, obosit, privindu-l cum se repezea în jos pe trepte, urmat de alți câțiva. N-avea niciun rost să le stea în cale. Momentul părea să se apropie cu repeziciune.

Momentul când fiecare om își alege locul în care să moară.

Logen îi văzu intrând pe poartă, urcând rampa și năvălind în fortăreață. Timpul părea să curgă mai încet. Distingea desenele de pe fiecare scut, luminate puternic de soarele dimineții – copac negru, pod roșu, doi lupi pe fond verde, trei cai pe fond galben. Metalele luceau și scânteiau – margini de scuturi, inele de zale, vârfuri de sulițe, tăișuri de sabie. Și tot veneau, scoțând strigăte de luptă, ascuțite și pătrunzătoare, așa cum făceau de ani și ani. Logen inspira și expira cu greutate pe nas. Thrallii și oamenii dealurilor se luptau pe ziduri ca și cum ar fi fost sub apă, cu sunete surde, înfundate. Palmele lui Logen erau năclăite de sudoare, îl furnicau și-l mâncau, în timp ce-i privea pe carli invadând fortăreața. Aproape nu-i venea să creadă că trebuia să se repeadă între ei și să ucidă cât de mulți putea. Ce idee prostească!

Simțea nevoia aceea puternică, la fel ca întotdeauna în asemenea

momente, de a se întoarce și a o lua la fugă. Peste tot în jur se simțea teama celorlalți, foielile lor nesigure, pașii înapoi. Un instinct destul de rațional, atâta doar că nu aveau unde să fugă. Nicăieri, decât înainte, în ghearele dușmanilor, sperând să-i poată da la o parte până nu apucau să se proptească bine pe picioare. Nu aveau la ce altceva să se gândească. Era singura lor șansă.

Așa că Logen ridică sabia Creatorului, scoase un urlet fără sens și o luă la goană. Auzi strigătele din jurul lui, simți oamenii pornind odată cu el, înghesuiala și zăngănitul armelor. Pământul, zidul, carlii spre care fugea, toate se cutremurau și trepidau. Cizmele lui tropăiau cu zgomot, respirația-i șuiera odată cu vântul.

Îi văzu pe carli grăbindu-se să-și ridice scuturile, să formeze un zid, să-și pregătească lăncile și săbiile, dar erau complet învălmășiți după năvala pe poarta aceea îngustă, zăpăciți de mulțimea care se repezea la ei urlând. Strigătele de război li se uscară în gâtlejuri, iar chipurile victorioase li se înmuiară, șocate. Vreo doi, la margini, începură să aibă îndoieli, șovăiră, se retraseră, și în clipa următoare Logen și ceilalți ajunseră la ei.

Reuși să ocolească o lance care se clătina și dădu o lovitură puternică într-un scut, cu toată forța atacului, doborând omul în noroi. În timp ce încerca să se ridice, sabia lui Logen nimeri piciorul, tăind prin zale și lăsând o rană prelungă în carne, astfel că se prăvăli la loc, zbierând. Logen se întoarse spre un alt carl, simți sabia Creatorului scârțâind pe muchia de metal a pavezei și lunecând în trup. Un om bolborosi și vărsă sânge pe pieptarul cămășii de zale.

Logen văzu o secure izbind un coif, unde lăsă o adâncitură cât pumnul. Se dădu la o parte din calea unei sulițe aruncate, care se înfipse în coastele unui om de lângă el. O sabie lovi un scut, trimițând fărâme de oase în ochii lui Logen. Clipi, se feri, alunecă în mâl, sfârtecă un braț care-l trăgea de haine și simți osul rupându-se în mâneca de zale. Doi ochi se rostogoleau pe un chip însângerat. Ceva îl împinse din spate, gata să-l doboare cu pieptul într-o sabie.

Nu prea avea spațiu ca să-și ia avânt, iar nu peste mult nu mai avea loc pentru nimic. Oamenii se îmbulzeau din spate, năvăleau pe poartă, sporind și mai mult, pe negândite, înghesuiala din mijloc.

Logen era strâns între ei, umăr la umăr. Cei din jur icneau și mormăiau, se-mpingeau și se-nghionteau, se împungeau cu cuțitele și se zgâriau pe fețe cu unghiile. I se păru că-l zări în grămadă pe Oscior, cu dinții dezgoliți într-o grimasă și părul lung și cărunt revărsându-i-se de sub coiful împodobit cu spirale aurii și stropit cu roșu, strigând și el cu glas răgușit. Logen încercă să se îndese într-acolo, dar curenții orbi ai bătăliei îl traseră în altă direcție, îndepărtându-i din nou.

Înjunghie pe cineva pe sub un scut, se strâmbă când simți o lovitură în șold. O arsură prelungă, înceată, tot mai dureroasă. Mârâi în timp ce lama îl sfredelea, fără să se miște, fără să-l apese, doar stând pe loc în timp ce el era împins într-acolo. Dădu din coate, din cap, reuși să se smulgă din locul dureros, simți umezeala sângelui pe picior. Acum avea puțin loc, așa că-și degajă mâna înarmată, lovi cu sabia un scut, sfărâmă o țeastă și se pomeni împins înainte, cu fața în creierii calzi.

Cu coada ochiului, văzu o pavăză smucită în sus. Marginea îl nimeri în gât, sub bărbie, dându-i capul pe spate și umplându-i craniul cu lumină orbitoare. Până să bage de seamă, începu să se rostogolească, tușind, prin noroiul de sub cizmele celorlalți.

Se târî orbește, agățându-se de pământ, scuipând sânge, printre picioarele care tropăiau în jur. O groaznică pădure de picioare, întunecoasă și mișcându-se încontinuu, cu urlete de durere și furie venind de sus, odată cu razele frânte de lumină. Primea lovituri, era călcat, nicio parte din trupul lui nu scăpa. Încercă să se ridice, și o cizmă în gură îl trânti la loc. Se rostogoli, gâfâind, văzu un carl bărbos în aceeași stare, îi era cu neputință să spună de-a cui parte lupta, încercând să se salte din noroi. Ochii li se întâlniră o clipă, apoi o suliță lucitoare căzu de sus și i se înfipse omului în spate, o dată, de două ori, de trei. Carlul rămase inert, cu sângele gâlgâindu-i prin barbă. Peste tot în jur zăceau trupuri, pe burtă și pe-o parte, printre echipamentele scăpate și rupte, lovite și împinse care-ncotro ca niște păpuși, unele încă zvâcnind, zbătându-se, gemând.

Logen icni, când o cizmă îl călcă apăsat pe mână, strivindu-i degetele în nămol. Bâjbâi după un cuțit de la cingătoare și începu să dea fără vlagă în piciorul de deasupra, scrâșnind din dinții

însângerați. Ceva îl pocni în creștet, făcându-l să cadă iar cu fața-n mocirlă.

Lumea era o hărmălaie tulbure, o mizerie dureroasă, o masă de picioare și mânie. Nu știa încotro stătea cu fața, unde era susul și unde josul. În gură simțea gust metalic, și sete. Avea sânge în ochi, noroi în urechi, capul îi bubuia, îi venea să verse.

Înapoi în Nord, cu poftă de răzbunare. Ce mama dracu' o fi avut în cap…?

Cineva urlă, lovit de săgeată, dar Copoiul nu avea timp de pierdut cu el.

Thrallii lui Coastealbe erau pe zidul de sub turn, iar câțiva ajunseseră pe scară. Acum se repezeau în sus, apropiindu-se atâta cât puteau pe treptele acelea înguste. Copoiul își coborî arcul și scoase sabia din teacă, în cealaltă mână pregătindu-și un cuțit. Alți câțiva se înarmară cu sulițe și se adunară în jurul scării. Copoiul înghiți în sec. Niciodată nu-i prea plăcuseră luptele față-n față, doar la o lungime de secure depărtare de dușman. Prefera să păstreze o distanță politicoasă, dar ticăloșii ăștia păreau să aibă alte planuri.

În capul scării izbucni o încăierare îngrămădită, apărătorii împungând cu lăncile și încercând să-i respingă pe thrallii care împungeau și ei și împingeau cu scuturile, în timp ce căutau să pună piciorul pe platforma de sus – toți, foarte atenți ca nu care cumva să se prăvălească de la înălțime în noroi.

Unul se repezi cu o suliță, urlând din toți bojocii, iar Ursuzul îi trase o săgeată în față, calm peste poate, de la doar un pas, doi, depărtare. Omul se împletici, se îndoi de mijloc, cu penele săgeții ieșindu-i din gură și vârful prin ceafă, apoi Copoiul îi zbură creștetul cu sabia, făcând cadavrul să cadă pe burtă.

Un thrall uriaș, cu păr roșu zburlit, sări pe trepte, luându-și avânt cu o secure mare și mugind nebunește. Ocoli o lance și doborî un arcaș, cu o lovitură care împroșcă peretele stâncos cu sânge, apoi se repezi mai departe, în timp ce oamenii se împrăștiau din calea lui.

Copoiul se feri, încercând să arate ca un idiot, iar când securea se prăvăli, sări la stânga, scăpând ca prin urechile acului. Thrallul roșcovan se împiedică, probabil obosit după escaladarea zidului și

urcușul pe trepte. Fusese un drum lung, mai ales când la capăt nu te aștepta altceva decât moartea. Copoiul îi dădu un șut puternic în partea laterală a genunchiului, făcându-i-l să se îndoaie, pe când omul se clătina spre marginea scării, zbierând. Sabia Copoiului îi aplică o tăietură pe spate, destul de puternic ca să-l trimită peste margine. Scăpând securea, thrallul se rostogoli în gol, cu un urlet.

Simțind o mișcare, Copoiul se întoarse tocmai la timp ca să vadă un alt thrall atacându-l din lateral. Se răsuci și-i respinse ușor prima lovitură de sabie, icni când o simți pe a doua în braț, își auzi arma căzând cu zgomot din mâna înmuiată. Se smuci înapoi din calea altei lovituri, se împiedică și căzu pe spate. Thrallul se repezi la el, ridicându-și sabia pentru a-i da lovitura de grație, dar până să mai facă un pas, Ursuzul apăru dintr-o parte, îl apucă de brațul înarmat și i-l țintui locului. Copoiul se adună pe picioare, strângând în mâna teafără pumnalul, și-l înjunghie pe thrall drept în piept. Rămaseră acolo, toți trei, îngrămădiți laolaltă, în toiul nebuniei, atâta vreme cât îi luă thrallului să moară. Apoi, Copoiul își trase cuțitul înapoi, iar Ursuzul lăsă trupul neînsuflețit să cadă.

Lupta din vârful turnului era aproape câștigată, cel puțin pe moment. Un singur thrall mai rămăsese pe picioare și, sub privirea Copoiului, doi băieți îl încolțiră lângă parapet, unde-l străpunseră cu lăncile. Peste tot zăceau morți. Vreo două duzini de thralli și poate una de luptători de-ai Copoiului. Unul dintre aceștia stătea rezemat de peretele stâncii, cu respirația grea și chipul palid, ținându-și măruntaiele în mâinile însângerate.

Mâna Copoiului nu mai funcționa cum trebuie, cu degetele atârnându-i inerte. Își ridică mâneca și văzu o tăietură lungă, de la cot până aproape de încheietură. Un spasm în stomac îi umplu gura de borâtură amară, pe care o scuipă. Cu rănile altora te mai obișnuiești, dar cele în propria carne trezesc întotdeauna o oroare aparte.

Jos, dincoace de zid, lupta era atât de strânsă, încât nu se mai vedea decât o masă de oameni înghesuiți unii-ntr-alții, în clocot. Copoiul abia dacă putea distinge cine de partea cui era. Stătea încremenit, cu cuțitul însângerat în mâna însângerată. Acum nu mai exista niciun răspuns, niciun plan. Fiecare lupta pentru sine însuși.

Numai norocul i-ar mai fi putut scăpa cu viață după acea zi, și începea să aibă îndoieli că le mai rămăsese atâta noroc. Simți cum cineva îl trage de mânecă. Ursuzul. Îi urmări cu privirea direcția indicată de arătătorul lui.

Dincolo de tabăra lui Bethod, în josul văii, se ridica un nor mare de praf, ca o pâclă cafenie. Jos, lucind în soarele dimineții, armuri de călăreți. Mâna i se strânse pe încheietura Ursuzului, cu speranța redeșteptându-i-se brusc.

– Uniunea dracu'!… șopti el, aproape neîndrăznind să creadă.

West se uită prin ochean, îl coborî și privi cu ochiul liber în vale, apoi ridică iar ocheanul.

– Ești sigur?

– Da, domnule, îl încredință Jalenhorm, al cărui chip mare și onest era brăzdat de praful celor opt zile în care călăriseră din răsputeri. Și se pare că încă mai rezistă, cu ultimele puteri.

– Generale Poulder! se răsti West.

– Ordonați, Domnule Lord Mareșal, murmură Poulder, cu noua sa pojghiță de servilism.

– Cavaleria e gata de atac?

Generalul clipi din ochi.

– Oamenii nu sunt desfășurați corect, au călărit din greu în ultimele zile și ar trebui să atace în sus, pe teren accidentat și contra unui inamic puternic și hotărât. Vor face cum le ordonați, desigur, Domnule Lord Mareșal, dar poate ar fi mai prudent să așteptăm până când infanteria…

– Prudența e un lux, i-o reteză West, încruntându-se spre spațiul inofensiv dintre cele două forțe.

Oare să atace imediat, în timp ce Copoiul și nordicii lui încă mai rezistau? Puteau să se bucure de avantajul surprizei, strivindu-l pe Bethod la mijloc, dar cavaleria avea să atace în pantă, oamenii și caii fiind dezorganizați și osteniți după marșul greu. Sau puteau să aștepte sosirea infanteriei, care se afla în urma lor, la o distanță de câteva ore, și să lanseze un asalt bine planificat. Până atunci, însă, Copoiul și ai lui aveau să fie măcelăriți cu toții, fortăreața cucerită, iar Bethod, pregătit să înfrunte un atac numai dintr-o parte.

West își roase buza, încercând să nu ia în seamă faptul că de hotărârea lui puteau atârna mii de vieți. A ataca atunci era cel mai riscant, dar exista și șansa unor câștiguri mai mari. Puteau chiar să-l prindă pe regele nordicilor pe nepregătite. Cum îi spusese Burr, în seara dinainte de a muri? Nu poți fi un mare conducător, fără o anume… neînduplecare.

– Pregătiți atacul și desfășurați infanteria de-a latul văii, imediat ce sosește. Trebuie să-l împiedice pe Bethod și forțele lui să scape. Dacă e vorba să se facă sacrificii, vreau să fie cu rost.

Poulder arăta oricum, numai convins nu.

– Mă vei obliga să fiu de acord cu părerea generalului Kroy despre calitățile dumitale pe câmpul de luptă, generale Poulder? Sau preferi să dovedești că amândoi ne-am înșelat?

Generalul se îndreptă de spate, cu mustățile vibrându-i de-atâta energie.

– Cu respect, domnule, prefer să dovedesc că v-ați înșelat! Voi ordona imediat atacul!

Dădu pinteni armăsarului său negru și se repezi în susul văii, spre locul unde se aduna cavaleria plină de praf, urmat de câțiva membri ai statului său major. West se potrivi mai bine în șa, mușcându-și îngrijorat buza. Iar începea să-l doară capul. Atacul cavaleriei în susul pantei, contra unui inamic hotărât.

Colonelul Glokta ar fi zâmbit, fără îndoială, auzind de un asemenea pariu mortal. Prințul Ladisla ar fi fost de acord cu o astfel de nepăsare cavalerească față de viețile altor oameni. Lordul Smund l-ar fi bătut pe umăr, vorbind despre bărbăție și vigoare, și ar fi cerut vin.

Și uite, numai, ce se alesese de acești trei eroi.

Logen auzi un vuiet slab, din depărtare. Ochii săi pe jumătate închiși se luminară, ca și cum lupta s-ar fi răzlețit. Umbre treceau încoace și-ncolo. O cizmă mare clefăi în glod, lângă fața lui. Niște glasuri mugiră, undeva sus. Se simți apucat de cămașă, tras prin noroi, printre picioare care se agitau. Văzu cerul, dureros de strălucitor, clipi din ochi și rămase nemișcat, moale ca o cârpă.

– Logen! Ești bine? Unde ești rănit?

– Am… horcăi el și începu să tușească.

– Mă cunoști?

Ceva îl plesni peste față, trezindu-i un gând tulbure. O formă cețoasă se contura deasupra lui, pe fondul luminos al cerului. Logen miji ochii. Tul Duru Capdetunet, dacă nu se înșela. Ce naiba căuta acolo? Gânditul era dureros. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îl durea mai tare. Falca parcă-i luase foc, și și-o simțea de două ori mai mare decât de obicei. Fiecare respirație era un gâfâit tremurător, chinuit.

Deasupra lui, gura uriașului se mișca, vorbele sale bubuiau și reverberau în urechile lui Logen, dar nu aveau mai mult sens decât niște simple zgomote. Piciorul îl mânca neplăcut. Undeva departe, inima-i bubuia și se smucea și-i bătea în cap. Auzea și alte sunete, dangăte și clănțăneli, răsunând din toate părțile, și-l dureau până și sunetele în sine, îi făceau falca să ardă și mai rău, insuportabil.

– Ia…

Aerul scrâșnea și pocnea, dar nu ieșea nicio vorbă. Nu mai era vocea lui. Cu ultimele puteri, ridică mâna și o puse cu palma pe pieptul lui Tul, încercând să-l împingă la o parte, dar uriașul nu făcu decât să-l apuce de mână și să i-o apese cu a lui.

– În regulă, mârâi el. Te-am luat eu.

– Da… șopti Logen, și pe buzele însângerate i se ivi un zâmbet.

Apucă mâneca aceea mare cu o forță neașteptată, cumplită, iar cu celălalt pumn găsi mânerul unui cuțit, cald lângă piele. Lama se repezi, iute ca un șarpe, la fel de ucigătoare, și se înfipse până la plăsele în gâtul gros al uriașului. Acesta păru surprins, în timp ce sângele fierbinte îi țâșnea din rană, se prelingea din gura căscată, curgea din nas, îi îmbiba barba deasă și-i înroșea pieptul, deși n-ar fi avut niciun motiv să se mire.

Cine-l atingea pe Sângerosul-Nouă atingea moartea, iar moartea nu face favoruri, și nici excepții.

Sângerosul-Nouă se ridică, împingând în lături cadavrul uriaș, iar pumnul său roșu se strânse pe sabia gigantului, o lamă metalică grea, strălucitoare ca stelele, întunecată și frumoasă, unealta cea mai potrivită pentru treaba care-l aștepta. Atât de multă treabă…

Dar o treabă bine făcută e cea mai fericită dintre binecuvântări.

Sângerosul-Nouă deschise gura și scoase un vaiet prelung în care se adunau toată iubirea lui fără fund și nemărginita ură. Pământul gonea dedesubtul lui, iar bătălia grea, zvârcolitoare și minunată întindea brațele și-l cuprindea cu drag. Și se afla acasă.

Chipurile morților pluteau prin jurul lui, se încețoșau, își mugeau blestemele și-și răcneau mânia. Dar ura lor contra lui nu reușea decât să-l facă și mai puternic. Sabia cea lungă azvârlea oamenii în lături din calea sa, lăsându-i răsuciți și frânți, hăcuiți și plini de sânge, și urla de fericire. Nu-l interesa cine lupta. Cei vii erau de-o parte, iar el era de partea cealaltă, și-și croia drum roșu și drept prin rândurile lor.

O secure străfulgeră în soare, curba ei lucitoare arătând ca luna în ultimul pătrar, iar Sângerosul-Nouă lunecă pe dedesubt, împingând un om la o parte cu o cizmă grea. Omul ridică un scut, dar sabia cea mare despică pomul pictat și lemnul de sub el, și brațul care-l ținea, și sfâșie cămașa de zale aflată dedesubt ca pe-o pânză de păianjen, și spintecă burta ca și cum ar fi fost un sac cu șerpi furioși.

Un copil se chirci, și se târî de-a-ndăratelea, agățându-se de o pavăză mare și de-un topor prea mare ca să le ridice. Sângerosul-Nouă râse de spaima lui, cu dinții dezgoliți sclipind. Un glas slab păru să-i șoptească să-l cruțe, dar Sângerosul-Nouă abia dacă-l auzi. Din aceeași mișcare sabia abătută în forță despică scutul și micul trup, împroșcând cu sânge peste pământ, piatră și chipurile șocate ale celor ce priveau.

– Bine, spuse el, și-și arătă zâmbetul sângeros.

Era Marele Nivelator. Bărbat sau femeie, tânăr sau bătrân, pe toți îi trata întocmai la fel. Asta era toată frumusețea brutală, groaznica simetrie, dreptatea desăvârșită. Nu exista nicio scăpare și nicio scuză. Mergea tot înainte, mai înalt decât munții, iar oamenii se fereau, bâiguiau și se împrăștiau din calea lui. Un cerc de scuturi, de modele pictate, de copaci înfloriți și ape unduitoare și chipuri cu dinții dezgoliți.

Cuvintele lor îi gâdilau urechile.

– El e…

– Nouădegete.

– Sângerosul-Nouă!

Un cerc al fricii, cu el în mijloc, și era înțelept să se teamă.

Morțile lor erau scrise în formele de sânge dulce de pe pământul amar. Morțile lor erau șoptite de zumzetul mușteloor, peste leșurile de dincoace de zid. Morțile lor le erau întipărite pe fețe, purtate de vânt, ținute în strâmtoarea șuie dintre munți și cer. Morți, cu toții.

– Cine-i următoru-n țărână? șopti el.

Un carl îndrăzneț ieși la iveală, ținând pe braț un scut cu un șarpe încolăcit. Înainte de a apuca măcar să-și ridice lancea, sabia Sângerosului-Nouă descrise un cerc larg, pe deasupra pavezei și pe dedesubtul coifului. Vârful sabiei îi smulse mandibula din cap, trecu prin umărul omului de alături, se adânci în pieptul lui și-l doborî la pământ, cu sângele țâșnindu-i din gura mută. Alt om apăru, iar sabia se prăvăli asupra lui ca o stea căzătoare, zdrobindu-i coiful și craniul până în dreptul gurii. Trupul căzu pe spate, făcând câțiva pași veseli de dans în țărână.

– Joacă! râse Sângerosul-Nouă, iar sabia se roti în jurul lui.

Umplea văzduhul cu sânge, cu arme rupte, cu fragmente umane, iar acele lucruri bune scriau litere tainice, și descriau tipare sacre pe care numai el putea să le vadă și să le înțeleagă. Tăișurile îl ciupeau, îl mușcau și-l împungeau, dar nu însemnau nimic. Răsplătea însutit fiecare semn lăsat pe pielea lui arzătoare. Sângerosul-Nouă râdea, iar vântul și focul și fețele de pe scuturi râdeau cu el, și nu se mai puteau opri.

Era furtuna din Locurile-Nalte, cu glasul la fel de cumplit ca tunetul, cu brațul tot atât de iute, de ucigător, de nemilos ca fulgerul. Își implântă sabia în măruntaiele unui om, o smulse înapoi și-i strivi altuia gura cu garda, smulse lancea cu mâna liberă și o aruncă prin grumazul unui al treilea, din aceeași mișcare căscând și coastele unui carl. Se răsucea, se rotea, se învârtea, amețit ca un om beat, scuipând flăcări și hohote de râs. Făurea în jur un cerc nou. Un cerc larg ca sabia unui uriaș. Un cerc în care lumea-i aparținea numai lui.

Vrăjmașii săi pândeau acum în afara cercului, se retrăgeau, cuprinși de spaimă. Îl cunoșteau, li se citea pe chipuri. Auziseră șoapte despre faptele lui, iar acum le dădea o lecție sângeroasă, și

înțelegeau adevărul ei, iar el zâmbea văzându-i dumiriți. Cel mai din față întinse palma deschisă, se aplecă și-și depuse securea pe pământ.

– Ești iertat, șopti Sângerosul-Nouă, și-și lăsă sabia să cadă pe jos.

Apoi, se repezi înainte și-l apucă pe om de beregată, ridicându-l în aer cu ambele mâini. Nefericitul se zbătea, se zvârcolea, dădea din picioare, dar strânsoarea roșie a Sângerosului-Nouă era gheața care se umflă și sfarmă înseși oasele pământului.

– Ești iertat!

Mâinile-i erau din fier, iar degetele mari i se afundau tot mai adânc în gâtul omului, până când țâșni sângele de sub ele, iar Logen ridică la o lungime de braț trupul care încă se mai zbuciuma și-l ținu în aer până rămase nemișcat. Atunci îl azvârli, iar leșul căzu în noroi, dându-se de-a dura într-un fel care-i plăcu nespus.

– Iertat…

Porni spre marea arcadă, printr-o gloată care se chircea de spaimă, ca oile din calea lupului, lăsând o cărare mocirloasă prin mijlocul lor, presărată cu scuturile și armele căzute. Afară, sub soare, călăreți în armuri lucitoare alergau prin valea plină de praf, cu săbiile scânteind în timp ce se ridicau și cădeau, mânând fugarii încoace și-ncolo, trecând printre stindardele înalte care se unduiau ușor în vânt. Se opri în poarta aceea sfărâmată, cu ușile frânte sub cizme și cadavrele prietenilor și ale vrăjmașilor împrăștiate în jur, și auzi strigătele de victorie ale oamenilor.

Atunci, Logen închise ochii și respiră adânc.

Prea mulți stăpâni

În pofida zilei caniculare, sala băncii era răcoroasă și cufundată în penumbră. Un loc plin de șoapte și de ecouri scăzute, clădit din marmură închisă la culoare, ca un mormânt nou. Razele înguste de soare care răzbăteau prin ferestrele strâmte erau pline cu firișoare de praf. Mirosuri nu se simțeau. *Doar duhoarea necinstei, pe care până și eu o simt aproape copleșitoare. Or fi împrejurimile mai curate decât Casa Întrebărilor, dar bănuiesc că printre criminali se rostesc mai multe adevăruri.*

Nu se vedea nicio grămadă de lingouri lucitoare. Nici măcar o monedă nu se zărea prin jur. Numai tocuri, călimări și teancuri de hârtie. Angajații de la Valint și Balk nu erau înveșmântați în robe fabuloase, cum purtase Magistrul Kault de la Pânzari. Nu purtau bijuterii scânteietoare, ca Magistra Eider de la Mirodenii. Erau niște oameni scunzi, îmbrăcați în cenușiu, cu expresii serioase. Singurele care luceau erau lentilele ochelarilor studioși.

Deci, așa arată adevărata bogăție. Asta e înfățișarea puterii adevărate. Templul auster al zeiței de aur. Îi privea pe funcționari cum lucrau la vrafurile lor de documente ordonate, pe birourile dispuse în șiruri drepte. *Iată acoliții, inițiați în cele mai de jos taine ale Bisericii.* Ochii i se abătură spre cei ce așteptau. Negustori și cămătari, prăvălieri și chițibușari fără scrupule, negustori și escroci, toți stând la coadă sau așteptând nervoși pe scaunele tari de lângă pereții golași. Hainele erau elegante, poate, dar atitudinile, neliniștite. *Înfricoșata congregație, gata s-o tulească, dacă zeitatea comerțului își arată latura răzbunătoare.*

Dar eu nu sunt de-ai lor. Glokta își croi drum cu umărul pe lângă coada cea mai lungă, cu vârful bastonului scârțâind zgomotos pe dale, în timp ce mârâia dacă vreun negustor îndrăznea să se uite spre el:

– Sunt infirm!

Când ajunse în față, funcționarul îl privi clipind din ochi:

– Cu ce vă pot…

– Mauthis, lătră Glokta.

– Și cine să-i spun că…

– Schilodul.

Trimite-mă la marele preot, ca să-mi pot ispăși crimele cu bilete de bancă.

– Nu pot, așa, să…

– Sunteți așteptat!

Un alt funcționar, cu câteva rânduri mai în spate, se ridicase de la birou.

– Vă rog să veniți cu mine.

Glokta rânji știrb spre coada nefericită, în timp ce șchiopăta printre birouri spre o ușă de pe peretele îndepărtat, dar zâmbetul nu ținu mult. Dincolo de ușă începea o scară cu trepte înalte, luminată printr-o fereastră îngustă din capăt.

Ce-o fi având puterea, de trebuie mereu să stea mai sus decât toți ceilalți? Nu poate omul să fie puternic și la parter? Blestemând, se chinui să urce după ghidul cel nerăbdător, apoi își târî piciorul olog pe un coridor lung, cu multe uși de-o parte și de alta. Funcționarul se aplecă spre una și ciocăni umil, așteptă un „Da!” înfundat, apoi o deschise.

Așezat în spatele unui birou monumental, Mauthis îl privi pe Glokta cum trecea șontâc-șontâc pragul. Chipul lui arăta tot atâta căldură primitoare, ca și cum ar fi fost cioplit în lemn. Pe suprafața de piele sângerie din fața lui, tocuri, călimări și teancuri de hârtii ordonate stăteau rânduite cu precizia nemiloasă a recruților la paradă.

– Vizitatorul pe care-l așteptați, domnule, anunță funcționarul, înaintând grăbit cu un vraf de documente. Și acestea sunt tot pentru atenția dumneavoastră.

Mauthis le privi cu ochii săi lipsiți de orice emoție.

– Da… da… da… da… toate astea, pentru talini…

Glokta nu așteptă să fie invitat. *Am suportat durerea prea mult ca să mă prefac că n-am nimic.* Făcu un pas nesigur și se așeză pe cel mai apropiat scaun, pielea țeapănă trosnind incomod sub fundul lui chinuit. *Da’ va fi de folos.*

Hârtiile foșneau, răsfoite de Mauthis, care se iscălea cu tocul în partea de jos a fiecăreia. La ultima, se opri.

– Și, nu. Ăsta trebuie să fie chemat de îndată.

Luă o ștampilă, cu mânerul de lemn lustruit de-atâta folosință, și o apăsă cu grijă pe tăvița cu cerneală roșie. O aplică pe hârtie cu o finalitate tulburătoare. *Oare sub pecetea asta e strivită viața vreunui negustor, să zicem? Va aduce ruină și disperare, atât de nepăsător administrate? Neveste și copii vor ajunge în stradă? Niciun strop de sânge, niciun zbieret, și totuși oamenii sunt nimiciți și aici la fel de total ca în Casa Întrebărilor, cu doar o câtime din eforturile de-acolo.*

Ochii lui Glokta îl urmăriră pe funcționar în timp ce pleca grăbit cu documentele. *Sau o fi doar o cerere de plată pentru zece gologani refuzată? Cine poate ști?* Ușa se închise încet și cu precizie, cu cel mai delicat țăcănit.

Mauthis mai întârzie doar cât să-și alinieze tocul paralel cu marginea biroului, apoi ridică privirea spre Glokta.

– Vă sunt foarte recunoscător că ați răspuns atât de prompt.

Glokta pufni.

– Tonul răvașului dumneavoastră nu părea să lase loc pentru vreo amânare.

Se strâmbă, când își ridică piciorul îndurerat cu ambele mâini, pentru a-și rezema gheata murdară pe scaunul de alături.

– Sper că-mi veți returna favoarea, trecând prompt la subiect. Sunt extrem de ocupat.

Am Magi de distrus, Regi de doborât, și dacă nu pot face nici una, nici alta, sunt așteptat la o întâlnire presantă ca să mi se taie gâtul și să fiu aruncat în mare.

Chipul lui Mauthis nici nu tresări.

– Încă o dată, constat că superiorii mei nu sunt foarte mulțumiți de direcția investigațiilor dumneavoastră.

Ei, nu zău?

– Superiorii dumneavoastră sunt oameni cu buzunare adânci și o răbdare nu tot atât de adâncă. Ce anume ofensează sensibilitățile lor delicate?

– Cercetările dumneavoastră privind genealogia noului nostru rege, Augusta Sa Maiestate Jezal Întâiul.

Glokta își simți ochiul tresărind și-și apăsă mâna peste el, sugându-și gingiile acre.

– În special întrebările despre persoana lui Carmee dan Roth, împrejurările dispariției sale premature și prietenia strânsă cu fostul nostru rege, Guslav al V-lea. Am ajuns destul de aproape de subiect ca să fiu pe gustul dumneavoastră?

Puțin chiar mai aproape decât mi-ar fi convenit, la drept vorbind.

– Aceste investigații abia au început. Găsesc surprinzător faptul că superiorii dumneavoastră sunt atât de bine informați. Își primesc informațiile de la un glob de cristal sau dintr-o oglindă magică?

Sau de la cineva din Casa Întrebărilor căruia îi place să ciripească? Ori de la cineva aflat chiar și mai aproape de mine, poate?

Mauthis oftă – sau, cel puțin, lăsă să-i iasă pe gură puțin aer.

– V-am spus să presupuneți că ei știu totul. Veți descoperi că nu este o exagerare, mai ales când preferați să încercați a-i induce în eroare. V-aș recomanda foarte insistent să nu continuați pe aceeași direcție.

– Credeți-mă când spun, mormăi Glokta cu buzele strânse, că genealogia regelui nu prezintă pentru mine nici cel mai mic interes, dar Eminența Sa mi-a cerut-o și așteaptă cu nerăbdare un raport despre progresele pe care le-am făcut. Ce să-i spun?

Mauthis îl privi cu o expresie plină de compasiune. *Tot atâta compasiune cât ar putea simți o piatră pentru alta.*

– Pe șefii mei nu-i interesează ce-i spuneți, atâta vreme cât ascultați de ei. Îmi dau seama că vă aflați într-o situație dificilă, dar sincer vă spun, Superior Glokta, nu văd cum ați avea de ales. Presupun că ați putea merge la Arhilector, ca să-i expuneți toată povestea implicării noastre. Darul pe care l-ați primit de la șefii mei, condițiile în care vi l-au dat, considerația pe care ne-ați arătat-o până acum. Poate că Eminența Sa e mai iertător cu loialitățile divizate decât pare să fie.

– Hm, pufni Glokta.

Dacă n-aș ști tot ce știu, aproape c-aș fi putut-o lua ca pe o glumă. Eminența Sa e doar o idee mai puțin iertător decât un scorpion, și o știm amândoi.

– Sau v-ați putea onora angajamentul față de șefii mei, făcând

ceea ce vă cer.

– Au cerut favoruri când am semnat chitanța aia afurisită. Acum vin cu pretenții? Unde-au să ajungă toate astea?

– Eu nu am căderea să spun, Superior Glokta. Nici dumneavoastră, pe aceea de a întreba.

Ochii lui Mauthis săgetară spre ușă. Rezemându-se de birou, continuă încet și rar:

– Dar, dacă e să mă bazez pe propria experiență… nu se vor sfârși. Șefii mei au plătit. Iar ei primesc întotdeauna lucrurile pentru care plătesc. Întotdeauna.

Glokta înghiți în sec. *În cazul ăsta, s-ar părea că au plătit pentru supunerea mea abjectă. În mod normal, n-ar fi dificil, desigur, sunt întru totul la fel de abject ca oricine, dacă nu chiar mai mult. Dar și Arhilectorul îmi cere același lucru. Doi stăpâni bine informați și nemiloși, aflați în opoziție directă, încep să pară, prea târziu, că sunt cu unul în plus. Ba chiar, ar putea spune unii, cu doi în plus. Dar, cum cu atâta bunăvoință îmi explică Mauthis, n-am de ales.* Își coborî gheata de pe scaun, lăsând o dâră lungă de noroi pe piele, și-și mută cu mare caznă greutatea, când începu lungul proces al ridicării în picioare.

– Mai e și altceva, sau șefii dumneavoastră nu vor decât să-l sfidez pe cel mai puternic om din Uniune?

– Mai vor și să-l supravegheați.

Glokta îngheță.

– Ce vor să fac?

– În ultima vreme au avut loc multe schimbări, Superior Glokta. Schimbările înseamnă noi posibilități, dar prea multe schimbări sunt dezavantajoase pentru afaceri. Șefii mei sunt mulțumiți cu situația de-acum, spuse Mauthis, înlănțuindu-și mâinile palide pe pielea roșie. Sunt îngrijorați că unele personaje de la guvernare ar putea să nu fie satisfăcute. Că ar putea dori și alte schimbări. Că acțiunile lor pripite ar putea duce la haos. Îi preocupă în mod special Eminența Sa. Vor să știe ce face. Ce plănuiește. Îndeosebi, ar dori să știe ce face la Universitate.

Glokta scoase un râs neîncrezător, ca un bolborosit.

– Asta-i tot?

Lui Mauthis îi scăpă ironia.

– Pentru moment. Ar putea fi mai bine să ieșiți pe poarta din spate. Șefii mei vor aștepta vești până la sfârșitul săptămânii.

Strâmbându-se, Glokta se căzni să coboare scara îngustă din spatele clădirii, mergând într-o parte, ca un crab, cu fruntea îmbrobonată de sudoare, și nu doar din cauza efortului. *Cum or fi putut să afle? Mai întâi, că cercetam moartea Prințului Raynault, împotriva ordinelor Arhilectorului, iar acum, că o anchetez pe mama Maiestății Sale, la cererea Arhilectorului? Presupunând că știu totul, desigur, dar nimeni nu știe nimic fără să i se spună.*

Cine… le-a spus?

Cine a pus întrebările despre prinț și despre rege? Cine e loial în primul rând banilor? Cine m-a dat deja de gol o dată, ca să-și scape pielea? Se opri un moment, la jumătatea scării, încruntându-se. *Vai de mine și de mine. De-acuma, suntem fiecare pentru el? Sau așa am fost dintotdeauna?*

Durerea care-i fulgeră piciorul schilodit fu singurul răspuns.

Dulce victorie

West stătea cu brațele încrucișate peste oblâncul șeii, privind în gol spre valea plină de praf.

– Am învins, spuse Pike, pe un ton lipsit de orice emoție – la fel cum ar fi zis: *Am pierdut.*

Vreo două drapele zdrențuite încă mai stăteau în picioare, atârnând fără viață. Marele stindard al lui Bethod fusese smuls și călcat sub copitele cailor, iar acum prăjina sa goală se înălța strâmbă, ca o cruce de oase descărnate, peste norii de colb care se așezau la loc. Un simbol potrivit pentru căderea bruscă a Regelui Nordicilor.

Poulder își struni calul lângă West, privind cu un zâmbet încântat carnajul, ca un profesor care are în fața lui o clasă disciplinată.

– Cum ne-am descurcat, generale?

– Numărul de victime pare să fie foarte ridicat, domnule, mai ales din primele rânduri, dar inamicul a fost luat în mare parte prin surprindere. Majoritatea celor mai bune trupe ale sale erau deja angajate în atacul fortăreței. Odată ce cavaleria noastră i-a pus pe fugă, i-am împins până la ziduri! Am făcut curățenie în toată tabăra.

Strâmbă din nas, cu buzele tremurându-i de silă.

– Câteva sute din dracii ăia de shanka au fost trecuți prin tăișul sabiei, și pe mult mai mulți i-am alungat spre colinele din sud, de unde, sunt convins, nu vor fi deloc dornici să se întoarcă. I-am măcelărit pe nordici într-un fel care l-ar fi satisfăcut chiar și pe Regele Kasamir însuși, iar ceilalți au depus armele. Să tot avem vreo cinci mii de prizonieri, domnule. Armata lui Bethod a fost zdrobită de-a binelea. Spulberată!

Chicoti, ca o fetișcană.

– Nimeni n-ar putea să nege că azi ați răzbunat cu prisosință moartea Prințului de Coroană Ladisla, Domnule Lord Mareșal!

West înghiți în sec.

– Sigur că da. Am răzbunat-o cu vârf și-ndesat.

– O lovitură de maestru, să-i folosim pe nordicii noștri ca momeală. O manevră îndrăzneață și decisivă. Sunt și voi fi întotdeauna onorat să-mi fi jucat rolul, oricât de mic! O zi faimoasă pentru armata Uniunii! Mareșalul Burr ar fi fost mândru s-o vadă!

West nu se așteptase în viața lui să primească laude de la generalul Poulder, dar acum, că sosise marele moment, constata că nu-i făcea nicio plăcere. Nu săvârșise nicio faptă de vitejie. Nu-și riscase viața cu nimic. Nu făcuse decât să dea comanda de atac. Se simțea amorțit de-atâta stat în șa și obosit până-n măduva oaselor, și-l dureau fălcile de cât strânsese din ele de îngrijorare. Până și vorbitul părea să-i ceară un mare efort.

– Bethod e printre morți sau a fost capturat?

– În ceea ce privește prizonierii, domnule, n-aș putea spune precis. S-ar putea să-l fi prins aliații noștri nordici, explică Poulder, cu un chicotit cam colțuros. În care caz, mă îndoiesc că va mai sta mult timp printre noi, nu, Domnule Mareșal? Ce zici, sergent Pike? zâmbi el, trăgându-și brusc degetul peste burtă și plescăind din limbă. Crucea de sânge-l așteaptă, nu m-aș mira deloc! Nu așa fac sălbaticii ăștia? Crucea de sânge, nu?

West nu găsea nimic de râs.

– Ai grijă ca prizonierii noștri să primească mâncare și apă și îngrijiri pentru răniți, atâta cât se poate. Ca învingători, ne vom purta civilizat.

Părea genul de lucru pe care să-l spună un conducător după o bătălie.

– Am înțeles, Domnule Lord Mareșal, răspunse Poulder, cu un salut milităresc, adevărat model al subordonatului ascultător, după care își trase calul într-o parte și porni în galop.

West descălecă, stătu un moment să se adune, apoi porni pe jos în susul văii. Pike îl urmă, cu sabia scoasă.

– Trebuie să avem grijă, domnule, spuse el.

– Da, murmură West, așa cred și eu.

Panta prelungă era plină de oameni, vii și morți. Cadavrele călăreților Uniunii zăceau în locurile unde căzuseră. Medicii îngrijeau răniții, cu chipuri mohorâte și mâinile pline de sânge. Unii oameni stăteau și plângeau, probabil după camarazii lor căzuți. Alții

își priveau rănile, cu ochi goi. Mulți urlau și bolboroseau, țipau după ajutor sau după apă, iar alții se grăbeau să le aducă. Ultimele fapte bune pentru cei ajunși în pragul morții. O procesiune lungă de prizonieri posomorâți șerpuia prin vale, pe lângă zidul de piatră, sub supravegherea atentă a călăreților Uniunii. În apropiere se aflau grămezi învălmășite de arme predate, mormane de zale, stive de scuturi pictate.

West își croia încet drum prin fosta tabără a lui Bethod, din care într-o jumătate furioasă de oră nu mai rămăsese decât o întindere de resturi risipite peste pământul bătătorit și stâncile golașe. Trupurile mutilate ale oamenilor și ale cailor erau amestecate cu bucăți de corturi călcate în picioare, pânze rupte, butoaie sparte, lăzi sfărâmate, unelte pentru gătit, pentru reparații și pentru luptă. Toate, tăvălite prin mocirlă, întipărite cu urme de copite și cizme.

În mijlocul acestui haos se aflau insulițe ciudate de liniște, unde totul părea netulburat, așa cum trebuie să fi fost și înainte ca West să ordone atacul. O oală încă agățată deasupra unui foc mocnit, cu fiertura clocotind înăuntru. Câteva sulițe rezemate cu grijă unele de altele, alături cu un scăunel și o gresie, gata să fie ascuțite. Trei saltele făcute sul formau un triunghi perfect, cu păturile strânse la capul fiecăreia, în deplină ordine, mai puțin faptul că peste ele zăcea un om cu conținutul craniului revărsat peste lâna de culoare deschisă.

Nu departe, un ofițer al Uniunii stătea îngenuncheat în noroi, ținându-l pe altul în brațe. West simți un junghi amar de recunoaștere. Primul era vechiul lui prieten, Locotenentul Brint. Omul căzut era alt vechi prieten, Locotenentul Kaspa. Din cine știe ce motiv, West simți nevoia aproape de neînfrânat să se îndepărteze, urcând panta mai departe, ca și cum nu i-ar fi văzut. Fu nevoit să facă un efort pentru a păși spre ei, cu gura plină de salivă acră.

Brint ridică privirea, cu chipul brăzdat de lacrimi.

– O săgeată, șopti el. Una rătăcită. Nici n-a apucat să scoată sabia.

– Ghinion, mormăi Pike. Ghinionu' dracu'…

West privea în jos. Ghinion, într-adevăr. Putea să vadă, ieșind pe lângă barba lui Kaspa, de sub falcă, o săgeată ruptă, dar cursese surprinzător de puțin sânge. Nu prea avea urme de luptă. O pată de

noroi pe mâneca uniformei, și atâta tot. În ciuda faptului că, în esență, ochii lui Kaspa se uitau cruciș la nimic anume, West nu-și putea alunga senzația că priveau drept într-ai lui. Avea pe față o strâmbătură arțăgoasă a buzei, o încreștire acuzatoare din sprâncene. West aproape că voia să-i ceară socoteală, să-l întrebe ce însemna acea expresie, apoi fu nevoit să-și aducă aminte că omul era mort.

– Atunci, murmură el, foindu-și degetele, o scrisoare… pentru familia lui.

Amărât, Brint își trase nasul, ceea ce pe West, din cine știe ce motiv, îl înfurie teribil.

– Da, o scrisoare.

– Așa. Sergent Pike, cu mine.

Nu mai putea sta acolo nicio clipă. Le întoarse spatele prietenilor săi, unul viu și altul mort, și porni mai departe prin vale. Își dădea toată silința să nu stăruie asupra faptului că, dacă nu ordona atacul, unul dintre cei mai plăcuți și inofensivi oameni pe care-i cunoscuse ar mai fi fost în viață. Nu poți fi lider fără o anume lipsă de scrupule, probabil. Dar nu întotdeauna e ușor să n-ai scrupule.

El și Pike trecură peste un taluz de pământ tasat și un șanț răscolit, în zona unde valea devenea tot mai îngustă, strânsă între pereții înalți de stâncă. Pe-acolo zăceau alte cadavre. Nordici și sălbatici, așa cum găsiseră în Dunbrec, și shanka, toți risipiți din plin pe pământul denivelat. Acum West putea să vadă zidul fortăreței, puțin mai mare decât un dâmb acoperit de mușchi în mijlocul peisajului, cu alți morți împrăștiați la bază.

– Au rezistat aici șapte zile…? mormăi Pike.

– Așa se pare.

Singura intrare era o arcadă grosolană la mijlocul zidului, cu porțile smulse și făcute bucăți. Înăuntru parcă se distingeau trei forme ciudate. Apropiindu-se, West își dădu seama, cu o senzație neplăcută, ce anume erau. Trei oameni, spânzurați de creasta zidului, cu cizmele legănându-se ușor cam pe la nivelul pieptului său. În jurul porții stăteau adunați mulți nordici cu figuri înverșunate, privind satisfăcuți cele trei cadavre. Unul, îndeosebi, îi privi pe West și pe Pike cu un zâmbet crud, când ajunseră în apropiere.

– Ei, ei, ei, dacă ăsta nu-i vechiul meu prieten Furiosul, remarcă Dow cel Negru. A întârziat la petrecere, hmm? Mereu te-ai mișcat încet, băiete.

– Au survenit unele dificultăți. Mareșalul Burr a murit.

– Înapoi în țărână, mm? Ei bine, are o companie aleasă, cel puțin. Mulți oameni de soi au pierit zilele-astea. Acum cine-i șeful vostru?

West trase prelung aer în piept.

– Eu sunt.

Celălalt râse, iar West îl privi, simțind o undă de greață.

– Marele șef Furiosul, auzi acolo! comentă Dow și se îndreptă de spate, imitând ironic salutul Uniunii, în timp ce cadavrele se răsuceau încet încoace și-ncolo în spatele lui. Hai să-i cunoști pe prietenii mei. Și ei sunt oameni importanți. Ăsta de-aici e Crendel Goring, care lupta de mult pentru Bethod.

Și, ridicând mâna, împinse unul dintre trupuri, privindu-l cum se legăna.

– Ăsta-i Coastealbe, și nicăieri n-ai fi găsit unul mai priceput să omoare oamenii și să le fure pământurile.

Înghionti și al doilea cadavru, care se învârti mai întâi într-o parte, apoi din nou în cealaltă, cu membrele bălăbănindu-i-se.

– Iar ăsta de-aici e Oscior. Cel mai al dracu' ticălos pe care l-am spânzurat vreodată.

Ultimul mort avea trupul ciopârțit tot, cu armura aurită plină de îndoituri și spărturi, o rană mare pe piept și pletele cărunte năclăite de sânge. Un picior îi lipsea de sub genunchi, iar dedesubtul lui o băltoacă de sânge uscat înnegrea pământul.

– Ce i s-a întâmplat? întrebă West.

– Lui Oscior? replică deleanul cel înalt și gras, Crummock-i-Phail, aflat și el în grup. A căzut în bătălie, luptând pân-la ultimu' om, uite colo.

– Așa, așa, confirmă Dow, zâmbindu-i lui West mai larg decât de obicei. Da' ăsta nu-i un motiv ca pe urmă să nu-l spânzurăm, socot.

Crummock râse.

– Niciun soi de motiv!

Și, zâmbind spre cele trei leșuri care se tot balansau, în scârțâitul funiilor, continuă:

– Fac un tablou drăguț, cum atârnă acolo, nu? Se zice că-n felul cum se bălăngăne un spânzurat poți să vezi toată frumusețea lumii.

– Cine zice? întrebă West.

Crummock ridică din umerii săi lați.

– Unii…

– Unii, zici?

West își înghiți greața și porni printre cei trei spânzurați, intrând în fortăreață.

– E clar că-s o adunătură însetată de sânge.

Copoiul trase încă un gât din ploscă. Începuse să se îmbete de-a binelea.

– În regulă. Hai să terminăm treaba, atunci.

Se strâmbă când Ursuzul înfipse acul, își răsfrânse buza și sâsâi printre dinți. O cusătură drăguță, pe lângă durerile surde care-i pulsau în tot trupul. Acul trecu prin piele, trăgând firul după el, astfel că pe Copoi brațul îl ardea tot mai rău. Mai luă o dușcă, legănându-se înainte și-napoi, dar nu-i folosi la nimic.

– Căcat, șuieră el… Căcat, căcat…

Ursuzul îl privi:

– Atunci, nu te uita.

Copoiul întoarse capul. Uniforma Uniunii îi sări în ochi imediat. Material roșu în mijlocul acelei mări de maroniu gloduros.

– Furiosul! strigă el, simțind că pe chip i se lățea un zâmbet, în ciuda durerii. Mă bucur c-ați reușit să ajungeți! Tare mă bucur!

– Mai bine mai târziu decât niciodată.

– N-am să te contrazic tocmai eu. Fii sigur de asta.

West îl privi încruntat pe Ursuz, care era ocupat să coasă rana.

– Sunteți bine?

– Păi, știi… Tul a murit.

– A murit? făcu West ochii mari. Cum?

– Păi, a fost ditamai bătălia, nu? Morții-s tot rostul jocului ăstuia nenorocit, spuse Copoiul, arătând în jur cu plosca. Tot stau aici, cu gândul la ce-aș fi putut să fac altfel. Puteam să-l opresc să coboare ăle trepte, sau să merg și eu cu el ca să-i păzesc spatele, sau să fac să ne cadă ceru-n cap, sau to' felu' de prostii, din care nici măcar una

nu mai e de niciun folos, nici pentru vii, nici pentru morți. Totuși, se pare că nu pot să nu mă tot gândesc.

West coborî privirea spre pământul răscolit.

– Ar putea fi un joc fără niciun câștigător.

– Aaau, căca-m-aș! mârâi Copoiul, când acul i se înfipse iar în braț, și-și azvârli cât colo plosca goală. În toată căcănăria asta nu câștigă nimeni, oricum, nu? Mă cac pe toate, așa să știți!

Ursuzul își scoase cuțitul și tăie firul.

– Mișcă-ți degetele.

Gestul de a-și încleșta degetele îl ardea pe Copoi prin tot brațul, dar se forță să strângă pumnul, gemând de durere.

– Pare în regulă, remarcă Ursuzul. Ai avut noroc.

Nefericit, Copoiul își plimbă privirea peste carnajul din jur.

– Adică, așa arată norocu', zici? De multe ori m-am întrebat…

Ursuzul ridică din umeri și rupse o fâșie de pânză pentru un bandaj.

– L-ați prins pe Bethod?

Copoiul se uită la West, cu gura căscată.

– Păi, nu l-ați prins voi?

– Am luat mulți prizonieri, dar nu e printre ei.

Întorcând capul, Copoiul scuipă scârbit în noroi.

– Nici pe vrăjitoarea lui, nici pe Temutu' lui, nici pe oricare din fiii lui ăia umflați, pun prinsoare.

– Cred că toți călăresc spre Carleon, cât pot de repede.

– Cel mai probabil.

– Va încerca să-și adune iar forțele, să găsească noi aliați, să se pregătească pentru un asediu.

– Nu m-aș mira.

– Ar trebui să pornim după el imediat ce prizonierii vor fi în siguranță.

Dintr-odată, Copoiul simți un val de neputință, destul de puternic pentru ca aproape să-l doboare.

– Pe toți morții, a scăpat Bethod…!

Apoi râse, și-n clipa următoare simți cum i se umpleau ochii de lacrimi.

– O să se termine vreodată toate astea?

După ce termină de înfășurat bandajul, Ursuzul îi făcu un nod strâns.

– Ești gata.

Copoiul îl privi lung:

– Sunt gata? Încep să cred că n-o să fiu gata niciodată.

Apoi, întinse mâna cealaltă:

– Ajută-mă, vrei, Furiosule? Am de îngropat un prieten.

Când îl coborâră pe Tul în pământ, soarele era aproape de asfințit, cătând peste culmile munților și spuzind cu aur marginile norilor. O vreme bună pentru a înmormânta un om bun. Stăteau adunați strâns în jurul mormântului. Mai erau îngropați mulți alții, de peste tot se auzeau suspine și șoapte triste, dar Tul fusese atât de îndrăgit, mai mult ca oricine, încât pentru el se adunase grupul cel mai mare. Chiar și așa, nimeni nu stătea lângă Logen. În jurul lui rămăsese un spațiu gol. Același spațiu ca pe vremuri, când niciun om nu îndrăznea să se apropie. Nu prea putea să-i condamne. Și el ar fi fugit, să poată.

– Cine vrea să vorbească? întrebă Copoiul, uitându-se la ceilalți, pe rând.

Logen își privea picioarele, neputând nici măcar să-i vadă ochii, necum să mai rostească vreun cuvânt. Nu era sigur ce se întâmplase, în focul bătăliei, dar putea ghici. Putea ghici destul de bine, din crâmpeiele pe care și le amintea. Aruncă o privire în jur, lingându-și buzele sparte, dar dacă și alții aveau bănuieli, și le țineau pentru ei înșiși.

– Nimeni nu zice nimic? întrebă din nou Copoiul, cu glasul frânt.

– Atunci, cred că mai bine să vorbesc naibii eu, nu?

Dow cel Negru păși înainte. Se uită lung la toți cei din jur. Lui Logen i se păru că-l privea mai cu seamă pe el, dar se prea putea să fi fost doar propriile lui griji care-i jucau feste.

– Tul Duru Capdetunet, începu Dow. Înapoi în țărână. Cei morți știu că noi doi nu am văzut întotdeauna la fel lucrurile. Adesea nu ne-am înțeles în legătură cu una, alta, da' poate să fi fost și vina mea, de vreme ce mă tot pun contra, chiar și când totu-i bine. Acum îmi pare rău, socot. Da'-i prea târziu.

Trase aer în piept, întretăiat.

– Tul Duru. Fiecare om din Nord i-a știut numele, și fiecare i-l rostea cu respect, până și dușmanii lui. Era soiu' de om… care-ți dădea speranță, socot. Care-ți dădea speranță. Vrei putere, dar? Vrei curaj? Vrei ca toate să se facă bine și cum trebuie, ca pe vremuri?

Arătă cu capul spre pământul afânat.

– Poftim. Tul Duru Capdetunet. Aici, naibii, și nu-n altă parte. Acum, că el nu mai e, io-s mai puțin decât eram, și voi toți la fel.

Și, întorcându-se, se îndepărtă de mormânt prin lumina înserării, cu capul în piept.

– Toți suntem mai puțin decât eram, repetă Copoiul, privind mormântul cu luciul unei lacrimi în ochi. Bine zis.

Cu toții arătau zdrobiți, așa cum stăteau în jurul mormântului, până la unul. Și West, și omul său Pike, și Fior, până și Ursuzul. Toți, cu sufletul zdrobit.

Logen ar fi vrut să simtă și el același lucru. Ar fi vrut să plângă. Să plângă moartea unui om bun. Să plângă pentru că se prea putea ca el s-o fi cauzat. Lacrimile, însă, îl ocoleau. Privea încruntat movilița de țărână umedă, în timp ce soarele se ascundea după munți și fortăreața din Locurile-Nalte se întuneca, iar el nu simțea nimic. Simțea chiar mai puțin decât nimic.

Dacă vrei să fii un om nou, trebuie să rămâi în locuri noi, și să faci lucruri noi, cu oameni care înainte nu te-au cunoscut niciodată. Dacă te-ntorci la vechile năravuri, ce altceva poți fi decât același om vechi? Trebuie să fii realist. Jucase rolul unui om nou, dar toate fuseseră numai minciuni. Minciunile cel mai greu de descoperit. Cele pe care ți le spui ție însuți. Era Sângerosul-Nouă. Așa stăteau lucrurile, și oricât s-ar fi sucit și s-ar fi învârtit, și-ar fi vrut să fie altcineva, n-avea cum să scape. Logen ar fi vrut să-i pese.

Dar Sângerosului-Nouă nu-i păsa de nimic.

Deșteptări brutale

Când începu să se trezească, Jezal zâmbea. Terminaseră cu misiunea aceea nebunească, și curând avea să se afle înapoi la Adua. Înapoi în brațele lui Ardee. La căldură și în siguranță. Gândul îl făcu să se cuibărească mai bine sub pătură.

Apoi, se încruntă. De undeva se auzea un ciocănit. Întredeschise ochii. Cineva șuiera spre el prin cameră, și întoarse capul.

Văzu fața lui Terez, palidă în întuneric, privind încruntată dintre perdelele patului, iar ultimele câteva săptămâni îi reveniră în minte, ca un torent îngrozitor. Arăta la fel ca în ziua nunții, desigur, și totuși fața perfectă a reginei lui părea acum schimonosită și-i inspira numai ură.

Dormitorul regal devenise un câmp de luptă. Frontiera, păzită cu o îndârjire de fier, urma o linie nevăzută dintre ușă și șemineu, pe care Jezal o traversa doar cu mare risc. Cealaltă parte a camerei era teritoriu styrian, iar marele pat în sine constituia cea mai fortificată citadelă a lui Terez, cu ziduri ce păreau de netrecut. Într-a doua noapte de căsnicie, sperând că în cea dintâi poate avusese loc vreo neînțelegere, încercase un asalt lipsit de convingere, care-l lăsase cu nasul plin de sânge. De-atunci, se mulțumise, fără speranță, cu un asediu prelungit și infructuos.

Terez era stăpâna întruchipată a amăgirii. Jezal dormea pe jos sau pe câte-o piesă de mobilier niciodată suficient de lungă, sau oriunde poftea, numai să nu fie cu ea. Apoi, la micul dejun, Terez îi zâmbea, fără să scoată o vorbă, uneori își punea chiar mâna cu drag pe a lui, când erau priviți. Din când în când, îl făcea până și pe *el* să creadă că acum totul era bine, dar de îndată ce rămâneau singuri, îi întorcea spatele și-l cufunda în tăcere, străpungându-l doar cu niște priviri atât de disprețuitoare și dezgustate, încât lui Jezal îi venea rău.

Doamnele de onoare îl tratau doar cu o idee mai puțin dispreț, ori de câte ori avea nenorocul să se afle în prezența lor presărată cu

șușoteli. Una mai ales, Contesa Shalere, care părea să fie cea mai apropiată prietenă a soției sale încă de la o vârstă foarte fragedă, îl privea mereu cu o ură ucigătoare. La un moment dat, nimerise în salonul unde toate douăsprezece stăteau așezate în jurul lui Terez, murmurând în styriană. Se simțise ca un țărănuș care dă peste adunarea unor vrăjitoare foarte dichisite în timp ce intonează cine știe ce blestem întunecat. Probabil unul îndreptat contra lui. Îl făceau să se simtă ca și cum ar fi fost cel mai scârbos, cel mai repulsiv animal în viață. Iar el era rege, în propriul lui palat.

Din cine știe ce motiv, trăia cu groaza inexplicabilă că avea să descopere cineva adevărul, dar dacă vreunul dintre servitori observa ceva, țineau totul pentru ei înșiși. Se întreba dacă ar fi trebuit să spună cuiva – dar cui? Și ce să zică? Domnule Lord Șambelan, bună ziua. Nevastă-mea refuză să se reguleze cu mine. Eminența Voastră, bine v-am găsit. Nevastă-mea nici nu se uită la mine. Domnule Înalt Judecător, ce mai faceți? Apropo, regina mă disprețuiește. Cel mai mult se temea să-i spună lui Bayaz. Îl prevenise pe Mag, în termeni fără echivoc, să nu se amestece în problemele lui personale, iar acum nu prea putea să se târască la el după ajutor.

Așa că mergea mai departe cu prefăcătoria, nefericit și derutat, și cu fiecare zi în care simula extazul conjugal îi devenea tot mai imposibil să întrezărească vreo ieșire clară. Toată viața se întindea înaintea lui – fără dragoste, fără prieteni, și cu nopțile petrecute pe podea.

– Ei? șuieră Terez.

– Ei, ce? mârâi și el.

– Ușa!

Ca la un semnal, dinspre ușă se auzi o bătaie brutală, zgâlțâind-o.

– De la talini nu poți avea parte de nimic bun, șopti printre dinți Jezal, în timp ce-și dădea păturile la o parte și se ridica greoi de pe covor, pornind furios spre ușă, pentru a răsuci cheia în broască.

Afară se afla Gorst, îmbrăcat în armură completă, cu sabia scoasă și un felinar în cealaltă mână, luminându-i o parte a chipului masiv și îngrijorat. De undeva de pe culoar se auzeau ecouri de pași, de strigăte confuze, și se zăreau pâlpâirile îndepărtate ale altor felinare. Jezal se încruntă, dintr-odată complet treaz. Nu-i plăcea deloc

situația.

– Maiestatea Voastră, spuse Gorst.

– Ce naiba se-ntâmplă?

– Gurkienii au invadat Midderlandul.

Ochii lui Ferro se deschiseră brusc. Sări de pe canapea, cu picioarele depărtate, în poziție de luptă, strângând în pumn piciorul de masă rupt. Înjură printre dinți. Adormise, și când făcea asta nu se întâmpla nimic bun. În cameră, însă, nu era nimeni.

Numai întunecime și liniște.

Nici urmă de olog sau de slugile lui cu măști negre. Nici urmă de paznici în armuri care să se uite la ea cu ochi îngustați ori de câte ori făcea câte un pas pe coridoarele cu dale din clădirea aceea blestemată. Doar cea mai slabă rază de lumină, pe sub ușa camerei lui Bayaz. Asta, și un murmur slab de voci. Se încruntă și lipăi desculță într-acolo, îngenunchind fără zgomot lângă gaura cheii.

– Unde-au debarcat? se auzi glasul lui Bayaz, înfundat.

– Primele corăbii au ajuns la mal când abia se lumina de ziuă, pe plajele pustii din capătul de sud-vest al Midderlandului, aproape de Keln.

Yulwei. Ferro simți cum o furnica un fior, în timp ce respira pe nări, repede și înfrigurat.

– Sunteți pregătiți?

Bayaz pufni:

– Ar fi greu să fim mai nepregătiți decât acum. Nu mă așteptam din partea lui Khalul să se miște atât de curând, nici atât de brusc. Au debarcat noaptea, zici? Pe neanunțate? Lordul Brock nu i-a văzut venind?

– Cred că i-a văzut prea bine, și i-a întâmpinat conform unei înțelegeri anterioare. Fără îndoială, i s-a promis tronul Uniunii, după ce gurkienii vor fi zdrobit orice rezistență, spânzurându-l pe bastardul vostru de porțile Agriontului. Va fi rege – supus al puterii lui Uthman-ul-Dosht, desigur.

– Trădare.

– De cel mai josnic soi. Nici n-ar fi cazul să ne șocheze, nu, frate? Am văzut noi altele și mai rele, cred, și am făcut unele chiar mai

rele, poate.

– Unele lucruri trebuie să fie făcute.

Ferro îl auzi pe Yulwei oftând.

– N-am negat-o niciodată.

– Câți gurkieni sunt?

– Niciodată nu vin câte unul, câte doi. Cinci legiuni, poate, până acum, dar asta nu-i decât avangarda. Vor veni mult mai mulți. Mii și mii. Tot Sudul pornește la război.

– Khalul e cu ei?

– Ce să caute aici? Stă în Sarkant, în grădinile lui însorite de pe terasele munților, și așteaptă vestea distrugerii voastre. Mamun e la comandă. Rodul deșertului, de trei ori binecuvântat și de trei ori…

– Știu în ce feluri își zice, viermele arogant!

– Oricum și-ar zice, a devenit mai puternic, iar Cele O Sută De Cuvinte sunt cu el. După tine au venit, frate. Sunt aici. Eu, în locul tău, aș pleca undeva departe. Departe în Nordul cel rece, cât mai e timp.

– Și pe urmă? N-au să vină după mine? Să fug până la marginea Lumii? Am mai fost acolo, nu demult, și nu mă prea atrage. Mi-au mai rămas câteva cărți pe care să le joc.

O tăcere prelungită.

– Ai găsit Sămânța?

– Nu.

Încă o pauză.

– Nu-mi pare rău. Să mă amestec în forțele alea… să îndoi Prima Lege, dacă nu chiar s-o frâng… Ultima oară când s-a folosit, a dus la ruinarea Aulcusului și a fost cât pe ce să distrugă întreaga lume. E mai bine să rămână îngropată.

– Chiar și dacă odată cu ea rămân îngropate și speranțele noastre?

– Sunt în pericol lucruri mult mai importante decât speranțele mele sau ale tale.

Pe Ferro o durea-n cur de speranțele lui Bayaz, ba încă și de ale lui Yulwei, la o adică. Amândoi o înșelaseră. Le înghițise minciunile cu toptanul, și secretele, și promisiunile. Nu făcuse nimic decât să vorbească, să aștepte și să vorbească din nou, pentru mult prea mult

timp. Se săltă de la podea, ridică piciorul și scoase un răcnet de luptă. Călcâiul ei lovi broasca și o smulse din ușă, iar aceasta se dădu de perete.

Cei doi bătrâni stăteau așezați la o masă din apropiere, cu o singură lampă răspândindu-și lumina peste chipul negricios și peste cel palid. O a treia siluetă se afla în întunericul colțului opus. Quai, tăcut, cufundat în umbră.

– Nu puteai să bați la ușă? întrebă Bayaz.

Surâsul lui Yulwei arăta ca o curbă luminoasă pe pielea oacheșă.

– Ferro! Îmi pare bine să văd că mai ești…

– Când vin gurkienii?

Yulwei oftă prelung, cu zâmbetul pierindu-i de pe buze.

– Văd că încă n-ai învățat ce înseamnă să ai răbdare.

– Ba am învățat, da' am ajuns la capătul ei. Când vin?

– Curând. Cercetașii lor străbat deja regiunile rurale din Midderland, ocupând satele și punând fortărețele sub asediu, ca să pregătească zona pentru ceilalți care vor urma.

– Trebuie să-i oprească cineva, mormăi Ferro, înfigându-și unghiile în palme.

Bayaz se rezemă de spătar, cu umbrele adunându-i-se pe chipul colțuros.

– Dai glas propriilor mele gânduri. Ți s-a schimbat norocul, nu-i așa, Ferro? Ți-am promis răzbunare, iar acum îți pică drept în poală, coaptă și mustind de sânge. Armata lui Uthman a debarcat. Mii de gurkieni, gata de război. S-ar putea ca în două săptămâni să fie la porțile orașului.

– Două săptămâni… repetă Ferro, în șoaptă.

– Dar, nu mă îndoiesc, unii soldați ai Uniunii le vor ieși în întâmpinare mai devreme. Ți-aș putea găsi un loc printre ei, dacă nu mai poți să aștepți.

Așteptase destul. Mii de gurkieni, gata de război. Zâmbetul trase de un colț al gurii lui Ferro, apoi se întinse, și se tot întinse, până ajunseră s-o doară obrajii.

JOE ABERCROMBIE

puterea armelor

NAUTILUS

Partea a II-a

Ultimul argument al regilor
Inscripție de pe tunurile lui Ludovic al XIV-lea

Numărul morților

Era liniște în sat. Cele câteva case din piatră veche, cu acoperișuri de ardezie năpădite de mușchi, păreau părăsite. Singurele forme de viață de pe câmpiile din jur, majoritatea recoltate proaspăt și arate, erau câteva ciori. Lângă Ferro, clopotul din turlă scârțâia încet. Niște obloane de la ferestre se legănau în vânt, trosnind. Câteva frunze veștede, purtate de vânt, foșneau slab în piața pustie a satului. La orizont, trei coloane de fum negru se ridicau la fel de încet pe cerul plumburiu.

Gurkienii veneau – și întotdeauna le plăcea să pârjolească totul în cale.

– Maljinn!

Maiorul Vallimir era dedesubt, chiar sub trapă, iar Ferro se încruntă spre el. Îi amintea de Jezal dan Luthar, când îl văzuse prima oară. Un chip palid și dolofan, plin de acel amestec enervant de aroganță și panică. Se vedea destul de limpede că nu mai pregătise o ambuscadă nici măcar pentru o capră, darămite în calea cercetașilor gurkieni. Cu toate astea, se purta ca și cum le-ar fi știut pe toate.

– Vezi ceva? șuieră el pentru a cincea oară într-o oră.

– Îi văd cum vin, mârâi Ferro.

– Câți sunt?

– Vreo duzină.

– Cât de departe?

– Poate la un sfert de oră călare, de-acum, și dacă mă tot întrebi nu-i faci să vină mai repede.

– Când ajung în piață, voi da semnalul: două palme.

– Ai grijă să nu încurci o mână cu ailaltă, rozaliule.

– Ți-am spus să nu-mi mai zici așa!

O scurtă pauză.

– Trebuie să prindem unul viu, să-l interogăm.

Ferro strâmbă din nas. Cruțarea vieților gurkiene nu era pe gustul

ei.

– Mai vedem.

Se întoarse iar spre zare, și nu peste mult îl auzi pe Vallimir dându-le ordine șoptite unora dintre oamenii lui. Ceilalți erau împrăștiați prin alte clădiri, ascunzându-se. O adunătură pestriță de soldați rămași din alte lupte. Câțiva erau veterani, dar cei mai mulți, foarte tineri, păreau mai nervoși decât Vallimir însuși. Ferro își dorea, și nu pentru prima oară, să-l fi avut cu ei și pe Nouădegete. Că-i plăcea, că nu-i plăcea, nimeni n-ar fi putut să nege că omul știa meserie. Cu el, Ferro știuse întotdeauna la ce să se aștepte. La o experiență solidă sau, ocazional, la furie ucigașă. Oricare dintre ele ar fi fost la fel de folositoare.

Dar Nouădegete nu era acolo.

Așa că Ferro stătea în fereastra largă a clopotniței, singură, uitându-se încruntată peste câmpiile unduitoare ale Midderlandului și privindu-i pe călăreți cum se apropiau. O duzină de cercetași gurkieni, venind la trap într-un grup răzleț, pe drum. Niște pete mici săltând pe o dâră palidă, între parcelele de pământ brun.

La trecerea prin fața primului hambar de lemn, încetiniră pasul, răsfirându-se. O oaste gurkiană mare ar fi numărat soldați de pe tot întinsul Imperiului, luptători din vreo zece provincii cucerite. Acești doisprezece cercetași erau kadiri, după chipurile lungi și ochii îngușți, cu desagile din pânză decorată, înarmați ușor, cu arcuri și sulițe. Uciderea lor n-ar fi fost o răzbunare prea grozavă, dar tot era mai mult decât nimic. Umplea un gol, deocamdată. Un gol care aștepta de prea multă vreme să fie astupat.

Unul dintre ei tresări, când dintr-un copac scheletic își luă zborul o cioară. Ferro își ținu respirația, convinsă că Vallimir sau unul dintre rozaliii lui împiedicați avea să aleagă tocmai acel moment ca să dea cu stângu-n dreptu'. Dar nu se auzi decât tăcerea, în timp ce călărețiii intrau cu grijă în piața satului, cu comandantul ținând o mână ridicată, semn să fie prudenți. Se uita drept spre ea, dar nu vedea nimic. Nătărăi înfumurați. Vedeau numai ce voiau ei să vadă. Un sat din care toată lumea fugise, mânată de teama armatei fără pereche a Împăratului. Pumnul i se strânse pe arc. Aveau să se învețe minte.

Avea să-i învețe ea minte.

Conducătorul ținea în mâini o hârtie pătrată care fâlfâia, uitându-se la ea ca și cum ar fi conținut un mesaj într-o limbă neînțeleasă. O hartă, poate. Unul dintre oamenii lui își struni calul și se dădu jos din șa, îl luă de căpăstru și-l duse spre o troacă acoperită de mușchi. Alți doi stăteau călare relaxați, vorbind și zâmbind, gesticulând cu mâinile, spunându-și glume. Un al patrulea își curăța unghiile cu un cuțit. Altul călărea încet pe marginea pieței, aplecându-se în șa și privind prin ferestrele caselor. Se uita după ceva bun de furat. Unul dintre glumeți izbucni într-un hohot gros de râs.

Și atunci, dinspre clădiri răsunară două bătăi din palme.

Cercetașul de lângă troacă tocmai își umplea plosca, în clipa când săgeata lui Ferro i se înfipse în piept. Bidonul îi căzu din mână, împrăștiind o jerbă de stropi sclipitori. La ferestre, arcurile începură să țăcăne. Cercetașii țipau, cu ochii holbați. Un cal se aplecă într-o parte și căzu, stârnind nori de praf de sub copite, iar călărețul fu strivit sub el, zbierând.

Soldații Uniunii atacau din case, strigând, cu lăncile pregătite. Unul dintre călăreți își scosese pe jumătate sabia, când îl nimeri o săgeată, doborându-l din șa. A doua săgeată a lui Ferro îl străpunse pe altul în spate. Cel care se scobea sub unghii fu azvârlit de pe cal, dar se ridică tocmai la timp pentru a vedea un soldat unionist repezindu-se la el cu o suliță. Își aruncă pumnalul și ridică mâinile – prea târziu, fu străpuns oricum, vârful însângerat al lăncii ieșindu-i din spate când se prăbuși.

Doi dintre ei se repeziră înapoi pe unde veniseră. Ferro îl ochi pe unul – dar, când ajunseră pe ulița îngustă, de-a latul acesteia se întinse o frânghie. Amândoi fură smulși din șei, funia trăgând după ea și un soldat unionist dintr-o clădire, care se rostogoli țipând, cu frânghia înfășurată strâns pe braț. Una dintre săgețile lui Ferro nimeri un cercetaș între omoplați, în timp ce încerca să se salte din praf. Celălalt se mai târî câțiva pași, ametit, până când un soldat al Uniunii îl lovi în cap cu o sabie, lăsându-i partea dinapoi a craniului să atârne.

Din toți doisprezece, doar căpetenia reuși să scape din sat. Își mână calul spre un gard scund dintre două case și sări peste el, cu

copitele atingând din zbor stinghia de sus. O luă la galop peste o mirişte, aplecat în şa, cu călcâiele înfipte în coastele calului.

Ferro ţinti încet, pe îndelete, simţind cum colţurile gurii i se lăţeau într-un zâmbet. Într-o clipă doar, judecă felul cum stătea omul călare, viteza calului, înălţimea turlei, simţi vântul în obraz, greutatea săgeţii, tensiunea lemnului, coarda care-i apăsa buza. Privi cum săgeata îşi lua zborul, ca o aşchie neagră fulgerând pe cerul cenuşiu, iar calul i se repezea în cale.

Uneori, Dumnezeu e generos.

Conducătorul îşi arcui spatele şi căzu din şa, rostogolindu-se de mai multe ori pe pământul prăfuit, într-un vălmăşag de ţărână şi tulpini tăiate. Ţipătul său de durere ajunse la urechile lui Ferro o clipă mai târziu. Buzele i se răsfrânseră şi mai mult de pe dinţi.

– Ha!

Îşi agăţă arcul pe umăr, coborî scara, sări pe fereastra din dos şi se repezi peste câmpie. Cizmele îi tropăiau pe pământul moale dintre smocurile miriştii, iar în mână ţinea strâns sabia.

Omul miorlăia în praf, încercând să se târască spre cal. La auzul paşilor grăbiţi ai lui Ferro din spate, îşi agăţă disperat un deget de scara şeii, dar când încercă să se ridice căzu pe spate, cu un scâncet. Rămase pe-o parte, în timp ce Ferro se apropia, scoţând sabia din teaca de lemn, cu un scrâşnet furios. Ochii rănitului se îndreptară spre ea, holbaţi de durere şi spaimă.

Un chip negricios, la fel ca al ei.

Un chip deloc ieşit din comun, de vreo patruzeci de ani, cu o barbă rară şi pe obraz un semn din naştere uşor colorat. Celălalt obraz îi era plin de praf, iar fruntea, îmbrobonată de sudoare. Ferro se opri lângă el, iar lumina soarelui luci pe tăişul sabiei curbate.

– Dă-mi un motiv să n-o fac, se pomeni ea zicând.

Ciudat, că o spusese, şi încă unui soldat din armata Împăratului, nu altcuiva. În arşiţa şi praful Meleagurilor Ostile din Kanta, nu avusese obiceiul de a oferi şanse. Poate că se schimbase ceva în ea, aici, în vestul umed şi ruinat al lumii.

Omul o privi un moment, cu buza tremurându-i.

– Eu… horcăi el, fetele mele! Am două fete. Mă rog să le văd măritate…

Ferro se încruntă. N-ar fi trebuit să-l lase să vorbească. Un tată, cu fiice. La fel cum și ea avusese cândva un tată, și ea fusese fata cuiva. Omul acela nu-i făcuse niciun rău. Nu era mai gurkian decât ea. Nu pornise de bunăvoie la luptă, cel mai probabil, neavând încotro decât să respecte ordinele lui Uthman-ul-Dosht.

– Am să mă duc… jur pe Dumnezeu… mă duc înapoi la nevasta și la fiicele mel…

Săgeata îl nimerise chiar sub umăr, străbătându-l, și se rupsese în cădere. La subsuoară i se vedea frântura. Nu-i atinsese plămânul, după cum vorbea. N-avea să moară. Nu imediat, cel puțin. Ferro putea să-l ajute să încalece, și ar fi plecat, având șanse de a scăpa cu viață.

Cercetașul ridică o mână tremurândă, cu o dâră de sânge pe degetul mare.

– Te rog… ăsta nu-i războiul meu…

Sabia îi scobi o rană adâncă în față, prin gură, zburându-i mandibula. Omul scoase un geamăt șuierător. Următoarea lovitură îi reteză pe jumătate capul. Nefericitul se rostogoli, cu sângele șiroindu-i pe pământ, agățându-se de cioturile miriștii. În sfârșit, sabia îi despică partea dinapoi a țestei, lăsându-l nemișcat.

Se părea că în ziua aceea Ferro nu avea o dispoziție milostivă.

Calul cercetașului măcelărit o privea prostește.

– Ce? se răsti ea.

Poate că se schimbase, aici în apus, dar nimeni nu se schimbă chiar atât de mult. Un soldat al armatei lui Uthman în minus era un lucru bun, indiferent de unde venea. Nu avea nevoie să-și găsească scuze. Și, mai ales, în fața unui cal. Îl luă de căpăstru și smuci.

O fi fost Vallimir un rozaliu neghiob, dar Ferro trebuia să recunoască: ambuscada îi reușise de minune. Zece cercetași zăceau morți în piața satului, cu hainele sfâșiate fluturând în vânt și sângele vărsat pe jos. Singura victimă a Uniunii era idiotul care se lăsase tras de propria lui funie, acum plin de praf și zgârieturi.

O zi de muncă rodnică, până acum.

Un soldat împinse unul dintre cadavre cu cizma.

– Deci, așa arată gurkienii, da? Acum nu mai sunt așa de-nfricoșători.

– Ăștia nu-s gurkieni, replică Ferro. Cercetași kadiri, luați la oaste cu arcanul. Nu voiau să fie aici mai mult decât îi voiați și voi.

Omul o privi lung, nedumerit și iritat.

– Kanta e plină de oameni. Nu oricine e negricios la față este gurkian, nici nu se roagă la Dumnezeul lor, și nici nu se pleacă în fața Împăratului.

– Cei mai mulți, da.

– Cei mai mulți n-au încotro.

– Tot dușmani sunt, se strâmbă soldatul.

– N-am zis să-i cruțăm.

Trecu pe lângă el, intrând iar în clopotniță. Se părea că Vallimir reușise totuși să ia un prizonier. El și alți câțiva stăteau agitați în jurul unui cercetaș, îngenuncheat, cu mâinile legate strâns la spate. Avea pe obraz o zgârietură însângerată și se uita la ei cu obișnuita expresie a tuturor prizonierilor.

Speriat.

– Unde… este… oastea… voastră… principală? îl întreba Vallimir.

– Nu vorbește limba ta, rozaliule, se răsti Ferro, și dacă strigi la el nu-ți folosește la nimic.

Vallimir întoarse capul spre ea, furios.

– Poate-ar fi trebuit s-aducem cu noi pe cineva care știe kantica, spuse el, ironic.

– Poate.

Se lăsă tăcerea, în timp ce Vallimir o aștepta să continue, dar Ferro nu mai spuse nimic. În cele din urmă, maiorul oftă prelung.

– Vorbești kantica?

– Sigur.

– Atunci, ești așa de bună să-i pui câteva întrebări din partea noastră?

Ferro își supse dinții. O pierdere de timp, dar dacă trebuia s-o facă, cel mai bine era să termine repede.

– Ce să-l întreb?

– Păi… cât de departe e armata gurkiană, câți oameni are, pe ce drum o iau, știi…

– Hm.

Ferro se lăsă pe vine în fața prizonierului, privindu-l drept în ochi. Omul îi susținu privirea, neputincios și speriat, întrebându-se fără îndoială ce căuta ea printre toți rozaliii aceia. Și Ferro se întreba același lucru.

– Cine ești? șopti el.

Scoțând cuțitul, Ferro i-l arătă.

– Ai să-mi răspunzi la întrebări, sau te omor cu jungherul ăsta. Asta sunt. Unde-i armata gurkiană?

Prizonierul își linse buzele.

– La vreo… două zile de mers, spre sud.

– Câți sunt?

– Mai mulți decât pot eu să număr. Mii și mii. Oameni ai deșertului și ai câmpiei, și…

– Pe ce drum merg?

– Nu știu. Ni s-a spus doar să facem un raid prin satul ăsta, să vedem dacă e gol.

Înghiți în sec, cu beregata săltându-i în sus și-n jos.

– Poate știe mai mult căpitanul meu…

– Sssst, îl opri Ferro; căpitanul lui n-avea să mai spună nimănui nimic, acum că-i despicase capul. Sunt mulți, se răsti ea spre Vallimir, în limba comună, și vor veni și mai mulți, la două zile de mers în urmă. Pe ce drum, nu știe. Altceva?

Vallimir își frecă țepii mărunți ai bărbii.

– Cred… că ar trebui să-l ducem la Agriont. Să-l dăm pe mâna Inchiziției.

– Nu știe nimic. N-ar face decât să ne încetinească. Mai bine-l omorâm.

– S-a predat! A-l ucide ar fi o crimă, că-i război sau nu, protestă Vallimir, făcându-i semn unui soldat să se apropie. N-o să am așa ceva pe conștiință.

– Eu, da.

Cuțitul lui Ferro lunecă lin în inima cercetașului, apoi ieși. Gura și ochii rănitului se deschiseră larg. Prin pieptarul găurit al hainei țâșni sângele, formând repede un cerc roșu. Omul coborî privirea, cu un bolborosit prelung.

Capul îi căzu pe spate, apoi se prăvăli moale. Întorcându-se spre

soldați, Ferro văzu că se uitau la ea cu expresii șocate pe fețele lor palide. O zi cam plină pentru ei, poate. Aveau multe de învățat, dar urmau să se obișnuiască în scurt timp.

Sau, de nu, îi omorau gurkienii.

– Vor să vă ardă fermele, satele și orașele. Vor să vă ia copiii în robie. Vor ca toată lumea să se roage lui Dumnezeu la fel ca ei, cu aceleași cuvinte pe care ei le folosesc, și ca țara voastră să fie o provincie a Imperiului lor. Știu toate astea, spuse Ferro, ștergându-și lama cuțitului de mâneca mortului. Singura diferență dintre un război și o crimă e numărul de morți.

Vallimir mai privi un moment cadavrul, cu buzele strânse îngândurat. Ferro se întrebă dacă nu cumva avea o șiră a spinării mai solidă decât crezuse. Într-un târziu, se întoarse spre ea.

– Și ce propui?

– Putem să mai așteptăm aici alții. Poate că a doua oară vom prinde chiar și câțiva gurkieni adevărați. Dar asta ar putea să însemne prea mulți, pentru câți suntem.

– Și-atunci?

– La est, sau la nord, ca să întindem altă capcană ca asta.

– Și să învingem armata Împăratului din doișpe-n doișpe? Ar dura cam mult…

Ferro ridică din umeri.

– Pași mărunți în direcția dorită. Doar dacă nu cumva ai văzut destul și vrei să te întorci între zidurile tale.

Vallimir o privi lung, încruntat, apoi se întoarse spre unul dintre oamenii lui, un veteran voinic, cu o cicatrice pe obraz.

– La est de-aici mai e un sat, nu, sergent Forest?

– Da, domnule. Până la Marihof sunt doar zece mile.

– Îți convine? o întrebă Vallimir pe Ferro, arcuind o sprânceană.

– Îmi convin gurkienii morți. Atâta tot.

Frunze pe apă

– Carleon, spuse Logen.

– Mda, răspunse Copoiul.

Stătea pe vine, la bifurcația râului, sub norii mohorâți. Forme dure de ziduri și turnuri înalte se profilau pe faleza abruptă de deasupra apei repezi, sus unde fusese sala lui Skarling. Acoperișuri de ardezie și clădiri de piatră înghesuite în josul pantei prelungi, aglomerate la poale și cu încă un zid înconjurător, toate lucind rece și tăios, după ploaia care tocmai încetase. Copoiul nu putea spune că se bucura să revadă acele locuri. Până acum, fiecare vizită se terminase prost.

– S-a mai schimbat, de la bătălia aia, cu ani în urmă, remarcă Logen, care-și privea mâna desfăcută, mișcându-și ciotul degetului lipsă.

– Pe-atunci, nu avea în jur ziduri din-astea.

– Nu. Dar nici nu era înconjurat de armata Uniunii.

Copoiul nu putea să nege că acest lucru era liniștitor. Pichetele unioniste își croiseră drum pe câmpiile pustii din jurul orașului, o împrejmuire neregulată de săpături, țepușe și garduri, cu oameni mișcându-se dincolo de ele, sub lumina palidă a soarelui care se reflecta ici și colo cu un luciu metalic. Mii de oameni, înarmați până-n dinți și răzbunători, ținându-l pe Bethod încolțit.

– Ești sigur că-i acolo?

– Nu văd unde-ar mai fi putut să se ducă. Și-a pierdut majoritatea celor mai buni oameni sus, în munți. Nu i-a mai rămas niciun prieten, cred.

– Toți avem mai puțini decât altădată, mormăi Copoiul. Cred c-o să stăm doar. Avem tot timpul, la urma urmei. Timp cât încape. Ședem aici și ne uităm cum crește iarba, așteptând ca Bethod să se predea.

– Mda, răspunse Logen, deși nu părea deloc să-i vină a crede.

– Mda, repetă și Copoiul; nici lui nu i se părea că o capitulare i-ar

fi stat în fire acelui Bethod pe care-l știa.

Întoarse capul la auzul unui ropot grăbit de copite pe drum și-l văzu pe unul dintre acei mesageri cu coiful ca o găină furioasă gonind dinspre copaci, către cortul lui West, cu calul făcând spume de efort. Și-l înfrână cu gesturi stângace din cauza grabei, aproape căzând din șa, trecu pe lângă câțiva ofițeri care se uitau mirați la el și intră în cort. Copoiul simți familiarul gol în stomac cauzat de îngrijorare.

– Miroase a vești proaste.

– Există și altfel de vești?

Între timp, izbucnise o anume agitație: soldații strigau și făceau gesturi largi cu brațele.

– Hai mai bine să vedem ce s-a-ntâmplat, murmură Copoiul, deși tare ar mai fi preferat s-o ia-n partea cealaltă.

Lângă cort stătea Crummock, privind încruntat toată învălmășeala.

– Ceva se petrece, zise deleanul. Da' nu-nțeleg o boabă din ce zic sau fac sudicii ăștia. Jur că-s smintiți cu toții.

Și din cort se auzeau vorbe îndârjite, când Copoiul ajunse la intrare. Peste tot se aflau ofițeri ai Uniunii, forfotind ca mânați de draci. West era în mijloc, palid ca laptele proaspăt muls, cu pumnii încleștați în gol.

– Furiosule! îl apucă Copoiul de braț. Ce naiba se-ntâmplă aici?

– Gurkienii au invadat Midderlandul! strigă West, smucindu-și brațul.

– Acuma cine ce-a mai făcut? bombăni Crummock.

– Gurkienii, repetă Logen, încruntat. Oameni negricioși, din sud. Și duri, oricum i-ai lua.

Venise și Pike, cu o expresie mohorâtă pe chipul său ars.

– Au adus o armată, pe mare. S-ar putea să fi și ajuns în Adua, de-acum.

– Stați așa… interveni Copoiul, care habar n-avea de gurkieni, de Adua sau de Midderland, dar presentimentul rău i se agrava cu fiecare moment. Ce tot ziceți acolo?

– Ni s-a ordonat să ne întoarcem acasă. Acum.

Copoiul făcu ochii mari. Ar fi trebuit să știe tot timpul că n-avea

să meargă atât de simplu. Îl prinse iar pe West de braț, arătând spre Carleon cu un deget murdar.

– Fără tine, nu suntem nici pe departe oamenii de care-i nevoie ca să-i țină pe-ăștia sub asediu!

– Știu, răspunse West, și-mi pare rău. Dar nu pot face nimic. Du-te la generalul Poulder! se răsti el la un tânăr cu ochii mijiți. Spune-i să-și pregătească divizia pentru plecarea pe coastă, imediat!

Copoiul clipi din ochi, simțind că i se făcea rău de la stomac.

– Deci, am luptat degeaba șapte zile-n Locurile-Nalte? Tul a murit, și numai morții știu câți alții, pentru nimic?

Mereu îl lua prin surprindere repeziciunea cu care se putea destrăma un lucru, odată ce te bazai pe el.

– Deci, asta e. Înapoi în pădure, în frig, la alergături și omoruri. Nu se mai termină.

– Ar putea fi și altă cale, spuse Crummock.

– Ce cale?

Șeful delenilor avea pe chip un rânjet viclean.

– Știi tu care, nu, Sângerosule-Nouă?

– Mda, știu, răspunse Logen, care arăta ca un om care știe că va fi spânzurat și se uită la copacul ales pentru asta. Când trebuie să plecați, Furiosule?

West se încruntă.

– Avem o mulțime de oameni, iar drumul nu-i prea încăpător. Divizia lui Poulder mâine, presupun, și a lui Kroy, poimâine.

Zâmbetul lui Crummock se lăți și mai mult.

– Deci, mâine toată ziua o să mai șadă aici oameni cu grămada, proptiți în juru' lu' Bethod, arătând de parcă n-au să plece niciunde, mm?

– Așa cred.

– Dați-mi ziua de mâine, ceru Logen. Atâta să-mi dați, și poate reușesc să rezolv totul. Pe urmă, dacă mai sunt viu, vin și eu cu voi în sud și mai aduc pe cine pot. Vă dau cuvântul meu. O să vă ajutăm împotriva gurkienilor.

– Ce contează o zi-n plus sau în minus? vru să știe West.

– Mda, mormăi și Copoiul, ce-nseamnă o zi?

Problema era că deja putea ghici răspunsul.

Apa șipotea pe sub vechiul pod, pe lângă copaci și în josul pantei înverzite. În jos, spre Carleon. Logen se uita la câteva frunze îngălbenite duse de valuri, învârtindu-se mereu, pe lângă pietrele năpădite de mușchi. Își dorea să fi putut pluti și el la fel, unde vedea cu ochii, dar părea cam improbabil.

– Am luptat aici, spuse Copoiul. Împreună cu Treicopaci și Tul, Dow și Ursuzul. Forley e îngropat pe undeva prin pădurea asta.

– Vrei să te duci până acolo? întrebă Logen. Să-i faci o vizită, să vezi dacă…

– La ce bun? Mă îndoiesc că o vizită mi-ar folosi la ceva, și-s sigur că nici lui nu i-ar folosi. Acum, nimic nu-i mai folosește. Așa-i când ești mort. Logen, în legătură cu treaba asta… ești sigur?

– Vezi tu vreo altă cale? Uniunea n-o să se țină de treabă. Ar putea fi ultima noastră șansă de a termina cu Bethod. Nu prea am ce pierde, este?

– Viața, de pildă.

Logen trase adânc aer în piept.

– Nu-mi vin în minte prea mulți oameni care să pună cine știe ce preț pe ea. Vii jos?

Copoiul clătină din cap.

– Socot c-o să stau aici. M-am săturat până peste cap de Bethod.

– Bine, atunci. În regulă…

Era ca și cum toate momentele din viața lui Logen, toate lucrurile pe care le spusese și le făcuse, hotărâri pe care abia dacă-și mai aducea aminte că le luase, l-ar fi adus aici. Acum nu mai avea de ales. Poate că nici nu avusese vreodată. Era ca oricare dintre frunzele de pe apă – purtat de valuri, în jos spre Carleon, și nu putea face nimic. Dădu pinteni calului și coborî panta de unul singur, în lungul drumului desfundat, pe lângă pârâul care clipocea.

Toate păreau să se distingă mai limpede decât de obicei, pe măsură ce trecea ziua. Călărea pe lângă copaci cu frunzele umezite gata să cadă – galben-aurii, portocalii-arzătoare, purpuriu-aprinse, în toate culorile focului. Tot în jos, spre fundul văii, prin aerul greu, cu doar o urmă de ceață a toamnei, care-i răcorea gâtlejul. Trosnetele șeii, scârțâitul frâului, ropotul de copite pe pământul

moale, toate sunau înfundat. Străbătea la trap câmpiile pustii, cu pământul răscolit și străpuns de buruieni, pe lângă pichete ale Uniunii, un șanț și un șir de țepușe ascuțite, la trei zboruri de săgeată distanță de ziduri. Soldații, cu vestoane bătute în ținte și coifuri de oțel, îl priveau încruntați cum trecea.

Trase de căpăstru și-și încetini calul la pas. Trecu bocănind peste un pod de lemn, unul dintre cele noi ale lui Bethod, peste râul umflat de ploile toamnei. Urcă panta blândă, cu zidul înălțându-se deasupra. Înalt, drept, întunecat și solid. Cel mai amenințător zid care se clădise vreodată. Nu vedea oameni în ambrazurile de pe metereze, dar bănuia că trebuia să fie acolo. Își înghiți saliva, simțind cum i se prelingea groasă pe gât, și se strădui să stea cât mai drept în șa, ca și cum n-ar fi fost plin de tăieturi și dureri după cele șapte zile de luptă în munți. Se întrebă dacă avea să audă un arc încordându-se, să simtă junghiul dureros și să cadă la pământ, mort. Ce mai cântec stânjenitor ar fi fost și ăsta…

– Ei, ei, ei! se auzi un glas gros, iar Logen îl recunoscu pe dată.

Al cui putea să fie, dacă nu al lui Bethod?

Ciudățenia era că se bucura să-l audă, măcar pentru o clipă. Până-și aminti de tot sângele vărsat între ei. Până-și aduse aminte că se urau. Poți avea dușmani pe care nu i-ai întâlnit niciodată, Logen avea destui. Poți ucide oameni pe care nu-i cunoști, o făcuse adesea. Dar nu poți urî cu adevărat un om fără ca mai întâi să-l fi iubit, iar din acea iubire mai rămâne mereu o urmă…

– Arunc și eu o privire în jos, de deasupra porții, și pe cine văd că vine din trecut? strigă Bethod. Pe Sângerosul-Nouă! Îți vine să crezi? Aș organiza un ospăț, dar aici nu prea mai avem mâncare de prisos!

Stătea pe parapet, sus deasupra ușilor, cu pumnii rezemați pe piatră. Nu zâmbea. Nici nu se încrunta. Chipul lui era lipsit de orice expresie.

– Dacă ăsta nu-i Regele Nordicilor…! strigă și Logen. Deci tot mai ai bonețica aia aurie?

Bethod își atinse cercul de pe cap, cu marea piatră scumpă din frunte sclipind în soarele coborât spre apus.

– De ce să n-o am?

– Păi, să vedem… răspunse Logen, uitându-se la stânga și la

dreapta, în lungul zidului gol. Poate pentru că numai rahatul ăla ți-a mai rămas ca să te simți ca un rege, din câte văd.

– Hm. Cred că amândoi ne simțim cam singuri. Unde ți-s prietenii, Sângerosule-Nouă? Ucigașii ăia pe care-ți plăcea să-i ai prin jur. Unde-s Capdetunet și Ursuzul, și Copoiul, și nemernicul ăla de Dow cel Negru?

– S-a zis cu ei, Bethod. Morți, sus în munți. La fel de morți ca Skarling. Ei, și Oscior, și Goring, și Coastealbe, și încă mulți alții.

La asta, chipul lui Bethod se posomorî.

– Nu prea e un motiv de veselie, dacă vrei să știi părerea mea. S-au întors în țărână niște oameni de folos, într-un fel sau altul. Unii prieteni de-ai mei, și unii de-ai tăi. Cu noi doi, niciodată nu-i rost de-un deznodământ fericit, așa-i? Răi ca prieteni, și mai răi ca vrăjmași. De ce-ai venit aici, Nouădegete?

Logen rămase un moment tăcut, cu gândul la toate celelalte ocazii când făcuse ceea ce avea de făcut acum. Provocările pe care le lansase, și rezultatele lor, care-i trezeau amintiri deloc plăcute. Un lucru se putea spune despre Logen Nouădegete – că era ezitant. Dar altă cale nu avea.

– Am venit aici să-ți lansez o provocare! mugi el, iar ecoul reveni dinspre zidurile întunecate și umede, stingându-se lent în aerul cețos.

Bethod își dădu capul pe spate, râzând. Un râs fără prea multă bucurie, după părerea lui Logen.

– Pe toți morții, Nouădegete, da' chiar nu te schimbi niciodată. Ești ca un dulău bătrân care nu se mai poate opri din lătrat. Provocare? Pentru ce ne-a mai rămas să luptăm?

– Dacă înving, deschizi porțile și vei fi al meu. Prizonier. Dacă pierd, Uniunea își face bagajele și pornește spre casă, iar tu rămâi liber.

Lui Bethod i se șterse încet zâmbetul de pe buze, în timp ce ochii i se îngustau, bănuitori. Logen cunoștea de mult expresia aceea. Cântărea șansele, punea în ordine motivele.

– Pare o ofertă de aur, dacă mă gândesc la ce strâmtoare am ajuns. Mi-e greu să te cred. Ce au de câștigat prietenii tăi sudici de-acolo?

Logen pufni.

– Vor aștepta, dacă n-au încotro, dar nu prea le pasă de tine, Bethod. Nu însemni nimic pentru ei, cu toate palavrele tale. Te-au zburat deja c-un șut în fund peste tot Nordul, și socotesc că n-ai să-i mai deranjezi niciodată, în niciun fel. Dacă înving, îți vor lua capul. Dacă pierd, pot să se întoarcă acasă mai devreme.

– Nu însemn nimic pentru ei, zici? repetă Bethod, cu un zâmbet trist. Aici am ajuns, după atâta muncă, sudoare și chin? Ești mulțumit, Nouădegete? Să vezi că de toate cele pentru care am luptat s-a ales praful?

– Și de ce n-aș fi? Numai tu ești de vină. Tu ne-ai adus aici. Primește-mi provocarea, Bethod, și pe urmă, poate că unul dintre noi își va găsi pacea!

Regele Nordicilor îl privi cu ochi mari.

– Numai eu sunt de vină? Eu? Ce repede uităm totul! continuă el, zornăindu-și lanțul de la gât. Crezi că eu am vrut toate astea? Crezi c-am cerut ceva din ele? N-am vrut decât încă o fâșie de pământ, ca să aibă ai mei ce mânca, să nu mă mai tot stoarcă marile clanuri. Am vrut doar câteva victorii cu care să mă mândresc, să le las fiilor mei ceva mai bun decât mi-a rămas de la tatăl meu.

Se aplecă înainte, cu mâinile strânse pe creneluri.

– Cine-a trebuit mereu să forțeze cu încă un pas? Cine nu m-a lăsat niciodată să mă opresc? Cine trebuia neapărat să guste sânge și, după ce-i simțea gustul și se îmbăta cu el, își pierdea mințile și nu se mai sătura? Cine altul dacă nu Sângerosul-Nouă? încheie el, arătând în jos cu degetul.

– Nu așa a fost, mormăi Logen.

Râsul lui Bethod răsună aspru în vânt.

– N-a fost așa? Voiam să vorbesc cu Shama Inimă-de-Piatră, dar a trebuit să-l omori tu! Am încercat să fac o învoială, la Heonan, dar tu a trebuit să te salți și să-ți închei socotelile, și să dai drumul la încă nu știu câte răfuieli! Pace, zici? Te-am rugat să mă lași să închei pacea la Uffrith, dar tu trebuia să te lupți cu Treicopaci! În genunchi te-am rugat, numai că tu țineai morțiș să ai cel mai faimos nume din tot Nordul! Și pe urmă, după ce l-ai învins, ți-ai călcat cuvântul dat mie și l-ai lăsat în viață, de parcă nimic n-ar fi fost mai

important decât mândria ta blestemată!

– Nu așa s-a întâmplat, insistă Logen.

– Nu există niciun om, în întregul Nord, care să nu știe adevărul! Pace? Ha! Și cu Gât-Horcăitor cum rămâne? I-aș fi înapoiat fiul, pentru o răscumpărare, și toți am fi fost mulțumiți – da' nu! Ce mi-ai spus? Mai ușor oprești Șuvoiul-Alb în matcă, decât pe Sângerosul-Nouă! Și pe urmă, a trebuit să-i țintuiești capul pe stindardul meu, în văzul tuturor, pentru ca dorința de răzbunare să nu se mai sfârșească niciodată! Oricând încercam să-i pun capăt, tu mă trăgeai tot înainte, în mlaștină, tot mai adânc și mai adânc! Până când nu m-am mai putut opri! Până n-am mai avut de ales decât între a ucide și a fi ucis! Până a trebuit să-mi culc la picioare întregul Nord! Tu m-ai făcut rege, Nouădegete. Ce alte căi mi-ai lăsat?

– N-a fost așa… șopti Logen, deși știa că așa fusese.

– N-ai decât să-ți zici că eu sunt cauza tuturor necazurilor tale, dacă asta te face fericit! Spune-ți că eu sunt cel nemilos, cel ucigaș, cel însetat de sânge, dar întreabă-te de la cine am învățat! Am avut cel mai bun dascăl! Joacă-te de-a omul bun dacă vrei, de-a omul care n-are de ales, dar știm amândoi cine ești cu adevărat. Pace? N-ai să-ți găsești niciodată pacea, Sângerosule-Nouă. Tu ești făcut din moarte!

Lui Logen i-ar fi plăcut să nege, însă n-ar fi fost decât încă o minciună. Bethod îl cunoștea cu adevărat. Bethod îl înțelegea ca nimeni altul. Cel mai înverșunat dușman al lui, și totuși, cel mai bun prieten.

– Atunci, de ce nu m-ai omorât când ai avut ocazia?

Regele Nordicilor se încruntă, ca și cum n-ar fi înțeles ceva. Apoi, începu să râdă din nou. Râdea în hohote.

– Nu știi de ce? Ai stat chiar lângă el, și nu știi? N-ai învățat nimic de la mine, Nouădegete! După atâția ani, încă mai lași vântul să te ducă încotro i se năzare!

– Ce vrei să spui? mârâi Logen.

– Bayaz!

– Bayaz? Ce-i cu el?

– Eram gata să înfig în tine crucea însângerată, să-ți scufund hoitul într-o mlaștină, cu toți sălbaticii tăi idioți cu tot, și aș fi făcut-

o cu plăcere, până a venit la mine mincinosul ăla bătrân!

– Și?

– Îi eram dator, iar el mi-a cerut să-ți dau drumul. Băgăciosul ăla împuțit ți-a salvat pielea de două parale, și nimeni altul!

– De ce? mârâi Logen, neștiind ce să creadă, dar fără să-i placă faptul că o afla atât de târziu după toți ceilalți.

Bethod, însă, chicoti doar.

– Poate că nu m-am târât destul de jos ca să fiu pe gustul lui. Tu ești cel pe care l-a salvat, întreabă-l tu motivele, dacă mai trăiești pân-atunci. Da' nu cred c-ai s-apuci. Îți primesc provocarea! Aici. Mâine. La răsăritul soarelui, adăugă el, frecându-și palmele. Om la om, cu viitorul Nordului atârnând însângerat de rezultatul luptei! La fel ca pe vremuri, nu, Logen? În vremurile cele bune? În văile însorite ale trecutului? Mai dăm o dată cu zarurile, da?

Și Regele Nordicilor se retrase încet de lângă metereze.

– Unele lucruri s-au schimbat, totuși. Acum am un campion nou! În locul tău, mi-aș lua rămas-bun de la toată lumea în seara asta și m-aș pregăti pentru țărână! La urma urmei… cum îmi tot spuneai tu…?

Râsul i se pierdu încet în umbrele înserării.

– Trebuie să fii realist!

– Bună fleică, remarcă Ursuzul.

Un foc cald și o friptură gustoasă erau două motive de recunoștință, și se întâmplase de multe ori să fi avut parte de mult mai puțin, dar când Copoiul vedea ciozvârta aceea de oaie mustind de sânge, i se făcea rău. Îi amintea de sângele care țâșnise din Shama Inimă-de-Piatră, când îl spintecase Logen. Trecuseră ani de-atunci, poate, însă Copoiul revedea totul în minte de parc-ar fi fost ieri. Auzea răgetele oamenilor, scuturile ciocnindu-se. Simțea mirosul de sudoare acră și sânge proaspăt pe zăpadă.

– Pe toți morții, mormăi el, cu o senzație de vărsătură în gură. Cum îți poate sta mintea la mâncare tocmai acum?

Dow afișă un rânjet dințos.

– Dacă flămânzim, n-o să-l ajutăm pe Nouădegete cu nimica. Chiar cu nimica. Ăsta-i rostu' unui duel, nu? Totul apasă pe un

singur om.

Împunse carnea cu cuțitul și făcu sângele să se scurgă în foc, sfârâind. Apoi se trase mai înapoi, gânditor.

– Crezi c-o să fie-n stare? Serios? Mai ții minte chestia aia?

Copoiul simți o urmă a spaimei bolnăvicioase care-l cuprinsese în ceață, și se cutremură până-n vârfurile cizmelor. N-avea nicio șansă să uite imaginea acelui uriaș care venea prin negură, cu pumnul vopsit ridicându-se, trosnetul loviturii în coaste, care-i spulberase lui Treicopaci viața din trup.

– Dacă e cineva-n stare, mârâi el printre dinți, cred că Logen e ăla.

– Mhm, mormăi Ursuzul.

– Mda, da' crezi c-o s-o facă? Asta-i întrebarea. Asta, și ce-o să se-ntâmple dacă n-o face.

Era o întrebare căreia Copoiul nici nu suporta să-i caute răspunsul. În primul rând, Logen ar fi murit. Și atunci, s-ar fi zis cu asediul Carleonului. După bătălia din munți, Copoiului îi mai rămăseseră prea puțini oameni ca să mai înconjoare un țucal de noapte, necum cel mai fortificat oraș din Nord. Bethod putea face orice – să caute ajutoare, să-și găsească noi prieteni și să reînceapă lupta. Nu exista om mai dur ca el, când era încolțit.

– Logen poate s-o facă, șopti el, strângând pumnii și simțind cum îl ardea tăietura din lungul brațului. Trebuie s-o facă.

Fu cât pe ce să cadă-n foc, când o mână mare și grasă îl bătu pe spate.

– Pe toți morții, da-n viața mea n-am mai văzut un foc cu-atâtea mutre acre-n jur!

Copoiul se strâmbă. Numai de deleanul cel smintit n-avea nevoie ca să-i ridice moralul, rânjind în noapte, cu copiii în spatele lui, ducându-i pe umeri armele uriașe.

Acum Crummock mai avea doar doi, de vreme ce unul dintre fiii lui murise în munți, dar nu părea supărat din cauza asta. Își pierduse și sabia, ruptă-n două de careva estic, cum îi plăcea să spună, așa că nu mai avea nevoie de nimeni care să i-o care. De la bătălie încoace, niciunul dintre copii nu vorbise prea mult, sau cel puțin nu atât de aproape încât Copoiul să audă. Nu mai spuneau cât

de mulți oameni ar fi putut ucide. Lupta văzută de aproape îți poate seca jalnic entuziasmul față de îndeletnicirea războiului. Copoiul știa destul de bine cum mergeau lucrurile.

Lui Crummock, însă, nu-i era deloc greu să rămână vesel.

– Nouădegete un' s-a dus?

– A plecat prin preajmă, de unul singur. Întotdeauna-i place să facă așa, înainte de un duel.

– Hmmm… își mângâie Crummock oscioarele din jurul gâtului. Stă de vorbă cu luna, pun prinsoare.

– Se cacă mai aproape de ea, aș zice eu.

– Ei, atâta vreme cât termini cu căcarea înainte de luptă, nu văz de ce-ar trebui careva să se plângă, se hlizi Crummock cu toată fața. Nimenea nu-i mai iubit de lună ca Sângerosul-Nouă, vă zic io! Nimenea din tot Cercu' larg al Lumii! Are el un soi de noroc să câștige o luptă dreaptă, și asta-i tot ce poți spera când ai de-a face cu drăcovenia aia. Mai e doar o problemă.

– Numai una?

– N-o să fie rost de luptă dreaptă, câtă vreme-i în viață vrăjitoarea aia afurisită.

Copoiul își simți umerii înmuindu-se și mai rău.

– Ce vrei să zici?

Învârtind între degete una dintre falangele salbei, Crummock răspunse:

– N-o văd io p-aia lăsându-l pe Bethod să piardă, și să piardă și ea odată cu el, este? O vrăjitoare isteață ca aia? Ar putea să pună la cale tot felul de farmece. Tot soiu' de descântece și blesteme. Orice, numai să înrâurească sfârșitu', de parcă sorții n-ar fi deja ca și aranjați.

– Hm?

– Ideea-i asta: cineva trebuie s-o oprească.

Copoiul nu crezuse că s-ar fi putut simți și mai abătut. Acum era de altă părere.

– Noroc la treaba asta, mormăi el.

– Ha, ha, băiete, ha-ha. Tare mi-ar mai plăcea, da' au niște ziduri groaznice-acolo, și nu mă prea pricep să mă cațăr peste ele, spuse Crummock, plesnindu-și burdihanul cu o palmă lată. De două ori

prea multă osânză pentru așa ceva. Nu, la treaba asta avem nevoie de-un om mărunțel, da' cu boașe barosane. Nu-ncape-ndoială, și luna o știe. Un om dibaci la furișat, cu ochi ager și picior sigur. Avem nevoie de careva iute de mână și de minte.

Îl privi pe Copoi, rânjind.

– Ei, unde-o să găsim noi un om ca ăsta, îmi zici și mie?

– Știi ceva? i-o întoarse Copoiul, luându-și fața în mâini. N-am naibii nici cea mai vagă idee.

Logen ridică la buze plosca turtită și trase o dușcă. Simți băutura tare arzându-i limba, gâdilându-i beregata, cu acea veche nevoie de a înghiți. Se aplecă înainte, își strânse buzele și o suflă sub formă de vapori. O flacără se înălță în noaptea rece. Cătând prin întunecime, Logen nu văzu nimic altceva decât contururile negre ale trunchiurilor de copaci și umbrele mișcătoare pe care focul le așternea între ele.

Își scutură plosca, auzind cum plescăia înăuntru băutura rămasă. Ridicând din umeri, o duse la gură și o sorbi pe toată, pentru a o simți cum îl ardea până-n stomac. O putea împărți cu spiritele, în noaptea aceea. Era foarte posibil ca, de a doua zi, să nu mai aibă parte de așa ceva.

– Nouădegete.

Glasul foșnise spre el ca frunzele care cad.

Un spirit se desprinse din umbră, venind în lumina focului. Logen nu-l recunoștea de nicăieri, și constată că se simțea ușurat. Nici acuzații nu existau, nici teamă și nici neîncredere. Nu-i păsa cine era sau ce făcuse.

Aruncă lângă el plosca goală.

– Singur?

– Da.

– Ei bine, n-ai să mai fii niciodată singur dacă aduci și râsul cu tine.

Spiritul nu spuse nimic.

– Cred că râsul e pentru oameni, nu pentru spirite.

– Da.

– Nu prea vorbești, așa-i?

– Nu eu te-am chemat.

– Într-adevăr, răspunse Logen, cu privirea spre foc. Mâine trebuie să mă lupt cu un om. Cu un om numit Fenris Temutul.

– Nu e om.

– Îl știi, deci?

– E bătrân.

– Așa socoți tu?

– Nimic nu e bătrân, după socotelile mele, dar e pe-aici din Vechiul Timp, și chiar dinainte. Pe-atunci, avea un alt stăpân.

– Ce stăpân?

– Glustrod.

Numele îi împunse urechea ca un cuțit. Niciun nume n-ar fi putut să fie mai neașteptat, nici mai nebine venit. Vântul sufla rece printre copaci, iar amintirile ruinelor înalte din Aulcus îl asaltau pe Logen, făcând să-l treacă fiori pe șira spinării.

– Nu-i nicio șansă de a fi vreun alt Glustrod decât cel care a fost cât pe ce să distrugă jumătate din lume?

– Nu există nici un altul. El e cel ce-a scris semnele pe pielea Temutului. Semne în Vechea Limbă, limba diavolilor, pe partea lui stângă. Carnea aceea e a lumii de jos. Unde e scris cuvântul lui Glustrod, Temutul nu poate fi vătămat.

– Nu poate fi vătămat? Câtuși de puțin?

Logen stătu un moment pe gânduri.

– De ce nu i-a scris pe ambele părți?

– Întreabă-l pe Glustrod.

– Nu prea cred c-aș putea.

– Nu.

O lungă pauză.

– Ce vei face, Nouădegete?

Logen se uită pieziș spre copaci. Ideea de a o lua la fugă, fără să mai privească în urmă, părea destul de bună în acel moment. Uneori poate fi mai bine să trăiești cu frica de un lucru, decât să mori făcându-l, orice i-ar fi spus tatăl lui.

– Am mai fugit și înainte, mormăi el, și n-am făcut decât să alerg în cerc. Pentru mine, la capătul fiecărei cărări se află Bethod.

– Atunci, asta-i tot ce-am avut de vorbit, răspunse spiritul,

ridicându-se de lângă foc.

– Poate-o să ne mai vedem.

– N-aș crede. Magia se scurge din lume, iar ai mei dorm. Nu, n-aș crede. Chiar dacă-l învingi pe Temut, și nu cred c-ai să reușești.

– Un mesaj de speranță, hmm? pufni Logen. Norocul fie cu tine.

Spiritul se mistui din nou în întuneric, și nu se mai văzu. Nu-i urase lui Logen noroc. Nu-i păsa.

Autoritate

Era o întâlnire sumbră și deprimantă, chiar și pentru Consiliul Închis. Dincolo de ferestrele înguste, vremea era noroasă și mohorâtă, făgăduind furtuni care nu mai veneau și cufundând Camera Albă într-o întunecime friguroasă. Din când în când, rafale de vânt zgâlțâiau geamurile vechi, făcându-l pe Jezal să tresară și să se înfioare în roba lui tivită cu blană.

Expresiile posomorâte ale celor douăsprezece chipuri bătrâne nu-i prea încălzeau nici ele oasele. Lordul Mareșal Varuz stătea cu fălcile încleștate, pradă unei îndârjiri aspre. Lordul Șambelan Hoff își strângea în mână potirul ca un înecat care se agață de ultima scândură a bărcii. Înaltul Judecător Marovia se încrunta de parcă ar fi fost pe cale să pronunțe condamnarea la moarte a întregii adunări, inclusiv a lui proprie. Buza subțire a Arhilectorului Sult stătea răsfrântă tot timpul, în vreme ce ochii lui reci lunecau de la Bayaz la Jezal, apoi la Marovia, și din nou la Bayaz.

Întâiul dintre Magi însuși privea încruntat masa.

– Situația, te rog, Lord Mareșal Varuz.

– Situația, sincer vorbind, este cam neagră. Adua e în plin tumult. S-ar putea ca o treime din populație să fi și fugit deja. Blocada gurkiană face ca foarte puține produse să ajungă în piețe. S-au emis consemnuri, dar unii cetățeni profită totuși de ocazie ca să fure, să prade și să se revolte, în timp ce autoritățile sunt ocupate cu alte treburi.

Marovia clătină din cap, cu barba-i căruntă legănându-i-se ușor.

– Și nu ne putem aștepta decât ca situația asta să se degradeze tot mai rău, pe măsură ce gurkienii se apropie de oraș.

– Un lucru pe care-l fac cu viteza de câteva mile pe zi, precizează Varuz. Încercăm tot ce putem ca să le zădărnicim planurile, dar resursele noastre sunt limitate… Se prea poate ca, într-o săptămână, să fie la porțile orașului.

Se auziră câteva exclamații șocate și sudălmi șoptite, priviri

nervoase se îndreptară într-o parte și-n alta.

– Așa de curând? întrebă Jezal, cu glasul cam frânt.

– Mă tem că da, Maiestatea Voastră.

– Ce forțe au gurkienii? se interesă Marovia.

– Estimările sunt foarte variate. În prezent, însă… spuse Varuz, sugându-și îngrijorat dantura, se pare că au pe teren cel puțin cincizeci de mii de oameni.

Alte șuierături de aer tras în piept, și nu în ultimul rând dinspre Jezal.

– Așa de mulți…? mormăi Halleck.

– Și alți mii și mii debarcă zilnic lângă Keln, adăugă Amiralul Reutzer, fără să facă nimic pentru a le ridica moralul. Cu cea mai mare parte a marinei în drum spre Nord, pentru a aduce înapoi armata noastră după aventura de-acolo, nu avem nicio putere ca să-i oprim.

Nervos, Jezal își linse buzele. Pereții încăperii spațioase păreau să se strângă în jurul lor tot mai mult, de la un moment la altul.

Varuz și Reutzer avură un scurt schimb de priviri.

– Avem două regimente din Garda Regelui, unul pedestru și altul călare, vreo șase mii de oameni în total. Corpul Cenușiu, însărcinat cu apărarea Agriontului în sine, numără patru mii. Cavalerii Vestitori și din Gardă formează o elită de vreo cinci sute. În plus, mai sunt militarii necombatanți – bucătari, grăjdari, fierari și așa mai departe – care în caz de urgență pot fi înarmați…

– Cred că se califică, remarcă Bayaz.

– … plus încă vreo câteva mii, poate. Garda orașului ar putea fi de un oarecare folos, dar nu sunt nici pe departe militari profesioniști.

– Și cu nobilii cum e? vru să știe Marovia. Ajutorul lor unde e?

– Câțiva au trimis oameni, răspunse posac Varuz, alții numai regrete. Cei mai mulți… nici măcar atât.

– Se fofilează, clătină din cap Hoff. Brock a dat de înțeles că aceia care-l ajută vor avea parte de aur gurkian, iar cei care ne stau nouă alături vor primi milă gurkiană.

– Mereu a fost așa, se lamenta Torlichorm. Pe nobili nu-i interesează decât să le fie lor bine!

– Atunci, trebuie să deschidem armurăriile, spuse Bayaz, și să nu le menajăm conținutul. Trebuie să înarmăm fiecare cetățean care e-n stare să țină o armă-n mână. Să înarmăm ghildele lucrătorilor, ghildele meșteșugarilor și asociațiile veteranilor. Chiar și cerșetorii din șanțuri trebuie să fie gata de luptă.

Toate bune și frumoase, își spunea Jezal, dar nu prea-i venea să-și încredințeze viața unei legiuni de cerșetori.

– Când se întoarce Lordul Mareșal West cu armata?

– Dacă a primit ordinele ieri, va dura cel puțin o lună până să debarce și să fie gata să ne vină în ajutor.

– Ceea ce înseamnă că trebuie să rezistăm unui asediu de câteva săptămâni, mormăi Hoff, clătinând din cap; se aplecă spre Jezal și-i vorbi încet la ureche, ca și cum ar fi fost două școlărițe care-și destăinuiesc secrete: Maiestate, ar putea fi mai prudent să plecați din oraș, împreună cu Consiliul Închis. Să vă mutați guvernul mai la nord, în afara căii de înaintare a gurkienilor, unde campania se poate desfășura în mai mare siguranță. La Holsthrom, eventual, sau…

– În niciun caz, îl întrerupse sever Bayaz.

Jezal nu prea putea nega că ideea era destul de atrăgătoare. Insula Shabulyan părea, în acel moment, locul ideal ca să-și strămute guvernul, dar Bayaz avea dreptate. Pe Harod cel Mare nu prea l-ar fi încântat ideea unei retrageri și, din păcate, nici Jezal nu putea s-o accepte.

– Îi vom înfrunta pe gurkieni aici, declară el.

– Era o simplă sugestie, bombăni Hoff, simplă prudență…

Trecând peste el, Bayaz întrebă:

– Cum se prezintă apărarea orașului?

– În esență, avem trei linii defensive concentrice. Agriontul propriu-zis este, desigur, ultimul nostru bastion.

– Totuși, nu se va ajunge până acolo, nu? chicoti Hoff, cu prea puțină convingere.

Varuz preferă să nu răspundă.

– Zidul lui Arnault înconjoară cele mai vechi și mai importante zone ale orașului – Agriontul, Calea-de-Mijloc, docurile principale și piața Patru Colțuri, printre altele. Zidul lui Casamir reprezintă linia

de apărare exterioară – mai slab, mai scund, și mult mai lung decât al lui Arnault. Între ele se întind ziduri mai mici, ca spițele unei roți, împărțind cercul exterior al orașului în cinci cartiere, dintre care fiecare poate fi izolat, dacă-l capturează inamicul. Dincolo de Zidul lui Casamir există unele zone cu construcții, dar alea trebuie să fie abandonate imediat.

Bayaz își sprijini coatele pe marginea mesei, cu pumnii săi cărnoși strânși laolaltă.

– Dat fiind numărul și calitatea trupelor noastre, cel mai util ar fi să evacuăm cartierele exterioare ale orașului și să ne concentrăm eforturile în jurul perimetrului mult mai scurt și mai puternic al Zidului lui Arnault. Putem continua o acțiune de ariergardă în zonele exterioare, unde ne avantajează mai buna noastră cunoaștere a străzilor și a clădirilor…

– Nu, se opuse Jezal.

Bayaz îl privi nemulțumit.

– Maiestate?

Jezal, însă, refuză să se lase influențat. De câtva timp, îi era tot mai clar că, dacă-l lăsa pe Mag să aibă întotdeauna ultimul cuvânt, n-avea să mai scape niciodată de sub cizma lui. L-o fi văzut el pe Bayaz făcând un om să explodeze numai cu puterea gândului, dar știa că era improbabil să facă același lucru cu Regele Uniunii în fața Consiliului Închis, mai ales când le suflau în ceafă gurkienii.

– N-am de gând să predau fără luptă cea mai mare parte din capitala mea celui mai vechi dușman al Uniunii. Vom apăra Zidul lui Casamir, luptând pentru fiecare palmă de pământ.

Varuz aruncă o privire spre Hoff, iar șambelanul înălță abia vizibil sprâncenele.

– Ăă… desigur, Maiestate. Fiecare palmă de pământ.

Se lăsă o tăcere incomodă, neplăcerea Întâiului dintre Magi plutind peste tot grupul, la fel de grea ca norii de furtună de deasupra orașului.

– Inchiziția mea are ceva cu care să contribuie? întrebă Jezal cu un glas spart, străduindu-se să risipească tensiunea.

Ochii lui Sult îl măsurară cu răceală.

– Firește, Maiestate. Este bine cunoscut gustul gurkienilor pentru

intrigi. Nu avem nicio îndoială că între zidurile orașului Adua există deja spioni. Poate chiar și în Agriont. Toți cetățenii de origine kantică sunt acum internați. Inchizitorii mei lucrează zi și noapte în Casa Întrebărilor. Mai mulți spioni au și mărturisit deja.

Marovia pufni:

– Deci, ar trebui să credem că pasiunea gurkienilor pentru intrigi nu se extinde și la angajarea de agenți cu pielea albă?

– Suntem în război! șuieră Sult, aruncându-i Înaltului Judecător o privire ucigătoare. Însăși suveranitatea națiunii noastre este în pericol! N-avem timp pentru trăncănelile dumitale despre libertate, Marovia!

– Dimpotrivă, tocmai acum e timpul cel mai potrivit!

Cei doi bătrâni continuară să se dondănească, întinzând până la limită nervii tuturor celorlalți. Între timp, Bayaz se adâncise în scaun, cu brațele încrucișate pe piept, privindu-l pe Jezal cu o expresie calmă și gânditoare – care era, dacă se putea, și mai înfricoșătoare decât privirea lui încruntată. Jezal simțea cum îl apăsau tot mai greu grijile. Oricum ar fi privit lucrurile, era la un pas de a avea cea mai scurtă și mai dezastruoasă domnie din istoria Uniunii.

– Îmi pare rău că a trebuit să trimit după Maiestatea Voastră, ciripi Gorst, cu glăsciorul lui de fetiță.

– Desigur, desigur, răspunse Jezal, în timp ce bocănitul cizmelor lui lăcuite reverbera furios în jur.

– Fac și eu ce pot…

– Sigur că da.

Jezal deschise cu ambele mâini ușa dublă. Terez stătea așezată în mijlocul camerei aurite, cu spinarea dreaptă, privindu-l încruntată cu aerul acela trufaș care devenise insuportabil de familiar. Ca și cum Jezal ar fi fost o muscă în mâncare. Câteva doamne styriene ridicară capetele, apoi își văzură de treburile lor. Încăperea era plină de cufere și lăzi în care erau împachetate cu grijă haine. Se vedea limpede că Regina Uniunii se pregătea să plece din capitală, fără ca măcar să-și fi informat soțul.

Jezal scrâșni din dinți, care-l dureau deja. Era chinuit de un

Consiliu Închis neloial, de un Consiliu Deschis neloial și de o populație neloială. Iar otrăvitoarea lipsă de loialitate a soției sale era aproape imposibil de îndurat.

– Ce naiba-i asta?

– Eu și doamnele mele nu prea te putem ajuta în războiul tău cu Împăratul, replică Terez, întorcând calmă capul în altă parte. Ne întoarcem la Talins.

– Imposibil! șuieră Jezal. O armată gurkiană de mii și mii de oameni se apropie de oraș! Oamenii mei fug din Adua cârduri-cârduri, iar cei care rămân sunt cât pe ce să intre în panică! Plecarea ta acum ar avea cel mai prost efect! N-o pot permite.

– Maiestatea Sa nu e implicată în niciun fel, se răsti Contesa Shalere, venind spre el pe pardoseala lustruită.

Ca și cum n-ar fi avut destulă bătaie de cap cu regina, acum Jezal mai trebuia să le facă față și femeilor din suita ei.

– Uiți cu cine vorbești, mârâi el.

– Ba dumneata ești cel care uită! făcu un pas spre el contesa, cu o expresie de silă. Uiți că ești un fiu nelegitim, și sluțit de cicatrice pe…

Dosul palmei lui Jezal o plesni drept peste gura schimonosită, făcând-o să se împleticească înapoi, cu un smiorcăit câtuși de puțin elegant. Femeia se împiedică de poala rochiei și căzu pe jos, cu un pantof zburându-i din picior, până în colțul camerei.

– Sunt *Rege,* și mă aflu în palatul meu. Nu permit să mi se vorbească în felul ăsta de către o slujnică răzgâiată.

Tonul îi era sec și rece, și teribil de poruncitor. Parcă nici n-ar fi fost glasul lui – dar al cui ar fi putut să fie? Era singurul bărbat din cameră.

– Văd că am fost mult prea generos cu voi, și mi-ați luat mărinimia drept slăbiciune.

Cele unsprezece femei se holbau la el și la tovarășa lor căzută, care-și dusese o mână la gura plină de sânge.

– Dacă oricare dintre voi, scorpiilor, vrea să părăsească aceste ținuturi tulburi, îi voi aranja trecerea, ba chiar am s-o conduc personal în port, ca să-i urez călătorie sprâncenată. Dar dumneata, Maiestate, nu pleci nicăieri.

Terez sări de pe scaun, încruntată, cu tot trupul rigid.

– Brută fără inimă… începu ea, șuierător.

– Poate că amândoi dorim din tot sufletul să nu fie așa, dar suntem căsătoriți! mugi el, tăindu-i vorba. Ai avut tot timpul să vii cu obiecții față de ascendența mea, față de persoana mea sau oricare alt aspect al situației noastre, *înainte* de a deveni Regină a Uniunii! Disprețuiește-mă cât poftești, Terez, dar tu – nu – pleci – nicăieri!

Și le mătură pe cucoanele năucite cu o privire scârbită, după care se răsuci pe călcâiele cizmelor lăcuite și ieși cu pași mari din salon.

La naiba, da' rău îl mai durea capul!…

Cercul

Se crăpa de ziuă, o lumină slabă, cenușie, începând să contureze zidurile solemne ale Carleonului. Toate stelele păliseră de pe cerul încremenit, dar luna încă mai stătea suspendată deasupra copacilor, părând aproape destul de aproape pentru a trage în ea cu o săgeată.

West nu închisese ochii toată noaptea, plutind pe acele tărâmuri stranii ale tresăririlor dintre veghe și vis care urmează unei zile istovitoare. O vreme, după ce se dăduseră toate ordinele, stătuse la lumina unei lămpi, în întunecimea tăcută, scriindu-i o epistolă surorii lui. Ca să vomite scuze. Să-i ceară iertare. Mult timp, nici el nu putea spune cât, ținuse condeiul deasupra hârtiei, dar cuvintele pur și simplu refuzau să-i vină-n minte. Voise să-i vorbească despre tot ce simțea, dar când să scrie, nu mai simțea nimic. Tavernele calde din Adua, jocurile de cărți în curtea însorită… Zâmbetul strâmb al lui Ardee… Toate păreau să fi fost cu o mie de ani în urmă.

Nordicii erau deja ocupați, tăind de la rădăcină iarba din umbra zidurilor, în forma unui cerc cu diametrul de doisprezece pași. Țăcănitul foarfecelor amintea în chip ciudat de grădinarii din Agriont. Terenul pe care urma să aibă loc duelul, probabil. Locul unde, peste nu mai mult de o oră, două, avea să se hotărască soarta Nordului. Semăna foarte bine cu un ring de scrimă – atâta doar că în curând urma să fie împroșcat cu sânge.

– Un obicei barbar, mormăi Jalenhorm, vizibil cu gândul la același lucru.

– Serios? mârâi Pike. Chiar acum mă gândeam cât e de civilizat.

– Civilizat? Doi oameni care se căsăpesc unul pe altul în văzul mulțimii?

– Mai bine așa, decât să se măcelărească o mulțime întreagă. Rezolvarea unei probleme cu prețul vieții unui singur om? Ăsta-i un război încheiat cu bine, după părerea mea.

Jalenhorm se înfioră și-și suflă în mâinile făcute căuș.

– Totuși… Cam multe lucruri care să depindă de o luptă între doi oameni. Dacă Nouădegete pierde?

– Atunci, cred că Bethod va pleca liber de-aici, spuse West, nefericit.

– Dar a invadat Uniunea! A cauzat moartea a mii și mii de oameni! Merită să fie pedepsit!

– Oamenii rareori primesc ceea ce merită.

West se gândea la oasele Prințului Ladisla, care putrezeau în pustietate. Unele crime îngrozitoare rămân nepedepsite, ba chiar câteva, fără alt motiv decât capriciile sorții, sunt răsplătite peste măsură. Se opri în loc.

Un om stătea așezat de unul singur pe panta lungă, cu spatele spre oraș. Un om adus de spate, într-o haină roasă, atât de nemișcat și tăcut în lumina slabă a zorilor, încât West fusese cât pe ce să nu-l observe.

– Am să v-ajung din urmă, spuse el, abătându-se de pe cărare.

Iarba, acoperită cu o pătură palidă de promoroacă, scrâșnea încet sub cizmele lui, la fiecare pas.

– Trage-ți un scaun, îl pofti Nouădegete, cu aburii respirației învăluindu-i ușor chipul întunecat.

West se ghemui lângă el, pe pământul rece.

– Ești gata?

– Am mai făcut asta de zece ori până acum. Nu pot spune c-am fost vreodată gata. Nici nu știu dacă există vreun mod de a fi gata pentru așa ceva. Tot ce-am reușit a fost să stau jos și să aștept să treacă timpul, încercând să nu fac pe mine.

– Cred că ar fi jenant s-apari în cerc cu nădragii uzi.

– Mda. Totuși, mai bine așa, decât cu capul crăpat, aș zice.

Neîndoielnic. West auzise, desigur, multe istorisiri despre acele dueluri nordice. În Englia, unde crescuse, copiii își povesteau unii altora, pe șoptite, întâmplări sinistre. Totuși, nu prea avea idee cum se desfășurau.

– Cum merge treaba asta?

– Se desenează un cerc. În jurul lui stau oameni cu scuturi, jumate dintr-o tabără, jumate din cealaltă, și nu lasă pe nimeni să iasă până nu se termină. În cerc intră doi oameni. Cel care moare

acolo a pierdut. Doar dacă nu-i trece cuiva prin minte să fie milostiv. Totuși, azi nu prea văd întâmplându-se una ca asta.

La fel de neîndoielnic.

– Cu ce veți lupta?

– Fiecare dintre noi aduce câte ceva. Pot fi de toate. Pe urmă, se trage la sorți, și câștigătorul alege arma.

– Deci s-ar putea să lupți cu ce-a adus adversarul?

– Se prea poate. Pe Shama Inimă-de-Piatră l-am ucis cu propria lui sabie, și am fost împuns cu lancea pe care o adusesem ca să lupt cu Harding Ursuzul.

Își frecă abdomenul, ca și cum amintirea rănii încă l-ar mai fi durut.

– Oricum, că ești lovit cu sabia ta, că ești cu a altuia, cam tot aia e.

West își puse și el o mână pe pântece, îngândurat.

– Mda…

O vreme, stătură amândoi tăcuți.

– Aș vrea să-ți cer o favoare.

– Dă-i bătaie.

– Ați fi de acord să țineți scuturile pentru mine, tu și prietenii tăi?

– Noi?

West se uită spre carlii de la umbra zidului, clipind din ochi. Scuturile lor rotunde păreau destul de grele pentru a fi ridicate, darămite să mai poată fi și folosite bine.

– Ești sigur? În viața mea n-am ținut unul din alea.

– Așa o fi, dar știți de partea cui sunteți. Printre ăia n-au mai rămas mulți oameni în care să am încredere. Cei mai mulți încă mai încearcă să se lămurească pe cine urăsc mai tare, pe mine sau pe Bethod. E de-ajuns unul singur să-mi dea un brânci când trebuie să mă țin bine pe picioare, sau să mă lase să cad când am nevoie de sprijin. Și atunci, s-a zis cu noi. Începând cu mine.

West își umflă obrajii.

– O să facem tot ce putem.

– Bine. Bine…

Tăcerea glacială se prelungi din nou. Peste colinele cenușii și copacii negri, luna cobora încet, tot mai palidă.

– Ia spune-mi, Furiosule – crezi că un om trebuie să plătească pentru lucrurile pe care le-a făcut?

West ridică brusc privirea, prin minte fulgerându-i gândul irațional și bolnăvicios că Nouădegete se referea la Ardee, sau la Ladisla, sau la amândoi. Cu siguranță, ochii nordicului păreau să lucească acuzator în lumina slabă, dar imediat West simți că valul de teamă începea să scadă. Nouădegete vorbea despre sine însuși, desigur, așa cum face oricine întotdeauna, când are ocazia. În ochii lui se citea vinovăția, nu acuzațiile. Fiecare om are propriile lui greșeli care-l urmăresc.

– Poate, răspunse el, dregându-și glasul. Uneori. Nu știu. Cred că toți am făcut lucruri pe care le regretăm.

– Mda, replică Nouădegete. Așa se pare.

Rămaseră tăcuți, privind cum lumina se revărsa încet pe tot cerul.

– Să mergem, șefule! șuieră Dow. Hai naibii să mergem!

– Am să zic eu când! replică răstit Copoiul, dând la o parte din drum crengile umede de rouă, pentru a privi spre zidurile aflate la vreo sută de pași, dincolo de o pajiște jilavă. Acuma-i prea multă lumină. O s-așteptăm să mai coboare un pic luna aia nenorocită, și pe urmă tragem o fugă.

– Mai întuneric de-atâta n-o să se facă! Lui Bethod nu i-au putut rămâne prea mulți oameni, după ce-am omorât atâția în munți, și-are-o grămadă de ziduri. Stau ăia acolo răsfirați, ca firele de păianjen.

– E de-ajuns unul ca să…

Și Dow o luă la goană peste câmpie, la fel de vizibil pe iarba netedă ca un rahat pe zăpadă.

– Căca-m-aș! șuieră Copoiul, neputincios.

– Mhm, mormăi și Ursuzul.

Nu puteau face altceva decât să privească, așteptând ca Dow să fie împănat cu săgeți. Așteptând strigătele, torțele aprinse și semnalele de alarmă, pentru ca totul să se ducă direct la căcăstoare. Apoi, Dow străbătu ultima parte a povârnișului și dispăru în umbra de sub zid.

– A reușit, constată Copoiul.

– Mhm, făcu iar Ursuzul.

Ar fi trebuit să se bucure, dar Copoiului nu-i prea venea să râdă. Acum trebuia să-și adune și el curajul ca să alerge, și nu avea același noroc ca al lui Dow. Îl privi pe Ursuz, iar acesta ridică din umeri. Se repeziră amândoi dintre copaci, tropăind pe iarba moale. Ursuzul avea picioare mai lungi și începea s-o ia înainte. Pământul era mult mai afânat decât crezuse Copoiul…

– Îh!

Piciorul i se scufundă până la gleznă și se prăvăli plescăind într-o băltoacă, alunecând pe burtă. Se ridică, gâfâind înfrigurat, și fugi mai departe, cu cămașa udă lipită de piele. Urcă împleticit panta până la baza zidurilor, unde se aplecă suflând greu și scuipând iarbă, cu mâinile proptite pe genunchi.

– Se pare c-ai tras o căzătură, șefule, zâmbi Dow, arătându-și curba albă a dinților în penumbră.

– Nebun nenorocit! șuieră Copoiul, cu pieptul înfrigurat începând să i se înfierbânte. Puteai să ne omori pe toți!

– A, mai avem timp.

– Șșt, le făcu semn Ursuzul să tacă.

Copoiul se strânse lângă zid, cu furia înăbușită de îngrijorare. Auzea oameni mișcându-se pe deasupra și văzu lucirea unei lămpi așternându-se încet în jos, pe perete. Așteptă nemișcat, fără alt sunet decât respirația înceată a lui Dow, alături, și bătăile propriei inimi, până când cei de deasupra își văzură de drum și se lăsă din nou liniștea.

– Zi c-asta nu ți-a pus sângele-n mișcare, șefule, șopti Dow.

– Bine că nu ni l-a făcut să țâșnească.

– Și acum?

Copoiul scrâșni din dinți, în timp ce încerca să-și șteargă noroiul de pe față.

– Acuma, așteptăm.

Logen se ridică în picioare, scuturându-și roua de pe pantaloni, și trase adânc în piept aerul rece. Nu mai încăpea nicio îndoială că soarele răsărise. O fi fost el ascuns la est, dincolo de Colina lui Skarling, dar turnurile înalte și negre de deasupra aveau marginile

aurite, norii subțiri din înaltul bolții deveneau trandafirii pe dedesubt, iar cerul rece dintre ei se făcea tot mai albastru.

– Mai bine s-o faci, șopti Logen printre dinți, decât să trăiești cu teama de ea.

Își amintea că așa-i spusese tatăl lui. I-o spusese în sala afumată, cu lumina focului unduindu-i-se peste chipul ridat, legănându-și degetul prelung. Logen își mai amintea și că el însuși i-o spusese fiului său, zâmbind lângă râu, în timp ce-l învăța să pescuiască. Și tatăl, și fiul, amândoi morți de-acum, țărână și scrum. Nimeni n-avea s-o mai învețe de la Logen, după ce el nu mai era. Nimeni n-avea să-i simtă prea mult lipsa. La o adică, însă, cui îi păsa? Nimic nu contează mai puțin decât ce cred oamenii despre tine după ce te-ai întors în țărână.

Strânse degetele pe mânerul sabiei Creatorului, simțind cum crestăturile îi gâdilau palma. O trase din teacă și o ținu atârnată, în timp ce-și răsucea umerii și-și smucea capul într-o parte și-n alta. Mai inspiră o dată aerul rece, îl expiră și porni în sus, prin mulțimea care se adunase în jurul porții, într-un semicerc larg. O echipă mixtă de carli ai Copoiului și deleni de-ai lui Crummock, plus câțiva soldați ai Uniunii care primiseră învoire ca să se uite cum se omorau unul pe altul nordicii nebuni. Unii îl strigară în timp ce trecea, cu toții știind că de lupta aceea depindeau mai multe vieți decât a lui Logen.

– E Nouădegete!

– Sângerosul-Nouă!

– Pune-i capăt!

– Omoară-l pe nemernic!

Cei pe care Logen îi alesese ca să îl susțină își luaseră scuturile și stăteau solemni, grupați strâns lângă zid. West era unul dintre ei, alături de Pike, Tichie Roșie și Fior. Logen se întrebă dacă nu cumva greșise cu cel din urmă, dar îi salvase viața în munți, ceea ce ar fi trebuit să însemne totuși ceva. Fie și doar un fir subțire de care să-ți atârne pielea, dar tot era mai mult decât nimic. Viața lui spânzura de-un fir de când se știa.

Crummock-i-Phail i se alătură, cu scutul său uriaș părând neînsemnat pe brațul musculos și cealaltă mână rezemată pe burta

cât toate zilele.

– Abia aștepți, vasăzică, Sângerosule-Nouă? Că io, unu', da – pot să-ți zic!

Mâini îl băteau pe umeri, glasuri strigau încurajări, dar Logen nu spunea nimic. Nu se uita nici la stânga, nici la dreapta, în timp ce pășea în cercul cu iarba tunsă. Simți oamenii adunându-se în spatele lui, îi auzi punându-și scuturile în semicerc la marginea ierbii scurte, cu fața spre porțile Carleonului. Mai în spate se înghesuia mulțimea. Șușotind. Încercând să vadă cât mai bine. Acum nu mai putea da înapoi, de-atâta lucru era sigur. Dar, în fond, niciodată nu putuse. Toată viața, se îndreptase numai spre acest loc. Logen se opri, în mijlocul cercului, și ridică privirea spre metereze.

– A răsărit soarele! mugi el. Hai să-ncepem!

Nu-i răspunse decât tăcerea, în timp ce ecourile se stingeau, iar vântul rostogolea pe iarbă câteva frunze uscate. O tăcere destul de lungă pentru ca Logen să înceapă a spera că n-avea să-i răspundă nimeni. Că toți fugiseră cumva în timpul nopții și nu mai urma niciun duel.

După care, pe ziduri începură să apară capete. Unul ici, altul colo, apoi un șir întreg, întinzându-se deasupra parapetului cât vedeai cu ochii, în ambele direcții. Sute de oameni – luptători, femei, chiar și copii ținuți pe umeri. Toată lumea din oraș, după câte se părea. Un scrâșnet metalic, un trosnet de lemne, și porțile înalte se deschiseră încet, lăsând să se reverse printre ele lumina soarelui care răsărea, tot mai orbitoare, pe măsură ce deschizătura se lărgea. Două șiruri de oameni ieșiră în pas alergător. Carli, numai chipuri aspre și păr încâlcit, cu zalele grele zornăind și pe brațe cu scuturile pictate.

Logen îi cunoștea pe câțiva. Unii dintre cei mai apropiați ai lui Bethod, care fuseseră cu el de la început. Cu toții, oameni duri, care ținuseră scuturile și pentru Logen, nu o dată, pe vremuri. Își formară propriul semicerc, închizând tot perimetrul. Un perete de scuturi – fețe de animale, copaci și turnuri, ape curgând, securi încrucișate, toate zgâriate și ciuntite într-o sută de bătălii. Și toate, întoarse spre Logen. O cușcă de oameni și lemn, din care singura ieșire posibilă era ucigând. Sau murind, desigur.

În arcada luminoasă se contură o formă neagră. Arăta ca un om, dar era mai înalt, părând să umple toată poarta, până la piatra de boltă. Logen auzi pași. Pași grei, bubuind ca barosul pe nicovală. Îl cuprinse o teamă ciudată. Un soi de panică pe negândite, ca și cum s-ar fi trezit din nou prins sub zăpadă. Se străduí să nu se uite peste umăr, la Crummock, făcu un efort să privească înainte, spre campionul lui Bethod care ieșea în lumina zorilor.

– Pe toți morții nenorociți… șopti Logen.

În primul moment, crezu că arăta atât de mare din cauza vreunui efect al luminii, Tul Duru Capdetunet era un ticălos uriaș, nu încăpea nicio îndoială, destul de mare ca unii să-l numească gigant. Dar tot arăta ca un om. Fenris Temutul fusese clădit pe-o asemenea scară, încât părea să fie altceva. Din alt neam. Un gigant, într-adevăr, ieșit din vechile povești și plămădit din carne și oase. Multă carne, și oase cât toate zilele.

În timp ce mergea, își clătina capul într-o parte și-n alta, schimonosit. Pe buze avea un rânjet crud, iar ochii ba-i sticleau, ba i se bulbucau. O jumătate a trupului său era albastră. Altfel nu s-ar fi putut spune. O linie trasă vertical, pe mijloc, îi despărțea pielea albastră de cea palidă. Enormul său braț drept era alb. Stângul devenise albastru, de la umăr până-n vârful degetelor imense. În mâna aceea ținea un sac care se legăna înainte și-napoi la fiecare pas, umflat de parcă ar fi fost plin cu ciocane.

Vreo doi dintre purtătorii de scuturi ai lui Bethod se feriră din calea lui. Pe lângă el, arătau ca niște copii și se strâmbau de parcă moartea însăși le-ar fi suflat în ceafă. Temutul păși în cerc, iar Logen văzu semnele albastre scrise pe el, întocmai așa cum îi spusese spiritul. Simboluri sucite, mâzgălite pe toată partea lui stângă – pe mână, pe braț, pe față, chiar și pe buze. Cuvintele lui Glustrod, scrise în Vechiul Timp.

Temutul se opri la câțiva pași distanță, iar din el păru să se reverse o groază bolnăvicioasă peste toată mulțimea amuțită. Logen avu senzația că o mare greutate îl apăsa pe piept, storcându-i curajul din trup. Sarcina însă era destul de simplă, în felul ei. Dacă latura vopsită a Temutului nu putea fi vătămată, lui Logen nu-i rămânea decât să i-o ciopârțească pe cealaltă – și cât mai adânc.

Bătuse niște oameni destul de duri, în cerc. Zece dintre cei mai puternici ticăloși din Nord. Ăsta nu era decât unul în plus. Sau, cel puțin, așa încerca să-și spună.

– Unde-i Bethod?

Voise să pună întrebarea răcnind sfidător, dar se auzi ca un cârâit uscat.

– Pot să mă uit cum mori și de-aici, de sus!

Regele Nordicilor stătea pe creneluri, deasupra porții deschise, ferchеș și încântat, cu Palid-ca-Zăpada și câțiva paznici alături. Dacă-i fusese greu să doarmă noaptea, Logen n-avea de unde să știe. Briza dimineții îi flutura părul și blana deasă de pe umeri, soarele făcea să-i strălucească lanțul de aur și să scânteieze diamantul de pe frunte.

– Mă bucur că ai venit! Mă temeam să nu fi dat bir cu fugiții!

Scoase un oftat nepăsător, care formă aburi în aerul rece.

– E dimineață, cum spuneai. Hai să începem.

Logen privi în ochii bulbucați, sticloși, nebuni ai Temutului, și înghiți în sec.

– Ne-am adunat aici ca să asistăm la o provocare! tună glasul lui Crummock. O provocare pentru a pune capăt războiului ăstuia și a plăti sângele vărsat între Bethod, care s-a apucat să-și zică Regele Nordicilor, și Furiosul, care vorbește din partea Uniunii. Dacă Bethod câștigă, asediul încetează și Uniunea pleacă din Nord. Dacă-nvinge Furiosul, atunci porțile Carleonului se vor deschide, și Bethod stă la cheremul lui. Adevăr grăit-am?

– Așa e, răspunse West, cu glasul abia auzit în tot acel spațiu deschis.

– Mda, făcu Bethod un semn plictisit cu mâna, sus pe ziduri. Ai zis-o, grasule.

– Atunci, să v-auzim numele, campionilor! strigă Crummock. Și strămoșii!

Logen făcu un pas înainte. Era un pas dificil, ca și cum ar fi trebuit să înfrunte un vânt puternic, dar îl făcu oricum, lăsându-și capul pe spate și privindu-l pe Temut drept în fața lui hidoasă.

– Sunt Sângerosul-Nouă, iar oamenii pe care i-am ucis nu au număr.

Cuvintele îi ieșiră pe gură încete, moarte. Nici urmă de mândrie nu se simțea în glasul lui sec, dar nici de teamă. Era un fapt simplu și rece. Rece ca iarna.

– Zece provocări am înfruntat, și le-am câștigat pe toate. În acest cerc, i-am bătut pe Shama Inimă-de-Piatră, Rudd Treicopaci, Harding Ursuzul, Tul Duru Capdetunet, Dow cel Negru și alții pe lângă el. Dacă i-aș înșira pe Oamenii Numiți pe care i-am trimis înapoi în țărână, am sta aici până mâine la răsăritul soarelui. Nu e om, în tot Nordul, care să nu-mi știe lucrarea.

Pe chipul gigantului nu se zări nicio schimbare. Sau, cel puțin, nimic mai mult decât de obicei.

– Numele meu este Fenris Temutul. Toate izbânzile mele sunt în trecut.

Își ridică mâna pictată, strângând degetele uriașe, iar tendoanele enormului antebrat albastru i se umflară ca niște rădăcini noduroase de copaci.

– Cu aceste semne, marele Glustrod m-a însemnat dintre aleșii lui. Cu această mână, am dărâmat statuile din Aulcus. Acum ucid oameni mărunți, în războaie mărunte.

Logen îi sesiză o mică ridicare a umerilor masivi.

– Așa stau lucrurile.

Crummock îl privi pe Logen, înălțând sprâncenele.

– Atunci, e-n regulă. Ce arme ați adus pentru luptă?

Logen ridică sabia grea, făurită de Kanedias pentru războiul său împotriva Magilor, și o ținu în lumină. O fâșie de metal mat, al cărei tăiș lucea slab în lumina palidă a răsăritului.

– Lama asta.

O înfipse în pământ, între ei, lăsând-o acolo.

Temutul își aruncă jos sacul, care se deschise. Înăuntru se găseau plăci negre mari, cu țepi și ținte, zgâriate și îndoite.

– Armura asta.

Logen privi maldărul de fiare închise la culoare și-și linse dinții. Dacă Temutul câștiga tragerea la sorți, putea să ia sabia și să-l lase pe Logen cu o grămadă de platoșe mult prea mari pentru el, care nu-i foloseau la nimic. Și atunci, ce putea să facă? Să se ascundă sub armură? Nu-i mai rămânea decât să spere că norocul mai era de

partea lui pentru câteva minute.

– În regulă, frumoșilor, își rezemă Crummock scutul de pământ, ținându-l de margine. Pictat sau simplu, Nouădegete?

– Pictat.

Crummock învârti pavăza, care începu să se rotească. Se-nvârtea și se tot învârtea – pictat, simplu, pictat, simplu… Speranță și deznădejde, la fiecare întorsătură. Apoi, lemnul începu să încetinească, să se clatine pe muchie… Și căzu, cu partea simplă în sus și chingile tresăltând.

Halal noroc.

Crummock se strâmbă. Ridică privirea spre gigant.

– Alege, malacule.

Temutul apucă sabia Creatorului și o smulse din pământ. În mâna lui monstruoasă, arăta ca o jucărie. Ochii bulbucați i se rostogoliră spre Logen, iar gura mare se strâmbă într-un zâmbet. Aruncă sabia, care căzu la picioarele lui Logen, în noroi.

– Ia-ți cuțitașul, prichindelule.

Sunetul glasurilor ridicate plutea subțire în vânt.

– În regulă, șuieră Dow, mult prea tare pentru nervii Copoiului, hai că-ncep!

– Aud și eu că-ncep! se răsti încet Copoiul, încolăcind frânghia în cercuri largi, gata s-o arunce.

– Cu aia știi ce ai de făcut? M-aș bucura să n-o arunci peste mine.

– Zău?

Copoiul legănă puțin ancora cu gheare, înainte și-napoi, cumpănindu-i greutatea.

– Mă gândeam doar că, dacă n-o-nfig în zidul ăla, căpățâna ta umflată ar fi ținta cea mai bună.

O roti în cerc, apoi într-un cerc și mai larg, lăsând o parte din frânghie să-i alunece prin mână, după care își luă avânt complet și o azvârli. Ancora zbură în sus, lin de tot, cu funia descolăcindu-se după ea, și trecu peste metereze. Copoiul se strâmbă, când o auzi clănțănind pe pasarelă, dar nu apăru nimeni. Trase de frânghie. Alunecă puțin în jos, apoi ancora se prinse și rămase neclintită ca stânca.

– Din prima, remarcă Ursuzul.

Copoiul dădu din cap, aproape nevenindu-i nici lui să creadă.

– Care-s sorții? Cine urcă primul?

Dow îi rânji.

– Cine ține de funie, cre' că.

În timp ce începea să se cațere, Copoiul descoperi că număra în gând toate felurile în care un om ar fi putut muri escaladând acel perete. Aluneca ancora, și cădea. Se destrăma frânghia, se rupea – și cădea. Cineva văzuse ancora și îl aștepta să ajungă destul de sus, înainte de a tăia funia. Sau îl așteptau să ajungă sus de tot, înainte de a-i tăia lui beregata. Sau tocmai chemau o duzină de namile care să-l ia prizonier pe idiotul care încerca să sară zidul în propriul lui oraș.

Cizmele i se frecau de pietrele aspre, cânepa îi rodea palmele, brațele-i ardeau de efort, și-n tot acel timp se chinuia să gâfâie cât mai încet. Crenelurile se apropiau tot mai mult, și mai mult… și ajunse. Își agăță degetele de margine și se uită pe deasupra. Pasarela era goală, în ambele direcții. Trecu peste parapet, scoțându-și cuțitul, pentru orice eventualitate. Vorba ceea, niciodată nu poți avea prea multe cuțite. Se asigură că ancora era bine prinsă, apoi se aplecă, îl văzu jos pe Dow uitându-se spre el, în timp ce Ursuzul ținea funia în mâini și un picior pe zid, gata să se urce. Copoiul îi făcu semn să vină, îl privi cum pornea, punând o mână deasupra alteia, în timp ce Dow ținea de capătul frânghiei ca să nu se bălăngăne. Nu peste mult, ajunse la jumătate…

– Ce naiba…

Copoiul întoarse brusc capul spre stânga. Nu departe se aflau doi thralli, care tocmai ieșiseră pe zid dintr-o ușă a celui mai apropiat turn. Se holbau la el, el se holba la ei, și părea să treacă o veșnicie.

– I-o funie-aicea! strigă Copoiul, agitându-și cuțitul, ca și cum s-ar fi pregătit să taie frânghia. Un nemernic încearcă să se urce pe zid!

– Pe toți morții! veni unul în fugă, aruncând o privire în jos, spre Ursuzul care se legăna pe funie. Uite-l c-acuma vine!

Celălalt își scoase sabia.

– Nu-ți face griji, rânji el, ridicând-o, gata să reteze frânghia; în clipa următoare, se opri. Auzi? Da' de ce ești plin tot de noroi?

Copoiul îl înjunghie în piept, lovind cu toată puterea, de două ori.

– Iiiiiii! chițăi thrallul, cu chipul schimonosit, apoi căzu cu spatele peste un crenel, scăpându-și sabia peste parapet. Camaradul său atacă, ridicând o ghioagă uriașă. Copoiul reuși s-o evite, dar thrallul se năpusti în el și-l doborî pe spate, lovindu-l cu capul de pietre.

Ghioaga se rostogoli la distanță, pe când cei doi se luau la trântă, thrallul lovind cu pumnii și picioarele, în timp ce Copoiul încerca să-l strângă de gât, pentru a-l împiedica să strige. Se rostogoliră într-o parte, apoi în cealaltă, se ridicară cu greu pe picioare și continuară să se clatine pe pasarelă. Thrallul reuși să-și strecoare umărul la subsuoara Copoiului și-l împinse spre creneluri, încercând să-l răstoarne pe deasupra.

– Căca-m-aș… icni Copoiul, când picioarele i se desprinseră pe pietre.

Își simțea fundul frecându-se de zidărie, dar se ținea din răsputeri cu mâinile de beregata celuilalt, tăindu-i respirația. Se mai săltă cu încă un deget, simți cum capul îi era împins cu forța pe spate. Acum stătea într-un echilibru precar, gata să basculeze peste parapet.

– Jos cu tine, lăbarule! horcăi thrallul, smulgându-și gâtul din mâinile Copoiului și împingându-l și mai mult, jos cu…

Făcu ochii mari. Se împletici înapoi, cu o săgeată înfiptă în coaste.

– O, nu…

Alta îi străpunse gâtul, iar omul mai făcu un pas împleticit, gata să cadă de pe zid, Copoiul îl apucă de braț, trăgându-l înapoi pe pasarelă, unde-l ținu până-și dădu ultima suflare.

Când termină, se ridică și rămase aplecat peste cadavru, suflând greu. Ursuzul veni grăbit, aruncând o privire prin jur ca să se asigure că nu mai apărea nimeni.

– În regulă?

– Măcar o dată… Măcar o dată aș vrea să-mi vină ajutoru' înainte s-ajung la un pas de moarte.

– Mai bine-așa decât după.

Avea oarecum dreptate – trebuia să recunoască. Copoiul îl privi pe Dow cum se sălta peste metereze, ajungând pe pasarelă. Thrallul

înjunghiat de Copoi încă mai respira, cu ultimele puteri, așezat lângă ancoră. Dow îi zbură o bucată din țeastă cu securea, din mers, nepăsător de parcă ar fi tăiat lemne.

Apoi, clătină din cap:

– Vă las și io singuri cât să-mi trag răsuflarea, și uite ce sentâmplă. Doi morți, hai?

Se aplecă, își vârî două degete în găurile făcute de cuțitul Copoiului, după care le scoase și-și mânji cu sânge un obraz, rânjind.

– Ce-ați zice voi că putem să facem cu doi morți?

Temutul părea să umple tot cercul, cu o parte a trupului dezgolită și albastră, iar cealaltă împlătoșată în fier negru, ca un monstru scăpat din legende. Logen nu avea unde să se ascundă de pumnii lui enormi, n-avea unde să scape de groaza pe care i-o stârnea. Scuturile se ciocneau cu zgomot, oamenii răcneau și mugeau, o mare de chipuri tulburi, deformate de furie nebunească.

Logen dădea ocol cercului, peste iarba tunsă, încercând să se miște cât mai agil. O fi fost el mai scund, dar era mai iute și mai isteț. Sau, cel puțin, așa spera. Trebuia să fie, altfel țărâna-l aștepta. Să se miște încontinuu, să se ferească, să fenteze, să stea la distanță și să pândească momentul. Și, mai presus de orice, să nu se lase lovit. Să nu fie lovit, asta era cel mai important.

Gigantul se repezi asupra lui ca de niciunde, cu pumnul tatuat ca o pată albastră cețoasă. Logen se aruncă într-o parte, dar lovitura tot îi șterse obrazul și-l nimeri în umăr, trimițându-l de-a berbeleacul. Atâta despre a nu se lăsa lovit. Un scut, nu unul de-al oamenilor lui, îl împinse din spate, iar Logen se împletici în partea cealaltă, cu capul smucindu-i-se înainte. Căzu pe burtă, aproape tăindu-se în propria lui sabie, se rostogoli disperat într-o parte și văzu cizma uriașă a Temutului căzând ca un baros, împrăștiind pământul din locul unde-i fusese capul cu-o clipă înainte.

Se adună pe picioare tocmai la timp ca să vadă mâna albastră venind iar spre el. Aplecându-se pe sub ea, dădu o lovitură spre pielea tatuată a Temutului, din mișcare. Sabia Creatorului se înfipse adânc în coapsa gigantului, ca o cazma în pământ. Piciorul uriaș se

îndoi, iar omul căzu într-un genunchi. Ar fi trebuit să fie o lovitură mortală, retezându-i venele principale, dar abia dacă țâșni atâta sânge cât de la o zgârietură la bărbierit.

Oricum, dacă una nu-ți reușește, încerci alta. Cu un răget, Logen lovi spre capul pleșuv al Temutului. Lama zăngăni pe armura brațului drept, ridicat în ultima clipă. Zgârie metalul negru și alunecă mai departe, fără niciun efect, mușcând pământul cu o mișcare care trimise vibrații prin mâinile lui Logen.

– Ooof!

Genunchiul Temutului i se înfipse în burtă, îndoindu-l de mijloc. Împleticit, lui Logen îi veni să tușească, dar nu mai avea aer în piept. Gigantul se săltase deja din nou pe picioare și-și lua avânt cu brațul împlătoșat, strângând pumnul ca un bulgăre de fier mare cât un cap omenesc. Logen sări într-o parte, rostogolindu-se pe iarba scurtă, în timp ce simțea pe lângă el curentul de aer stârnit de lovitură. Pumnul de fier lovi scutul în fața căruia stătuse, făcându-l țăndări, iar omul din spatele lui se prăbuși la pământ, cu un vaiet.

Se părea că spiritul avusese dreptate. Partea cu semne albastre nu putea fi rănită. Logen se chirci, așteptând ca durerea ce-i sfâșia stomacul să treacă atâta cât să poată respira, în timp ce încerca să se gândească la vreo nouă tactică, fără a-i veni vreo idee. Temutul își întoarse spre el chipul hâd. În spatele lui, pe jos, omul căzut scâncea sub resturile scutului. Cam fără tragere de inimă, carlii dintr-o parte și alta strânseră rândurile, pentru a astupa spărtura.

Uriașul făcu un pas încet înainte, iar Logen făcu un pas chinuit înapoi.

– Încă viu… șopti el.

Pentru cât timp, însă, ar fi fost greu de spus.

West nu mai fusese în viața lui așa de speriat, așa de însuflețit, așa de viu. Nici chiar când câștigase Turnirul, cu toată Piața Mareșalilor ovaționându-l. Și nici când luase cu asalt zidurile Ulriochului și năvălise, din praf și haos, la lumina soarelui.

Pielea îl furnica de speranță și oroare. Mâinile-i tresăreau neputincioase la fiecare mișcare a lui Nouădegete. De pe buze i se desprindeau sfaturi fără rost și încurajări mute. Lângă el, Pike și

Jalenhorm se înghionteau, se împingeau, strigau cu glasuri răgușite, iar în spatele lor mulțimea urla, căznindu-se să vadă totul. Cei de pe ziduri se aplecau zbierând și agitându-și pumnii prin aer. Cercul de oameni se unduia odată cu mișcările luptătorilor, fără să stea nemișcat o clipă, umflându-se și turtindu-se după cum cei doi campioni înaintau sau se retrăgeau.

Și aproape de fiecare dată, până acum, cel care se retrăgea era Nouădegete. Ditamai bruta de om, în comparație cu aproape oricine, părea mărunțel, slab și fragil, în compania aceea înspăimântătoare. Pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, se întâmpla acolo ceva foarte ciudat. Ceva ce West nu putea numi decât vrajă. Răni mari, mortale, se închideau sub ochii lui pe pielea albastră a Temutului. Ăla nu era om. Nu putea fi decât un diavol și, ori de câte ori se apropia de el, West simțea câte un val de groază, ca și cum s-ar fi aflat la marginea iadului.

Se strâmbă, când Nouădegete căzu neputincios peste scuturile din partea opusă a cercului. Temutul își ridică pumnul împlătoșat pentru a-i da o lovitură care sigur ar fi putut face piftie o țeastă. Nimeri însă în gol. Logen se smucise în ultima clipă, scăpând ca prin urechile acului de pumnul de fier. Sabia lui grea despică aerul, pentru a ricoșa din armura de pe umărul Temutului cu un dangăt răsunător. Gigantul se clătină înapoi, iar Nouădegete îl urmă, cu cicatricele palide întinse pe chipul rigid.

– Da! șuieră West, în timp ce oamenii din jurul lui răcneau aprobator.

Următoarea lovitură scârțâi pe platoșele gigantului, lăsând o zgârietură prelungă și lucitoare, după care smulse un bulgăre mare din pământ. Ultima mușcă adânc din coastele pictate, făcând să țâșnească o jerbă cețoasă de sânge, iar uriașul își pierdu echilibrul. West căscă larg gura, când umbra imensă se așternu peste el. Temutul se prăbuși peste scutul său ca un copac tăiat, făcându-l pe West să cadă în genunchi sub greutatea lui strivitoare, cu stomacul întorcându-i-se pe dos de silă și groază.

În clipa aceea, văzu. Una dintre cataramele armurii pline de ținte și țepi, aflată chiar sub genunchiul gigantului, se afla la câteva degete distanță de mâna sa liberă. În acel moment, nu se putu gândi

decât la faptul că Bethod putea să scape, după toți morții pe care-i lăsase în urma lui, împrăștiați în lungul și-n latul Engliei. Scrâșni din dinți și înhăță capul curelei de piele, groasă cât o cingătoare. Trase de ea, în timp ce Temutul își ridica din nou trupul masiv. Cu un clănțănit, catarama se desfăcu, iar jambiera se desprinse când piciorul lovi iar în pământ, în timp ce brațul uriașului se repezea să-l mai trimită pe Nouădegete de-a rostogolul cu încă o lovitură.

West se ridică greoi, deja regretându-și enorm impulsivitatea. Aruncă o privire prin jur, în căutarea vreunui semn că-l văzuse cineva, dar toți ochii stăteau ațintiți asupra celor doi luptători. Acum, i se părea un sabotaj mărunt și răutăcios, care n-ar fi putut rezolva nimic – decât să-i aducă moartea, desigur. Era un lucru pe care-l știuse încă din copilărie. Lasă-te prins trișând într-un duel nordic, și-au să-ți cresteze pe trup crucea însângerată, ca să-ți smulgă măruntaiele.

– Aaaa…!

Logen se smulse din calea pumnului împlătoșat, clătinându-se spre dreapta, în timp ce pumnul celălalt, cel albastru, i se repezea drept în față; sări la stânga când mâna de fier veni iar spre el, alunecă și fu cât pe ce să cadă. Oricare dintre toate acele lovituri fusese destul de puternică pentru a-i zbura capul. Văzu brațul pictat luându-și avânt și scrâșni din dinți în timp ce se ferea de alt pumn năprasnic al Temutului, deja balansând sabia și ridicând-o.

Tăișul reteză dintr-o lovitură antebrațul albastru, chiar sub cot, azvârlindu-l de-a dura prin cerc, urmat de un șuvoi de sânge. Logen trase aer în pieptul care-i ardea și ridică sabia Creatorului cât mai sus, pregătindu-se pentru un ultim efort. Ochii Temutului se rostogoliră spre lama cenușie, cu luciu mat. Capul îi zvâcni într-o parte, iar sabia i se înfipse adânc în craniul vopsit, împroșcând cu stropi de sânge și despicându-i țeasta până la sprânceană.

Cotul în armură al gigantului îl izbi pe Logen în coaste, aproape ridicându-l de la pământ, și-l aruncă prin cerc cu picioarele zbătându-i-se prin aer. Ricoșă dintr-un scut și căzu pe burtă. Rămase acolo, scuipând țărâna din gură, în timp ce lumea se învârtea în jurul lui ca prin ceață.

Cu o strâmbătură de durere, se săltă în sus, clipind ca să-și limpezească ochii plini de lacrimi, și încremeni.

Cu sabia încă înfiptă adânc în cap, Temutul mergea spre antebrațul smuls. Îl ridică și și-l lipi de ciotul care nu mai sângera, îl răsuci la dreapta, la stânga, și-i dădu drumul. Acum brațul îi era din nou întreg, cu șirul literelor coborând neîntrerupt de la umăr până la încheietura mâinii.

Oamenii din jurul cercului amuțiră. Gigantul își mișcă un moment degetele albastre, apoi ridică mâna și apucă de plăsele sabia Creatorului. O întoarse într-o parte și-n cealaltă, cu oasele craniului trosnindu-i. Apoi smulse lama și scutură din cap, ca pentru a se dezmetici. În sfârșit, aruncă sabia prin cerc, până în fața lui Logen, unde căzu clănțănind pentru a doua oară în ziua aceea.

Logen o privi lung, cu pieptul zbuciumându-i-se sufocat. Și-l simțea tot mai greu, după fiecare schimb de lovituri. Îl dureau rănile din munți, loviturile primite în cerc îi pulsau fierbinte. Ziua era încă friguroasă, dar avea cămașa năclăită de sudoare.

Temutul nu dădea semne de oboseală, nici chiar cu o jumătate de tonă de fier prins pe trup. Nicio broboană de transpirație nu-i lucea pe chipul schimonosit. Pe scalpul tatuat nu-i mai rămăsese nicio zgârietură.

Din nou, Logen simți cum îl încolțea frica. Acum știa cum se simte șoarecele, când pisica l-a prins între labe. Ar fi trebuit să fugă. Trebuia să fugă fără să se mai uite în urmă, și când colo, alesese lupta. Un lucru se putea spune despre Logen Nouădegete – că nenorocitul nu se învăța minte în veci.

Gura gigantului se lăți într-un zâmbet sardonic.

– Mai departe, zise el.

În timp ce mergea spre poarta din zidul interior al Carleonului, Copoiul simți că-l tăia pișarea. Mereu îi venea în asemenea momente.

Luase pe el hainele unuia dintre thrallii omorâți, destul de largi ca să fie nevoit să-și strângă foarte tare centura; mantaua acoperea gaura de cuțit însângerată din cămașă. Ursuzul purta îmbrăcămintea celuilalt, cu arcul pe un umăr și ghioaga cea mare în mâna cealaltă.

Printre ei, târșându-și prostește picioarele pe pietre, mergea cocârjat Dow, cu mâinile legate la spate și capul în piept, plin de sânge, ca și cum ceilalți doi i-ar fi ars o mamă de bătaie.

La drept vorbind, își spunea Copoiul, părea un șiretlic destul de jalnic. În timpul coborârii de pe ziduri, numărase cincizeci de amănunte care puteau să-i dea de gol. Nu aveau timp, însă, pentru tactici mai istețe. Să vorbească bine, să zâmbească, și nimeni n-avea să observe detaliile. Sau, cel puțin, așa spera.

Două gărzi stăteau de-o parte și de alta a arcadei, carli cu tunici lungi de zale și coifuri, ținând în mâini sulițe.

– Ce-i asta? întrebă unul, încruntându-se, când se apropiară.

– L-am găsit pe mișelul ăsta încercând să se strecoare, răspunse Copoiul, dându-i lui Dow un pumn în cap, doar ca să fie cât mai credibil. Îl ducem jos, să-l închidem până se termină.

Și dădu să-și vadă de drum.

Unul dintre paznici îl opri cu o mână în piept, făcându-l să înghită în sec. Arătă cu capul spre porțile orașului.

– Cum merge acolo?

– Bine, cred, ridică din umeri Copoiul. Adică, merge, măcar. O să-nvingă Bethod, hmm? El învinge mereu, nu?

– Nu știu, clătină din cap carlul. Temutul ăla îmi taie naibii respirația. El și afurisita de vrăjitoare. Nu pot zice c-o să plâng prea tare dacă Sângerosul-Nouă îi omoară pe-amândoi.

Celălalt chicoti, își dădu coiful pe ceafă și scoase o cârpă ca să se șteargă de nădușeală.

– Ai și tu drep…

Dow se repezi înainte, cu bucățile de frânghie fâlfâindu-i de la încheieturi, și înfipse până la plăsele un cuțit în fruntea carlului. Omul căzu ca un scaun lovit peste picioare. Aproape în aceeași clipă, ghioaga de împrumut a Ursuzului lovi coiful celuilalt, cu un dangăt, apăsându-i-l până aproape de vârful nasului, cu o adâncitură mare în creștet. Străjerul se împletici înapoi ca un om beat, bolborosind. Apoi, sângele îi țâșni din urechi și căzu pe spate.

Copoiul se răsuci, încercând să-și țină întinsă mantaua furată, astfel încât nimeni să nu-i vadă pe Dow și Ursuz în timp ce târau cele două leșuri, dar orașul părea pustiu. Toți priveau lupta, fără

îndoială. Un moment, se întrebă ce se întâmpla afară, în cerc. Un moment destul de lung ca să simtă un gol grețos în stomac.

– Haide.

Întorcându-se, îl văzu pe Dow cu un rânjet lățit pe tot chipul său plin de sânge. Ascunseră după poartă cele două cadavre, dintre care unul se uita cruciș la gaura de cuțit din frunte.

– Gata, ați terminat? îl întrebă el pe Copoi.

– Da' ce, voiai să zici două vorbe pentru sufletele morților?

– Știi ce vreau să zic, dacă cineva…

– Hai că nu-i timp să facem pe deștepții, îl apucă Dow de braț, trăgându-l pe poartă. Avem de omorât o vrăjitoare.

Talpa cizmei metalice a Temutului bufni în pieptul lui Logen, tăindu-i respirația și strivindu-l la pământ. Sabia îi sări dintre degetele încârligate, iar în gâtlej simți arsura borâturii. Până să se dezmeticească, peste el căzu o umbră imensă. Ceva metalic i se încleștă pe încheietura mâinii, strâns, ca o menghină. O lovitură peste picioare îl întoarse pe burtă, cu brațul răsucit la spate și gura plină de țărână, ca temă de gândire. Ceva îi apăsă obrazul. Rece la început, apoi dureros. Piciorul enorm al Temutului. Încheietura îi fu smucită, trasă în sus. Avea capul apăsat tot mai adânc în pământul umed, iar firele de iarbă îi înțepau nasul.

Durerea sfâșietoare din umăr era groaznică. Curând, deveni și mai cumplită. Era ținut strâns, neputincios, întins ca un iepure gata să fie jupuit. Mulțimea tăcea, cu răsuflarea tăiată; nu se mai auzea decât clefăitul cărnii sfârtecate din jurul gurii lui Logen și șuieratul aerului printr-o nară strivită. Ar fi urlat, dacă nu avea chipul atât de îndesat în pământ încât abia mai putea să respire, șuierător. Un lucru se putea spune despre Logen Nouădegete – că era terminat. Înapoi în țărână, și nimeni n-ar fi putut spune că n-o meritase. Un sfârșit potrivit pentru Sângerosul-Nouă, sfâșiat în cerc.

Dar brațele uriașe se opriră din tras. Cu coada unui ochi tulbure, Logen îl putu desluși ca prin ceață pe Bethod, rezemat de un crenel. Regele Nordicilor își mișca mâna încet, în cerc. Logen își aminti ce însemna.

Nu te grăbi. Să dureze cât mai mult. Învață-i pe toți o lecție de s-o

ține minte.

Cizma cea mare a Temutului îi alunecă de pe falcă, iar Logen se simți ridicat în aer, cu membrele bălăngănindu-i-se ca ale unei păpuși cu sforile rupte. Mâna tatuată se profilă pe cer, în dreptul soarelui, și-l plesni peste față. Cu palma deschisă, așa cum bate un tată un copil neastâmpărat. Parcă ar fi fost lovit cu o tigaie. O lumină orbitoare îi explodă în țeastă, iar gura i se umplu de sânge. Ochii i se limpeziră tocmai la timp ca să vadă mâna vopsită luându-și avânt din cealaltă parte. Căzu cumplit de nemilos, trăsnindu-l cu dosul palmei, ca a unui bărbat gelos care-și cârpește nevasta neajutorată.

– Aaaa… își auzi el gura bălmăjind, iar în clipa următoare zbura.

Cer albastru, soare orbitor, iarbă gălbuie, chipuri holbate, toate numai pete fără sens. Se prăvăli în scuturile de la marginea cercului, pentru a cădea fără vlagă la pământ. Undeva, departe, oamenii strigau, urlau, șuierau, dar nu înțelegea o vorbă și nici nu-i păsa. Nu se mai putea gândi decât la golul rece din stomac. Ca și cum măruntaiele i-ar fi fost îndopate cu gheață.

Văzu o mână palidă, mânjită cu sânge trandafiriu peste tendoanele albe care se reliefau prin pielea zgâriată. Mâna lui, desigur. Avea un ciot de deget. Dar, când încercă să și le desfacă, degetele nu făcură decât să se încleștеze și mai strâns în pământul maroniu.

– Da, șopti el, iar sângele i se prelinse din gura amorțită, șiroind pe iarbă.

Gheața din stomac i se răspândea prin tot trupul, până în vârfurile degetelor, amorțindu-l în întregime. Cu atât mai bine. Era și timpul.

– Da, repetă.

Sus, sus într-un genunchi, cu buzele însângerate răsfrângându-se înapoi de pe dinți, cu mâna dreaptă șerpuind prin iarbă, căutând sabia Creatorului, apucând strâns plăselele.

– Da, șuieră gura, iar Logen râse, și Sângerosul-Nouă râse împreună cu el.

West nu se așteptase ca Nouădegete să se mai ridice, nici atunci și

nici altă dată – dar o făcu, și când se ridică, râdea. La început, sunase aproape ca un plâns, sau un chicotit bălos, ascuțit și ciudat, dar pe măsură ce Logen se ridica, răsuna tot mai tare, mai tăios, mai rece. Ca și cum s-ar fi amuzat de o glumă crudă pe care nimeni altul n-o observa. O glumă fatală. Capul îi căzu într-o parte, ca al unui spânzurat, cu chipul livid, moleșit împrejurul unui rânjet frânt.

Sângele îi mânjea în roz dinții, i se prelingea din tăieturile de pe față, se infiltra din buzele sparte. Râsul bolborosea tot mai tare și mai tare, zimțat ca o lamă de fierăstrău, sfâșiind urechile lui West. Mai chinuit decât orice zbieret, mai furios decât oricare strigăt de război. Groaznic, grețos de anormal. Chicotit la vederea unui masacru. Hlizeală la măcel.

Nouădegete porni înainte ca un om beat, legănându-se, înnebunit, cu sabia atârnându-i în pumnul plin de sânge. Ochii lipsiți de viață îi sticleau, umezi și holbați, cu pupilele dilatate ca două găuri negre. Râsul dement scrâșnea, ciopârțea, tăia brazde în cercul din jur. West însuși se pomeni ferindu-se, cu gura uscată. Oamenii nu mai știau cine-i speria mai rău: Fenris Temutul sau Sângerosul-Nouă.

Lumea ardea.

Pielea-i luase foc. Răsuflarea îi era opărită. Sabia strânsă în pumn părea o bară de metal topit.

Soarele-i întipărea modele incandescente în ochii care-l usturau, peste formele reci și cenușii ale oamenilor, scuturilor și zidurilor și a uriașului făcut din cuvinte albastre și fierătanii negre. Frica se scurgea afară din el, scârbos, valuri-valuri, dar Sângerosul-Nouă nu făcea decât să zâmbească din ce în ce mai larg. Teama și durerea îi alimentau focul, iar flăcările se înălțau tot mai sus și mai sus.

Lumea ardea, iar în mijlocul ei, cel mai fierbinte din toate ardea Sângerosul-Nouă. Întinse mâna, încovoindu-și trei degete, într-un gest de chemare.

– Aștept, spuse el.

Pumnii cei uriași se repeziră spre chipul lui, mâinile enorme dădură să-i înșface trupul. Tot ce prinse gigantul, însă, fu numai râs. Mai ușor lovești un foc pâlpâitor. E mai lesne de prins fumul ce se înalță.

Cercul era un cuptor. Firele gălbui de iarbă erau limbile flăcărilor de dedesubt. Sudoarea, saliva, sângele picurau ca grăsimea din carnea friptă.

Sângerosul-Nouă scoase un șuierat, ca al apei peste jăratic. Șuieratul se transformă în mârâit, fier scrâșnind în forjă. Mârâitul deveni un răget năprasnic, pădure uscată arzând – și lăsă sabia să se miște în voie.

Metalul cenușiu descria cercuri pârjolitoare, scobea găuri lipsite de sânge în carnea albastră, răsuna pe fierul negru. Gigantul se mistui, iar lama mușcă din chipul unuia dintre oamenii care țineau scuturile. Capul îi fu spulberat, stropindu-l cu sânge pe altul, iar în zidul din jurul cercului se ivi o spărtură. Ceilalți se foiră înapoi, cu scuturile clătinate, spaima lărgind cercul. Se temeau de el mai mult decât de gigant, și nu greșeau. Orice ființă vie îi era dușman, iar după ce-l făcea bucăți pe dracul ăla uriaș, avea să treacă la ei.

Cercul era un cazan. Pe ziduri, deasupra mulțimii, păreau să se înalțe cu furie aburi, pământul se cutremura și se umfla sub picioarele Sângerosului-Nouă, ca uleiul clocotit.

Mugetul lui deveni un zbieret arzător, sabia fulgeră în jos și izbi armura țepoasă ca un ciocan căzând pe nicovală. Gigantul își apăsă mâna albastră pe partea palidă a capului, cu chipul forfotindu-i ca un cuib de viermi. Tăișul nu nimerise țeasta, dar îi zburase jumătatea de sus a urechii. Sângele țâșni din rană, curgându-i pe gât în două dâre subțiri, și nu se mai opri.

Ochii săi mari se holbară și mai mult, iar gigantul sări înainte cu un răget tunător. Sângerosul-Nouă se rostogoli pe sub pumnul lui, lunecă în juru-i și văzu placa neagră a jambierei legănându-se, cu catarama desfăcută. Sabia se strecură în deschizătură, înfruptându-se adânc din pulpa cărnoasă și palidă. Gigantul urlă de durere, se răsuci, cu piciorul rănit înmuindu-i-se sub trup, și căzu în genunchi.

Cercul era un creuzet. Fețele oamenilor care urlau în jur se unduiau ca fumul, înotau ca prin metal topit, cu scuturile scurgându-li-se unele în altele.

Acum era timpul. Soarele dimineții ardea pe cer, lucea viu pe pieptarul masiv, însemnând locul. Acum era momentul, minunatul moment.

Lumea ardea și, ca o flacără în salt, Sângerosul-Nouă se retrase, arcuindu-se înapoi, cu sabia sus. Lucrarea lui Kanedias, Maestrul Creator. Nu exista lamă mai tăioasă. Muchia ei amarnică spintecă o dâră prelungă pe armura neagră, prin fier, până în carnea moale dinăuntru, stârnind scântei și împroșcând cu sânge, țipătul metalului torturat amestecându-se cu vaietul de durere smuls din gura stâlcită a Temutului. Rana lăsată în trupul lui era adâncă.

Dar nu destul de adâncă.

Brațele mari ale gigantului cuprinseră spatele Sângerosului-Nouă, învăluindu-l într-o îmbrățișare sufocantă. Marginile metalice îi străpunseră carnea în zeci de locuri. Tot mai tare îl strângea uriașul, iar o țeapă zimțată pătrunse în obrazul Sângerosului-Nouă, îi zgârie dinții, mușcă din marginea limbii și-i umplu gura cu sânge sărat.

Strânsoarea Temutului era grea ca un munte. Oricât de cumplită ar fi fost turbarea Sângerosului-Nouă, oricât se zbătea și se zvârcolea, oricât urla de furie, era ținut la fel de strâns ca morții îngropați în pământul înghețat. Sângele șiroia de pe fața și de pe spatele lui, dar și din marea spărtură a armurii uriașului, îmbibându-i hainele și arzându-i pielea.

Lumea ardea. Deasupra cuptorului, a cazanului, a creuzetului, Bethod făcu un semn din cap, iar brațele reci ale gigantului strânseră și mai tare.

Copoiul își urma mirosul. Rareori nasul lui îl ducea pe căi greșite și spera din suflet să nu-l lase de izbeliște tocmai acum. Era un miros bolnăvicios – ca al plăcintelor dulci lăsate prea mult în cuptor. Îi conduse pe ceilalți de-a lungul unui culoar gol, apoi pe o scară întunecoasă, strecurându-se prin întunericul jilav, în măruntaiele noduroase ale Colinei lui Skarling. Acum auzea ceva, pe lângă miros, și suna la fel de rău cum mirosea. O voce de femeie, cântând încet, molatic. Îngâna o cântare stranie, în nicio limbă pe care Copoiul s-o poată înțelege.

– Ea trebuie să fie, mormăi Dow.

– Nu-mi place deloc cum sună, șopti și Copoiul. Sună a farmece.

– Păi, ce-ai fi vrut? Doar i-o vrăjitoare de tot căcatu', nu? Io o iau pe la spate.

– Nu, stai…

Dow, însă, se furișa deja prin partea cealaltă, lipăind fără zgomot cu cizmele.

– Rahat…

Copoiul se ținu în continuare după miros, strecurându-se pe coridor cu Ursuzul după el, iar vocea se auzea tot mai tare. O dâră de lumină ieșea printr-o arcadă, și merse până acolo, unde se lipi de perete și privi cu grijă pe după colț.

Camera din partea cealaltă arăta cât de vrăjitorește poate arăta o încăpere. Întunecoasă, fără ferestre, cu alte trei intrări negre împrejurul pereților. Lumina venea doar de la un mangal din capătul opus, plin cu tăciuni aprinși care fumegau, răspândind în jur o lucire roșiatică murdară și o duhoare dulceagă grețoasă. Peste tot se zăreau oale și ulcele împrăștiate, legături de crenguțe, ierburi și flori uscate atârnând de grinzile slinoase, ca niște spânzurați ale căror umbre se lungeau până prin colțuri.

Lângă mangal stătea o femeie, cu spatele la Copoi. Își ținea brațele albe și lungi desfăcute larg, lucind de sudoare. Pe încheieturile slabe îi luceau brățări din aur, iar părul negru i se revărsa pe spate. N-o fi cunoscut Copoiul cuvintele pe care le îngâna, dar putea ghici că însemnau niște lucruri necurate.

Ursuzul își ridică arcul, cu o sprânceană înălțată întrebător. Clătinând din cap, Copoiul scoase cuțitul. Nu era sigur că o săgeată ar fi ucis-o pe loc, și cine știa ce putea face, după ce era rănită? O lamă de oțel rece în gât nu-i lăsa nicio șansă.

Se furișară împreună în cameră. Aerul de-acolo era încins, îngroșat ca apa de baltă. Copoiul înainta tiptil, încercând să nu respire, convins că duhoarea l-ar fi sufocat. Transpira, sau aerul din cameră era umed, căci pielea i se îmbrobonă numaidecât. Păși cu grijă, croindu-și drum printre toate lucrurile risipite pe jos – lăzi, urcioare, sticle și boccele. Își potrivi palma umedă pe plăselele cuțitului, ațintindu-și ochii spre locul dintre umerii femeii, unde avea să-l înfigă…

Piciorul său lovi o oală, rostogolind-o cu zgomot. Capul vrăjitoarei se întoarse smucit, cu incantația stingându-i-se pe buze. O față albă, suptă, palidă ca a unui înecat, cu boială neagră în jurul

ochilor înguști – ochi albaștri, reci ca oceanul.

În cerc se lăsase tăcerea. Oamenii de pe margini stăteau încremeniți, cu fețele și scuturile atârnând inerte. Mulțimea din spatele lor, precum și cei înghesuiți sus pe ziduri, toți erau nemișcați, toți tăceau ca morți.

Cu toată furia turbată a lui Nouădegete, cu toate sucelile și caznele lui, gigantul îl ținea strâns. Mușchii groși viermuiau sub pielea albastră, în timp ce brațele mari ale Temutului se încleștau tot mai tare, storcându-i încet viața din trup. Gura lui West stătea strânsă de dezamăgire neajutorată. Tot ce făcuse, tot ce îndurase, toate acele vieți pierdute, degeaba. Bethod avea să scape liber.

Apoi, Nouădegete scoase un mârâit animalic. Temutul îl ținea în loc, dar brațul albastru îi tremura de efort. Ca și cum dintr-odată i-ar fi secat puterile și nu-l putea strânge și mai tare. În timp ce-i privea, West își simțea toate tendoanele din trup încordate până la refuz. Cureaua groasă a scutului îi tăia palma. Avea fălcile încleștate atât de amarnic, încât îl dureau dinții. Cei doi luptători erau înlănțuiți laolaltă, sforțându-se în îmbrățișare din fiecare fibră și totuși rămânând ca împietriți, înghețați în mijlocul cercului.

Copoiul sări înainte, cu cuțitul sus, gata să lovească.

– Stai.

Într-o clipă, înlemni. Niciodată nu mai auzise o voce ca aceea. Un singur cuvânt, și din minte-i pierise orice gând. Privea țintă femeia palidă, cu gura deschisă, abia respirând, dorindu-și să mai spună ceva.

– Și tu, adăugă ea, cu o privire spre Ursuz, al cărui chip se moleși, rânjind, cu arcul ridicat pe jumătate.

Vrăjitoarea îl măsură pe Copoi cu privirea, apoi se bosumflă, parcă dezamăgită.

– Așa se poartă niște musafiri?

Copoiul clipi din ochi. Ce naiba l-o fi apucat, să dea buzna acolo cu cuțitul scos? Nu-i venea să creadă că putuse face una ca asta. Roși până-n vârful urechilor.

– Ăă… îmi pare rău… pe toți morții…

– Îhhh…! bolborosi Ursuzul, aruncându-și arcul într-un colț al odăii, de parcă și-ar fi dat brusc seama că ținea în mână un rahat, după care privi nedumerit săgeata.

– Așa mai merge, zâmbi femeia, iar Copoiul își dădu seama că rânjea ca un idiot. Se prea putea să-i curgă și balele, chiar și câțiva stropi, dar nu-l prea deranja. Atâta vreme cât femeia vorbea, nimic altceva nu părea să mai conteze.

Vrăjitoarea le făcu semn să se apropie, mângâind aerul cu degetele ei lungi și albe:

– Nu e nevoie să stați așa departe de mine. Haideți mai aproape.

Copoiul și Ursuzul se poticniră spre ea ca doi copii nerăbdători, cel dintâi cât pe ce să se împiedice de propriile-i picioare, pe când al doilea nimeri peste o masă care-i stătea în drum, mai-mai să cadă-n nas.

– Mă numesc Caurib.

– A… făcu Copoiul.

Cel mai frumos nume din toate timpurile, nu încăpea nicio îndoială. Uluitor, că un singur cuvânt putea fi atât de frumos.

– Harding Ursuzul e numele meu!

– Mie mi se spune Copoiul, fin'c-am miros ager, și… ăă…

Pe toți morții, da' greu îi mai era să gândească limpede! Trebuia să facă ceva important, dar nici mort nu-și mai putea aminti ce anume.

– Copoiul… perfect.

Vocea ei era liniștitoare ca o baie caldă, ca o sărutare blândă, ca laptele cu miere…

– Să n-adormi încă!

Copoiului i se legăna capul, iar fața machiată a lui Caurib se unduia pe dinaintea ochilor lui, ca prin ceață.

– Scuze! îngăimă el, roșind iar și încercând să-și ascundă cuțitul la spate. Așa, scuze pentru jungher… habar n-am ce…

– Nu-ți face griji. Mă bucur că l-ai adus. Cel mai bine ar fi dacă-l folosești ca să-ți înjunghii prietenul.

– Pe el? miji Copoiul ochii spre Ursuz.

Ursuzul dădu din cap, rânjindu-i încântat:

– Normal că pe mine!

– Da, da, bună idee.

Copoiul ridică pumnalul, care părea să cântărească o tonă.

– Ăă… și unde ai vrea să i-l înfig, anume?

– În inimă ar fi foarte drăguț.

– Că bine zici. Așa. În inimă să fie.

Ursuzul se întoarse cu fața, pentru a-i oferi o țintă mai bună. Copoiul clipi din ochi, ștergându-și sudoarea de pe frunte.

– Atunci, hai să…

La naiba, da' amețit mai era! Își aținti privirea spre pieptul Ursuzului, ca să se asigure că-l nimerea din prima lovitură, fără să se mai facă de râs.

– Hai s-o facem.

– Acum! șuieră vrăjitoarea. Înfige-l odată…

Tăișul securii scoase un scrâșnet scurt, despicându-i capul drept pe mijloc, până la bărbie. Sângele țâșni în jur, stropind chipul stupefiat al Copoiului, iar trupul slab al femeii se nărui pe pietre ca și cum ar fi fost făcut din cârpe.

Dow se încruntă, în timp ce sucea coada toporului încoace și-ncolo, până-i desprinse lama din țeasta zdrobită a lui Caurib, cu un plescăit slab.

– Jigodia asta vorbea prea mult, mormăi el.

Sângerosul-Nouă simți schimbarea. Ca primele mlădițe verzi ale primăverii. Ca prima adiere caldă, când vine vara. În felul cum îl ținea Temutul se ascundea un mesaj. Oasele nu-i mai gemeau, amenințând să crape. Forța gigantului era mai mică, iar a lui, mai mare.

Trase aer în piept, iar mânia i se aprinse mai arzătoare ca oricând. Încet, încet, își îndepărtă fața de umărul uriașului, simți țepușa alunecându-i afară din gură. Se răsuci, până i se eliberă gâtul. Până ajunse să privească chipul scofâlcit de efort al Temutului. Sângerosul-Nouă zâmbi, apoi se repezi înainte, iute ca o ploaie de scântei, și-și înfipse dinții adânc în buza de jos a gigantului.

Temutul mormăi, își schimbă poziția brațelor, încercă să-i îndepărteze capul, să-și smulgă din buză dinții care-l mușcau. Mai

ușor, însă, i-ar fi fost să se scuture de ciumă. Brațele îi slăbiră strânsoarea, iar Sângerosul-Nouă își răsuci mâna în care ținea sabia Creatorului. O răsuci cum se răsucește șarpele-n cuib, și încet începu să și-o elibereze.

Brațul stâng al gigantului, cel albastru, se desprinse de trupul Sângerosului-Nouă, mâna lui albastră îl apucă de încheietură, dar nicicum nu-l putea opri. Când lăstarul găsește o crăpătură în munte, rădăcinile sale vor ajunge, de-a lungul anilor, să spargă în bucăți chiar și stânca. Așa că Sângerosul-Nouă se încorda din tot trupul și aștepta să treacă timpul, încet, șuierându-și ura în gura tremurătoare a Temutului. Lama se strecura înainte, încet, încet, iar vârful ei înțepă pielea pictată, chiar sub ultima coastă a uriașului.

Sângerosul-Nouă simți sângele cald șiroind peste garda sabiei și pumnul lui strâns, curgând din gura Temutului într-a lui, prelingându-i-se prin gât, infiltrându-se afară din rănile de pe spate, pentru a picura pe pământ, așa cum era firesc. Încet, ușor, lama lunecă în trupul tatuat al Temutului, într-o parte, în sus, înainte.

Enormele mâini zgâriau brațul și spinarea Sângerosului-Nouă, căutând cu disperare să se agațe de ceva, să poată opri cumplita sfredelire a acelei lame. Dar puterile uriașului se topeau de la o clipă la alta, ca gheața în fața unui cuptor. Mai ușor ar fi oprit Șuvoiul-Alb, decât pe Sângerosul-Nouă. Mișcarea mâinilor lui era precum creșterea unui copac uriaș, nespus de înceată, dar fără s-o poată opri nici carnea, nici piatra, nici metalul.

Partea tatuată a gigantului nu putea fi vătămată. Așa hotărâse marele Glustrod, cu ani și ani în urmă, în Vechiul Timp, când cuvintele fuseseră scrise pe pielea Temutului. Dar Glustrod îi însemnase doar o jumătate din trup. Iar acum, încet, ușor, pe nesimțite, vârful sabiei Creatorului trecea dintr-o parte în alta, adâncindu-se în jumătatea netatuată, străbătându-i măruntaiele, străpungându-l ca pe o bucată de carne gata să fie pusă la frigare.

Gigantul scoase un zbieret ascuțit, asurzitor, și toată vlaga i se scurse din brațe. Sângerosul-Nouă își descleștă fălcile, dându-i drumul, cu un braț îndoit strâns la spate, în timp ce cu celălalt înfigea tot mai adânc sabia în el. Râdea șuierător printre dinții încleștați, râsul îi țâșnea prin gaura însângerată din obraz. Împlântă

lama cât de mult putea, iar vârful ei lunecă afară printre platoșele armurii, mai jos de subsuoara uriașului, lucind roșu în soare.

Fenris Temutul se împletici de-a-ndăratelea, continuând să scoată țipătul acela prelung, cu gura căscată și un ciucure de salivă însângerată atârnându-i de pe buză. Partea pictată i se vindecase deja, dar cea albă era sfârtecată ca tocătura la bucătărie. Oamenii din jur îl priveau încremeniți, cu ochii holbați pe deasupra scuturilor. Picioarele i se târșâiau prin țărână, o mână bâjbâia după mânerul înroșit ale sabiei Creatorului, îngropată până la gardă în coastele lui, cu sângele șiroind de pe măciulie și împroșcând pe jos stropi mari și roșii. Zbieretul deveni un geamăt întretăiat, un picior i se împiedică de celălalt și se răsturnă ca un copac doborât, prăvălindu-se pe spate, în mijlocul cercului, cu brațele și picioarele larg desfăcute. În sfârșit, spasmele feței i se potoliră și se lăsă o tăcere adâncă.

– Pe toți morții…

Cuvintele fuseseră rostite încet, gânditor. Logen își miji ochii în soarele dimineții, văzu silueta neagră a omului care-l privea de deasupra porții înalte.

– Pe toți morții, în veci nu te-aș fi crezut în stare.

Lumea începu să se clatine dintr-o parte-n alta când Logen o luă din loc, cu răsuflarea șuierându-i rece prin rana din obraz, zgâriindu-i gâtlejul îndurerat. Oamenii care formaseră cercul se dădură la o parte din drum, amuțiți, cu scuturile uitate în mâini.

– Nu te-aș fi crezut în stare, dar când e vorba de ucis, nu se găsește om mai bun! Și nici mai rău! Mereu am spus-o!

Cu pas șovăielnic, Logen intră pe poarta deschisă, găsi o arcadă și porni în sus pe treptele nesigure, în spirală. Cizmele-i foșneau pe pietre, lăsând în urmă dâre roșietice. Sângele se prelingea, pic, pic, pic, de pe degetele inerte ale mâinii stângi. Îl dureau toți mușchii. Glasul lui Bethod îi scormonea auzul.

– Dar tot eu voi râde la urmă, Sângerosule-Nouă, este? Nu mai ești decât o frunză pe apă! Orice ploicică poate să te mătură!

Logen se poticnea mai departe, cu coastele arzându-i, cu fălcile încleștate strâns, cu umărul frecându-i-se de peretele curb. Sus, tot mai sus, în spirală, mereu în spirală, lăsând în urmă-i ecourile

respirației scrâșnite.

– Niciodată n-o să ai nimic! Niciodată n-o să fii nimic! Niciodată n-o să lași în urmă altceva decât hoituri!

Ieși pe acoperiș, clipind din ochi în lumina dimineții, și scuipă o gură de sânge peste umăr. Bethod stătea lângă creneluri. Oamenii Numiți se dădură la o parte din calea lui Logen.

– Ești făcut din moarte, Sângerosule-Nouă! Ești făcut din…

Pumnul lui Logen îl izbi în falcă, iar Bethod se împletici înapoi. Cealaltă mână a lui Logen îi pocni obrazul, făcându-l să se clatine peste parapet, cu balele sângerii curgându-i din gura zdrobită. Logen îl apucă de ceafă și-i trimise un genunchi în față, simțind cum i se sfărâma nasul. Își încleștă degetele în părul lui Bethod, strâns, îi trase capul în sus și-l lovi de pietre.

– Mori! șuieră el.

Bethod zvâcnea, bolborosea, iar Logen îl mai dădu o dată cu capul de pietre, și încă o dată. Cercul de aur zbură de pe țeasta spartă, rostogolindu-se pe un acoperiș, cu un zornăit vesel.

– Mori!

Oasele trosniră, iar sângele țâșni pe pietre cu stropi mari și în dâre subțiri. Palid-ca-Zăpada și Oamenii Numiți se holbau, albi la față, neputincioși și temători, îngroziți și încântați.

– Mori, scursură!

Și, cu un ultim efort, Logen ridică trupul ferfeniț it al lui Bethod în aer și-l prăvăli peste metereze. Îl privi cum cădea. Îl privi cum se zdrobea de pământ, rămânând pe o parte, cu brațele și picioarele întinse în poziții nefirești, cu degetele încovoiate ca și cum ar fi încercat să se agațe de ceva, cu capul ca o pată neagră pe solul pietros. Toate chipurile mulțimilor de oameni aflați jos se întorseseră spre leșul acela, cu ochii și gurile larg deschise, apoi se ridicară să se uite la Logen.

Crummock-i-Phail, care stătea în mijlocul lor, lângă trupul uriaș al Temutului rămas în centrul cercului de luptă, își ridică încet brațul gros și lung, arătând în sus cu degetul său cărnos:

– Sângerosul-Nouă! urlă el. Regele Nordicilor!

Logen îl privea gâfâind sufocat, cu picioarele tremurându-i, încercând să înțeleagă. Furia i se risipise, lăsând în urma ei doar o

cumplită oboseală. Oboseală și durere.

– Regele Nordicilor! repetă cineva, de undeva din mulțime.

– Nu… horcăi Logen, dar nimeni nu-l auzi.

Toți erau prea îmbătați de sânge și furie, sau ocupați cu cele mai simple gânduri, sau prea speriați ca să spună altceva. De peste tot începură să răsune cântări, mai întâi ca niște pârâiașe, apoi șuvoaie, amestecându-se într-un torent, iar Logen nu putea decât să se uite, cu mâinile strânse pe crenelul însângerat, încercând să nu cadă.

– Sângerosul-Nouă! Regele Nordicilor!

Lângă el, Palid-ca-Zăpada se lăsase într-un genunchi, cu blana albă a mantalei stropită de sângele lui Bethod. Dintotdeauna fusese primul care să lingă fundul cel mai apropiat, dar nu era singurul. Toți îngenuncheau, sus pe ziduri și jos pe iarbă. Carlii Copoiului și cei ai lui Bethod. Oamenii care ținuseră scuturile pentru Logen și cei care le ținuseră pentru Temut. Poate că Bethod îi învățase o lecție. Poate că uitaseră cum să-și fie singuri stăpâni și aveau nevoie de altcineva care să le spună ce să facă.

– Nu… șopti iar Logen, însă nu reuși să scoată decât un bolborosit surd.

N-avea putere să-i oprească, la fel cum n-ar fi avut nici să țină cerul să nu cadă. În acel moment, i se păru că oamenii plătesc într-adevăr pentru faptele lor. Uneori, însă, plata nu e aceea la care se așteaptă.

– Sângerosul-Nouă! mugi din nou Crummock, în timp ce cădea în genunchi, ridicând brațele spre cer. Regele Nordicilor!

Un bine mai mare

Încăperea era o altă boxă peste măsură de luminoasă. Avea aceiași pereți albicioși, presărați cu pete brune. *Mucegai, sau sânge, sau și una, și alta.* Aceeași masă, aceleași scaune rablagite. *Aproape niște instrumente de tortură în sine.* Aceleași dureri arzătoare în piciorul lui Glokta, în șold și în spate. *Unele lucruri nu se schimbă niciodată.* Același prizonier, după câte ar fi putut spune oricine, cu același sac de pânză groasă pe cap. *La fel ca zecile și zecile care au trecut prin camera asta în ultimele câteva zile, și întocmai la fel ca și celelalte zeci, înghesuiți în celulele de dincolo de ușă, așteptând la discreția noastră.*

– Foarte bine, făcu Glokta un semn obosit cu mâna, să începem.

Frost scoase sacul de pe capul prizonierului. Un chip kantic lung și slab, cu riduri adânci în jurul gurii și o barbă neagră tunsă îngrijit, vârstată cu argintiu. Un chip demn și înțelept, cu ochi adânciți în cap, care tocmai se adaptau la lumină.

Glokta izbucni în râs. Fiecare hohot îl înjunghia la baza șirei țepene a spinării, propagându-se până în gâtul rigid, dar nu se putea stăpâni. *Chiar și după atâția ani, soarta încă mai poate să-mi joace farse.*

– Șe-i die râs? mârâi Frost.

Ștergându-și ochiul umed, Glokta îi răspunse:

– Practician Frost, suntem realmente onorați. Cel mai nou prizonier al nostru este nimeni altul decât Maestrul Farrad, cândva din Yashtavit, Kanta, iar mai recent, domiciliat la o adresă magnifică în capătul Căii Regale. Îl avem în fața noastră pe cel mai bun dentist din Cercul Lumii.

Și trebuie să admirăm ironia.

Farrad clipi din ochi, orbit de lumină.

– Te cunosc.

– Da.

– Ai fost prizonierul gurkienilor.

– Da.

– Cel pe care l-au torturat. Țin minte… ai fost adus la mine.

– Da.

Prizonierul înghiți în sec. *Ca și cum simpla amintire ar fi de ajuns pentru a-l face să vomite.* Ridică privirea spre Frost, iar ochii trandafirii ai acestuia i-o susținură, fără să clipească. Se uită în jur, prin camera sordidă, mânjită cu sânge, spre dalele crăpate, peste tăblia zgâriată a mesei. Ochii îi poposiră asupra confesiunii așternute pe hârtia din fața lui.

– După tot ce ți-au făcut… cum mai poți face așa ceva, acum?

Glokta îi arătă lui Farrad rânjetul său știrb.

– După tot ce mi-au făcut, cum aș putea face altceva?

– De ce sunt aici?

– Din același motiv ca și toți ceilalți care ajung aici, răspunse Glokta, privindu-l pe Frost cum își proptea vârfurile degetelor grele pe coala de hârtie, pentru a o împinge încet spre prizonier. Ca să mărturisești.

– Să mărturisesc ce?

– Păi, că spionezi pentru gurkieni.

Chipul lui Farrad se încreți a neîncredere.

– Nu sunt spion! Gurkienii mi-au luat tot ce aveam! Când au venit, am fugit de-acasă! Sunt nevinovat, nu se poate să nu știți!

Firește. La fel ca toți spionii care au mărturisit în camera asta, de câteva zile încoace. Dar toți au recunoscut, fără excepție.

– Semnezi hârtia?

– N-am nimic de mărturisit!

– Oare de ce nimeni nu poate răspunde la întrebările pe care i le pun?

Glokta își întinse spatele îndurerat, își suci gâtul dintr-o parte în alta, trosnind, își frecă rădăcina nasului între două degete. Nu-i ajuta cu nimic. *Dar, în fond, nimic nu-mi ajută. De ce trebuie mereu să îngreuneze așa de mult situația, și pentru ei, și pentru mine?*

– Practician Frost, ești așa de amabil să-i arăți bunului maestru tot ce-am lucrat până acum?

Albinosul scoase de sub masă o găleată de tablă turtită și deșertă conținutul, fără ceremonie, în fața prizonierului. Pe masă se

rostogoliră tot soiul de dinți, învârtindu-se și clănțănind. Sute și sute. Dinți de toate formele, mărimile și culorile, de la cea albă, prin toate nuanțele de galben, până la cafeniu închis. Dinți cu rădăcini însângerate și fâșiuțe de carne prinse de ele. Vreo doi căzură de pe masă, săltând pe dalele murdare ale pardoselii, până în colțurile camerei întunecoase.

Farrad se holbă îngrozit la gunoiul stomatologic plin de sânge din fața lui. *Nici chiar Prințul Dinților n-a mai văzut niciodată așa ceva.* Glokta se aplecă înainte.

– Îndrăznesc să presupun că și dumneata ai scos vreun dinte, doi, la viața dumitale.

Buimac, prizonierul dădu din cap.

– Deci, probabil îți poți imagina ce obosit mă simt după atâtea extracții. De-asta aș dori, sincer, să terminăm cât mai rapid posibil. Nu te vreau aici și, cu siguranță, nici dumneata nu vrei să mai stai. Ne putem ajuta unul pe altul.

– Ce trebuie să fac? murmură Farrad, cu limba plimbându-i-se nervos prin gură.

– Nu e complicat deloc. Mai întâi, semnezi confesiunea.

– Șcuje, bălmăji Frost, aplecându-se să înlăture de pe document câțiva dinți, dintre care unul lăsă în urmă o dâră lungă, rozacee.

– Apoi, mai numești încă doi.

– Încă doi ce?

– Ei, încă doi spioni ai gurkienilor, desigur, dintre ai dumitale.

– Dar… nu cunosc niciun spion!

– Atunci, pot fi de folos alte nume. Ai fost nominalizat deja, de mai multe ori.

Dentistul înghiți în sec, apoi clătină din cap și împinse hârtia din fața lui. *Un om curajos și cinstit. Dar curajul și cinstea nu sunt cele mai potrivite calități într-o cameră ca asta.*

– Am să semnez. Dar nu voi numi oameni nevinovați. Dumnezeu să aibă milă de mine, însă n-am s-o fac.

– S-ar putea ca Dumnezeu să aibă milă de dumneata, dar nu El ține în mână cleștii de-aici. Înhață-l.

Frost îl apucă pe Farrad de ceafă, cu mâna lui albă și mare, ale cărei tendoane se reliefară pe pielea palidă în timp ce-i deschidea

gura cu forța. Apoi, îndesă depărtătorul între maxilarele prizonierului și răsuci șurubul cu degetul mare și cel arătător, până i le desfăcu larg.

– Ah…! gemu dentistul. Auuu…!

– Știu. Și abia începem.

Glokta dădu la o parte capacul casetei, privind lemnul lustruit, oțelul tăios, sticla lucioasă desfăcută în afară. *Ce naib…?* Între ustensile se vedea un loc gol, deconcertant.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Ai luat cleștele de-aici, Frost?

– Nnu, mârâi albinosul, clătinând din cap cu îndârjire.

– La naiba! Nu-i în stare nici unul din nenorociții ăștia să aibă grijă de instrumente? Du-te-alături și vezi dacă putem lua unul cu împrumut, măcar.

Practicianul ieși greoi din cameră, lăsând ușa grea întredeschisă în urma lui. Glokta își frecă piciorul, strâmbându-se. Farrad îl privea fix, cu saliva prelingându-i-se din colțul gurii căscate cu forța. Ochii ieșiți din orbite i se rostogoliră într-o parte, când de pe coridor se auzi un urlet înfundat de durere.

– Îmi cer iertare, spuse Glokta. De obicei, ne organizăm mult mai bine, dar în ultimele zile am fost îngrozitor de ocupați pe-aici. Înțelegi, avem atâtea probleme de rezolvat…

Frost reveni, închizând ușa, și-i înmână lui Glokta, cu mânerele înainte, un clește ruginit. Pe muchii se vedea sânge uscat și câteva fire de păr creț.

– Asta-i tot ce-au avut? E murdar!

Frost ridică din umeri:

– Și se conteajă?

Ai și tu dreptate, cred… Glokta oftă prelung, ridicându-se cu greu de pe scaun, pentru a se apleca înainte să privească în gura lui Farrad. *Și ce dantură frumoasă mai are și el… O bijuterie de perle albe. Cred că te-ai putea aștepta la o comoară dentară, din partea unei comori de dentist. Orice altceva ar fi o reclamă jalnică a meseriei.*

– Îți aplaud curățenia. Este un privilegiu rar să interoghezi un om care apreciază just importanța igienei bucale. Nu pot spune că am văzut vreodată o dantură mai apropiată de perfecțiune, i-o lăudă Glokta, bătând încântat cu cleștele în dinții lui Farrad. Ar fi mare

păcat să-i smulgem, doar ca să mărturisești peste zece minute, și nu acum – dar, asta e…

Și strânse cleștele în jurul unui dinte, potrivindu-și mânerele în palmă.

– Uuuh… bălmăji Farrad. Uuuh!

Glokta își țuguie buzele, ca și cum ar fi stat pe gânduri, apoi îi dădu drumul.

– Hai să-i mai dăm bunului maestru o șansă de a vorbi.

Frost deșurubă depărtătorul și îl scoase din gura dentistului, trăgând după ea și un șirag de bale.

– Dorești să ne spui ceva?

– Semnez! gâfâi Farrad, cu o lacrimă prelingându-i-se pe obraz. Așa să-mi ajute Dumnezeu, semnez!

– Și vei indica încă doi complici?

– Orice vreți… vă rog… orice…

– Excelent, se bucură Glokta, privind tocul care scârțâia pe coala de hârtie. Cine urmează?

Auzi ușa deschizându-se, în spatele lui, și întoarse capul încruntat, gata să țipe la vizitatorul inoportun.

– Eminența Voastră… șopti el, cu o dezamăgire abia ascunsă, strâmbându-se în timp ce se chinuia să se ridice de pe scaun.

– Nu e nevoie să te ridici, n-am toată ziua la dispoziție.

Glokta se pomeni încremenit în cea mai dureroasă postură cu putință, îndoit undeva între poziția așezat și cea în picioare, și fu nevoit să se lase la loc pe scaun, cu o mișcare deloc elegantă, în timp ce Sult intra în cameră, iar trei dintre practicienii lui uriași rămâneau tăcuți în ușă.

– Poate-l rogi pe accidentul ăsta al naturii să ne lase.

Ochii lui Frost se îngustară, săgetând spre ceilalți practicieni, pentru a reveni apoi la Sult.

– Foarte bine, răspunse grăbit Glokta. Practician Frost, poți să duci prizonierul.

Albinosul descuie cătușele lui Farrad și-l ridică pe dentist de pe scaun cu mâna sa albă, pentru a-l târî de zgardă, gâfâind, spre ușa din fundul încăperii, căreia îi trase zăvorul cu mâna liberă. Mai aruncă o privire încruntată peste umăr, iar Sult se încruntă și el. În

sfârșit, trânti ușa în urma lui.

Eminența Sa se așeză pe scaunul din fața lui Glokta. *Fără îndoială, e cald încă, de la fundul nădușit al viteazului și preacinstitului Maestru Farrad.* Mătură câțiva dinți de pe masa din fața lui, cu latul unei mâini înmănușate, risipindu-i pe pardoseală. *Nepăsător, de parc-ar fi fost firimituri de pâine…*

– În Agriont este în curs de desfășurare o conspirație mortală. Am făcut ceva progrese spre demascarea ei?

– I-am interogat pe majoritatea prizonierilor kantici, am obținut un număr convenabil de mărturisiri, n-ar trebui să fie…

Sult făcu un gest nervos cu mâna.

– Nu asta, nătărăule. Mă refeream la nemernicul de Marovia și pionii lui, așa-numitul Întâiul dintre Magi și așa-zisul nostru rege.

Chiar și acum, cu gurkienii bătând la porți?

– Eminența Voastră, am presupus că războiul ar avea întâietate…

– Nu te duce pe tine mintea să presupui nimic, mârâi Sult. Ce probe ai adunat contra lui Bayaz?

Am dat peste ceva ce n-ar fi trebuit să găsesc, la Universitate, apoi am fost cât pe ce să fiu înecat la mine-n baie.

– Până acum… nu mare lucru.

– Dar despre ascendența Regelui Jezal Întâiul?

– Și acea cale pare să fie… o fundătură.

Sau o cale în capătul căreia se află propria mea moarte, dacă patronii mei de la Valint și Balk află ceva… Iar ei le află pe toate.

Buzele Arhilectorului se răsfrânseră.

– Atunci, ce naiba ai făcut în ultima vreme?

În ultimele trei zile, am fost ocupat să smulg mărturisiri fără niciun sens din gurile unor oameni nevinovați, ca să creez impresia că avem și noi o ocupație. Când anume să mai am timp și să dau statul jos?

– Am fost ocupat să caut spioni gurkieni…

– De ce n-aud niciodată de la tine și altceva decât scuze? Am început să mă întreb, de când eficiența ta a intrat într-un asemenea declin, cum ai reușit să împiedici atâta vreme ca Dagoska să cadă în mâinile gurkienilor. Trebuie să fi avut nevoie de-o sumă fabuloasă ca să întărești fortificațiile de apărare ale orașului…

Glokta fu nevoit să facă un mare efort pentru ca ochiul care i se

zbătea să nu-i sară din cap. *Stai la un loc, piftie săltăreață, că altfel s-a zis cu noi!*

– Ghilda Negustorilor de Mirodenii a fost convinsă să contribuie, din moment ce erau în joc propriile lor mijloace de subzistență…

– Ce generozitate necaracteristică din partea lor! Acum, dacă stau să mă gândesc, constat că toată povestea din Dagoska are o aromă cam stranie. Mereu mi s-a părut ciudat că ai preferat să te debarasezi de Magistresa Eider într-un mod atât de privat și expeditiv, în loc s-o trimiți la mine.

Din rău spre mai rău, până la cel mai îngrozitor de rău…

– O greșeală de calcul din partea mea, Eminența Voastră. M-am gândit să vă scutesc de deranjul…

– Lichidarea trădătorilor nu e pentru mine niciun deranj. Știi bine asta, replică Sult, în timp ce în jurul ochilor albaștri i se adânceau riduri de furie. S-ar putea oare ca, după toate prin câte-am trecut împreună, să mă iei de prost?

Glasul lui Glokta scrâșni incomod în gâtlejul uscat:

– În niciun caz, Arhilector Sult.

Doar un megaloman cu acte-n regulă. Și știe. Știe că nu-s tocmai un sclav ascultător. Dar cât de mult o fi știind, oare? Și de la cine să fi aflat…?

– Ți-am dat o sarcină imposibilă, așa că te consider nevinovat până la proba contrară. Dar această bunăvoință va dura numai atât timp cât lucrezi cu succes. M-am săturat să te tot îmboldesc. Dacă nu-mi rezolvi problemele cu noul nostru rege în următoarele două săptămâni, îl voi pune pe Superiorul Goyle să dezgroape el răspunsurile întrebărilor mele despre Dagoska. Din carnea ta scofâlcită am să-l pun să le dezgroape, la nevoie. M-am făcut clar înțeles?

Ca o oglindă visserină. Două săptămâni ca să aflu răspunsurile, că de nu… fragmente dintr-un corp măcelărit găsite plutind pe lângă docuri. Însă chiar dacă aș pune acele întrebări, Valint și Balk îl vor informa pe Eminența Sa despre aranjamentul nostru și… umflate de apa mării, mutilate oribil, de nerecunoscut. Vai de bietul Superior Glokta. Un om așa de arătos și de mult iubit, și ce ghinion pe capul lui! Oare unde-o să apară?

– Înțeleg, Arhilector Sult.

– Atunci, de ce mai pierzi vremea pe-aici?

Ardee West însăși fu cea care deschise ușa, ținând în mână un pahar pe jumătate plin cu vin.

– A, Superior Glokta, ce surpriză plăcută! Poftește, te rog!

– Pari aproape încântată să mă vezi.

O reacție cam rară, într-adevăr, la apariția mea.

– Și de ce n-aș fi? replică ea, făcând un pas grațios într-o parte pentru a-l lăsa să treacă. Câte fete au norocul de-a avea un torționar pe post de guvernantă? Nimic nu se compară cu privilegiul ăsta, ca să încurajeze peținorii.

Șontâcăind, Glokta trecu pragul.

– Unde ți-e camerista?

– S-a speriat din cauza nu știu cărei armate gurkiene, așa c-am lăsat-o să plece. S-a dus la mama ei, în Martenhorm.

– Și ești gata de plecare și tu, sper? întrebă el, urmând-o în camera de zi, caldă și luminată doar de lucirea tăciunilor din cămin, cu perdelele și obloanele trase.

– De fapt, m-am hotărât să rămân în oraș.

– Serios? Prințesa tragică, oftând în castelul pustiu? Abandonată de servitorii ei necredincioși, frângându-și mâinile neajutorate, în timp ce dușmanii înconjoară șanțul de apărare? pufni Glokta. Ești sigură că ți se potrivește rolul?

– Mai bine decât ți se potrivește ție cel al cavalerului pe un cal alb, venind cu sabia scoasă s-o salveze pe demoazela la ananghie, îl măsură ea cu o privire disprețuitoare. Sperasem să am parte de un erou măcar cu jumătate din dinți în gură.

– Credeam că, după atâta vreme, te-ai învățat să te-alegi cu mai puțin decât speri.

Că eu, unul, știu că da.

– Ce pot să spun? Sunt o fire romantică. Ai venit aici doar ca să-mi spulberi visele?

– Nu, pe-asta pot s-o fac și fără să mă deranjez atâta. Mă gândeam să bem ceva și să purtăm o conversație care să nu includă un cadavru mutilat.

– În faza asta, mi-e greu să spun în ce direcție ar lua-o conversația noastră, dar băutura ți-o pot promite.

Îi turnă un pahar, iar Glokta îl bău din patru înghițituri prelungi. Apoi îl întinse să-i mai pună, molfăindu-și gingiile îndulcite.

– Cu toată seriozitatea, gurkienii mai au doar o săptămână, cel mult, până vor pune Adua sub asediu. Ar trebui să pleci cât mai curând posibil.

Ardee îi umplu din nou paharul, apoi și pe al ei.

– N-ai observat că jumătate din oraș a avut aceeași idee? Vechiturile roase de purici pe care nu le-a rechiziționat armata trec dintr-o mână-n alta la cincizeci de mărci bucata. Cetățenii nervoși dau năvală din toate colțurile Midderlandului. Coloane de refugiați fără apărare, rătăcind peste întinderi de noroi, cu o milă pe zi, încotoșmănați cu toate lucrurile de valoare pe care le mai au, în timp ce vremea devine tot mai rece – prăzi ușoare pentru orice tâlhar, pe-o rază de-o sută de mile.

– Adevărat, fu nevoit Glokta să recunoască, în timp ce se potrivea cu chiu, cu vai într-un fotoliu de lângă foc.

– Și-n fond, unde să mă duc? Jur că nu mi-a mai rămas în Midderland niciun prieten sau rudă. Ai vrea să mă ascund în pădure, să aprind focul frecând două bețe și să vânez veverițe cu mâinile goale? Nu, mulțumesc, aici voi fi mai în siguranță, și în condiții considerabil mai confortabile. Am cărbuni pentru foc, iar pivnița e plină până la refuz. Pot să rezist luni în șir.

Arătă cu un gest molatic spre perete:

– Gurkienii vin dinspre vest, iar noi suntem în partea de răsărit a orașului. Nici chiar în palat n-aș fi mai în siguranță, îndrăznesc să spun.

S-ar putea să aibă dreptate. Aici, cel puțin, pot s-o supraveghez cât de cât.

– Foarte bine, mă înclin în fața raționamentului. Sau, m-aș înclina, dacă spinarea mea mi-ar permite.

Ardee se așeză în celălalt fotoliu.

– Și cum mai e viața în coridoarele puterii?

– Friguroasă. Așa cum sunt adesea coridoarele, răspunse Glokta, mângâindu-și buzele cu un deget. Mă aflu într-o situație dificilă.

– Am o oarecare experiență cu situațiile de soiul ăsta.

– Asta e mai… complicată.

– Ei, atunci, explic-o în niște termeni pe care o proastă needucată ca mine să-i poată înțelege.

Și de ce nu? Oricum privesc deja moartea în față.

– În termenii unei proaste needucate, așadar, imaginează-ți următoarele… având o nevoie disperată de anumite favoruri, le-ai promis unor oameni foarte bogați și puternici – doi, mai exact – că te vei mărita cu ei.

– Hm… Mi-ajunge unul.

– Nici unul nu ți-ar ajunge, în cazul ăsta anume. Amândoi sunt bătrâni și de-o urâțenie de-a dreptul hidoasă.

Ardee ridică din umeri.

– Urâțenia se iartă ușor, când ești bogat și puternic.

– Dar acești doi pețitori tind spre manifestări violente de gelozie. Manifestări periculoase, dacă infidelitatea ta desfrânată ar ajunge cunoscută. Speraseși să te poți eschiva de la una sau alta dintre promisiuni, la un moment dat, dar acum datele nunților se apropie și descoperi că încă mai ești… încurcată strâns cu amândoi. Mai strâns decât oricând, chiar. Ce faci?

Ardee își boți buzele și trase adânc aer în piept, pe gânduri, apoi își aruncă o șuviță de păr peste umăr, cu un gest teatral.

– I-aș aduce pe amândoi în pragul nebuniei, cu istețimea mea fără pereche și frumusețea mea irezistibilă, apoi aș pune la cale un duel între ei. Cel care câștigă va primi răsplata supremă: pe mine de nevastă, fără a bănui o clipă că-i fusesem promisă și fostului său rival. De vreme ce e bătrân, aș spera sincer să moară cât mai repede, lăsându-mă o văduvă respectată.

Îi zâmbi în lungul nasului.

– Ce-ai zice de asta, domnule?

Glokta clipi din ochi.

– Mă tem că metafora și-a pierdut relevanța.

– Sau… miji Ardee ochii spre tavan, după care pocni din degete. S-ar putea să-mi folosesc subtilele vicleșuguri feminine…

Își trase umerii înapoi, cu bustul scos în evidență.

– … ca să prind în cursă un alt treilea bărbat, și mai puternic și

bogat decât ei. Tânăr, chipeș și cu membre mlădioase, cred, dacă tot vorbim în metafore. M-aș mărita cu el și, cu ajutorul lui, i-aș distruge pe ceilalți doi, lăsându-i dezamăgiți și fără un ban. Ha! Ce părere ai?

Glokta își simți pleoapa tresărind și și-o apăsă cu o mână. *Interesant…*

– Un al treilea pețitor… murmură el. La asta nu m-am gândit.

Scaunul lui Skarling

Departe, jos, apa spumega năvalnic. În timpul nopții plouase din belșug, iar acum râul se umflase, devenind un torent furios care rodea întruna baza falezei. Apă rece și neagră, spumă rece și albă, sub stânca rece și neagră. Forme mărunte – galben-auriu, portocaliu aprins, violet, în toate culorile focului – se învârteau și se zbăteau duse de curenții nebunești, în orice direcție le purta ploaia.

Frunze pe apă, întocmai ca el.

Iar acum, se părea că ploaia avea să-l ducă spre sud. Ca să mai lupte. Să omoare oameni care nu auziseră niciodată de Logen Nouădegete. Simplul gând făcea să-i vină rău. Dar își dăduse cuvântul, iar un om care nu se ține de cuvânt nici nu se poate numi om. Așa obișnuia să-i spună tatăl lui.

Petrecuse ani și ani fără să se țină de mare lucru. Fără să se țină de cuvânt, sau de cuvintele tatălui său, și fără să țină la viețile altora – toate însemnând mai puțin decât nimic. Lăsase de izbeliște toate promisiunile făcute soției și copiilor lui. Își călcase cuvântul față de oamenii săi, față de prietenii lui și față de sine însuși, de-atâtea ori că nici nu le mai știa numărul. Sângerosul-Nouă. Cel mai temut om din Nord. Un om care toată viața lui umblase numai printr-un cerc de sânge. Un om care toată viața nu făcuse decât rău. Și tot timpul se uitase la cer și ridicase din umeri. Dând vina pe cine era mai aproape și spunându-și că el nu avea încotro.

Bethod nu mai era. Logen se răzbunase în sfârșit, dar lumea nu devenise dintr-odată mai bună. Lumea era aceeași, la fel ca el. Își răsfiră degetele mâinii stângi pe piatra umedă, îndoite și șubrezite de zeci de rupturi vechi, cu nodurile zgâriate și pline de coji, cu unghiile rupte și înnegrite pe dedesubt. Privi un moment ciotul familiar.

– Încă viu, șopti el, aproape nevenindu-i să creadă.

Durerea din coastele lovite îl făcu să tresară, gemând, când se întoarse de la fereastră, înapoi în sala cea mare. Sala tronului lui

Bethod, care acum era al său. Gândul îi smulse un râs slab, ca un râgâit din pântec, însă chiar și acela îi împunse cusăturile de pe obraz și tâmplă. Porni șontâc-șontâc peste pardoseala întinsă, fiecare pas fiind un calvar. Sunetul cizmelor frecate de podele reverbera din grinzile tavanului înalt, peste vuietul râului de afară. Fascicule de lumină cețoasă, pline de praf, se încrucișau în forme stranii pe scânduri. În apropiere, pe un piedestal, se înălța Scaunul lui Skarling.

Sala, și orașul, și pământurile din jur, toate se schimbaseră, devenind de nerecunoscut, dar Logen socotea că scaunul arăta cam la fel ca pe vremea lui Skarling. Skarling Fărăglugă, cel mai mare erou al Nordului. Omul care unise clanurile pentru a lupta contra Uniunii, demult. Omul care adunase tot Nordul laolaltă, cu ajutorul cuvintelor și al gesturilor, cel puțin pentru câțiva ani.

Un scaun simplu pentru un om simplu – bucăți de lemn, mari și cinstite, vopsea scorojită pe margini, suprafețe netezite de fiii lui Skarling, și de nepoții lui, și de oamenii care-i conduseseră de-atunci clanul. Până când Sângerosul-Nouă venise să bată la porțile Carleonului. Până când Bethod își însușise tronul, pretinzând că era tot ceea ce fusese Skarling, în timp ce reunea Nordul prin forța focului, a oțelului și a fricii.

– Ei, ce faci?

Logen întoarse smucit capul, pentru a-l vedea pe Dow cel Negru rezemat în ușă, cu brațele încrucișate pe piept.

– N-ai de gând să te așezi pe el?

Deși picioarele îl dureau atât de rău încât abia dacă se mai putea ține pe ele, Logen clătină din cap.

– Mie mi-a plăcut întotdeauna să mă așez pe pământ. Nu sunt un erou, și nici Skarling n-a fost rege.

– A refuzat o coroană, din câte-am auzit.

– Coroane… scuipă Logen pe paie, cu salivă încă rozacee de la tăieturile din gură. Regi… Un rahat, toată ideea, iar pentru mine, cea mai proastă alegere din câte se putea.

– Da’ nu zici nu, totuși, mm?

Logen se încruntă la el.

– Ca să vină alt nemernic, și mai rău decât Bethod, să se-așeze pe

scaunul ăla și să facă Nordul să verse și mai mult sânge? Poate-oi fi în stare de ceva bun, de-acolo de sus.

– Poate… îi susținu privirea Dow. Numai că unii oameni nu-s croiți ca să facă nimic bun.

– Iar vorbiți de mine? chicoti Crummock, intrând cu pași mari pe ușă, urmat de Copoi și de Ursuz.

– Nu toată lumea vorbește de tine, Crummock, îi spuse Copoiul. Ai dormit bine, Logen?

– Mda, minți el. Ca un mort.

– Și acum?

Logen privi iar scaunul.

– Spre Sud, cred.

– Spre Sud, mârâi Ursuzul, fără să dea prin nimic de înțeles dacă o găsea o idee rea sau bună.

Logen își atinse cu limba carnea ciopârțită dintr-o latură a gurii, doar ca să simtă, fără niciun motiv serios, cât de tare îl durea.

– Calder și Scale sunt încă pe-acolo, pe undeva prin preajmă. Nu încape nicio îndoială că Bethod i-a trimis să mai caute niște ajutoare. De dincolo de Crinna, sau din văile de sus, sau de cine știe unde…

Crummock chicoti încet.

– Aha, treburile bune nu se termină niciodată.

– Vor cauza necazuri, mai devreme sau mai târziu, comentă Copoiul, nu mă-ndoiesc.

– Cineva trebuie să stea aici și să vegheze la cum merg lucrurile. Să le dea de urmă ălora doi, dacă se poate.

– O să stau eu, replică Dow cel Negru.

– Ești sigur?

Dow ridică din umeri.

– Nu-mi plac corăbiile, și nici Uniunea nu-mi place. N-am nevoie să fac ditamai drumul ca să mă dumiresc de asta. Și am destule socoteli cu Calder și Scale. O să-mi aleg niște carli din ăia care-au mai rămas, și-am să le fac o vizită.

Își afișă rânjetul răutăcios, bătându-l pe Copoi pe braț.

– Mult noroc vă doresc, acolo jos, cu sudicii. Ție mai ales, ce zici, Sângerosule-Nouă? N-ar fi bine să mai pierdem încă un Rege al

Nordicilor, acuma, nu?

Și ieși din sală, cu pas țanțoș și brațele încrucișate pe piept.

– Câți oameni ne-au mai rămas?

– Să tot fie vreo trei sute, acum, dacă ia și Dow câțiva la el.

Logen scoase un oftat prelung.

– Atunci, mai bine să se pregătească de plecare. N-ar fi bine ca Furiosul să plece fără noi.

– Cine-o să vrea să se ducă? întrebă Copoiul. După toate prin câte-au trecut în ultimele luni? Cui îi mai arde de omoruri?

– Unora care nu prea știu să facă nimic altceva, cred, ridică Logen din umeri. Bethod avea aur acolo, jos, nu?

– Mda, avea ceva.

– Atunci, împărțiți-l. Cât mai mult pentru fiecare om care vine cu noi. O parte acum, o parte la-ntoarcere. Cred că vor fi câțiva care să primească oferta.

– Poate. Dacă-i vorba de aur, oamenii vorbesc de nu mai pot. Nu-s sigur c-au să și lupte de n-au să mai poată, când o veni vremea.

– Om vedea, aș zice.

Câteva clipe, Copoiul îl privi lung. Drept în ochi.

– De ce?

– Fiindcă mi-am dat cuvântul.

– Și? Înainte nu-ți prea păsa, nu?

– Nu pot zice că da, și tocmai aici e problema, replică Logen, înghițind în sec; avea în gură un gust coclit. Ce altceva poți face, decât să-ncerci să fii mai bun?

Copoiul dădu din cap, încet, fără să-și ia ochii dinspre chipul lui Logen.

– Că bine zici, șefule. Atunci, spre sud.

– Mhm, făcu și Ursuzul, și amândoi ieșiră pe ușă, lăsându-l în sală doar pe Crummock.

– Deci, spre Uniune cu voi, așa-i, Maiestate? În sud, să omorâți niște maronii sub soare?

– Spre sud.

Logen își răsuci un umăr îndurerat, lângă gâtul la fel de îndurerat, apoi și pe celălalt.

– Vii și tu?

Desprinzându-se de perete, Crummock păși spre el, cu oasele colierului țăcănindu-i în jurul gâtului gros.

– Nu, nu, nu, eu nu. Mi-a plăcut cât am stat împreună, zău că da, da' toate au un sfârșit, nu? Am stat departe de munți prea multă vreme, și nevestelor mele le-o fi dor de mine.

Căpetenia delenilor își desfăcu larg brațele, făcu un pas înainte și-l cuprinse strâns pe Logen. Puțin cam prea strâns, dacă era s-o spună p-a dreaptă.

– Pot să aibă un rege, dacă vor unul, îi șopti el la ureche, da' nu pot zice că vreau și eu. Mai ales nu pe omul care mi-a omorât fiul, hmm?

Logen simți că-l lua cu frig, de la rădăcinile firelor de păr până-n vârful degetelor.

– Ce credeai? Că n-o să aflu? continuă deleanul, trăgându-se mai înapoi pentru a-l privi pe Logen în ochi. L-ai măcelărit în văzul tuturor, nu? L-ai căsăpit pe micul Rond ca pe-o oaie de pus în căldare, și el era cel mai neajutorat.

Rămăseseră singuri în marea sală, numai ei doi, și umbrele, și Scaunul lui Skarling. Logen se strâmbă, când brațele lui Crummock îl strânseră și mai tare, peste vânătăile și rănile lăsate de armele lui Fenris Temutul. Nu mai avea putere nici cât să se lupte cu-o pisică, și o știau amândoi. Deleanul l-ar fi putut strivi ca pe-o muscă, terminând treaba începută de Temut. Dar nu făcu decât să zâmbească.

– Ei, hai, nu-ți face griji acuma, Sângerosule-Nouă. Am căpătat ce-am vrut, nu? Bethod e mort și-ngropat, și Temutu' lui, și vrăjitoarea, și toată ideea aia a lui împuțită de unire a clanurilor, toate s-au dus înapoi în țărână unde le e locul. Cu tine-n frunte, cutez a spune c-o să mai treacă o sută de ani până când oamenii din Nord n-au să se mai omoare între ei. Așa că, între timp, poate că noi, ăștia de pe dealuri, o s-avem puțină liniște, hmm?

– Sigur c-o s-aveți, scrâșni Logen printre dinți, strâmbându-se, în timp ce Crummock îl strângea și mai tare.

– L-ai omorât pe fiu-meu, i-adevărat, da' mai am destui. Pe ăia mai slabi e mai bine să-i smulgi din rădăcini de mici, știi, nu? Ăia slabi și nenorocoși. Dacă-ți pui un lup între oi, pe urmă nu te-apuci

și plângi când vezi că ți-a mâncat-o pe-una mai nevolnică, nu?

Logen nu putea decât să se holbeze la el.

– Chiar că ești nebun.

– Oi fi io nebun, da' pe-acolo-s unii și mai răi decât mine.

Se aplecă din nou, pentru a-i șopti la ureche:

– Nu eu l-am omorât pe băiat, este?

Apoi îi dădu drumul și-l bătu pe umăr. Așa cum ar fi făcut-o un prieten, deși în gestul lui nu se simțea nici urmă de prietenie.

– Să nu mai vii niciodată-n Locurile-Nalte, Nouădegete, ăsta-i sfatul meu. S-ar putea să nu mai fiu în stare să-ți fac o primire prietenoasă.

Se întoarse și plecă, încet, în timp ce-i mai spunea peste umăr, legănându-și un deget cărnos:

– Să nu mai apari prin Locurile-Nalte, Sângerosule-Nouă! Luna te iubește un pic cam prea mult, pentru gustul meu!

Calități de conducător

Jezal străbătea străzile pietruite călare pe un armăsar sur magnific, urmat de Bayaz și Mareșalul Varuz, după care veneau zece Cavaleri din Gardă, conduși de Bremen dan Gorst, în echipament complet de război. Era o senzație stranie și neliniștitoare să vadă orașul, de obicei forfotind de oameni, aproape pustiu acum. Numai câțiva copii ai străzii zdrențăroși, niște soldați nervoși din garda orașului și unii cetățeni bănuitori mai stătuseră pe loc, iar acum se grăbeau să se dea la o parte dinaintea convoiului regal. Jezal își imagina că majoritatea celor care rămăseseră în Adua stăteau baricadați în dormitoare. Și el ar fi fost tentat să facă același lucru, dacă nu i-ar fi luat-o înainte Regina Terez.

– Când au ajuns? întrebă Bayaz, peste ropotul copitelor.

– Avangarda a apărut înaintea zorilor, îl auzi Jezal pe Varuz strigând. Și toată dimineața au venit alte și alte trupe gurkiene, pe drumul dinspre Keln. Au avut loc câteva ciocniri în cartierele de dincolo de Zidul lui Casamir, dar nimic care să-i încetinească prea mult. Au încercuit deja pe jumătate orașul.

Jezal întoarse brusc capul:

– Deja?

– Gurkienilor le-a plăcut dintotdeauna să vină pregătiți, Maiestate, răspunse bătrânul militar, aducându-și calul lângă al lui. Au început să construiască o palisadă în jurul Aduei și au adus cu ei catapulte mari. Aceleași care s-au dovedit atât de eficiente la asediul Dagoskăi. Pe la amiază, vom fi complet înconjurați.

Jezal înghiți în sec. Cuvântul „înconjurați” avea în el ceva care-i făcea gâtlejul să se contracte neplăcut.

Coloana încetini la pas, maiestuos, în timp ce se apropiau de poarta apuseană a orașului. Printr-o ironie care nu-i prea făcea plăcere lui Jezal, era aceeași poartă prin care intrase el triumfal în cetate, înainte de a fi încoronat ca Înalt Rege al Uniunii. La umbra Zidului lui Casamir se adunase o mulțime de oameni, și mai mare

decât cea care-l salutase după ciudata lui victorie asupra țăranilor. Acum, însă, starea de spirit nu mai era deloc festivă. În locul fetelor zâmbitoare se vedeau bărbați încruntați, florile proaspăt culese erau înlocuite de arme vechi. Deasupra capetelor se înălțau tot felul de prăjini, ca o pădure învălmășită, cu vârfurile și muchiile lucind în soare. Furci și sulițe improvizate, cângi de tot felul, cozi de mătură cu cuțite prinse în locul paielor.

Niște membri ai Gărzii Regale erau însoțiți de străjeri cu ochii mijiți, printre negustori și meșteșugari cu jiletci de piele și săbii lustruite, sau muncitori cocârjați, cu arcuri antice și expresii crunte. Erau tot ce-aveau mai de soi. Îi însoțeau diverși cetățeni, bărbați și femei de toate vârstele, echipați cu arme și armuri fel de fel, încropite din te miri ce. Sau cu nimic. Era greu de spus cine să fi fost militar și cine civil – dacă mai exista vreo diferență. Toți se uitau la rege, în timp ce descăleca grăbit, cu pintenii de aur zornăind. Se uitau *la el,* își dădu Jezal seama, când porni printre ei, cu garda de corp în armuri însoțindu-l.

– Ei sunt apărătorii cartierului ăstuia? îi murmură Jezal Lordului Mareșal Varuz, care-l urma îndeaproape.

– O parte din ei, Maiestate. Împreună cu câțiva orășeni entuziaști. Un spectacol înduioșător.

Jezal ar fi dat bucuros o mulțime înduioșătoare pe una eficientă, dar presupunea că un lider trebuie să pară întotdeauna neîmblânzit în fața celor ce-l urmează. Bayaz i-o spusese de-atâtea ori… Cât de adevărat era acest lucru pentru un rege în fața supușilor săi – de două ori mai adevărat, de trei…? Mai ales un rege a cărui coroană recent dobândită ar putea fi considerată cam alunecoasă – în cel mai bun caz.

Așa că se îndreptă de spate, își ridică bărbia brăzdată de cicatrice cât de sus îndrăznea, și-și aranjă cu o mână înmănușată mantia tivită cu auriu. Își văzu de drum prin mulțime, cu mersul său țanțoș și încrezător dintotdeauna, ținându-și o mână pe măciulia sabiei, în speranța că nimeni nu bănuia cazanul de îndoială și teamă ce-i clocotea scăzut înapoia ochilor. Oamenii murmurau în timp ce trecea prin fața lor, cu Varuz și Bayaz urmându-l grăbiți. Unii încercau să facă plecăciuni, alții nici nu se osteneau.

– Regele!

– Credeam că-i mai înalt…

– Jezal Bastardul.

Jezal întoarse brusc capul, dar nu avea de unde să știe cine vorbise.

– Ăsta-i Luthar!

– Ura pentru „Maiestatea Sa”! se auzi un strigăt, urmat de o rumoare fără vlagă.

– Pe-aici, spuse un ofițer palid din fața porții, indicând o scară, cu un gest parcă de scuză.

Jezal o urcă vitejește, câte două trepte o dată, cu pintenii răsunând. Ieși pe acoperișul turnului porții și încremeni, cu buza răsfrântă de dezgust. Cine stătea acolo, dacă nu vechiul lui prieten, Superiorul Glokta, cocoșat peste baston, cu respingătorul său zâmbet știrb pe față?

– Maiestatea Voastră, rânji el, cu ironie în glas. Ce onoare copleșitoare.

Și ridică bastonul, pentru a arăta spre parapet.

– Acolo sunt gurkienii.

Jezal încerca să formuleze o replică potrivit de acidă, în timp ce urmărea cu privirea direcția bastonului lui Glokta. Clipi din ochi, iar mușchii feței i se pleoștiră. Fără o vorbă, trecu pe lângă bătrânul schilod. Gura marcată de cicatrice i se deschidea încet, și așa rămase.

– Inamicul, mârâi Varuz, iar Jezal încercă să-și imagineze ce-ar fi zis Logen Nouădegete la vederea unei asemenea priveliști.

– Rahat…

Pe câmpiile umede, peste drumuri și printre tufișuri, între ferme, sate și cele câteva pâlcuri de copaci bătrâni din împrejurimile orașului, trupele gurkiene roiau cu miile. Drumul larg și pietruit către Keln, care se arcuia spre sud printre terenurile agricole netede, arăta ca un râu unduitor, forfotitor, sclipitor, de oameni în marș. Soldați gurkieni în coloană, scurgându-se lin pentru a inunda câmpia, pentru a înconjura orașul cu un inel uriaș de oameni, lemn și oțel. Stindarde înalte se ridicau deasupra gloatei trepidante, simboluri aurii strălucind în lumina apoasă a soarelui de toamnă.

Drapelele legiunilor Împăratului. Dintr-o singură privire, Jezal numără zece.

– O oaste considerabilă, remarcă Bayaz.

Era îngrozitor de puțin spus. Glokta râânji:

– Gurkienilor nu le place să călătorească de unii singuri.

Parapetul la care se referise mai-nainte se ridica deja, o linie întunecată șerpuind pe câmpiile noroioase, la câteva sute de pași în fața zidurilor, cu un șanț nu prea adânc paralel cu el. Mai mult decât adecvat pentru a împiedica aprovizionarea orașului din exterior. Mai departe, începeau să se contureze câteva tabere: întinderi vaste de corturi albe, rânduite în careuri ordonate, câteva având deasupra coloane de fum negru care pluteau deja spre cerul alb, de la focurile de gătit și fierării. Tot aranjamentul emana un sentiment profund și îngrijorător de permanență. O fi fost Adua încă în mâinile Uniunii, însă nici chiar cel mai mincinos patriot n-ar fi putut nega că împrejurimile orașului aparțineau deja Împăratului din Gurkhul.

– Trebuie să recunoaștem că sunt bine organizați, comentă posac Varuz.

– Da… organizarea lor…

Dintr-odată, glasul lui Jezal devenise uscat ca niște podele vechi. Afișarea unei expresii vitejești părea mai degrabă nebunească decât curajoasă.

O duzină de călăreți se desprinseseră din rândurile gurkienilor, iar acum se apropiau în trap ușor. Deasupra lor fluturau două flamuri prelungi, de mătase roșie și galbenă, înscrise cu caractere kantice aurii. Era și un steag alb, atât de mic încât abia dacă se vedea.

– Soli, mârâi Întâiul dintre Magi, clătinând încet din cap. O biată scuză pentru niște nătărăi bătrâni cărora le place să se audă vorbind despre tratamente umane, înainte de a începe măcelul.

Cred că, în materie de nătărăi bătrâni cărora le place să se audă vorbind, tu ești expertul suprem.

Așa ar fi replicat Jezal, dar își păstră ideea pentru sine, în timp ce privea grupul gurkian care se apropia într-o tăcere apăsătoare. În frunte călărea un om înalt, cu luciri aurii pe coiful ascuțit și armura

lustruită, stând în acea poziție arogantă care, chiar și de la distanță, țipă a autoritate.

Mareșalul Varuz se încruntă:

– Generalul Malzagurt.

– Îl cunoști?

– A comandat forțele Împăratului, în ultimul război. Luni în șir ne-am tot hărțuit. Am parlamentat de mai multe ori. Un adversar foarte dibaci.

– Totuși, i-ai venit de hac, nu?

– În cele din urmă, Maiestate, răspunse Varuz, departe de-a arăta încântat. Atunci, însă, aveam o armată.

Comandantul gurkian se apropia tropăind prin amestecătura de clădiri părăsite ce se întindeau dincolo de Zidul lui Casamir. Își struni calul în fața porții, privind mândru în sus, cu o mână în șold.

– Sunt generalul Malzagurt! strigă el cu un accent kantic pronunțat. Reprezentantul ales al Magnificenței Sale, Uthman-ul-Dosht, Împăratul Gurkhulului.

– Eu sunt Regele Jezal Întâiul.

– Firește. Bastardul.

Nu avea niciun rost să nege.

– Așa este. Bastardul. De ce nu intri, generale? Am putea vorbi față-n față, ca doi oameni civilizați.

Ochii lui Malzagurt se abătură spre Glokta.

– Iartă-mă, dar răspunsul dat de guvernul dumitale emisarilor neînarmați ai Împăratului nu a fost întotdeauna… civilizat. Cred că prefer să rămân în afara zidurilor. Deocamdată.

– Cum dorești. Cred că-l cunoști deja pe Lordul Mareșal Varuz, nu?

– Firește. Pare să fi trecut o veșnicie de când ne-am zbenguit prin pustietățile secetoase. Aș spune că mi-ai lipsit… dar n-o fac. Cum o mai duci, vechiul meu prieten și dușman?

– Destul de bine, mormăi Varuz.

Malzagurt arătă spre vasta întindere a puterii de luptă desfășurate în spatele lui.

– Ținând seama de împrejurări, hmm? Nu-l cunosc pe celălalt…

– Ăla-i Bayaz. Întâiul dintre Magi.

Un glas calm și lin. Aparținea unuia dintre însoțitorii lui Malzagurt. Un om îmbrăcat simplu, în alb, cam ca un preot. Nu părea mult mai vârstnic decât Jezal, și arăta foarte chipeș, cu o față netedă și închisă la culoare. Nu purta armură și nici vreo armă. Îmbrăcămintea și șaua lui simplă nu aveau niciun fel de podoabe. Cu toate acestea, ceilalți membri ai soliei, ba chiar și Malzagurt, îl priveau cu un respect vizibil. Cu teamă, aproape.

– Aha… se uită în sus generalul, mângâindu-și îngândurat barba scurtă, căruntă. Deci, ăsta e Bayaz.

Tânărul dădu din cap.

– El este. Nu ne-am mai văzut de mult timp.

– Nici pe departe de-atât de mult timp, Mamun, șarpe blestemat! se agăță Bayaz de parapet, cu dinții dezgoliți.

Bătrânul Mag se pricepea așa de bine să joace rolul unchiului blajin, încât Jezal uitase ce înspăimântătoare puteau fi accesele lui neașteptate de furie. Șocat, făcu un pas într-o parte, ridicând pe jumătate o mână ca să-și apere fața. Aghiotanții și stegarii gurkieni se chirciră în șei, unul ajungând chiar să vomite cu zgomot. Până și Malzagurt își pierdu o halcă însemnată din postura eroică.

Mamun, însă, rămase cu privirea îndreptată în sus, la fel de calm ca înainte.

– Unii dintre frații mei credeau că poate ai fugit, dar eu știam ce știam. Khalul spunea mereu că mândria ta va fi cea care-ți va veni de hac, și iată dovada. Acum, mi se pare ciudat că te-am crezut cândva un mare om. Arăți îmbătrânit, Bayaz. Te-ai împuținat la trup.

– Orice lucru pare mai mic când stă mult mai sus decât tine! mârâi Întâiul dintre Magi, pe un ton cumplit de amenințător, în timp ce-și răsucea capătul bastonului pe pietrele pasarelei. Vino mai aproape Mâncătorule, și-ai să-mi poți judeca slăbiciunea în timp ce arzi!

– A existat o vreme când mă puteai strivi doar c-un cuvânt, nu mă îndoiesc. Acum, însă, cuvintele tale nu mai sunt decât vorbe-n vânt. Puterile ți s-au risipit încet, de-a lungul anilor, câtă vreme ale mele niciodată n-au fost mai mari. Am în spatele meu o sută de frați și surori. Tu ce aliați ai, Bayaz? întrebă el, privind de-a lungul

meterezelor cu un zâmbet batjocoritor. Doar pe cei pe care-i meriți.

– S-ar putea să-mi găsesc niște aliați care te vor surprinde.

– Mă îndoiesc. Demult, Khalul mi-a spus care avea să fie ultima ta speranță, deznădăjduită. Și timpul a dovedit că avea dreptate, la fel ca întotdeauna. Așadar, te-ai dus până la marginea Lumii, alergând după umbre. Umbre întunecate chiar, pentru unul care se numește un om drept. Și știu că ai dat greș, afirmă preotul, arătându-și două șiruri de dinți albi. Sămânța a ieșit din istorie, demult. Îngropată, la multe leghe sub pământ. Scufundată, adânc sub fundul oceanului. Iar speranțele tale s-au scufundat și ele odată cu ea. Nu ți-a mai rămas decât o singură cale. Vii cu noi de bunăvoie, ca să fii judecat de Khalul pentru trădare? Sau va trebui să intrăm noi să te luăm?

– Îndrăznești să-mi vorbești mie de trădare? Tu, care ai trădat cele mai înalte principii ale ordinului nostru și ai încălcat legea sacră a lui Euz? Câți ai ucis, ca să fii acum atât de puternic pe cât ești?

Mamun se mulțumi să ridice din umeri.

– Foarte mulți. Ne-ai lăsat multe căi întunecate din care să alegem, Bayaz, și am făcut toate sacrificiile de care am avut nevoie. N-are niciun rost să ne certăm pentru trecut. După atâtea secole, stând pe laturile opuse ale unei mari prăpăstii, cred că niciunul dintre noi nu-l va convinge vreodată pe celălalt. Învingătorii pot hotărî cine a avut dreptate, la fel cum au făcut întotdeauna, încă de mult dinaintea Vechiului Timp. Îți știu deja răspunsul, dar Profetul ar dori să pun întrebarea: vii la Sarkant, ca să răspunzi pentru odioasele tale crime? Vii să fii judecat de Khalul?

– Judecat? mârâi Bayaz. *El* să mă judece pe *mine,* ucigașul ăla bătrân cu capul umflat?

Râsul său ca un lătrat răsună în jos de pe ziduri.

– Hai și ia-mă, dacă îndrăznești, Mamun. Te-aștept!

– Atunci, vom veni, murmură întâiul ucenic al lui Khalul, privindu-l încruntat pe sub sprâncenele sale negre și subțiri. Ani după ani ne-am pregătit.

Cei doi rămaseră tăcuți, uitându-se crunt unul la altul, iar Jezal se încruntă și el. Îl nemulțumea senzația neașteptată că, într-un fel, totul nu era decât un conflict între Bayaz și acel preot, iar el, deși

rege, părea un copil care trage cu urechea la o ceartă a părinților, neavând niciun cuvânt de spus.

– Declară-ți termenii, generale! mugi el.

Malzagurt își drese glasul.

– Mai întâi, dacă-i predai Împăratului orașul Adua, este dispus să te lase să-ți păstrezi tronul, ca supus al lui, firește, plătind tributul cuvenit.

– Câtă generozitate din partea lui! Și trădătorul, Lordul Brock? Am înțeles că i-ați promis coroana Uniunii.

– Nu avem niciun angajament definitiv față de Lordul Brock. În fond, nu el ține orașul în mână – dumneata îl ții.

– Și nici nu-i prea respectăm pe cei care-și trădează propriii stăpâni, adăugă Mamun, cu o privire neguroasă spre Bayaz.

– În al doilea rând, cetățenilor Uniunii li se va permite să trăiască mai departe conform propriilor lor legi și obiceiuri. Vor continua să trăiască în libertate. Sau, mai aproape de libertate decât au fost vreodată, cel puțin.

– Mărinimia voastră e uluitoare!

Jezal ar fi vrut să vorbească ironic, dar nu-i prea reușise.

– În al treilea rând, strigă generalul, cu o privire nervoasă într-o parte, spre Mamun, ne va fi predat omul cunoscut ca Bayaz, Întâiul dintre Magi, legat în lanțuri, ca să poată fi transportat la Templul din Sarkant, pentru a fi judecat de Profetul Khalul. Aceștia sunt termenii noștri. Refuzați-i, și Împăratul va decreta ca Midderlandul să fie tratat ca orice provincie cucerită. Mulți oameni vor fi uciși, și mult mai mulți vor fi luați în sclavie. Se vor instala guvernatori gurkieni, Agriontul vostru va fi transformat în templu, iar actualii voștri conducători… închiși în celule, în beciurile palatului imperial.

Instinctiv, Jezal începu să deschidă gura pentru a refuza. Apoi se opri. Harod cel Mare, fără îndoială, ar fi scuipat un răspuns sfidător, cu orice preț, poate chiar s-ar fi și ușurat pe emisarul de jos. Simpla idee de a negocia cu gurkienii contravenea tuturor convingerilor lui dintotdeauna.

Dar, dacă stătea să se gândească, termenii erau cu mult mai generoși decât se așteptase vreodată. Probabil că Jezal s-ar fi bucurat de mai multă autoritate, ca supus al lui Uthman-ul-Dosht,

decât acum, cu Bayaz suflându-i mereu în ceafă, zi și noapte. Putea să salveze vieți nenumărate, doar cu o vorbă. Vieți adevărate, ale unor oameni adevărați. Ridică mâna, frecându-și ușor cu un deget bărbia brăzdată de cicatrice. Cunoscuse destule suferințe, pe câmpiile nemărginite ale Vechiului Imperiu, ca să se gândească temeinic înainte de a risca atâtea vieți, și pe a lui în special. Ideea celulelor de sub palatul Împăratului îl făcea să nu se grăbească.

Era ciudat că tocmai lui îi revenea o decizie atât de vitală. Lui, unui om care, cu nu mai mult de un an în urmă, mărturisise mândru că nu se pricepea la nimic și că puțin îi păsa. Dar, în fond, Jezal începea să aibă îndoieli că orice om într-o poziție de înaltă autoritate știa vreodată cu adevărat ce făcea. Tot ce putea spera era să-și păstreze o vagă iluzie că ar fi fost posibil. Și, ocazional, poate, să încerce să influențeze cât de puțin mersul orb al evenimentelor, într-o direcție sau alta, cu nădejdea disperată că alesese calea cea potrivită.

Dar care era direcția potrivită?

– Dă-mi odată răspunsul! strigă Malzagurt. Am pregătiri de făcut!

Jezal se încruntă. Se săturase de dictatele lui Bayaz, dar cel puțin bătrânul ticălos jucase un rol în ascensiunea lui spre tron. Se săturase de disprețul lui Terez, dar ea măcar era soția lui. Lăsând la o parte orice alte considerente, cam ajunsese la capătul răbdării. Pur și simplu, refuza să primească ordine, sub amenințarea sabiei, de la un general gurkian fanfaron și preotul lui afurisit.

– Îți resping toți termenii! anunță el nepăsător, de pe zid. Îi resping total și complet. Nu prea am obiceiul de a-mi preda sfetnicii sau suveranitatea doar fiindcă așa mi se cere. Și cu atât mai puțin unei hoarde de bădărani gurkieni care n-au nici bune maniere, nici vreun dram de minte. Acum nu mai ești în Gurkhul, generale, iar aici aroganța dumitale nu mai înseamnă nici cât coiful ăla caraghios pe care-l porți pe cap. Cred că, până să părăsești aceste meleaguri, vei învăța o lecție aspră. Aș mai putea să adaug, înainte s-o ștergi cu coada-ntre picioare, că vă încurajez, pe tine și pe preotul tău, să vă luați la regulat? Cine știe, poate-l convingi să vi se alăture și pe marele Uthman-ul-Dosht, ba încă și pe atoateștiutorul Profet Khalul, ca să v-o trageți în patru!

Generalul Malzagurt se încruntă. Se sfătui scurt cu un aghiotant, fiind clar că nu prea pricepuse cele mai fine nuanțe ale ultimei fraze. Când în sfârșit se dumiri, făcu un gest furios cu mâna sa negricioasă, lătrând un ordin în kantică. Jezal văzu mai mulți oameni care mergeau printre clădirile de dincolo de ziduri, cu torțe în mâini. Generalul gurkian aruncă o ultimă privire spre turnul porții.

– Rozalii nenorociți! mârâi el. Animalelor!

Și, trăgând brusc de frâul calului, o luă din loc, cu ofițerii după el.

Preotul Mamun mai rămase un moment pe loc, cu tristețea întipărită pe chipul lui perfect.

– Așa să fie. Ne vom lua pe noi armura. Dumnezeu să te ierte, Bayaz.

– Tu ai mai multă nevoie de iertare decât mine, Mamun! Pentru tine să te rogi!

– Asta și fac. În fiecare zi. Dar n-am văzut niciun semn, în toată lunga mea viață, că Dumnezeu ar fi iertător din fire.

Își întoarse calul și porni încet înapoi, spre liniile gurkiene, printre clădirile abandonate, pe ale căror ziduri începeau deja să urce flăcările.

Jezal trase aer în piept, prelung, întretăiat, în timp ce ochii i se îndreptau spre mulțimea de oameni ce mișunau pe câmpii. Fir-ar gura lui a dracu', că numai în belele îl băga! Acum, însă, era cam târziu ca să se mai răzgândească. Simți mâna părintească a lui Bayaz pe umăr, acea atingere care în ultimele câteva săptămâni devenise atât de iritantă. Fu nevoit să strângă din dinți, pentru a nu se feri.

– Ar trebui să te adresezi poporului, îi spuse Magul.

– Ce?

– Cuvintele potrivite ar putea avea o influență hotărâtoare. Harod cel Mare putea vorbi în orice moment. Ți-am povestit cum a fost atunci când…

– Foarte bine! îl întrerupse Jezal, răstit. Mă duc.

Porni spre parapetul opus, cu tot entuziasmul unui condamnat care urcă pe eșafod. Jos, mulțimea se răsfira în toată diversitatea ei tulburător de pestriță. Jezal simțea nevoia să-și strângă centura, dar

se stăpâni. Cine știe de ce, i se tot părea că-i vor cădea pantalonii în fața tuturor acelor oameni. O idee ridicolă. Își drese glasul. Cineva îl văzu și arătă cu degetul:

– Regele!

– Regele Jezal!

– Vorbește regele!

Mulțimea se foi, se frământă și se răspândi, atrasă spre turnul porții, ca o mare de fețe pline de spaimă, de așteptare, de nevoia unui ajutor. Încet, zarva din piață se stinse, înlocuită de o tăcere adâncă.

– Prieteni… compatrioți… supuși ai mei! răsună glasul lui Jezal, cu autoritate binevoitoare; un bun început, foarte… retoric. Dușmanii noștri pot fi mulți… foarte mulți…

Se blestemă în sinea lui. O asemenea mărturisire nu prea le insufla curaj maselor.

– Dar vă îndemn să fiți viteji! Avem ziduri de apărare puternice! strigă el, bătând cu palma în pietrele meterezelor. Curajul nostru este neabătut! continuă, lovindu-și cu pumnul platoșa lustruită. Vom rezista cu tărie!

Așa mai mergea! Își descoperise un talent oratoric înnăscut. Mulțimea se încălzea, putea s-o simtă.

– Nu va fi nevoie să rezistăm la nesfârșit! Lordul Mareșal West e chiar acum pe drum încoace, să ne ajute cu armata lui…

– Da’ când vine? zbieră cineva, stârnind un val de bombăneli furioase.

– Ăă…

Prins pe picior greșit, Jezal aruncă o privire neliniștită spre Bayaz.

– Păi…

– Când ajung aici? Când? șuieră Întâiul dintre Magi către Glokta, iar schilodul făcu un gest repezit spre cineva de jos.

– Curând! Puteți fi siguri de asta!

Blestemat să fie Bayaz, avusese cea mai tâmpită idee. Jezal habar n-avea cum să dea curaj unei adunături atât de bălțate.

– Și copiii noștri? Cu casele noastre cum rămâne? Casa ta o să ardă? Da sau ba?

Urmă un iureș de strigăte nemulțumite.

– Nu vă temeți! Vă rog… vă implor…!

La naiba! Nu trebuia să roage pe nimeni nimic, doar era rege!

– Armata e pe drum!

Observă niște chipuri negre croindu-și cu forța drum prin îmbulzeală. Practicieni ai Inchiziției. Se adunau, oarecum spre ușurarea lui, în jurul locului de unde răsunau protestele.

– Chiar acum pleacă din Nord! Vor veni în ajutorul nostru cât de repede și-i vor învăța o lecție pe câinii ăștia gurkieni…

– Când? Când o să…

Niște ciomege negre se ridicară și căzură, în mijlocul mulțimii, iar întrebarea fu retezată de un țipăt ascuțit.

Jezal se strădui să strige și mai tare:

– Între timp, îi vom lăsa pe nemernicii gurkieni să ne cutreiere liberi câmpiile? Câmpiile părinților noștri?

– Nu! răcni cineva, spre marea ușurare a lui Jezal.

– Nu! Le vom arăta acestor sclavi kantici cum poate să lupte un cetățean liber al Uniunii!

Un cor de încuviințări călduțe.

– Vom lupta vitejește ca leii! Feroce ca tigrii!

Începuse să se ambaleze, iar cuvintele i se revărsau pe gură ca și cum chiar le-ar fi crezut. Poate că le și credea.

– Vom lupta la fel cum am luptat pe vremea lui Harod! A lui Arnault! A lui Casamir!

Se înălță un val de ovații.

– Nu ne vom afla odihna până când diavolii ăștia gurkieni nu vor fi alungați înapoi, dincolo de Marea Circulară! Fără niciun fel de negocieri!

– Fără negocieri! repetă un glas.

– La dracu’ cu gurkienii!

– Nu vom capitula niciodată! urlă Jezal, dând cu pumnul în parapet. Vom lupta pentru fiecare stradă! Pentru fiecare casă! Pentru fiecare odaie!

– Pentru fiecare casă! țipă o voce, ca turbată, iar cetățenii din Adua aprobară cu un răget colectiv.

Simțind importanța momentului, Jezal își scoase sabia din teacă,

cu un scrâșnet cât se putea de războinic, și o ridică deasupra capului.

– Iar eu voi fi mândru să-mi scot sabia alături de voi! Vom lupta unii pentru alții. Vom lupta pentru Uniune! Fiecare om… bărbat sau femeie… un erou!

Izbucniră urale asurzitoare. Jezal își agita sabia prin aer, iar lăncile de jos îi urmară exemplul, într-o revărsare de scânteieri. Pumnii loveau pieptarele, băteau în pietre. Pe chipul lui Jezal se ivi un zâmbet larg. Oamenii îl iubeau, și erau mai mult decât dornici să lupte pentru el. Împreună, aveau să învingă, o simțea. Luase decizia potrivită.

– Bine jucat, îi murmură Bayaz la ureche. Bine de tot…

Jezal ajunsese la capătul răbdării. Se răsuci spre Mag, cu dinții dezgoliți.

– Știu foarte bine ce fac! N-am nevoie de pisălogelile tale continue…

– Maiestate, interveni glasul pițigăiat al lui Gorst.

– Cum îndrăznești să mă-ntrerupi? Ce naiba…

Tirada lui Jezal fu întreruptă de o văpaie roșiatică, zărită cu coada ochiului, căreia-i urmă peste o clipă o detunătură năprasnică. Întoarse scurt capul, pentru a vedea flăcările care izbucneau peste învălmășeala de acoperișuri, la o oarecare distanță, spre dreapta. Jos, în piață, se auzi o exclamație colectivă, și o mișcare nervoasă străbătu ca un val mulțimea.

– A început bombardamentul gurkian, spuse Varuz.

O dâră de foc se repezi pe cerul alb, deasupra liniilor gurkiene. Jezal privi cu gura căscată cum capătul ei se prăvălea spre oraș. Căzu între clădiri, de astă dată la stânga lui, stârnind o vâlvătaie orbitoare. Cumplita bubuitură îi ajunse la urechi peste o clipă.

De jos se auzeau strigăte. Ordine, poate, sau zbierete de panică. Oamenii porneau care-ncotro, toți în același timp. Unii se repezeau spre ziduri, alții către casele lor, ori nicăieri anume – o îmbulzeală haotică de trupuri înghesuite și prăjini ce se legănau.

– Apă! strigă cineva.

– Foc!

– Maiestatea Voastră… ciripi Gorst, care deja îl conducea pe Jezal

înapoi spre scară. Ar trebui să vă întoarceți numaidecât în Agriont.

Jezal urmări încă o explozie tunătoare, și mai aproape. Fumul se ridica deja în pete unsuroase, peste oraș.

– Da, murmură el, lăsându-se dus la loc sigur; își dădu seama că mai ținea sabia în mână, și o vârî la loc în teacă, cu un aer vinovat. Da, desigur…

Neînfricarea, după cum observase cândva Logen Nouădegete, este lauda prostului.

Ciocan și nicovală

Glokta se scutura de râs, într-o serie de chicoteli țiuitoare ce-i bolboroseau printre gingiile goale, în vreme ce scaunul tare scârțâia sub fundul lui osos. Tusea și scâncetele îi răsunau înfundat, reverberate de pereții goi ai camerei de zi cam întunecoase. Într-un fel, suna ca o tânguială. *Și poate așa și este, măcar puțin.*

Fiecare smucitură a umerilor lui anchilozați îi înfigea cuie în ceafă. Fiecare spasm al cutiei toracice îi trimitea fulgere de durere până-n vârful acelor degete de la picioare care-i mai rămăseseră. *Vai, ce ironie! Chicotesc de neputință, mă hlizesc cu disperare.*

Clăbuci de salivă îi săreau de pe buze, în timp ce slobozi un ultim scheunat prelung. *Ca behăitul unei oi pe moarte, doar că mai puțin demn.* Apoi înghiți în sec și se șterse la ochi. *De ani buni n-am mai râs așa de tare. Cred că dinainte de-a se fi apucat de treabă torționarii Împăratului – n-ar fi de mirare. Și totuși, nu-i chiar așa de greu să te oprești. La urma urmei, aici nu e nimic cu adevărat comic, este?* Ridică scrisoarea și o mai citi o dată.

Superior Glokta,

Șefii mei de la casa bancară Valint și Balk sunt mai mult decât dezamăgiți de progresele dumitale. A trecut ceva timp de când ți-am cerut, personal, să ne informezi despre planurile Arhilectorului Sult. În special, cu privire la motivele interesului său permanent față de Universitate. De-atunci, n-am mai primit nicio veste de la dumneata.

Poate-ți închipui că sosirea neașteptată a gurkienilor dincolo de zidurile orașului a schimbat pretențiile șefilor mei.

Nu s-a schimbat nimic, în niciun fel. Și nici n-o să se schimbe.

Ne vei da raportul până la sfârșitul săptămânii, altfel Eminența Sa va fi informat despre loialitățile dumitale divizate.

Nu mai este nevoie să adaug că ar fi foarte înțelept să distrugi această scrisoare.

Glokta privi mult timp hârtia, la lumina singurei lumânări, cu gura sa ferfeniță căscată larg. *Pentru asta am trăit eu luni întregi de chinuri în întunericul temnițelor Împăratului?… Am trecut prin Ghilda Pânzarilor, cu torturi sălbatice?… Mi-am croit drum prin orașul Dagoska, cu măceluri sângeroase? Ca să-mi sfârșesc zilele în dizgrație, prins între un birocrat bătrân și dușmănos și o bancă plină de escroci trădători? Toate manevrele mele, toate minciunile, învoielile și durerea… Toate acele cadavre lăsate pe marginea drumului… pentru asta?*

Un nou acces de râs îi zgâlțâi trupul, răsucindu-l și făcându-i spatele îndurerat să scârțâie din toate încheieturile. *Eminența Sa și bancherii ăștia se merită unii pe alții! Chiar și cu orașul arzând până-n temelii în jur, nu se pot opri o clipă din jocurile lor. Jocuri ce se pot dovedi fatale pentru bietul Superior Glokta, care n-a făcut decât să-și dea toată silința schiloadă.* Fu nevoit să-și șteargă un muc mic de sub nas, atât de tare îl făcuse să râdă ultimul gând.

Aproape că ar fi păcat să ard un document așa de-ngrozitor de ilar. Poate ar fi mai bine să i-l duc în schimb Arhilectorului? Oare ar fi în stare să vadă latura comică, mă întreb…? Am râde bine împreună? Întinse mâna, apropiind colțul scrisorii de flacăra lumânării, privi focul care o cuprindea dintr-o parte, pentru a se târî apoi peste rândurile scrise, transformând hârtia albă în cenușă neagră și îndoită.

Arzi, la fel ca speranțele mele, și ca visurile mele, și ca viitorul meu glorios, făcut scrum sub palatul Împăratului! Arzi cum a ars Dagoska și cum cu siguranță va arde și Adua, pârjolită de furia Împăratului! Arzi cum mi-ar plăcea mie să-l ard pe Regele Jezal Bastardul, și pe Întâiul dintre Magi, și pe Arhilectorul Sult, și pe Valint și Balk, și toată afurisenia asta de…

– Îh!

Glokta își flutură prin aer degetele pârlite, apoi și le supse între gingiile fără dinți. Râsul îi pierise dintr-odată. *Ciudat… Prin oricâte dureri am trece, tot nu ne obișnuim niciodată cu ele. Mereu ne dăm de ceasu' morții ca să scăpăm. În veci nu ne resemnăm cu gândul că vor mai urma.* Un colț al scrisorii încă mai fumega pe jos. Glokta se

încruntă și-l strivi cu o împunsătură sălbatică a bastonului.

Prin aer se simțea mirosul greu al fumului. *Ca de la o sută de mii de prânzuri arse.* Chiar și acolo, în Agriont, ajunsese o pâclă cenușie, ca o ceață care făcea clădirile din capetele străzilor să se contopească. De câteva zile, incendiile făceau prăpăd prin cartierele exterioare, iar bombardamentul gurkian nu slăbise nici cu o câtime, zi și noapte. Chiar în timp ce Glokta mergea pe stradă, cu respirația țiuindu-i prin găurile dintre dinți, în efortul de a pune un picior în fața celuilalt, se auzi bubuitul înfundat al unui butoi incendiar căzând undeva în oraș, și simți prin tălpile cizmelor murmurul mărunt al vibrației.

Oamenii de pe alee înghețară, privind alarmați în sus. *Acei câțiva nenorocoși care s-au pomenit că n-aveau nicio scuză de a fugi din oraș când au venit gurkienii. Acei ghinioniști care erau prea importanți, sau nu îndeajuns de importanți. O mână de optimiști care credeau că asediul gurkian va fi doar alt capriciu trecător – ca o ploaie furtunoasă, sau ca moda pantalonilor scurți. Prea târziu descoperă cât de amarnic s-au înșelat.*

Glokta șontâcăia mai departe, cu capul plecat. Nu dormise o clipă, dar nu din cauza exploziilor care zguduiau orașul pe întuneric, în ultima săptămână. *Am fost prea ocupat să stau treaz, cu mintea învârtindu-mi-se mereu ca o pisică într-un sac, încercând să găsească o ieșire din capcana asta. Cu exploziile m-am obișnuit bine, în timpul vacanței mele din fermecătoarea Dagoska.* Pentru el, durerea care-i sfâșia fundul și spinarea era considerabil mai îngrijorătoare.

O, ce aroganță! Cine-ar fi îndrăznit vreodată să sugereze că într-o zi cizmele gurkiene vor tropăi pe câmpiile rodnice din Midderland? Că fermele frumoase și satele somnoroase ale Uniunii vor dansa sub focul gurkian? Cine s-ar fi așteptat ca minunata și înfloritoarea Adua să se transforme, dintr-un mândru colț de rai, într-un mândru colț de iad? Simți că zâmbea. *Bun-venit tuturor! Bun-venit! Eu am fost aici tot timpul. Ce drăguț, că v-ați alăturat mie!*

Auzi niște cizme de armură bocănind pe drum în spatele lui și se dădu la o parte, prea târziu, din calea unei coloane grăbite de soldați, fiind împins brutal pe iarba de pe margine. Piciorul stâng îi

alunecă în noroi, cu un junghi de durere până-n șold. Coloana mărșălui pe alături, cu nepăsare, iar Glokta se strâmbă în urma ei. *Oamenii nu mai au nivelul cuvenit de teamă în fața Inchiziției. Se tem prea tare de gurkieni, ca să le mai pese de noi.* Se desprinse de zid, cu o strâmbătură și o ocară, își lungi gâtul și porni șchiopătând mai departe.

Înaltul Judecător Marovia stătea încadrat în cea mai mare fereastră a biroului său ca o cutie de rezonanță, ținându-și mâinile la spate. Ferestrele cabinetului dădeau spre vest. *Direcția principală de atac a gurkienilor.* În depărtare, deasupra acoperișurilor, coloane de fum cenușiu se înălțau pe cerul senin, contopindu-se într-un nor negricios ce făcea ca lumina slabă a toamnei să arate și mai funebru. Când auzi podelele scârțâind sub piciorul fără degete al lui Glokta, Marovia se întoarse, cu un zâmbet primitor pe chipul său bătrân și zbârcit.

– A, Superior Glokta! Nici nu-ți poți imagina ce plăcere a fost să-ți aud anunțată sosirea! Mi-ai lipsit de la ultima vizită. Îmi place atât de mult… stilul dumitale direct. Îți admir enorm… devotamentul față de muncă.

Arătă cu un gest leneș spre fereastră:

– Legea, trebuie să recunosc, tinde să fie cam somnoroasă în vremuri de război. Însă chiar și cu gurkienii la porțile orașului, nobila activitate a Inchiziției Maiestății Sale continuă, nu-i așa? Presupun că tot din partea Eminenței Sale ai venit…?

Glokta ezită. *Dar numai din obișnuință. Trebuie să-i întorc Inchiziției sucitul meu spate. Cum m-ar numi Sult? Trădător? Fără îndoială, și chiar mai rău. Dar fiecare om trebuie să-și fie loial în primul rând sieși. Am făcut și eu sacrificiile mele.*

– Nu, Înălțimea Voastră. Am venit în numele lui Sand dan Glokta.

Șchiopătă până la un scaun, îl trase și se trânti pe el fără a aștepta vreo invitație. De-acuma, am trecut de faza amabilităților.

– Sincer vă spun, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Sincer vă spun, sunteți ultima mea speranță.

– De ajutorul meu? Cu siguranță, nu sunteți lipsit de prieteni puternici!

– Știu, din regretabilă experiență, că oamenii puternici nu-și pot

permite să aibă prieteni.

– Cum nu se poate mai adevărat, din păcate. Nu ajungi într-o poziție ca a mea, sau măcar ca a dumitale, fără a înțelege că fiecare om răzbește de unul singur, în ultimă instanță.

Marovia îl privi binevoitor, în timp ce se așeza pe jilțul său înalt. *Totuși, sunt departe de a mă simți mai la largul meu. Zâmbetele lui sunt întru totul la fel de mortale ca încruntăturile lui Sult, cred.*

– Prietenii noștri trebuie să fie aceia care pot să nu se facă utili. Reținând acest lucru, cu ce te pot ajuta? Și, mai important, ce-mi poți oferi dumneata în schimb?

– Pentru asta, s-ar putea să fie nevoie de unele explicații, răspunse Glokta, strâmbându-se din cauza unui cârcel, și-și întinse cu forța piciorul sub masă. Vă pot vorbi absolut cinstit, Înălțimea Voastră?

Marovia își mângâie barba, îngândurat.

– Adevărul este un bun foarte rar și valoros. Sunt uimit că un om cu experiența dumitale l-ar dărui pur și simplu. Mai ales cuiva aflat de cealaltă parte a baricadei, ca să zic așa.

– Mi s-a spus odată că un om pierdut în deșert trebuie să primească orice apă i se oferă, indiferent din ce sursă.

– Pierdut, zici? Atunci, vorbește deschis, Superiorule, și vom vedea dacă mă pot lipsi de câteva înghițituri din bidonul meu.

Nu e tocmai o promisiune de salvare, dar e maximum la ce m-aș fi putut aștepta din partea unui om care atât de recent mi-a fost dușman înverșunat. Așa că… să trecem la mărturisiri, își spuse Glokta, revăzând în minte amintirile din ultimii doi ani. *Și ce scârbavnice, rușinoase și urâte mai sunt!… Cu ce să încep?*

– Acum câtva timp, am început să examinez neregulile din Onorabila Ghildă a Pânzarilor.

– Îmi amintesc bine afacerea aceea nefericită.

– În timpul investigațiilor, am descoperit că negustorii erau finanțați de o bancă. O bancă foarte bogată și puternică. Valint și Balk.

Îi urmări cu atenție reacția, dar ochii lui Marovia nici nu tresăriră.

– Știu despre existența unei asemenea instituții.

– Am bănuit că erau implicați în crimele Pânzarilor. Magistrul Kault a apucat să-mi spună atâta lucru, înaintea tragicului său sfârșit. Dar Eminența Sa n-a dorit să cercetez mai departe. Prea multe complicații, într-o perioadă prea complicată.

Ochiul stâng al lui Glokta tresări, și imediat simți că începea să-i curgă.

– Scuzele mele, mormăi el, în timp ce și-l ștergea cu un deget. Nu peste mult, am fost trimis la Dagoska, pentru a mă ocupa de apărarea orașului.

– Sârguința dumitale deosebită în acel caz a fost sursa unor neplăceri, în ceea ce mă privește, rosti acru Marovia. Felicitările mele. Ai făcut o treabă extraordinară.

– Nu-mi pot asuma pe deplin meritul. Sarcina pe care mi-o dăduse Arhilectorul era imposibilă. Dagoska viermuia de trădări și era înconjurată de gurkieni.

Marovia pufni.

– Sunt de aceeași părere cu dumneata.

– Numai de-ar fi fost cineva de aceeași părere și atunci – dar cei de-aici erau foarte ocupați, încercând să-și vină de hac unii altora, ca întotdeauna. Defensiva Dagoskăi era într-o stare complet inadecvată pentru menirea sa. N-am putut-o pune la punct fără bani…

– Iar Eminența Sa n-a fost foarte darnic.

– Eminența Sa n-a dat nicio para chioară. Dar, tocmai când aveam mai mare nevoie, a ieșit din umbră un binefăcător neașteptat.

– Un unchi bogat? Ce noroc!

– Nu tocmai.

Glokta își linse locul sărat unde-i stătuseră cândva dinții din față. *Și uite cum secretele încep să iasă la iveală ca rahații dintr-o hazna la vremea curățeniei…*

– Unchiul meu bogat era nimeni altul decât casa bancară Valint și Balk.

Marovia se încruntă.

– Ți-au acordat un avans?

– Grație generozității lor, i-am putut ține pe gurkieni afară atât timp cât am făcut-o.

– Reținând că oamenii puternici nu au prieteni, ce-au obținut în schimb Valint și Balk?

– În esență? îl privi Glokta imperturbabil pe Înaltul Judecător. Orice voiau. La scurt timp după întoarcerea din Dagoska, investigam moartea Prințului de Coroană Raynault.

– O crimă cumplită.

– De care ambasadorul gurkian care a fost spânzurat pentru asta era nevinovat.

Pe chipul lui Marovia se citi o tresărire de surpriză abia vizibilă.

– Așa spui dumneata?

– Nu încape nicio îndoială. Însă moartea moștenitorului la tron a creat alte probleme – probleme legate de voturile din Consiliul Deschis, iar Eminența Sa a fost mulțumit de un răspuns simplu. Am încercat să dau curs chestiunii, însă am fost împiedicat. De Valint și Balk.

– Și bănuiești că acești bancheri au fost implicați în moartea Prințului de Coroană, așadar?

– Îi bănuiesc de tot felul de lucruri, dar nu prea am dovezi.

Mereu prea multe suspiciuni și prea puține probe.

– Băncile, mormăi Marovia. Sunt făcute din vânt. Deapănă banii pe bază de ghiceli, și minciuni, și promisiuni. Secretele sunt moneda lor curentă, mai valoroasă chiar și decât aurul.

– Așa am descoperit și eu. Dar oamenii pierduți în deșert…

– Da, da! Continuă, te rog.

Spre surprinderea lui, Glokta constată că se distra de minune. Aproape că i se împiedica limba printre gingii, în graba de a da totul pe gură. *Acum, că încep să arunc la vedere secretele pe care le-am ținut ascunse atâta timp, descopăr că nu mă mai pot opri. Mă simt ca un sărăntoc care-și face de cap la cumpărături. Îngrozit, dar eliberat. Chinuit, însă și încântat. Cam așa te simți când îți tai singur beregata, cred – o eliberare glorioasă, dar pe care n-o poți savura decât o dată în viață. Și, ca și cum mi-aș tăia beregata, se prea poate ca rezultatul să fie o moarte hidoasă. Mă rog… Tot se apropia, de ceva vreme, nu? Și nici măcar nu pot susține că n-o merit înzecit.*

Se aplecă înainte. *Chiar și aici, chiar și acum, simt cumva nevoia să vorbesc încet.*

– Arhilectorul Sult nu e mulțumit de noul nostru rege. Mai cu seamă, e nemulțumit de influența pe care o exercită Bayaz asupra lui. Sult găsește că propriile sale puteri s-au limitat prea mult. Crede, de fapt, că dumneavoastră sunteți în spatele întregii tărășenii.

Marovia se încruntă:

– Nu mai spune!?…

Chiar așa, și nu-s complet sigur că aș exclude și eu posibilitatea asta.

– Mi-a cerut să găsesc un mijloc de a-l înlătura pe Bayaz…

Și, coborând glasul până aproape de șoaptă:

– Sau să-l înlătur pe rege. Presupun că, dacă nu reușesc, are alte planuri. Planuri care, cumva, implică și Universitatea.

– S-ar părea că-l acuzi pe Eminența Sa Arhilectorul de înaltă trădare la adresa statului.

Ochii lui Marovia deveniseră lucitori și duri ca două cuie noi. *Suspicios, și în același timp teribil de curios.*

– Ai descoperit vreun lucru care să se poată folosi împotriva regelui?

– Înainte de a apuca măcar să mă gândesc la așa ceva, Valint și Balk m-au convins cu forța să renunț.

– Au aflat atât de repede?

– Sunt nevoit să consimt că o persoană din apropierea mea s-ar putea să nu fie atât de demnă de încredere pe cât am sperat dintotdeauna. Bancherii nu numai că mi-au cerut să nu mă supun Eminenței Sale, ci au și insistat să-l investighez pe *el*. Vor să știe ce planuri are. Am la dispoziție doar câteva zile ca să le îndeplinesc dorința, iar Sult nu mai are încredere în mine nici cât să-mi spună ce-are în latrină, darămite în minte.

– Vai de mine… clătină Marovia încet din cap. Vai de mine și de mine…

– Și, ca să le pună capac la toate, mai cred și că Arhilectorul știe considerabil mai multe despre cele întâmplate în Dagoska decât păruse la început. Dacă vorbește cineva, s-ar putea să vorbească și cu unii, și cu alții.

În fond, dacă poți trăda pe cineva o dată, nu e foarte dificil s-o faci și a doua oară. Glokta oftă prelung. *Și iată-ne ajunși la capăt. Toate*

secretele au fost date pe față. Haznaua cu rahat s-a golit. Iar beregata mea e tăiată de la o ureche la cealaltă.

– Asta e toată povestea, Înălțimea Voastră.

– Ei bine, Superiorule, e limpede că ai nimerit la mare strâmtoare.

O strâmtoare de-a dreptul fatală, mai bine zis.

Marovia se ridică și porni încet prin cameră.

– Să presupunem, pentru moment, că ai venit într-adevăr numai ca să te ajut, și nu ca să mă pui în cine știe ce situație dificilă. Arhilectorul Sult are mijloacele pentru a cauza probleme cum nu se poate mai serioase – plus monumentala obsesie față de sine însuși necesară pentru a încerca s-o facă tocmai în momente ca acestea.

În privința asta, nu te pot contrazice.

– Dacă reușești să obții probe concludente, aș fi dispus, desigur, să i le prezint regelui. Dar nu pot acționa împotriva unui membru al Consiliului Închis, și mai ales contra Arhilectorului, fără dovezi clare. Cea mai bună ar fi o confesiune semnată.

– Confesiunea semnată a lui Sult? murmură Glokta.

– Un asemenea document ar putea să rezolve mai multe probleme pentru amândoi. Sult ar dispărea, iar bancherii și-ar pierde puterea asupra dumitale. Gurkienii ar rămâne încă în jurul zidurilor noastre, desigur, dar nu le putem pretinde chiar pe toate.

– Confesiunea semnată a Arhilectorului…

Și, în timp ce i-o obțin, nu vrei să culeg și luna de pe cer?

– Sau un bolovan destul de mare ca să declanșeze alunecarea de teren – eventual, confesiunea cuiva convenabil de apropiat lui. Înțeleg că ești expert în a le obține, îl privi Înaltul Judecător pe Glokta pe sub sprâncenele sale stufoase. Sau am fost dezinformat?

– Nu pot plăsmui probe din eter, Înălțimea Voastră.

– Cei pierduți în deșert trebuie să profite de șansele ce li se oferă, oricât de mici. Găsește dovezile și adu-mi-le. Atunci am să pot acționa, și nicio clipă mai devreme. Înțelegi că nu-mi pot asuma niciun fel de riscuri pentru dumneata. Mi-e dificil să am încredere într-un om care și-a ales stăpânul, iar acum își alege un altul.

– Care alege? întrebă Glokta, simțind că iar i se zbătea pleoapa. Dacă vă închipuiți că am ales orice parte din umbra asta jalnică de

viață pe care o vedeți în fața dumneavoastră, vă înșelați amarnic. De ales, am ales gloria și succesul. Dar cutia nu conținea ce era scris pe capac.

– Lumea e doldora de povești tragice, replică Marovia, în timp ce îi întorcea spatele, pornind spre fereastră ca să se uite la cerul tot mai întunecat. Mai ales acum. Doar nu te-aștepți să aibă vreo importanță pentru un om cu experiența mea. O zi bună îți doresc.

Orice alt comentariu n-ar avea niciun rost. Glokta se aplecă înainte, împingându-se dureros ca să se ridice cu ajutorul bastonului, și porni șchiopătând spre ușă. *Dar cel mai mic licăr de speranță a reușit să se strecoare în beciul umed al deznădejdii mele… Am nevoie doar să obțin o confesiune de Înaltă Trădare din partea șefului Inchiziției Maiestății Sale…*

– Și, Superiorule!

De ce nu-i în stare nimeni să termine de vorbit înainte de a mă ridica în picioare? Glokta se întoarse, cu șira spinării arzându-i.

– Dacă vorbește cineva din preajma dumitale, va trebui să-i închizi gura. Acum. Numai un nebun s-ar gândi să smulgă din rădăcini trădarea din Consiliul Închis înainte de a-și curăța de buruieni propria ogradă.

– A, în legătură cu ograda mea nu aveți de ce vă face griji, Înălțimea Voastră, îl învrednici Glokta pe Înaltul Judecător cu cel mai respingător rânjet al său. Tocmai îmi ascut foarfeca.

Caritate

Adua ardea.

Două cartiere din capătul de la apus – cele Trei Ferme, în colțul de sud-vest al orașului, și Arcurile, mai spre nord – erau ciopârțite de răni negre. Din unele continua să iasă fum, coloane uriașe cu baza luminată palid în portocaliu. Se întindeau în pete uleioase, purtate către vest de un vânt viu, pentru a întinde o perdea noroioasă în fața asfințitului.

Jezal privea într-o tăcere solemnă, cu pumnii strânși, amorțiți, pe parapetul Turnului Lanțurilor. Acolo nu se auzea nici un alt sunet decât șuieratul vântului pe la urechi și, doar din când în când, câte un zgomot vag de luptă, din depărtare. Mai un strigăt de atac, mai urletul câte unui rănit… Sau, poate, doar un glas de pasăre zburând pe aripile brizei. Preț de-un moment, Jezal își dori să fi fost și el o pasăre, să poată pur și simplu zbura din turn, peste pichetele gurkiene, cât mai departe de acel coșmar. Dar nu-i era așa de ușor să scape.

– Zidul lui Casamir a fost spart prima oară acum trei zile, îi explica tărăgănat Mareșalul Varuz. Am respins primele două asalturi, și în noaptea aceea am reușit să apărăm cele Trei Ferme, dar a doua zi s-a produs încă o spărtură, și încă una. Afurisita asta de pulbere care ia foc a schimbat toate regulile. Pot dărâma într-o oră un zid care altfel ar fi rezistat o săptămână.

– Lui Khalul i-a plăcut mereu să se joace cu pulberile și sticlele lui, mormăi Bayaz, fără să rezolve nimic.

– În noaptea aia, au luat cele Trei Ferme în forță, și nu peste mult au doborât și porțile de la Arcuri. Și de-atunci, prin toată partea de vest a orașului se desfășoară o luptă continuă.

În acel cartier se găsea și taverna unde Jezal își sărbătorise victoria asupra lui Filio, la Turnir. Taverna unde stătuse cu West și Jalenhorm, cu Kaspa și Brint, înainte ca ei să plece în Nord, iar el spre Vechiul Imperiu. Oare și acea clădire ardea acum? Se prefăcuse

deja într-o ruină înnegrită?

– La lumina zilei, luptăm cu ei corp la corp, pe străzi. Noaptea, pe întuneric, organizăm raiduri. Nicio palmă de pământ nu e cedată fără să se îmbibe cu sânge gurkian.

Poate că Varuz spera să spună lucruri încurajatoare, dar nu reușea decât să-l facă pe Jezal să-i vină rău. Străzile capitalei scăldate în sânge, indiferent al cui sânge o fi fost, nu prea reprezentau principalul lui țel, ca Rege al Uniunii.

– Zidul lui Arnault încă se mai ține bine, deși prin centrul orașului ard focuri. Azi-noapte, flăcările au ajuns până aproape de Patru Colțuri, însă le-a stins ploaia, cel puțin pentru moment. Luptăm pentru fiecare stradă, fiecare casă, fiecare cameră. Întocmai cum ați spus să facem, Maiestatea Voastră.

– Bine, reuși Jezal să cârâie, aproape înecându-se cu propria-i vorbă.

Când respinsese cu atâta însuflețire termenii generalului Malzagurt, nu era sigur la ce să se aștepte. Își imaginase doar, ca prin ceață, că avea să le vină cineva în ajutor. Că urma să se întâmple ceva eroic. Iar acum, toată blestemăția aia sângeroasă mergea din plin, și nu se zărea niciun semn de salvare miraculoasă. Probabil că, pe-acolo prin fum, aveau loc și acte de eroism. Soldați cărându-și camarazii răniți la adăpost, în întunericul plin de funingine. Surori medicale cosând răni la lumina lumânărilor, printre zbierete. Orășeni repezindu-se în clădirile incendiate, ca să tragă afară copii ce tușeau. Eroism de un soi cotidian și deloc glorios. De un soi care nu conta cu nimic pentru deznodământul final.

– Alea din golf sunt corăbiile noastre? întrebă el încet, deja temându-se să audă răspunsul.

– Aș vrea eu, Maiestate. N-am crezut s-o spun vreodată, dar pe mare sunt mai puternici decât noi. Niciodată nu s-au mai văzut atâtea blestemate de corăbii. Chiar dacă cea mai însemnată parte a marinei noastre n-ar fi plecată să ne aducă armata înapoi din Englia, tot nu-s sigur ce-ar putea să facă. Așa cum stau lucrurile, va trebui ca oamenii să fie debarcați în afara orașului. E al naibii de incomod, și ar putea fi mult mai rău decât atât. Docurile sunt un punct slab.

Mai devreme sau mai târziu, pot încerca să debarce oameni acolo.

Jezal aruncă o privire nervoasă spre apă. Oștiri întregi de gurkieni, șiroind de pe nave pentru a intra în inima orașului. Calea-de-Mijloc trecea drept prin centrul Aduei, din golf până-n Agriont. Un drum îmbietor de larg, suficient pentru ca o întreagă legiune gurkiană să mărșăluiască de la un capăt la altul, cât ai clipi. Închise ochii și încercă să respire regulat.

Înainte de sosirea gurkienilor, abia dacă putuse avea un moment de liniște, în care să fie scutit de opiniile sfetnicilor. Acum, când chiar avea nevoie de sfaturi, torentul secase brusc. Sult nu mai apărea decât rareori în Consiliul Închis – și atunci, numai ca să se uite urât la Marovia. Înaltul Judecător însuși avea prea puțin de oferit, în afară de a deplânge ananghia în care ajunseseră cu toții. Până și rezerva de exemple istorice ale lui Bayaz părea să se fi epuizat în sfârșit. Lui Jezal nu-i mai rămânea decât să poarte singur pe umeri toată răspunderea, și o găsea foarte apăsătoare. Bănuia că situația era mult mai neplăcută pentru cei rămași fără case, răniți sau uciși, dar asta nu prea-l consola.

– Câți morți avem? se pomeni el întrebând, ca un copil care zgândărește o rană. Câți oameni am pierdut?

– De-a lungul Zidului lui Casamir s-au dat lupte aprige, iar cele din cartierele ocupate au fost și mai grele. S-au înregistrat numeroase victime, din ambele părți. Aș aprecia că noi avem vreo mie de morți, cel puțin.

Jezal își înghiți saliva acră. Se gândea la apărătorii dezorganizați pe care-i văzuse lângă poarta de vest, într-o piață care acum, cel mai probabil, era invadată de legiunile gurkiene. Oameni de rând, care-l priviseră cu speranță și mândrie. Apoi, încercă să-și imagineze cum puteau arăta o mie de cadavre. Își închipui o sută, unele lângă altele, în șir. Zece asemenea rânduri, unul deasupra celuilalt. O mie. Își mușcă unghia degetului mare, deja roasă până-n carne.

– Și mult mai mulți răniți, desigur, adăugă Varuz, răsucind și el cuțitul în rană. De fapt, nici nu prea mai avem loc pentru ei. Două cartiere sunt ocupate cel puțin parțial de gurkieni, iar forțele lor aruncă butoaie incendiare aproape până-n centrul orașului.

Limba lui Jezal caută spațiul încă dureros dintre dinți. Își amintea

de propria lui durere, pe câmpia fără margini, sub cerul nemilos, cu fața plină de răni, în timp ce căruțele se hurducau scârțâind.

– Deschideți Agriontul pentru răniți și cei rămași fără case. Acum, armata fiind plecată, e spațiu destul. Cazărmi cu mii de locuri, și multe provizii.

Bayaz clătina din capul său pleșuv.

– E riscant. N-avem de unde ști pe cine primim. Agenți gurkieni. Spioni de-ai lui Khalul. Nici unul din ei nu e ceea ce pare.

Jezal scrâșni din dinți.

– Sunt pregătit să-mi asum riscul. Sunt rege aici, sau nu?

– Sunteți, mârâi Bayaz, și ar fi bine să acționați ca atare. Nu e momentul pentru sentimentalisme. Inamicul strânge rândurile în jurul Zidului lui Arnault. Pe alocuri, s-ar putea să fie la nici două mile de locul unde ne aflăm acum.

– Două mile? murmură Jezal, aruncând iar o privire agitată spre apus.

Zidul lui Arnault se vedea ca o linie cenușie subțire printre clădiri, arătând teribil de firav de-acolo, de sus – și neliniștitor de aproape. Dintr-odată, îl cuprinse teama. Nu îngrijorarea vinovată pe care o simțea pentru oamenii aflați acolo, în fum, ci o frică reală și foarte personală pentru propria lui viață. Ca aceea pe care o simțise între stânci, când cei doi războinici veneau spre el cu gândul să-l ucidă. Poate că făcuse o greșeală, rămânând în oraș când încă mai avea ocazia să-l părăsească. Poate nu era prea târziu ca să…

– Voi rezista sau voi cădea lângă poporul Uniunii! strigă el, înfuriat nu numai pe Mag, ci și pe propria lui lașitate. Dacă ei sunt gata să moară pentru mine, atunci sunt gata și eu să mor pentru ei!

Se grăbi să-și mute privirea dinspre Bayaz, întorcându-și spatele.

– Deschide Agriontul, Mareșale Varuz. Poți să umpli și palatul cu răniți, dacă e nevoie.

Varuz aruncă o privire nervoasă spre Bayaz, după care se înclină țeapăn.

– Atunci, în Agriont se vor organiza spitale, Maiestatea Voastră. Cazărmile vor fi deschise pentru oameni. Probabil că palatul ar fi mai bine să-l lăsăm încuiat, cel puțin până când situația se va înrăutăți și mai mult.

Lui Jezal îi era greu să-și imagineze cum ar fi putut arăta o situație și mai gravă.

– Bine, bine. Apucați-vă de treabă.

Fu nevoit să-și șteargă o lacrimă de sub ochi, în timp ce se întorcea dinspre orașul fumegând, pornind către scara cea lungă. Din cauza fumului, desigur. Numai din cauza fumului.

Regina Terez stătea singură, încadrată în fereastra vastului lor dormitor.

Contesa Shalere încă mai bântuia pe undeva prin palat, dar se părea că învățase să-și țină pentru sine însăși disprețul la adresa lui Jezal. Restul doamnelor din suita lui Terez fuseseră trimise înapoi în Styria, înainte ca gurkienii să blocheze portul. Jezal ar fi preferat s-o trimită și pe regină cu ele – dar, din păcate, așa ceva era exclus.

Terez nici nu se uită spre el, când Jezal închise ușa. Fu nevoit să-și înăbușe un oftat greu, în timp ce străbătea încet camera, cu cizmele pline de noroi și pielea înnegrită de funingine.

– Faci murdărie pe jos, remarcă Terez, cu o voce înghețată ca de obicei, fără să se întoarcă.

– Războiul e o treabă murdară, iubirea mea.

Îi văzu latura feței tresărind de silă la auzul ultimelor două cuvinte, și nici nu știu dacă-i venea să râdă sau să plângă. Se așeză greoi în fotoliul din apropierea ei, fără să-și atingă cizmele, știind tot timpul că asta avea s-o enerveze și mai tare. Nu putea face niciun lucru care să n-o înfurie.

– Trebuie neapărat să vii la mine în felul ăsta? se răsti regina.

– A, dar nu puteam sta prea mult timp departe. Ești soția mea, la urma urmei.

– Nu cu voia mea.

– Nici a mea n-a fost, dar sunt dispus să rezolv atât cât se poate! Mă crezi sau nu, aș fi preferat să mă însor cu o femeie care să nu mă urască!

Își trecu o mână prin păr, făcând un mare efort să-și înăbușe furia.

– Dar hai să nu ne certăm, te rog. Am deja parte de conflicte destule afară. Peste puterile mele de multe! N-am putea, cel puțin…

să ne purtăm civilizat unul cu altul?

Terez îl privi lung câteva clipe, încruntată și gânditoare.

– Mă întreb cum poți…

– Cum pot ce?

– Să tot încerci.

Jezal îndrăzni o frântură de zâmbet.

– Sperasem că vei ajunge să-mi admiri persistența, dacă nu și altceva.

Soția lui nu zâmbi, dar lui Jezal i se păru că zărea o ușoară îmblânzire în linia strânsă a gurii. Nu îndrăznea să presupună că începea în sfârșit să se dezghețe, dar era dispus să se agațe și de cea mai mică speranță. Cam ducea lipsă de speranțe, în ultima vreme. Se aplecă spre ea, privind-o în ochi cu sinceritate.

– Mi-ai dat foarte clar de înțeles ce părere proastă ai despre mine, și nu cred că te pot învinui. Nici eu nu mă consider prea grozav, crede-mă. Dar încerc… încerc din răsputeri… să fiu un om mai bun.

Colțul gurii lui Terez tresări într-un fel de surâs – trist, dar tot surâs. Spre marea lui uimire, întinse mâna și i-o puse pe obraz, tandru. Lui Jezal i se tăie respirația, în timp ce pielea-l furnica sub degetele ei.

– De ce nu poți să înțelegi că te disprețuiesc? întrebă ea, făcându-l să simtă un fior de gheață. Disprețuiesc felul cum arăți, felul cum te simți, sunetul vocii tale. Disprețuiesc locul ăsta și oamenii de-aici. Cu cât îl vor arde mai repede gurkienii până-n temelii, cu atât voi fi mai fericită.

Își retrase mâna, întorcându-se iar spre fereastră, cu profilul ei perfect conturat de o lucire luminoasă.

Încet, Jezal se ridică.

– Cred c-am să-mi găsesc altă cameră în care să dorm la noapte. Aici s-a făcut deja prea frig.

– În sfârșit.

Poate fi un blestem groaznic pentru un bărbat să obțină tot ce-a visat vreodată. Dacă descoperă cumva că prăzile sclipitoare sunt găunoase, nu-i mai rămân nici măcar visurile, ca mângâiere. Toate lucrurile pe care Jezal crezuse că și le dorea – putere, faimă, minunatele accesorii ale măreției – nu erau decât praf în vânt. Acum

nu-și mai dorea decât ca viața lui să fie la fel ca înainte, când încă nu le dobândise. Dar nu exista cale de întoarcere. Niciodată n-avea să mai fie vreuna.

Chiar nu mai avea nimic de spus. Se întoarse cu mișcări țepene și porni cu pași grei spre ușă.

Mai bine să rămână îngropată

Când luptele s-au sfârșit, sapi – dacă mai ești în viață. Sapi morminte pentru camarazii morți. Un ultim semn de respect, indiferent cât de puțin ai avut pentru ei. Sapi cât de adânc poți să te osteneșți, îi arunci în groapă, îi acoperi cu pământ, și rămân acolo să putrezească, în uitare. Așa a mers dintotdeauna.

Aveau să se sape multe gropi la sfârșitul luptelor. Multe morminte, și de-o parte, și de alta.

Douăsprezece zile, de-acum, de când începuse ploaia de foc. De când mânia lui Dumnezeu începuse să se prăvălească peste rozaliii ăia încrezuți, făcând din mândrul lor oraș o pustietate înnegrită. Douăsprezece zile de când începuse măcelul – lângă ziduri, pe străzi și prin case. Vreme de douăsprezece zile, în lumina rece a soarelui, în ploaia măruntă, în fumul înecăcios, și vreme de douăsprezece nopți, la lumina pâlpâitoare a focurilor, Ferro fusese în grosul bătăliei.

Cizmele ei bocăneau pe dalele lustruite, lăsând urme negre pe pardoseala imaculată. Cenușă. Acoperea de-acum cele două cartiere unde lupta făcea prăpăd. Se amestecase cu ploaia, formând o pastă clisoasă, ca un clei negru. Învăluia totul: clădirile care încă mai stăteau în picioare, scheletele calcinate ale celor care nu mai rezistaseră, oamenii care ucideau și oamenii care erau uciși. Străjerii încruntați și servitorii speriați se uitau urât la ea și la urmele pe care le lăsa pe jos, dar lui Ferro nu-i păsase niciodată de părerile lor, și n-avea să-nceapă tocmai acum. Urmau să aibă parte de-atâta cenușă, cât să nu știe unde s-o pună, curând. Tot orașul avea să se facă scrum, dacă era după voia gurkienilor.

Și se prea putea să fie așa. În fiecare zi și în fiecare noapte, cu toate eforturile adunăturii de apărători, cu toți morții pe care-i lăsau printre ruine, trupele Împăratului înaintau tot mai adânc în oraș.

Spre Agriont.

Când ajunse în camera cea mare, Yulwei stătea așezat într-un

fotoliu din colț, cu brățările atârnându-i pe brațele moleșite. Calmul care păruse să-l învăluiască întotdeauna ca o pătură veche se risipise. Arăta îngrijorat, obosit, cu ochii adânciți în orbitele întunecate. Un om care privea în față înfrângerea. O privire pe care Ferro, în ultimele câteva zile, se obișnuise s-o vadă tot mai mult.

– Ferro Maljinn, înapoi de pe front. Mereu am spus c-ai ucide întreaga lume, dac-ai putea, iar acum ai ocazia. Cum îți place războiul, Ferro?

– Așa și-așa…

Își aruncă arcul pe o masă lustruită, cu zgomot, își scoase sabia de la cingătoare și-și dădu jos tolba de pe umăr. Doar două săgeți îi mai rămăseseră. Pe cele mai multe le lăsase înfipte în soldați gurkieni, printre ruinele înnegrite de la marginea orașului.

Totuși, nu se putea îndura să zâmbească.

Omorârea gurkienilor era ca un ospăț cu miere. Când pofta e în toi, abia dac-a mai rămas ceva. Iar dacă înfuleci prea multă, te-apucă greața. Leșurile fuseseră întotdeauna o răsplată jalnică pentru tot efortul făcut. Acum, însă, cale de oprire nu mai era.

– Ești rănită?

Ferro își strânse mai bine pe braț bandajul murdar, privind sângele care se infiltra prin cârpa cenușie. Nu simțea nicio durere.

– Nu.

– Să știi că nu e prea târziu, Ferro. N-ai niciun motiv să mori aici. Eu te-am adus, tot eu pot să te duc înapoi. Merg pe unde poftesc și iau cu mine pe cine vreau. Dacă acum te oprești din omorât, cine știe…? Poate că Dumnezeu îți va găsi totuși un loc în rai.

Ferro se plictisea tot mai mult de predicile lui Yulwei. N-or fi avut încredere unu-n altul nici atâtica, ea și Bayaz, dar cel puțin se înțelegeau. Yulwei nu pricepea nimic.

– „Rai”? se strâmbă ea, întorcând privirea. Poate că iadul mi se potrivește mai bine, la asta nu te-ai gândit?

Își strânse umerii, când de pe culoar se auziră pași reverberând. Simți furia lui Bayaz încă înainte ca ușa să se dea de perete, pentru ca rozaliul cel bătrân și chel să intre valvârtej în cameră.

– Netrebnic prăpădit! După toate câte i le-am dat, cum mă răsplătește?

Quai și Sulfur îl urmară, ca doi câini furișându-se după stăpânul lor.

– Mă sfidează în fața Consiliului Închis! Îmi zice să-mi văd de treburile mele! Mie! De unde să știe nătărăul ăla fricos care-s treburile mele și care nu?

– Ai necazuri cu Regele Luthar Magnificul? mârâi Ferro.

Magul o privi cu ochi îngustați.

– Acum un an, nu era în tot Cercul Lumii un cap mai sec ca al lui. Pune-i o coroană și adu o haită de mincinoși bătrâni să-l lingă-n cur câteva săptămâni, și căcățelul o să se creadă Stolicus!

Ferro ridică din umeri. Rege sau nu, Luthar avusese mereu o părere foarte bună despre sine însuși.

– Ar trebui să fii mai atent cui îi pui coroane pe cap.

– Asta-i problema cu coroanele, că trebuie să stea pe capul cuiva. Tot ce poți face e să le-azvârli în mulțime și să speri că nimeresc unde trebuie, replică Bayaz, întorcând încruntat capul spre Yulwei. Și cu tine cum e, frate? Ai mai fost dincolo de ziduri?

– Am fost.

– Și ce-ai văzut?

– Morți. Mulți de tot. Soldații Împăratului au invadat cartierele apusene din Adua, corăbiile lui umplu tot golful. În fiecare zi, alte și alte trupe vin pe drumul dinspre sud, și întăresc strânsoarea gurkiană asupra orașului.

– Atâta am putut și eu să aflu, de la nătângii ăia din Consiliul Închis. Cu Mamun și Cele O Sută De Cuvinte ale lui cum stau lucrurile?

– Mamun, cel de trei ori binecuvântat și de trei ori blestemat? Miraculosul ucenic dintâi al marelui Khalul, mâna dreaptă a lui Dumnezeu? Așteaptă. El și frații lui, și surorile lui, și-au pus un cort mare dincolo de periferia orașului. Se roagă pentru victorie, ascultă muzică dulce, se îmbăiază în apă parfumată, lenevesc goi și se bucură de plăcerile cărnii.

Ridică privirea spre Bayaz.

– Mănâncă zi și noapte, sfidând pe față Legea a Doua, batjocorind cu neobrăzare cuvântul solemn al lui Euz. Se pregătesc pentru momentul când vor veni să te scoată de-aici. Momentul pentru care

i-a instruit Khalul. Și cred că nu mai e mult pân-atunci. Își lustruiesc armurile.

– Nu mai spune!?… șuieră Bayaz. Ia mai dă-i dracu'!

– I s-au dat ei singuri, de mult. Dar asta nu ne-ajută cu nimic.

– Atunci, trebuie să vizităm Casa Creatorului.

Capul lui Ferro se ridică brusc. Turnul acela înalt și golaș avea ceva care o fascinase tot timpul, de când se găsea în Adua. Fără voia ei, ochii îi fură atrași spre silueta sa masivă, care se înălța intangibilă deasupra orașului și a prăpădului.

– De ce? întrebă Yulwei. Plănuiești să te fereci înăuntru? La fel cum a făcut Kanedias, cu atâția ani în urmă, când am venit să ne răzbunăm? Ai de gând să te ascunzi în întuneric, Bayaz? De data asta, tu vei fi cel aruncat de sus, să te zdrobești pe pod?

Întâiul dintre Magi pufni.

– Mă cunoști prea bine ca să crezi așa ceva. Când vor ajunge la mine, am să-i înfrunt pe față. Dar în întuneric se mai găsesc arme. O surpriză, două, din forja Creatorului, pentru prietenii noștri blestemați de dincolo de ziduri.

Yulwei făcu o mutră și mai îngrijorată decât înainte.

– Despărțitorul?

– O muchie aici, șopti Quai, din colț. Una, în Cealaltă Parte.

Ca de obicei, Bayaz nu-l luă în seamă.

– Poate să taie orice, chiar și un Mâncător.

– Va tăia și o sută? vru să știe Yulwei.

– Mă mulțumesc numai cu Mamun.

Yulwei se ridică încet de pe scaun, cu un oftat.

– Foarte bine, ia-o înainte. Voi intra cu tine în Casa Creatorului, pentru ultima oară.

Ferro își linse dinții. Ideea de a se duce acolo era irezistibilă.

– Vin și eu cu voi.

Bayaz întoarse capul, încruntat.

– Ba n-ai să vii. Poți să stai aici, bosumflată. Ăsta a fost întotdeauna talentul tău deosebit, nu? Aș fi dezolat să-ți refuz o ocazie de a-l folosi. Tu vii cu noi, se răsti el la Quai. Știi ce ai de făcut, Yoru, nu?

– Da, Maestre Bayaz.

– Bine.

Întâiul dintre Magi ieși din încăpere, cu Yulwei lângă el și ucenicul urmându-i cu pas greoi. Yoru Sulfur nu se clinti din loc. Ferro îl privea încruntată, iar el rânji, cu capul rezemat de peretele cu lambriuri și bărbia ridicată spre decorațiunile de pe tavan.

– Alea O Sută De Cuvinte nu vă sunt și ele dușmani? întrebă Ferro.

– Cei mai mari și mai amarnici dușmani ai mei.

– Atunci, de ce nu lupți?

– A, mai sunt și alte moduri de a lupta, decât să te bați acolo, în praf.

În ochii aceia, unul de culoare închisă, altul mai deschis, se citea ceva care lui Ferro nu-i plăcea deloc cum arăta. Ceva dur și flămând, ascuns înapoia zâmbetelor.

– Deși mi-ar plăcea să mai stăm la taclale, trebuie să mă duc și să mai învârtesc puțin roțile, continuă el, descriind cercuri cu degetul prin aer. Roțile trebuie să se învârtească tot timpul, nu, Maljinn?

– Du-te, atunci, se răsti ea. N-am să te opresc.

– Nici să vrei n-ai putea. Ți-aș ura o zi bună, dar pun prinsoare că-n viața ta n-ai avut parte de vreuna.

Și plecă țanțoș, închizând ușa în urma lui.

Ferro ajunsese deja în partea cealaltă a camerei, trăgând zăvorul de la fereastră. Mai făcuse o dată ce-i spusese Bayaz și nu se alesese cu nimic altceva decât un an pierdut de pomană. Acum, hotăra singură. Deschise cu un gest smucit fereastra și ieși pe balcon. Frunzele veștede erau suflate de vânt, prin ploaia măruntă, învârtindu-se în vârtejuri pe aleile de jos. Aruncă o privire scurtă în jur și descoperi că prin preajmă nu era decât un singur străjer, care se uita în altă parte, înfofolit în manta.

Uneori, cel mai bine e să prinzi momentul.

Ferro își aruncă picioarele peste balustradă, se ghemui ca să-și ia avânt și făcu un salt prin aer. Agățându-se de creanga alunecoasă a unui copac, se balansă spre trunchi, lunecă în josul lui până pe pământul umed și se furișă în spatele unui gard viu tuns cu grijă, adusă de spate.

Auzi pași, apoi voci. Glasurile lui Bayaz și al lui Yulwei vorbind

încet prin vântul șuierător. La naiba, da' mult le mai plăcea să dea din gură smintiților ălora de Magi bătrâni.

– Sulfur? se auzi vocea lui Yulwei. Mai e cu tine?

– De ce să nu fie?

– Studiile lui au luat-o în… direcții periculoase. Ți-am mai spus asta, frate.

– Și? Khalul nu-i așa de cusurgiu când își alege slujitorii.

Se îndepărtară, iar Ferro fu nevoită s-o ia la fugă prin spatele gardului viu, aplecată, ca să-i audă în continuare.

– … nu-mi place obiceiul ăsta, spunea Yulwei, să iei alte forme, să-ți schimbi pielea. E o îndeletnicire blestemată. Știi ce părere avea Juvens…

– N-am timp să-mi bat capul cu părerile unui om care de veacuri zace-n mormânt. Nu există nicio Lege a Treia, Yulwei.

– Poate-ar trebui să existe. Să furi înfățișarea altcuiva… Trucuri folosite de Glustrod și ai lui, cei cu sânge de diavol. Arte împrumutate din Cealaltă Parte…

– Trebuie să folosim ce arme găsim. Nu-mi place deloc Mamun, dar are dreptate. Li se spune Cele O Sută De Cuvinte fiindcă sunt o sută. Noi suntem doi, iar cu noi timpul n-a fost prea mărinimos.

– Atunci, ce mai așteaptă?

– Îl știi pe Khalul, frate. Mereu atent, grijuliu, calculat… N-o să-și rișteopiii până nu va trebui…

Prin spațiile dintre crenguțele desfrunzite, Ferro îi privi pe cei trei cum treceau de gărzi, ieșind pe poarta din zidul înalt al palatului. Așteptă câteva momente, apoi porni după ei, cu umerii trași îndărăt, ca și cum ar fi mers cu o treabă importantă. Simți privirile aspre ale paznicilor înarmați de la poartă, dar aceștia se obișnuiseră s-o vadă venind și plecând. Măcar o dată rămaseră tăcuți.

Printre clădirile înalte, pe lângă statui, prin grădinile mohorâte, Ferro îi urmă pe cei doi magi și pe ucenicul lor, prin Agriont. Păstra distanța, ascunzându-se în pragul ușilor, pe sub copaci, mergând în spatele puținilor trecători care străbăteau grăbiți străzile bătute de vânt. Uneori, deasupra caselor din câte o piață, sau în capătul vreunei ulițe, se vedea iar înălțându-se vârful siluetei uriașe a Casei Creatorului. La început, de un cenușiu cețos, prin ploaia mărunță și

deasă, dar tot mai neagră, mai imensă și mai limpede cu fiecare pas pe care-l făcea.

Cei trei o conduseră spre o construcție dărăpănată, cu turnulețe șubrede înălțându-se de pe acoperișul lăsat. Ferro îngenunche, pândind de după un colț, în timp ce Bayaz ciocănea în ușă cu capătul bastonului.

– Mă bucur că n-ai găsit Sămânța, frate, spuse Yulwei, pe când așteptau. Aia-i mai bine să rămână îngropată.

– Mă întreb dacă vei mai fi de aceeași părere când Cele O Sută De Cuvinte au să roiască pe străzile din Agriont, urlând după sângele nostru.

– Să mă ierte Dumnezeu, dar cred că am să-mi păstrez părerea. Sunt și lucruri mai rele decât Mâncătorii lui Khalul.

Unghiile lui Ferro se înfipseră în palme. La una dintre ferestrele murdare apăruse o siluetă, privind spre Yulwei și Bayaz. O față lungă și slabă, cu mască neagră și păr scurt. Femeia care se luase după ea și Nouădegete, demult. Instinctiv, mâna lui Ferro se abătu spre sabie, apoi își dădu seama că și-o lăsase la palat, și-și sudui propria nesocotință. Nouădegete avusese dreptate. Niciodată nu poți avea prea multe cuțite.

Ușa se deschise scârțâind, fură rostite câteva cuvinte, iar cei doi bătrâni intrară, urmați de Quai, cu capul plecat. Femeia mascată mai privi puțin pe fereastră, apoi se retrase în întuneric. În timp ce ușa șubredă se închidea, Ferro sări peste un gard, își vârî piciorul în deschizătură și se strecură în bezna dinăuntru. Scârțâind în balamale, ușa se închise.

În fața ei se întindea un coridor lung, cu tablouri prăfuite pe un perete și ferestre la fel de prăfuite pe celălalt. Ferro simți furnicături în ceafă, așteptându-se să vadă o mulțime de măști negre năvălind din umbre – dar nu se auzeau decât pașii care se îndepărtau și murmurul nepăsător al celor doi bătrâni.

– Locul ăsta s-a schimbat, spunea Yulwei. Din ziua aia, când ne-am luptat cu Kanedias. Din ziua când Vechiul Timp a luat sfârșit. Și atunci ploua.

– Țin minte.

– Zăceam rănit pe pod, în ploaie. I-am văzut căzând, pe Creator și

pe fiica lui. De-a rostogolul au căzut, până jos. E greu de crezut, dar am zâmbit atunci la vederea lor. Răzbunarea e un fior fugar. Îndoielile le ducem cu noi în mormânt.

La auzul acestor cuvinte, Ferro se strâmbă. Dac-ar fi putut avea parte de răzbunarea mult dorită, putea să trăiască pe urmă și cu îndoielile.

– Timpul ne-a adus amândurora regrete, mormăi Bayaz.

– Tot mai multe, cu fiecare an ce trecea. Totuși, uite o ciudățenie. Aș fi fost gata să jur, când zăceam acolo, că primul a căzut Kanedias, și Tolomei după el.

– Memoria poate spune minciuni, mai ales unor oameni care au trăit atât de mult ca noi. Creatorul și-a aruncat fiica, apoi eu l-am aruncat pe el. Și astfel s-a terminat cu Vechiul Timp.

– Într-adevăr, murmură Yulwei. S-au pierdut atâtea… Și acum, uite unde-am ajuns…

Capul lui Quai se întoarse brusc, iar Ferro se lipi de perete, lângă un dulap înclinat. Ucenicul stătu pe loc câteva momente, privind încruntat în direcția ei. Apoi, porni iar după ceilalți. Ferro așteptă, ținându-și respirația, până când toți trei trecură de un colț, făcându-se nevăzuți.

Îi ajunse din urmă într-o curte părăginită, plină de buruieni uscate și bucăți de ardezie căzute de pe acoperișuri. Un bărbat într-o cămașă pătată îi conduse pe o scară lungă, spre o arcadă întunecoasă aflată undeva sus, în zidul înalt al Agriontului. Ținea în mâinile noduroase un inel de chei zornăitoare și bombănea ceva despre niște ouă. După ce intrară în tunel, Ferro străbătu fără zgomot curtea și urcă treptele, oprindu-se aproape de capătul scării.

– O să ne întoarcem curând, îl auzi pe Bayaz mârâind. Lasă ușa întredeschisă.

– Stă încuiată tot timpul, răspunse un glas. Asta-i regula. De când mă știu, tot încuiată am ținut-o, și n-am de gând să…

– Atunci, stai aici până ne întoarcem! Nu pleca nicăieri! Am lucruri mult mai bune de făcut decât să aștept lângă ușile voastre încuiate!

O cheie se răsuci în broască. Țâțânile vechi scârțâiră. Degetele lui Ferro alunecară peste o piatră desprinsă din zidărie, apucând-o

strâns.

Când Ferro ajunse pe furiș în capul scării, omul cu cămașa murdară tocmai închidea poarta. Răsucea cheia pe bâjbâite, într-un zornăit metalic, mormăind furios. Se auzi o bufnitură înfundată, când piatra îl izbi în creștetul pleșuv. Omul icni, căzând în față, iar Ferro îi apucă de subsuori trupul inert, culcându-l cu grijă pe pardoseală.

Apoi, lăsă piatra jos și-l ușură de chei, cu un deget încovoiat.

În timp ce ridica mâna să deschidă ușile, o cuprinse o senzație ciudată. Ca o briză răcoroasă pe timp de arșiță, la început surprinzătoare, apoi delicioasă. Un fior, câtuși de puțin neplăcut, își croi drum în sus pe șira spinării, făcând să i se taie respirația. Ferro apăsă cu mâna lemnul tocit de vremuri, simțind cum fibrele calde și primitoare i se frecau de palmă. Întredeschise cele două uși doar atâta cât să se uite printre ele.

Din zidul Agriontului pornea un pod îngust, nu mai lat de un pas, fără balustradă sau parapet. Capătul opus se afla lângă zidul Casei Creatorului – un perete înalt de piatră golașă, lucind negru, umezit de ploaie. O poartă de metal închis la culoare, însemnată în centru cu cercuri strălucitoare. Cercuri de litere pe care Ferro nu le înțelegea. Îl văzu pe Bayaz scoțând ceva de sub gulerul cămășii. Văzu cum cercurile începeau să se miște, învârtindu-se, rotindu-se, în timp ce inima-i bubuia în urechi. Fără zgomot, ușile se despărțiră. Încet, aproape șovăitor, cei trei intrară în dreptunghiul negru și nu se mai văzură.

Casa Creatorului rămăsese deschisă.

Stropii de apă cădeau pe pietrele cenușii de sub picioare, în timp ce Ferro îi urma pe pod. Ploaia îi săruta pielea, vântul i-o mușca mărunt. În depărtare, nori de fum se înălțau deasupra orașului incendiat, spre cerul tulbure, dar ochii lui Ferro rămâneau ațintiți asupra portalului căscat drept în fața ei. Ezită o clipă în prag, cu pumnii strânși.

Apoi, păși în întuneric.

De cealaltă parte a porții nu era nici frig, nici cald. Aerul era atât de încremenit și plat și tăcut, încât părea s-o apese greu pe umeri, să-i astupe urechile. Câțiva pași înfundați înainte, iar lumina păli

aproape complet. Vântul, ploaia și cerul liber nu mai erau decât niște vise, amintite ca prin ceață. Avea senzația că străbătuse o sută de mile, pe sub pământul mort. Timpul însuși părea să se fi oprit în loc. Ferro se furișă spre o arcadă largă și privi prin ea.

Sala din partea cealaltă arăta ca un templu, însă ar fi înghițit pe nemestecate până și templul cel mare din Shaffa, unde în fiecare moment mii și mii de ființe îl invocau pe Dumnezeu. Făcea ca domul unde primise coroana Jezal dan Luthar să pară o colibă amărâtă. Era o întindere pe lângă care chiar și pustietatea de ruine din Aulcus arăta măruntă. O încăpere încununată cu umbre solemne, populată de ecouri posomorâte, mărginită cu piatră ostilă, neînduplecată. Mormântul uriașilor morți de mult.

Mormântul zeilor uitați.

Yulwei și Bayaz stăteau în mijloc. Două siluete mici, ca niște insecte, într-un ocean de întunecime străbătută de luciri. Ferro se lipi de zidul rece, chinuindu-se să le distingă cuvintele din marea de ecouri.

– Du-te la armurărie și găsește unele dintre lamele Creatorului. Eu mă duc sus să aduc… lucrul celălalt.

Bayaz se întoarse, dar Yulwei îl apucă de braț.

– Mai întâi, răspunde-mi la o întrebare, frate.

– Ce întrebare?

– Aceeași pe care o pun întotdeauna.

– Iar? Chiar și acum? Foarte bine, dacă trebuie… Întreabă-mă.

Cei doi bătrâni rămaseră nemișcați un răstimp nemăsurat – până când ultimele ecouri se stinseră, lăsând în urma lor doar o tăcere grea, ca de plumb. Ferro își ținea respirația.

– Tu l-ai omorât pe Juvens? șuieră șoapta lui Yulwei. L-ai omorât pe stăpânul nostru?

Bayaz nici nu tresări.

– Am făcut greșeli, cu mult timp în urmă. Multe greșeli, știu. Unele, în apusul ruinat. Altele, aici, în locul ăsta. Nu trece o zi fără să le regret. Am luptat cu Khalul. Am nesocotit înțelepciunea stăpânului meu. Am intrat fără permisiune în Casa Creatorului. M-am îndrăgostit de fiica lui. Eram mândru, și vanitos, și repezit, toate astea sunt adevărate. Dar nu l-am ucis pe Juvens.

– Ce s-a întâmplat în ziua aceea?

Întâiul dintre Magi rostea frazele ca și cum ar fi fost niște replici îndelung repetate.

– Kanedias a venit să mă ucidă. Pentru că-i sedusesem fiica. Pentru că-i furasem secretele. Juvens n-a vrut să mă predea. S-au luptat, iar eu am fugit. Furia bătăliei lor lumina cerurile. Când m-am întors, Creatorul nu mai era, iar stăpânul nostru murise. Nu eu l-am ucis pe Juvens.

Din nou o tăcere îndelungată, timp în care Ferro îi privea încremenită.

– Foarte bine, spuse Yulwei, desprinzându-și mâna de pe brațul lui Bayaz. Prin urmare, Mamun a mințit. Vom lupta împreună împotriva lor.

– Bine, vechiul meu prieten, bine. Știam că pot avea încredere în tine, după cum și tu poți să ai încredere-n mine.

Ferro își răsfrânse buza. Încredere!… Era un cuvânt pe care nu-l foloseau decât mincinoșii. Un cuvânt de care oamenii sinceri n-aveau nevoie. Pașii Întâiului dintre Magi răsunară din nou, în timp ce se îndrepta spre una dintre numeroasele arcade, pe unde dispăru în întuneric.

Yulwei îl privi cum pleca. Apoi oftă scurt și o luă în cealaltă direcție, cu brățările zornăindu-i pe brațele slabe. Ecourile trecerii lui se stinseră încet, iar Ferro rămase singură, învăluită în umbră și tăcere.

Încet, cu grijă, se furișă înainte, prin pustietatea aceea imensă. Pardoseala scânteia – linii șerpuitoare de metal sclipitor, încrustate în piatra neagră. Tavanul, dacă exista vreunul, se pierdea undeva în întuneric. Undeva, la vreo douăzeci de pași înălțime, un balcon înconjura pereții, urmat de un altul mult mai sus, și un altul, și încă unul, zărindu-se vag în lumina slabă. Iar deasupra tuturor atârna o alcătuire miraculoasă. Cercuri de metal închis la culoare, mari și mici, discuri lucioase și inele strălucitoare, însemnate cu o scriitură stranie. Și toate se mișcau. Toate se învârteau, cerc după cerc, iar în mijlocul lor se afla un glob negru, singurul punct cu desăvârșire nemișcat.

Ferro se întoarse în loc, o dată și încă o dată – sau poate că stătea

neclintită, și sala se rotea în jurul ei. Se simțea amețită, îmbătată, fără suflare. Zidăria golașă se înălța în beznă, pietre aspre fără mortar între ele, fără ca măcar două să se asemene. Ferro încerca să-și imagineze din câte pietre era clădit turnul.

Mii. Milioane.

Ce spusese Bayaz, pe insula aceea de la marginea Lumii? Unde ascunde înțeleptul o piatră? Între altele o mie. Printre un milion de pietre. Cercurile de deasupra se mișcau încet. O atrăgeau, iar sfera neagră din centru o atrăgea cel mai tare. Ca o mână chemând-o. Ca o voce rostindu-i numele.

Își înfipse degetele în spațiile uscate dintre pietre și începu să se cațere, ridicând o mână după alta, tot mai sus și mai sus. Nu-i era deloc greu. Ca și cum peretele ar fi fost făcut anume ca să fie escaladat. Curând, își trecu picioarele peste balustrada de fier a primului balcon. Și se cățără mai departe, fără a sta să-și tragă răsuflarea, mereu în sus. Ajunse la al doilea balcon, udă de nădușeală în aerul încremenit. Trecu și de al treilea, cu respirația îngreunată. Apucă balustrada celui de-al patrulea și se săltă peste ea. Acolo se opri, cu privirea în jos.

Departe, în fundul abisului negru, se întindea tot Cercul Lumii, pe pardoseala sălii rotunde. O hartă, cu coastele mărilor conturate din metal lucitor. La aceeași înălțime cu Ferro, umplând aproape tot spațiul încercuit de galerie, suspendat cu fire nu cu mult mai groase decât cele de păr, uriașul mecanism se învârtea încet.

Ferro privi încruntată globul negru din mijloc, simțind furnicături în palme. Părea să plutească acolo, fără niciun sprijin. Ar fi trebuit să se întrebe cum era cu putință, dar nu se putea gândi decât la un singur lucru: cât de mult dorea să-l atingă. Simțea nevoia să-l atingă. Nu avea încotro. Unul dintre cercurile metalice se apropia de ea, lucind mat.

Uneori, cel mai bine e să prinzi momentul.

Sări pe balustradă și se ghemui acolo pentru o clipă, adunându-și forțele. Nu stătu pe gânduri. Gânditul ar fi fost o nebunie. Se aruncă în gol, cu membrele desfăcute. Toată mașinăria se cutremură și se clătină, când Ferro se agăță de cercul exterior. Se balansă sub el, suspendată acolo, cu răsuflarea tăiată. Încet, delicat, cu limba

apăsată în cerul gurii, se săltă în brațe, își petrecu picioarele peste tija metalică și începu să se tragă în lungul ei. Curând, ajunse aproape de un disc mare, străbătut de adâncituri, și se mută pe acela, cu tot trupul tremurându-i de efort. Metalul rece vibră sub greutatea ei, răsucindu-se și îndoindu-se, trepidând la fiecare mișcare, parcă gata s-o azvârle în gol.

N-o fi știut Ferro ce era frica, dar o prăbușire de la o sută de pași înălțime, pe cea mai tare dintre cele mai tari pietre, îi impunea un profund respect.

Așa că își continuă drumul, de pe un cerc pe altul, abia îndrăznind să respire măcar. Își tot spunea că nu risca nicio cădere. Nu făcea decât să se urce în copaci, strecurându-se printre ramuri, așa cum făcea în copilărie, înainte de a veni gurkienii. În sfârșit se prinse de inelul cel mai apropiat de centru. Se agăță de el, cât putea de strâns, așteptând ca mișcarea acestuia s-o apropie de mijloc. Ținându-se doar cu o mână și picioarele încolăcite peste bara subțire de metal, întinse mâna cealaltă spre globul negru lucios.

Putea să-și vadă fața rigidă reflectată în suprafața lui perfectă, și mâna cu degetele rășchirate, parcă umflată, diformă. Din răsputeri, cu toți nervii încordați, se întinse și mai mult, scrâșnind din dinți. Mai aproape, și mai aproape. Nu conta decât un singur lucru – să atingă globul. Vârful degetului mijlociu îl atinse și, ca un balon care se sparge, sfera se mistui în golul cețos.

Ceva căzu, încet, ca și cum s-ar fi scufundat prin apă. Ferro privi cum se îndepărta de ea, o pată închisă în tenebrele ca de cerneală, tot mai jos și mai jos. Lovi pardoseala, cu o bubuitură ce păru să zgâlțâie din temelii toată Casa Creatorului, umplând sala cu ecouri zdrobitoare. Cercul de care se ținea Ferro se cutremură și, preț de-o clipă, fu cât pe ce să-l scape. Când reuși să se salte înapoi, își dădu seama că nu se mai mișca.

Tot mecanismul se oprise.

Păru să treacă o veșnicie până străbătu înapoi cercurile încremenite, spre galeria cea mai de sus, iar apoi să coboare încet pe pereții înalți. Când în sfârșit ajunse jos, pe dușumeaua sălii uriașe ca o cavernă, avea hainele rupte, julituri și sânge pe mâini, coate și genunchi, dar nu le băgă de seamă. O luă la fugă pe pardoseala

întinsă, cu pașii răsunând puternic. Alerga spre mijlocul sălii, unde zăcea obiectul care căzuse din înalt.

Părea doar o bucată de piatră închisă la culoare, de formă neregulată, cât un pumn mare. Nu era o piatră, însă, iar Ferro știa. Simțea că din ea se prelingea ceva, se scurgea, se revărsa valuri-valuri. Ceva ce nu putea fi văzut, sau atins, și totuși umplea întregul spațiu, până în cele mai întunecate unghere. Invizibil, dar irezistibil, se răspândea în jurul ei, înțepător, trăgând-o înainte.

Inima lui Ferro se zbătea între coaste, tot mai tare, cu fiecare pas ce o purta într-acolo. Gura i se umplu de salivă hămesită, când îngenunche alături. Respirația o zgâria prin gâtlej, în timp ce întindea mâna, cu palma străbătută de furnicături. Și-o strânse în jurul suprafeței ciuruite și brăzdate. Foarte grea, și foarte rece, ca și cum ar fi fost o bucată de plumb înghețat. O ridică încet, răsucind-o în mână, privind-o cum scăpăra în întuneric, fascinată.

– Sămânța.

Bayaz stătea într-o arcadă, cu chipul tremurându-i într-un amestec hidos de oroare și plăcere.

– Pleacă, Ferro, acum! Du-o la palat.

Tresări spasmodic și ridică un braț, ca pentru a-și feri ochii de o văpaie orbitoare.

– Cutia e în odăile mele. Pune-o înăuntru, ferecată bine, m-ai auzit? Ferecată cât mai bine!

Ferro se întoarse, încruntată, nesigură care dintre arcade ducea afară din Casa Creatorului.

– Stai!

Quai lipăia pe pardoseală spre ea, cu ochii sticloși ațintiți către mâna ei.

– Așteaptă!

Nu dădea niciun semn de teamă, în timp ce se apropia. Pe față i se citea doar un soi de foame groaznică, destul de stranie pentru ca Ferro să se retragă cu un pas.

– Era aici… Aici a fost, tot timpul…

Chipul îi era palid, flasc, plin de umbre.

– Sămânța…

Mâna albicioasă i se întinse înainte, spre ea, prin întuneric.

– În sfârșit… Dă-mi-…

Se scofâlci ca un ghemotoc de hârtie, fu smuls de pe picioare și azvârlit pe toată lățimea imensei săli, în secunda de care avu nevoie Ferro ca să-și tragă respirația, năucită. Izbi peretele, sub balconul de jos, cu un trosnet răsunător. Ferro privi cu gura căscată cum trupul zdrobit ricoșa, prăvălindu-se pe pardoseală, într-un vălmășag de membre rupte.

Bayaz păși înainte, cu toiagul strâns în pumn. Împrejurul umerilor săi, aerul încă mai era străbătut de irizații ușoare. Ferro ucisese mulți oameni, desigur, fără să verse nicio lacrimă – însă iuțeala acelei fapte o șocase chiar și pe ea.

– Ce-ai făcut? îl întrebă cu voce șuierătoare, în timp ce ecourile impactului fatal dintre Quai și peretele îndepărtat încă mai reverberau prin jur.

– Ce-a trebuit. Du-te la palat. În clipa asta, împunse Bayaz aerul cu un deget gros, spre una dintre arcade, în care Ferro zări o slabă lucire luminoasă. Pune lucrul ăla în cutie! Nici nu-ți închipui ce periculos e!

Puțini erau oamenii cărora să le placă mai puțin decât ei să primească ordine, dar Ferro nu dorea deloc să mai stea în acel loc. Își îndesă bulgărele pietros în cămașă, cuibărit peste stomacul ei. Rece și liniștitor, oricât de periculos ar fi zis Bayaz că era. Făcu un pas și, când cizma ei călcă pe piatră, un chicotit ca un scrâșnet pluti în sus din partea opusă a sălii.

Din locul unde se prăbușise trupul sfărâmat al lui Quai.

Bayaz nu păru deloc surprins.

– Așa! strigă el. Te arăți, în sfârșit! Bănuiam eu, de câtva timp, că nu erai cine păreai a fi! Unde mi-e ucenicul, și când l-ai înlocuit?

– Acum câteva luni.

Quai încă mai chicotea, în timp ce se ridica încet de pe pardoseala lustruită.

– Înainte să plecați în căutarea aia prostească, spre Vechiul Imperiu, continuă el – fără nicio zgârietură, niciun strop de sânge pe chipul zâmbitor. Am stat alături de tine, lângă foc. Te-am privit cum zăceai neputincios în căruța aia. Tot timpul am fost cu tine, până la marginea Lumii și înapoi. Ucenicul tău a rămas aici. I-am lăsat

hoitul pe jumătate devorat în tufe, pentru muște, la nici douăzeci de pași de locul unde tu și nordicul dormeați adânc.

– Hm, făcu Bayaz, aruncându-și toiagul dintr-o mână în alta. Mi se părea mie c-am observat un progres cam mare în iscusința ta. Trebuia să mă omori atunci, cât ai avut ocazia.

– A, dar am timp și acum.

Ferro se cutremură, în timp ce-l privea pe Quai ridicându-se în picioare. În sală părea să se fi lăsat dintr-odată un frig năprasnic.

– O sută de cuvinte? Poate. Un cuvânt? își răsfrânse Bayaz buza. N-aș crede. Care dintre creaturile lui Khalul ești? Vânt de Răsărit? Unul dintre gemenii ăia afurisiți?

– Nu sunt una dintre creaturile lui Khalul.

Pe chipul lui Bayaz trecu o mică tresărire de îndoială.

– Atunci, cine?

– Ne cunoaștem bine, din vremuri de mult apuse.

Întâiul dintre Magi se încruntă.

– Cine ești? Vorbește!

– Schimbatul formelor…

O voce de femeie, suavă și scăzută. Se întâmpla ceva cu fața lui Quai, în timp ce înainta încet. Pielea palidă i se înmuia, se răsucea…

– Un truc temut și insidios…

Nasul, ochii, buzele începură să i se topească, curgându-i de pe craniu precum ceara unei lumânări.

– Nu mă mai ții minte, Bayaz?

O altă față se arăta de dedesubt, o față dură, albă ca marmura.

– Ai spus că mă vei iubi pentru totdeauna.

Aerul se făcuse rece ca gheața. Respirația lui Ferro forma aburi în dreptul gurii.

– Mi-ai promis că niciodată n-o să ne despărțim. Când ți-am deschis poarta tatălui meu…

– Nu! făcu Bayaz un pas șovăielnic înapoi.

– Pari surprins. Nu la fel de surprins ca mine, când în loc de a mă lua în brațe m-ai aruncat de pe acoperiș, așa-i, iubirea mea? Și de ce? Ca să-ți păstrezi secretele? Ca să poți părea nobil?

Părul lung al lui Quai se albise precum creta. Acum se unduia în

jurul unui chip de femeie, cumplit de palid, cu ochii ca două puncte negre, scăpărătoare. Tolomei. Fiica Maestrului Creator. O fantomă ivită din trecutul aproape uitat. O stafie care păşise lângă ei vreme de luni bune, purtând o formă furată. Ferro aproape că-i putea simți respirația înghețată, cum plutea rece ca moartea prin aer. Ochii îi săgetară dinspre fața aceea către arcadă, aflată departe, foarte departe. Ezita între dorința de a fugi și nevoia de a ști mai mult.

– Te-am văzut în mormânt! șopti Bayaz. Cu mâinile mele am îngrămădit pământul peste tine!

– Într-adevăr, și plângeai în acel timp, de parcă n-ai fi fost tu cel care mă aruncase.

Ochii ei negri se întoarseră spre Ferro, care simțea pe burtă furnicăturile Seminței.

– Dar atinsesem Cealaltă Parte. În mâinile astea două o ținusem, în timp ce tatăl meu lucra. Și s-a produs schimbarea. Zăceam acolo, în îmbrățișarea rece a pământului. Între viață și moarte. Până am auzit vocile. Vocile pe care le auzise și Glustrod, demult. Mi-au propus un târg. Libertatea mea, în schimbul libertății lor.

– Ai călcat Prima Lege!

– Legile nu mai înseamnă nimic pentru cei îngropați! Când m-am târât în sfârșit afară din pământul ce mă strângea, partea omenească din mine nu mai era. Dar cealaltă parte, partea care aparține lumii de jos – aceea nu poate să moară. Stă în fața ta. Acum voi desăvârși lucrarea pe care a început-o Glustrod. Voi deschide larg ușile pecetluite de bunicul meu. Lumea asta și Cealaltă Parte vor deveni una. Așa cum au fost înainte de Vechiul Timp. Așa cum au fost sortite întotdeauna să fie.

Desfăcu palma, iar din ea se revărsă un frig amarnic, făcând ca pe Ferro s-o străbată fiori până-n vârfurile degetelor.

– Dă-mi Sămânța, copilă. Le-am făcut o promisiune Șoptitorilor de Secrete, iar eu îmi țin cuvântul dat.

– Mai vedem noi! mârâi Întâiul dintre Magi.

Ferro simți spasmul în burtă, văzu aerul din jurul lui Bayaz devenind mai tulbure. Tolomei stătea la zece pași de el. În clipa următoare, îl izbi cu un sunet ca un trăsnet. Toiagul i se sfărâmă, aruncând în toate părțile cu așchii. Cu un bolborosit șocat, Bayaz

zbură prin întuneric, căzu și se rostogoli de mai multe ori pe pietrele reci, pentru a rămâne prăvălit cu fața în jos. Ferro se holba într-acolo, în timp ce peste ea se revărsa un val de aer rece ca gheața. O cuprinsese o spaimă cumplită, bolnăvicioasă, cu atât mai rea cu cât n-o mai cunoscuse. Stătea încremenită.

– Anii ți-au slăbit puterile.

Acum, fata Creatorului se mișca încet, fără zgomot, spre trupul căzut în nesimțire al lui Bayaz, cu părul alb unduindu-i-se în urmă ca valurile unui helești acoperit cu promoroacă.

– Arta ta nu-mi mai poate face niciun rău.

Se opri lângă el, cu buzele albe și uscate întinse într-un zâmbet înghețat.

– Pentru tot ce-ai luat de la mine. Pentru tatăl meu…

Ridică piciorul deasupra capului pleșuv al lui Bayaz.

– Pentru mine însămi…

Izbucni într-o vâlvătaie orbitoare. Lumina puternică se răspândi până-n cele mai îndepărtate cotloane ale uriașei săli, strălucirea pătrunzând chiar și în crăpăturile dintre pietre. Ferro se împletici înapoi, acoperindu-și ochii cu o mână. Printre degete, o văzu pe Tolomei rostogolindu-se nebunește pe jos, zvârcolindu-se și dansând, cu tot trupul învăluit de flăcări albe și părul ca o funie de foc încolăcită.

Rămase prăbușită, cu întunericul strângându-se la loc în jur, sub o coloană de fum înecăcios. Yulwei păși de sub o arcadă, cu pielea negricioasă lucindu-i de sudoare. Sub un braț slăbănog ținea un snop de săbii. Arme din metal mat, ca aceea pe care o purtase Nouădegete, fiecare însemnată cu câte o singură literă argintie.

– Ai pățit ceva, Ferro?

– Eu…

Focul nu adusese cu el și căldură. Lui Ferro îi clănțăneau dinții, atât de frig se făcuse în sală.

– Nu…

– Du-te.

Yulwei se încruntă spre trupul lui Tolomei, în timp ce ultimele flăcări se stingeau. În sfârșit, Ferro își găsi puterea de a se mișca și începu să se retragă. Simți un gol amar în stomac, când văzu că fata

Creatorului se ridica încet, cu cenușa hainelor lui Quai scuturându-i-se de pe trup. Rămase în picioare, înaltă și slabă ca moartea, goală și la fel de pleșuvă ca Bayaz, cu tot părul prefăcut într-o pulbere cenușie. Niciun semn nu avea pe trupul de o paloare cadaverică, imaculat de lucios.

– Întotdeauna e mai mult decât crezi, îl străpunse ea pe Yulwei cu ochii săi negri și mați. Nicio flacără nu mă poate arde, vraciule. N-ai cum să mă oprești.

– Trebuie totuși să încerc.

Magul își azvârli săbiile în aer. Zburară învârtindu-se, cu tăișurile sclipind, răsfirate prin întuneric, plutind într-o parte și-n alta pe direcții imposibile. Începură să se rotească în jurul lui Yulwei și al lui Ferro, într-un cerc ametitor. Tot mai repede și mai repede, până nu se mai văzu decât o ceață metalică, ucigătoare. Destul de aproape pentru ca, dacă Ferro ar fi întins mâna, aceasta să-i fie retezată de la încheietură.

– Nu te mișca, îi zise Yulwei.

Nici nu era nevoie să i-o spună. Ferro simți un val de furie, fierbinte și familiară.

– Întâi să fug, și pe urmă să nu mă mișc? Mai întâi, Sămânța e la marginea Lumii, și acum i-aici, în centrul ei? Iar asta, ba-i moartă, ba a furat mutra altcuiva? Faceți bine și ajungeți la o-nțelegere, nenorociților!

– Sunt niște mincinoși! mârâi Tolomei, iar Ferro îi simți răceala respirației înghețate izbindu-i obrazul, pentru a o pătrunde pân-la os. Se folosesc de oricine! Nu poți avea încredere-n ei!

– Și ce, în tine pot să am? pufni Ferro cu dispreț. Mai du-te-n mă-ta!

Tolomei dădu din cap, încet.

– Atunci, mori și tu, cu ceilalți.

Păși într-o parte, pe vârfuri, lăsând cercuri albe de chiciură pe locurile unde picioarele ei goale atingeau pardoseala.

– Nu poți jongla la nesfârșit cu cuțitele, bătrâne.

Peste umărul ei alb, Ferro îl văzu pe Bayaz ridicându-se încet în picioare. Se ținea de un braț, iar chipul rigid îi era zgâriat și mânjit de sânge. Din pumnul inert îi atârna ceva – un mănunchi lung de

tuburi metalice, la capăt cu un cârlig care lucea stins în întuneric. Ochii i se înălțară spre partea opusă a tavanului, iar venele gâtului începură să i se umfle de efort, în timp ce aerul începea să se deformeze în jurul lui. Ferro simți iar golul acela în stomac, iar privirea îi fu atrasă în sus. În sus, spre mașinăria cea mare agățată deasupra lor. Începuse să tremure.

– Căca-m-aș… mormăi ea, dând să se retragă.

Dacă observase, Tolomei nu dădu niciun semn. Își îndoi genunchii și făcu un salt în sus, ca o săgeată albă pe deasupra vâltorii de săbii. O clipă pluti în aer, apoi se prăvăli spre Yulwei. Căzu pe dușumea, lovind-o cu genunchii, de se cutremură toată sala. O frântură de piatră zgârie obrazul lui Ferro, lăsându-i pe față o dâră de vânt înghețat. Ferro făcu un pas poticnit înapoi.

Fata Creatorului ridică o privire încruntată.

– Da' greu te mai lași omorât, bătrâne, mârâi ea, în timp ce ecourile se risipeau.

Ferro nu-și dădea seama cum o evitase Yulwei, dar acum acesta din urmă se îndepărta cu mișcări ca de dans, învârtindu-și încet mâinile, într-un zornăit de brățări, iar săbiile continuau să se rostogolească prin aer în urma lui.

– Toată viața am muncit pentru asta. Nici tu nu te lași mai ușor.

Tolomei se opri în fața lui.

– Eu nu mor.

Sus, deasupra lor, dispozitivul cel enorm se zdruncina, cablurile se rupeau cu țiuituri ascuțite, șfichiuind prin întuneric. Cu o încetineală aproape ca-n vis, începu să cadă. Bucățile de metal lucitor se răsuceau, se îndoiau, țipau, în timp ce tot se prăbușea. Ferro se întoarse și o luă la fugă. Apucă să facă cinci pași, cu răsuflarea tăiată, și se aruncă pe jos, alunecând cu burta pe pietrele lustruite. Simți cum Sămânța îi apăsa stomacul, în timp ce curentul stârnit de săbiile învârtite prin aer îi scăldă spatele, când trecu chiar pe sub ele.

Imensa mașinărie lovi pardoseala în spatele ei, cu un zgomot ca muzica infernului. Fiecare cerc era un talger uriaș, gongul unui gigant. Fiecare scotea propria lui notă nebunească, un amestec de dangăte, urlete, bubuituri de metal torturat, destul de tare pentru a

face să vibreze toate oasele din trupul lui Ferro. Ridică privirea, pentru a vedea un disc mare zburând peste ea, până căzu pe muchie, aruncând cu scântei din pardoseală. Altul se rotea nebunește prin aer, ca o monedă azvârlită. Icnind, se feri din calea lui, rostogolindu-se înapoi când cercul metalic lovi pietrele lângă ea.

Locul unde Yulwei și Tolomei stăteau față-n față era acum un morman de metal răsucit, cercuri rupte și discuri răsturnate, bare îndoite și cabluri încurcate. Amețită, Ferro se adună pe picioare, în furia de ecouri discordante care răsunau prin toată sala. În jurul ei ploua cu așchii, izbind pardoseala cu piuituri ascuțite. Peste tot zăceau bucăți împrăștiate, lucind în umbră ca stelele pe cerul nopții.

Habar n-avea cine era mort și cine viu.

– Ieși! mârâi la ea Bayaz printre dinți, cu fața ca o mască schimonosită de durere. Ieși! Pleacă!

– Yulwei, îngăimă ea, e…

– Mă-ntorc eu după el! i-o reteză Magul, alungând-o cu brațul nevătămat. Fugi!

Există momente pentru a lupta și momente pentru a fugi, iar Ferro cunoștea bine diferența. O învățase de la gurkieni, în adâncul Ținuturilor Rele. Arcada se clătina și se smucea, în timp ce Ferro alerga într-acolo. Propria ei respirație îi vuia în urechi. Sări peste o roată de metal lucitor, tropăind cu cizmele pe pietrele netede. Aproape ajunsese la arcadă, când simți un fior amarnic lângă ea, un val de groază bolnăvicioasă. Se aruncă înainte.

Mâna albă a lui Tolomei o rată la mustață pe Ferro, smulgând din perete o bucată mare de piatră și umplând aerul cu praf.

– Nu pleci nicăieri!

O fi fost momentul să fugă, dar Ferro ajunsese la capătul răbdării. În timp ce se răsucea, pumnul i se repezi deja înainte, împins de toată furia lunilor irosite, a anilor pierduți, a vieții risipite. Nodurile degetelor sale loviră falca lui Tolomei, cu un trosnet ascuțit. Parcă ar fi dat într-un bloc de gheață. N-o duru când mâna i se rupse, dar își simți încheietura îndoindu-se, brațul amorțind. Prea târziu ca să-și mai facă griji. Celălalt pumn pornise deja.

Tolomei îi înhăță brațul din zbor înainte s-o atingă și o trase pe Ferro spre ea, îngenunchind-o neputincioasă, cu o putere groaznică,

de neînfrânt.

– Sămânța!

Cuvintele șuierătoare înfrigurară fața lui Ferro, smulgându-i un geamăt îngrețoșat, pe când pielea îi ardea în locul de unde o ținea Tolomei. Își simțea oasele sucindu-se, apoi plesnind, și antebrațul îi căzu într-o parte ca un băț rupt. O mână albă se întinse printre umbre, spre umflătura de sub cămașă.

Izbucni brusc o lumină, o văpaie curbată care cuprinse orbitor toată sala, preț de-o clipă. Ferro auzi un țipăt pătrunzător și căzu pe spate, eliberată. Mâna lui Tolomei fusese retezată de lângă încheietură, lăsând doar un ciot neînsângerat. Pe peretele neted și o parte a pardoselii se căscase o rană enormă din care curgea rocă topită, bolborosind și sfârâind. Un nor de fum se ridica dinspre arma ciudată din mâna lui Bayaz, care venea greoi din întuneric, cu capătul cârligului încă lucind roșiatic. Scoțând un zbieret înghețat, Tolomei își repezi spre el mâna rămasă, cu degetele răschirate ca niște gheare.

Bayaz îi răspunse urlând nebunește, cu gura larg deschisă și ochii îngustați. Ferro simți un junghi în stomac, atât de feroce încât se îndoi de mijloc, aproape căzând în genunchi. Fata Creatorului fu smulsă din loc și azvârlită cât colo, cu un călcâi alb lăsând o zgârietură alungită pe harta de pe jos, scobind prin piatră și sfâșiind metalul.

În spatele ei, resturile uriașei mașinării zburau în bucăți, împrăștiindu-se cu luciri prin întunecime, ca frunzele în vânt. Tolomei se rostogolea ca o momâie printr-o furtună de metal învolburat. Izbi peretele opus cu o bubuitură cutremurătoare, împroșcând în jur cu bucăți de piatră. O grindină de frânturi răpăia, clănțănea, zăngănea pe pardoseală, împrejuru-i. Inele, ace, tije ca niște lame de cuțit se înfigeau în zid, făcând din toată suprafața de piatră curbată un pat uriaș de cuie.

Lui Bayaz îi ieșeau ochii din cap, iar chipul îi era lac de sudoare.

– Mori, diavole! mugi el.

Ploua cu praf, pietrele începeau să se zgâlțâie. Hohote reci răsunau prin sală. Ferro se târî înapoi, împingând cu călcâiele în pietrele netede, apoi se ridică și o luă la fugă. Mâna ruptă i se lovea

de peretele tunelului, brațul frânt i se bălăbănea. Un dreptunghi luminos se apropia de ea, săltând. Ieșirea din Casa Creatorului.

Ieși clătinându-se la aer, orbită de lumină, în ploaia măruntă care părea de-a dreptul caldă, după atingerea de gheață a lui Tolomei. Sămânța continua să-i atârne grea în cămașă, aspră și liniștitoare pe piele.

– Fugi! se auzi din beznă glasul lui Bayaz. La palat!

Ferro alergă pe pod, cu picioarele nesigure alunecându-i pe pietrele umede, deasupra apei reci care pândea departe, jos.

– Pune-o-n cutie și încui-o bine!

Auzi un bubuit reverberat în urma ei, o ciocnire de metal pe metal, dar nu se uită înapoi.

Își croi drum cu umerii prin ușile deschise din zidul Agriontului, aproape împiedicându-se de portar, care stătea așezat lângă perete, acolo unde-l lăsase, cu o mână ridicată la cap. Sări peste el, iar omul se chirci. Coborî treptele câte două, străbătu curtea părăginită, coridoarele pline de praf, fără să învrednicească nici c-un gând mascații sau pe altcineva. Acum păreau niște amenințări jalnice, de zi cu zi, oarecum. Încă mai simțea răsuflarea aceea înghețată în ceafă.

Nimic nu mai conta decât s-o lase în urmă, cât mai departe.

Ajunse la ușă, dibui zăvorul cu podul mâinii rupte, se repezi afară în ploaie și alergă pe străzile ude, în direcția din care venise. Oamenii de pe ulițe și din piețe se dădeau la o parte din calea ei, șocați s-o vadă atât de disperată și plină de sânge. Voci furioase răsunau în spatele ei, dar Ferro nu le lua în seamă. Coti pe o stradă mai largă, printre clădiri cenușii, și alunecă pe pietrele umede.

Drumul era blocat de o mulțime învălmășită. Femei, copii, bătrâni, toți murdari și zdrențuiți.

– La o parte, răcni Ferro, începând să-și croiască drum cu forța. Mișcați-vă!

Povestea pe care o spusese Bayaz pe câmpia nemărginită o sâcâia în străfundurile minții. Cum găsiseră ostașii Sămânța în ruinele orașului Aulcus. Cum se uscaseră pe picioare și muriseră. Îmbrâncea, lovea și se împingea cu umărul printre oameni.

– Dați-vă din drum!

Ieși dintre ei și-și continuă goana pe strada pustie, ținându-și brațul rupt lipit de trup, lângă obiectul din cămașă.

Traversă în fugă parcul, printre frunzele care cădeau din copaci la fiecare rafală de vânt. În capătul aleii se înălța zidul palatului, iar Ferro se repezi spre poartă. Cei doi străjeri o încadrau ca întotdeauna, și știa că se uitau la ea. Or fi lăsat-o ei să iasă, dar nu păreau prea dispuși s-o și primească înapoi, mai ales așa cum era, murdară, plină de sânge, acoperită cu mizerie și sudoare, și fugind de parcă s-ar fi ținut diavolul după ea.

– Stai așa!

Ferro dădu să se strecoare pe lângă ei, dar unul o prinse.

– Dați-mi drumul, idioți rozalii! șuieră ea. Nu înțelegeți!

Încercă să se răsucească, iar o halebardă aurită căzu la pământ, când unul dintre paznici o cuprinse cu brațele.

– Atunci, explică! se răsti celălalt, prin viziera coifului. Ce atâta grabă?

Mâna lui înmănușată se apropie de umflătura cămășii.

– Ce-ai aco…

– Nu! scrâșni Ferro, zbătându-se, înghesuită lângă zid, și reuși să-l împingă pe un străjer înapoi sub arcadă; halebarda celuilalt coborî ușor, cu vârful lucios spre pieptul lui Ferro.

– Nicio mișcare, mârâi el, până nu te…

– Lăsați-o să intre!

Dincolo de poartă stătea Sulfur – și, ca prin farmec, nu zâmbea. Paznicul întoarse capul spre el, cu îndoială.

– Acum! răcni Magul. În numele Lordului Bayaz!

Îi dădură drumul, iar Ferro se smulse dintre ei, suduind. O luă iar la fugă prin grădini, până în palat, cu cizmele bocănindu-i pe coridoare, unde gărzile și servitorii se dădeau la o parte, bănuitori, din calea ei. Ajunse la ușa camerelor lui Bayaz și o deschise pe dibuite, împleticindu-se peste prag. Cutia stătea deschisă pe o masă de lângă fereastră, un simplu cub de metal cenușiu. Merse până la ea, își descheie cămașa și scoase obiectul dinăuntru.

O piatră negricioasă, grea, mare cât pumnul. Suprafața ei mată era la fel de rece ca în primul moment când o atinsese. Simți niște furnicături plăcute prin palmă, ca la atingerea unui vechi prieten.

Cumva, o înfuria simplul gând de a-i da drumul.

Așadar, în sfârșit, asta era Sămânța. Cealaltă Parte, încarnată. Substanța magiei însăși. Își amintea ruinele mănate din Aulcus. Întinderea de pământ mort din jur, pe o sută de mile în toate direcțiile. Putere destulă ca să-i trimită în iad pe Împărat, pe Profet și Mâncătorii lui blestemați, și tot poporul din Gurkhul, și pe alții după ei. O putere atât de cumplită, încât ar fi trebuit să-i aparțină numai lui Dumnezeu, iar acum se afla în pumnul ei firav. O privi mult timp – apoi, încet, începu să zâmbească.

De-acum, urma să aibă parte de răzbunare.

Sunetul unor pași grei pe coridor o readuse brusc la realitate. Lăsă Sămânța să cadă în locul hărăzit ei, își retrase mâna, cu un efort, și trânti capacul cutiei. Ca și cum flacăra unei lumânări s-ar fi stins dintr-odată într-o cameră întunecoasă, lumea deveni brusc mai tulbure, mai fără viață, lipsită de orice farmec. Abia atunci își dădu seama că mâna i se vindecase. O privi încruntată, flexându-și degetele. Se mișcau la fel de ușor ca oricând, deloc umflate prin jurul falangelor pe care fusese sigură că și le zdrobise. Și celălalt antebrat era drept și neted, fără nicio urmă în locul unde-l striviseră degetele înghețate ale lui Tolomei. Ferro se uită spre cutie. Dintotdeauna se vindecase repede – dar să-i treacă fracturile într-o oră?…

Nu era în regulă.

Bayaz își târî pașii în cameră, strâmbându-se. Avea sânge uscat în barbă, iar fruntea cheală îi lucea de sudoare. Răsufla greu, cu pielea palidă și tresărind convulsiv, și un braț strâns lângă trup. Arăta ca un om care și-a petrecut toată după-amiaza bătându-se cu un diavol și a scăpat ca prin urechile acului.

– Unde-i Yulwei?

Întâiul dintre Magi o privi lung.

– Știi unde e.

Ferro își aminti bubuitura reverberată, în momentul când ea ieșise din turn. Ca sunetul unei uși trântite. O ușă pe care nicio armă, niciun foc, nicio vrajă n-o mai putea deschide. Numai Bayaz avea cheia.

– Nu te-ai mai întors. Ai ferecat ușile, cu ei înăuntru.

– Trebuie să se facă și sacrificii, Ferro, știi asta. Azi am făcut un mare sacrificiu. Propriul meu frate.

Întâiul dintre Magi se apropie de ea, șchiopătând.

– Tolomei a încălcat Prima Lege. A căzut la învoială cu Șoptitorii de Secrete. Voia să folosească Sămânța pentru a deschide porțile spre lumea de jos. Putea fi mai periculoasă decât toți Mâncătorii lui Khalul. Casa Creatorului trebuie să rămână ferecată. Până la sfârșitul timpului, dacă altfel nu se poate. Un deznodământ nu lipsit de ironie. Și-a început viața întemnițată în acel turn. Acum, s-a întors tot acolo. Istoria se învârtește în cerc, cum spunea întotdeauna Juvens.

Ferro se încruntă.

– Mă cac în cercurile tale, rozaliule. M-ai mințit. În legătură cu Tolomei. În legătură cu Creatorul. Cu toate.

– Și?

Se încruntă și mai tare.

– Yulwei era un om bun. M-a ajutat în deșert. Mi-a salvat viața.

– Și mie, și nu o dată. Dar oamenii buni nu merg decât până la un punct pe cărările întunecate.

Ochii sclipitori ai lui Bayaz coborâră spre cubul de metal cenușiu aflat sub mâna lui Ferro.

– Până la capăt trebuie să meargă alții.

Yoru Sulfur intră pe ușă, iar Bayaz scoase de sub haină arma pe care o adusese din Casa Creatorului, metalul cenușiu lucind în lumina slabă care intra pe ferestre. O relicvă din Vechiul Timp. O armă pe care Ferro o văzuse tăind piatra de parcă ar fi fost unt. Sulfur i-o luă cu un respect surescitat, și o înfășură cu grijă într-o bucată veche de piele. Apoi își deschise traista și scoase vechea carte neagră pe care Ferro o mai văzuse cândva.

– Acum? murmură el.

– Acum.

Bayaz luă cartea, își puse ușor mâna pe coperta zgâriată, închise ochii și trase adânc aer în piept. Când îi deschise, se uita drept la Ferro.

– Cărările pe care trebuie să pornim acum, tu și cu mine, sunt într-adevăr întunecoase. Ai văzut cu ochii tăi.

Ferro nu avea niciun răspuns. Yulwei fusese un om bun, dar poarta Casei Creatorului era ferecată, iar el se dusese în cer sau în iad. Ferro îngropase mulți oameni, în multe feluri. Încă o grămăjoară de țărână în deșert nu avea nimic deosebit. Se săturase să-și tot fure răzbunarea bob cu bob. Cărările întunecate n-o speriau. Toată viața le străbătuse. I se părea că auzea, chiar și prin metalul cutiei, un fel de șoaptă, chemând-o.

– Nu vreau decât răzbunare.

– Și vei avea parte de ea, întocmai cum ți-am făgăduit.

Stând față-n față cu Bayaz, ridică din umeri.

– Atunci, ce mai contează acum, cine pe cine a ucis cu o mie de ani în urmă?

Pe buzele Întâiului dintre Magi apăru un zâmbet bolnăvicios, iar ochii i se luminară pe chipul palid și însângerat.

– Parcă mi-ai fi citit gândurile.

Eroul de mâine

Copitele calului sur al lui Jezal tropăiau cuminte prin noroiul negru. Era un animal magnific, rasă pe care visase toată viața să o călărească. Valora câteva mii de mărci, fără îndoială. Un armăsar care oricărui bărbat călare pe el, oricât de nevrednic, îi putea da un aer de regalitate. Armura strălucitoare era făcută din cel mai bun oțel styrian, cu decorațiuni de aur. Mantia era din cea mai fină mătase de Suljuk, tivită cu hermină. Garda sabiei era încrustată cu diamante, scânteind în razele soarelui care se strecurau printre nori. În ziua acea, renunțase la coroană în favoarea unui cerculeț simplu de aur, de o greutate considerabil mai puțin obositoare pentru punctele dureroase care i se formaseră pe la tâmple.

Toate valtrapurile regalității. Încă din copilărie, Jezal visase să fie preamărit, adulat, ascultat. Acum, toată situația îl făcea să verse – deși putea fi din cauză că abia dormise noaptea, iar dimineața nu mâncase aproape nimic.

Lordul Mareșal Varuz călărea în dreapta lui, arătând de parcă vârsta l-ar fi ajuns brusc din urmă. Părea scofâlcit în uniformă, adus de spate și cu umerii cocârjați. Mișcările sale își pierduseră precizia oțelită, semn că nu prea știa ce să facă.

– Luptele mai continuă în Arcuri, Maiestate, explica el, dar acolo avem doar puncte de rezistență. Gurkienii au sub control ferm cele Trei Ferme. Și-au adus catapultele mai în față, spre canal, iar azi-noapte au aruncat butoaie incendiare până departe, în cartierul central. Au ajuns până la Calea-de-Mijloc și dincolo de ea. Focurile au ars până în zori. Unele mai ard și acum, prin câteva locuri. Au fost pagube… extinse.

O afirmație zdrobitor de modestă. Zone întinse ale orașului fuseseră devastate de foc. Șiruri întregi de case, unde Jezal își amintea că fuseseră clădiri mari, taverne aglomerate, ateliere zgomotoase – din toate nu mai rămăseseră decât ruine înnegrite. Vederea lor era la fel de îngrozitoare ca a unei vechi iubite care,

deschizând gura, dezvăluie două rânduri de dinți sfărâmați. Mirosul de fum, de ars și de moarte îl râcâia încontinuu pe Jezal în gâtlej și-i prefăcuse glasul într-un horcăit pietros.

Un om murdar de cenușă și țărână ridică privirea dintre resturile încă fumegânde ale unei case prin care tot scormonea. Se uită lung la Jezal și la gărzile lui, în timp ce treceau la trap pe-alături.

– Unde-i fiul meu? țipă el deodată, ascuțit. Fiul meu unde-i?

Jezal avu grijă să se uite în altă parte și dădu ușor pinteni calului. Nu era nevoie să-i ofere propriei conștiințe și alte arme cu care să-l împungă. Era deja peste măsură de bine înarmată.

– Zidul lui Arnault încă mai rezistă, totuși, Maiestate, continuă Varuz, vorbind mult mai tare decât era necesar, într-un efort zadarnic de a acoperi vaietele jalnice care răsunau în continuare din urma lor. Niciun soldat gurkian n-a pus încă piciorul în centrul orașului. Nici măcar unul.

Jezal se întrebă cât timp aveau să se mai poată lăuda cu asta.

– Am primit vreo veste de la Lordul Mareșal West? se interesă el pentru a doua oară în aceeași oră – și a zecea oară în acea zi.

Varuz îi dădu același răspuns pe care, fără îndoială, urma să-l mai primească de încă zece ori înainte de a se lăsa pradă somnului pe apucate, noaptea.

– Regret că legăturile sunt tăiate aproape complet, Maiestate. Veștile nu mai ajung la noi decât arareori, prin cordonul gurkian. Dar știm că au fost furtuni pe lângă coastele Engliei. Trebuie să acceptăm posibilitatea ca armata să întârzie.

– Ghinion, murmură Bremen dan Gorst din partea cealaltă, cu ochii săi înguști săgetând încontinuu peste ruine, în căutarea celui mai mic semn amenințător.

Jezal își roase îngrijorat resturile sărate ale unghiei de la degetul mare. Abia dacă-și mai amintea când primiseră ultima frântură de vești bune. Furtuni. Întârzieri. Până și forțele naturii se rânduiseră împotriva lor, după câte se părea.

Varuz nu avea niciun argument cu care să-i ridice moralul.

– Iar acum, în Agriont a izbucnit și molima. O ciumă iute și nemiloasă. A lovit un grup mare de civili cărora le-ați deschis porțile, toți s-au îmbolnăvit deodată. Și s-a întins până la palat. Doi

Cavaleri ai Gărzii au murit deja. Într-o zi, stăteau de pază la poartă, ca de obicei. În seara următoare, zăceau în sicriu. Trupurile li s-au uscat, dinții le-au putrezit, le-a căzut părul. Cadavrele sunt arse, dar tot apar alte și alte cazuri. Medicii n-au mai văzut așa ceva, habar n-au cum s-o trateze. Unii zic că e un blestem gurkian.

Jezal înghiți în sec. Fuseseră de ajuns numai câteva săptămâni din domnia lui iubitoare, pentru ca magnificul oraș, munca atâtor perechi de mâini de-a lungul secolelor, să se transforme într-o ruină calcinată. Aproape toți locuitorii mândri ai Aduei deveniseră niște cerșetori împuțiți, răniți care țipau, oameni îndoliați zguduiți de plâns – adică, aceia care nu ajunseseră deja cadavre. Era cea mai jalnică imitație de rege pe care-ar fi putut-o zămisli Uniunea vreodată. Nu putea aduce fericirea nici măcar în propria sa farsă conjugală, darămite unei întregi națiuni. Toată reputația lui avea la bază minciuni pe care nu avusese curajul să le nege. Era un impostor fără șira spinării, neputincios și neajutorat.

– Acum pe unde suntem? mormăi el, în timp ce călăreau mai departe peste întinderea măturată de vânt.

– Păi, aceasta este piața Patru Colțuri, Maiestate.

– Asta? Asta nu poate…

Nu mai continuă, recunoașterea lovindu-l ca o palmă în față.

Doar două ziduri din clădirea care găzduise cândva Ghilda Pânzarilor mai stăteau în picioare, cu ferestrele și ușile căscate ca niște ochi și guri de morți șocați, cu fețele încremenite. Pavajul pe care stătuseră cândva sute de tarabe vesele era crăpat și îngălat cu funingine cleioasă. Din grădini mai rămăseseră doar pete de noroi și tufișuri de măceș desfrunzite și arse. Văzduhul ar fi trebuit să răsune de strigătele negustorilor, turuiala slugilor, râsetele copiilor. Acum domnea o tăcere de moarte, străbătută doar de un vânt rece care șuiera printre resturi, măturând valuri de scrum negru prin inima orașului.

Jezal trase de căpăstru, iar caii escortei formate din vreo douăzeci de Cavaleri ai Gărzii Regale, cinci Cavaleri Vestitori, o duzină de oameni de-ai lui Varuz și vreo doi paji agitați se opriră în jurul lui, într-un cloncănit de copite. Gorst se încruntă în sus, spre cer.

– Maiestatea Voastră, ar trebui să mergem înainte. Aici nu

suntem în siguranță. Nu știm când vor începe din nou gurkienii asaltul.

Fără să-i dea atenție, Jezal coborî din șa și porni printre rămășițe. Îi venea greu să creadă că era același loc unde odinioară cumpărase vin, târguise fel de fel de fleacuri, își luase măsurile pentru o uniformă nouă. La nici o sută de pași distanță, în cealaltă parte a unui șir de dărâmături fumegânde, se înălța statuia lui Harod cel Mare, unde Jezal se întâlnise cu Ardee pe întuneric – cu o sută de ani în urmă, i se părea acum.

Acolo se adunase un grup amărât, în jurul unei grădini răvășite. Femei și copii, mai mult, și câțiva bătrâni. Murdari și deznădăjduiți, câțiva cu cârje sau bandaje mânjite de sânge, strângând în mâini diverse obiecte salvate. Cei rămași fără adăpost, după luptele și incendiile din timpul nopții. Printre ei se afla și Ardee, așezată pe un bolovan, într-o rochie subțire, tremurând, cu privirea în pământ și părul căzut, acoperindu-i pe jumătate chipul. Jezal porni spre ea, zâmbind pentru prima oară după atâtea săptămâni.

– Ardee.

Femeia se întoarse, cu ochii larg deschiși, iar Jezal încremeni. Era altă fată, mai tânără și mult mai neatrăgătoare. Îl privi clipind din ochi, în timp ce se legăna încet înainte și-napoi. Jezal își mișca mâinile fără rost, mormăind câteva vorbe fără șir. Toți se uitau la el. Nu putea să plece așa, pur și simplu.

– Te rog, ia asta, spuse el, desfăcându-și cataramele de aur ale mantiei stacojii, pe care i-o întinse.

Fata o luă fără să spună nimic, privindu-l doar. Un gest ridicol și fără sens, aproape ofensator, în ipocrizia sa arzătoare. Ceilalți civili fără casă, însă, nu păreau să fie de aceeași părere.

– Ura pentru Regele Jezal! strigă cineva, și se înălță un val de ovații.

Un băiat tânăr, rezemat într-o cârjă, îl privea cu ochi goi, în care nu se mai citea decât disperarea. Un soldat avea un bandaj însângerat peste un ochi, iar celălalt îi lucea umed. O mamă își strângea bebelușul într-o față ce semăna îngrozitor cu o bucată ruptă dintr-un steag al Uniunii căzut pe jos. Toată scena părea să fi fost plăsmuită cu atenție, pentru a avea cel mai mare impact

emoțional: câteva modele de pictură, pentru un tablou sinistru și naiv despre ororile războiului.

– Regele Jezal! se auzi din nou strigătul, însoțit de un slab:

– Uraaa!

Adulația lor era ca o otravă pentru Jezal. Nu făcea decât ca marea povară a responsabilității să-l apese cu atât mai greu. Se întoarse în loc, neputând să-și mai păstreze pe față nicio clipă imitația strâmbă de zâmbet.

– Ce-am făcut? șopti el, frământându-și încontinuu mâinile. Ce-am făcut…?

Se săltă din nou în șa, sfâșiat de remușcări.

– Duceți-mă mai aproape de Zidul lui Arnault.

– Maiestatea Voastră, nu prea cred că…

– Ai auzit ce-am spus! Mai aproape de lupte. Vreau să le văd.

Varuz se încruntă.

– Foarte bine.

Își întoarse calul, conducându-i pe Jezal și gărzile lui de corp în direcția Arcurilor, pe drumuri care-i erau atât de familiare – și totuși, atât de îngrozitor schimbate. După câteva minute de mers nervos, Lordul Mareșal își opri calul, arătând în lungul unei ulițe pustii, spre vest. Vorbi încet, parcă îngrijorat ca inamicul să nu-l audă:

– Zidul lui Arnault este la doar trei sute de pași în direcția aceea, iar gurkienii mișună de cealaltă parte a lui. Zău că ar fi bine să ne întoarcem…

Jezal simți o vibrație slabă prin șa, calul său tresări, de pe acoperișurile caselor din ambele laturi ale străzii începu să cadă praful.

Tocmai deschidea gura ca să întrebe ce se întâmplase, când aerul fu zguduit de o detunătură asurzitoare. Un zid de sunet groaznic, zdrobitor, care-l făcu pe Jezal să-i țiuie urechile. Cei din jur scoaseră exclamații de spaimă, rămânând cu gurile căscate. Caii se agitau și dădeau din copite, cu ochii rostogolindu-li-se în cap. Al lui Varuz se ridică pe picioarele dinapoi, azvârlindu-l neceremonios din șa pe bătrânul militar.

– Maiestate! se auzi țipătul plângăreț al lui Gorst. Să ne

întoarcem!

Jezal, însă, nici nu se uită la el.

Înaintă într-o piață largă, cu caldarâmul spart plin de moloz împrăștiat și bucăți de zidărie mari, pe alocuri, cât niște cocioabe. În timp ce praful înecăcios se depunea încet, într-o tăcere lugubră, Jezal își dădu seama că acel loc îi era cunoscut. Foarte cunoscut. În partea de nord se afla o tavernă pe care obișnuise s-o viziteze, dar ceva se schimbase – era mai largă decât înainte… Îi căzu fața. O porțiune prelungă din Zidul lui Arnault formase latura de vest a scuarului. Acum, nu mai era acolo decât un crater căscat.

Pesemne gurkienii săpaseră o galerie dedesubt și o umpluseră cu afurisita lor de pulbere explozivă. Soarele alese tocmai acel moment ca să străpungă norii de deasupra, iar Jezal reuși să vadă, prin spărtură, tocmai până-n cartierul devastat al Arcurilor. Acolo, cu armurile lucind și săbiile agitate în aer, adunați dincolo de zid, coborând panta presărată cu pietre, se observa un detașament numeros de soldați gurkieni.

Primii dintre ei ieșeau deja din crater, urcând în piața răvășită. Câțiva apărători buimăciți se târau prin praf, tușind și scuipând. Alții nici nu se mai mișcau. Nu era nimeni care să-i întoarcă pe gurkieni din drum, după câte putea să vadă Jezal. Nimeni, doar el. Se întrebă ce-ar fi făcut Harod cel Mare într-o asemenea situație.

Răspunsul nu era prea greu de găsit.

Curajul poate fi alcătuit din multe, și poate veni din surse numeroase, iar lașul de ieri poate deveni într-o clipă eroul de mâine, dacă prilejul e cel potrivit. Valul amețitor de vitejie pe care-l cunoscu Jezal în acel moment consta mai ales din vinovăție și teamă, și rușine din cauza fricii, întețit de o frustrare meschină pentru că nimic nu mersese conform speranțelor sale, și conștiința vagă, apărută brusc, a faptului că moartea lui ar fi putut rezolva multe probleme iritante cărora nu le vedea nicio soluție. Nu erau tocmai niște ingrediente nobile, cu siguranță. Dar nimeni nu întreabă vreodată ce pune brutarul în plăcintă, atâta vreme cât e gustoasă.

Își scoase sabia și o ridică în lumina soarelui.

– Cavaleri ai Gărzii! mugi el. După mine!

Gorst trase disperat de căpăstru.

– Maiestatea Voastră! Nu vă puteți pune în…

Jezal dădu pinteni calului. Acesta se repezi înainte cu o vigoare neașteptată, iar capul lui Jezal fu aruncat înapoi, dureros, aproape făcându-l să scape frâul din mână. Se clătină în șa, pe când copitele bubuiau sub el, iar pavajul murdar zbura pe dedesubt. Își dădea seama vag că escorta îl urma, la o oarecare distanță, dar atenția îi era mai degrabă atrasă de soldații gurkieni tot mai numeroși din față.

Calul îl purta înainte cu o viteză ametitoare, drept spre omul din fruntea detașamentului, un stegar cu simboluri aurii pe stindard, în vârful unei prăjini înalte. Ghinionul lui, își zise Jezal, că primise o sarcină atât de importantă. Omul făcu ochii mari când văzu calul enorm repezindu-se asupra lui. Își aruncă drapelul și încercă să sară într-o parte. Tăișul de oțel al sabiei lui Jezal i se înfipse adânc în umăr, propulsat de forța atacului, îl sfârtecă și-l trânti pe spate. Alți câțiva căzură urlând sub copitele calului, când acesta năvăli în mijlocul lor – n-ar fi putut spune câți.

În clipa următoare, se dezlănțui haosul. Jezal stătea călare deasupra unei mulțimi de chipuri negricioase și schimonosite, armuri lucitoare și săbii care împungeau. Lemnul trosnea, metalul zăngănea, oamenii strigau cuvinte pe care nu le înțelegea. Regele ciopârțea în jur, într-o parte și-n cealaltă, într-un iureș de blesteme urlate la întâmplare. Un vârf de lance îi scârțâi pe jambieră. Dădu într-o mână care-i apucase frâul calului, zburându-i două degete. Ceva îl lovi într-o parte, mai-mai să-l azvârle din șa. Sabia izbi un coif, cu un dangăt găunos, doborându-l pe omul ce-l purta, în îmbulzeala celorlalți.

Calul scoase un nechezat, ridicându-se pe picioarele dinapoi, înnebunit. Jezal simți un junghi cumplit de teamă, când zbură din șa, cu lumea răsturnându-se în jur. Căzu la pământ, cu praf în ochi și în gură, tușind, zbătându-se. Se săltă în genunchi. Copite tropăiau pe pământul răscolit. Cizme alunecau și se împiedicau. Își căută cerculețul de pe cap, dar acesta căzuse cine știe pe unde. Cum să-și dea seama cineva că era rege? Mai era rege? Părul îi era încleiat. Ar fi fost al naibii de bine să-și ia un coif, dar acum era cam târziu.

Scormoni vlăguit prin moloz, întoarse o piatră plată… Uitase ce căuta. Se ridică împleticit, ceva îl prinse de picior și i-l smuci dureros, făcându-l să cadă iar pe burtă. Aștepta să-și simtă sfărâmat capul, dar nu era decât scara șeii, încă prinsă de cadavrul calului său magnific. Își eliberă piciorul, gâfâind sufocat, făcu câțiva pași, clătinându-se sub greutatea armurii, cu sabia atârnându-i în mâna moleșită.

Cineva ridică o lamă curbată, iar Jezal îl înjunghie în piept. Omul îi vomă sânge în față și căzu, smulgându-i sabia din mână. Ceva izbi pieptarul lui Jezal, cu un zgomot înfundat, și-l răsturnă într-o parte, drept peste un gurkian cu o lance. Soldatul o scăpă, apoi începură să se lupte cu mâinile goale, învârtindu-se în loc fără rost. Jezal se simțea îngrozitor, îngrozitor de obosit. Îl durea rău capul. Doar ca să-și tragă respirația, trebuia să facă un efort teribil. Toată ideea acelui atac eroic părea foarte proastă. Voia să se culce la pământ.

Soldatul gurkian își eliberă un braț și-l ridică, strângând în pumn un jungher. Mâna îi zbură din încheietură, lăsând în urma ei un șuvoi prelung de sânge. Omul se prăvăli la pământ, privindu-și ciotul și văicărindu-se.

– Regele! ciripi glăsciorul copilăresc al lui Gorst. Regele!

Sabia lui lungă descrise un arc larg, retezând capul gurkianului care urla. Altul sări înainte, cu o sabie curbă ridicată. Înainte de a apuca să mai facă un pas, lama grea a lui Gorst îi despică în două țeasta. O secure zăngăni în platoșa umărului, iar Gorst o împinse deoparte ca pe o muscă, sfârtecându-l pe omul care-o mânuia, într-o ploaie de sânge. Un al patrulea se pomeni cu gâtul străpuns și se prăbuși înainte, cu ochii holbați și o mână înroșită la beregată.

Lui Jezal, care se clătina amorțit înainte și-napoi, aproape că-i părea rău pentru gurkieni. Numărul lor o fi fost impresionant de la distanță, dar de-aproape se vedea clar că erau doar soldați de mâna a doua, împinși în crater la înaintare. Slăbănogi, murdari, groaznic de dezorganizați, înarmați ușor și abia protejați cu armuri. Mulți, își dădu el seama, arătau extrem de speriați. Gorst își croia drum printre ei ca un taur printr-o turmă de oi, ciopârțind nepăsător, mârâind când oțelurile lui ascuțite căscau răni mari, cu sunete grețoase de carne hăcuită. Alte armuri se buluceau în urma lui,

împingând cu scuturile, tocând cu săbiile strălucitoare, degajând un spațiu însângerat în mulțimea gurkienilor.

Mâna lui Gorst se strecură la subsuoara lui Jezal și-l trase înapoi, cu călcâiele târându-i-se prin pietriș. Era vag conștient că-și scăpase sabia pe undeva, dar acum părea o nebunie s-o mai caute. Fără îndoială, vreun cerșetor avea să dea peste o mană cerească, mai târziu, când scotocea printre cadavre. Jezal văzu un Cavaler Vestitor încă pe cal, ca un contur cu coif înaripat în norii de praf înecăcios, lovind în jur cu o secure lungă.

Fu cărat aproape pe sus înapoi, afară din îmbulzeală. Unii dintre apărătorii obișnuiți ai orașului se regrupaseră sau veneau din alte părți ale zidurilor. Oameni cu coifuri de oțel începeau să îngenuncheze pe marginea neregulată a craterului, trăgând cu arcurile în masa densă de gurkieni din fundul adânciturii, toți învălmășiți prin noroi și moloz. Alții trăgeau după ei o căruță, pe care o răsturnară pe-o parte, făcându-și din ea un bastion improvizat. Un soldat gurkian icni când fu spintecat și căzu de pe buza craterului, în glodul de jos. La marginea pieței se iviră alte arcuri ale Uniunii, alte sulițe și lănci. Le urmau butoaie, lemne, bucăți de zidărie, pentru a forma o baricadă pe toată lățimea spărturii din Zidul lui Arnault, înțesată de oameni și arme.

Bombardați cu săgeți și pietre, gurkienii ezitau, apoi începură să bată în retragere, îngrămădiți prin dărâmăturile de pe panta craterului, în sus, la adăpost, lăsând fundul gropii plin cu cadavre.

– Spre Agriont, Maiestate, spuse Gorst. Imediat.

Jezal nu făcu niciun efort să se împotrivească. Luptase cu prisosință pe ziua aceea.

Se întâmpla ceva ciudat în Piața Mareșalilor. Niște muncitori scoteau pietrele din pavaj cu dălți și târnăcoape, săpând tranșee puțin adânci, aparent la întâmplare. Fierarii asudau la forje provizorii, turnând fierul în forme, luminați de lucirea metalului topit. Hărmălaia dangătelor de ciocane și a trosnetelor de târnăcoape era de ajuns pentru a face ca pe Jezal să-l doară dinții – dar, cumva, glasul Întâiului dintre Magi reușea să se audă și mai tare.

– Nu! Un cerc, neghiobule, de-aici și pân-acolo!

– Trebuie să mă întorc la Sala Marțială, Maiestate, spuse Varuz. Zidul lui Arnault a fost spart. Nu va trece mult, și gurkienii vor încerca să forțeze iar intrarea. Ar fi ajuns deja la Calea-de-Mijloc, dacă nu-i oprea șarja aceea a Maiestății Voastre. Acum înțeleg cum v-ați câștigat reputația, în vest! În viața mea n-am văzut o acțiune mai nobilă!

– Hmm… făcu Jezal, privind cum erau târâți morții din piață.

Trei Cavaleri ai Gărzii, unul din statul major al lui Varuz și un paj nu mai mare de doisprezece ani, ultimul cu capul ținându-i-se doar printr-un zgârci. Patru bărbați și un copil pe care el îi dusese la moarte. Și asta, fără a mai pune la socoteală și rănile celorlalți oameni din credinciosul lui anturaj, suferite pe seama lui. Nobilă treabă, într-adevăr.

– Stai aici, se răsti el la Gorst și porni printre muncitorii transpirați, spre Întâiul dintre Magi.

Ferro stătea așezată în apropiere, pe un șir de butoaie, cu picioarele încrucișate și mâinile atârnând; avea pe față același dispreț total pe care i-l arătase întotdeauna. Părea aproape liniștitor să vadă că unele lucruri nu se schimbă niciodată. Bayaz răsfoia înverșunat o carte mare și neagră, foarte veche, cu scoarțele de piele crăpate și rupte. Arăta obosit și palid, bătrân și ofilit. O parte a feței îi era acoperită cu cruste de sânge uscat.

– Ce-ai pățit? îl întrebă Jezal.

Bayaz se încruntă și mai tare, cu un mușchi tremurându-i sub ochiul învinețit.

– Și eu te-aș putea întreba același lucru.

Jezal observă că Magul nici nu se deranjase cu „Maiestatea Voastră”. Își atinse cu o mână bandajul însângerat din jurul capului.

– Am luat parte la o șarjă.

– La o ce?

– Gurkienii au doborât o porțiune din Zidul lui Arnault, în timp ce eu inspectam orașul. Nu era nimeni care să-i respingă, așa că… am făcut-o eu.

Fu aproape surprins să se audă pe sine însuși rostind acele cuvinte. Cu siguranță, era departe de a se mândri cu cele

întâmplate. Nu făcuse decât să călărească, să cadă și să se lovească la cap. Bremen dan Gorst și propriul lui cal mort luptaseră mai mult decât el, și încă, împotriva unor inamici foarte slabi. Dar presupunea că procedase cum se cuvenea, măcar o dată, dacă putea fi vorba de așa ceva.

Bayaz nu era de acord.

– S-a preschimbat în căcat și bruma aia de creier pe care ți-o pusese soarta deoparte?

– Mi s-a…

Jezal clipi din ochi, când înțelese sensul cuvintelor lui Bayaz.

Cum îți permiți, băi, bălegar bătrân și băgăcios? Vorbești cu un rege!

Asta ar fi vrut să spună, dar îi bubuia capul de durere, și ceva de pe chipul secătuit și nervos al Magului îl împiedică. În schimb, se pomeni mormăind, aproape pe un ton de scuză:

– Dar… nu înțeleg. Credeam că… Nu așa ar fi făcut Harod cel Mare?

– Harod? se strâmbă Bayaz. Harod era cel mai mare laș, și un nătărău clasa-ntâi! Idiotul ăla nici să se-mbrace nu putea, fără ajutorul meu!

– Dar…

– E ușor să găsești oameni care să conducă atacuri, continuă Magul, pronunțând fiecare cuvânt cu o grijă exagerată, ca și cum i s-ar fi adresat unui slab de minte. Să găsești oameni care să conducă națiunile e incomparabil mai greu. N-am de gând să permit ca din toate eforturile pe care le-am făcut cu tine să se aleagă praful. Data viitoare când îți vine cheful să-ți riști viața, poate-ar fi mai bine să te închizi într-o umblătoare. Oamenii respectă reputația de luptător, iar cu asta ai avut norocul să fii înzestrat. Pentru cadavre, însă, n-au pic de respect. Nu acolo! răcni el, șchiopătând pe lângă Jezal ca să dea furios din mână spre un fierar; bietul om tresări ca un iepure speriat, făcând să sară scântei din forjă. Ți-am spus doar, prostănacule! Trebuie să te ții întocmai după scheme! Exact așa cum le-am desenat eu! Cea mai mică greșeală poate fi mai mult decât fatală!

Jezal se uită după el, cu indignarea, vinovăția și oboseala zdrobitoare luându-se la întrecere în el. Epuizarea învinse. Se duse

cu pas căznit spre butoaie și se așează lângă Ferro.

– Maiestatea Voastră de căcat, îi aruncă ea.

– Îmi faci prea multă cinste cu bunăvoința ta, replică Jezal, frecându-se la ochi cu degetele.

– Bayaz nu-i prea încântat, hm?

– Se pare că nu.

– Mă rog… Când e nemernicul ăla bătrân încântat de ceva?

Jezal scoase un mormăit de încuviințare. Își dădu seama că de la încoronare nu mai vorbise cu Ferro. Nu că înainte ar fi fost buni prieteni, desigur, dar trebuia să recunoască: lipsa ei totală de deferență avea un efect neașteptat de tonic. Era aproape ca și cum, preț de-o clipă, ar fi redevenit omul îngâmfat, leneș, fericit și bun de nimic dinainte. Se încruntă spre Bayaz, care împungea cu degetul ceva din cartea lui cea veche.

– Acuma ce mai pune la cale?

– Cică salvează lumea, așa mi-a zis.

– A, aia… A cam întârziat, nu ți se pare?

Ferro ridică din umeri.

– Nu-s eu cea care ține socoteala timpului.

– Și cum are de gând s-o facă? Cu târnăcoape și forje?

Femeia îl privi. Ochii aceia drăcești, galbeni îl descumpăneau la fel ca întotdeauna.

– Printre altele.

Jezal își rezemă coatele de genunchi, lăsându-și bărbia în palme, și dădu drumul unui oftat prelung. Era așa de obosit, așa de obosit…

– Se pare că am făcut ce nu trebuia… mormăi el.

– Hmm… murmură Ferro, mutându-și privirea. Ăsta-i talentul tău.

Căderea nopții

Generalul Poulder se foia pe scaunul său de campanie, cu mustățile tremurându-i, ca și cum abia și-ar fi putut controla trupul, atât de covârșitoare-i era furia. Chipul rău rumen și respirația horcăită păreau să sugereze că se putea repezi afară din cort în orice moment, ca să atace de unul singur pozițiile gurkiene. Generalul Kroy se ținea drept și țeapăn de cealaltă parte a mesei, cu mușchii fălcilor încleștate umflați, lățindu-i și mai mult capul tuns scurt. Expresia sa încruntată, ucigătoare, demonstra clar furia la adresa invadatorilor, deși și-o stăpânea cu un pumn de fier, la fel ca toți ceilalți, iar dacă era vorba să se lanseze vreun atac, acesta trebuia să fie făcut acordând cea mai fastidioasă atenție tuturor detaliilor.

În primele lor consultări, West se pomenise depășit numeric de douăzeci de ori de către monstruosul stat major reunit al celor doi generali. Printr-un neînduplecat proces de uzură, le redusese pe amândouă la câte doi ofițeri amărâți bucata. Întâlnirile își pierduseră atmosfera încărcată a unor ciorovăieli de tavernă și evenimente familiale prost-dispuse – cum ar fi lectura unui testament disputat. West era executorul, încercând să găsească o soluție acceptabilă pentru doi beneficiari gâlcevitori cărora nimic nu li se părea acceptabil. Jalenhorm și Brint, așezați la dreapta și la stânga lui, acționau ca asistenți – niște asistenți cam năuciți. Rolul jucat de Copoi în toată metafora era greu de judecat, dar sporea atmosfera de îngrijorare deja febrilă din cort, scobindu-se sub unghii cu cuțitul.

– Va fi o bătălie cum n-a fost alta! spumega fără rost Poulder. De când a făurit Harod Uniunea, niciun invadator n-a pus piciorul pe pământul Midderlandului!

Kroy mormăi a încuviințare.

– Gurkienii vor să ne răstoarne legile, să ne înăbușe cultura, să ne înrobească poporul! Însuși viitorul națiunii noastre atârnă de…

Ușa cortului se dădu în lături și Pike intră aplecat, fără nicio

expresie pe chipul său topit. Îl urma un bărbat înalt, adus de spate și clătinându-se de oboseală, cu o pătură groasă pe umeri și chipul mânjit de murdărie.

– Acesta este Fedor dan Hayden, îl prezentă Pike. Un Cavaler Vestitor. A reușit să părăsească înot docurile din Adua, la adăpostul întunericului, strecurându-se prin linile gurkiene.

– O faptă de evidentă vitejie, comentă West, în mormăielile posomorât aprobatoare ale generalilor Poulder și Kroy. Ai parte de toate mulțumirile noastre. Cum stau lucrurile în oraș?

– Drept să vă spun, domnule Lord Mareșal, stau rău, răspunse Hayden, cu glasul scârțâindu-i de oboseală. Cartierele din apus – Arcurile și cele Trei Ferme – aparțin acum Împăratului. Gurkienii au spart Zidul lui Arnault cu două zile în urmă, iar apărarea e forțată până la limită. Ar putea năvăli înăuntru în orice moment, amenințând Agriontul însuși. Maiestatea Sa cere să porniți spre Adua cu toată viteza care vă stă în putință. Fiecare oră poate fi vitală.

– Are în minte vreo strategie anume? se interesă West, care știa că Jezal dan Luthar n-avea niciodată în minte altceva decât să se îmbete și să se culce cu soră-sa, dar spera ca timpul să fi adus unele schimbări.

– Gurkienii au înconjurat orașul, dar forțele lor sunt răsfirate destul de subțire. În partea de est, mai ales. Lordul Mareșal Varuz crede că, printr-un atac rapid, le-ați putea penetra.

– Totuși, cartierele vestice ale orașului vor mișuna de porci gurkieni, mârâi Kroy.

– Nemernicii, șopti Poulder, cu fălcile tresăltându-i. Derbedeii.

– Nu avem încotro decât să pornim imediat spre Adua, decretă West. Vom folosi toate drumurile și o să ne mișcăm cu toată viteza de care suntem în stare, pentru a ocupa poziții la est de oraș – mergând și la lumina făcliilor, în caz de nevoie. Trebuie să atacăm încercuirea gurkiană în zorii zilei și să le doborâm dominația asupra zidurilor. Între timp, Amiralul Reutzer va conduce flota într-un atac asupra corăbiilor gurkiene din port. Generale Kroy, ordonă ca niște cavaleriști s-o ia înainte în cercetare și să ne protejeze înaintarea. N-am chef de surprize.

Lucru de mirare, nu urmă un protest.

– Am înțeles, Domnule Lord Mareșal.

– Divizia dumitale se va apropia de Adua dinspre nord-est, va străpunge liniile gurkiene și va penetra orașul în forță, avansând în direcția vest, spre Agriont. Dacă inamicul a ajuns în centrul orașului, vă veți angaja în luptă. Dacă nu, veți întări apărarea Zidului lui Arnault și vă veți pregăti să evacuați forțele inamice din cartierul Arcurilor.

Kroy dădu din cap îndârjit, cu o singură vână umflată pe frunte, în timp ce ofițerii lui stăteau mai în spate, ca niște statui ale preciziei și disciplinei militare.

– Până mâine, la vremea asta, niciun soldat kantic să nu mai rămână viu în Adua. Copoiule, aș vrea ca, împreună cu nordicii dumitale, să sprijini atacul diviziei generalului Kroy. Dacă… regele dumitale, continuă West, chinuindu-se să pronunțe cuvântul, nu are nicio obiecție.

Copoiul își linse dinții ascuțiți.

– Socot că s-o duce încotro bate vântu'. Ăsta a fost mereu stilu' lui.

– În noaptea asta, vântul suflă spre Adua.

– Așa-i, dădu din cap Copoiul. Spre Adua, așadar.

– Generale Poulder, divizia dumitale se va apropia de oraș dinspre sud-est, va participa la lupta pentru ziduri, apoi va intra în forță și se va duce la docuri. Dacă inamicul a ajuns până acolo, veți elibera locul, după care veți coti spre nord, urmând Calea-de-Mijloc pânâ-n Agriont.

Poulder bătu cu pumnul în masă, în timp ce ofițerii lui mârâiau ca niște luptători de toată spaima.

– Da, fir-ar să fie! O să vopsim străzile cu sânge gurkian!

West se încruntă aspru la Poulder, apoi la Kroy.

– Nu mai e nevoie să subliniez importanța victoriei de mâine.

Cei doi generali se ridicară fără o vorbă și porniră în același timp spre ieșirea din cort. Ajunși acolo, se opriră față-n față. Un moment, West se întrebă dacă aveau să-și înceapă chiar și acum obișnuitele ciondăneli.

Apoi, Kroy întinse mâna:

– Numai noroc, generale Poulder.

Poulder îi apucă mâna în amândouă ale lui.

– Și dumitale, generale Kroy. Numai noroc, nouă tuturor.

Și ieșiră amândoi cu pas sprinten în penumbra asfințitului, urmați de ofițerii lor, cu Jalenhorm și Brint în coadă.

Hayden tuși.

– Domnule Lord Mareșal… au mai fost trimiși odată cu mine încă patru Cavaleri Vestitori. Ne-am despărțit, în speranța că măcar unul va răzbate dincolo de liniile gurkiene. A mai sosit vreunul dintre ceilalți?

– Nu… încă nu. Poate mai târziu…

Lui West nu i se părea prea probabil, și nici lui Hayden – i se citea în ochi.

– Desigur. Poate mai târziu.

– Sergentul Pike îți va găsi puțin vin și un cal. Presupun că ai dori foarte mult să vezi cum îi vom ataca pe gurkieni mâine-dimineață.

– Într-adevăr.

– Foarte bine.

Cei doi ieșiră, iar West privi încruntat după el. Mare păcat de camarazii Cavalerului Vestitor, dar aveau să mai fie mulți morți de jelit, până să se termine luptele de a doua zi – dacă mai rămânea cineva care să jelească… Ieși din cort și se opri în aerul rece al serii.

Corăbiile din flotă erau ancorate în golful îngust de jos, legănându-se încet pe valuri, cu catargele înalte balansându-se sub norii tot mai groși – în tonuri de albastru dur, cenușiu rece și portocaliu furios. Lui West i se păru că putea să vadă câteva bărci apropiindu-se de plaja neagră, aducând la mal ultimii ostași.

Soarele cobora cu repeziciune spre orizont, răspândind o ultimă văpaie noroioasă peste colinele de la apus. Undeva prin partea aceea, dincolo de zare, Adua ardea. West își învârti umerii, încercând să-și relaxeze mușchii încordați. Nu auzise nicio vorbă, dinainte de a fi plecat din Englia. După câte putea ști el, Ardee era încă între zidurile orașului. Dar nu avea ce face. Putea doar să ordone atacul imediat și să spere, în pofida tuturor sorților, la tot ce putea fi mai bine. Se frecă pe burtă, nefericit. De când începuse călătoria pe mare, suferea de indigestie. Presiunile funcției de

comandă, fără îndoială. Dacă mai dura câteva săptămâni, probabil avea să vomite sânge peste hărți, la fel ca predecesorul lui. Trase aer în piept, prelung, întretăiat, și-l expiră.

– Știu ce simți.

Era Copoiul, așezat pe o banchetă șubredă, lângă intrarea în cort, cu coatele pe genunchi și privirea spre mare.

Greoi, West se așeză lângă el. Discuțiile cu Poulder și Kroy îl secătuiau cumplit de puteri, întotdeauna. Joacă prea mult rolul omului de piatră, și vei rămâne doar un om de paie.

– Îmi pare rău, se pomeni el răspunzând.

Copoiul ridică privirea spre el.

– Îți pare rău? Pentru ce?

– Pentru toate. Pentru Treicopaci, pentru Tul… pentru Cathil.

Fu nevoit să-și înghită nodul care i se pusese pe neașteptate în gât.

– Pentru toate. Îmi pare rău.

– Ei, rău ne pare tuturor. Nu te condamn. Nu condamn pe nimeni, nici chiar pe Bethod. La ce-ar folosi? Toți facem ceea ce avem de făcut. Am renunțat de mult să mai caut motive.

West stătu un moment pe gânduri, apoi dădu din cap.

– În regulă.

Rămaseră așezați, privind făcliile cum erau aprinse în jurul golfului de jos, ca o pulbere sclipitoare împrăștiată prin ținutul întunecat.

Vreme de noapte, amarnică. Amarnică din cauza frigului, din cauza stropilor de ploaie și a drumului lung și greu pe care-l aveau de străbătut până-n zori. Mai presus de orice, amarnică prin ceea ce-i aștepta la capăt, când răsărea soarele. Mersul spre câte o bătălie devenea tot mai greu cu fiecare ocazie. Când Logen era tânăr, înainte de a-și pierde degetul și a-și câștiga neagra reputație, existase măcar o urmă de emoție, unda unui fior. Acum, nu mai era decât frica bolnăvicioasă. Frica de luptă – și, mai rău, frica de rezultate.

Faptul de a fi rege nu folosea la nimic. Nu era de niciun ajutor, din câte-și putea da el seama. Era la fel ca și cum ar fi fost șef, doar

că și mai rău. Îl împingea să creadă că exista un lucru pe care ar fi trebuit să-l facă și nu-l făcea. Căsca și mai mult prăpastia dintre el și toți ceilalți. Până devenea de netrecut.

Cizmele plescăiau și tropăiau prin noroi, armele și harnașamentele zăngăneau și zornăiau, oamenii mormăiau și înjurau prin întuneric. Câțiva țineau torțe, luminându-și drumul gloduros, printre stropii de ploaie care sclipeau în pâlpâirile din jurul lor. Ploaia cădea și peste Logen, sărutându-i ușor pielea capului, și fața, și răpăind inegal pe umerii hainei lui vechi.

Armata Uniunii era răspândită pe cinci drumuri, toate ducând spre est, toate țintind Adua și o răfuială cu gurkienii care se anunța foarte grea. Logen și ai lui mergeau pe drumul cel mai nordic. Departe, în sud, vedea o linie slabă de licăriri plutind prin beznă, tot mai departe, până nu se mai vedeau. Alte câteva mii de oameni, ocărând prin noroi spre zorile însângerate.

Logen se încruntă. Vedea obrazul slab al lui Fior, mai în față, la lumina unduitoare a unei făclii, cu o expresie încruntată, străbătută de umbre negre, și un ochi lucindu-i. Se uitară câteva clipe unul la altul, apoi Fior îi întoarse spatele, își strânse umerii și merse mai departe.

– Nici acum nu mă place, și nici n-o să mă placă vreodată.

– Măcelul de-a valma nu-i neapărat cel mai potrivit drum spre popularitate, răspunse Copoiul. Mai ales pentru un rege.

– Dar ăla ar putea avea bărbăția de a face ceva în sensul ăsta.

Fior avea râca în suflet. Una pe care n-o alunga nici timpul, nici blândețea, nici chiar salvarea vieților. Nu prea există răni care să se vindece vreodată complet, iar unele dor tot mai mult pe zi ce trece.

Copoiul părea să-i ghicească gândurile.

– Nu-ți face griji în legătură cu Fior. E-n regulă. Și-așa avem destule pe cap, cu gurkienii ăștia și ce-o mai fi.

– Mhm, făcu și Ursuzul.

Logen nu era prea sigur. Cei mai periculoși dușmani sunt cei care stau în vecini, îi spunea mereu tatăl lui. Pe vremuri, l-ar fi omorât imediat pe ticălos, acolo unde stătea, și problema era rezolvată. Acum, însă, încerca să devină un om mai bun. Încerca din răsputeri.

– Pe toți morții, totuși, continuă Copoiul. Să luptăm acuma contra

oamenilor tuciurii, pentru Uniune? Cum mama dracului s-a putut întâmpla una ca asta? N-aveam ce căuta aici.

Logen trase prelung aer în piept și-l lăsă pe Fior să se îndepărteze.

– Furiosul ne-a stat alături. Dacă nu era el, în veci n-am fi terminat cu Bethod. Îi suntem datori. Măcar cu lupta asta, ultima.

– Ai observat vreodată năravul ăsta al lucrurilor, că de la unul duce la altul? Se pare că mereu urmează încă o luptă, și încă una…

– Mhm, repetă Ursuzul.

– Nu și de data asta. Lupta de-acum e ultima, și pe urmă am terminat.

– Chiar așa? Și-atunci, ce-o să se-ntâmple?

– Înapoi în Nord, cred, ridică Logen din umeri. O să fie pace, nu?

– Pace? mormăi Copoiul. Aia ce mai e? Ce faci cu ea?

– Păi, cred… că… o să creștem tot felul de chestii, sau așa ceva.

– Să creștem chestii? Pe toți morții cordiți! Ce știi tu, sau eu, sau oricare dintre noi, despre cum se cresc chestiile? Ce altceva am făcut, toată viața, decât să omorâm?

Logen își foi umerii, stânjenit.

– Tre' s-avem și noi o speranță. Omu' poate să învețe, nu?

– Poate să-nvețe? Cu cât omori mai mult, cu atât te pricepi mai bine. Și cu cât te pricepi mai bine la omorât, cu atât mai nepriceput ești la orice altceva. Pare-mi-se că am trăit așa de mult fiindcă, atunci când e vorba de ucis, suntem cei mai buni din lume.

– Ești prost dispus, Copoiule.

– De ani întregi sunt prost dispus. Ce mă îngrijorează e că tu nu ești. Speranța nu prea merge la unii ca noi, Logen. Ia răspunde-mi la asta: ai atins vreodată ceva fără să-i faci rău? Ce-ai avut, și nu s-a ales prafu'?

Logen stătu să se gândească. Nevasta și copiii, tatăl și oamenii lui, toți se întorseseră în țărână. Forley, Treicopaci și Tul. Toți, oameni buni, și toți morți, unii de mâna lui Logen, alții fiindcă-i lăsase de izbeliște, sau din cauza mândriei și a nesocotinței lui. Putea să le vadă chipurile, în gând, și nu arătau deloc încântați. Morții nu arată încântați prea des. Iar asta, fără să se uite la adunătura neguroasă și mohorâtă care pândea în spate. O turmă de stafii. O armată ciopârțită și însângerată. Toți oamenii pe care i se năzărise să-i

omoare. Shama Inimă-de-Piatră, cu mațele atârnându-i din pântecul spintecat. Degetnegru, cu picioarele strivite și mâinile arse. Ticălosul ăla de Finius, cu un picior tăiat și pieptul sfâșiat. Bethod, chiar, drept în frunte, cu țeasta făcută terci și mutra încruntată sucită într-o parte. Băiatul mort al lui Crummock, cătând pe după cotul lui. Un ocean de ucideri. Logen închise strâns ochii, apoi se forță să și-i deschidă larg, dar chipurile continuau să-i stăruie pe la marginile minții. Nu putea spune nimic.

– Mă gândeam eu… Copoiul se întoarse în altă parte, cu părul ud picurându-i în lungul obrajilor. Trebuie să fii realist, nu așa-mi ziceai tu mereu? Așa trebuie să fii.

Porni în lungul drumului, pe sub stelele reci. Ursuzul mai rămase un moment lângă Logen, apoi ridică din umerii umezi și-l urmă pe Copoi, luând cu el și torța.

– Omul se mai poate și schimba, șopti Logen, nesigur dacă vorbea cu Copoiul, sau cu sine însuși, sau cu acele fețe cadaverice care așteptau în întuneric; împrejurul lui, oamenii mergeau pe drum, și totuși, Logen era singur. Omul se poate schimba…

Întrebări

O urmă de ceață de toamnă se desprindea de marea neliniștită, în timp ce soarele asfințea peste schilodita Adua, dând nopții reci un aer spectral. La o sută de pași distanță, casele nu se mai deslușeau. La două sute, arătau fantomatic, cu puținele lumini din ferestre ca niște stafii plutind tulburi prin întuneric. *Vreme bună pentru treburi rele, și ne așteaptă din belșug.*

Până acum, nicio explozie îndepărtată nu zguduise nemișcarea întunecoasă. Catapultele gurkiene tăcuseră. *Cel puțin pentru moment – și de ce nu? Orașul aproape că le aparține, și de ce să dai foc propriului tău oraș?* Acolo, în partea estică a cetății Adua, departe de lupte, totul părea de un calm scos în afara timpului. *Aproape ca și cum gurkienii nici n-ar fi venit.*

Prin urmare, când prin tenebre se infiltră un fel de tropăit vag, ca al cizmelor unor oameni bine înarmați, Glokta nu-și putu stăpâni un junghi de nervozitate și se înghesui în umbrele adânci de lângă gardul viu, la marginea drumului. Luminițe slabe săltau prin tenebre. Apoi apăru conturul unui om, cu o mână rezemată pe garda sabiei, apropiindu-se cu mersul acela relaxat și țanțoș care trădează o mare încredere în sine. Din cap părea să-i crească ceva înalt, legănându-se la fiecare mișcare.

Glokta miji ochii prin penumbră.

– Cosca?

– Eu, și nimeni altul! râse styrianul; purta o caschetă de piele fină, cu un panaș ridicol de înalt, și și-o atinse cu degetul. Mi-am cumpărat o pălărie nouă. Sau, poate-ar fi mai bine să zic că dumneata mi-ai cumpărat-o, nu, Superior Glokta?

– Văd și eu, se uită Glokta încruntat la pana cea lungă, apoi la flamboaianta dantelărie aurită a gărzii sabiei lui Cosca. Parcă spusesem să nu bați la ochi.

– Să… nu… bat… la ochi? se încruntă styrianul, apoi ridică din umeri. A, deci despre asta era vorba. Țin minte că s-a spus ceva, și

mai țin minte și că n-am înțeles.

Se strâmbă, scărpinându-se între picioare.

– Cred c-am luat niște chiriași de la una dintre femeile alea din tavernă. Ce mai mâncărimi, cu prichindeii ăștia afurisiți…

Hm. Măcar femeile sunt plătite ca să se ducă acolo. S-ar fi zis că păduchii lați au gusturi mai alese.

În spatele lui Cosca începea să se desprindă din întuneric o mulțime nedeslușită, din care câteva umbre țineau felinare camuflate. Vreo duzină de siluete lățoase, apoi încă o duzină, fiecare cu un aer amenințător pe care-l răspândea în jur ca putoarea unui rahat.

– Ăștia-s oamenii tăi?

Cel mai apropiat avea pe față cele mai urâte coșuri pe care le văzuse Glokta vreodată. Omul de alături era ciung de-o mână, care-i fusese înlocuită cu un cârlig fioros. Urma un grăsan enorm, cu pielea palidă a gâtului acoperită de tatuaje prost desenate. Îl însoțea un om nu mai mare decât un pitic, cu chip de șobolan și numai un ochi. Nu se ostenise să-și acopere orbita goală, care se căsca sub părul slinos. Și lista monstruozităților continua. Ca la vreo două duzini, în total, dintre criminalii cei mai sălbatici pe care-i avusese Glokta sub ochi în viața lui. *Și am avut sub ochi destui, la anii mei. Apa le e străină, cu siguranță. Niciunul nu arată de parcă n-ar fi în stare să-și vândă sora pe-o marcă.*

– Nu par prea demni de încredere, murmură el.

– Nu par? Prostii, Superior Glokta! Oameni fără noroc, atâta tot, și știm amândoi cum e, nu? Păi, printre ei nu-i unul căruia să nu i-o încredințez și pe maică-mea.

– Ești sigur?

– E moartă de vreo douăzeci de ani. Ce rău ar mai putea să-i facă acum?

Cosca își aruncă brațul pe după umerii diformi ai lui Glokta și-l trase spre el, cauzându-i un junghi dureros în șolduri.

– Mă tem că nu prea avem de unde alege, șopti, cu răsuflarea mirosind puternic a spirtoase și a corupție. Toți oamenii care nu erau disperați au fugit din oraș în clipa când au sosit gurkienii. Da' cui îi pasă, mm? I-am angajat pentru că au boașe și mușchi, nu

pentru cum arată. Oamenii disperați sunt soiul care-mi place mie! Amândoi îi înțelegem, nu? Unele treburi pot fi făcute numai de oameni disperați, ce zici, Superior Glokta?

Glokta se încruntă un moment spre adunătura de fețe supte, umflate, desfigurate și brăzdate de cicatrice. *Cum s-a putut ca promițătorul colonel Glokta, comandant avântat al primului regiment din Garda Regelui, să ajungă în fruntea unor asemenea scursuri?* Oftă prelung. *Dar acum e cam târziu ca să găsim mercenari arătoși, și cred că la fel de bine vor merge și ăștia.*

– Foarte bine. Așteptați aici.

Glokta ridică privirea spre casa întunecată, în timp ce deschidea poarta cu mâna liberă și intra șchiopătând. O rază de lumină se strecura printre draperiile groase ale ferestrei din față. Bătu în ușă cu capătul bastonului. O pauză, apoi sunetul unor pași târșâiți care se apropiau fără tragere de inimă prin antreu.

– Cine e?

– Eu. Glokta.

Zăvoarele fură trase, iar lumina se revărsă în frigul de-afară. Apăru fața lui Ardee, slăbită, cu cearcăne la ochi și roșeață în jurul nasului. *Ca o pisică pe moarte.*

– Superior Glokta! zâmbi ea larg, luându-l de cot ca să-l tragă peste prag, aproape cu forța. Ce încântare! Puțină conversație, în sfârșit! Nu mai pot de plictiseală.

Câteva sticle goale stăteau adunate în colțul camerei de zi, lucind ostil în lumina lumânărilor fumegânde și a bușteanului ce ardea mocnit în șemineu. Masa era încărcată de farfurii, tacâmuri și pahare murdare. Mirosea a sudoare și a vin, a mâncare stricată și a disperare proaspătă. *Poate exista o ocupație mai mizerabilă decât să te îmbeți de unul singur? Câteodată, vinul poate ține fericit un om fericit. Pe unul trist îl amărăște întotdeauna și mai rău.*

– Am încercat să parcurg iar cartea asta nenorocită, bătu Ardee cu palma într-un volum care zăcea deschis, cu paginile în jos, pe un scaun.

– *Căderea Maestrului Creator,* mormăi Glokta. Aiureala asta? Numai magie și virtute, nu? N-am reușit să trec de primul volum.

– Te înțeleg. Eu am ajuns la al treilea, și nu-i cu nimic mai ușor

de citit. Prea mulți vrăjitori afurisiți. Îi tot încurc pe unii cu alții. Numai bătălii și călătorii sângeroase care nu se mai termină, de colo-colo și-napoi. Dacă-mi mai cade sub ochi o hartă, una singură, jur că mă omor.

– S-ar putea să te scutească cineva de deranj.

– Ce?

– Mă tem că aici nu mai ești în siguranță. Ar trebui să vii cu mine.

– Mi-a venit salvarea? Mulțumescu-ți ție, soartă! răspunse ea, cu un gest de lehamite. Am mai vorbit despre asta. Gurkienii sunt în cealaltă parte a orașului. Mai periculos ar fi în Agriont, nu m-ar…

– Nu gurkienii sunt pericolul, ci administratorii mei.

– Domnii care ți-s prieteni reprezintă un pericol pentru mine?

– Subestimezi proporțiile geloziei lor. Mă tem că-n curând vor deveni o amenințare serioasă pentru toți cei pe care i-am cunoscut, prieteni sau dușmani, în toată viața mea amărâtă, răspunse Glokta, smulgând o pelerină cu glugă din cuierul de pe perete, pentru a i-o întinde.

– Unde ne ducem?

– Într-o căsuță fermecătoare, lângă docuri. A cam trecut de perioada ei cea mai bună, dar e plină de caracter. La fel ca noi doi, s-ar putea spune.

Pe culoar se auziră niște pași grei, iar Nicomo Cosca vârî capul pe ușă.

– Superior Glokta, ar trebui să plecăm, dacă vrem să ajungem la docuri până…

Tăcu brusc, privind-o lung pe Ardee. Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

– Ăsta cine mai e? murmură ea.

Cosca intră în cameră cu o mișcare flamboaiantă, își scoase pălăria, dezvăluindu-și chelia scârboasă, și făcu o plecăciune adâncă, adâncă, adâncă de tot. *Încă puțin, și-o să se frece cu nasul de podea.*

– Scuzați-mă, doamna mea. Nicomo Cosca, aventurier vestit, la dispoziția dumneavoastră. Sau, mai bine zis, umil la picioarele dumneavoastră.

Cuțitul de aruncat îi căzu din haină, zăngănind pe podele.

Toți trei îl priviră un moment, apoi Cosca rânji.

– Vedeți musca aceea pe perete?

Glokta își îngustă ochii.

– Poate că nu e momentul cel mai potrivit…

Lama zbură învârtindu-se prin aer, nimeri peretele cu plăselele, la un pas de țintă, smulgând o bucată de tencuială, ricoșă și căzu iar pe jos.

– Căca-m-aș… Adică, fir-aș al naibii, se corectă Cosca.

Privind încruntată cuțitul, Ardee replică:

– Prima era mai potrivită.

Cosca trecu peste asta, cu un zâmbet plin de dinți stricați.

– Probabil sunt cam ametit. Când Superiorul mi-a descris frumusețea dumneavoastră, am crezut că, negreșit… cum se zice… a exagerat? Acum văd cât de departe a fost de adevăr.

Își culese de jos cuțitul și-și îndesă la loc pe cap pălăria, cam strâmbă.

– Vă rog, permiteți-mi să mă declar îndrăgostit.

– Ce i-ai zis? întrebă Ardee.

– Nimic, răspunse Glokta, sugându-și gingiile cu o mutră acră. Jupânul Cosca are obiceiul de a întrece măsura.

– Mai ales când e îndrăgostit! interveni mercenarul. Mai ales atunci. Când mă îndrăgostesc, mă îndrăgostesc până peste cap și, de regulă, nu mi se întâmplă mai des decât o dată pe zi.

Ardee îl privi lung.

– Nu știu dacă să mă simt măgulită sau speriată.

– De ce nu amândouă? i-o întoarse Glokta. Dar va trebui s-o faci pe drum.

Stăm prost cu timpul, iar eu mai am și de smuls buruienile dintr-o grădină părăginită.

Poarta se deschise cu un scrâșnet torturat de metal ruginit. Glokta trecu greoi pragul putred, cu piciorul, șoldul și tot spatele străbătute de junghiuri, după drumul lung, șontâc-șontâc, până în port. Conacul ruinat se înălța din penumbră, în capătul îndepărtat al curții făcute praf. *Ca un mausoleu măreț. Cel mai potrivit monument*

pentru toate speranțele mele spulberate. Severard și Frost îl așteptau în umbra scării sfărâmate, îmbrăcați complet în negru și mascați, ca de obicei. *Dar câtuși de puțin asemănători.* Un om masiv și unul zvelt, unul cu părul alb și altul brunet, unul în picioare, cu brațele încrucișate pe piept, celălalt așezat, cu picioarele încrucișate. *Unul este loial, celălalt… vom afla.*

Severard se ridică în picioare, cu obișnuitul lui zâmbet în jurul ochilor.

– În regulă, șefule, deci care-i…

Nicomo Cosca intră pe poartă și porni alene peste pavajul spart, azvârlind din drum câteva bucăți de zidărie, cu vârful cizmei scâlciate. Se opri lângă o fântână ruinată și râcâi cu degetul mizeria de pe ea.

– E frumos aici. Frumos și…

Arătă în jur cu degetul – și cu mizeria adunată pe el.

– … cam patinat de vreme.

Mercenarii lui se răspândeau deja încet prin curtea presărată cu resturi. Hainele peticite și mantalele zdrențuite scoteau la iveală arme de toate mărimile și formele. Tăișuri, vârfuri, țepi și flanșe luceau în lumina șovăielnică a felinarelor, cu oțelul la fel de neted și curat pe cât de aspre și murdare le erau chipurile.

– Ăștia cine naiba sunt? întrebă Severard.

– Prieteni.

– Nu arată prea prietenos.

Glokta îi arătă practicianului gaura dintre dinții de sus.

– Păi, cred că depinde de partea cui ești.

Ultimele urme ale zâmbetului lui Severard dispăruseră. Ochii-i fulgerau nervoși prin curte. *Ochii celui vinovat. Ce bine-i cunoaștem… Îi vedem pe chipurile prizonierilor. Îi vedem în oglindă, când îndrăznim să ne uităm într-acolo. M-aș fi putut aștepta la mai mult din partea unui om cu experiența lui, dar faptul de a ține arma-n mână nu-i decât o slabă pregătire pentru momentul când vei fi tăiat de ea. Cine să știe mai bine decât mine?* Severard se repezi spre casă, iute ca un iepure, dar nu apucă să facă decât un pas, înainte ca latul unei mâini albe și grele să-l lovească într-o parte a gâtului, doborându-l în nesimțire pe pietrele sparte.

– Du-l jos, Frost. Știi drumul.

– Șoș. Mnh… fonfăi albinosul cel uriaș, săltându-și pe umăr trupul inert al lui Severard, pentru a porni cu el spre ușa din față.

– Trebuie să spun, zise Cosca, aruncându-și cu un bobârnac nepăsător murdăria de pe deget, că-mi place cum procedezi cu oamenii, Superiorule. Asta, da, disciplină – dintotdeauna am admirat-o.

– Grozav sfat din partea celui mai indisciplinat om din tot Cercul Lumii.

– Am învățat fel de fel de lucruri, din nenumăratele mele greșeli…

Nicomo Cosca își ridică bărbia, scărpinându-se pe gâtul cu pielea descuamată.

– Singurul lucru pe care nu-l învăț niciodată e cum să nu le mai fac.

– Hm, mormăi Glokta, în timp ce urca treptele cu mare caznă. *Un blestem pe care toți trebuie să-l purtăm cu noi. Tot în cerc ne învârtim, agățându-ne de izbânzi pe care nu reușim să le păstrăm, împiedicându-ne la nesfârșit de aceleași vechi eșecuri. Asta-i viața cu adevărat, nefericirea pe care o îndurăm între dezamăgiri.*

Intrară prin cadrul gol al ușii, în întunericul și mai adânc al holului. Cosca își ridică felinarul, privind în sus spre acoperișul găurit, cu cizmele clefăind prin găinații de pasăre care acopereau podeaua.

– Un palat! răsună glasul său, reverberând printre scările rupte, ușile goale și grinzile golașe de deasupra.

– Vă rog, faceți-vă comozi, îi pofti Glokta. Dar, eventual, nu prea la vedere. S-ar putea să avem vizitatori, la un moment dat, în noaptea asta.

– Excelent. Ne plac oaspeții, nu, băieți?

Unul dintre oamenii lui Cosca scoase un chicotit flegmos, dezvelind două șiruri de dinți de culoare căcănie. *Așa-s de stricați, c-aproape mă bucur de cei câțiva pe care îi mai am.*

– Musafirii ăștia vor veni de la Eminența Sa, Arhilectorul. Poate reușiți să-i primiți cum se cuvine, cât timp sunt eu jos?

Cosca își plimbă o privire aprobatoare prin holul părăginit.

– Un loc elegant pentru o întâmpinare călduroasă. O să te-anunț după ce pleacă. Mă îndoiesc că vor sta prea mult.

Ardee își găsise un loc lângă perete, unde stătea cu gluga ridicată și ochii în podea. *Încearcă să se facă una cu tencuiala – și cine-ar putea s-o condamne? Nu-i tocmai compania cea mai plăcută pentru o femeie tânără, nici o ambianță prea liniștitoare. Dar tot e mai bine așa decât cu beregata tăiată, presupun.* Glokta întinse mâna spre ea.

– Ar fi mai bine să vii și tu cu mine, jos.

Femeia ezită. *De parcă n-ar fi tocmai sigură că așa ar fi mai bine într-adevăr.* Fu însă de ajuns o privire scurtă spre unul dintre cei mai urâți oameni care făceau una dintre cele mai urâte meserii ale lumii, ca s-o convingă. Cosca îi dădu felinarul lui, având grijă să-i atingă degetele neplăcut de mult timp.

– Mulțumesc, răspunse ea, smucindu-și mâna.

– Îmi face o plăcere deosebită.

Fâșii de tapet ferfenițit, șipci rupte, bucăți de ipsos căzut aruncau în jur umbre stranii, în timp ce Glokta și Ardee îi lăsau pe Cosca și haidamacii lui în urmă, croindu-și drum prin măruntaiele clădirii moarte. Ușile pe lângă care treceau, ca niște găuri negre dreptunghiulare, se căscau asemenea unor morminte.

– Fermecători mai par prietenii tăi, murmură Ardee.

– A, da, cele mai strălucitoare stele de pe firmamentul social. Unele sarcini necesită oameni disperați, pare-se.

– Înseamnă că ai în minte o treabă cu adevărat disperată.

– Când nu am?

Felinarul abia dacă lumina salonul descompus, cu lambriurile atârnând de pe zidăria ieftină din cărămidă și cea mai mare parte a podelei formând doar o băltoacă puturoasă. Ușa ascunsă stătea deschisă în peretele opus, iar Glokta își târșâi picioarele pe lângă perete într-acolo, cu șoldurile arzându-i de efort.

– Ce-a făcut omul tău?

– Severard? M-a dezamăgit. *Și-n curând vom afla cât de rău.*

– Atunci, sper că eu nu te-am dezamăgit niciodată.

– Tu, sunt sigur, ai mai multă minte. Ar trebui să intru primul, pentru că, dacă oi cădea, măcar să cad numai eu.

Și porni în jos pe trepte, strâmbându-se, în timp ce Ardee îl urma

cu felinarul.

– Îh. Ce miroase așa?

– Canalele. E o intrare în subterane, pe-acolo, pe undeva.

Trecând pe lângă ușa masivă, Glokta pătrunse în pivnița transformată, cu gratiile de oțel ale celulelor din ambele laturi lucind în timp ce ei treceau prin fața lor. Peste tot duhnea a umezeală și frică.

– Superior Glokta! se auzi un glas din întuneric și apăru chipul deznădăjduit al Fratelui Picior-Lung, lipit de niște zăbrele.

– Frate Picior-Lung, scuzele mele! Am fost așa de ocupat… Gurkienii au luat orașul cu asalt.

– Gurkienii? chițăi omul, cu ochii ieșiți din orbite. Vă rog, dacă-mi dați drumul…

– Tăcere! șuieră Glokta, pe un ton care nu mai permitea nicio replică. Aici ar fi cel mai bine să stai.

Ardee aruncă o privire nervoasă înspre celula Navigatorului.

– Aici…?

– Nu e periculos. Cred c-o să-ți fie mai comod decât… continuă el, arătând cu capul spre ușa deschisă din capătul culoarului boltit. Decât acolo…

Femeia înghiți în sec.

– Bine.

– Superior Glokta, vă rog! se întinse un braț disperat din celula lui Picior-Lung. Vă rog, când o să-mi dați drumul? Domnule Superior, vă rog!

Glokta închise ușa peste implorările lui, cu un clinchet ușurel. *Azi avem alte treburi, care nu suportă amânare.*

Frost îl încătușase deja pe Severard, încă leșinat, în scaunul de lângă masă, și aprindea lămpile una câte una, cu o feștilă. Camera boltită devenea tot mai luminoasă, culorile scurgându-se în frescele de pe pereții circulari. Kanedias se uita încruntat, cu brațele întinse și focul arzând în spatele lui. *Aha, vechiul nostru prieten, Maestrul Creator, mereu dezaprobator.* În fața lui, fratele său Juvens își tot vărsa ultimii stropi de sânge, lugubru, pe perete. *Și nu-i singurul sânge care-o să se verse aici în noaptea asta, cred.*

– Urr… mârâi Severard, cu părul lățos legănându-i-se.

Glokta se lăsă încet pe scaun, a cărui pielărie trosni sub el. Severard gemu din nou, iar capul i se dădu pe spate, cu pleoapele tresărindu-i. Frost se apropie greoi, întinse mâinile și-i desfăcu cataramele măștii, pe care o scoase, aruncând-o în colțul încăperii. *Dintr-un înfricoșător practician al Inchiziției… o nimica toată.* Prizonierul se foi, strâmbând din nas, ca un băiat adormit.

Tânăr. Slab. Neajutorat. Aproape c-ar putea să-ți pară rău pentru el, dacă ai avea inimă. Dar acum nu e momentul pentru sentimentalisme și gingășii, pentru prietenie și iertare. Duhul fericitului și promițătorului colonel Sand dan Glokta s-a ținut prea mult timp agățat de mine. Adio, vechiul meu prieten. Azi n-ai cum să ne ajuți. E vremea ca necruțătorul Superior Glokta să facă ce face el cel mai bine. Să facă singurul lucru pe care-l face bine. E vremea minților dure, a inimilor dure și a muchiilor și mai dure.

Vremea să scoatem adevărul la iveală.

Frost îl împunse pe Severard în burtă cu două degete, iar ochii tânărului se deschiseră brusc. Zvâcni în scaun, cu cătușele zăngănind. Îl văzu pe Glokta. Îl văzu pe Frost. Ochii i se holbară, în timp ce săgetau prin jur. Se căscară și mai mult, când își dădu seama unde se afla. Inspiră scurt, zgomotos, cu un smârcâit de groază abjectă care-i fâlfâi șuvițele de păr slinos. *Și cum vom începe?*

– Știu… horcăi el. Știu că i-am spus femeii ăleia cine erai… știu… da' n-am avut încotro…

Aha, fofilările. Fiecare om, mai mult sau mai puțin, se poartă la fel când e legat în lanțuri pe un scaun.

– Ce era să fac? M-ar fi omorât naibii! N-am avut încotro! Te rog…

– Știu ce i-ai spus, și știu că n-ai avut încotro.

– Atunci… atunci, de ce…

– Nu-mi veni cu fleacuri de-astea, Severard. Știi bine de ce ești aici.

Frost făcu un pas înainte, nepăsător ca întotdeauna, și săltă capacul de pe minunata trusă a lui Glokta. Tăvițele dinăuntru se desfăcură ca o floare exotică, dând la iveală mânerele lustruite, acele sclipitoare, lamele lucioase ale instrumentelor.

Glokta își umflă obrajii.

– Am avut o zi bună, azi. M-am trezit curat și am ajuns de unul singur la baie. Nu m-a durut prea rău.

Degetele sale cuprinseră plăselele satârului.

– Asta merită să fie sărbătorită – o zi bună. Am parte de foarte puține.

Scoase din teacă satârul, cu lama grea fulgerând în lumina aspră a lămpilor. Ochii lui Severard îl urmăreau tot timpul, bulbucați de spaimă și fascinație, cu broboane de sudoare scânteindu-i pe fruntea palidă.

– Nu, șopti el.

Ba da. Frost îi descuie cătușa de pe încheietura stângă, ridicându-i apoi brațul cu mâinile sale cărnoase. Îi apucă degetele și le desfăcu unul câte unul, până se lipiră pe masa de lemn din fața lui, în timp ce cu celălalt braț cuprindea umerii lui Severard, strâns.

– Cred că ne putem lipsi de preambul.

Glokta se balansă înainte, se ridică și porni încet în jurul mesei, cu bastonul țăcănind pe dale, piciorul stâng târât în urmă-i și colțul satârului zgâriind ușor tăblia mesei.

– Nu e nevoie să-ți explic cum o să meargă. Tocmai ție, care m-ai asistat așa de capabil, cu atâtea și atâtea ocazii. Cine-ar putea să știe mai bine cum vom proceda?

– Nuuu, schelălăi Severard, scremându-și ceva ca un fel de zâmbet disperat, cu jumătate de gură, în timp ce din colțul ochiului îi curgea totuși o lacrimă. Nu, n-ai s-o faci! Nu mie! Nu mi-ai face asta!

– Nu ție? zâmbi și Glokta, trist. Hai, practician Severard, te rog…

Își lăsă zâmbetul să se șteargă încet de pe buze, în timp ce ridica satârul.

– Mă cunoști prea bine ca să zici așa ceva.

Bang! Lama grea străfulgeră în jos, înfigându-se în lemnul mesei, iar din vârful degetului mijlociu al lui Severard sări o fâșiuță de piele.

– Nu! chirăi practicianul. Nu!

Vasăzică, nu-mi mai admiri precizia?

– A, ba da, ba da… replică Glokta, în timp ce trăgea de mânerul neted, desprinzând tăișul din masă. Cum credeai c-o să se termine?

Ai vorbit. Ai spus lucruri pe care nu trebuia să le spui unor oameni cu care n-aveai tu nicio treabă să vorbești. Acum ai să-mi spui ce anume. Ai să-mi spui cui.

Satârul luci când îl ridică din nou.

– Și fă bine de-mi spune cât mai repede.

– Nu! se zvârcoli Severard, înnebunit, în scaun, dar Frost îl ținea strâns ca pe o muscă prinsă-n miere. *Ba da.*

Lama trecu prin capătul degetului mijlociu al lui Severard, lin ca prin unt, retezându-l de la prima articulație. Vârful arătătorului porni învârtindu-se pe masă ca un titirez. Al inelarului rămase unde era, înfipt între două scânduri. Cu mâna lui Frost strânsă ca o menghină în jurul încheieturii, sângele nu făcu decât să se prelingă încet din cele trei răni, formând pârâiașe prin fibrele lemnoase.

Urmă o pauză, Severard stând nemișcat, cu răsuflarea tăiată. *Unu, doi, trei…* Fostul practician zbieră. Se văicări, se smuci, zbuciumat, cu fața tremurându-i. *Doare, hmm? Bine ai venit în lumea mea.*

Glokta își mișcă în gheată piciorul îndurerat.

– Cine-ar fi crezut că fermecătoarea noastră asociere, atât de plăcută și de profitabilă pentru amândoi, s-ar putea sfârși așa? Nu eu am vrut-o. Nu eu. Spune-mi cu cine ai vorbit. Spune-mi ce-ai zis. Și atunci, toată neplăcerea asta se va termina. Altfel…

Bang! Acum și capătul degetului mic, și încă trei bucăți din celelalte. Din mijlociu nu mai rămăsese mare lucru. Severard se holbă, cu ochii căscați de groază, respirând cu gâfâieli scurte și repezi. *Șoc, uimire, teroare năucită.* Glokta se aplecă la urechea lui.

– Sper că nu plănuiai să te-apuci de vioară, Severard. Vei avea noroc dacă mai poți cânta la un căcat de gong, când o să terminăm aici.

Spasmul din grumaz îl făcu să se strâmbe, în timp ce ridica iar satârul.

– Stai! suspină Severard. Stai! Valint și Balk! Bancherii! Le-am spus… le-am spus…

Știam eu.

– Ce le-ai spus?

– Că încă-l mai căutai pe ucigașul lui Raynault, când noi îl spânzuraserăm deja pe trimisul Împăratului!

Glokta întâlni ochii lui Frost, iar albinosul îi susținu privirea, fără nicio emoție. *Și încă un secret e târât la lumină, dând din picioare. Ce dezamăgitor de bine am știut. Mereu mă uimește, ce repede se pot rezolva toate problemele, odată ce începi să tai părticele din oameni.*

– Și… și… le-am spus că voiai să afli mai multe despre regele nostru bastard, și despre Bayaz, și le-am zis că nu iscodeai în legătură cu Sult, așa cum ți-au cerut, și le-am mai zis… le-am mai zis…

Severard se opri, bâlbâit, privindu-și resturile degetelor împrăștiate pe masă, într-o băltoacă de sânge tot mai întinsă. *Acea mixtură de durere insuportabilă, pierdere și mai insuportabilă și deplină neputință de a crede. Visez oare? Sau chiar mi-am pierdut jumătate din degete, pentru totdeauna?*

Glokta îl îmboldi cu capătul satârului.

– Și altceva?

– Le-am spus tot ce puteam. Le-am spus… tot ce știam.

Cuvintele i se rostogoleau printre bale, de pe buzele răsfrânte de durere.

– N-am avut de ales. Aveam datorii, și… s-au oferit să mă plătească. N-aveam de ales!

Valint și Balk. Datorii, șantaje și trădări. Ce oribil de banal e totul. Asta-i problema cu răspunsurile. Cumva, niciodată nu sunt la fel de interesante ca întrebările. Buzele lui Glokta tresăriră într-un zâmbet trist.

– N-aveai de ales. Știu prea bine ce simți.

Și ridică iar satârul.

– Dar…

Bang! Lama grea căzu, apoi se târî scrâșnind pe tăblia mesei, în timp ce Glokta dădea cu grijă la o parte încă patru bucățele de carne. Severard urlă, icni, urlă din nou. Zbierete disperate, bolborosite, cu chipul scofâlcit. *La fel ca prunele pe care le mănânc uneori la micul dejun.* Încă mai avea jumătate din degetul mic, dar din celelalte trei nu-i mai rămăseseră decât trei cioturi sângerânde. *Însă acum nu ne mai putem opri, când am ajuns așa departe. Pentru nimic în lume nu ne putem opri, așa-i? Trebuie să aflăm totul.*

– Și cu Arhilectorul cum e? se interesă Glokta, arcuindu-și gâtul

într-o parte și flexându-și umărul țeapăn. De unde-a aflat ce se întâmplase în Dagoska? Ce i-ai spus?

– De unde-a… ce… Nu i-am spus nimic! I-am zis…

Bang! Degetul mare al lui Severard zbură, răsucindu-se peste masă, cu o spirală de pete sângerii în urma lui. Glokta își mișca șoldurile înainte și-napoi, încercând să-și alunge durerile din lungul picioarelor și pe cele din spinare. *Degeaba, n-am cum să scap de astea. Orice poziție aș încerca, e și mai rea decât aia dinainte.*

– Ce i-ai spus lui Sult?

– I-am… i-am…

Severard ridică privirea, cu gura căscată și un ciucure lung de bale atârnându-i de pe buză.

– Am…

Glokta se încruntă. *Ăsta nu-i un răspuns.*

– Leagă-i încheietura și pregătește-i mâna cealaltă. Aici nu ne-a mai rămas nimic cu ce să lucrăm.

– Nu! Nu! Vă rog… n-am… vă rog…

Cât mă mai plictisesc rugămințile… Vorbe ca „nu” și „te rog”, care-și pierd orice sens după o jumătate de oră ca asta. Încep să sune ca niște behăieli de oaie. Până la urmă, toți suntem niște miei duși la tăiere. Privea lung falangele degetelor risipite pe masa plină de sânge. *Carne pentru măcelar.* Îl durea capul, în cameră era prea multă lumină. Glokta puse satârul jos și-și frecă ochii îndureraţi. *Obositoare treabă, să-ți mutilezi cei mai apropiați prieteni.* Își dădu seama că-și mânjise pleoapele cu sânge. *Fi-ți-ar…*

Frost strânsese deja un garou în jurul încheieturii lui Severard și-i încătușase din nou de scaun restul însângerat al mâinii. Îi eliberă brațul drept și-l aduse cu grijă spre masă. Glokta îl urmărea cu privirea. *În deplină ordine, meseriaș și nemilos de eficient. Oare-l mustră conștiința, mă întreb, după apusul soarelui? Îndoi-m-aș. La urma urmei, eu dau ordinele. Și acționez la ordinele lui Sult, la sfaturile lui Marovia, la cererea celor de la Valint și Balk. Care dintre noi are de ales, în cele din urmă? Păi, scuzele se formează aproape de la sine.*

Masca albă a lui Frost era împroșcată cu punctișoare roșii, în timp ce întindea mâna dreaptă a lui Severard pe masă, exact în locul unde stătuse stânga. De data asta, nefericitul nici nu se mai zbătea.

Îți piere și voința, la un moment dat. Țin bine minte.

– Vă rog… șopti el.

Ar fi așa de plăcut să ne oprim. Cel mai probabil, gurkienii vor arde orașul până-n temelii și ne vor ucide pe toți, și-atunci, cui o să-i mai pese cine ce și cui a spus? Dacă, prin cine știe ce minune, dau greș, nu încape nicio îndoială c-o să mă termine Sult, sau Valint și Balk își vor încasa datoria în sânge. Ce-o să mai conteze, când voi pluti cu fața-n jos prin port, dacă la anumite întrebări nu s-a răspuns niciodată? Și atunci, de ce fac asta? De ce?

Sângele ajunsese la marginea mesei și începu să se prelingă pe podea, cu un pic pic pic regulat. Nici un alt răspuns. Glokta simți un nou iureș de spasme străbătându-i o parte a feței. Apucă iar satârul.

– Uită-te la astea, arătă el spre bucățile de carne însângerată risipite pe masă. Uită-te aici, la ce-ai pierdut deja. Și totul, numai fiindcă nu vrei să-mi spui ce trebuie să aflu. Nu-ți prețuiești propriile degete? Acum nu-ți mai sunt de niciun folos, așa-i? Nici mie nu-mi folosesc la nimic, poți să fii sigur. Nimănui nu-i mai sunt de folos, decât vreunui câine flămând, sau doi, poate.

Își dezveli golul căscat între dinții din față și râcâi lemnul cu vârful satârului, între degetele desfăcute ale lui Severard.

– Încă o dată, pronunță el cuvintele cu precizie înghețată: Ce… i-ai spus… Eminenței… Sale?

– Nu… n-am spus… nimic!

Lacrimile curgeau pe obrajii supți ai lui Severard, iar pieptul îi era zguduit de suspine.

– Nimic nu i-am spus! Cu Valint și Balk, n-am avut încotro! Cu Sult n-am vorbit în viața mea, căca-m-aș! O vorbă nu i-am spus! Niciodată!

Preț de un lung răstimp, Glokta se uită în ochii practicianului, în ochii prizonierului, încercând să deslușească adevărul. Se lăsase tăcerea – nu se mai auzea decât respirația gâlgâită, dureroasă, a lui Severard. Apoi, Glokta își încreți buza și aruncă satârul pe masă, cu un clănțănit. *De ce să renunți și la cealaltă mână, când ai mărturisit deja?* Oftă prelung, întinse mâna și șterse cu blândețe lacrimile de pe chipul palid al lui Severard.

– În regulă. Te cred.

Dar atunci…? Am rămas cu și mai multe întrebări decât înainte, și nu mai avem unde să căutăm răspunsurile. Își arcui spinarea, strâmbându-se din cauza durerilor din coloana sucită, care-i străbăteau și piciorul, până-n vârfurile degetelor pe care nu le mai avea. *Sult trebuie să-și fi obținut informațiile din altă sursă. Cine-a mai supraviețuit după Dagoska, cine altcineva a mai văzut destul? Eider? N-ar fi îndrăznit niciodată să se dea de gol. Vitari? Dacă voia să clămpăne din gură, ar fi putut-o face chiar atunci. Cosca? Eminența Sa n-ar fi lucrat niciodată cu un om atât de imprevizibil. Chiar și eu mă folosesc de el numai fiindcă n-am nici o altă cale. Atunci, cine?*

Ochii lui Glokta îi întâlniră pe ai lui Frost. Ochi trandafirii, care nu clipeau. Îl priveau fix, strălucitori și duri ca două nestemate roz. Și piesele se așezară la locurile lor.

Am înțeles.

Nici unul dintre ei nu scoase o vorbă. Frost întinse mâinile, fără prea mare grabă, și cuprinse gâtul lui Severard cu brațele lui groase. Fostul practician nu putea decât să se holbeze, neputincios.

– Ce vrei să…

Frost se încruntă ușor. Răsună un trosnet scurt, când răsuci capul lui Severard într-o parte. *Simplu și nepăsător ca și cum ar omorî o găină.* Când Frost îi dădu drumul, țeasta lui Severard căzu pe spate, foarte pe spate, cu niște forme noduroase nefirești împungându-i pielea palidă a gâtului rupt.

Albinosul se îndreptă de spate, între Glokta și ușa întredeschisă. *Nicio ieșire.* Strâmbându-se, Glokta se împletici înapoi, cu vârful bastonului târât pe jos.

– De ce?

Frost veni spre el, încet și sigur, cu pumnii albi încleștați strâns și chipul din spatele măștii lipsit de orice expresie. Glokta ridică o mână.

– Măcar spune-mi de ce, naibii!

Albinosul ridică din umeri. *Cred că unele întrebări nu au niciun răspuns, la urma urmei.* Spatele strâmb al lui Glokta se izbi de peretele curbat. *Și nu mai am timp. Mă rog…* Trase adânc aer în piept. *Sorții au fost întotdeauna rânduiți împotriva mea. Nu mă deranjează că mor – nu prea tare…*

Frost își ridică pumnul alb, apoi icni. Cu un plesnet înfundat, satârul i se înfipsese în umărul masiv. Sângele începu să-i îmbibe cămașa. Practicianul se întoarse. În spatele lui stătea Ardee. O clipă, toți trei se uitară unul la altul. Apoi, Frost o lovi cu pumnul în față. Femeia se clătină îndărăt, nimerind peste marginea mesei, și căzu moale la pământ, răsturnând-o pe-o parte. Trusa lui Glokta se rostogoli alături, cu instrumentele zăngănind, într-un amestec de sânge și bucăți de carne. Frost dădu să se întoarcă iar, cu satârul încă înfipt în carne și brațul stâng atârnându-i inert.

Buzele lui Glokta se răsfrânseră de pe gingiile goale. *Nu mă deranjează că mor – dar refuz să mă dau bătut.*

Se propti pe picioare cât putea de bine, neluând în seamă durerea care-l fulgera prin laba fără degete și în sus, spre genunchi și șold. Ridică bastonul și apăsă cu degetul mare butonul ascuns. Fusese lucrat după instrucțiunile lui precise, de același om care-i făcuse și trusa de instrumente. *Și e o unealtă și mai meșteșugită.*

Se auzi un țăcănit slab, când lemnul se desfăcu pe balamalele nevăzute și căzu în lături, dezvăluind un ac de metal lucios ca oglinda, lung de doi coți. Glokta scoase un țipăt pătrunzător.

Dă-i, dă-i, Glokta. Dă-i, dă-i.

Oțelul țâșni ca prin ceață. Prima lovitură îl străpunse lin pe Frost prin partea stângă a pieptului. A doua îi străbătu fără zgomot dreapta gâtului. A treia îi perforă masca și zgârie osul mandibulei, cu vârful lucitor apărând o clipă sub urechea albă, înainte de a se retrage scurt.

Frost rămase nemișcat, cu sprâncenele albe arcuindu-i-se de mirare. Apoi, sângele îi porni din mica rană a gâtului, curgând pe cămașă într-o dâră negricioasă. Ridică o mână mare și albă. Se clătină, în timp ce sângele-i gâlgâia pe sub mască.

– Fufu-i… bălmăji el.

Se prăvăli pe podea ca și cum picioarele i-ar fi fost smulse brusc de sub trup. Întinse un braț ca să se salte, dar îl părăsiseră puterile. Gâfâielile îi bolboroseau zgomotos, apoi tot mai încet, până rămase nemișcat. *Și asta a fost tot.*

Ardee stătea așezată pe jos, lângă masă, cu sângele curgându-i din nas, peste buza de sus.

– E mort.

– Am făcut scrimă, murmură Glokta. Se pare că îndemânarea nu piere niciodată.

Se uită de la un mort la celălalt. Frost zăcea într-o baltă de sânge ce se întindea încet, cu un ochi roz ațintit drept înainte, fără să clipească – nici chiar acum, în moarte. Capul lui Severard atârna peste spătarul scaunului, cu gura larg căscată într-un urlet mut; mâna mutilată-i era încătușată de brațul scaunului, iar cealaltă spânzura fără viață. *Băieții mei. Ochii mei. Mâinile mele. Totul s-a sfârșit.* Glokta se încruntă spre tija de metal însângerat pe care o strângea în pumn. *Asta e… Trebuie să bâjbâim mai departe, cum putem, fără ei.*

Cu un spasm, se aplecă și luă între două degete piesa căzută a bastonului, pentru a o aplica la loc peste oțelul mânjit cu sânge.

– Dacă ești bună să închizi trusa aia…

Ardee privea cu ochi mari instrumentele, cadavrul lui Severard, masa plină de sânge, răsturnată, și fragmentele de carne împrăștiate pe jos. Tuși și-și apăsă dosul mâinii peste gură. *Uităm mereu că unele persoane nu sunt obișnuite să facă față acestor lucruri. Dar avem nevoie de orice ajutor putem găsi, iar acum e cam târziu ca să acomodăm ușurel oamenii. Dacă a putut ciopârți un om cu satârul, e capabilă și să mânuiască un pumnal sau o sabie fără s-o ia cu leșin.*

– Trusa, repetă el, răstit. O să mai am nevoie de instrumente.

Ardee clipi din ochi, adună cu mâini tremurânde cele câteva ustensile risipite pe podea și le puse la locurile lor. Luă cutia sub braț și se ridică în picioare, cam nesigură, ștergându-și cu mâneca albă sângele de sub nas. Glokta observă că în păr i se prinsese o bucată dintr-un deget al lui Severard.

– Vezi că ai ceva… aici, spuse, arătând spre propriu-i cap.

– Ce…? Îh! smulse Ardee ciozvârta moartă, cu un fior scârbit, aruncând-o pe jos. Ar trebui să găsești alt mod de a-ți câștiga existența.

– Mă gândeam și eu la asta, de câtva timp. Mai sunt, însă, câteva întrebări cărora trebuie să le aflu răspunsurile.

Ușa scârțâi, iar Glokta simți un fior brusc de panică. În cameră intră Cosca. Fluieră încetișor la vederea carnajului, dându-și pe

spate boneta a cărei pană așternea o umbră lungă pe fresca din spatele lui.

– Mare mizerie ai făcut aici, Superiorule, mare mizerie…

Glokta își atinse bastonul cu degetul. Piciorul parcă-i luase foc, inima-i bubuia înfundat în tâmple, era lac de năduşeală pe sub hainele aspre.

– Inevitabil.

– Mă gândeam că ai vrea să știi: vizitatorii au venit. Șase practicieni ai Inchiziției. Cam bănuiesc c-or fi fost trimiși aici ca să te omoare.

Neîndoielnic. La ordinele Arhilectorului, pe baza informațiilor primite de la răposatul practician Frost.

– Și?

După evenimentele din ultima vreme, Glokta aproape se aștepta să-l vadă pe Cosca repezindu-se la el cu sabia scoasă.

Dar dacă am învățat ceva în ora care-a trecut, e că cel mai nedemn de încredere dintre haidamaci nu e întotdeauna cel mai puțin loial.

– Și i-am făcut bucăți, firește, rânji styrianul. Sunt jignit că ai putea crede altceva.

– Bine. Bine.

Măcar atâta lucru a mers conform planului. Glokta nu-și dorea nimic mai mult decât să se lase să lunece la podea și să zacă acolo, zbierând. *Dar avem treburi de făcut.* Strâmbându-se, porni șontâc-șontâc spre ușă.

– Trebuie s-o luăm imediat spre Agriont.

Primele gene de lumină a zorilor se întindeau pe cerul senin și rece, în timp ce Glokta șchiopăta pe Calea-de-Mijloc, cu Ardee lângă el. Prin aer încă mai plutea o ceață subțire, dar începuse să se risipească. *Se anunță o zi frumoasă, după câte se pare. O zi perfectă pentru trădări, vărsare de sânge și…*

Prin ceață se mișcau siluete, străbătând strada largă și pietruită, în jos, spre mare. Se auzeau și zgomote. Zăngăneli, zornăieli… Părea să fie un detașament de oameni înarmați, în mișcare. Undeva, mai departe, cineva striga. Un clopot începu să sune, înfundat și posomorât. *Un clopot de alarmă.*

Cosca se încruntă, cu privirea prin ceața tot mai rară.

– Ce-i asta?

Formele deveneau mai clare. Oameni înarmați, cu lănci în mâini, mulți la număr. Coifurile lor înalte aveau alt model decât al Uniunii.

Ardee atinse brațul lui Glokta.

– Ăștia nu-s…?

– Gurkieni.

Armurile luceau în lumina slabă, cenușie, prin ceața care se risipea. Un regiment numeros, străbătând spre nord Calea-de-Mijloc. *Înseamnă că în sfârșit și-au debarcat oamenii în port și au răzbit până-n centrul orașului. Ce uluitor de prost am nimerit momentul…!*

– Înapoi.

Glokta se întoarse spre strada lăturalnică, alunecă și fu cât pe ce să cadă, strâmbându-se când Ardee îl apucă de cot, ca să-l sprijine.

– Înapoi la conac!

Să sperăm că nu ne-au văzut deja.

– Și ții la voi felinarele alea, vom avea nevoie de ele.

Grăbi pasul spre ulița puturoasă, atâta cât putea, depășit și înghiontit de mercenarii lui Cosca.

– Dracu' să-i ia de gurkieni, șuieră styrianul. Nici mort nu mă prind ce-oi fi făcut ca să-i supăr așa.

– Te înțeleg prea bine.

Poarta se închise cu un scârțâit, iar câțiva mercenari începură să tragă spre ea ghizdurile unei fântâni dărâmate. *Nu-s sigur cât timp o să țină asta pe loc o legiune a Împăratului.*

– Pot să te întreb ce planuri avem de-acum încolo, Superiorule? Oricât ar fi de fermecător palatul dumitale, nu mi se pare prea inspirat să stăm aici, așteptând un ajutor.

– Într-adevăr, confirmă Glokta, urcând cu chin, cu vai treptele ca să intre pe ușa din față. Trebuie să ajungem în Agriont.

– Ceva îmi spune că și amicii noștri gurkieni vor fi avut aceeași idee. Un lucru-i sigur: n-o să ajungem acolo mergând pe străzi.

– Atunci, trebuie s-o luăm pe sub străzi.

Glokta porni șchiopătând spre beciul clădirii, cât putea de repede, cu Ardee și mercenarii urmându-l îngrijorați.

– Aici e o intrare în rețeaua de canale. Putem ajunge până-n

Agriont, dacă știm drumul.

– Canale? rânji Cosca. Nimic nu-mi place mai mult decât să mă bălăcăresc prin scârna vieții, cum bine știi, dar canalele pot fi destul de… derutante. Cunoști drumul?

– De fapt, nu.

Dar cunosc un om care zice că se poate orienta pe oriunde, chiar și printr-un râu de căcat.

– Frate Picior-Lung! strigă Glokta, în timp ce șontâcăia în jos pe trepte. Am să-ți fac o propunere!

Ziua judecății

Lordul Mareșal West stătea în umbra unui hambar părăsit, pe o ridicătură de deasupra câmpiilor mănoase ale Midderlandului, ținând strâns ocheanul în mâna înmănușată. Câteva fuioare de ceață mai pluteau peste întinderea șesurilor de toamnă – parcele de culoare cafenie, verde, galbenă, cu copaci pe ici, pe colo, brăzdate de haturi golașe. West putea să vadă până la zidurile exterioare ale Aduei, zărite ca o linie cenușie severă din care se înălțau turnuri. Dincolo de ele, se repezeau spre cer formele vagi ale clădirilor în nuanțe gri mai deschis. Deasupra lor se înălța ca o stafie uriașă Casa Creatorului, simplă și neînduplecată. Una peste alta, era o întoarcere acasă peste măsură de mohorâtă.

Nu adia nicio boare de vânt. În aerul rece domnea o neclintire stranie. Ca și cum nici n-ar fi fost vreun război, nicio oaste dușmană strângându-și rândurile, nici gând de bătălie sângeroasă gata să înceapă. West își plimba luneta încoace și-ncolo, dar abia dacă putea zări vreun semn al prezenței gurkienilor. I se părea că distingea un gărduleț, departe în fața zidurilor, parcă deslușea contururile sulițelor, ca niște ace, dar de la distanța aceea, și în lumina aceea, nu putea fi sigur de nimic.

– Trebuie că ne așteaptă. Altfel nu se poate.

– Poate că dorm până târziu, remarcă Jalenhorm, optimist ca întotdeauna.

Pike fu mai direct:

– Și dacă dorm, ce?

– Nu prea contează, recunoscu West.

Ordinele Regelui Jezal fuseseră clare. Orașul era infestat de trupe gurkiene, iar apărarea mai avea puțin și se prăbușea de tot. Nu aveau timp pentru stratageme inteligente, pentru abordări grijulii, pentru a îmboldi inamicul, în căutarea punctelor slabe. În acea situație, printr-o ironie a sorții, probabil că Prințul Ladisla ar fi fost un comandat la fel de bun ca oricare altul. Era una dintre acele

situații rare când împrejurările cereau un atac magnific, urmat îndeaproape de glorie sau moarte. Singurul lucru pe care West îl avea sub control era momentul.

Brint își struni calul în apropiere, împroșcând cu țărână prin aerul rece. Sări din șa și salută militărește.

– Cavaleria generalului Kroy este pe poziție, pe aripa dreaptă, Domnule Lord Mareșal, gata să atace la ordinele dumneavoastră!

– Mulțumesc, căpitane. Și infanteria?

– Pe la jumătatea desfășurării, cred. Unele companii încă mai sunt înșirate pe drumuri.

– Încă…?

– Merg prin noroi, domnule.

– Hmm…

Armatele lăsau noroi în urma lor cum lasă dâră melcul.

– Și Poulder?

– Poziție similară, din câte pot spune, răspunse Brint. Niciun mesaj?

Jalenhorm clătină din cap:

– Generalul Poulder n-a fost prea comunicativ în dimineața asta.

West privea spre oraș, acel contur cenușiu din depărtare, dincolo de câmpii.

– Curând… murmură el, mușcându-și buza, deja roasă până-n carne de-atâtea griji. Foarte curând. Nu trebuie să ne luăm zborul doar pe jumătate. Când se va mai întregi infanteria…

Încruntat, Brint se uita spre sud.

– Domnule, nu cumva…

West îi urmări direcția degetului. Pe aripa stângă, unde Poulder își adunase divizia, cavaleria mergea deja cu repeziciune înainte.

– Ce nai…? se încruntă West, văzând cum călăreții luau viteză.

Două regimente complete de cavalerie grea porneau într-un galop maiestuos. Mii și mii, năvălind pe întinderea plantațiilor, ocolind copacii și casele răsfirate, ridicând în urma lor nori de praf. Acum, West le auzea și ropotul copitelor, ca un tunet îndepărtat, aproape că putea simți prin cizme pământul vibrând. Soarele se reflecta în lăncile și săbiile ridicate, în scuturi și armuri. Stindardele fluturau și plesneau în vânt. Era cea mai grozavă demonstrație de grandoare

marțială. O scenă dintr-o carte de povești sinistre, cu un erou musculos, în care se repetă la tot pasul cuvinte fără sens, ca „onoare” și „virtute”.

– Căca-m-aș… scrâșni West printre dinți, simțind pulsația familiară înapoia ochilor.

În tot timpul drumului prin Nord și-napoi, pe generalul Poulder îl mâncase să lanseze una dintre fabuloasele lui șarje de cavalerie. Acolo, însă, îl împiedicaseră terenul aspru, sau vremea aspră, sau împrejurările și mai aspre. Acum, în condiții ideale, se părea că nu putuse rezista ocaziei.

Încet, Jalenhorm clătină din cap.

– Afurisitul de Poulder…

West scoase un mârâit frustrat, ridicându-și ocheanul ca să dea cu el de pământ. Reuși să se stăpânească în ultimul moment, inspiră adânc, forțat, și strânse ocheanul cu un gest furios. În ziua aceea, nu-și putea permite să-și facă orice pofte.

– Deci, asta e, nu? Ordonați atacul, pe toată linia!

– Sunați atacul! mugi Pike. La atac!

Se auzi semnalul de goarnă, ca un răget asurzitor în aerul rece al dimineții – exact de ce avea nevoie West, cu durerea lui de cap. Își înfipse o cizmă înnoroiată în scară și se ridică fără tragere de inimă în șa, înfruntându-și durerile după ce călărise toată noaptea.

– Cred că trebuie să-l urmăm pe generalul Poulder pe cărările gloriei. Totuși, poate la o distanță mai puțin onorabilă. Mai e nevoie de cineva care să coordoneze și toată harababura asta.

Răspunsurile altor goarne, din lungul liniei, pluteau spre ei, iar în dreapta, călăreții lui Kroy porneau la trap înainte.

– Maior Jalenhorm, ordonă ca infanteria s-o ia înainte, în ajutor, imediat ce sosește.

Cu un efort, adăugă:

– Om cu om, la nevoie.

– Desigur, Domnule Lord Mareșal, răspunse uriașul, întorcându-și deja calul ca să transmită ordinele.

– Războiul, mormăi West. Nobilă treabă.

– Domnule? întrebă Pike.

– Nimic.

Jezal urcă ultimele câteva trepte câte două, cu Gorst și o duzină de cavaleri de-ai lui bocănindu-i pe urme, aproape ca propriile lui umbre. Trecu pe lângă santinelă, cu un aer autoritar, ieșind în lumina vie de dimineață, pe terasa din vârful Turnului Lanțurilor, la mare distanță deasupra orașului răvășit. Lordul Mareșal Varuz era deja lângă parapet, înconjurat de o adunătură de-ai lui, cu toții privind crunt peste Adua. Bătrânul oștean se ținea țeapăn, cu mâinile la spate, la fel ca la antrenamentele de scrimă, cu ani în urmă. Totuși, pe vremuri, Jezal nu-i văzuse niciodată mâinile tremurând. Acum îi tremurau – și rău. Lângă el stătea Înaltul Judecător Marovia, cu roba neagră fâlfâind slab în briza blândă.

– Ceva vești? se interesă Jezal.

Limba Lordului Mareșal săgetă cu nervozitate peste buze.

– Gurkienii au lansat un atac, înaintea zorilor. Apărătorii Zidului lui Arnault au fost covârșiți. Nu peste mult, au reușit și să debarce oameni în port. Un mare număr de oameni. Am luptat într-o acțiune de ariergardă, cu cel mai mare curaj, dar… ei bine…

Chiar nu era nevoie să spună mai mult. În timp ce se apropia de parapet, iar Adua rănită se dezvăluia vederii lui, Jezal îi distinse clar pe gurkieni cum șiroiau pe Calea-de-Mijloc, cu micile drapele aurii ale legiunilor Împăratului săltând peste masa de oameni, ca lemnele pe valurile unui torent sclipitor. Ca și cum ar fi văzut o furnică pe covor, pentru ca apoi să-și dea seama că erau sute și sute, prin toată camera, Jezal începu să observe mișcări și prin alte locuri, și prin altele, peste tot. Însuși centrul orașului era infestat de soldați gurkieni.

– Am luptat într-o acțiune de ariergardă, cu… un succes moderat, încheie Varuz, jalnic.

Departe, jos, câțiva oameni năvăliră afară din clădirile de lângă poarta apuseană a Agriontului, străbătând în fugă piața pietruită în fața șanțului de apărare, spre pod.

– Gurkieni? îngăimă un glas.

– Nu, mormăi Lordul Mareșal. Ăia-s de-ai noștri.

Oameni care încercau să scape de măcelul ce avea loc, fără îndoială, în orașul ruinat. Jezal văzuse moartea cu ochii de

suficiente ori ca să știe ce simțeau.

– Porunciți ca oamenii ăia să fie duși la adăpost, spuse el, cu un glas cam frânt.

– Mă tem că… porțile au fost ferecate, Maiestatea Voastră.

– Atunci, desferecați-le!

Ochii înrourați ai lui Varuz se abătură spre Marovia, cu o expresie neliniștită.

– Ar fi… neînțelept.

Încă vreo duzină sau mai mulți ajunseseră la pod, unde strigau și dădeau din brațe. Cuvintele li se pierdeau în depărtare, dar în ton li se simțea, inconfundabilă, teroarea neputincioasă.

– Ar trebui să facem ceva, insistă Jezal, cu mâinile încleștate pe parapet. Trebuie să facem ceva! Vor mai ajunge și alții acolo, mult mai mulți!

Varuz își drese glasul.

– Maiestate…

– Nu! Să mi se înșeueze calul. Adunați Cavalerii din Gardă. Refuz să…

Înaltul Judecător Marovia trecuse în dreptul ușii dinspre scară, blocând-o, iar acum îl privi pe Jezal în față, cu o tristețe calmă.

– Dacă ar fi să deschideți acum porțile, i-ați pune în primejdie pe toți cei din Agriont. Mii și mii de cetățeni, toți așteptând protecția Maiestății Voastre. Aici, îi putem ține în siguranță, măcar pentru moment. Trebuie să-i ținem în siguranță.

Ochii i se abătură spre străzi. Ochi de culori diferite, observă Jezal – unul albastru, celălalt verde.

– Trebuie să cântărim care e binele cel mai mare.

– Binele cel mai mare…

Jezal se uită în partea cealaltă, spre Agriont. Știa că în jurul zidurilor stăteau apărători viteji, gata să lupte până la moarte pentru țară și rege, oricât de puțin ar fi meritat. Își imagina și civili, fugind să se adăpostească pe ulițele strâmte. Bărbați, femei și copii, tineri și bătrâni, alungați din casele lor ruinate. Oameni cărora le promisese siguranța. Ochii îi săgetară peste clădirile mari și albe din jurul parcului verde, peste Piața Mareșalilor și Calea Regală, cu statuile ei înalte. Toate acele locuri erau pline, nu se îndoia, cu oameni

neajutorați și nevoiași. Cei destul de ghinioniști ca să nu aibă un om mai bun pe care să se bizuie decât escrocul fără șira spinării, Jezal dan Luthar.

Îi stătea în gât, dar știa că bătrânul birocrat avea dreptate. Nu avea ce face. Fusese uluitor de norocos să scape cu viață din acel ultim și magnific atac, iar acum era mult prea târziu pentru altul. În afara Agriontului, soldații gurkieni începeau să fiarbă în piața din fața porții. Câțiva îngenuncheară, cu arcurile în mâini, și trimiseră un nor de săgeți, cu boltă, asupra podului. Siluete mici se clătinară și căzură, plescăind, în apă. Țipetele lor subțiri erau aduse de vânt până în vârful Turnului Lanțurilor.

De pe ziduri își luă zborul o salvă de răspuns, străpungându-i pe gurkieni cu săgețile. Unii căzură, alții șovăiră și bătură în retragere, lăsând câteva cadavre risipite pe pietre. Se refugiară grăbiți la adăpost în clădirile din jurul pieței, repezindu-se prin penumbră, de la o casă la alta. Un soldat al Uniunii sări de pe pod și dădu de câteva ori din brațe, prin apa din șanț, înainte de a dispărea. Nu mai ieși la suprafață. În spatele lui, câțiva ultimi apărători răzleți încă se mai târau, ridicând deznădăjduiți brațele. Ideea binelui mai mare sau mai mic părea o slabă consolare pentru ei, în timp ce-și dădeau sufletul. Jezal închise strâns ochii și întoarse capul.

– Acolo! La est!

Varuz și câțiva oameni de-ai lui se adunaseră lângă parapetul din partea opusă, privind dincolo de Casa Creatorului, spre câmpiile îndepărtate din afara orașului. Jezal porni spre ei, cu mâna streașină la ochi. Dincolo de zidul înalt al Agriontului, dincolo de râul strălucitor și curbura amplă a orașului, i se păru că zărea o mișcare. O mișcare în semilună, largă, venind încet spre Adua.

Unul dintre ofițeri își coborî ocheanul.

– Cavaleria! Cavaleria Uniunii!

– Ești sigur?

– Armata!

– Au cam întârziat la petrecere, mormăi Varuz, dar tot bine-veniți sunt.

– Ura pentru Mareșalul West!

– Suntem salvați!

Jezal nu avea chef să chiuie de bucurie. Speranța prindea bine, desigur, și multă vreme dusese lipsă de ea, dar orice sărbătorire ar fi fost neîndoielnic prematură. Se întoarse în cealaltă parte a turnului și privi încruntat în jos.

Alți gurkieni năvăleau în piața din afara citadelei, și alții, și veneau bine pregătiți. Împingeau în fața lor niște apărători mari de lemn, pe roți, fiecare destul de lată ca să se ascundă înapoia ei vreo zece oameni sau chiar mai mulți. Cele din față erau deja pline de săgeți înfipte în ele, dar continuau să înainteze spre pod. Alte și alte săgeți zburau în sus și-n jos. Răniții cădeau, încercau să se târască înapoi. Una dintre clădirile dintr-o latură a pieței luase deja foc, cu streșinile linse de flăcări hulpave.

– Armata! chiui cineva de pe meterezul din partea opusă. Mareșalul West!

– Într-adevăr, murmură Marovia, privind încruntat spre carnajul de jos, în timp ce sunetele bătăliei deveneau tot mai înnebunitoare. Să sperăm că n-a ajuns prea târziu.

Zgomotele luptei se auzeau prin aerul rece. Dangăte și zăngăneli, strigăte cu ecouri. Logen se uită la stânga și la dreapta, spre oamenii din jurul lui, care înaintau pe câmpie, cu respirația grăbită și șuierătoare, cu echipamentele zăngănind, o mulțime de chipuri încruntate și arme ascuțite.

Nu-l prea însufleția gândul că iar lua parte la așa ceva.

Cel mai trist era faptul că, acum, Logen simțea mai multă afecțiune și încredere față de Ferro și Jezal, Bayaz și Quai, decât pentru ai lui. Fuseseră o adunătură de nemernici dificili, fiecare în felul lui. Nu se putea spune că-i înțelesese cu adevărat sau că-i plăcuseră prea mult. Când era cu ei însă, Logen se plăcuse pe sine însuși. Acolo, în pustietatea din vestul Lumii, fusese un om pe care te puteai baza, la fel ca tatăl lui. Un om fără un trecut sângeros care să-i sufle peste umăr, fără un nume mai negru decât iadul, fără nevoia de a-și păzi spatele în fiece clipă. Un om care putea să spere la ceva mai bun.

Gândul de a-i revedea pe oamenii aceia și șansa de a fi din nou acel om îl îndemnau înainte, îi dădeau ghes s-o ia la fugă cu atât

mai repede spre zidul cenușiu al Aduei. I se părea, în acel moment cel puțin, că l-ar fi putut lăsa pe Sângerosul-Nouă undeva în urmă.

Ceilalți nordici, însă, nu-i împărtășeau nerăbdarea. Păreau mai degrabă să fi pornit la plimbare, decât la atac. Se apropiară de un pâlc de copaci, de unde câteva păsări își luară zborul spre cerul alburiu și se opriră locului. Nimeni nu scoase o vorbă. Un băiat se așeză chiar, cu spatele rezemat de un pom, și începu să soarbă apă dintr-o ploscă.

Logen îl privi lung.

– Pe toți morții, nu cred c-am văzut vreodată un atac mai pișăcios ca ăsta. Ți-ai lăsat oasele acasă, în Nord?

Urmară câteva bombăneli, câteva priviri furișe. Tichie Roșie se uită într-o parte, cu limba împinsă în buza de jos.

– Poate că da. Să nu mă-nțelegi greșit, șefule, sau Înălțimea Ta Regală, sau cum ți s-o fi zicând acum, continuă el, înclinând din cap, ca să arate că nu voia să fie nerespectuos. Am mai luptat eu și-n trecut, și-ncă destul de greu, am ajuns cu viața pe muchie de cuțit, și toate alea. Numa' că, știi… De ce să ne luptăm acum? zic. Și cred că toți gândim la fel. Nu-i treaba noastră, este? Nu-i lupta noastră, asta de-aici.

Copoiul clătină din cap.

– Uniunea o să ne ia drept o ceată de lași.

– Cui îi pasă de ce zic ăia? i-o întoarse cineva.

Tichie Roșie se apropie.

– Ascultă, șefule, mă cam doare-n cur dacă vreun neghiob pe care nu-l cunosc crede că-s laș. Am vărsat destul sânge, în privința asta. Și nu doar eu, toți de-aici.

– Hmmm, mormăi Logen. Deci votezi să rămânem pe loc, da?

Celălalt ridică din umeri.

– Păi, cred…

Scoase un chirăit, când fruntea lui Logen îl izbi în mutră, strivindu-i nasul ca pe-o nucă pusă pe nicovală. Căzu greoi pe spate, în noroi, cu sângele curgându-i peste bărbie.

Logen se întoarse, cu capul înclinat într-o parte, așa cum făcea pe vremuri. Avea chipul Sângerosului-Nouă – rece și neînsuflețit, fără să-i pese de nimic. Nu-i era greu. Îi venea la fel de firesc ca o

pereche de cizme îndelung purtate. Mâna lui găsi plăselele reci ale sabiei Creatorului, iar oamenii din jurul lui se traseră înapoi, șușotind și bodogănind.

– Mai votează careva dintre voi, muierilor?

Băiatul își lăsă plosca să cadă în iarbă și sări în picioare. Logen îi privi pe câțiva, unul câte unul, provocator, și rând pe rând își plecară ochii în pământ, îi ridicară spre copaci, uitându-se oriunde, numai la el nu. Până ajunse la Fior. Pletosul îl privea drept în față. Logen își îngustă ochii.

– Și tu?

Fior clătină din cap, cu părul legănându-i-se în jurul feței.

– A, nu. Nu acum.

– Atunci, când oi fi gata. Când oricare dintre voi o să fie gata. Pân-atuncea, vă dau ceva de lucru. Armele, mârâi el.

Săbii și securi, sulițe și scuturi, toate fură pregătite cât ai bate din palme. Oamenii se agitau, găsindu-și locurile, luându-se dintr-odată la întrecere care să pornească primul la atac. Tichie Roșie abia se ridica în picioare, strâmbându-se, cu o mână la chipul însângerat. Logen îl măsură cu privirea.

– Dacă-ți zici că te-am luat prea tare, gândește-te așa: pe vremuri, acuma ai fi-ncercat să-ți ții mațele să nu se verse.

– Mda, mormăi Tichie Roșie, ștergându-se la gură. Că bine zici.

Logen îl privi cum pleca înapoi la flăcăii lui, scuipând sânge. Un lucru se putea zice despre Logen Nouădegete: avea un mare talent să-și prefacă un prieten în dușman.

– Chiar trebuia? întrebă Copoiul.

Logen ridică din umeri. Nu voise, dar acum el era conducătorul. O nenorocire, întotdeauna, dar asta era, iar cel de la conducere nu-i poate lăsa pe ceilalți să pună întrebări. Nu merge, și gata. Mai întâi vin cu întrebări, pe urmă vin cu cuțitele.

– Altfel, n-aveam cum. Așa a mers dintotdeauna, nu?

– Speram că s-or mai fi schimbat vremurile.

– Vremurile nu se schimbă niciodată. Trebuie să fii realist, Copoiule.

– Mda. Păcat, totuși…

De multe lucruri era păcat. Logen renunțase să-ncerce să le mai

îndrepte, de mult. Scoase sabia Creatorului și o ridică.

– Atunci, să mergem! Și de data asta, ca și cum nu ne-ar păsa de nimic!

Porni printre copaci, auzindu-i pe ceilalți cum îl urmau. Ieșiră în câmp deschis, iar zidurile Aduei apărură în fața lor, înălțându-se în vârful unei coline verzi, ca o faleză cenușie și dreaptă, cu turnuri rotunde deasupra. Prin jur zăceau multe cadavre. Destule ca până și pe-un carl călit în luptă să-l ia cu fiori reci. Erau mai mult morți gurkieni, după culoarea pielii, prăvăliți printre tot felul de echipamente sfărâmate, afundați în pământul gloduros, călcați în copite.

– Stați! strigă Logen, alergând printre ei. Stați așa!

Zărise ceva în față, un gard de țepușe ascuțite, cu leșul unui cal înfipt în ele. Dincolo de el, se mișcau niște oameni. Oameni cu arcuri.

– La adăpost!

Câteva săgeți zburară spre ei. Una se înfipse în scutul lui Fior, altele două în pământ, la picioarele lui Logen. La nici un pas distanță de el, un carl primi una în piept și se prăbuși.

Logen o luă la fugă. Gardul venea spre el, clătinat, puțin mai încet decât i-ar fi convenit. Cineva stătea între două țepușe, un negricios cu platoșă lucitoare pe piept și pană roșie în vârful coifului ascuțit. Striga spre alții adunați în spatele lui, agitând o sabie curbă. Un ofițer gurkian, probabil. La fel de bun de atacat ca oricare altul. Cizmele lui Logen clefăiau pe pământul afânat. Încă două săgeți șuierară pe lângă el, țintite în pripă. Ofițerul făcu ochii mari. Făcu un pas înapoi, nervos, ridicând sabia.

Logen se smuci la stânga, iar lama arcuită se împlântă în țărână, la picioarele lui. Mârâind, își luă avânt cu sabia Creatorului, iar lama grea de metal zăngăni sonor în pieptarul ofițerului, lăsând o adâncitură. Omul țipă, apoi se poticni înainte, îndoit de mijloc și abia mai respirând. Sabia îi zbură din mână, învârtindu-se, iar Logen îl lovi în ceafă, îndoindu-i coiful și doborându-l în mocirlă.

Se uită la ceilalți, dar niciunul dintre ei nu se clintise. Erau o adunătură zdrențăroasă, ca o versiune oacheșă a celor mai slabi dintre thralli. Nici pe departe ticăloșii necruțători la care se

așteptase, după cum vorbea mereu Ferro despre gurkieni. Se adunaseră laolaltă, cu sulițele îndreptate încoace și-ncolo. Vreo câțiva aveau chiar arcuri cu săgețile pregătite, l-ar fi putut împăna ca pe un arici, dar n-o făcură. Totuși, un atac frontal asupra lor ar fi putut fi tocmai lucrul potrivit ca să-i dezmeticească. Logen încasase o săgeată, două, la vremea lui, și nu-i mai ardea de altele noi.

Așa că, în loc să-și continue drumul înainte, se îndreptă cât era de înalt și scoase un răget. Un urlet de luptă, ca acela pe care-l slobozise când cobora în goană panta spre Carleon, cu atâția ani în urmă, când încă mai avea toate degetele și toate speranțele intacte. Îl simți pe Copoi venind lângă el și ridicând sabia, pentru a răcni la rândul lui. Apoi li se alătură și Fior, mugind ca un taur și lovindu-și scutul cu capătul securii. Și Tichie Roșie, cu chipul plin de sânge, și Ursuzul, și toți ceilalți, cu strigăte de război.

Stăteau înșiruiți, agitându-și armele, izbindu-și-le cu zgomot, răcnind, urlând și chiuind din toți bojocii, făcând o zarvă de parcă însuși iadul s-ar fi căscat, pentru ca o hoardă de draci să cânte-n semn de bun-venit. Cafeniii îi priveau tremurând, cu ochii holbați, cu gurile căscate. Logen nu credea că mai văzuseră așa ceva vreodată.

Unul dintre ei își scăpă lancea. Nu voise, poate, dar înfățișarea și hărmălaia acelor nebuni păroși îi vlăgui degetele. Oricum, vrând nevrând, lancea căzu – și, ca la un semnal, toți începură să-și arunce armele. Cât puteau de repede, săbii și sulițe zdrăngănind în iarbă. Părea o prostie să țipe mai departe, iar strigătele de luptă se stinseră, până rămaseră doar două grupuri ce se priveau în tăcere peste acea porțiune de mâl plin cu țepușe îndoite și hoituri sucite.

– Ciudat soi de bătălie mai e și ăsta, mormăi Fior.

Copoiul se aplecă spre Logen.

– Acuma, că i-am prins, ce facem cu ei?

– Doar n-om sta să le purtăm de grijă.

– Mhm, încuviință Ursuzul.

Logen își roase buza, învârtindu-și sabia în mână, în timp ce căuta vreo soluție deșteaptă. Nu-i venea niciuna-n minte.

– Putem să-i lăsăm să se ducă.

Arătă smucit cu capul spre nord. Niciunul dintre gurkieni nu se

clinti, așa că mai încercă o dată, arătând și cu vârful sabiei. Când o ridică, ceilalți se crispară, șușotind între ei, iar unul căzu în noroi.

– Cărați-vă într-acolo doar, spuse el, și să n-avem vorbe. Cărați-vă… doar… într-acolo! repetă, împungând iar aerul cu sabia.

În sfârșit, unul dintre ei prinse ideea și făcu un pas temător, desprinzându-se de grup. Când nimeni nu-l doborî la pământ, o luă la fugă. Nu peste mult, îl urmară și ceilalți. Copoiul se uită după ultimul care o tulea. Apoi, ridică din umeri.

– Noroc să aibă, aș zice.

– Mda, mormăi Logen. Noroc.

Apoi, atât de încet încât nimeni nu-l putea auzi:

– Încă viu, încă viu, încă viu…

Glokta șchiopăta prin întunericul fetid, pe o pasarelă lată de-un pas, cu limba scormonindu-i prin gingiile goale în efortul de a se ține drept, strâmbându-se tot timpul, pe măsură ce durerea din picior i se înrăutățea tot mai tare, chinuindu-se să nu respire pe nas. *Am crezut, când zăceam schilodit în pat, după întoarcerea din Gurkhul, că mai jos de-atât nu pot să decad. Când prezidam peste brutalitatea unei închisori puturoase, în Englia, la fel mi-am zis. Când am pus să fie măcelărit un funcționar, la abator, am crezut că ajunsesem la fund. Cât de amarnic m-am înșelat.*

Cosca și mercenarii lui mergeau unul după altul, cu Glokta la mijloc, iar blestemele lor, mormăielile și plescăitul pașilor reverberau în lungul tunelului boltit, în lumina felinarelor legănate care aruncau umbre unduitoare peste pereții de piatră umedă. De sus picura apă neagră, cu miros de putregai, se prelingea pe zidurile pline de igrasie, bolbocea prin șănțulețe clisoase, curgea forfotitor în lungul canalului puturos de alături. Ardee își târșâia picioarele în urma lui, cu trusa de instrumente ținută strâns sub braț. Renunțase la orice încercare de a-și ridica poalele rochiei, iar materialul era îmbibat în mâzgă neagră. Ridică privirea spre el, cu părul umed căzându-i pe față, și făcu un efort vlăguit să zâmbească.

– Da’ sigur știi să inviți o domnișoară în cele mai plăcute locuri.

– A, ba bine că nu. Talentul meu de a găsi decoruri romantice explică, fără îndoială, popularitatea pe care o am cu sexul frumos,

răspunse Glokta, după care un junghi dureros îl făcu să se strâmbe. Chiar dacă sunt o monstruozitate oloagă. Acum încotro mergem?

Picior-Lung șontâcăia în față, legat cu o funie de unul dintre mercenari.

– Spre nord! Cam spre nord, mai mult sau mai puțin. Suntem chiar lângă Calea-de-Mijloc.

– Mhm…

Deasupra noastră, la nici zece pași distanță, se află unele dintre cele mai impresionante adrese din oraș. Palate scânteietoare și un râu de căcat se află mult mai aproape decât le-ar conveni vreodată celor mai mulți să creadă. Tot ce-i frumos are și-o latură urâtă, iar unii dintre noi trebuie să sălășluim acolo, pentru ca alții să poată râde-n soare. Pufnetul lui amuzat se transformă într-un chițăit speriat, când piciorul fără degete îi alunecă pe scândurile pasarelei. Dădu cu mâna spre perete, bâjbâind cu bastonul, care căzu țăcănind pe pietrele unsuroase. Ardee îl prinse de cot înainte de a cădea și-i restabili echilibrul. Glokta nu-și putu stăpâni un scâncet de durere, subțire ca vocea unei fete, care-i șuieră prin golurile dintre dinți.

– Nu prea te distrezi, așa-i?

– Am avut și zile mai bune.

Se lovi cu ceafa de perete, când Ardee se aplecă să-i ridice bastonul.

– Să fiu trădat de amândoi… se pomeni Glokta mormăind. Așa ceva doare. Chiar și pe mine. La unul, mă așteptam. Unul, aș fi suportat. Dar amândoi? De ce?

– Fiindcă ești un mișel nemilos, intrigant, pervers, plin de ură pentru ceilalți și milă de tine însuți?

Glokta o privi lung, iar Ardee ridică din umeri.

– Tu ai întrebat.

Porniră din nou, prin bezna grețoasă.

– Era o întrebare retorică.

– Retorică? Într-un canal?

– Stați așa! ridică mâna Cosca, iar procesiunea bombănitoare se opri din nou.

De sus răzbătea un sunet, slab la început, apoi mai tare – bocănitul ritmic al multor picioare, părând să se audă, în chip

deconcertant, din toate direcțiile în același timp. Cosca se lipi de peretele cleios, cu fața brăzdată de lumina ce intra printr-un grătar de deasupra și pana lungă a bonetei pleoștită de udă ce era. Prin tenebre sunau voci. *Voci kantice.* Cosca rânji, arătând cu un deget spre tavan.

– Vechii noștri prieteni, gurkienii. Netrebnicii ăștia nu se lasă.

– S-au mișcat repede, mormăi Glokta, în timp ce încerca să-și tragă răsuflarea.

– Nu mai prea sunt lupte pe străzi, cred. Toți s-au retras în Agriont, ori s-au predat.

Să te predai gurkienilor, se strâmbă Glokta, întinzându-și piciorul. *Rareori e o idee bună, și nu-i una la care un om s-ar gândi vreodată de două ori.*

– Atunci, trebuie să ne grăbim. Hai, mișcă, Frate Picior-Lung!

Navigatorul porni mai departe.

– Nu mai avem mult! Nu v-am dus pe drum greșit, nu, nu, nu eu! N-ar fi fost stilul meu. Suntem aproape de-acum, aproape de șanț, foarte aproape. Dacă e vreo trecere pe sub ziduri, am s-o găsesc, puteți fi siguri de asta. Vă duc dincolo de ziduri cât ai…

– Ține-ți gura și vezi-ți de treabă, i-o reteză Glokta.

Unul dintre lucrători scutură ultimele fire de rumeguș din butoi, altul netezi grămada de praf deschis la culoare, și terminară. Toată Piața Mareșalilor, de la zidurile albe și înalte ale Sălii Marțiale din dreapta lui Ferro și până la porțile aurite de la Rotonda Lorzilor, în stânga ei, era complet acoperită cu talaș și rumeguș. Parcă ar fi nins pe neașteptate, numai acolo, așternând o pătură subțire de zăpadă peste dalele netede. Peste pietrele de culoare închisă și peste metalul lucitor.

– Bun, dădu din cap Bayaz, cu o satisfacție rară pentru el. Foarte bine!

– Asta-i tot, stăpâne? întrebă șeful muncitorilor, din mijlocul grupului agitat.

– Dacă nu vrea vreunul dintre voi să mai stea și să vadă cu ochii lui distrugerea indestructibilelor O Sută De Cuvinte!

Șeful întoarse capul spre un tovarăș, cu nedumerirea citindu-i-se

în ochii mijiți.

– Nu… Nu, cred că mai bine o să… știți…

Începu să se retragă, împreună cu restul lucrătorilor, luându-și cu ei și butoaiele goale. Curând, se pierdură printre palatele albe. Ferro și Bayaz rămaseră singuri pe întinderea de pulbere netedă.

Numai ei doi, și cutia Creatorului, și obiectul din ea.

– Așa. Capcana e gata. Nu mai trebuie decât să ne așteptăm prada.

Bayaz încercă să-și afișeze zâmbetul complice, dar Ferro nu se lăsă amăgită. Îi vedea mâinile noduroase frământându-se, mușchii de la tâmplele capului pleșuv încordându-se și destinzându-se. Nici el nu era sigur că planul lui avea sorți de izbândă. Oricât de înțelept ar fi fost, oricât de subtil, oricât de viclean, nu putea fi sigur. Lucrul din cutie, Sămânța, acea piatră grea și rece pe care Ferro jinduia s-o atingă, era o necunoscută. Singurul precedent al folosirii ei rămăsese departe, pe întinderile pustii ale Vechiului Imperiu. Ruina vastă a mănatului Aulcus.

Ferro se încruntă, desfăcând cureluța tecii sabiei.

– Dacă vin, aia n-o să te salveze.

– Nu poți avea niciodată prea multe cuțite, mârâi ea. De unde știi că vor veni pe-aici, măcar?

– Altceva, ce pot să facă? Trebuie să vină oriunde sunt eu. Ăsta-i scopul lor.

Magul trase aer pe nas, întretăiat, apoi îl suflă.

– Iar eu sunt aici.

Sacrificii

Copoiul se înghesui pe poartă împreună cu un val de oameni – câțiva nordici și o mulțime de flăcăi de-ai Uniunii, toți năvălind în oraș după acea așa-zisă luptă de-afară. Pe pereții de deasupra arcadei se aflau câțiva oameni risipiți, care strigau și chiuiau ca la nuntă. Un grăsan cu șorț de piele stătea la ieșirea din tunel, bătându-i pe spate în timp ce treceau:

– Mulțumesc, prietene! Îți mulțumesc!

Îndesă ceva în mâna Copoiului, zâmbind larg tot timpul, ca un nebun. O pâine.

– Pâine… o mirosi Copoiul; părea proaspătă. Cu asta ce naiba mai e?

Omul avea o grămadă de pâini, într-o căruță. Le dădea tuturor soldaților care treceau, unioniști sau nordici.

– Și ăsta cine-i, de fapt?

– Un brutar? ridică din umeri Ursuzul.

Nu prea aveau timp de gândire. Cu toții se îmbulzeau într-un spațiu larg, plin de oameni care împingeau, mormăiau și se amestecau în dezordine. Tot felul de militari, iar pe margini câțiva bătrâni și femei, care începeau să se sature de urale. Un flăcău dichisit în uniformă neagră stătea în picioare pe o căruță, în mijlocul nebuniei, behăind ca un țap rătăcit:

– Regimentul opt, spre Patru Colțuri! Nouă, spre Agriont! Dacă sunteți din zece, ați greșit naibii poarta!

– Credeam că suntem lângă port, domnule maior!

– De port se ocupă divizia lui Poulder! Noi mergem în partea de nord a orașului! Regimentul opt, spre Patru Colțuri!

– Io-s din patru!

– Din patru? Unde ți-i calu'?

– A murit!

– Și noi? strigă Logen. Suntem nordici!

Ofițerul se holbă la ei, cu ochii mari, apoi își aruncă mâinile în

sus.

– Intrați și gata! Dacă vedeți gurkieni, omorâți-i!

Și se întoarse spre poartă, arătând peste umăr, cu degetul mare, către oraș:

– Regimentul nouă, spre Agriont!

Logen se încruntă.

– Dracu' pricepe ce-i aici…

Arătă în direcția unei străzi lungi, pline de soldați care mărșăluiau. Deasupra clădirilor se înălța un turn uriaș. Atât de uriaș, încât probabil era construit pe o colină.

– Ne despărțim, mergem într-acolo.

Porni pe stradă, iar Copoiul veni după el, urmat de Fior și ai lui, cu Tichie Roșie și grupul său mai în spate. Nu peste mult, mulțimile se răzlețiră, astfel că acum mergeau pe străzi goale și tăcute, unde se auzeau doar cântecele câtorva păsări, vesele ca întotdeauna, fără să le pese că tocmai avusese loc o bătălie – și cu atât mai puțin că urma încă una.

Nici Copoiul nu se prea gândea la asta, deși ținea în mână un arc. Era prea ocupat să se uite la casele de pe cele două laturi ale străzii. Case cum nu mai văzuse în viața lui. Clădite din pietre pătrate, mici și roșii, și lemn negru cu alb. Fiecare era destul de mare ca să încânte o căpetenie, iar cele mai multe aveau și ferestre cu geamuri.

– Afurisite palate, nu?

Logen pufni.

– Crezi că-i ceva de capul lor? Stai numai să vezi Agriontul spre care ne îndreptăm. Ce clădiri au acolo… Nici n-ai visat așa ceva. Carleonul e o cocină de porci pe lângă ce-avem aici.

Copoiul găsise întotdeauna Carleonul un pic cam prea pretențios. Adua i se părea de-a dreptul ridicolă. Încetini pasul, până ajunse să meargă pe lângă Fior. Rupse în două pâinea și-i întinse o jumătate.

– Mulțumesc, răspunse Fior, mușcând o îmbucătură, apoi încă una. Nu-i rea.

– Nimic nu se compară, este? Gustu' de pâine proaspătă! Are un gust de… pace, aș crede.

– Dacă așa zici tu…

O vreme, mestecară amândoi fără să spună nimic. Apoi, Copoiul

se uită într-o parte.

– Cred c-ar trebui să lăsați în urmă gâlceava aia a voastră.

– Care gâlceavă?

– Da' câte ai? Aia cu noul nostru rege de colo, Nouădegete.

– Nu pot să zic că n-am încercat, se încruntă Fior spre spatele lui Logen, care mergea mai în față. Da' oriunde mă-ntorc, dau de el lângă mine.

– Fior, tu ești un om de treabă. Îmi place asta. Tuturor ne placi. Ai sânge-n tine, băiete, și minte ai, iar oamenii te urmează. Poți s-ajungi departe, dacă ai grijă să nu te-omoare careva, și tocmai asta-i problema. Nu vreau să te văd că te-apuci de ceva ce nu poți duce cu bine până la capăt.

– Atunci, n-ai de ce să-ți faci griji. Tot ce-ncep, am grijă să termin.

Copoiul clătină din cap.

– Nu, nu, băiete, nu asta voiam să zic. Poate câștigi, poate nu câștigi. Da' aici nu-i vorba să învingă vreunu'. Sângele cere sânge, și nimic altceva. Ideea e că nu-i prea târziu pentru tine. Nu-i prea târziu să fii mai bun de-atât.

Fior îl privi încruntat. Apoi azvârli coltucul de pâine, își întoarse spre Copoi umărul uriaș și merse mai departe, fără o vorbă. Copoiul oftă. Unele lucruri nu se pot rezolva doar cu vorba. Unele nu se pot rezolva deloc.

Ieșiră din labirintul clădirilor, ajungând la un râu. Trebuia să fi fost la fel de lat ca Șuvoiul Alb, numai că avea ambele maluri făcute din piatră. Îl traversa cel mai mare pod pe care-l văzuse Copoiul vreodată, cu balustradele făcute din fier îmbârligat, destul de larg ca să-l treacă două căruțe, una lângă alta. În capăt se înălța un alt zid, și mai mare decât cel pe unde veniseră. Copoiul făcu câțiva pași pe pod, căscând gura în susul și-n josul apei, și văzu că mai erau și alte poduri. Multe altele, iar unele erau și mai mari, deslușindu-se prin pădurea imensă de ziduri, turnuri și clădiri înalte pân-la cer.

Ceilalți se holbau și ei, cu ochii căscați larg de parcă tocmai ar fi pășit pe Lună. Până și Ursuzul avea chipul schimonosit într-o expresie care-ar fi putut să fie de surpriză.

– Mama naibii… murmură Fior. Ai mai văzut vreodată așa ceva?

Pe Copoi îl durea gâtul, de cât și-l tot sucea ca să se uite-n toate părțile.

– Ce de chestii au ăștia aici… Atunci, de ce mai vor amărâta aia de Englia? I-o căcăstoare.

Logen ridică din umeri.

– Nu-ș' ce să zic. Unii oameni își doresc mereu mai mult, cred.

– Unii oameni vor mereu mai mult, nu, Frate Picior-Lung? clătină dezaprobator din cap Glokta. Ți-am cruțat celălalt picior. Ți-am cruțat viața. Acum mai vrei și libertatea?

– Superior Glokta, răspunse evaziv Navigatorul. Dacă se poate, te-ai însărcinat să mă eliberezi… Eu m-am ținut de cuvânt. Ușa aceea ar trebui să se deschidă într-o piață aflată nu departe de Casa Întrebărilor…

– Vom vedea.

O ultimă lovitură de topor, și ușa se dădu în lături pe balamalele ei ruginite, lăsând să se reverse lumina zilei în subsolul strâmt. Mercenarul cu tatuaje pe gât se trase într-o parte, iar Glokta înaintă șchiopătând și privi afară. *Ah, aer curat… Un dar de care suntem întotdeauna mult prea siguri.* Câteva trepte urcau într-o curte pietruită, înconjurată de calcanele jegoase ale unor clădiri cenușii. Glokta o cunoștea. *Chiar după colț, de la Casa Întrebărilor, așa cum a promis.*

– Superior Glokta? murmură Picior-Lung.

Glokta își răsfrânse buza. *Dar ce-i rău în asta? Sunt toate șansele ca niciunul dintre noi să nu mai apuce sfârșitul zilei, în orice caz, iar morții își pot permite să fie milostivi. De fapt, sunt singurul soi de oameni care pot.* Mercenarul fără un ochi scoase un cuțit lung și tăie funia care ținea legate încheieturile lui Picior-Lung.

– Cel mai bine ar fi să nu te mai văd.

Pe chipul Navigatorului se ivi umbra unui zâmbet.

– Nicio grijă, Superior Glokta. Chiar în clipa asta mă gândeam și eu la același lucru.

Porni șontâc-șontâc înapoi pe unde veniseră, coborând scara umedă spre canale, trecu de un colț și dispăru.

– Spune-mi că ai adus ce trebuie, spuse Glokta.

– Sunt nedemn de încredere, Superiorule, dar nu incompetent, răspunse Cosca, făcând un gest spre mercenari. E timpul, prieteni. Hai, să ne înnegrim.

Toți ca unul, scoaseră la iveală măștile negre, și le puseră pe fețe, apoi își dădură jos mantalele rupte și hainele zdrențuite. Pe dedesubt, fiecare avea câte un costum curat, negru din cap până-n picioare, și arme prinse cu grijă. În câteva clipe gașca de bandiți se transformase într-o unitate ordonată de practicieni ai Inchiziției Maiestății Sale. *Nu c-ar fi cine știe ce deosebire între unii și alții…*

Cosca își scoase și el haina, o întoarse repede pe dos și o îmbrăcă la loc. Căptușeala era neagră ca noaptea.

– Oricând e înțelept să-ți poți schimba culoarea după gust, explică el. În caz că ți se cere să schimbi pe loc taberele.

Însăși definiția unei haine cu două fețe. Apoi, Cosca își scoase boneta și dădu un bobârnac în pana murdară.

– Pe-asta pot s-o păstrez?

– Nu.

– Aspru mai ești, Superiorule, rânji el, în timp ce o arunca undeva în întuneric. Și-mi placi cu atât mai mult pentru asta.

Își aplică și el masca, apoi se încruntă spre Ardee, care stătea nedumerită și epuizată într-un colț al magaziei.

– Și ea?

– Ea? Prizonieră, practician Cosca! O spioană înhăitată cu gurkienii. Eminența Sa și-a exprimat dorința de a o interoga personal.

Ardee clipi din ochi spre el.

– Hai, că nu-i greu. Trebuie doar să pari speriată.

Femeia înghiți în sec.

– Asta n-ar fi o problemă.

Să rătăcim prin Casa Întrebărilor, cu scopul de a-l aresta pe Arhilector? N-aș zice nu. Glokta pocni din degete:

– Să mergem.

– Să mergem, spuse West. Am degajat portul? Unde naiba-i Poulder?

– Nimeni nu pare să știe, domnule.

Brint încercă să-și mâne calul înainte, dar erau înconjurați de o mulțime forfotitoare. Lăncile se legănau, cu vârfurile periculos de aproape. Soldații înjurau. Sergenții răcneau. Ofițerii cotcodăceau ca niște găini frustrate. Era greu de imaginat un teren mai dificil decât străzile strâmte din spatele docurilor, pe unde să manevrezi o armată de mii de oameni. Ca să fie totul și mai rău, apăruse și un torent amenințător de răniți, șchiopătând sau duși pe sus, în direcție opusă.

– Faceți loc pentru Lordul Mareșal! mugi Pike. Lordul Mareșal!

Își ridică sabia ca și cum ar fi fost gata să facă loc cu ea, iar oamenii se dădură repede la o parte din drum, formând o vale printre sulițele care zăngăneau. Un călăreț se ivi din mijlocul lor. Jalenhorm, cu o tăietură însângerată pe frunte.

– Ai pățit ceva?

Uriașul zâmbi:

– O nimica toată, domnule. M-am lovit cu capul de-o afurisită de bârnă.

– Progrese?

– Îi împingem înapoi spre vestul orașului. Cavaleria lui Kroy a ajuns la Patru Colțuri, din câte știu, dar gurkienii continuă să țină Agriontul înconjurat, iar acum se regrupează, contraatacând de la apus. Mulți dintre pedestrașii lui Kroy sunt încă prinși pe străzi, de cealaltă parte a râului. Dacă nu trimitem acolo întăriri curând…

– Trebuie să vorbesc cu generalul Poulder, se răsti West. Unde naiba-i blestematul de Poulder? Brint?

– Ordonați!

– Ia doi flăcăi din-ăștia și aduceți-mi-l pe Poulder aici, imediat! porunci el, împungând aerul cu degetul. În persoană!

– Am înțeles! replică Brint, străduindu-se să-și întoarcă în loc calul.

– De pe mare ce se-aude? Reutzer a venit?

– Din câte știu, a angajat în luptă flota gurkiană, dar nu am idee cum…

Mirosul de putregai sărat și lemn ars se intensifica pe măsură ce ieșeau dintre clădiri, apropiindu-se de port.

– Fir-ar al dracului…

West nu putea decât să fie de acord.

Curba grațioasă a docurilor din Adua devenise un carnaj în formă de semilună. În apropierea lor, cheiul era înnegrit, pustiit, plin de obiecte sfărâmate și trupuri zdrobite. Mai încolo, mulțimi de oameni se zbuciumau în grupuri învălmășite, cu armele lungi ieșind în toate direcțiile, ca țepii unui arici, iar aerul vuia de gălăgia lor. Drapelele de luptă ale Uniunii și steagurile gurkiene fluturau în vânt ca zdrențele unor sperietori de ciori. Amplul conflict acoperea aproape toată întinderea țărmului. Câteva magazii ardeau, făcând aerul să se unduiască în dogoare, astfel că toți cei încleștați în luptă dincolo de ele arătau ca niște stafii. Dâre lungi de fum înecăcios, negru, cenușiu, alb, se rostogoleau din clădirile aprinse, peste golf. Acolo, în portul clocotitor, o mulțime de corăbii erau angajate în propria lor luptă disperată.

Navele se repezeau încoace și-ncolo, cu toate pânzele sus, întorcându-se, abordându-se, întrecându-se să ocupe poziții, aruncând prin aer trâmbe de stropi. Catapultele aruncau proiectile în flăcări, arcașii de pe punți trăgeau valuri de săgeți aprinse, marinarii se cățărau pe pânzele de păianjen ale greementului. Alte vase erau încleștate în perechi nearătoase, cu funii și ancore de abordaj, ca niște câini încăierați care se mușcă între ei, iar razele soarelui se oglindeau din armele și armurile oamenilor învălmășiți pe punți. Corăbiile lovite șchiopătau zadarnic, cu velele rupte atârnând și scotele, straiurile și șarturile bălăbănindu-se. Unele ardeau, trimițând în sus coloane de fum, dincolo de care soarele se mai vedea doar ca o pată hâdă. Pe apa înspumată pluteau tot felul de resturi – butoaie, lăzi, scânduri rupte și marinari morți.

West cunoștea forma familiară a corăbiilor Uniunii, cu sorii galbeni cusuți pe pânze, putea deduce care erau nave gurkiene, dar mai erau și altele, niște vase lungi și înguste, negre, ca niște fiare de pradă, cu câte o cruce neagră pe velele albe. Una, în special, domina cu mărimea ei aproape toate celelalte corăbii din port, și tocmai acosta la unul dintre puținele cheiuri încă intacte.

– De la Talins nu vine nimic bun, mormăi Pike.

– Ce naiba caută aici navele styriene?

Fostul deținut arătă spre una care tocmai lovea cu prova bordajul

unei corăbii gurkiene.

– Se luptă cu gurkienii, după câte se pare.

– Domnule, întrebă cineva, ce facem?

Eterna întrebare. West deschise gura să răspundă, dar nu ieși nicio vorbă. Cum ar fi putut spera un om să controleze cât de cât haosul colosal din fața lui? Își aminti de Varuz, în deșert, călărind cu enormul său stat major după el. Își aminti de Burr cum bătea cu pumnul în hărți și-și legăna degetul gros. Responsabilitatea cea mai mare a unui comandant nu era aceea de a comanda, ci doar de a părea că știe cum să comande. Își petrecu piciorul îndurerat peste șa și coborî pe caldarâmul slinos.

– O să ne stabilim cartierul general aici, pentru moment. Maior Jalenhorm?

– Ordonați!

– Găsește-l pe generalul Kroy și spune-i să forțeze în continuare spre nord și spre vest, către Agriont.

– Am înțeles.

– Cineva să adune niște oameni și să-nceapă să strângă mizeriile astea din port. Trebuie să ne putem deplasa oamenii mai repede.

– Da, domnule.

– Și, la naiba, altcineva să mi-l găsească pe generalul Poulder! Fiecare om trebuie să facă ce are de făcut!

– Asta ce mai e? se încruntă Pike.

O procesiune ciudată străbătea cheiul devastat, spre ei, arătând aproape ca un vis, atât de nepotriviți erau acei oameni în mijlocul tuturor distrugerilor din jur. Doisprezece străjeri atenți, în armuri negre, flancau un singur om. Acesta avea păr negru cu șuvițe cărunte și un barbișon ascuțit, tuns impecabil. Purta cizme negre, un pieptar îngustat în talie, din oțel negru, și o mantie de catifea neagră, care i se unduia maiestuos de pe un umăr. De fapt, era îmbrăcat ca un antreprenor de pompe funebre, cel mai bogat din lume, dar pășea cu acea importanță de sine oțelită care e rezervată celor mai sus-puse vlăstare de spiță regală. Mergea drept spre West, fără să se uite nici la stânga, nici la dreapta, iar păzitorii și ofițerii de stat major, nedumeriți, fură înlăturați fără efort de aerul lui autoritar, ca pilitura de fier respinsă de un magnet.

Nou-sositul întinse mâna cu mănușă neagră.

– Sunt Marele Duce Orso, din Talins.

Probabil West ar fi trebuit să îngenuncheze și să i-o sărute. În schimb, o luă într-a lui și i-o strânse ferm.

– Excelența Voastră, sunt onorat.

Habar n-avea dacă era sau nu formula potrivită de adresare. Abia dacă s-ar fi așteptat să-l întâlnească pe unul dintre cei mai puternici oameni din lume, în toiul unei bătălii sângeroase din portul Adua.

– Sunt Lordul Mareșal West, comandantul armatei Maiestății Sale. N-aș dori să par nerecunoscător, dar sunteți departe de casă…

– Fiica mea este Regina dumneavoastră. În numele ei, poporul din Talins este pregătit să facă orice sacrificiu. De îndată ce am auzit despre… problemele de aici, spuse Marele Duce Orso, arcuindu-și o sprânceană neagră spre portul incendiat, am pregătit o expediție. Corăbiile din flota mea, precum și zece mii dintre cei mai buni ostași ai mei vă stau la dispoziție.

West nici nu știa cum să răspundă.

– Într-adevăr?…

– Mi-am luat libertatea de a-i debarca. S-au angajat în înlăturarea gurkienilor din pătrarul de sud-vest al orașului. Trei Ferme se numește, nu?

– Ăă… da…

Ducele Orso arboră cel mai subțire surâs.

– Pitorească denumire pentru o zonă urbană. Nu mai e nevoie să vă deranjați cu flancul dumneavoastră apusean. Vă doresc cel mai mare succes în acțiunile domniei voastre, Domnule Lord Mareșal. Dacă soarta voiește, ne vom întâlni după aceea. Victorioși.

Și, înclinându-și magnificul cap, plecă.

West rămase cu privirea după el. Știa că ar fi trebuit să fie realmente recunoscător pentru apariția neașteptată a zece mii de ostași styrieni capabili, dar nu putea scăpa de sentimentul sâcâitor că s-ar fi simțit mai bine dacă Marele Duce Orso nu venea. Pentru moment, însă, avea griji mai presante.

– Domnule Lord Mareșal!

Era Brint, venind grăbit pe chei, în fruntea unui grup de ofițeri. Un obraz îi era străbătut de o dâră lungă de cenușă.

– Domnule Lord Mareșal, generalul Poulder…

– În sfârșit, naibii! se răsti West. Acum poate-o să primim niște răspunsuri. Unde dracu-i nenorocitul ăla?

Îl dădu pe Brint la o parte cu umărul și încremeni. Poulder zăcea pe o targă ținută de patru ofițeri nefericiți și plini de noroi, din statul lui major. Avea expresia unui om care doarme liniștit, atât de convingătoare încât West se tot aștepta să-l audă sforăind. Totuși, o rană uriașă în piept, cu margini sfârtecate, strica tot efectul.

– Generalul Poulder a condus atacul din linia întâi, spuse unul dintre ofițeri, înghițindu-și lacrimile. Un nobil sacrificiu…

West coborî privirea. Cât de des îi dorise acelui om moartea? Pradă unul val de greață, își trecu o mână peste chip, cu un gest smucit.

– Fir-ar să fie… șopti el.

– Fir-ar să fie! șuieră Glokta, când își suci glezna tremurătoare pe ultima treaptă, gata-gata să cadă-n nas.

Un Inchizitor ciolănos, care venea din sens opus, îl privi lung.

– E vreo problemă? mârâi Glokta.

Omul lăsă capul în piept și trecu repede pe alături, fără o vorbă.

Cioc, boc, durere. Coridorul întunecos luneca pe lângă el cu o încetineală chinuitoare. Acum fiecare pas era un calvar, dar Glokta se străduia să meargă înainte, cu picioarele arzându-i, laba schiloadă pulsând de durere, gâtul străpuns de junghiuri, sudoarea șiroindu-i pe spatele strâmb, pe sub haine, și un rictus de nonșalanță știrbă întipărit pe față. De când intrase în clădire, la fiecare gâfâit și geamăt se aștepta la o provocare. La fiecare spasm și zvâcnet, așteptase ca practicienii să năvălească pe ușă, pentru a-i măcelări ca pe niște porci pe el și tocmiții lui deghizați atât de străveziu.

Dar puținii oameni nervoși pe lângă care trecuseră abia dacă ridicau privirea. *Frica-i face neglijenți. Lumea se clatină pe buza prăpastiei. Toți se tem să facă un pas, nu care cumva să calce-n gol. Instinctul de conservare. Poate face praf eficiența unui om.*

Intră greoi pe ușa deschisă, în anticamera cabinetului Arhilectorului. Secretarul ridică smucit capul, furios.

– Superior Glokta! Doar nu poți să…

Se poticni în cuvinte, când mercenarii începură să se bulucească pe ușă, după Glokta.

– Voiam să zic… nu se poate…

– Liniște! Acționez la ordinele explicite ale regelui însuși.

Mă rog, toată lumea minte. Diferența dintre un erou și un mișel este aceea că pe primu-l crede toată lumea.

– În lături! șuieră el spre cei doi practicieni care încadrau ușa. Sau de nu, pregătiți-vă să dați socoteală.

Oamenii se uitară unul la altul, după care, cum în anticameră intrau tot mai mulți năimiți de-ai lui Cosca, ridicară mâinile în același timp, lăsându-se dezarmați. *Instinctul de conservare. Un dezavantaj indubitabil.*

În fața ușii, Glokta se opri. „Aici m-am crispat atât de des, spre încântarea Eminenței Sale.” Degetele-l furnicau în contact cu lemnul. *E cu putință să fie atât de ușor? Să intru pur și simplu, ziua-n amiaza mare, și să-l arestez pe cel mai puternic om din Uniune?* Fu nevoit să-și stăpânească un zâmbet afectat. *Numai de m-aș fi gândit mai devreme…* Răsuci mânerul ușii și trecu clătinat pragul.

Cabinetul lui Sult arăta cam la fel ca întotdeauna. Ferestrele mari, cu vedere spre Universitate, imensa masă rotundă cu harta Uniunii bătută în pietre prețioase, scaunele ornamentate și portretele melancolice. În jilțul cel înalt, însă, nu stătea Sult, ci nimeni altul decât cățelul său favorit, Superiorul Goyle. *Încercăm tronul să vedem dacă ne vine bine, da? Mă tem că-i prea mare pentru tine.*

Prima reacție a lui Goyle fu una de indignare. *Cum îndrăznește cineva să dea buzna așa aici?* A doua fu nedumerirea. *Cine-ar îndrăzni să dea buzna așa aici?* A treia, șocul. *Schilodul? Dar cum…?* Iar a patra, la vederea lui Cosca și a patru dintre oamenii lui urmându-l pe Glokta în încăpere, groaza. *Acum ajungem undeva…*

– Tu! șuieră el. Dar ești…

– Măcelărit? Schimbare de planuri, teamă mi-e. Unde-i Sult?

Ochii lui Goyle săgetară prin cameră, spre mercenarul pitic, spre cel cu un cârlig în loc de mână și spre cel cu buboaiele hidoase, pentru ca în cele din urmă să se oprească asupra lui Cosca. Acesta mergea țanțoș pe lângă perete, cu pumnul pe garda sabiei.

– O să te plătesc! Oricât îți dă el, eu ofer dublu!

Cosca întinse palma desfăcută.

– Prefer cu banii-n mână.

– Acum? N-am… nu-i am la mine.

– Păcat, dar eu lucrez pe același principiu ca târfele. Cu promisiuni nu cumperi distracții, prietene. Niciun fel de distracții.

– Așteptați!

Ridicându-se împleticit, Goyle făcu un pas înapoi, cu mâinile tremurătoare ridicate în față. *Dar nu are unde să se ducă, decât pe fereastră. Asta-i problema cu ambiția. E ușor să uiți, când privești mereu în sus, că singura cale de a coborî de la cele mai amețitoare înălțimi e o lungă cădere.*

– Stai jos, Goyle, mârâi Glokta.

Cosca îl apucă de încheietura mâinii și-i răsuci sălbatic brațul drept la spate, făcându-l să guițe; îl așeză cu forța pe scaun și, trântindu-i o mână pe ceafă, îi strivi mutra pe frumoasa hartă a Uniunii. Se auzi trosnetul tăios al nasului rupt, iar vestul Midderlandului fu stropit cu sânge.

Nu tocmai subtil, dar în fond vremea subtilităților a rămas în urma noastră. Confesiunea Arhilectorului sau a cuiva apropiat de el… Îl preferam pe Sult, dar, dacă nu putem avea creierul, cred că nu ne mai rămâne decât să ne mulțumim și cu găoaza.

– Unde-i fata aia cu ustensilele mele?

Ardee se strecură în cameră cu teamă, ocoli încet masa și puse caseta pe tăblie.

Glokta pocni din degete, îndreptând arătătorul celeilalte mâini spre brațul liber al lui Goyle. Mercenarul cel gras se apropie și-l apucă strâns, întinzându-l brutal pe masă.

– Presupun că știi îngrozitor de multe despre tortură, Goyle – nu? Crede-mă, totuși, nu înțelegi cu adevărat nimic până n-ai petrecut câtva timp de ambele părți ale mesei.

– Ticălos smintit! începu să se zbată Superiorul, mânjind Uniunea cu sângele de pe față. Ai întrecut limita!

– Limita? pufni Glokta în râs. Mi-am petrecut noaptea tăind degetele unuia dintre prietenii mei și omorându-l pe altul, și tu cutezi să-mi vorbești despre *limite?*

Deschise capacul trusei, iar instrumentele se înfățișară.

– Singura limită care contează e aia care-i desparte pe cei puternici de cei slabi. Pe omul ce pune întrebările de omul care le răspunde. Alte limite nu există.

Se aplecă și-și înfipse vârful degetului într-o latură a țestei lui Goyle.

– Să-ți intre bine-n cap! Cătușele, dacă ești amabil.

– Hm?

Cosca se uită la mercenarul gras, iar omul ridică din umeri, cu tatuajele tulburi de pe gât viermuindu-i.

– Pffft, făcu piticul.

Bubosul tăcea. Mercenarul fără o mână își scosese masca și era ocupat să se scobească-n nas cu cârligul.

Arcuindu-și spinarea, Glokta scoase un oftat greu.

Într-adevăr, nimic nu poate înlocui ajutoarele cu experiență.

– Atunci, cred că va trebui să improvizăm…

Culese o mână de cuie lungi și le împrăștie zornăind pe masă. Apoi scoase ciocanul, al cărui cap șlefuit lucea.

– Cred că-ți poți da seama încotro ne îndreptăm.

– Nu! Nu! Nu! Putem ajunge la o înțelegere, putem să…

Glokta apăsă vârful unui piron pe încheietura mâinii lui Goyle.

– Au! Așteaptă! Stai să…

– Ești așa de bun să-l ții puțin? N-am decât două mâini.

Cosca apucă delicat pironul între degetul mare și cel arătător.

– Ai grijă, totuși, unde dai cu ciocanul, bine?

– Nu-ți face griji. Sunt foarte precis.

Am practicat de n-am mai putut.

– Staaaiiiiii…! chirăi Goyle.

Ciocanul produse trei țăcăneli metalice, aproape dezamăgitor de încete, în timp ce bătea cuiul drept printre oasele antebrațului lui Goyle, în lemnul de dedesubt. Superiorul urlă de durere, împroșcând masa cu scuipat sângeriu.

– Ei, hai, acuma, Superiorule, în comparație cu ceea ce le-ai făcut prizonierilor tăi, în Englia, asta-i o copilărie. Încearcă să te liniștești. Dacă încă de pe-acum zbieri așa, mai târziu ce-o să te faci?

Mercenarul gras înhăță cealaltă încheietură a lui Goyle în mâinile sale umflate și o trase peste harta Uniunii.

– Un piron? se interesă Cosca sec, ridicând o sprânceană.

– Începi să prinzi ideea.

– Stai! Au! Așteaptă!

– De ce? Asta-i singura distracție, sau pe-aproape, de care am parte de șase ani încoace. Nu-mi purta pică pentru micul meu moment de plăcere. Cunosc atât de puține…

Și Glokta ridică ciocanul.

– Nu!

Țac. Goyle răcni iar de durere. Țac. Și iar. Țac. Cuiul trecu, iar sperietoarea de odinioară a coloniilor penale din Englia se pomeni cu ambele brațe țintuite. *Cred că aici te aduce ambiția neînsoțită de talent. Umilința e mai ușor de învățat decât ar crede oricine. Nu-i nevoie decât să ne perforăm aroganța cu un cui, două, în locurile potrivite.* Răsuflarea lui Goyle șuiera printre dinții însângerați, iar degetele imobilizate zgâriau lemnul. Glokta clătină din cap, dezaprobator.

– Eu în locul tău nu m-aș zvârcoli așa. Nu faci decât să-ți sfâșii carnea.

– Ai să plătești pentru asta, schilod nenorocit! Să nu crezi că n-o să plătești!

– A, dar am plătit deja, răspunse Glokta răsucindu-și încet gâtul, într-o încercare de a-și desclești măcar cu o fracțiune mușchii crispați ai umerilor. Am fost ținut, nu-s sigur cât timp, dar aș presupune că vreo câteva luni, într-o celulă nu mai mare decât un scrin. Toate pozițiile posibile erau îndoit, sucit, chinuit. Sute de ore interminabile într-o beznă ca smoala, într-o căldură înăbușitoare. Îngenuncheat în mocirla puturoasă a propriului meu căcat, foindu-mă, zbătându-mă, gâfâind sufocat. Cerșind apa pe care temnicerii mei mi-o picurau prin grătarul de deasupra. Uneori se pișau pe-acolo, și le eram recunoscător. De-atunci, niciodată n-am mai putut să stau drept. Chiar n-am idee cum de-am rămas în toate mințile.

Stătu un moment pe gânduri, apoi ridică din umeri.

– Poate că nici n-am rămas. În orice caz, ăsta-i genul de sacrificii pe care le-am făcut eu. Tu ce sacrificii ai fi dispus să faci, doar ca să păstrezi secretele lui Sult?

Niciun răspuns, doar sângele care se scurgea din antebrațele lui Goyle, formând o băltoacă în jurul pietrei scânteietoare care

însemna Casa Întrebărilor din orașul Keln.

– Hmm…

Glokta își apucă strâns bastonul și se aplecă să-i șoptească lui Goyle la ureche:

– Ai un peticuț de piele, între fudulii și gaura curului. Niciodată nu poți s-o vezi cu ochii tăi, decât dacă ești contorsionist, sau ai o pasiune nefirească pentru oglinzi. Știi despre ce vorbesc. Oamenii petrec ore întregi cu gândul la zona din față și aproape tot atâtea gândindu-se la cea din spate – dar… bucățica aia de piele? Ignorată pe nedrept.

Culese câteva piroane și le zornăi ușor în fața lui Goyle.

– Am de gând ca azi să îndrept situația. Voi începe de-acolo și am să merg spre în afară – și crede-mă, odată ce termin, ai să te gândești la peticuțul ăla de piele toată viața. Sau, cel puțin, ai să te gândești la locul unde l-ai avut, cândva. Practician Cosca, ești așa de bun să-l ajuți pe Superior să-și scoată pantalonii?

– Universitatea! mugi Goyle; toată chelia îi lucea de sudoare. Sult! E la Universitate!

Așa de curând? Aproape dezamăgitor. Dar, în fond, puțini bătăuși rezistă la bătaie.

– Și ce face acolo, într-un moment ca ăsta?

– Nu… nu știu…

– Nemulțumitor. Pantalonii, te rog.

– Silber! E cu Silber!

Glokta se încruntă.

– Administratorul Universității?

Ochii lui Goyle fulgerară de la Glokta la Cosca și din nou la Glokta. Îi închise strâns.

– Adeptul Demonic!

Urmă o lungă pauză.

– Adeptul cum?

– Silber… nu face doar să conducă Universitatea. Face și… experimente.

– Experimente de ce natură? îl împunse Glokta puternic în față cu capul ciocanului. Până nu-ți bat limba-n cuie pe masă.

– Experimente oculte! Sult îi dă bani, de mult! De când a venit

aici Întâiul dintre Magi! Dinainte, poate!

Experimente oculte? Finanțate de Arhilector? Nu prea pare stilul lui Sult, dar explică de ce afurisiții ăia de Adepți așteptau bani de la mine, când am fost prima oară în vizită. Și de ce Vitari și tot circul ei s-au instalat acum acolo.

– Ce experimente?

– Silber… poate să intre în contact… cu Cealaltă Parte!

– Ce?

– Așa e! Am văzut! Poate afla tot felul de lucruri, de secrete, care altfel nu se pot cunoaște, iar acum…

– Da?

– Zice c-a găsit o cale de a-i aduce aici!

– Pe cine?

– Pe Șoptitorii de Secrete, așa-i numește!

Glokta își linse buzele uscate.

– Demoni?

Credeam că Eminența Sa n-are răbdare pentru superstiții, și când colo, în tot timpul ăsta, el… Ce tupeu poate să aibă!

– Poate să-i trimită împotriva dușmanilor lui, zice. Împotriva dușmanilor Arhilectorului! Sunt gata s-o facă!

Simțind că ochiul stâng i se zbătea, Glokta și-l apăsă cu dosul palmei. *Acum un an, m-aș fi stricat de râs și l-aș fi bătut în cuie pe tavan. Dar lucrurile s-au schimbat de-atunci. Am trecut în Casa Creatorului. Am văzut-o pe Shickel zâmbind în timp ce ardea. Dacă există Mâncători…? Dacă există Magi… de ce să nu existe și demoni? Și cum să nu existe?*

– Ce dușmani?

– Înaltul Judecător! Întâiul dintre Magi!

Goyle închise iar strâns ochii.

– Regele… scânci el.

Ahaaa… Re-ge-le. Aceste trei silabe sunt magia ce-o prefer. Glokta se întoarse spre Ardee și-i arătă gaura căscată între dinții lui din față.

– Ai fi așa de drăguță să pregătești un Act de confesiune?

– Un Act de…

Îl privi un moment, cu ochii măriți pe fața ei palidă, apoi se grăbi spre biroul Arhilectorului, smulse o coală de hârtie și un toc și

înmuie penița într-o călimară, clănțănind. Se opri, cu mâna tremurându-i.

– Ce să scriu?

– A, ceva de genul: „Eu, Superiorul Goyle, mărturisesc că sunt complice într-un complot de trădare al Eminenței Sale Arhilectorul Sult, pentru a…”

Cum să formulez? Înălță din sprâncene. *Cum s-o numesc altfel, decât așa cum e?*

– „… pentru a folosi artele diabolice împotriva Maiestății Sale Regele și membrilor Consiliului său Închis.”

Penița începu să scârțâie stângaci pe hârtie, împrăștiind stropi mărunți de cerneală. Apoi, Ardee îi întinse foaia, cu un foșnet uscat.

– E bine așa?

Glokta își aminti de frumoasele documente pe care obișnuia să le redacteze practicianul Frost. Scrisul elegant, cursiv, formulările impecabile. *Fiecare Act de confesiune, o operă de artă.* Privi trist la ciorna pătată de cerneală pe care o ținea în mână.

– La un pas de a fi ilizibilă, însă ne va fi de folos.

Strecură hârtia sub mâna tremurătoare a lui Goyle, apoi luă tocul de la Ardee și i-l înfipse între degete.

– Semnează.

Goyle suspină, își trase nasul, și-și mâzgăli numele în partea de jos a filei, atâta cât putea cu brațul țintuit de masă. *Am învins – și, pentru prima oară, gustul e aproape dulce.*

– Excelent, comentă Glokta. Scoateți cuiele alea și găsiți un soi de bandaj. Ar fi mare păcat să moară din cauza hemoragiei, înainte de a avea șansa să mărturisească. Totuși, puneți-i și un căluș, pentru moment am auzit destul. O să-l ducem cu noi la Înaltul Judecător.

– Stai! Stai! Staa… auu…!

Țipetele lui Goyle fură retezate brusc când mercenarul cu furuncule îi îndesă în gură o cârpă murdară. Piticul scoase cleștele din trusă. *Până acum, suntem încă vii. Care-or fi vreodată sorții, în privința asta?* Glokta șchiopătă până la fereastră, unde își întinse picioarele îndurerate. Privi în direcția Universității, ale cărei turle se înălțau prin norii de fum ca niște degete descărnate. *Experimente oculte? Invocări și trimiteri?* Își linse acru gingiile goale. *Ce se*

întâmplă acolo?

– Ce se întâmplă acolo?

Jezal se tot învârtea pe acoperișul Turnului Lanțurilor, într-un fel despre care spera că amintea de un tigru în cușcă, dar probabil semăna mai mult cu al unui criminal în dimineața spânzurării.

Fumul așternuse un văl de funingine peste oraș, făcând imposibil de distins ce se întâmpla la distanțe mai mari de o jumătate de milă. Membrii statului major al lui Varuz, răsfirați pe lângă parapete, strigau din când în când vești inutile și complet contradictorii. Aveau loc lupte în piața Patru Colțuri, pe Calea-de-Mijloc, prin tot centrul orașului. Oamenii luptau pe uscat și pe mare. Ba li se risipeau toate speranțele, ba erau din nou la un pas de victorie. Asupra unui lucru, însă, nu încăpea nicio îndoială: jos, dincolo de șanțul de apărare al Agriontului, eforturile gurkienilor continuau, cu o statornicie rău prevestitoare.

O ploaie de săgeți continua să cadă prin piața din fața porții, dar pentru fiecare mort gurkian, pentru fiecare rănit târât de-acolo, alți cinci erau vomați din clădirile aprinse, ca albinele dintr-un stup spart. Soldații roiau prin zonă cu sutele, înconjurând toată circumferința Agriontului cu un inel tot mai strâns de oameni și oțel. Se ghemuiau sub paravanele de lemn, trăgeau cu arcurile spre metereze. Bubuitul tobelor se apropiase statornic, iar acum răsuna din jurul întregului oraș. Privind prin ochean, cu toți mușchii încordați în încercarea de a-l ține nemișcat, Jezal începuse să observe siluete stranii mișunând pe jos.

Siluete înalte și grațioase, sărind în ochi cu armurile lor de un alb perlat, mărginite cu aur sclipitor, se mișcau printre soldații gurkieni, arătând cu degetul, ordonând, dirijând. Tot mai des, arătau spre podul care ducea la poarta de vest a Agriontului. Gânduri negre îl munceau pe Jezal în străfundurile minții. Cele O Sută De Cuvinte ale lui Khalul? Chemate din colțurile tenebroase ale istoriei ca să-l aducă pe Întâiul dintre Magi în fața justiției?

– Dacă n-aș ști ce știu, aș zice că se pregătesc pentru un asalt.

– N-avem niciun motiv să ne alarmăm, croncăni Varuz, apărarea noastră e impenetrabilă.

Glasul îi cam tremura, după care se frânse cu totul, pe ultimul cuvânt, nereușind să încurajeze pe nimeni. Doar cu câteva săptămâni în urmă, niciun om n-ar fi îndrăznit să sugereze că Agriontul putea să cadă vreodată. Dar nici n-ar fi visat cineva că va fi înconjurat de legiuni gurkiene. Era cât se poate de limpede că regulile se schimbaseră. Răsună un semnal vibrant din mai multe goarne.

– Acolo, jos, mormăi cineva din statul major.

Jezal se uită prin luneta împrumutată. Pe străzi fusese trasă o căruță uriașă, ca o casă de lemn pe roți, acoperită cu plăci de metal ciocănit. Chiar în acel moment, ostașii gurkieni o încărcau cu butoaie, îndrumați de doi oameni în armuri albe.

– Pulbere explozivă, spuse o voce, fără niciun rost.

Jezal simți mâna lui Marovia pe braț.

– Maiestatea Voastră, s-ar putea să fie mai bine să vă retrageți.

– Dacă nici aici nu sunt în siguranță, unde anume crezi c-aș fi în afara oricărui pericol?

– Mareșalul West ne va salva curând, nu mă îndoiesc. Dar, între timp, palatul e pe departe cel mai sigur loc. Am să vă însoțesc.

Cu un zâmbet de scuză, adăugă:

– La vârsta mea, mă tem că pe ziduri nu mai sunt de prea mare folos.

Gorst întinse o mână înmănușată, spre scară:

– Pe-aici.

– Pe-aici, mârâi Glokta, șchiopătând pe culoar cât de repede îi permiteau picioarele schilodite, cu Cosca după el. *Cioc, boc, durere.*

Doar un secretar mai rămăsese la intrarea în cabinetul Înaltului Judecător, și-i privi dezaprobator prin ochelarii lucitori. *Fără îndoială, ceilalți au luat pe ei armuri prea mari și sunt pe ziduri. Sau, mai degrabă, s-au încuiat în beciuri. Ce n-aș da să fiu și eu cu ei…*

– Mă tem că Înălțimea Sa e ocupat.

– A, mă va primi, nu-ți face griji.

Fără să se oprească, Glokta șontâcăi pe lângă el, puse mâna pe clanța de alamă a cabinetului lui Marovia, și fu cât pe ce să și-o retragă brusc, surprins. Metalul era rece ca gheața. *Rece ca-n iad.* O

apăsă cu vârfurile degetelor și întredeschise ușa. Un val de aburi albicioși se revărsă pe culoar, la fel ca ceața aceea care plutea peste văile înzăpezite din Englia, în toiul iernii.

În camera de dincolo de ușă domnea un frig de moarte. Mobila masivă de lemn, lambriurile vechi de stejar, geamurile murdare, toate sclipeau de chiciură. Teancurile de documente legale păreau acoperite de o blană alburie. Pe o masă de lângă ușă, o sticlă de vin se spărsese, lăsând în locul ei un bloc de gheață trandafirie în formă de sticlă și câteva cioburi risipite.

– Ce naiba…

Răsuflarea lui Glokta fumega înaintea buzelor care-l usturau. Prin camera înghețată erau împrăștiate obiecte misterioase. O bucată lungă și șerpuitoare de furtun negru stătea lipită de lambriuri, ca un șirag de cârnați lăsați în zăpadă. Pe cărți se vedeau pete de gheață neagră, ca și pe birou, și pe covorul înăsprit. Sub tavan înghețaseră frânturi rozacee, pe podea înghețaseră așchii lungi și albe…

Rămășițe umane?

O bucată mare de carne congelată, parțial acoperită cu brumă, zăcea în mijlocul biroului. Glokta întoarse capul într-o parte, ca să se uite mai bine. Văzu o gură, cu câțiva dinți încă prinși pe maxilare, o ureche, un ochi. Câteva șuvițe dintr-o barbă lungă. Destul, în ultimă instanță, pentru ca Glokta să-și dea seama ale cui fragmente erau răspândite atât de larg prin încăperea înghețată. *Ale cui altcuiva, decât ultima mea speranță, al treilea petitor al meu, Înaltul Judecător Marovia?*

Cosca își drese glasul.

– Se pare că e ceva de capul prietenului dumitale Silber, la urma urmei.

O afirmație diabolic de jalnică. Glokta își simți mușchii din jurul ochiului stâng palpitând cu o intensitate dureroasă. Secretarul veni la ușă, în spatele lui, aruncă o privire, icni și se retrase. Glokta îl auzi vărsând zgomotos, afară.

– Mă îndoiesc că Înaltul Judecător ne va fi de prea mare ajutor.

– Așa e. Dar nu se face puțin cam târziu pentru hârtiile dumitale și toate alea? arătă Cosca spre ferestrele stropite cu sânge solidificat. Vin gurkienii, mai ții minte? Dacă ai conturi de reglat, rezolvă-ți-le

acum, până nu-ți rup amicii noștri kantici toate facturile. Când planurile dau greș, nu ne mai rămâne decât să acționăm rapid, nu, Superiorule?

Își duse mâna la ceafă, desfăcu catarama măștii și o lăsă să cadă pe podea.

– E timpul să-i râzi dușmanului în față! Să riști totul pe-o ultimă mișcare! Cioburile le poți aduna și pe urmă. Și dacă nu se mai potrivesc la loc, ce contează? S-ar putea ca mâine să trăim cu toții într-o lume diferită.

Sau să murim în ea. Nu așa cum voiam, poate, dar le zice bine. Poate reușim să luăm cu împrumut o ultimă frântură din vechea vitejie a colonelului Glokta, până să se termine jocul?

– Sper că mai pot conta pe ajutorul dumitale?

Cosca îl bătu pe umăr, trimițându-i un tremur dureros prin spatele strâmb.

– Un nobil efort final împotriva tuturor sorților? Sigur că da! Deși ar trebui să precizez că de obicei taxez dublu când se amestecă și artele diabolice.

– Da' triplu cum îți sună?

În fond, Valint și Balk au buzunare adânci.

Rânjetul lui Cosca se lăți și mai mult.

– Îmi sună bine.

– Și oamenii dumitale? Putem conta pe ei?

– Încă-și mai așteaptă patru cincimi din plată. Pân-o primesc pe toată, oricăruia dintre ei i-aș încredința și viața mea.

– Bine. Atunci, suntem pregătiți.

Glokta își mișcă piciorul îndurerat în gheată. *Doar puțin mai avem, frumusețea mea fără degete. Doar câțiva pași tremurători și, într-un fel sau altul, amândoi ne vom putea odihni.* Desfăcu degetele și lăsă confesiunea lui Goyle să plutească în jos spre podeaua brumată.

– Spre Universitate, așadar! Eminenței Sale nu i-a plăcut niciodată să fie lăsat să aștepte.

Deschide cutia

Logen putea simți îndoiala oamenilor din jurul lui, putea să le vadă îngrijorarea pe fețe, în felul cum își țineau armele, și nu-i condamna. Un om poate fi neînfricat în ușa casei lui, în fața unor inamici pe care-i înțelege, dar du-l peste mări sărate și țări străine, în locuri la care nici n-a visat cândva, și-o să se sperie de fiecare ușă pustie. Iar acum erau îngrozitor de multe din-astea.

Orașul turnurilor albe, unde Logen îl urmase grăbit pe Întâiul dintre Magi, uimit de mărimea clădirilor, de ciudățenia oamenilor, de mulțimea nemăsurată a unora și a altora, devenise un labirint de ruine înnegrite. Se furișau pe străzi goale, mărginite cu scheletele uriașe ale caselor arse, din care grinzile calcinate împungeau cerul. Se strecurau prin piețe pustii, pline de moloz și de cenușă. Iar sunetele bătăliei se tot auzeau, fantomatice – departe, aproape, de jur-împrejur.

Parcă s-ar fi târât prin iad.

– Cum să lupți într-un loc ca ăsta? șopti Copoiul.

Logen ar fi vrut să aibă un răspuns. În păduri, în munți, în văi, luptaseră de sute de ori, cu toții, și cunoșteau regulile – dar aici?… Ochii-i fulgerau nervos spre ferestrele și ușile căscate, peste mormane de pietre prăbușite. Atâtea locuri în care să se poată ascunde un dușman…

Tot ce putea face Logen era să se îndrepte spre Casa Creatorului și să spere. Ce-avea să se întâmple când ajungeau acolo, nu era sigur, dar putea să parieze că urma să se lase cu vărsare de sânge. Nimic care să-i facă vreunuia nici cel mai mic bine, după câte s-ar fi părut, dar spusese că se duce, și singurul lucru pe care nu-l poate face un conducător este să se răzgândească. Vacarmul luptei se auzea tot mai tare, de-acum, și mai tare. Duhoarea de fum și furie îi înțepa nările, îl zgâria pe beregată. Metalul zgâriat al sabiei Creatorului îi aluneca în palma transpirată. Mergea încovoiat, peste dărâmături, în lungul unui zid sfărâmat, cu o palmă ridicată în

spate, semn să fie atenți. Ajunse la capătul zidului și se uită după colț.

Agriontul se înălța chiar în față, ziduri imense și turnuri negre pe cerul albicios, și reflectate în apa din șanțul de apărare. Lângă șanț se adunaseră mulți oameni, îngrămădiți pe caldarâmul pieței, cât vedeai cu ochii. Nu era nevoie de-o minte prea ascuțită ca să-ți dai seama că erau gurkieni. Săgeți zburau spre metereze, altele veneau în jos, ricoșând din pietre, înfigându-se tremurător în apărătorile de lemn.

La nici treizeci de pași distanță, se aliniaseră câteva zeci, cu fața spre centrul orașului. Un șir drept și ordonat, plin de sulițe care se înălțau de ambele părți ale unui steag înalt, cu litere aurii licărind pe el. Un șir dur de oameni neînduplecați, bine înarmați și bine împlătoșați, nici pe departe ca amărâții pe care-i întâlniseră în afara zidurilor. Logen nu se aștepta ca pe ăștia să-i trimită la plimbare cu strigăte. Poate doar să-i atragă spre el.

– Hooo… murmură Copoiul, venind alături.

Alți câțiva nordici îl urmară, răsfirați la capătul străzii, privind prostește în jur.

Logen le făcu un semn cu brațul:

– Poate-i mai bine să nu ne arătăm, pentru…

Un ofițer din mijlocul liniei gurkiene lătră în limba lui aspră, arătând spre ei cu sabia încovoiată. Armurile zăngăniră când oamenii își pregătiră lăncile.

– Of, căca-m-aș… șuieră Logen.

Porniră spre ei, iuți, dar organizați. O masă de oameni din care ieșeau vârfuri metalice lucitoare, ascuțite, ucigătoare.

Când ești atacat, ai doar trei căi. Să fugi, să stai pe loc sau să ataci la rândul tău. De obicei, fuga nu-i o idee rea, dar dat fiind felul cum se simțeau ceilalți, dacă o luau la goană, nu s-ar mai fi oprit până căzeau în mare. Iar dacă stăteau pe loc, ca o adunătură buimacă, după ce trecuseră prin oraș, era foarte posibil să cedeze, iar asta le-ar fi adus câtorva moartea și altora nimic. Ceea ce lăsa doar o variantă – care nici măcar nu se putea numi „variantă”.

Două atacuri într-o zi. Un noroc căcăcios, de bună seamă, dar n-avea niciun rost să plângă din cauza asta. Cu asemenea lucruri

trebuie să fii realist.

Logen porni în fugă. Nu încotro dorea, ci înainte, peste caldarâm, spre șanț, lăsând în urmă clădirile. Nu se prea gândea dacă-l urma cineva. Era prea ocupat să rănească, agitându-și sabia. Primul spre ucidere, ca pe vremuri. Un sfârșit cum nu se poate mai nimerit pentru Sângerosul-Nouă. Ar fi ieșit un cântecel reușit, poate, dacă se deranja cineva să-l pună pe melodie. Scrâșni din dinți, așteptând cumplitul impact.

În clipa următoare, din clădirile din stânga năvăliră soldați ai Uniunii, strigând și ei ca scoși din minți. Atacul gurkian șovăi, linia începu să se destrame, cu săbiile balansându-se dezordonat, în timp ce oamenii se întorceau spre amenințarea neașteptată. O mană cerească, fără îndoială.

Unioniștii se ciocniră de capătul șirului. Oamenii țipau și răgeau, metalele se ciocneau zăngănind, arme fulgerau, trupuri cădeau, iar Logen nimeri chiar în mijloc. Lunecă pe lângă o lance care se bâțâia, dădu cu sabia spre un ostaș gurkian. Nu-l nimeri și lovi altul, făcându-l să urle, cu sângele șiroindu-i peste zale. Pe un al treilea îl izbi cu umărul, trântindu-l pe spate, îl călcă pe falcă și-i simți trosnetul sub cizmă.

Ofițerul gurkian care comandase atacul era doar la un pas distanță, cu sabia pregătită. Logen auzi o coardă de arc în spatele lui, iar o săgeată se înfipse lângă clavicula ofițerului. Acesta trase aer în piept să țipe, cutremurat, răsucindu-se pe jumătate. Logen îi spintecă platoșa de pe spate, împroșcând cu stropi de sânge. În jurul lui, se buluceau oamenii din restul liniei. O suliță se îndoi și se frânse, așchii înțepându-i fața lui Logen. Cineva mugi chiar lângă el, de-i țiuiră urechile. Întoarse smucit capul, pentru a vedea un carl ridicându-și disperat mâna, din care mușcă o sabie arcuită, retezând degetul mare. Logen îl lovi în față pe gurkianul cu sabia, lama grea a Creatorului nimerindu-l drept în obraz și despicându-i larg țeasta.

O lance străfulgeră spre el. Încercă să se întoarcă într-o parte, icni când vârful îi intră prin cămașă și-l zgârie pe sub coastele din dreapta, lăsând o dâră rece. Omul cu lancea se poticni spre el, mișcându-se mult prea repede ca să se mai poată opri. Logen îl străpunse din parte-n parte, chiar pe sub pieptar, ajungând să-i

clipească în față. Un soldat unionist, cu fire de barbă roșcată pe obraji.

Omul se încruntă, nedumerit să vadă un alt chip alb.

– Ce… horcăi, dând să se agațe de el. Logen se smulse, cu o mână pe rana din coaste.

Simți umezeala, și se întrebă dacă lancea doar îl zgâriase, sau trecuse prin el. Se mai întrebă și dacă lovitura fusese mortală, și nu mai avea decât câteva momente de trăit.

Apoi, ceva îl izbi în ceafă și-l făcu să se clatine, urlând, fără a ști ce se întâmplase. Membrele parcă-i erau făcute din lut. Lumea se învârtea în jur, plină de tăișuri și țărână care zburau de-a valma. Sfârtecă într-o parte, dădu un picior în altă parte. Se încleștă de cineva, mârâind, își eliberă mâna și dibui după cuțit, împunse un grumaz din care țâșni sânge negru.

Vacarmul luptei îi urla și-i țiuia prin urechi. Un om se împletici pe-alături, cu o parte din față atârnând. Logen putu să vadă, prin locul obrazului, până-n gură, unde dinții cădeau din gingii.

Tăietura din coaste îl ardea groaznic, iar Logen inspiră printre dinți. În craniu-i bubuiau bătăile inimii, după lovitura primită, făcând ca lumea să se clatine tulbure dintr-o parte-n alta. Avea gura plină de gustul coclit al sângelui. Simți o atingere pe umăr și se întoarse greoi, cu dinții dezgoliți și degetele strânse pe mânerul sabiei Creatorului.

Copoiul îi dădu drumul, ridicând mâinile.

– Eu sunt! Eu sunt!

Logen văzu cine era. Acum, însă, mâna care ținea sabia nu mai era a lui, iar Sângerosul-Nouă vedea numai treburile care erau de făcut.

Ce turmă curioasă și-a mai adunat și păstorul ăsta șontorog… Două duzini de falși practicieni mergeau după Glokta pe străzile pustii din Agriont, cu Nicomo Cosca, infamul aventurier, țanțoș în fruntea lor. *Toate speranțele mele, încredințate celui mai nedemn de încredere om din lume.* Unul dintre ei îl trăgea după el, cu o frânghie, pe Superiorul Goyle, legat și cu căluș în gură. *Ca pe un câine scos la plimbare fără voia lui.* Prin mijlocul grupului își târșâia picioarele

Ardee West, cu rochia albă mânjită de mizeria din canale și sângele mai multor oameni și fața pătată de vânătăi tot mai închise, pe sub expresia apatică. *Fără îndoială, rezultatul numeroaselor orori la care deja a asistat pe ziua de azi. Și toți, târându-se prin Agriont după singurul Superior șchiop al Inchiziției. O veselă dănțuială spre infern, acompaniată de sunetele bătăliei din depărtare.*

Se opri brusc, clătinat. Lângă el, o arcadă dădea în Piața Mareșalilor și, din cine știe ce motiv pe care nu-l pricepea, tot spațiul acela întins era acoperit cu rumeguș. În mijlocul suprafeței gălbui-albicioase, ușor de recunoscut chiar și de la acea distanță, stătea Întâiul dintre Magi în așteptare. Lângă el se afla femeia negricioasă care fusese la un pas de a-l îneca pe Glokta în baie. *Cei doi oameni favoriți ai mei din întreaga lume, declar cu tărie.*

– Bayaz, șuieră Glokta.

– N-avem timp, îl prinse de cot Cosca, trăgându-l mai departe, iar Întâiul dintre Magi și tovarășa lui posacă dispărură din vedere.

Glokta șchiopătă mai departe, pe ulița îngustă, strâmbându-se când coti, și se pomeni privind drept în fața vechii sale cunoștințe, Jezal dan Luthar. *Sau, mai bine zis, Înaltul Rege al Uniunii. Sunt dureros de onorat.*

– Maiestatea Voastră, salută el, plecându-și capul, cu un junghi deosebit de dezagreabil prin grumaz.

Cosca, apărând lângă el, făcu o plecăciune extravagantă, ducând mâna la cap ca să-și scoată boneta. N-o mai avea. Ridică din umeri, cu un aer de scuză, și se trase de șuvița de păr slinos de pe frunte.

Luthar se încruntă la el, apoi la fiecare membru al ciudatului grup, în timp ce apăreau pe rând de după colț. În spatele anturajului regal, părea să pândească cineva – o robă neagră cu auriu, printre toate acele armuri lustruite. *Să fie oare… vechiul nostru prieten, Înaltul Judecător? Dar, cu siguranță, l-am văzut bucăți congelate…* În clipa următoare, de după colț ieși Ardee.

Ochii lui Luthar se dilatară.

– Ardee…

– Jezal… murmură ea, întru totul la fel de uimită. Adică…

Și aerul fu sfâșiat de o explozie colosală.

Calea-de-Mijloc nu mai era așa cum fusese odinioară.

West și statul lui major călăreau spre nord, într-o tăcere năucită. Copitele cailor bocăneau pe pavajul crăpat. O pasăre amărâtă ciripea pe grinzile golașe ale unei case arse. Pe o stradă laterală, cineva țipa după ajutor. Dinspre apus încă se mai auzeau sunetele vagi ale luptelor, ca zgomotul unui eveniment sportiv îndepărtat, fără niciun câștigător. Focul străbătuse centrul orașului, prefăcând grupuri întregi de clădiri în schelete înnegrite, copacii în gheare cenușii, grădinile în petice de mâzgă răscolită. Singurul adaos erau cadavrele. Cadavre de toate mărimile și înfățișările.

Piața Patru Colțuri arăta ca un abator, plină de toate gunoaiele urâte ale războiului, mărginită de resturile ruinate ale unora dintre cele mai frumoase clădiri din Adua. În apropiere, răniții erau depuși în șiruri lungi, pe pământul prăfuit, tușind, gemând, cerând apă, în timp ce chirurgii plini de sânge umblau neputincioși printre ei.

Câțiva soldați posomorâți îngrămădeau deja morții gurkieni în mormane diforme, maldăre de fețe, brațe și picioare amestecate. Îi supraveghea un bărbat înalt, cu mâinile la spate. Generalul Kroy, mereu pregătit să pună lucrurile în ordine. Uniforma lui neagră era mânjită cu cenușă, iar o mânecă ruptă îi flutura în jurul încheieturii. Pesemne luptele fuseseră într-adevăr sălbatice, dacă reușiseră să-și lase urmele chiar și pe înfățișarea lui impecabilă, dar salutul îi rămăsese neafectat. N-ar fi fost mai desăvârșit nici dacă se afla la paradă.

– Progrese, generale?

– Se desfășoară lupte înverșunate prin cartierul central, Domnule Lord Mareșal! Cavaleria noastră a răzbit azi-dimineață și i-am luat prin surprindere. Apoi, au contraatacat, în timp ce noi așteptam infanteria. Jur că porțiunea asta de teren nenorocit și-a schimbat stăpânii de-o duzină de ori. Acum, însă, avem piața Patru Colțuri! Inamicul luptă din răsputeri pentru fiecare palmă de pământ, dar îi împingem înapoi spre Zidul lui Arnault. Ia priviți! arătă el spre două steaguri gurkiene care stăteau rezemate de un perete sfărâmat, cu simbolurile aurii lucind în mijlocul întregului dezastru. Vor fi un decor frumos pentru salonul oricui, nu, domnule?

West se uită fără să vrea spre un grup de răniți care gemeau sub

cele două drapele.

– Îți doresc să te bucuri de ele. Agriontul?

– Veștile de-acolo sunt mai puțin bune, teamă mi-e. Îi respingem din greu, dar gurkienii sunt numeroși. Citadela e încă înconjurată complet.

– Forțați mai tare, generale!

Kroy luă iar poziția de drepți, cu un salut milităresc.

– Da, domnule, o să-i zdrobim, nu vă faceți griji. Pot întreba cum se descurcă generalul Poulder în port?

– Portul e din nou în mâinile noastre, dar generalul Poulder… a murit.

O scurtă tăcere.

– A murit? repetă Kroy, palid ca un cadavru. Dar cum a…

Se auzi un vuiet, ca de tunet îndepărtat, iar caii tresăriră, bătând din copite. Toate chipurile – al lui West, al lui Kroy, ale ofițerilor – se întoarseră în același timp spre nord. Din direcția aceea, dincolo de crestele ruinelor negre de la marginea pieței, se înălța pe cer un nor uriaș de praf, deasupra Agriontului.

Lumea strălucitoare se învârtea și palpita, răsunând de frumosul cântec al bătăliei, minunatul gust de sânge, alesul și rodnicul miros al morții. În mijloc, nu mai departe de o lungime de braț, un om mărunțel stătea privindu-l.

Să vină atât de aproape de Sângerosul-Nouă? Să caute moartea la fel de sigur ca aruncându-se într-un foc pârjolitor? S-o cerșească… S-o implore.

Dinții aceia ascuțiți aveau ceva familiar. O amintire ștearsă, de demult. Dar Sângerosul-Nouă o respinse, o înlătură, o aruncă în marea fără fund. Pentru el nu avea nicio importanță cine erau oamenii sau ce făcuseră. El era Marele Netezitor, iar în fața lui toți oamenii erau egali. Nu avea altă grijă decât să-i prefacă pe cei vii în morți, și venise de mult vremea ca buna treabă să înceapă. Ridică sabia.

Pământul se cutremură.

Sângerosul-Nouă se clătină, și un zgomot năprasnic îl învălui, repezindu-se printre vii și morți, sfâșiind lumea în două. Îl simți

desprinzându-i ceva în țeastă. Cu un mârâit, se propti pe picioare, ridicând sabia…

Atâta doar că brațul nu voia să i se miște.

– Nemernicul… scrâșni Sângerosul-Nouă, dar toate flăcările se stinseseră.

Cel care se întoarse în direcția zgomotului era din nou Logen.

Un nor imens de fum cenușiu se ridica dintre zidurile Agriontului, la câteva sute de pași distanță. Deasupra, mii de frânturi zburau spre cer învârtindu-se, întinzând dâre arcuite de praf maroniu pe cer, ca tentaculele unui gigantic monstru al mării. Una păru să atingă culmea zborului chiar deasupra lor. Logen o privi cum cădea. La început, păruse o pietricică. În timp ce se rostogolea încet prin aer, își dădu seama că era o bucată de zidărie mare cât o căruță.

– Căcat… mormăi Ursuzul.

Altceva nu era nimic de zis. Porțiunea de zid se prăbuși peste o clădire, chiar în mijlocul luptei. Toată casa se spulberă, azvârlind care-ncotro cu trupuri sfârtecate. O grindă ruptă vâjâi pe lângă Copoi, căzând în șanțul de apărare. În timp ce se trântea la pământ, Logen simți o ploaie de pietricele lovindu-l în ceafă.

Peste drum se zăreau vălătuci de praf înecăcios. Logen icni, cu o mână la față. În timp ce lumea învolburată oscila în jurul lui, se ridică nesigur pe picioare, rezemat în sabie ca într-o cârjă, cu urechile încă țiuindu-i, neștiind nici măcar cine era, darămite unde se afla.

Lupta de lângă șanț se moleșise de tot. Oamenii tușeau, rătăceau prin întunecime, cu ochii căscați. Peste tot zăceau leșuri, nordici, gurkieni, unioniști, toți claie peste grămadă. Logen văzu un bărbat negricios holbându-se la el, cu sângele dintr-o tăietură de deasupra ochiului curgându-i pe fața plină de praf.

Ridică sabia, scoțând un răget gutural, încercă să atace și nu reuși decât să se clatine într-o parte, gata să cadă la pământ. Ostașul gurkian își lăsă sulița de izbelițe și o luă la fugă prin tenebre.

Urmă o a doua detunătură asurzitoare, și mai aproape, la vest. O rafală neașteptată de vânt flutură părul lui Jezal, îl înțepă în ochi. Săbiile scrâșniră, scoase din teci. Oamenii se uitau în sus, cu chipuri

șocate.

– Trebuie să mergem, ciripi Gorst, apucându-l strâns pe Jezal de cot.

Glokta și ai lui porniseră deja pe o uliță pietruită, cât de repede putea Superiorul să șchiopăteze. Ardee mai aruncă o privire peste umăr, cu ochii mari.

– Așteaptă…

Văzând-o astfel, Jezal simți brusc un val de dor sfâșietor. Gândul că se afla în preajma acelui olog dezgustător era aproape insuportabil. Gorst, însă, rămânea neînduplecat.

– La palat, Maiestate.

Îl zori pe Jezal spre parc, fără o singură privire în urmă, cu restul Gărzii Regelui după ei. Bucăți de piatră începură să cadă pe acoperișurile din jur, să ricoșeze pe stradă, să răsune din armurile cavalerilor.

– Uite-i că vin, mormăi Marovia, privind ursuz spre Piața Mareșalilor.

Ferro stătea chircită, cu mâinile peste cap, între ecourile monstruoase care încă mai răsunau dinspre zidurile înalte și albe. Un bolovan cât un cap de om căzu din cer, spărgând solul la câțiva pași de ea, într-o explozie de pietriș negru care se risipi peste rumegușul albicios. Alt pietroi, de zece ori mai mare, străpunse acoperișul unei clădiri, ale cărei ferestre zburară în cioburi. Praful se învolbura pe străzi, inundând piața cu nori cenușii. Treptat, zgomotul se stinse. Grindina stârnită de mâna omului încetă, înlocuită de o tăcere apăsătoare.

– Și acum? mârâi Ferro spre Bayaz.

– Acum vor veni.

De undeva de pe străzi se auzi un trosnet, strigăte de oameni, apoi un zbieret prelung, retezat dintr-odată. Magul se întoarse spre ea, cu fălcile mișcându-i-se nervos.

– După ce începem, să nu te clintești din loc. Nici cu-o câtime. Cercurile au fost foarte atent…

– Vezi-ți de ce-ai tu de făcut, Magule.

– Așa voi face. Deschide cutia, Ferro.

Femeia se ridică în picioare, încruntată, frecându-și vârfurile degetelor. Simțea că, odată ce cutia era deschisă, cale de întoarcere n-avea să mai fie.

– Acum! se răsti Bayaz. Acum, dacă vrei să te răzbuni!

– Șșșș…

Dar vremea întoarcerilor rămăsese departe în urma ei. Se lăsă pe vine, punându-și mâna pe capacul de metal rece. Singura cale era pe o cărare întunecată, așa cum fusese dintotdeauna. Găsi butonul ascuns și-l apăsă. Cutia se deschise fără zgomot, și fiorul acela straniu o pătrunse, o străbătu, o năpădi toată, făcând să i se oprească respirația în gâtlej.

Sămânța era înăuntru, cuibărită pe colacii ei metalici, ca o piatră oarecare, cenușie, mată. Ferro o cuprinse cu degetele. Grea ca plumbul și rece ca gheața. O ridică din cutie.

– Bun.

Bayaz, însă, se strâmba privind-o, cu chipul schimonosit de frică și dezgust.

Când Ferro i-o întinse, el se retrase, smucit. Pe frunte îi luceau broboane de sudoare.

– Nu te apropia!

Ferro închise cutia. Doi străjeri de-ai Uniunii, în armuri complete, mergeau prin piață de-a-ndăratelea, cu săbiile grele strânse în pumni. În mișcările lor se simțea teama, ca și cum s-ar fi retras din fața unei armate. Numai un om, însă, apăru de după colț. Un bărbat în armură albă, cu modele de metal strălucitor. Chipul său negricios era tineresc, neted și frumos, dar ochii-i păreau bătrâni. Ferro mai văzuse un asemenea chip, în pustietățile de lângă Dagoska.

Un Mâncător.

Cei doi străjeri se repeziră la el în același timp, unul scoțând un țipăt ascuțit de luptă. Mâncătorul se feri fără efort de săbiile lor, înaintă fulgerător și-i aplică unuia o lovitură nepăsătoare cu palma. Se auzi un dangăt găunos, când scutul și pieptarul se îndoiră, amândouă o dată, iar unionistul zbură prin aer. Se prăvăli la vreo douăzeci de pași de locul unde stătuse, rostogolindu-se și lăsând urme închise în rumegușul gălbui. Rămase nu departe de Ferro, tuși, scuipând o jerbă lungă de sânge, și rămase nemișcat.

Celălalt străjer bătu în retragere. Mâncătorul se uita la el, cu tristețea întipărită pe chipul său perfect. Aerul din jurul lui se undui o clipă, sabia unionistului căzu, omul scoase un chițăit prelung și se apucă de cap. Acesta se spulberă, împroșcând cu bucăți de carne și os zidul alb al clădirii din spatele lui. Trupul fără cap se prăbuși la pământ. Și… tăcere.

– Bun venit în Agriont! strigă Bayaz.

Ochii lui Ferro fură atrași de o mișcare rapidă. Deasupra, sus, o siluetă în armură albă alerga pe un acoperiș. Făcu un salt imposibil, până pe clădirea următoare, și dispăru. Pe strada de jos, o femeie se desprinse din umbră, intrând în piață, echipată cu o tunică de zale sclipitoare. Șoldurile i se unduiau în ritmul mersului săltat, pe față avea un zâmbet fericit și ținea în mână o lance lungă. Ferro înghiți în sec, strângând mai tare în pumn Sămânța.

O parte dintr-un zid se prăbuși în spatele ei, cu pietrele rostogolindu-se prin piață. Prin spărtură apăru un uriaș, cu armura și barba lungă pline de praf, ținând în mâini ditamai bârna bătută în ghinturi negre de fier. Alți doi îl urmară, un bărbat și o femeie, toți cu aceeași piele netedă, aceleași fețe tinere și aceiași ochi negri, bătrânești. Ferro se încruntă spre ei, în timp ce-și scotea sabia al cărei metal rece luci în soare. Nu-i era chiar de niciun folos, probabil, dar cu ea în mână se simțea puțin mai bine.

– Bun venit tuturor! strigă Bayaz. Te așteptam, Mamun!

Primul dintre Mâncători se încruntă, în timp ce păși cu grijă peste cadavrul fără cap.

– Și noi pe tine.

Siluete albe săreau de pe acoperișurile clădirilor, căzând ghemuite în piață, unde se ridicau. Patru la număr, câte una în fiecare colț.

– Unde-i umbra aia târâtoare de Yulwei?

– N-a putut veni.

– Zacharus?

– Împotmolit în vestul ruinat, încercând să vindece un leș cu un bandaj.

– Cawneil?

– Prea îndrăgostită de ceea ce-a fost cândva, pentru a învrednici

c-un gând ce-o să vină.

– Așadar, ai rămas singur, până la urmă – în afară de asta, remarcă Mamun, întorcându-și privirea goală spre Ferro. Ciudată mai e.

– Așa este, și deosebit de dificilă, dar nu lipsită de resurse.

Ferro se încruntă, fără să spună nimic. Dacă era ceva de zis, putea vorbi cu sabia.

– Mă rog… ridică Bayaz din umeri. Mereu am constatat că-mi sunt cel mai bun sfătuitor.

– Aveai de ales? Ți-ai distrus propriul ordin, cu mândria ta, cu aroganța ta, cu setea ta de putere.

Alții și alții ieșeau pe ușile caselor, veneau fără grabă de pe străzile din jur. Unii mergeau țanțoș ca niște lorzi. Alții se țineau de mână, ca îndrăgostiții.

– Numai puterea te-a interesat, și nici măcar asta nu ți-a mai rămas. Întâiul dintre Magi, și cel din urmă.

– Așa s-ar părea. Nu te bucuri?

– N-am niciun motiv de bucurie, Bayaz. Fac doar ceea ce este necesar.

– Aha… O luptă dreaptă? O îndatorire sfântă? O cruciadă, eventual? Oare metodele tale îl vor face pe Dumnezeu să zâmbească, ce crezi?

Mamun ridică din umeri.

– Dumnezeu zâmbește când vede rezultate.

Tot mai multe armuri albe se revărsau în piață, răspândindu-se pe margini. Se mișcau cu o grație nepăsătoare, cu o forță lipsită de efort, cu o aroganță nemărginită. Ferro le privea încruntată, strângând într-un pumn Sămânța, iar în celălalt, sabia.

– Dacă ai vreun plan, șuieră ea, acum ar fi cel mai bun moment.

Întâiul dintre Magi, însă, nu făcea decât să se uite cum îi înconjurau, cu mușchii feței tresărind, cu pumnii strângându-se și descleștându-se pe lângă trup.

– Păcat că n-a putut să vină în vizită și Khalul însuși, dar văd că tot ai adus cu tine niște prieteni.

– O sută, așa cum am promis. Câțiva au alte sarcini prin oraș. Și-au exprimat regretul. Cei mai mulți, însă, se află aici pentru tine.

Sunt mai mulți decât e suficient.

Mâncătorii stăteau nemișcați, răspândiți într-un cerc larg, cu fața spre Întâiul dintre Magi, aflat în mijloc. Desigur, Ferro Maljinn nu simțea niciun fior de teamă.

Totuși, șansele erau foarte mici.

– Răspunde-mi la o întrebare, strigă Mamun, dacă tot am ajuns la sfârșit: de ce l-ai omorât pe Juvens?

– Pe Juvens? Ha! Se gândea să facă o lume mai bună, numai cu zâmbete și bune intenții. Bunele intenții nu rezolvă nimic, iar lumea nu devine mai bună fără luptă. Pot să spun că eu n-am omorât pe nimeni.

Bayaz aruncă o privire piezișă spre Ferro. Acum, în ochi i se zărea o strălucire febrilă, iar chelia îi sclipea de sudoare.

– Dar ce importanță mai are cine pe cine a ucis acum o mie de ani? Cine moare azi, aia contează.

– Adevărat. Acum, în sfârșit, vei fi judecat.

Încet, foarte încet, cercul Mâncătorilor începu să se strângă, toți ca unul pășind ușor înainte, spre mijlocul pieței.

Pe chipul Întâiului dintre Magi se ivi un zâmbet înverșunat.

– A, se va ține o judecată aici, Mamun, de-asta poți fi sigur. Magia din lume a secat. Arta mea e doar o umbră a ceea ce-a fost cândva. Uiți însă, în timp ce vă ghiftuiți cu carne de om, că rădăcina puterii este cunoașterea. Înalta Artă am învățat-o de la Juvens. Plăsmuirea am luat-o de la Kanedias.

– Vei avea nevoie de mai mult, ca să ne înfrângi.

– Firește. Pentru asta, am nevoie de un medicament mai întunecat.

Aerul din jurul umerilor lui Bayaz începu să se unduiască. Mâncătorii se opriră, unii ridicându-și brațele în dreptul fețelor. Ferro își îngustă ochii, dar în piață nu se simțea decât cea mai slabă adiere de vânt. O boare subtilă, care pornea ca un val de la Întâiul dintre Magi, ridicând rumegușul de pe pietre și purtându-l într-un nor alb spre marginile Pieței Mareșalilor.

Mamun coborî privirea – și se încruntă. Sub picioarele sale se zărea un luciu metalic, dintre pietre. Cercuri, și linii, și simboluri, și iar cercuri în alte cercuri, acoperind toată întinderea pieței cu un

singur desen vast.

– Unsprezece semne, spuse Bayaz, și unsprezece semne inversate. Fier. Stins cu apă sărată. O îmbunătățire sugerată de cercetările lui Kanedias. Glustrod folosea sare brută. Asta a fost greșeala lui.

Mamun ridică din nou capul. Calmul acela înghețat i se șterse de pe chip.

– Doar nu vrei să spui…

Ochii negri se îndreptară rapid spre Ferro, coborând apoi asupra mâinii ei, strânsă în jurul Seminței.

– Nu! Prima Lege…

– Prima Lege? își dezveli Magul dinții. Legile sunt pentru copii. Ăsta-i un război, iar în război, singura crimă e aia de a pierde. Cuvântul lui Euz?

Buza i se răsfrânse.

– Ha! N-are decât să vină și să mă oprească!

– Destul!

Unul dintre Mâncători se repezi înainte, sărind peste cercurile metalice, spre centrul lor. Ferro căscă gura, când piatra din mâna ei deveni dintr-odată cumplit de rece. În jurul lui Bayaz, aerul dansa, se răsucea, ca și cum Magul s-ar fi oglindit într-un iaz unduitor.

Mâncătorul țâșni în sus, cu gura căscată și lama sabiei strălucind. Și dispăru. Dispărură încă doi, din spatele lui. În locul unde stătuseră, piața era mânjită cu o dâră prelungă de sânge. Ochii lui Ferro o urmăriră, dilatându-se tot mai mult. Era stupefiată.

În clădirea din spatele celor doi se căscase o spărtură uriașă, din temelie până la înălțimea amețitoare a acoperișului. Un canion enorm, mărginit cu pietre zdrobite, tencuială atârnând, grinzi frânte și geamuri sparte. De pe marginile sfărâmate ploua cu praf, în groapa imensă ivită dedesubt, iar prin aer fluturau hârtii rupte. Din mijlocul haosului se auzi un zbieret subțire, chinuit. Un suspin. Un vaiet de durere. Multe voci. Vocile celor care se refugiaseră în acea clădire.

Ghinionul lor.

Gura lui Bayaz se arcui încet într-un zâmbet.

– Merge, șopti el.

Cărări întunecate

Jezal trecu grăbit pe sub arcada înaltă, intrând în grădina palatului, cu cavalerii în jur. Era remarcabil că Înaltul Judecător Marovia reușise să țină pasul cu ei, în timp ce goneau prin Agriont, dar bătrânul nu părea aproape deloc obosit.

– Ferecați porțile! mugi el. Porțile!

Enormele batante fură închise și zăvorâte cu două bârne groase cât catargele corăbiilor. Jezal își îngădui să respire puțin mai ușor. Poarta aceea masivă îi dădea un sentiment liniștitor, ca și înălțimea și grosimea zidurilor de incintă, și numărul apreciabil de oameni bine instruiți și înarmați care le apărau.

Marovia îi puse o mână pe umăr, cu blândețe, începând să-l conducă pe cărarea pietruită, spre cea mai apropiată ușă de intrare în palat.

– Ar trebui să găsim cel mai sigur loc cu putință, Maiestate…

Jezal îi dădu mâna la o parte.

– Vrei să mă încui în dormitor? Sau să mă ascund în beci? Voi rămâne aici, ca să coordonez apărarea…

Un urlet prelung, înghețându-le tuturor sângele-n vene, se auzi de dincolo de zid, reverberând prin grădinile pustii. Parcă i-ar fi străpuns în trup o gaură prin care i se scurgea cu repeziciune toată siguranța de sine. Porțile se zgâlțâiră ușor în zăvoarele groase, iar ideea de a se ascunde în pivniță deveni atractivă cu o iuțeală uimitoare.

– Alinierea! lătră glasul ascuțit al lui Gorst. Pentru Rege!

În jurul lui Jezal se formă cât ai clipi un perete de oameni în armuri grele, cu săbiile scoase și scuturile ridicate. Alții îngenunchează în față, scoțând săgețile din tolbe și încordându-și arcurile masive. Toți ochii stăteau ațintiți spre poartă. Aceasta se scutură din nou, cu scârțâieli slabe.

– Acolo, jos! strigă cineva de pe ziduri. Acolo…

Urmă un țipăt ascuțit și prelung, iar un om în armură se rostogoli

de pe metereze, strivindu-se la pământ. Trupul îi zvâcni o dată și rămase nemișcat.

– Cum… murmură cineva.

De pe ziduri căzu o siluetă albă, învârtindu-se grațios prin aer, pentru a cădea cu zgomot pe cărare, în fața lor. Se ridică. Era un om cu piele oacheșă, echipat într-o armură albă cu auriu și cu chipul neted ca al unui băiețandru. În mână ținea o suliță de lemn închis la culoare, cu o lamă lungă, curbată, la capăt. Jezal se uită la el, șocat, iar omul îi susținu privirea, fără nicio expresie. În ochii aceia negri se zărea ceva, sau mai bine zis lipsea ceva. Jezal își dădu seama că acela nu era om. Era un Mâncător. Unul dintre cei ce încălcaseră A Doua Lege. Unul dintre Cele O Sută De Cuvinte ale lui Khalul, venit să încheie vechile socoteli cu Întâiul dintre Magi. Se părea, cam pe nedrept, că răfuiala lor ajunsese cumva să-l includă și pe Jezal. Mâncătorul ridică o mână, cu un gest ca de binecuvântare.

– Fie ca Dumnezeu să ne primească pe toți în cer.

– Trageți! chițăi Gorst.

Arbaletele țăcăniră, săgețile șuierară. Câteva ricoșară din armura Mâncătorului, altele două i se înfipseră în carne – una sub pieptar, cealaltă în umăr. O săgeată îi trecu drept prin față, rămânând cu penele ieșite pe sub ochi. Orice om ar fi căzut mort în fața lor. Mâncătorul se repezi înainte cu o iuțeală uluitoare.

Unul dintre cavaleri își ridică arcul, într-o încercare jalnică de a se apăra. Lancea i-l despică în două și-i reteză trupul pe mijloc, apoi mușcă din altul, cu un dangăt răsunător, trimițându-l de-a berbeleacul prin aer, până într-un copac, la zece pași distanță. Primul cavaler scoase un șuierat straniu, în timp ce jumătatea de sus a trupului i se răsturna pe cărare, împroșcându-i cu sânge pe ostașii năuciți.

Jezal fu smucit înapoi, fără să mai poată vedea nimic decât frânturi de mișcare printre gărzile lui de corp. Auzea zbierete și gemete, zăngăneli metalice, vedea săbii lucind, jerbe de sânge țâșnind. Un trup în armură zbură prin aer, ca o păpușă de cârpe, izbindu-se de un zid, în cealaltă parte a grădinii.

Trupurile se răzlețeau. Mâncătorul, înconjurat, își învârtea lancea în cercuri orbitoare. Sfâșie umărul unui om, de-l făcu să cadă la

pământ țipând, iar forța loviturii frânse lancea, a cărei lamă se înfipse în țărână. Un cavaler atacă din partea cealaltă, străpungându-l pe Mâncător prin spinare, până când vârful lucitor al halebardei ieși din pieptarul armurii, deloc înroșit de sânge. Alt cavaler îi zbură brațul cu o secure, iar din ciot sări praf. Mâncătorul scoase un zbieret și-l izbi în piept cu dosul mâinii, îndoindu-i platoșa și doborându-l la pământ.

O lovitură de sabie străbătu armura albă, stârnind praf ca dintr-un covor bătut. Jezal se uita prostește, în timp ce Mâncătorul venea spre el. Gorst îl împinse într-o parte, mârâind când își luă avânt cu sabia pentru a și-o trânti în grumazul Mâncătorului, cu o bufnitură cărnoasă. Acesta dădu din brațe, mut, cu capul atârnându-i doar de un zgârci și șuvoaie de praf maroniu curgându-i din răni. Se agăță de Gorst cu mâna rămasă, iar omul se clătină, schimonosit de durere, căzând în genunchi când Mâncătorul îi răsuci brațul la spate.

– Poftim cerul, ticălosule!

Sabia lui Jezal reteză ce mai rămăsese din gât, azvârlind capul Mâncătorului pe iarbă. Trupul îi dădu drumul lui Gorst, care-și prinse cu cealaltă mână antebrațul îndurerat; forma mâinii Mâncătorului i se întipărise în armura masivă. Încet, trupul decapitat căzu pe-o parte.

– Blestemăția naibii…

Jezal se apropie și dădu un șut capului, privindu-l cum se rostogolea săltând prin grădină, până într-un rond de flori, cu o dâră de pulbere în urmă-i. Trei oameni înconjurară trupul, cu răsuflările grele răsunându-le din coifuri, în timp ce-l sfârtecau în bucăți cu săbiile lucitoare. Degetele Mâncătorului încă mai tresăreau.

– Sunt făcuți din praf… șopti unul.

Marovia privi încruntat rămășițele.

– Unii, da. Alții sângerează. Fiecare e altfel. Ar fi bine să intrăm în palat! strigă el, pornind grăbit prin grădină. Vor mai veni și alții!

– Alții?

Doisprezece cavaleri din Garda Regelui zăceau morți. Jezal înghiți în sec, în timp ce număra trupurile zdrobite, ciopârțite, hăcuite, pline de sânge. Cei mai buni oameni pe care-i avea de oferit

Uniunea, împrăștiați prin grădina palatului ca niște maldăre de fier vechi între frunzele veștede.

– Mai vin? Dar cum o să ne…

Porțile se cutremurară. Jezal întoarse brusc capul într-acolo. Curajul orbesc al luptei i se risipea rapid, înlocuit de o panică bolnăvicioasă.

– Pe-aici! răcni Marovia, chemându-l cu gesturi disperate, în timp ce ținea deschisă o ușă.

Nu părea să aibă altă cale. Jezal se grăbi să urce spre el, cizma aurită i se poticni de a treia treaptă și căzu pe burtă, dureros. În spatele lui se auzi un trosnet, un scrâșnet, un scârțâit de lemn și metal. Întorcându-se pe spate, văzu cum porțile zburau într-un nor de țăndări. Scânduri rupte se învârteau prin aer, cuie îndoite ricoșau piuind de pe pietrele aleilor, așchiile se așterneau ușor pe iarbă.

O femeie intră cu pas săltat pe poarta spartă, cu aerul încă vibrând ușor în jurul trupului ei înalt și subțiratic. O femeie palidă, cu păr lung, auriu. O alta mergea pe lângă ea, arătând întocmai la fel – atâta doar că pe partea stângă era stropită cu sânge din cap până-n picioare. Două femei, cu zâmbete încântate pe fețele lor identice, frumoase, perfecte. Una dintre ele plesni peste cap un Cavaler Vestitor ce le atacase, smulgându-i de pe țeasta sfărâmată coiful înaripat, care își luă zborul învârtindu-se prin aer. Cealaltă își întoarse ochii negri și goi spre Jezal. Acesta se chinui să se adune pe picioare și o luă la goană, gâfâind de spaimă, se strecură pe lângă Marovia și ajunse în holul întunecos, mărginit cu armuri și panoplii vechi.

Gorst și câțiva Cavaleri din Garda Regelui se buluciră după el. În spatele lor, lupta fără sorți de izbândă din grădină continua. Un om își ridică arcul, numai ca să explodeze într-o ploaie de sânge. Un trup în armură căzu peste un cavaler tocmai când acesta se întorcea să fugă, îl aruncă lateral printr-o fereastră, cu sabia sărindu-i din mână. Altul alergă spre ei, cu brațele pistonând pe lângă trup, se prăvăli la câțiva pași distanță și începu să se zbată pe jos, cu flăcări ieșindu-i prin articulațiile armurii.

– Ajutor! se văicărea cineva. Ajutați-mă! Aju…

Cu brațul nevătămat, Gorst trânti ușile masive, iar unul dintre

oamenii lui împinse zăvorul gros în scoabe. Apoi, se apucară să smulgă de pe pereți diverse sulițe și halebarde, printre care și o prăjină cu un steag vechi de luptă în capăt, ca să proptească ușa cu ele.

Jezal se retrăgea deja, cu pielea leoarcă de sudori reci pe sub armură, strângând în mână garda sabiei, mai mult ca să se simtă în siguranță decât pentru a lupta. Suita, drastic împuținată, îl urma ezitant – Gorst, Marovia și încă cinci doar, cu gâfâielile îngrozite reverberând prin culoarul întunecos și cu privirile spre ușă.

– Poarta dinainte nu i-a ținut în loc, șopti Jezal. De ce-ar rezista asta?

Nu-i răspunse nimeni.

– Țineți-vă firea, domnilor, spuse Glokta. Ușa, te rog.

Mercenarul gras lovi cu securea ușa din față a Universității. Așchiile zburară în toate părțile. Sub prima izbitură, ușa vibră, la a doua se cutremură, iar a treia o sparse. Piticul cu un ochi se strecură înăuntru, cu câte un cuțit în fiecare mână, urmat îndeaproape de Cosca, acesta scoțându-și sabia.

– Liber, se auzi glasul cu accent styrian, da' cam mucegăit.

– Excelent, răspunse Glokta, întorcându-se spre Ardee. Ar fi bine să rămâi mai la urmă.

Epuizată, femeia dădu din cap.

– Și eu mă gândeam la fel.

Glokta trecu pragul, șchiopătând dureros. Mercenarii în negru îl urmară, ultimul dintre ei trăgându-l și pe Goyle de mâinile bandajate. *Și iată-mă pe aceleași cărări de prima oară când am vizitat mormanul ăsta prăfuit, cu atâtea luni în urmă. Înainte de vot. Înainte chiar și de Dagoska. Ce minunat e c-am venit iar…*

Porniră pe culoarul întunecos, pe lângă tablourile murdare ale Adepților uitați, pe podelele șubrede care trosneau sub cizmele mercenarilor. Glokta intră în vasta sală de mese.

Adunătura diformă a practicienilor stătea răspândită prin încăperea slab luminată, la fel ca data trecută. Cei doi bărbați identici din Suljuk, cu săbiile lor încovoiate. Lunganul, slăbănogul, negricioșii cu securile lor, nordicul cel uriaș și desfigurat. *Și așa mai*

departe. Zece cu totul. *Cum or fi șezut aici tot timpul, mă întreb, doar amenințându-se unii pe alții?*

Vitari se ridicase deja de pe scaun.

– Parcă ți-am spus să nu mai apari pe-aici, ologule.

– Am încercat, crede-mă că am încercat, dar nu-mi puteam șterge din minte amintirea zâmbetului tău.

– Ho, ho, Shylo!

Cosca intră și el, răsucindu-și cu o mână vârfurile unse ale mustății, în cealaltă ținând sabia.

– Cosca! Tu chiar nu mori niciodată?

Vitari lăsă să-i cadă din mână un cuțit în formă de cruce, care zăngăni pe podele, la capătul unui lanț lung.

– Pare să fie ziua oamenilor pe care speram să nu-i mai văd în viața mea.

Practicienii ei o înconjurară, scoțându-și săbiile din teci, luând de pe masă topoarele, ghioagele și sulițele. Mercenarii tropăiau și ei în sală, cu propriile arme pregătite. Glokta își drese glasul.

– Cred c-ar fi mai bine pentru toată lumea să discutăm ca niște oameni civilizați…

– Vezi pe cineva civilizat pe-aici? scrâșni Vitari.

Că bine zici… Un practician sări pe masă, făcând tacâmurile să clănțăne. Mercenarul ciung își agită cârligul prin aer. Cele două grupuri înarmate până-n dinți se apropiau încet unul de altul. După câte se părea, Cosca și ai lui aveau să-și merite plata. *Se anunță o veselă baie de sânge, cutez a spune, iar rezultatul oricărei băi de sânge e de o imprevizibilitate notorie. Una peste alta, aș prefera să nu pariez pe nimeni.*

– Păcat de copiii voștri! Păcat de ei, că nu-i nimeni civilizat printre voi!

Sprâncenele portocalii ale lui Vitari se îmbinară cu furie.

– Sunt departe de aici!

– A, mă tem că nu. Două fete și un băiat? Frumoși, cu păr roșu ca flacăra, la fel ca al mamei lor?

Prin care poartă ar trece? Gurkienii au venit de la apus, așa că…

– Au fost opriți la poarta de răsărit și luați în custodie, continuă Glokta, scoțându-și în afară buza de jos. Custodie de protecție. Știi,

trăim timpuri cam periculoase pentru a ne lăsa copiii să hoinărească pe străzi.

Deși Vitari avea mască, pe chip i se putu distinge groaza.

– Când? șuieră ea.

Când și-ar fi trimis o mamă iubitoare copiii la adăpost?

– Păi, chiar în ziua sosirii gurkienilor, desigur, știi foarte bine.

Felul cum i se măriră ochii îi dădu de veste că ghicise corect. *Și acum, să răsucim cuțitul.*

– Totuși, nu-ți face griji, sunt la loc sigur. Practicianul Severard servește drept doică. Dar, dacă nu mă întorc…

– Nu te-ai atinge de ei.

– Ce-aveți cu toții azi? Limite dincolo de care nu se poate trece? Oameni de care nu m-aș atinge? protestă Glokta, cu cel mai revoltător rânjet. Copii? Speranțe, perspective, toată viața înaintea lor? Îi disprețuiesc pe netrebnicii ăia pricăjiți! declară el, ridicând din umerii stâlciți. Dar poate că mă cunoști mai bine, totuși. Dacă ții morțiș să joci viețile copiilor tăi la zaruri, cred că putem afla. Sau, am putea ajunge la o înțelegere, așa cum am făcut în Dagoska.

– Ei, căca-m-aș! mârâi unul dintre practicieni, săltându-și securea, cu un pas înainte. *Și atmosfera de violență mai face încă un pas amețit spre…*

Vitari ridică mâna, cu palma înainte:

– Nu mișca.

– Ai copii – ei, și? Pentru mine nu-nseamnă nimic. Și nici pentru Sult n-o să-nsemneeeeeee…

O fulgerare metalică, un zornăit de lanț, și practicianul se împletici înainte, cu sângele șiroindu-i din beregată.

Cuțitul cruciform reveni în mâna lui Vitari. Aceasta îl fulgeră iar pe Glokta cu privirea.

– O înțelegere?

– Exact. Voi stați aici. Noi trecem. N-ați văzut nimic, n-ați auzit nimic – cum se zice în cartierele vechi ale orașului. Știi destul de bine că-n Sult nu poți avea încredere. În Dagoska, te-a lăsat la câini, nu? Și, oricum, e terminat. Gurkienii bat la ușă. E timpul să încercăm ceva nou, nu crezi?

Masca lui Vitari se deformă, după mișcările gurii. *Gândim,*

gândim… Ochii măcelarilor ei scânteiau, lamele armelor luceau. *Să nu pui ceva la cale, javră, să nu-ndrăznești…*

– În regulă!

Făcu un semn, iar practicienii se retraseră, nemulțumiți, continuând să se uite încruntați la mercenari. Vitari dădu din capul cu păr țepos spre o ușă din partea opusă a sălii.

– Pe culoarul de-acolo, în jos, pe scara din capăt, și-o să dați de-o ușă. O ușă cu ferecături negre de fier.

– Excelent.

Câteva vorbe pot fi mult mai eficiente decât o mulțime de arme, chiar și în vremuri ca astea. Glokta o luă din loc, urmat de Cosca și oamenii lui.

Vitari privi încruntată după ei, cu ochii îngustați ca două fante ucigătoare.

– Dacă te-atingi c-un deget de…

– Da, da, făcu Glokta un gest de lehamite. Teroarea mi-e nemărginită.

Un moment domni tăcerea, în timp ce resturile clădirii sparte se dărâmau nestingherite pe marginea Pieței Mareșalilor. Mâncătorii stăteau în cerc, la fel de uimiți și șocați ca Ferro. Bayaz părea singurul neatins de proporțiile distrugerii. Chicotitul lui aspru răsună în piață, cu ecouri.

– Merge! strigă el din nou.

– Nu! urlă Mamun, iar Cele O Sută De Cuvinte dădură năvală înainte.

Veneau tot mai aproape, cu lamele lustruite ale frumoaselor arme fulgerând, cu gurile hulpave căscate, cu dinții albi lucitori. Și mai aproape, șiroind spre centru cu o iuțeală cumplită, țipând într-un cor al urii care făcea ca până și lui Ferro să-i înghețe sângele.

Bayaz, însă, râdea.

– Să înceapă judecata!

Ferro mârâi printre dinții strânși, în timp ce răceala Seminței îi ardea palma. O rafală de vânt puternic mătură piața, pornind din mijloc, trimițându-i pe Mâncători de-a rostogolul ca pe niște frunze uscate. Zgâlțâi toate ferestrele, smulse din țâțâni fiecare ușă, nu lăsă

o clădire cu acoperișul la locul lui.

Marile porți cu intarsii ale Rotondei Lorzilor se dădură de perete, apoi săriră din balamale, zburând prin piață. Tone de lemn, învârtindu-se prin aer ca niște hârtii duse de furtună. Tăiară o brazdă nebunească printre Mâncătorii neputincioși. Sfârtecară trupurile în armuri albe, aruncând care-ncotro cu membre, împroșcând cu jerbe de sânge și vălătuci de praf.

Mâna lui Ferro vibra, până la jumătatea antebrațului. Respira cu gâfâieli repezi, în timp ce răceala i se răspândea prin vene, prin toate părțile trupului, înghețându-i măruntaiele. Sămânța tremura, încețoșată, ca și cum ar fi privit-o prin apa unui pârâu iute. Vântul îi biciuia ochii, în timp ce siluetele albe erau azvârlite prin văzduh ca niște jucării, zvârcolindu-se printr-un uragan de cioburi de sticlă, frânturi de lemn, schije de piatră. Doar vreo duzină se mai țineau pe picioare, agățați de pământ, cu părul strălucitor fluturându-le pe capete, încercând cu disperare să reziste vântoasei.

O siluetă întinse mâna spre Ferro, mârâind. Era o femeie, cu zalele lucitoare fâlfâind și degetele rășchirate prin aerul șuierător. Venea mai aproape, și mai aproape… O față netedă, mândră, cu disprețul întipărit pe ea.

La fel ca fețele Mâncătorilor care o atacaseră lângă Dagoska. Ca fețele negustorilor de sclavi care-i furaseră viața. Ca fața lui Uthman-ul-Dosht, care zâmbise văzându-i mânia și neputința.

Răcnetul de furie al lui Ferro se contopi cu urletul vântului. Nu știuse că putea mânui o sabie cu atâta putere. Expresia șocată abia avu timp să se contureze pe fața perfectă a Mâncătoarei, înainte ca lama curbată să-i reteze, din aceeași mișcare, brațul întins și capul de pe umeri. Trupul mutilat fu luat de vânt, cu praful zburându-i din rănile căscate.

Aerul era plin de forme învălmășite. Ferro rămase încremenită, în timp ce resturile se învârtejeau prin jurul ei. O bârnă se înfipse în pieptul unui Mâncător care se zbătea și-l luă cu ea, zbierând, tot mai sus prin văzduh, străpuns ca o lăcustă de un ac. Altul fu spulberat dintr-odată, într-un nor de sânge și carne, rămășițele fiindu-i aspirate în spirală spre cerul tremurător.

Mâncătorul cel mare, cu barbă, se chinuia să înainteze, ridicându-

și bâta uriașă deasupra capului și mugind cuvinte pe care nimeni nu le putea auzi. Prin aerul care pulsa și se răsucea, Ferro îl văzu pe Bayaz înălțând o sprânceană spre el, îi văzu buzele articulând un singur cuvânt:

– Arzi.

Preț de-o clipă, Mâncătorul se învăpăie ca o stea, imaginea lui întipărindu-se albă în ochii lui Ferro. Apoi, oasele înnegrite îi fură smulse în furtună.

Doar Mamun mai rămăsese. Avansa cu greu, târându-și picioarele peste pietre, peste fier, pas cu pas, în disperare, spre Bayaz. O jambieră a armurii i se desprinse de picior și zbură înapoi, rotindu-se prin aerul înnebunit, după care o urmă și o apărătoare de umăr. Stofa ruptă flutura. Pielea chipului schimonosit începu să se vălurească și să se întindă peste oase.

– Nu!

Un braț încordat, cu degetele rășchirate, se întinse deznădăjduit spre Întâiul dintre Magi, vrând să-l apuce.

– Ba da, replică Bayaz, cu aerul din jurul chipului său zâmbitor tremurând ca arșița deșertului.

Unghiile fură smulse de pe degetele lui Mamun, brațul întins i se îndoi înapoi, se rupse, sări din umăr. Pielea imaculată se jupuia de pe oase, fâlfâind ca o pânză de corabie în furtună, iar praful maroniu îi zbura din trupul sfâșiat ca o furtună de nisip peste dune.

Dintr-odată, fu smuls din loc și izbit de un perete, aproape de streașina uneia dintre cele mai înalte clădiri. Lăsă o gaură dintr-ale cărei margini începură să țâșnească pietre, rostogolindu-se în afară și în sus. Se alăturară hârtiilor, lemnelor, platoșelor, bolovanilor care zburau prin jurul pieței, tot mai repede și mai repede, un cerc al nimicirii care se suprapunea peste cercurile de fier din caldarâm. Ajunse la nivelul cel mai de sus al clădirilor, urcă și mai mult. Lovea și spulbera tot ce întâlnea în cale, smulgând alte pietre, sticlă, lemn, metal, carne, din ce în ce mai întunecat, mai rapid, mai zgomotos și mai puternic, de la o clipă la alta.

Peste furia demențială a vântului, Ferro abia auzi glasul lui Bayaz:

– Dumnezeu zâmbește când vede rezultate.

Copoiul se ridică în picioare și-și scutură capul chinuit de durere, aruncând în jur cu țărână. Pe braț îi curgea sânge, roșu pe albul cămășii. Se părea că lumea nu se sfârșise, la urma urmei.

Se părea că fusese la un pas, totuși.

Podul și turnul porții dispăruseră. În locul lor nu mai era decât o grămadă uriașă de moloz și un hău căscat prin ziduri. Atât, și mult praf. Unii oameni încă mai ucideau, dar cei mai mulți umblau rătăciți, înecați, gemând, clătinându-se printre dărâmături, fără vlagă. Copoiul știa prea bine cum se simțeau.

Cineva se cățăra pe maldărul de resturi din locul unde fusese șanțul, îndreptându-se spre spărtură. Cineva cu o claie de păr încâlcit și o sabie lungă în mână.

Cine altul, dacă nu Logen Nouădegete?

– Of, căca-m-aș… înjură Copoiul.

Lui Logen îi veniseră brusc niște idei al naibii de smintite, dar ăsta nu era nici pe departe cel mai rău lucru. Cineva îl urma peste acea punte de resturi. Fior, cu securea în mână, cu scutul pe braț și cu chipul murdar încruntat ca al unui om care pune ceva necurat la cale.

– Of, căca-m-aș!

Ursuzul ridică din umerii acoperiți de praf.

– Mai bine ia-te după ei.

– Mda.

Copoiul îl împunse cu degetul mare pe Tichie Roșie, care tocmai se ridica de la pământ, scuturându-și haina de praf.

– Adună niște flăcăi, bine? spuse el, arătând spre spărtură cu vârful sabiei. O luăm pe-acolo.

La naiba, da'-l tăia pișarea, ca de obicei.

Jezal se retrăgea prin coridorul întunecos, abia îndrăznind să respire măcar, cu sudoarea încleindu-i palmele, gâtul, șalele.

– Ce mai așteaptă? mormăi un glas.

De sus se auzi un trosnet ușor. Jezal ridică privirea spre grinzile negre.

– Ați auzit…

O formă trecu prin tavan și se prăvăli pe pardoseala culoarului, ca un vălmășag albicios, strivindu-l pe unul dintre Cavalerii din Garda Regelui. Picioarele femeii lăsară două adâncituri în pieptarul armurii, pe când prin vizieră țâșnea sânge.

Îi zâmbi lui Jezal:

– Salutări de la Profetul Khalul.

– Pentru Uniune! răcni un alt cavaler, repezindu-se la atac.

O clipă, sabia-i șuieră prin aer spre ea. În clipa următoare, femeia era de cealaltă parte a coridorului. Lama zăngăni fără rost pe pietrele pardoselii, iar omul se clătină înainte. Femeia îl apucă de subsuori, își îndoi puțin genunchii și, cu un țipăt, îl aruncă spre tavan. Tencuiala fărâmițată căzu peste ceilalți, în timp ce femeia înhăța de ceafă încă un cavaler și-l dădea cu capul de perete – atât de tare, încât nefericitul rămase cu craniul înțepenit în zidăria spartă și cu picioarele bălăbănindu-se. Săbii străvechi căzură din scoabe, clănțănind în jurul trupului inert.

– Pe-aici!

Înaltul Judecător îl trase pe Jezal, amorțit și neputincios, spre o ușă dublă, aurită. Gorst ridică o cizmă grea, aplică un șut zdrobitor, iar ușile se dădură de perete. Năvăliră în Camera Oglinzilor, degajată de numeroasele mese care se aflaseră acolo în seara nunții lui Jezal – un pogon pustiu de dale lustruite.

Jezal o luă la fugă spre ușa din partea opusă, cu pașii grei și respirația la fel de grea, șuierătoare, înfricoșată, reverberând prin uriașa sală. Se văzu pe sine, alergând deformat, în oglinzile din față, în oglinzile de pe laturi. Ridicolă priveliște. Un rege bufon, fugind prin propriul lui palat, cu coroana strâmbă, cu chipul brăzdat de cicatrice nădușit, fleșcăit de groază și oboseală. Se opri alunecând, gata să cadă pe spate de-atâta grabă, iar Gorst aproape că se ciocni de spatele lui.

Una dintre gemene stătea așezată pe dușumea, lângă ușă, cu spatele la oglinda de pe perete, reflectată în ea, ca și cum s-ar fi rezemat de propria ei soră. Ridică languros o mână, pătată stacojiu cu sânge, și-i făcu semn.

Jezal se răsuci spre ferestre. Înainte de a se putea măcar gândi să sară, una dintre ele se sparse, aruncând cu frânturi în cameră.

Cealaltă soră geamănă se rostogoli înăuntru, printr-o ploaie de cioburi scânteietoare, se dădu de-a dura de mai multe ori pe pardoseala lucioasă, apoi se săltă în picioare și mai alunecă puțin până se opri.

Își trecu o mână prin părul auriu, căscă, plesni din buze și-l întrebă:

– Ai avut vreodată sentimentul că altcineva are parte de toată distracția?

Recunoașteri

Tichie Roșie avusese dreptate. Nu era niciun motiv să moară cineva acolo. Nimeni decât Sângerosul-Nouă, cel puțin. Era timpul ca nemernicul să-și asume partea lui de vină.

– Încă viu, șoptea Logen. Încă viu…

Se furișă pe lângă colțul unei clădiri albe și ajunse în parc.

Își amintea locul acela plin de oameni. Râzând, mâncând, vorbind. Acum, nu se mai auzeau râsete. Vedea trupuri risipite pe iarbă. Unele în armuri, altele nu. De undeva, auzea un vuiet vag – o bătălie îndepărtată, poate. În apropiere, nimic altceva decât șuieratul vântului printre crengile desfrunzite și scrâșnetul propriilor lui pași pe pietriș. Pielea-l furnica, în timp ce mergea spre zidul înalt al palatului.

Ușile masive dispăruseră, doar balamalele îndoite mai atârnau în arcadă. Grădina din cealaltă parte era plină de cadavre. În armuri, toate îndoite și însângerate. Mulți zăceau pe cărarea din fața porții, zdrobiți și striviți de parcă i-ar fi lovit un ciocan uriaș. Unul era secționat complet în jumătate, cele două bucăți zăcând într-o baltă de sânge închegat.

În mijlocul carnajului stătea în picioare un om. Avea pe el o armură albă, stropită de sânge. Prin grădină sufla vântul, iar părul negru îi flutura în jurul feței oacheșe, cu pielea netedă și perfectă ca a unui copil mic. Privea încruntat un trup căzut la picioarele lui, dar ridică ochii când Logen intră pe poartă. Fără ură sau teamă, nici fericit și nici trist. Nu avea nicio expresie.

– Te afli departe de casă, spuse el, în limba nordică.

– Și tu, răspunse Logen, privindu-i chipul gol. Ești Mâncător?

– Această crimă sunt nevoit s-o recunosc.

– Toți suntem vinovați de câte ceva.

Logen își cumpăni sabia în mână.

– Deci, începem?

– Am venit aici să-l ucid pe Bayaz. Nu pe altcineva.

Rotindu-și privirea peste cadavrele sfârtecate din grădină, Logen replică:

– Și atunci asta ce mai e?

– Odată ce ți-ai pus în minte să ucizi, e greu să mai alegi numărul morților.

– Asta așa e. Sângele nu-ți aduce decât și mai mult sânge, cum îmi spunea tatăl meu.

– Înțelept om.

– Numai de l-aș fi ascultat.

– E greu, uneori, să știi care este… adevărul.

Mâncătorul își ținu înaintea ochilor mâna dreaptă, plină de sânge, privind-o încruntat.

– Se cuvine ca un om drept să aibă… îndoieli.

– Mie-mi spui? Nu pot zice c-aș cunoaște prea mulți oameni drepți.

– Cândva, am crezut că știam câțiva. Acum nu mai sunt atât de sigur. Trebuie să ne luptăm?

Logen trase adânc aer în piept:

– Se pare că da.

– Așa să fie.

Atacă atât de repede, încât Logen abia avu timp să ridice sabia, necum să mai și lovească. Se aruncă într-o parte, dar tot primi în coaste o lovitură – de cot, de genunchi, de umăr… Poate fi greu să spui sigur, când te dai de-a dura pe iarbă și toate se rostogolesc în jurul tău. Încercă să se ridice și descoperi că nu putea. Abia reuși să-și salte puțin capul. Îl durea fiecare respirație. Capul îi căzu la loc pe spate, cu privirea spre cerul albicios. Poate ar fi fost mai bine să rămână în afara zidurilor. Poate era bine să-i lase pe băieți să se odihnească între copaci, până se rezolva totul.

În fața ochilor lui începțoșați se contură silueta înaltă a Mâncătorului, profilându-se neagră pe fundalul norilor.

– Îmi pare rău. Am să mă rog pentru tine. Pentru noi amândoi mă voi ruga.

Și-și ridică piciorul în armură.

O secure îl lovi în față, făcându-l să se clatine. Logen scutură din cap, trase puțin aer în piept. Se rezemă într-un cot, ținându-se de

coaste. Văzu un pumn în armură albă izbind ca fulgerul scutul lui Fior. Smulse o bucată din margine, iar Fior căzu în genunchi. O săgeată ricoșă din apărătoarea de umăr a Mâncătorului, iar acesta se întoarse, cu o parte a capului atârnându-i desprinsă, însângerată. A doua săgeată îi străpunse gâtul. Ursuzul și Copoiul stăteau în arcadă, cu arcurile ridicate.

Mâncătorul se repezi spre ei cu pași uriași, bubuitori, vântul stârnit de mișcarea lui răvășind iarba.

– Hm, făcu Ursuzul.

Cotiera Mâncătorului îl izbi în plin, aruncându-l până-n trunchiul unui copac de la zece pași distanță, unde căzu pe armă. Mâncătorul ridică brațul celălalt, ca să-l lovească și pe Copoi, iar un carl înfipse în el o suliță, împingându-l înapoi. Alți nordici năvăliră pe poartă, umplând tot locul, strigând și urlând, dând cu săbiile și securile.

Logen se întoarse pe burtă, porni târâș și-și luă sabia, smulgând odată cu ea și un pumn de iarbă umedă. Un carl se rostogoli pe lângă el, cu capul spart, plin de sânge. Strângând din dinți, Logen porni la atac, cu sabia ridicată cu ambele mâini.

Tăișul mușcă din umărul Mâncătorului, îi sparse armura și-l despică până la piept, împroșcând cu sânge fața Copoiului. Aproape în același timp, unul dintre carli îl nimeri în plin, dintr-o parte, cu un baros, zdrobindu-i celălalt braț și îndoindu-i pieptarul.

Mâncătorul se împiedică, iar Tichie Roșie îi ciopârți un picior. Căzu în genunchi, cu sângele țâșnindu-i din răni și curgând pe armura albă îndoită, într-o baltă ce i se lățea sub picioare. Părea să zâmbească – din câte putea spune Logen, văzându-i fața din care jumătate atârna într-o parte.

– Liber, șopti el.

Logen ridică sabia Creatorului și-i zbură capul de pe umeri.

Vântul se stârnise brusc, formând vârtejuri pe străzile răvășite, șuierând printre clădirile arse, biciuind chipul lui West cu cenușă și praf, în timp ce călărea spre Agriont. Fu nevoit să strige, ca să se facă auzit:

– Cum merge?

– Le-au pierit puterile! strigă și Brint, cu părul fluturat de o

rafală. Sunt în plină retragere! Se pare că erau prea preocupați să împresoare Agriontul și n-au fost pregătiți pentru noi! Acum aleargă claie peste grămadă spre apus. Unii încă mai luptă, prin jurul Zidului lui Arnault, dar în Trei Ferme i-a pus pe fugă Orso!

West văzu deasupra unei ruine forma familiară a Turnului Lanțurilor și-și îndemnă calul într-acolo.

– Bun! Dacă reușim să-i alungăm din Agriont, avantajul va fi net de partea noastră! Atunci, vom putea să…

Lăsă fraza neterminată, când cotiră și putură vedea până la poarta de vest a citadelei. Sau, mai bine zis, până în locul unde fusese poarta de vest.

Avu nevoie de câteva clipe ca să se dezmeticească. Turnul Lanțurilor se înălța deasupra unei spărturi enorme din zidul Agriontului. Cumva, toată poarta fusese spulberată, împreună cu porțiuni mari de perete din ambele laturi, dărâmăturile umplând șanțul de apărare sau zăcând împrăștiate pe străzile din față.

Gurkienii erau în Agriont. Însăși inima Uniunii stătea expusă.

Nu departe, mai în față, continua o bătălie învălmășită lângă intrarea citadelei. West își zori calul mai aproape, printre răniți și oameni răzleți, până la umbra zidurilor. Văzu un șir de arcași trăgând un val zdrobitor de săgeți într-un grup de gurkieni, care începură să se prăbușească. Lângă el, un om urla în vânt, pe când altul încerca să-i lege cu un garou ciotul însângerat al piciorului.

Chipul lui Pike deveni și mai sumbru decât de obicei.

– Ar trebui să stăm mai în spate, domnule. Aici nu suntem în siguranță.

West nu-l luă în seamă. Fiecare om trebuia să-și joace rolul, fără excepție.

– Avem nevoie de o linie, să se formeze aici! Unde-i generalul Kroy?

Sergentul nu-l mai asculta. Se uita în sus, cu gura căscată prostește. West se răsuci în șa.

O coloană neagră se ridica deasupra capătului apusean al citadelei. În primul moment, i se păru că erau vălătuci de fum, dar când putu aprecia mai bine distanța, își dădu seama că era formată din obiecte care se roteau. O masă enormă. Tone fără număr. Ochii

lui le urmăriră cum se înălțau, tot mai sus și mai sus. Până și norii se mișcau, învârtiți în spirală la mijloc, plutind încet prin jur. Luptele conteniră, unioniști și gurkieni holbându-se la stâlpul clocotitor de deasupra Agriontului, în fața căruia Turnul Lanțurilor arăta ca un deget negru, iar Casa Creatorului, în spate, părea un bețișor neînsemnat.

Din cer începu să plouă cu lucruri. Mici, la început – așchii, praf, frunze, bucăți de hârtie. Apoi, un lemn cât piciorul unui scaun se izbi de pavaj și ricoșă învârtindu-se. Un soldat țipă, când o piatră mare cât pumnul îl lovi în umăr. Cei ce nu luptau bătură în retragere, chirciți, cu scuturile deasupra capetelor. Vântul sufla tot mai feroce, hainele fluturau în furtună, oamenii încercau s-o înfrunte, aplecați, împleticiți, cu dinții strânși și ochii îngustați. Enormul vârtej devenea tot mai lat, mai întunecos, mai iute, mai înalt, ajungând până la cer. Pe la marginile lui, West vedea particule care dansau pe albul norilor ca niște roiuri de gâze într-o zi de vară.

Atâta doar că nu erau gâze, ci bucăți de piatră, lemn, pământ, metal, absorbite spre cer prin cine știe ce anomalie a naturii, în zbor. Nu știa ce se întâmpla, nici cum, nici de ce. Nu putea decât să privească încremenit.

– Domnule! răcni Pike în urechea lui West. Domnule, trebuie să plecăm!

Apucă frâul calului. Un fragment uriaș de zidărie se prăvăli la pământ, nu departe de ei. Atunci calul lui West, panicat, se ridică pe două picioare. Lumea se clătină, se roti – cât timp, nu-și putu da seama.

Zăcea pe burtă, cu gura plină de zgură. Își săltă capul, se ridică vlăguit în patru labe, cu vântul vuindu-i prin urechi și valurile de țărână înțepându-i obrajii. Se întunecase ca la căderea serii. Văzduhul era plin de resturi învălmășite. Loveau pământul, casele, oamenii, care acum stăteau adunați ca niște oi, uitând de orice luptă, vii și morți culcați împreună cu fața în jos. Turnul Lanțurilor era bombardat de rămășițe, ardeziile acoperișului își luau zborul de pe grinzi, după care și grinzile fură smulse de furtună. O bârnă imensă căzu năprasnic, izbi caldarâmul și se dădu peste cap, aruncând încoace și-ncolo cu trupuri omenești, până trecu prin

peretele unei case al cărei acoperiș se surpă.

West tremura, cu ochii usturându-l, înlăcrimați, complet neputincios. Așa avea să vină sfârșitul? Nu acoperit de sânge și glorie, în fruntea unei șarje nebunești, ca generalul Poulder. Nici stingându-se liniștit în noapte, precum Mareșalul Burr. Nici măcar spânzurat pe eșafod, pentru asasinarea Prințului de Coroană Ladisla.

Strivit la întâmplare de un gunoi uriaș căzut din cer.

– Iertați-mă, șopti el, în vuietul uraganului.

Văzu conturul Turnului Lanțurilor mișcându-se. Îl văzu cum se apleca. Începu o ploaie de pietre, plescăind în șanțul de apărare. Tot edificiul acela enorm se cutremura, se umfla, și în sfârșit se răsturnă, cu o încetineală imposibilă, prin furtuna dezlănțuită, peste casele orașului.

În cădere, se rupse în bucăți monstruoase, dărâmând clădirile, strivind oamenii ca pe niște furnici, azvârlind în toate direcțiile cu proiectile ucigătoare.

Și atâta tot.

Nu mai exista nicio clădire, de-acum, în jurul spațiului vast care fusese cândva Piața Mareșalilor. Fântânile arteziene, statuile maiestuoase de pe Calea Regală, palatele pline de rozalii molatici.

Toate, spulberate.

Cupola aurită se ridicase de pe Rotonda Lorzilor, se crăpase, se spărsese și zburase în bucăți. Din peretele înalt al Sălii Marțiale mai rămăsese doar o ruină prăpădită. Restul mândrelor clădiri erau de-acum cioturi rupte, smulse din temelii. Toate se mistuiseră în fața ochilor înlăcrimați ai lui Ferro. Se dizolvaseră în masa de furie diformă care se rotea urlând în jurul Întâiului dintre Magi, hămesită la nesfârșit, de la pământ până-n tăriile bolții.

– Da!

Îi auzi râsul încântat peste zgomotul furtunii.

– Sunt mai mare decât Juvens! Și decât însuși Euz sunt mai mare!

Asta era răzbunarea? Atunci, de câtă avea nevoie ca să se simtă reîntregită? Ferro se întrebă, vag, câți oameni stătuseră ascunși în clădirile acelea spulberate. În jurul Seminței, vălurirea aerului creștea, ajungându-i la umăr, apoi la gât, până o înghiți.

Lumea încremeni.

În depărtare, distrugerile continuau, dar acum erau tulburi, sunetele ajungeau la ea înfundate, ca prin apă. Mâna-i era mai mult decât rece – era înghețată până la umăr. Îl văzu pe Bayaz, zâmbind, cu brațele ridicate. Vântul sufla prin jur, ca un zid de mișcare necontenită.

În el, însă, se zăreau forme.

Deveneau tot mai clare, chiar în timp ce restul lumii se începeșa. Se adunau în jurul cercului exterior. Umbre. Fantome. O mulțime flămândă.

– Ferro… se auzeau șoaptele lor.

În grădină izbucnise pe neașteptate o furtună, mai fulgerător chiar decât furtunile din Locurile-Nalte. Lumina scăzuse, după care din cerul întunecat începuseră să cadă tot felul de lucruri. Copoiul nu știa de unde veneau și nici nu-i prea păsa. Avea pe cap alte griji, mai presante.

Târau printr-o ușă înaltă răniții, care gemeau, blestemau – sau, cel mai rău, nu spuneau nimic. Pe vreo doi îi lăsară afară – se întorseseră deja în țărână. N-avea rost să-și piardă vremea cu cei ce de mult nu mai puteau fi ajutați în niciun fel.

Logen îl ținea pe Ursuz de subsuori, iar Copoiul îl luase de picioare. Avea chipul alb ca varul, mai puțin roșeața sângelui de pe buze. Se vedea limpede cât îi era de rău, dar nu se plângea – cine, Harding Ursuzul…? Dacă ar fi făcut-o, Copoiului nu i-ar fi venit să creadă.

Îl culcară pe podea, în întunericul de dincolo de ușă. Copoiul auzea tot felul de lucruri lovind ferestrele, căzând pe pământul de-afară, bufnind deasupra, pe acoperișuri. Alți și alți oameni erau cărați înăuntru – cu brațele și picioarele rupte, și chiar mai rău. Următorul intră Fior, cu securea însângerată într-o mână și brațul cu scutul atârnându-i pe lângă trup.

Copoiul nu mai văzuse în viața lui un asemenea culoar. Dușumeaua era pardosită cu pietre verzi și albe, lustruite ca oglinda. Pe pereți erau agățate picturi mari. Tavanul era încrustat cu flori și frunze, atât de fin sculptate încât păreau aproape adevărate – atâta

doar că erau făcute din aur, lucind în lumina slabă ce intra pe ferestre.

Oamenii se aplecau, îngrijindu-și camarazii răniți, dându-le apă și vorbindu-le cu blândețe, punându-le atele pe fracturi. Logen și Fior stăteau în picioare, aruncându-și câte o privire. Nu erau tocmai priviri pline de ură, dar nici respectuoase. Copoiului i-ar fi fost greu să spună ce anume exprimau, și nici asta nu-l prea interesa.

– Ce-ai avut în minte? se răsti el. S-o iei așa la atac, de capul tău? Parcă era vorba că tu ești șefu'! Cam jalnic te-ai descurcat, nu?

Logen nu făcu decât să-l privească lung, cu ochii lucindu-i în întuneric.

– Trebuia s-o ajut pe Ferro, mormăi el, aproape pentru sine. Și pe Jezal.

Copoiul holbă ochii.

– Pe cine să ajuți? Aici sunt oameni adevărați care au nevoie de ajutor.

– Nu mă prea pricep să îngrijesc răniții.

– Mda, numai să-i rănești te pricepi. Bine, Sângerosule-Nouă, hai, dacă trebuie neapărat… Fă-ți treaba.

La auzul acelui nume, chipul lui Logen tresări. Făcu un pas înapoi, cu o mână pe coaste și cealaltă strânsă pe sabie. Apoi se întoarse și porni șchiopătând în lungul culoarului poleit.

– Doare, zise Ursuzul, când Copoiul se lăsă pe vine lângă el.

– Unde?

Gura însângerată zâmbi.

– Peste tot.

– Da, bine…

Copoiul îi scoase cămașa. O parte a pieptului îi era adâncită, cu o vânătaie negricioasă acoperind-o în întregime, ca o pată de catran. Abia dacă-i venea să creadă că un om mai putea trăi, cu o asemenea rană.

– Aha… mormăi el, neavând idee de unde să înceapă.

– Cred că… s-a zis cu mine.

– De ce, din cauza ăsteia? încercă Copoiul să zâmbească, deși nu-i venea deloc. O biată zgârietură.

– Zgârietură, zici?

Ursuzul încercă să-și ridice capul, se strâmbă și-l lăsă să cadă la loc, cu respirația subțiată. Se uita drept în sus, cu ochii larg deschiși.

– Al naibii de frumos tavan.

Copoiul înghiți în sec.

– Mhm. Și eu cred.

– Trebuia să mor luptând cu Nouădegete, demult… Ce-a urmat a fost doar un dar. Sunt recunoscător, totuși, Copoiule. Mereu mi-au plăcut… treburile noastre.

Închise ochii și își dădu ultima suflare. Harding Ursuzul niciodată nu vorbise prea mult. Era vestit pentru asta. Acum, avea să rămână tăcut pentru totdeauna. O moarte fără niciun rost, departe de casă. Pentru nimic în lume n-ar fi crezut în ea, n-ar fi înțeles-o, n-ar fi avut nimic de câștigat de pe urma unei asemenea morți. Nimic decât o risipă inutilă. Dar, în fond, Copoiul văzuse mulți flăcăi întorcându-se în țărână, și niciodată nu era ceva bun în asta. Trase prelung aer în piept, cu privirea în pământ.

O singură lampă arunca umbre pâlpâitoare pe coridorul mucegăit, peste pietrele aspre și tencuiala cojită. Desena contururile sinistre ale mercenarilor, prefăcea fețele lui Cosca și Ardee în măști nefamiliare. Întunericul părea să se adune în zidăria masivă a arcadei și în jurul ușii din ea – veche, noduroasă și granulată, bătută în nituri negre din fier.

– Ceva amuzant, Superiorule?

– Aici am stat, murmură Glokta. Chiar în locul ăsta. Cu Silber.

Întinse o mână și mângâie clanța de fier cu vârfurile degetelor.

– Îmi țineam mâna pe ivăr… și am mers înainte.

Ah, ce ironie… Răspunsurile pe care le căutăm atât de mult, atât de departe… adeseori se află tot timpul la îndemâna noastră.

Simți un fior pe șira spinării în timp ce se apleca spre ușă. De dincolo putea auzi ceva, vorbe înfundate, monotone, într-o limbă pe care n-o recunoștea. *Adeptul Demonic îi cheamă pe locuitorii abisului?* Își umezi buzele, cu imaginea rămășițelor Înaltului Judecător Marovia proaspătă în minte. *Ar fi o pripeală să intrăm imediat, oricât de nerăbdători suntem să ne astâmpărăm nedumeririle. O mare pripeală…*

– Superior Goyle, dacă tot ne-ai adus aici, poate binevoiești să intri primul?

– Gâhhh? făcu Goyle prin căluș, cu ochii deja bulbucați ieșindu-i și mai mult din orbite.

Cosca îl apucă pe Superiorul din Adua de guler, în cealaltă mână luă clanța de fier, deschise ușa repede și-și propti cizma în fundul pantalonilor lui Goyle. Acesta se împletici înainte, bălmăjind sunete nearticulate. Din cealaltă parte a ușii se auzi sunetul metalic al unui arc, împreună cu incantațiile, acum mult mai puternice și mai aspre.

Ce-ar fi spus colonelul Glokta? Înainte, spre victorie, băieți! Glokta trecu și el pragul, aproape împiedicându-se de propriul picior îndurerat, și privi în jur surprins. O sală spațioasă, circulară, cu tavan boltit și, pe pereții cufundați în umbră, o frescă vastă, extrem de detaliată… *Și care-mi pare incomod de familiară.* Kanedias, Maestrul Creator, domina camera cu brațele desfăcute, în mărime de cinci ori cât cea naturală, sau chiar mai mult, pe fondul unor vâlvătăi portocalii, carmin și albe. Pe peretele opus zăcea fratele său, Juvens, întins pe iarbă, sub niște copaci înfloriți, cu sângele curgându-i din numeroasele răni. Între cei doi, Magii mergeau să se răzbune, șase pe-o parte, cinci pe cealaltă, cu Bayaz cel pleșuv în frunte. *Sânge, foc, moarte, răzbunare. Ce minunat de potrivit, ținând seama de împrejurări…*

Un desen complicat fusese trasat cu o meticulozitate maniacală, acoperind toată pardoseala. Cercuri în interiorul altor cercuri, forme, simboluri, figuri de o complexitate înspăimântătoare, toate descrise din linii subțiri de praf alb. *Sare, dacă nu mă înșel prea mult.* Goyle zăcea pe burtă, la un pas, doi, de ușă, cu mâinile încă legate la spate. De sub el se întindea o băltoacă de sânge, iar prin spinare îi ieșea vârful unei săgeți. *Exact în locul unde-ar trebui să-i fie inima. N-aș fi crezut niciodată ca ăsta să fie punctul lui slab.*

Patru dintre Adepții Universității stăteau în picioare privindu-l, unul mai uimit decât altul. Trei dintre ei, Chayle, Denka și Kandelau, țineau în ambele mâini lumânări, ale căror fețtile sfârâitoare emanau o înecăcioasă duhoare de hoit. Saurizin, Adeptul Chimic, strângea în mână un arc gol. Fețele bătrânilor, luminate galben-verzui de jos în sus, arătau ca niște măști de pantomimă ale

fricii.

În partea opusă a sălii, Silber stătea la un pupitru, cu o carte mare deschisă în fața lui, privind foarte concentrat paginile la lumina unei singure lămpi. Degetul său foșnea pe hârtie, iar buzele subțiri i se mișcau neîncetat. Chiar de la distanța aceea, și în pofida faptului că domnea un frig de gheață, Glokta putea distinge broboanele mari de sudoare care i se prelingeau pe chipul slab. Lângă el, ținându-se dureros de drept în mantia albă imaculată, cu săgeți albastre țâșnindu-i din ochi pe toată lățimea încăperii, stătea Arhilectorul Sult.

– Glokta, schilod afurisit! mârâi el. Ce naiba cauți aici?

– Aș putea să vă întreb și eu același lucru, Eminența Voastră, răspunse Glokta, arătând cu bastonul spre scena din fața lui. Atâta doar că lumânările, cărțile străvechi, incantațiile și cercurile de sare dau de gol tot jocul, nu?

Și pare, dintr-odată, un joc destul de infantil. În tot acel timp cât eu îmi croiam drum torturând printre Pânzari, în vreme ce eu îmi riscam viața acolo, în Dagoska, în timp ce obțineam voturi prin șantaj în numele Eminenței Voastre, dumneavoastră de… treburi dintr-astea vă țineați?

Sult, însă, părea să ia lucrurile destul de în serios.

– Ieși afară, nebunule! Asta-i ultima ta șansă!

– Asta? Serios?

Cosca intra deja pe ușă, urmat de mercenarii înarmați. Ochii lui Silber încă mai stăteau ațintiți asupra cărții, buzele continuau să i se miște, fața-i era mai asudată ca oricând. Glokta se încruntă.

– Făceți-l careva să tacă.

– Nu! strigă Chayle, cu o expresie de oroare deplină pe chipul său mic. Nu trebuie să opriți incantațiile! Este o operațiune profund primejdioasă! Consecințele ar putea fi… ar putea fi…

– Dezastruoase! țipă și Kandelau.

Fără să-i ia în seamă, unul dintre mercenari făcu un pas spre mijlocul sălii.

– Nu călca pe lângă sare! chirăi Denka, a cărui lumânare se clătina, picurând cu ceară. Orice-ai face!…

– Stai! se răsti Glokta, iar omul se opri la marginea cercului, privindu-l peste mască.

Chiar în timp ce vorbeau, în cameră se făcea și mai frig. Un frig nefiresc. Ceva se întâmpla în mijlocul cercurilor. Aerul tremura, ca deasupra unui rug, tot mai vizibil, pe măsură ce glasul răgușit al lui Silber își continua murmurele tărăgănate. Glokta rămase încremenit, cu ochii săgetându-i printre bătrânii Adepți. *Ce să fac? Să-l opresc sau să nu-l opresc? Să-l opresc sau să…*

– Dă-mi voie!

Cosca păși înainte, vârându-și mâna stângă, cea liberă, sub haina neagră. *Dar nu poți să…* Își scoase brațul, cu o înfloritură nepăsătoare, iar cuțitul de aruncat apăru și el. Lama fulgeră în lumina lumânărilor, învârtindu-se direct prin aerul unduitor din centrul sălii, pentru a se înfige până la plăsele în fruntea lui Silber, cu un sunet slab.

– Ha! îl prinse Cosca pe Glokta de umăr. Ce ți-am zis eu? Ai mai văzut vreodată o aruncătură de cuțit mai reușită?

Sângele curgea pe fața lui Silber într-un pârâiaș roșu. Ochii i se dădură peste cap, cu pleoapele tremurând, apoi se răsturnă într-o parte, trăgând după el și pupitrul. Cartea căzu peste el, cu paginile vechi fâlfâind, iar lampa se vărsă, împrăștiind pe jos dâre de ulei aprins.

– Nu! țipă Sult.

Chayle icni, cu gura căscată. Kandelau își aruncă lumânarea în lături și se prăbuși pe pardoseală, gemând. Denka scoase un guițat de groază, cu o mână peste față, privind cu ochii holbați printre degete. Urmă o lungă pauză, în timp ce toți, cu excepția lui Cosca, se uitau îngroziți spre cadavrul Adeptului Demonic. Glokta aștepta, cu cei câțiva dinți ai săi dezgoliți și ochii strânși, aproape închiși. *E ca momentul acela oribil și frumos dintre strivitul degetului și simțitul durerii. Uite-o că vine. Uite-o că vine.*

Uite că vine durerea…

Dar nu veni nimic. Niciun râs demonic nu hohoti prin sală. Pardoseala nu se nărui, pentru a da la iveală o poartă spre iad. Tremurul aerului încetă, în încăpere începu să se facă mai cald. Glokta înălță din sprâncene, aproape dezamăgit.

– S-ar părea că artele diabolice sunt categoric supraestimate.

– Nu! mârâi din nou Sult.

– Ba mă tem că da, Eminența Voastră. Și când mă gândesc că v-am respectat cândva.

Glokta rânji spre Adeptul Chimic, care încă-și mai strângea în mâini, fără vlagă, arcul gol. Făcu un semn spre cadavrul lui Goyle.

– Bine țintit. Te felicit. Încă o mizerie pe care nu mai sunt eu nevoit s-o curăț.

Apoi, își îndreptă un deget spre grupul de mercenari din spatele lui:

– Și acum, înhățați-l.

– Nu! mugi Saurizin, aruncându-și arcul pe jos. N-am fost eu cu ideea! N-am avut încotro! El a fost! continuă, arătând cu un deget gros spre trupul neînsuflețit al lui Silber. Și… și el! Întinse și brațul tremurător către Sult.

– Ai prins ideea, dar interogatoriul poate să mai aștepte. Ești așa de drăguț să-l iei pe Eminența Sa în custodie?

– Cu plăcere, porni Cosca prin sală, aruncând norișori de praf alb cu cizmele ale căror urme făceau ferfeniță modelele complicate.

– Glokta, idiot împiedicat! zbieră Sult. Habar n-ai ce pericol reprezintă Bayaz! Întâiul dintre Magi și regele lui bastard! Glokta! N-ai niciun drept! Aaah! icni el, când Cosca îi răsuci brațele la spate, forțându-l să îngenuncheze, cu părul alb în neorânduială. Habar n-ai…

– Dacă gurkienii nu ne omoară pe toți, vei avea timp destul să-mi explici. De asta te asigur, spuse Glokta cu rânjetul lui știrb, în timp ce Cosca lega strâns încheieturile mâinilor lui Sult.

De-ai ști, numai, ce mult timp am visat să rostesc aceste cuvinte…

– Arhilector Sult, te arestez pentru înaltă trădare la adresa Maiestății Sale, Regele.

Jezal nu putea decât să stea și să se holbeze. Una dintre gemene, cea stropită cu sânge, își ridică încet brațele lungi deasupra capului, întinzându-se alene, cu mulțumire. Cealaltă arcui o sprânceană.

– Cum ți-ar plăcea să mori? întrebă ea.

– Maiestate, treceți în spatele meu, spuse Gorst, pregătindu-și sabia în mâna teafără.

– Nu. De data asta, nu.

Jezal își scoase coroana de pe cap, coroana la al cărei model Bayaz ținuse atât de mult, și o azvârli cu zgomot. Se săturase să fie rege. Dacă tot i-era scris să moară, avea să moară bărbătește, ca oricare altul. I se acordaseră atâtea avantaje, își dădea acum seama. Mult mai multe decât ar fi putut visa vreodată majoritatea oamenilor. Atât de multe șanse de a face bine, iar el nu făcuse nimic altceva decât să se smiorcăie și să se gândească numai la sine. Acum era prea târziu.

– Mi-am trăit viața bazându-mă pe alții. Ascunzându-mă după ei. Urcându-mă pe umerii lor. Nu și de data asta.

Una dintre gemene ridică mâinile și începu să aplaude încet, cu plesnetul regulat al palmelor reverberat printre oglinzi. Cealaltă chicoti. Gorst înălță sabia. Jezal făcu același lucru, ca un ultim act de sfidare fără rost.

Apoi, între ei apăru fulgerător Înaltul Judecător Marovia. Bătrânul avea mișcări de o iuțeală imposibilă, cu roba închisă la culoare plesnind în jurul lui. Ținea ceva în mână. O vergea lungă de metal întunecat, cu un cârlig la capăt.

– Ce… îngăimă Jezal.

Dintr-odată, cârligul deveni luminos, de un alb orbitor, ca soarele într-o zi de vară. O sută de cârlige străluceau ca stelele, reflectate în oglinzile de pe pereți, succedându-se tot mai departe. Cu o exclamație, Jezal închise strâns ochii, ridicându-și o mână în dreptul feței. Urma prelungă lăsată de acel punct luminos îi străpungea arzător vederea.

Clipi din ochi, cu gura căscată, și-și coborî brațul. Gemenele stăteau în același loc, nemișcate ca două statui, cu Înaltul Judecător lângă ele. Șuvițe de abur alb șuierau prin orificiile din capătul ciudatei arme, încolăcindu-se în jurul brațului lui Marovia. Un moment, nu se produse nicio mișcare.

Apoi, o duzină de oglinzi mari din celălalt capăt se frânseră în două, ca niște foi de hârtie tăiate brusc cu cel mai ascuțit cuțit din lume. Două dintre jumătățile de jos și una de sus căzură încet în cameră și se sparseră, împrăștiindu-și cioburile lucitoare pe dalele pardoselii.

– Uuuf, gâfâi geamăna din stânga.

Jezal își dădu seama că de sub armura ei țâșnea sânge. Mâncătoarea ridică spre el o mână, care se desprinse din capătul brațului și căzu pe jos, împroșcând cu sânge din ciotul retezat perfect. Femeia se răsturnă la stânga – sau, cel puțin, trupul ei. Picioarele căzură în cealaltă direcție. Trunchiul i se prăvăli la pământ, iar capul sărit de pe umeri se rostogoli pe dale, într-o băltoacă tot mai întinsă. Părul, tuns cu grijă la ceafă, se amestecă în balta de sânge, ca un nor auriu.

Armură, carne, os, toate împărțite în două, cu precizia unei bucăți de brânză tăiate cu sârma. Mâncătoarea din dreapta se încruntă, făcu un pas clătinat spre Marovia, apoi genunchii îi cedară și căzu secționată din mijloc. Picioarele se înmuiară și rămaseră nemișcate, din ele scurgându-se praf într-o grămăjoară maronie. Jumătatea de sus se târî înainte cu unghiile și-și săltă capul, șuierând.

Aerul din jurul Înaltului Judecător vibră, iar trupul retezat al Mâncătoarei izbucni în flăcări. Se zbătu un timp, scoțând un sunet prelung și subțire. Apoi rămase nemișcat, morman de cenușă neagră fumegândă.

Marovia ridică ciudata armă, fluierând încetișor și zâmbind la vederea cârligului din care încă mai ieșeau câteva firișoare de aburi.

– Kanedias. Fără îndoială, știa cum să facă o armă. Maestru Creator într-adevăr, nu, Maiestate?

– Ce? murmură Jezal, complet năucit.

Chipul lui Marovia se topi încet, în timp ce pornea spre ei. De sub el, altul începu să se formeze. Numai ochii rămaseră aceiași. Ochi de culori diferite, cu riduri vesele la colțuri, zâmbindu-i lui Jezal ca unui vechi prieten.

Yoru Sulfur făcu o plecăciune.

– Niciun moment de liniște, așa-i, Maiestatea Voastră? Nici cel mai scurt răgaz de liniște.

Se auzi un trosnet, când una dintre uși se dădu de perete. Jezal ridică sabia, cu inima între dinți. Sulfur se răsuci în loc, ținând arma Creatorului lângă trup. Un om intră greoi în sală. Un om masiv, cu o grimasă pe chipul acoperit de cicatrice, cu pieptul zbuciumat de gâfâieli. Într-o mână-i atârna o sabie grea, iar cu cealaltă își apăsa

coastele.

Jezal clipi din ochi, aproape nevenindu-i să creadă.

– Logen Nouădegete. Cum naiba ai ajuns aici?

Nordicul îl privi un moment. Apoi, se sprijini de oglinda de lângă ușă, lăsându-și sabia să cadă pe pardoseală. Lunecă încet în jos, până atinse dalele, și rămase așezat acolo, cu capul rezemat de oglindă.

– Poveste lungă… răspunse el.

– Ascultă-ne…

Acum, vântul era plin de siluete. Sute și sute. Se adunau împrejurul cercului exterior, al cărui fier lucitor se încețoșa, sclipind de umezeală rece.

– … avem lucruri să-ți spunem, Ferro…

– Secrete…

– Ce-ți putem oferi?

– Noi știm… totul.

– E nevoie doar să ne lași să intrăm…

Atât de multe glasuri. Îl auzi printre ele pe Aruf, învățătorul ei de demult. Îl auzi pe Susman, negustorul de sclavi. Îi auzi pe mama și tatăl ei. Pe Yulwei și pe Prințul Uthman. O sută de voci. O mie. Voci pe care le cunoștea și pe care le uitase. Vocile morților și ale celor vii. Strigăte, murmure, urlete. Șoapte, în urechea ei. Și mai aproape. Mai aproape decât propriile sale gânduri.

– Vrei răzbunare?

– Îți putem da răzbunarea.

– Cum nici n-ai visat vreodată.

– Tot ce vrei. Tot ce ai nevoie.

– Numai lasă-ne înăuntru…

– Spațiul acela gol din tine?

– Noi suntem ce-ți lipsește!

Cercurile metalice se albiseră de promoroacă. Ferro îngenunche în capătul unui tunel ametitor, cu pereții făcuți din materie năvalnică, furioasă, plină de umbre, și celălalt capăt departe, dincolo de cerul întunecat. În urechi îi răsuna slab râsul Întâiului dintre Magi. Aerul trepida de putere, răsucit, unduit, împăienjenit.

– Nu trebuie să faci nimic.
– Bayaz.
– El o s-o facă.
– Proasto!
– Mincinosul!
– Primește-ne…
– El nu poate înțelege.
– Se folosește de tine!
– Râde.
– Dar nu pentru mult timp.
– Porțile se închid.
– Lasă-ne înăuntru…

Dacă auzea vocile, Bayaz nu dădea niciun semn. Prin pavajul tremurător se întindeau crăpături, ramificându-se de sub picioarele lui, iar țăndările zburau în jur, în spirale ametitoare. Cercurile de fier începeau să se miște, să se umfle. Cu scrâșnete de metal torturat, se răsuciră afară dintre pietrele sfărâmate, zeci de tăișuri lucitoare.

– Zăvoarele se rup.
– Unsprezece semne.
– Și unsprezece semne inversate.
– Ușile se deschid.
– Da, rostiră vocile la unison.

Umbrele se adunau tot mai aproape. Ferro respira iute și sacadat, dinții-i clănțăneau, membrele îi tremurau, frigul îi învăluia însăși inima. Stătea îngenuncheată pe buza unei prăpăstii, fără fund, fără margini, plină de umbre, plină de voci.

– Curând vom fi cu tine.
– Foarte curând.
– Timpul ne zorește din urmă.
– Amândouă laturile despărțiturii, unite.
– Așa cum era sortit să fie.
– Înainte ca Euz să fi rostit Prima Lege.
– Lasă-ne să intrăm…

Doar o clipă mai trebuia să se țină de Sămânță. Apoi, vocile aveau să-i dăruiască răzbunarea. Bayaz era un mincinos, știuse încă de la început. Nu-i datora nimic. Pleoapele i se închiseră,

tremurând, gura i se căscă. Zgomotul vântului devenea tot mai slab, până când nu mai auzi decât vocile.

Șoptitoare, liniștitoare, virtuoase.

– Vom lua lumea și o vom îndrepta.

– Împreună.

– Primește-ne înăuntru…

– Ne vei ajuta.

– Ne vei elibera.

– Poți să ai încredere în noi.

– Ai încredere în noi…

Încredere?

Un cuvânt pe care-l foloseau numai mincinoșii. Ferro își aminti prăpădul din Aulcus. Ruinele goale, noroiul răscolit. Creaturile din Cealaltă Parte sunt făcute din minciuni. Mai bine să aibă un gol într-însa, decât să-l umple cu așa ceva. Își înfipse limba între dinți și mușcă puternic, își simți gura umplându-se cu sânge sărat. Trase aer în piept, se forță să-și deschidă ochii.

– Ai încredere în noi…

– Lasă-ne înăuntru!

Văzu cutia Creatorului, un contur mișcător, fluid. Se aplecă peste ea, pipăind-o cu degetele amorțite, în timp ce aerul o biciuia. N-avea să fie sclava nimănui. Nici a lui Bayaz, nici a Șoptitorilor de Secrete. Avea să-și găsească singură calea. Una întunecată, poate, dar numai a ei.

Capacul se deschise.

– Nu, îi șuierară vocile la ureche, în cor.

– Nu!

Ferro scrâșni din dinții însângerați, mârâi cu furie, în timp ce-și forța degetele să se desclești. Lumea era o masă de întuneric fără formă, care se topea urlând. Treptat, treptat, mâna moartă i se desfăcu. Asta era răzbunarea ei. Împotriva mincinoșilor, a hoților, a celor ce o foloseau. Pământul se cutremura, se frângea, se fărâmița, subțire și fragil ca un geam, și cu un gol căscat dedesubt. Își întoarse mâna tremurândă, iar Sămânța îi căzu din palmă.

Toate ca una, vocile își zbierară răgușită poruncă:

– *Nu!*

Orbește, Ferro apucă în mână capacul.
– Băga-v-aș în mama voastră de nenorocite! șuieră ea.
Și, cu ultima fărâmă de putere, închise cutia.

După ploi

Logen stătea rezemat de parapet, sus în vârful unui turn dintr-o latură a palatului, încruntat, cu chipul bătut de vânt. La fel stătuse, în urmă cu o veșnicie, în Turnul Lanțurilor. Privise uluit nemărginirea orașului, întrebându-se dacă ar fi putut visa vreodată la un lucru făurit de om care să fie atât de mândru, și de frumos, și de indestructibil ca Agriontul.

Pe toți morții, cum se mai schimbă timpurile…

Spațiul verde al parcului era plin de resturi căzute, copaci frânți, gropi, o jumătate din apa lacului se scursese, formând o baltă mocirloasă. La marginea dinspre apus, câteva clădiri albe, elegante, încă mai stăteau în picioare, deși ferestrele se căscau goale, cu geamurile spulberate. Mai spre vest, casele nu mai aveau acoperișuri, doar grinzile dezgolite atârnând în gol. Și mai încolo, pereții erau găuriți și arși, ca niște carcase goale, îngropate în moloz.

Iar dincolo de acestea nu mai era nimic. Sala cea mare, cu cupola aurită – spulberată. Piața unde Logen privise duelul – nimicită. Turnul Lanțurilor, zidul solid de sub el, toate clădirile mari peste care fugiseră Logen și Ferro – dispărute.

Un cerc colosal al distrugerii era săpat dinspre capătul apusean al Agriontului și mai rămăseseră doar pogoane-pogoane de dărâmături fără nicio formă. Dincolo de ele, orașul era străbătut de cicatrice negre, fumul încă se mai înălța deasupra ultimelor focuri, ca și din namilele arse care mai pluteau prin golf. Casa Creatorului domina priveliștea, ca o masă neagră profilată sub norii mohorâți, nepăsătoare și neatinsă.

Logen stătea pe loc, scărpinându-și cicatricele de pe față, la nesfârșit. Rănile îl dureau. Atât de multe răni… Era lovit și învinețit peste tot, tăiat și sfârtecat. După lupta cu Mâncătorul, după bătălia de dincolo de șanț, după duelul cu Temutul, după cele șapte zile ale măcelului din Locurile-Nalte. După o sută de lupte, și bătăi, și

campanii vechi. Prea multe ca să le mai țină minte. Atât de obosit, de lovit, de îngrețoșat…

Își privi încruntat mâinile strânse pe parapet. Din locul unde avusese degetul mijlociu, piatra neagră a zidului îl privea și ea. Era tot Nouădegete. Sângerosul-Nouă. Un om plămădit din moarte, întocmai cum spusese Bethod. În ajun, fusese cât pe ce să-l ucidă pe Copoi, știa. Pe cel mai vechi prieten al lui. Pe singurul lui prieten. Ridicase sabia, și dacă nu intervenea chiar atunci o întorsătură a sorții, ar fi făcut-o.

Își amintea cum stătuse la înălțime, pe marginea Marii Biblioteci Nordice, privind peste valea pustie, cu lacul ca o oglindă întinsă. Își amintea cum simțise vântul pe bărbia proaspăt rasă, întrebându-se dacă un om se poate schimba…

Acum știa răspunsul.

– Meștere Nouădegete?

Logen se întoarse scurt, șuierând printre dinți când simți arsura cusăturilor din coaste. Pe ușă intră Întâiul dintre Magi. Părea schimbat, oarecum. Arăta mai tânăr. Mai tânăr chiar și decât atunci când se văzuseră prima oară. Mișcările lui erau mai precise, lucirea din ochi mai tăioasă. Se părea chiar că avea mai puține fire albe în barba ce-i mărginea zâmbetul prietenos. Primul zâmbet pe care-l vedea Logen, după o bună bucată de vreme.

– Ești rănit? îl întrebă Bayaz.

Logen își supse acru dinții.

– Nu-i tocmai prima oară.

– Și totuși, nu devine cu nimic mai ușor.

Bayaz își rezemă pumnii cărnoși pe parapet, lângă mâinile lui Logen, privind încântat peisajul.

– Nu prea mă așteptam să te revăd atât de curând. Și să observ c-ai ajuns atât de departe. Înțeleg că ți-ai încheiat socotelile. L-ai învins pe Bethod. L-ai aruncat de pe propriile lui ziduri, din câte-am auzit. Frumos gest. Te gândești mereu la imnul pe care-l vor cânta, nu-i așa? Și pe urmă, i-ai luat locul. Sângerosul-Nouă, Regele Nordicilor! Cine-ar fi crezut?

Logen se încruntă.

– Nu așa s-a întâmplat.

– Detalii. Rezultatul e același, nu? Pace în Nord, în sfârșit? Oricum ar fi, te felicit.

– Bethod a avut de spus câteva lucruri.

– Serios? întrebă Bayaz, cu nepăsare. Conversația lui mi s-a părut întotdeauna cam plicticoasă. Nu vorbea decât despre el însuși, despre planurile lui, despre izbânzile lui… E așa de obositor, când oamenii nu se gândesc niciodată și la ceilalți… Proastă creștere.

– A spus că tu ești motivul pentru care nu mă omorâse. Că te-ai târguit pentru viața mea.

– Adevărat, trebuie să recunosc. Îmi era dator, iar tu ai fost prețul pe care i l-am cerut. Îmi place să stau cu ochii spre viitor. Încă de pe-atunci știam că s-ar fi putut să am nevoie de un om care putea vorbi cu spiritele. A fost un câștig neașteptat că te-ai dovedit a fi un asemenea tovarăș de călătorie, mereu învingător.

Logen constată că vorbea printre dinți.

– Mi-ar fi plăcut să știu, asta-i tot.

– N-ai întrebat, Meștere Nouădegete. Nu voiai să-mi știi dinainte planurile, din câte-mi amintesc, și nici eu n-am vrut să te simți îndatorat. „Ți-am salvat cândva viața” ar fi fost un început nepotrivit pentru prietenia noastră.

Suna destul de rezonabil, ca tot ceea ce spunea vreodată Bayaz, dar tot îi lăsa un gust acru, la gândul că fusese tratat ca un animal din ogradă.

– Unde-i Quai? Aș vrea să…

– A murit, replică Bayaz scurt și tăios, ca o lovitură de cuțit. Îi resimțim foarte acut pierderea.

– Înapoi în țărână, mm?

Logen își amintea ce eforturi făcuse pentru a salva viața acelui om. Câte mile străbătuse prin ploaie, încercând să facă ceea ce trebuia. Și totul, degeaba. Poate ar fi trebuit să se simtă mai afectat – dar îi era greu cu atâtea morți răspândite în fața lui. Era amorțit. Sau, poate, puțin îi păsa. Era greu de spus care din două.

– Înapoi în țărână… mormăi el din nou. Și totuși, mergi înainte, nu-i așa?

– Desigur.

– Asta-i datoria care însoțește supraviețuirea. Îți amintești de ei,

rostești câteva cuvinte, apoi mergi mai departe, și speri să fie mai bine.

– Într-adevăr.

– În legătură cu lucrurile astea, trebuie să fii realist.

– Așa e.

Logen își frecă rana din coaste cu o mână, încercând să simtă ceva. Dar o fărâmă de durere în plus nu folosește nimănui.

– Ieri am pierdut un prieten.

– A fost o zi sângeroasă. Dar și victorioasă.

– Nu zău? Pentru cine?

Vedea oameni mișcându-se printre ruine, ca niște insecte scormonind prin moloz, căutând supraviețuitori și găsind numai morți. Se îndoia că mulți dintre ei simțeau în acele momente extazul victoriei. El, unul, știa că nu-l simțea.

– Ar trebui să mă duc la ai mei, mormăi, dar fără să se miște din loc. Să-i ajut la îngropat. Și la îngrijit răniții.

– Și totuși, ești aici, privind în jos.

Ochii lui Bayaz deveniseră duri ca două pietre. Acea duritate pe care Logen o observase la el chiar de la început, dar cumva uitase de ea. Cumva, ajunsese s-o ignore.

– Îți înțeleg perfect sentimentele. Vindecarea e pentru cei tineri. Pe măsură ce îmbătrânim, constatăm că avem tot mai puțină răbdare cu răniții.

Înălță din sprâncene, în timp ce întorcea capul din nou spre cumplita privelițte.

– Iar eu sunt foarte bătrân.

Ridică pumnul să ciocănească, apoi se opri, frecându-și nervos palma cu degetele.

Își amintea mirosul ei dulceag-acrișor, forța mâinilor ei, conturul sprâncenelor încruntate în lumina focului. Își amintea căldura ei, strâns lipită de el, în noapte. Știa că între ei doi se întâmplase ceva bun, chiar dacă toate vorbele pe care le rostiseră fuseseră dure. Unii oameni nu au în ei cuvinte blânde, oricât de mult ar încerca.

Nu nutrea speranțe prea mari, desigur. Unui om ca el îi era mai bine fără ele. Dar dacă nu contribui cu nimic, nici nu primești nimic.

Așa că Logen strânse din dinți și ciocăni. Niciun răspuns. Se încruntă nervos și, ajuns dintr-odată la capătul răbdării, apăsă pe clanță și deschise ușa.

Ferro se răsuci în loc. Avea hainele mototolite și murdare, și mai murdare decât de obicei. Ochii-i erau mari, sălbatici chiar, și-și ținea pumnii încleștați. Când văzu că era el, însă, îi căzu fața, iar inima lui se prăbuși odată cu ea.

– Eu sunt, Logen.

– Hm, mormăi Ferro.

Își smuci capul într-o parte, privind încruntată spre fereastră. Făcu doi pași într-acolo, cu ochii îngustați. Apoi se răsuci brusc, în cealaltă direcție.

– Poftim!

– Ce? murmură Logen, nedumerit.

– Nu-i auzi?

– Ce s-aud?

– Pe ăia, idiotule! replică Ferro, lipindu-se de perete.

Logen nu fusese sigur cum avea să meargă. Cu ea, nu puteai fi niciodată sigur de nimic, știa bine. Dar la așa ceva nu se așteptase. Probabil că nu-i mai rămânea decât să meargă înainte. Ce altceva ar fi putut să facă?

– Acum sunt rege, pufni el. Regele Nordicilor, îți vine să crezi?

Se aștepta să-i râdă în față, dar Ferro nu făcea decât să stea pe loc, ascultând cu urechea la perete.

– Eu și Luthar, amândoi. O pereche de regi. Te poți gândi la doi ticăloși mai nevrednici pentru a fi încoronați, mm?

Niciun răspuns. Logen își umezi buzele. Nu-i mai rămânea decât să i-o spună de-a dreptul, după câte se părea.

– Ferro. Așa cum au ieșit lucrurile… Așa cum… le-am lăsat…

Făcu un pas spre ea, și încă unul.

– Aș vrea să nu fi… nu știu…

Îi puse o mană pe umăr.

– Ferro, încerc să-ți spun…

Femeia se întoarse scurt, acoperindu-i gura cu mâna.

– Șșș…

Îl apucă de cămașă și-l trase în jos, îngenunchindu-l. Apoi, își lipi

urechea de dalele pardoselii, cu ochii mișcându-se încoace și-ncolo, ca și cum ar fi ascultat ceva.

– Auzi…?

Îi dădu drumul și se retrase în colț.

– Acolo! Îi auzi?

Logen întinse mâna, încet, și o atinse pe ceafă, își trecu vârfurile aspre ale degetelor peste pielea ei. Ferro îl respinse cu o smucitură din umeri, făcându-l să se crispeze. Poate că lucrul acela bun dintre ei existase numai în mintea lui, niciodată și într-a ei. Poate că-l dorise atât de tare încât își îngăduise să și-l imagineze.

Se ridică în picioare și-și drese glasul.

– Nu contează. Am să vin mai târziu, poate.

Ferro stătea tot în genunchi, adusă de spate, cu capul lipit de pardoseală. Nici măcar nu se uită la el când ieși.

Moartea nu-i era străină lui Logen Nouădegete. De când se știa, umblase printre morți. Privise cadavre arse cu zecile, după bătălia Carleonului, demult. Le văzuse îngropate cu sutele, în valea fără nume din Locurile-Nalte. Călcase pe o colină de oase omenești, sub ruinatul Aulcus.

Însă nici chiar Sângerosul-Nouă, nici chiar cel mai temut om din Nord, nu mai văzuse vreodată așa ceva.

Leșurile erau stivuite pe marginea străzii largi, în mormane înalte până la piept. Munți de hoituri îngrămădite, la nesfârșit. Prea multe ca să le ghicească, măcar, numărul. Cineva făcuse o încercare de a le acoperi, dar fără prea multă tragere de inimă. La urma urmei, morții nu mai ofereau mulțumiri pentru nimic. Bucăți de pânză ruptă fluturau în vânt, ținute în loc cu lemne, iar de sub ele atârnau mâini și picioare fără viață.

În capătul acela al străzii, câteva statui încă mai rămăseseră în picioare. Regi și sfetnici de-ai lor, odinioară mândri, chipuri și trupuri de piatră, zgâriate și ciuruite, priveau cu tristețe în jos la rămășițele însângerate de la picioarele lor. Destule pentru ca Logen să înțeleagă că aceea era într-adevăr Calea Regală, și nu nimerise, cine știe cum, pe tărâmul morților.

La o sută de pași distanță, mai erau numai socluri goale, unul

încă mai având deasupra picioarele statuii sparte. În jurul lor se adunase un grup ciudat. Oameni cu înfățișări veștejite. Undeva, între viață și moarte. Unul stătea așezat pe un pietroi, uitându-se apatic în gol, pe când își smulgea din cap smocuri de păr. Altul tușea într-o cârpă pătată de sânge. O femeie și un bărbat zăceau unul lângă altul, fără să privească nicăieri, cu chipurile scofâlcite cât pumnul. Respirau cu scrâșnete scurte și repezi. Logen nu mai respira nicicum.

După încă o sută de pași, avu impresia că trecea printr-un infern în ruine. Nici urmă de faimoasele statui, clădiri sau orice altceva. În locul lor mai rămăseseră doar maldăre învălmășite de resturi stranii. Pietre sfărâmate, lemne frânte, fiare răsucite, hârtii, cioburi de sticlă, toate pisate laolaltă și închegate cu tone de praf și noroi. Din tot amestecul ieșeau diverse lucruri, rămase în chip ciudat întregi – câte o ușă, câte un scaun, un covor, un platou pictat, fața zâmbitoare a unei statui.

Peste tot, prin acel haos, rătăceau bărbați și femei, mânjiți cu murdărie, scormonind prin gunoaie, aruncându-le pe fostele străzi, încercând să-și croiască drum. Salvatori, lucrători, hoți – cine să știe? Logen trecu pe lângă un foc de lemne cât un stat de om, îi simți sărutarea fierbinte pe obraz. Alături stătea un soldat înalt, cu armura pătată de funingine.

– Găsiți ceva din metal alb, orice? răcnea el la căutători. Tot ce găsiți, imediat în foc! Carne în metal alb? O ardeți! Din ordinul Consiliului Închis!

După alți câțiva pași, Logen văzu un om în vârful uneia dintre cele mai înalte grămezi, chinuindu-se cu o grindă lungă de lemn. Se întoarse s-o apuce mai bine. Nimeni altul decât Jezal dan Luthar. Avea hainele rupte și murdare, și chipul stropit cu glod. Nu arăta mai rege decât Logen.

Un bărbat masiv se uita spre el, cu brațul prins într-o eșarfă.

– Maiestate, e periculos! ciripea el, cu o voce de o subțirime stranie, ca a unei fete. Zău c-ar trebui să…

– Nu! Aici e nevoie de mine!

Jezal se aplecă peste bârnă, cu venele gâtului ieșindu-i în relief. N-avea cum s-o urnească de unul singur, dar încerca totuși. Logen

rămase privindu-l.

– De când o ține așa?

– De-o zi și-o noapte, răspunse omul cel masiv, și nici gând să se oprească. Dintre puținii oameni pe care i-am găsit vii, aproape toți au boala asta, continuă el, arătând cu brațul nevătămat spre grupul jalnic de lângă statui. Le cade părul. Unghiile. Dinții. Se usucă pe picioare. Unii au și murit deja. Alții sunt pe drum.

Clătină încet din cap.

– Ce crimă am săvârșit, ca să meritățm o pedeapsă ca asta?

– Nu întotdeauna cei vinovați au parte de pedepse.

– Nouădegete!

Jezal se uita la el, luminat din spate de soarele apos.

– Tu ai spate puternic! Apucă bârna asta de capătul celălalt!

Îi era greu să înțeleagă la ce-ar fi folosit mutarea din loc a unei bârne, în toată nebunia de-acolo. Totuși, marile călătorii încep cu pași mărunți. Așa-i spunea mereu tatăl său. Prin urmare, se urcă pe grămada de pietre și lemne care-i alunecau de sub cizme, se săltă în vârf și rămase acolo, cu privirea în gol.

– Pe toți morții…

Din locul unde stătea, colinele de resturi păreau să se întindă la nesfârșit. Oamenii mișunau peste ele, smucind înnebuniți rămășițele, încercând să le pună în ordine, sau doar stând ca el, năuciți de proporțiile dezastrului. Un cerc al distrugerii depline, lat de o milă sau chiar mai mult.

– Logen, ajută-mă!

– Mda… bine…

Se aplecă și-și vârî mâinile sub capătul grinzii lungi de lemn zgâriat. Doi regi, trăgând de-o bârnă. Regii noroiului.

– Gata, trage!

Logen se opinti, străpuns de arsura cusăturilor. Încet, simți cum lemnul se urnea.

– Da!… scrâșni Jezal, printre dinți.

Împreună, ridicară grinda și o traseră într-o parte, apoi, Jezal se aplecă și smulse din loc o creangă uscată, dădu în lături un cearșaf sfâșiat… Dedesubt zăcea o femeie, cu capul întors într-o parte. Își ținea brațul rupt în jurul unui copil, cu părul cârlionțat, plin de

sânge.

– În regulă.

Jezal se șterse încet la gură cu dosul mâinii murdare.

– În regulă. Asta e. O să-i ducem lângă ceilalți morți.

Porni mai departe, peste dărâmături.

– Tu de colo! Adu aici ranga aia! Și un târnăcop, să dăm la o parte pietroiul ăsta! Îl punem acolo. Vom avea nevoie de el, mai târziu. La reconstrucție!

Logen îi puse o mână pe umăr.

– Jezal, stai. Așteaptă. Mă cunoști.

– Sigur. Aș vrea să cred că da.

– Bine. Atunci, spune-mi ceva. Sunt…

Se chinuia să-și caute cuvintele.

– Sunt un… om rău?

– Tu? îl privi Jezal, nedumerit. Tu ești cel mai bun om pe care-l cunosc.

Stăteau adunați sub un copac frânt, în parc, un grup posomorât. Siluete negre șezând calme, nemișcate, sub norii roșiatici răsfirați deasupra, în jurul soarelui care asfințea. Logen le auzea glasurile încete, în timp ce se apropia. Cuvinte rostite pentru morți, blânde și triste. Două duzini de movilițe de pământ proaspăt săpat, dispuse în cerc, astfel ca toți să fie egali. Marele Netezitor, cum spun locuitorii dealurilor. Oameni coborâți în țărână, și oameni pronunțând cuvinte. Parcă ar fi fost o scenă din bătrânul Nord, veche, de pe vremea lui Skarling cel Fără Glugă.

– … Harding Ursuzul. Niciodată n-am văzut un om mai dibaci cu arcul. Nici măcar o dată. Nu mai știu de câte ori mi-a salvat viața, și niciodată n-a așteptat să-i mulțumesc. Poate doar să fac și eu același lucru pentru el. Se pare că n-am putut, de data asta. Se pare că nici unul dintre noi n-a putut…

Copoiul lăsă cuvântarea neterminată. Câteva capete se întoarseră spre Logen, auzindu-i pașii scrâșnind pe pietriș.

– Dacă ăsta nu-i Regele Nordicilor… murmură un glas.

– Sângerosul-Nouă însuși.

– Ar trebui să facem o plecăciune, nu?

Acum toți se uitau la el. Le vedea ochii lucind în penumbrele amurgului. Nimic mai mult decât niște siluete zburlite, greu de deosebit între ele. O adunătură de umbre. O adunătură de stafii, și întru totul la fel de neprietenoase.

– Ai ceva de zis, Sângerosule-Nouă? întrebă cineva, de undeva din spate.

– N-aș crede, răspunse el. Faceți bine ce faceți.

– N-am avut niciun motiv să venim aici.

Câteva mormăieli de încuviințare.

– Nu era lupta noastră, naibii.

– Au murit degeaba.

Alte bombăneli.

– Pe tine-ar trebui să te îngropăm.

– Mda, poate.

Lui Logen i-ar fi plăcut să lăcrimeze – dar, în schimb, se pomeni zâmbind. Zâmbetul Sângerosului-Nouă. Rânjetul acela pe care-l au hârcile, dincolo de care nu se află decât moarte.

– Poate. Dar nu noi alegem cine moare și cine nu. Numai dacă ne ține să dăm o mână de ajutor. Și, pe voi vă ține? Vă ține?

Tăcere.

– Bine, atunci. Cinste lui Harding Ursuzul. Cinste și celorlalți morți, tuturor le vom duce lipsa.

Scuipă pe iarbă.

– Pe voi, ceilalți, mă cac.

Și se răsuci în loc, pornind înapoi dincotro venise.

În întuneric.

Răspunsuri

Atâtea de făcut…

Casa Întrebărilor era tot în picioare, și trebuia să ia cineva hățurile-n mână. *Cine altul s-o facă? Superiorul Goyle? Din păcate, îl împiedică o săgeată în inimă.* Cineva trebuia să arunce o privire peste arest și să ia la întrebări sutele de prizonieri gurkieni, tot mai mulți capturați în fiecare zi, pe măsură ce armata îi împingea pe invadatori înapoi spre Keln. *Și atunci, cine? Practiciana Vitari? A părăsit Uniunea pentru totdeauna, cu copiii după ea.* Trebuia să examineze cineva trădarea Lordului Brock. Să-l scoată la lumină și să-i dezgroape pe complicii lui. Să facă arestări și să obțină mărturisiri. *Și altcineva, cine ar mai fi acum? Arhilectorul Sult? Vai de mine, nu!*

Glokta se târî spre ușă, cu cei câțiva dinți dezveliți din cauza nesfârșitelor dureri de picioare. *O decizie inspirată, cel puțin, aceea a mutării în partea de est a Agriontului. S-ar cuveni să fim recunoscători pentru mărunțișurile vieții – cum ar fi, un loc unde să-ți odihnești epava făcută ferfeniță. Fără îndoială, vechea mea locuință lenevește acum sub o mie de tone de moloz, la fel ca tot ce-a mai rămas din…*

Ușa nu era închisă bine. O împinse cât putea de ușor, și se deschise scârțâind, lăsând lumina slabă a lămpii să se reverse pe coridor, ca o fâșie portocalie peste podelele prăfuite, peste capătul bastonului și vârful unei ghete mânjite cu noroi. *N-am lăsat nicio ușă descuiată, și în niciun caz vreo lampă aprinsă.* Limba îi lunecă nervoasă peste gingiile goale. *Un vizitator, așadar. Unul nepoftit. Să intru și să-i urez bun-venit în odăile mele?* Ochii i se abătură lateral, spre umbrele de pe coridor. *Sau s-o iau la fugă?* Aproape că zâmbea, în timp ce-și târșâia picioarele peste prag, cu bastonul în față, urmat de piciorul drept, apoi și de stângul, târât dureros în urmă.

Oaspetele lui Glokta stătea așezat lângă fereastră, în lumina singurei lămpi, care-i scălda trăsăturile aspre, cu umbre reci adunate în adânciturile feței. Tabla cu pătrate stătea în fața lui, așa cum o

lăsase Glokta, iar piesele aruncau umbre prelungi peste lemnul caroiat în alb și negru.

– Ei, Superior Glokta, te așteptam.

Și eu pe tine. Glokta șchiopătă spre masă, zgâriind cu bastonul podelele neacoperite. *Cu tot atâta tragere de inimă ca un om care șontâcăie spre eșafod. Mă rog… Nimeni nu-l păcălește pe călău la nesfârșit. Poate că vom afla niște răspunsuri, cel puțin, înainte de sfârșit. Visul meu dintotdeauna a fost să fiu bine informat.* Încet, foarte încet, se lăsă gemând pe scaunul liber.

– Am plăcerea să mă adresez Maestrului Valint sau Maestrului Balk?

– Amândurora, firește, zâmbi Bayaz.

Glokta își învălui cu limba unul dintre puținii dinți rămași, apoi și-o retrase cu un țocăit slab.

– Și cărui fapt îi datorez această copleșitoare cinste?

– Am spus, nu-i așa, în ziua când am vizitat Casa Creatorului, că ar trebui să avem o discuție la un moment dat? O discuție despre ce doresc eu și despre ce dorești dumneata? Momentul acela a sosit.

– O, ce zi voioasă.

Întâiul dintre Magi îl privea, cu aceeași expresie în ochii lui strălucitori cu care s-ar fi uitat la un gândac interesant.

– Trebuie să recunosc că mă fascinezi, Superiorule. Viața dumitale ar părea să fie absolut insuportabilă. Și totuși, te lupți din răsputeri să rămâi viu. Cu toate armele și stratagemele. Pur și simplu refuzi să mori.

– Sunt gata să mor, îi susținu Glokta privirea, deloc intimidat. Dar refuz să pierd.

– Oricare ar fi costul, hmm? Suntem de aceeași speță, dumneata și cu mine, o speță rară, într-adevăr. Înțelegem ce trebuie să se facă, și nu ne codim s-o facem, indiferent de orice sentimente. Îți mai amintești de Lordul Cancelar Feekt, desigur.

Dacă-mi arunc gândurile foarte departe în urmă…

– Cancelarul de Aur? Se zice că a condus Consiliul Închis timp de patruzeci de ani. Se zice că el conducea și Uniunea.

Așa spunea Sult. Spunea că moartea lui a lăsat un gol, pe care erau dornici să-l umple atât el cât și Marovia. Atunci a început dansul ăsta

urât, pentru mine. Cu o vizită de la Arhilector, cu confesiunea vechiului meu prieten Salem Rews, cu arestarea lui Sepp dan Teufel, Maestrul Monetăriilor…

Bayaz își plimbă un deget gros peste piesele de pe tabla de joc, ca și cum și-ar fi calculat următoarea mutare.

– Am avut o înțelegere, Feekt și cu mine. Eu l-am făcut să fie puternic. El m-a slujit cu desăvârșire.

Feekt… fundamentul pe care se baza națiunea… te-a slujit pe tine? Mă așteptam la iluzii de grandoare, dar asta le întrece pe toate.

– Vrei să înțeleg că ai controlat Uniunea în tot acel timp?

Bayaz pufni.

– De când am închegat-o cu forța, pe vremea lui Harod cel Mare, așa-numitul. Uneori, a fost necesar să dau și eu câte o mână de ajutor, ca în criza asta, cea mai recentă. Dar, de cele mai multe ori, m-am ținut la distanță – în culise, cum s-ar zice.

– Aerul e cam înăbușitor acolo, îmi imaginez.

– Un rău necesar, luciră dinții albi ai Magului în lumina lămpii. Oamenilor le place să privească spectacolele de marionete drăguțe, Superiorule. O clipă doar dacă-l zăresc pe păpușar, pot fi foarte tulburați. Păi, s-ar putea chiar să observe, dintr-odată, sforile legate de propriile lor mâini. Sult a întrezărit ceva, în culise, și uită-te numai câte necazuri ne-a pricinuit tuturor.

Răsturnă una dintre piese, care căzu pe o parte, legănându-se apoi încet încoace și-ncolo.

– Să zicem că ești într-adevăr Marele Arhitect, și ne-ai dăruit…

Glokta arătă cu mâna spre fereastră. „Pogoane întregi de ruine fermecătoare.”

– … toate astea. De ce atâta generozitate?

– Nu din motive întru totul altruiste, trebuie să recunosc. Khalul îi convinsese pe gurkieni să lupte pentru el. Până și cel mai mare dintre generali are nevoie de oameni mărunți, ca să păstreze pozițiile.

Absent, împinse înainte una dintre cele mai mici piese.

– Până și cel mai iscusit războinic are nevoie de armură.

Glokta își răsfrânse buza de jos.

– Dar pe urmă Feekt a murit, iar dumneata ai rămas gol.

– Gol ca un nou-născut – la vârsta mea!… oftă prelung Bayaz. Și pe-o vreme cât se poate de urâtă, cu Khalul pregătindu-se pentru război. Ar fi trebuit să pregătesc mai repede un succesor convenabil, dar eram cu gândurile în altă parte, adâncit în cărțile mele. Cu cât îmbătrânești mai mult, cu atât trec anii mai repede. E ușor să uiți ce iute mor oamenii.

Și ce ușor…

– Moartea Cancelarului de Aur a lăsat un vid în urma lui, mormăi Glokta, chibzuind adânc. Sult și Marovia au văzut o ocazie de a prelua puterea, ca să-și avanseze propriile idei despre felul cum ar fi trebuit să fie națiunea.

– Niște idei excepțional de neghioabe, după cum s-a văzut. Sult voia să se întoarcă într-un trecut imaginar, unde toți stăteau la locurile lor și făceau mereu numai ce li se spunea – iar Marovia? Ha! Marovia voia să pișe puterea la cheremul poporului. Voturi? Alegeri? Vocea omului de rând?

– A exprimat asemenea concepții…

– Sper că și dumneata ai exprimat disprețul corespunzător. Putere pentru popor? se strâmbă Bayaz. Oamenii de rând numai de-așa ceva n-au chef. N-o înțeleg. Și dac-ar avea-o, ce dracu' să facă cu ea? Oamenii sunt ca niște copii. *Sunt* niște copii. Au nevoie de cineva care să le spună ce să facă.

– Cineva ca dumneata, presupun?

– Cine altul ar fi mai potrivit? Marovia s-a gândit să mă folosească pentru planurile lui meschine, și tot timpul m-am folosit eu de el. În timp ce se dondănea cu Sult pentru firimituri, partida era deja câștigată. O mutare pe care o pregătisem cu câtva timp în urmă.

Încet, Glokta dădu din cap.

– Jezal dan Luthar.

Micul nostru bastard.

– Prietenul dumitale și al meu.

Dar un bastard nu e de niciun folos, decât dacă…

– Prințul de Coroană Raynault stătea în drum.

Magul răsturnă încă o piesă, care se rostogoli încet de pe tablă, căzând pe masă cu un țăcănit.

– Discutăm despre evenimente mari. E inevitabil să survină și unele pierderi.

– Vorbești de parcă l-ar fi omorât un Mâncător.

– A, păi, așa a și fost, ridică Bayaz o privire fudulă, din umbră. Nu toți cei care încalcă A Doua Lege îl servesc pe Khalul. Ucenicul meu, Yoru Sulfur, a agreat dintotdeauna un dumicat, două.

Și clănțăni din dinții săi albi și regulați.

– Înțeleg.

– Așa-i la război, Superiorule. În război trebuie să te folosești de orice armă. Scrupulozitatea e o nebunie. Mai rău: e lașitate. Dar uite cui îi țin eu predici. N-ai dumneata nevoie de lecții despre lipsa de scrupule.

– Într-adevăr.

Le-am învățat cu cuțitul, în închisorile Împăratului, și de-atunci le practic întruna.

Bayaz împinse ușor înainte încă o piesă.

– Un om de mare folos, Sulfur. Un om care a acceptat de mult cerințele necesității și stăpânește disciplina schimbării formelor.

El era străjerul care plângea lângă ușa Prințului Raynault. Paznicul care a doua zi se pierduse fără urmă…

– Un petic de material luat din dormitorul Emisarului, murmură Glokta. O pată de sânge pe roba lui.

Și astfel, un om nevinovat s-a urcat pe eșafod și a izbucnit războiul între Gurkhul și Uniune. Două obstacole înlăturate ușor, dintr-o mișcare scurtă de mătură.

– Pacea cu gurkienii nu convenea scopurilor mele. A fost o neglijență din partea lui Sulfur să lase niște probe așa de cusute cu ață albă. Dar, la drept vorbind, nici nu se aștepta să te intereseze adevărul, când aveai la îndemână o explicație atât de comodă.

Glokta dădu din cap, încet, în timp ce prin minte evenimentele i se conturau tot mai limpede.

– A auzit despre investigațiile mele de la Severard, și am primit o vizită fermecătoare din partea cadavrului dumitale ambulant, Mauthis, care mi-a spus că fie mă opresc, fie mor.

– Întocmai. Cu alte ocazii, Yoru a apărut sub un chip diferit, spunându-și Tăbăcarul, pentru a incita niște țărani la un

comportament foarte necuviincios, continuă Bayaz, examinându-și unghiile. Totuși, numai pentru o cauză nobilă, Superiorule.

– Ca să-ți poleiască dumitale cu glorie cea mai nouă marionetă. S-o aducă în grațiile poporului. Să-l familiarizeze pe Luthar cu nobilii, cu Consiliul Închis. Dumneata ai fost sursa tuturor zvonurilor.

– Fapte de eroism în vestul ruinat? Jezal dan Luthar? pufni Bayaz. Nu făcea decât să se smiorcăie că tot plouă.

– Uluitor, ce palavre sunt în stare idioții să creadă, dacă le strigi destul de tare. Și ai mai măsluit și Turnirul.

– Ai observat-o și pe-asta? se lăți zâmbetul lui Bayaz. Sunt impresionat, Superiorule, cum nu se poate mai impresionat. În tot acest timp, pe dibuite, te-ai apropiat foarte mult de adevăr…

Și totuși, ești atât de departe…

– N-aș avea de ce să mă simt prost. Am multe avantaje de partea mea. Și Sult bâjbâia spre răspunsuri, în ultima vreme, dar era mult prea târziu. Am bănuit din primul moment cam ce punea la cale.

– De-asta mi-ai cerut să-l investighez?

– Faptul că nu mi-ai îndeplinit cererea până în ultimul moment mi-a adus o oarecare nemulțumire.

– Poate dacă mă rugai frumos o făceam mai repede.

Ar fi fost înviorător, cel puțin.

– Regret că am ajuns într-o poziție dificilă. Așa se întâmplă când ai prea mulți stăpâni.

– Totuși, nu mai e cazul, hmm? Am fost aproape dezamăgit când am aflat cât de limitate erau studiile lui Sult. Sare, lumânări și incantații? Jalnic de adolescentin. Suficient ca să aducă sfârșitul prematur al acelui așa-zis democrat de Marovia, eventual, dar nimic care pentru mine să însemne cea mai mică amenințare.

Glokta se încruntă spre tabla de joc. *Sult și Marovia. Cu toată inteligența lor, cu toată puterea lor, mica gâlceavă dintre ei n-a însemnat nimic. Nu erau decât niște piese mici în tot jocul ăsta. Atât de mici, încât nici măcar nu bănuiau cât de întinsă era cu adevărat tabla. Ceea ce-nseamnă că eu sunt… ce? Un fir de praf între pătrate, în cel mai bun caz.*

– Și cu misterioasa vizitatoare din odăile dumitale, în ziua când te-am cunoscut, ce-a fost?

O vizitatoare care a venit și în odăile mele, poate? O femeie, una rece…

Riduri furioase brăzdară fruntea lui Bayaz.

– O greșeală din tinerețe. Nu vei mai vorbi despre asta.

– A, bine, cum poruncești. Și Marele Profet Khalul?

– Războiul va continua. Pe alte câmpuri de luptă și cu alți ostași. Dar aceasta va fi ultima bătălie purtată cu armele trecutului. Magia se scurge din lumea noastră. Lecțiile Vechiului Timp se pierd în tenebrele istoriei. Trăim zorii unei epoci noi.

Magul făcu o mișcare neglijentă cu mâna, și ceva se ivi în aer, căzu în mijlocul tablei de joc și se învârti ca un titirez până se răsturnă pe-o parte, cu sunetul inconfundabil al banilor ce se rostogolesc. O monedă de cincizeci de mărci, din aur, lucind cald și binevoitor în lumina lămpii. Glokta fu cât pe ce să izbucnească în râs. *O, chiar și acum, chiar și aici, ajungem mereu la asta. Toate au prețul lor.*

– Banii au adus istoria în războiul ăla necopt al Regelui Guslav cu gurkienii, continuă Bayaz. Banii au unificat Consiliul Deschis înapoia regelui bastard. Banii l-au adus pe Ducele Orso în goana mare să-și apere fiica și au înclinat balanța în favoarea noastră. Și toți erau numai banii mei.

– Banii mi-au dat și mie posibilitatea să țin Dagoska atâta timp.

– Și știi ai cui erau.

Cine-ar fi crezut? Mai degrabă întâiul dintre creditori, decât Întâiul dintre Magi. Consiliul Deschis și Închis, oameni de rând și regi, negustori și torționari, toți prinși într-o plasă de aur. O plasă a datoriilor, a minciunilor, a secretelor, cu fiecare fir prins la locul potrivit, ca să cânte pe ele un maestru al harpei. Și cum rămâne cu bietul Superior Glokta, bufonul împiedicat? Există vreun loc și pentru nota lui amărâtă, în muzica asta dulce? Sau mi se va cere să achit datoria vieții mele?

– Cred că ar trebui să te felicit pentru cum ți-ai jucat cartea, mormăi amar Glokta.

– Eh, făcu Bayaz un gest indiferent. Silirea unei adunături de primitivi să se unească sub cretinul ăla de Harod, forțându-i apoi să se poarte ca niște oameni civilizați… Menținerea Uniunii întreagă, pe parcursul războiului civil, și aducerea nătărăului de Arnault pe

tron… Îndrumarea lașului de Casamir să cucerească Englia… Alea au fost cărți bine jucate. Asta e o nimica toată. Țin în mână toate atuurile, și întotdeauna le voi ține. Am…

Încep să mă satur.

– Și bla-bla-bla, bla-bla de căcat. Duhoarea îngâmfării devine sufocantă. Dacă vrei să mă omori, fă-mă scrum în clipa asta și să terminăm odată, dar, pentru numele morților, nu mă mai supune lăudăroșeniilor tale.

Rămaseră nemișcați mult timp, privindu-se în tăcere peste masa cufundată în întuneric. Timp suficient pentru ca piciorul lui Glokta să înceapă să tremure, ochiul să i se zbată, gura știrbă să se usuce ca deșertul. *Dulce anticipare. O să se întâmple acum? O să…*

– Să te omor? întrebă blajin Bayaz. Și să mă lipsesc de atoatebiruitorul dumitale simț al umorului?

Nu acum.

– Atunci… de ce mi-ai dezvăluit jocul pe care-l faci?

– Fiindcă în curând am să plec din Adua, se aplecă Magul înainte, cu chipul apărându-i în lumină. Fiindcă e necesar să înțelegi unde se află puterea, și unde va fi întotdeauna. Este necesar ca dumneata, spre deosebire de Sult, spre deosebire de Marovia, să ai o perspectivă corectă. Este necesar… dacă vrei să mă slujești.

– Să te slujesc?

Mai curând aș petrece doi ani în bezna aia plină de putoare, mai degrabă mi-aș face piciorul carne tocată. Mai degrabă aș lăsa să-mi fie smulși dinții din gură. Dar, de vreme ce pe toate astea le-am făcut deja…

– Vei primi sarcina pe care a deținut-o cândva Feekt. Sarcina pe care au mai avut-o vreo zece oameni mari înaintea lui. Vei fi reprezentantul meu, aici, în Uniune. Vei administra Consiliul Închis, Consiliul Deschis și pe prietenul nostru comun, regele. Îi vei asigura moștenitori. Vei menține stabilitatea. Pe scurt, vei supraveghea tabla de joc, în lipsa mea.

– Dar restul Consiliului Închis niciodată nu va…

– Cu cei rămași în viață s-a vorbit deja. Se vor pleca în fața autorității dumitale. Aflată sub a mea, firește.

– Și cum am să…

– Vom ține legătura. Frecvent. Prin oamenii mei de la bancă. Prin

ucenicul meu, Sulfur. Prin alte mijloace. Le vei afla.

– Cred că nu prea am de ales.

– Numai dacă poți achita milionul de mărci pe care ți l-am împrumutat. Plus dobânzile.

Glokta se bătu pe pieptarul cămășii.

– La naiba. Mi-am lăsat punga la birou.

– Atunci, mă tem că n-ai de ales. Dar de ce m-ai refuza? Îți ofer șansa de a mă ajuta să făuresc o eră nouă.

Să-mi îngrop mâinile pân' la cot în treburile tale murdare.

– De a fi un om mare. Cel mai mare dintre toți oamenii.

Să încalec Consiliul Închis ca un colos schilod.

– De a-ți lăsa efigia sculptată în piatră, pe Calea Regală.

Unde hidoșenia sa poate face copiii să plângă. După ce vor fi date la o parte dărâmăturile și hoiturile, desigur.

– De a cârmui mersul unei națiuni.

– Sub poruncile dumitale.

– Evident. Nimic nu e pe gratis, știi bine asta.

Magul dădu iar din mână și ceva se rostogoli zăngănind pe tabla cu pătrate. Se opri în fața lui Glokta, lucind auriu. Inelul Arhilectorului. *De-atâtea ori m-am aplecat să sărut acest giuvaier… Cine-ar fi visat că l-aș putea purta și eu, într-o zi?* Îl ridică, întorcându-l gânditor între degete. *Și astfel, scap în fine de un stăpân tenebros, numai pentru a mă pomeni cu lesa în mâna altuia, pe departe mai tenebros și mai puternic. Dar am de ales? Are cu adevărat de ales oricare dintre noi?* Își puse inelul pe deget. Marea piatră strălucea în lumina lămpii, cu scânteieri purpurii. *Din mort, am ajuns cel mai mare din tot ținutul – și numai într-o singură seară.*

– Mi se potrivește, murmură Glokta.

– Desigur, Eminența Voastră. Am știut asta dintotdeauna.

Răniții

West se trezi din somn cu o tresărire și încercă să se salte în șezut. Durerea îi străbătu un picior, pieptul, brațul drept – și rămase acolo, pulsând. Se lăsă la loc pe spate, gemând, cu privirea în tavan. Un tavan boltit de piatră, acoperit cu umbre adânci.

Acum, de peste tot se furișau spre el sunete. Mormăieli și scâncete, tusete și suspine, gâfâieli iuți, mârâituri încete. Câte un țipăt de durere. Glasuri în parte omenești, în parte animalice. O voce scheuna gutural de undeva din stânga, la nesfârșit, ca un șobolan care zgârie peretele:

– Nu mai văd… Vânt afurisit… Nu văd nimic… Unde sunt?… E cineva…? Nu mai văd…

West înghiți în sec, simțind cum durerea se întețea. Și în spitalele din Gurkhul se auziseră asemenea sunete, când venise să-i viziteze pe soldații răniți din compania lui. Își amintea duhoarea și zarva din acele corturi oribile, nefericirea oamenilor culcați în ele și, mai presus de orice, dorința irezistibilă de a pleca și de a face parte dintre cei sănătoși. Dar îi era deja îngrozitor de limpede că de data asta plecarea n-avea să mai fie chiar atât de ușoară.

Era unul dintre răniți. O specie diferită, dezgustătoare și vrednică de dispreț. Oroarea i se infiltra încet prin trup, amestecându-se cu durerea. Cât de grav rănit era? Mai avea toate membrele? Încercă să-și miște degetele de la mâini, de la picioare, și strânse din dinți când durerea din braț și picior deveni și mai puternică. Tremurând, își ridică o mână în dreptul feței, întorcând-o pe toate părțile. În lumina slabă, părea nevătămată, cel puțin, dar era singurul membru pe care putea să și-l miște, și până și asta-l costa un efort zdrobitor. Panica îi luneca în sus prin gât, înecându-l.

– Unde sunt…? Vânt afurisit… Nu mai văd… Ajutor… Ajutor… Unde sunt?

– Taci dracu’ din gură! strigă West, dar cuvintele i se frânseră în gâtlejul uscat.

Nu ieși decât o tuse găunoasă, care-i făcu iar coastele să ia foc.

– Șșș…

O atingere ușoară pe piept.

– Nu te mișca.

Deasupra lui se ivi un chip. Fața unei femei, i se păru, cu păr blond, dar o vedea ca prin ceață. Închise ochii și renunță să mai încerce. Oricum nu prea părea să conteze. Simți ceva pe buze – gura unei sticle. Bău cu sete, bolborosind, și simți cum apa rece îi curgea pe grumaz.

– Ce s-a întâmplat? horcăi el.

– Ai fost rănit.

– Știu asta. Vreau să zic… în oraș… Vântul…

– Nu știu. Nu cred că știe cineva.

– Am învins?

– Cred că… gurkienii au fost alungați, da. Avem însă mulți răniți. Și mulți morți.

Încă o sorbitură de apă. De data asta, reuși s-o înghită fără să se înece.

– Cine ești?

– Mă numesc Ariss. Dan Kaspa.

– Ariss… își scotoci West memoria. L-am cunoscut pe vărul tău. L-am cunoscut bine… un om de treabă. Mereu vorbea despre… cât ești de frumoasă. Și bogată, murmură el, vag conștient că n-ar fi trebuit s-o spună, dar neputând să-și oprească gura. Foarte bogată. A murit. În munți.

– Știu.

– Ce faci aici?

– Încerc să ajut răniții. Acum ar fi mai bine să dormi, dacă…

– Sunt întreg?

O pauză.

– Da. Dormi acum, dacă poți.

Fața femeii se împăienjeni, iar West își lăsă ochii să se închidă. Încet, zgomotele suferințelor din jurul lui se stinseră. Era întreg. Totul avea să fie bine.

Cineva stătea lângă patul lui. Ardee. Sora sa. Clipi din ochi, își

mișcă gura plină de acreală, nesigur un moment unde se afla.

– Visez?

Ardee întinse mâna și-și împlântă unghiile în brațul lui.

– Au!

– Un vis care te doare, mm?

– Nu, fu el nevoit să recunoască. Sunt treaz.

Sora sa arăta bine. Mult mai bine decât ultima oară când o văzuse, cu siguranță. În primul rând, nu avea sânge pe față. Nicio expresie de ură dezgolită nu avea. Părea doar gânditoare, încruntată. West încercă să se salte în capul oaselor, nu reuși și se lăsă la loc pe pernă. Ardee nu se oferi să-l ajute. Nici nu se așteptase.

– Cât de rău e? o întrebă.

– Nimic grav, se pare. Un braț rupt, câteva coaste și un picior învinețit, așa mi-au spus. Niște tăieturi pe față, care s-ar putea să-ți lase o cicatrice, două, dar în fond eu am moștenit toată frumusețea familiei.

West pufni în râs, iar durerea din piept îl făcu să se strâmbe.

– Destul de adevărat. Și creierii.

– Să nu te simți prost din cauza asta. Mi i-am folosit ca să realizez monumentalul succes al vieții mele pe care-l vezi în fața ta. Genul de izbândă la care tu, ca Lord Mareșal al Uniunii, nu poți decât să visezi.

– Nu… șuieră el, strângându-și mâna teafără pe coaste. Mă doare.

– Nu mai puțin decât meriți.

Râsul lui se opri într-un bolborosit scurt, și câteva clipe rămaseră tăcuți, uitându-se unul la altul. Până și atâta lucru era greu.

– Ardee… începu el din nou, cu glasul abia ieșind din gâtlejul îndurerat. Poți să… mă ierți?

– Te-am și iertat. Din prima clipă când am aflat că ai murit.

Încerca să zâmbească, se vedea bine. Totuși, încă mai avea acea grimasă de furie. Probabil ar fi preferat să-și înfigă brațele în obrazul lui, nu în braț. O clipă, aproape îi păru bine că era rănit. Așa, o obliga să se poarte blând cu el.

– E foarte bine că nu ești. Mort, vreau să zic…

Întoarse capul, privind încruntată peste umăr. Într-un capăt al

pivniței prelungi se stârnise agitație. Glasuri ridicate, bocănit de pași în armuri.

– Regele! exclamară toți cei din apropiere, emoționați. Iar vine regele!

În paturile din jur, oamenii întoarseră capetele, se săltară în coate. O surescitare nervoasă se răspândea de la unul la altul.

– Regele?… șopteau răniții, cu expresii neliniștite, în așteptare, ca și cum ar fi avut privilegiul de a asista la o apariție divină.

Prin zona umbrită de la capătul culoarului mergeau încet câteva siluete. West făcu un efort să le distingă, dar nu putea vedea mai mult decât lucirile metalice, în întuneric. Cea mai apropiată se opri în dreptul unui rănit, la câteva paturi distanță.

– Te tratează bine? întrebă un glas – ciudat de familiar, ciudat de diferit.

– Da, domnule.

– Ai nevoie de ceva?

– Sărutarea unei femei de treabă?

– Ți-aș dărui-o cu plăcere, dar mă tem că eu nu sunt decât un rege. Noi suntem mult mai neinteresanți decât femeile de treabă.

Câțiva râseră, deși nu era amuzant deloc. West bănuia că râsul oamenilor la glumele nesărate era unul dintre avantajele statutului de monarh.

– Altceva?

– Poate… poate încă o pătură, domnule. Aici se face cam frig noaptea.

– Desigur.

Umbra făcu un semn cu degetul mare spre un om din spatele său. Lordul Hoff, îl recunoscu West, care se ținea la o distanță respectuoasă.

– Câte o pătură în plus pentru toți oamenii de-aici.

Lordul Șambelan, acel înfricoșător tartor al camerei de audiențe, dădu umil din cap, ca un copil mustruluit. Regele se îndreptă de spate și ieși la lumină.

Jezal dan Luthar, desigur – și totuși, ar fi fost greu de crezut că era același om; nu numai datorită mantiei luxoase tivite cu blană și cercului de aur de pe cap. Părea mai înalt. Tot chipeș, dar nu mai

arăta ca un tinerel. O cicatrice adâncă, pe obrazul bărbos, îi dădea un aer de putere. Grimasa arogantă devenise o expresie încruntată, poruncitoare. În locul umbletului țanțoș și nepăsător, acum avea un mers hotărât. Înainta încet pe culoarul dintre paturi, vorbind cu fiecare om, apăsându-le mâinile, mulțumindu-le, făgăduindu-le ajutor. Nimeni nu era trecut cu vederea.

– Ura pentru rege! bolborosi cineva printre dinți.

– Nu! Nu. Uralele trebuie să fie pentru voi, vitejii mei prieteni! Voi, care ați făcut sacrificii în numele meu. Vouă vă datorez totul. Numai cu ajutorul vostru au fost înfrânți gurkienii. Numai cu ajutorul vostru am putut salva Uniunea. Eu nu uit niciodată o datorie, vă dau cuvântul meu!

West îl privea cu ochi mari. Indiferent cine era personajul acela straniu care semăna atât de mult cu Jezal dan Luthar, vorbea ca un suveran. Aproape că simțea imboldul ridicol de a se da jos din pat, ca să îngenuncheze. Un rănit tocmai încerca să facă același lucru, în timp ce regele trecea pe lângă patul lui. Jezal îl opri, punându-i blând o mână pe piept, zâmbi și-l bătu pe umăr, ca și cum toată viața ar fi alinat răniții, în loc de a se îmbăta prin taverne cu ceilalți ofițeri, plângându-se de sarcinile mărunte care i se dădeau.

Se apropie și-l văzu pe West, în patul lui. Chipul i se lumină, deși zâmbetul dădea la iveală un dinte lipsă.

– Collem West! rosti el, grăbind pasul. Pot spune sincer că în viața mea nu m-am bucurat mai mult să te văd la față.

– Ăăă… începu West să-și miște gura, fără a ști ce să răspundă.

Jezal se întoarse spre sora lui.

– Ardee… Sper că ești bine.

– Da.

Altceva nu spuse. Se priviră lung, intens, preț de câteva clipe stânjenitoare, fără o vorbă.

Lordul Hoff privi încruntat spre rege, apoi spre West, apoi spre Ardee. Se strecură cumva între cei doi.

– Maiestatea Voastră, ar trebui să…

Fără efort, Jezal îl făcu să tacă, ridicând doar mâna.

– Am încredere că în curând mi te vei alătura în Consiliul Închis, West. Am nevoie de un chip prietenos acolo, drept să-ți spun. Ca să

nu mai zic și de un bun sfătuitor. Întotdeauna ai fost o mină nesecată de sfaturi bune. Și niciodată nu ți-am mulțumit pentru asta. Ei bine, acum pot să-ți mulțumesc.

– Jezal… Adică, vreau să zic, Maiestate…

– Nu, nu. Pentru tine voi rămâne mereu Jezal, sper. O să ai o cameră în palat, desigur. O să-l ai la dispoziție pe medicul regal. Tot ce se poate face. Ocupă-te de asta, te rog, Hoff.

Lordul Șambelan făcu o plecăciune.

– Firește. Toate se vor aranja.

– Bun. Bun. Mă bucur că ești bine, West. Nu-mi pot permite să te pierd.

Dădu din cap spre el și spre sora lui. Apoi, se întoarse și porni mai departe, apăsând mâini și rostind cuvinte blânde. La trecerea lui, părea să se răspândească în jur o aură de speranță. În urmă, se lăsa deznădejdea. Zâmbetele se ștergeau. Capetele oamenilor cădeau la loc pe perne, cu fețele încețoșate de durere.

– Responsabilitatea pare să-i fi priit, murmură West. E aproape de nerecunoscut.

– Cât crezi c-o să dureze?

– Mi-ar plăcea să sper că va rămâne așa, dar la o adică eu am fost toată viața un optimist.

– Asta-i bine, replică Ardee, urmărindu-l cu privirea pe magnificul rege al Uniunii cum se îndepărta, printre răniții care se întindeau din paturi ca să-i atingă o clipă mantia. Măcar unul dintre noi poate fi așa.

– Domnule Mareșal West!

– Jalenhorm. Mă bucur să te văd.

West își dădu la o parte păturile cu mâna sănătoasă, își trase picioarele peste marginea patului și, cu o strâmbătură de durere, se ridică în șezut. Uriașul se apropie și-i strânse mâna, apoi îl bătu pe umăr.

– Arătați bine!

– Cu fiecare zi, tot mai bine, răspunse West, zâmbind vag. Armata mea ce face?

– Cam bâjbâie, fără dumneavoastră. Kroy ține lucrurile în ordine.

Generalul nu-i un om chiar așa de rău, după ce te obișnuiești cu el.

– Dacă zici tu… Câți oameni am pierdut?

– Încă e greu de spus. Situația e cam haotică. Lipsesc companii întregi. Unități improvizate continuă să-i fugărească pe gurkienii răzleți, prin regiunile din jur. Nu cred că vom ști niciun număr precis, pentru încă o bucată de vreme – sau… vreodată. Toți au suferit pierderi, dar regimentul nouă e cel care a luptat în capătul de vest al Agriontului. L-a lovit în plin…

Își caută cuvintele.

– … chestia aia.

West se încruntă. Își amintea coloana aceea neagră de rămășițe învârtindu-se, de la pământul răscolit până la vârtejul norilor de pe cer. Resturile care-i biciuiau pielea, urletul vântului în jurul său.

– Ce era… chestia aia?

– Al naibii să fiu dacă știu, clătină din cap Jalenhorm. Al naibii dacă știe cineva. Dar se zvonește că a avut și Bayaz, cumva, un amestec. Jumătate din Agriont e în ruine, și abia au început să strângă molozul. N-ați mai văzut în viața dumneavoastră așa ceva, vă dau cuvântul meu. O mulțime de morți, peste tot. Cadavre îngrămădite la loc deschis…

Trase adânc aer în piept.

– Și-n fiecare zi mor alții și alții. Mulți oameni s-au îmbolnăvit.

Se cutremură.

– Ce mai… boală…

– Molimele merg mereu mână-n mână cu războiul.

– Ca asta, nu. Sute de cazuri, de-acum. Unii mor într-o zi, aproape sub ochii tăi. Altora le ia mai mult. Se usucă până rămân numai piele și os. Săli întregi s-au adunat. Numai duhoare și nicio speranță. Dar nu trebuie să vă faceți griji pentru asta, încheie el, ridicându-se. Acum trebuie să plec.

– Deja?

– O vizită pe fugă, domnule. Ajut la pregătirea funeraliilor lui Poulder, vă vine să credeți? E îngropat cu onoruri de stat, la ordinul regelui… adică, al lui Jezal. Jezal dan Luthar.

Își umflă obrajii.

– Ciudată treabă.

– Cea mai ciudată.

– Atâta vreme… Un fiu de rege, drept în mijlocul nostru. Știam eu că trebuia să fie un motiv pentru care era așa de-al naibii de dibaci la cărți.

Îl bătu pe West din nou pe umăr.

– Mă bucur să văd că arătați așa de bine, domnule. Știam eu că n-au să vă poată ține la pat mult timp!

– Vezi să nu dai de necazuri! strigă West după el, în timp ce pornea spre ușă.

– Întotdeauna! răspunse cu un zâmbet uriașul, închizând ușa în urma lui.

West își luă bastonul de lângă pat și se ridică în picioare, scrâșnind din dinți. Porni cu greu pe pardoseala cu dale pătrate, pas cu pas, chinuitor, până la fereastră, unde se opri în lumina soarelui de dimineață.

Privind în jos, spre grădinile palatului, îi venea greu să creadă că avusese loc vreun război, că încă mai existau prin jur întinderi de ruine și mormane de morți. Peluzele erau tunse cu grijă, pietrișul bine greblat. Ultimele câteva frunze veștede căzuseră din copaci, lăsând goale crengile negre, cu coaja netedă.

Când pornise spre Englia, era toamnă. Chiar se putea să fi trecut de-atunci doar un an? Supraviețuise din patru mari bătălii, un asediu, o ambuscadă și o amestecătură sângeroasă. Asistase la un duel pe viață și pe moarte. Se aflase în mijlocul unor evenimente epocale. Scăpase cu bine după un marș de sute de mile prin cumplita iarnă din Englia. Își găsise camarazi noi, în locuri neașteptate, și văzuse prieteni murind sub ochii lui. Burr, Kaspa, Cathil, Treicopaci, toți înapoi în țărână, cum spuneau nordicii. Privise moartea în față, și le-o adusese altora. Își mișcă brațul rănit în eșarfă, incomod. Îl ucisese cu mâinile lui pe moștenitorul tronului Uniunii. Și, printr-un noroc vecin cu imposibilul, urcase într-unul dintre cele mai înalte posturi ale țării.

Un an plin.

Iar acum, se terminase. Avea liniște, într-un fel. Orașul zăcea în ruine, fiecare om trebuia să-și facă treaba, dar el merita puțină odihnă. Cu siguranță, nimeni nu l-ar fi condamnat pentru asta.

Probabil, putea insista ca Ariss dan Kaspa să-l îngrijească până la însănătoșire. O infirmieră bogată și frumoasă părea tocmai lucrul de care avea nevoie…

– N-ar trebui să te scoli din pat.

În ușă apăruse Ardee.

West zâmbi. Îi părea bine s-o vadă. În ultimele câteva zile, deveniseră destul de apropiați. Aproape ca pe vremuri, în copilărie.

– Nu-ți face griji. Cu fiecare zi mă întremez tot mai mult.

Ardee veni și ea la fereastră.

– A, da, în câteva săptămâni vei fi puternic ca o fetișcană. Înapoi în pat.

Îl prinse de braț și-i luă bastonul din mână, începând să-l conducă înapoi prin cameră. West nu făcu nicio încercare de a se opune. La drept vorbind, începea oricum să se simtă cam obosit.

– Nu vreau să riscăm nimic, spunea ea. Tu ești tot ce am, cu regret trebuie să spun. Dacă nu-l punem la socoteală și pe celălalt invalid, bunul meu prieten Sand dan Glokta.

West aproape pufni în râs.

– Terminatul ăla?

– Omul e absolut dezgustător, desigur – într-un sens. Înfricoșător și, în același timp, vrednic de milă. Și totuși… neavând pe nimeni cu care să stau de vorbă, îmi descopăr o simpatie ciudată pentru el.

– Hmm… Cândva, era dezgustător într-un cu totul alt fel. N-am fost niciodată prea sigur de ce-mi plăcea atunci. Și totuși, așa era. Cred că nu e niciun…

Simți un val neașteptat de greață cuprinzându-i măruntaiele, se împletici și fu cât pe ce să cadă. Se lăsă pe pat, cu piciorul țeapăn întins în fața lui. Vedea ca prin ceață și i se învârtea capul. Își rezemă fața în palme, cu dinții strânși, iar gura i se umplu de salivă. Simți mâna lui Ardee pe umăr.

– Te simți rău?

– A, nu, doar că… Am mai avut accese din-astea de greață.

Senzația trecea deja. Își frecă tâmplele îndurerate, apoi ceafa. Ridicând capul, îi zâmbi din nou.

– Sunt sigur că nu e mare lucru.

– Collem…

Între degetele lui rămăseseră câteva fire de păr. Cam multe fire de păr. Al lui, după culoare. Le privi clipind din ochi, nedumerit, apoi izbucni într-un râs neîncrezător, care se transformă în tuse. O tuse umedă, sărată, pornind de undeva de sub coaste.

– Știam că mi se rărește de ani buni, horcăi el, dar zău așa, e cam mult…

Ardee nu râse. Îi privea mâinile, cu ochii dilatați de groază.

Îndatoriri patriotice

Glokta se strâmbă, în timp ce se așeza cu grijă pe scaun. Nu exista nicio fanfară care să marcheze momentul când fundul lui îndurerat atinse lemnul tare. Nicio rundă de aplauze. Numai un trosnet scurt, în genunchiul care-l ardea. *Și totuși, este un moment de maximă semnificație – și nu numai pentru mine.*

Decoratorii Camerei Albe se aventuraseră să conceapă o mobilă mai mult decât austeră, incomodă de-a binelea. *M-aș fi gândit că puteau să se deranjeze și cu puțină tapițerie, pentru cel mai puternic om din tot ținutul. Poate au intenționat a le reaminti ocupanților că nu trebuie niciodată să te simți prea comod, pe culmile puterii.* Aruncă o privire în lături și-l văzu pe Bayaz uitându-se la el. *Ei bine, la ceva mai mult decât incomod n-am cum să mă aștept. N-am spus-o eu de-atâtea ori?* Se strâmbă, în timp ce încerca să se tragă puțin mai în față, târând picioarele scaunului pe podea.

Demult, când eram chipeș, tânăr și promițător, visam să stau într-o zi la masa asta, ca nobil Lord Mareșal, sau respectabil Înalt Judecător, sau chiar onorabil Lord Șambelan. Cine-ar fi bănuit vreodată, chiar și în cele mai negre momente, că frumosul Sand dan Glokta va sta cândva în Consiliul Închis în calitate de temut, detestat, atotputernic Arhilector al Inchiziției? Abia dacă-și putea stăpâni zâmbetul gurii știrbe, când se rezemă de lemnul tare.

Totuși, nu toți păreau amuzați de promovarea lui neașteptată. Regele Jezal, îndeosebi, se încrunta la el cu cea mai profundă antipatie.

– E remarcabil că ai fost deja confirmat în funcție, spuse el răstit.

Bayaz interveni:

– Când există voință, asemenea lucruri se pot întâmpla foarte repede, Maiestatea Voastră.

– În fond, observă și Hoff, renunțând pentru o clipă la potir pentru a mătura masa cu o privire melancolică, numărul nostru s-a redus jalnic.

Nimic mai adevărat. Câteva scaune erau în chip semnificativ goale. Mareșalul Varuz lipsea, presupus mort. *Mort cu siguranță, de vreme ce conducea apărarea Turnului Lanțurilor, o construcție acum împrăștiată pe toate străzile din oraș. Adio, vechiul meu instructor de scrimă, adio.* Și Înaltul Judecător Marovia lăsase un scaun gol. *Fără îndoială, încă se mai încearcă răzuirea ciozvârtelor înghețate de pe pereții cabinetului. Rămas-bun și celui de-al treilea pețitor al meu, teamă mi-e.* Lordul Valdis, Comandantul Cavalerilor Vestitori, nu era prezent. *Stătea de gardă la poarta de sud, din câte înțeleg, când și-au detonat gurkienii pulberea explozivă. Trupul nu i s-a găsit, nici nu se va mai găsi vreodată, cred.* Și Lordul Amiral Reutzer era absent. *Rănit pe mare, de un hanger în burtă. Fără șanse de supraviețuire, din păcate.*

Într-adevăr, piscul puterii e mai puțin aglomerat decât odinioară.

– Mareșalul West n-a putut fi printre noi? se interesă Lordul Cancelar Halleck.

– Regretă că nu poate veni, răspunse generalul Kroy, părând să muște cu dinții din fiecare cuvânt. Mi-a cerut să-i țin eu locul, și vorbesc în numele armatei.

– Și cum e mareșalul?

– Rănit.

– Și, în plus, afectat de boala aceea gravă care a năpădit recent Agriontul, adăugă regele, încruntându-se aspru în lungul mesei spre Întâiul dintre Magi.

– Regretabil.

Pe chipul lui Bayaz nu se citea nici cea mai mică urmă de regret sau a oricărui alt simțământ.

– Cumplită situație, se lamentă Hoff. Medicii sunt complet dezorientați.

– Puțini scapă cu viață, continuă Jezal, a cărui privire devenise de-a dreptul ucigătoare.

– Să sperăm fierbinte, se repezi Torlichorm, că Mareșalul West este unul dintre cei norocoși.

Să sperăm, într-adevăr. Deși speranța nu schimbă nimic.

– Atunci, ne apucăm de treabă?

Vinul gâlgâi din carafă, în timp ce Hoff își umplea pocalul pentru a doua oară de când intrase în încăpere.

– Cum merge campania, generale Kroy?

– Armata gurkiană e complet zdrobită. I-am urmărit spre Keln, unde câțiva au reușit să fugă cu ce le mai rămăsese din flotă. Dar le-au venit și lor de hac corăbiile Ducelui Orso. Invazia s-a sfârșit. Victoria e a noastră.

Și totuși, se încruntă de parcă ar recunoaște înfrângerea.

– Excelent.

– Națiunea le datorează mulțumiri bravilor săi soldați.

– Felicitările noastre, generale.

Kroy privea tăblia mesei.

– Felicitările i se cuvin Mareșalului West, care a dat ordinele, și generalului Poulder, și celorlalți care le-au dus la îndeplinire cu prețul vieții. Eu n-am fost decât un observator.

– Dar ți-ai făcut datoria, și încă admirabil, ridică Hoff cupa. Dată fiind nefericita absență a Mareșalului Varuz, am convingerea că Maiestatea Sa va dori curând să te avanseze.

Aruncă o privire spre rege, iar Luthar mormăi un consimțământ lipsit de entuziasm.

– Sunt onorat să servesc în orice calitate va hotărî Maiestatea Voastră, desigur. Totuși, problema prizonierilor e mai urgentă. Am luat mii și mii, și n-avem mâncare să le…

– N-avem destul mâncare nici pentru propriii noștri ostași, pentru cetățenii noștri, pentru răniți, îl întrerupse Hoff, tamponându-și buzele umede.

– Să-i oferim înapoi Împăratului oamenii de calitate, în schimbul unei răscumpărări? sugeră Torlichorm.

– Prin toată armata aia afurisită erau al naibii de puțini oameni de calitate.

Bayaz se încruntă în lungul mesei.

– Dacă pentru Împărat nu valorează nimic, atunci e clar că nici nouă nu ne sunt de niciun folos. Să moară de foame.

Câțiva oameni se foiră stânjeniți pe scaune.

– E vorba de mii de vieți… începu Kroy.

Privirea Întâiului dintre Magi se prăvăli asupra lui ca o stâncă uriașă, strivindu-i orice obiecții.

– Știu despre ce e vorba, generale. Despre inamici. Cotropitori.

– Cu siguranță, putem găsi o cale, nu? interveni regele. N-am putea să-i transportăm înapoi pe țărmurile kantice? Ar fi un epilog jalnic pentru victoria noastră, dacă…

– Fiecare prizonier hrănit ar însemna un cetățean flămânzit. Aceasta este cumplita aritmetică a puterii. O decizie dificilă, Maiestate, dar de altele nu dispunem în încăperea unde ne aflăm. Opinia Eminenței Voastre care ar fi, Arhilectore?

Ochii regelui și ai tuturor bătrânilor de pe scaunele cu spătar înalt se întoarseră spre Glokta. *Aha, știm ce e de făcut, nu tresărim, nu ezităm, și așa mai departe. Să-l lăsăm pe monstru să pronunțe sentința, astfel încât ceilalți să se simtă ca niște oameni civilizați.*

– N-am fost niciodată un mare admirator al gurkienilor, ridică Glokta din umerii îndureraţi. N-au decât să flămânzească.

Regele Jezal se așeză mai bine pe tron, și mai încruntat. *Ar fi posibil ca monarhul nostru să fie o idee mai puțin dresat decât ar dori Întâiul dintre Magi să credem?* Lordul Cancelar Halleck își drese glasul.

– Acum, că victoria ne aparține, prima noastră grijă, fără discuție, este aceea de a degaja ruinele și de a îndrepta pagubele cauzate de…

Ochii i se abătură cu nervozitate spre Bayaz și înapoi.

– … agresiunea gurkiană.

– Auzi, auzi…

– Să reconstruim. Toată lumea e de acord.

– Costurile, continuă Halleck, strâmbându-se ca și cum cuvintele i-ar fi cauzat dureri, fie și numai pentru a înlătura dărâmăturile din Agriont, pot ajunge la zeci de mii de mărci. Iar prețul reconstrucției, la multe milioane. Dacă, pe lângă asta, ținem seama și de pagubele extinse suferite de orașul Adua… ne-ar costa…

Se încruntă din nou, frecându-și cu o mână bărbia rasă neglijent.

– E greu până și doar să facem o estimare.

– Nu putem decât să ne dăm toată silința, clătină Hoff din cap, cu tristețe. Și să adunăm ban cu ban.

– Eu, unul, sugerez să căutăm la nobili, spuse Glokta.

Se auziră câteva mormăieli de încuviințare.

– Bine zice Eminența Sa.

– O îngrădire drastică a puterilor Consiliului Deschis, adăugă Halleck.

– Impozite severe pentru cei care n-au oferit sprijin material în războiul recent.

– Splendid! Să le mai tăiem din pânze – ai naibii de paraziți!

– Reforme cuprinzătoare. Pământuri înapoiate coroanei. Taxe pe moșteniri.

– Pe moșteniri! Ce idee inspirată!

– Și Lorzii Guvernatori trebuie să fie aduși la ordine.

– Skald și Meed. Da, da! Prea mult timp s-au bucurat de o independență deșănțată.

– Meed nu prea poate fi învinuit, în provincia lui e jale…

– Nu e vorba de nicio învinuire, interveni Bayaz.

Sigur că nu e, știm cu toții a cui e vina.

– Este vorba de control. Victoria ne-a oferit șansa unor reforme.

– Trebuie să centralizăm!

– Și pe cei din Portul de Vest. Prea mult timp au ațâțat tensiuni între noi și gurkieni.

– Acum au nevoie de noi.

– Poate ar fi bine să extindem Inchiziția și în orașul lor? propuse Glokta.

– O filială în Styria!

– Trebuie să reconstruim! bătu Întâiul dintre Magi în masă cu pumnul său cărnos. O construcție și mai solidă și mai glorioasă decât înainte. Or fi căzut statuile de pe Calea Regală, dar au eliberat locul pentru altele noi!

– O epocă nouă a prosperității! declară Halleck, cu ochi strălucitori.

– O epocă nouă a puterii, completă Hoff, ridicând potirul.

– O epocă de aur? se uită Bayaz în lungul mesei, spre Glokta.

– O epocă a unității și a egalității de șanse pentru toți! conchise regele.

Proclamația lui căzu cam în gol. Perechi-perechi de ochi se întoarseră spre capul mesei, cu expresii cam stânjenite. *De parcă s-ar fi băsit zgomotos, în loc să vorbească.*

– Ăăă… Maiestatea Voastră, spuse Hoff. Egalitate de șanse…

Pentru oricine are destul noroc să facă parte din Consiliul Închis, adică.

– Eventual impozite mai grele pe ghildele negustorești? propuse Halleck. Așa cum se gândea și ultimul nostru Arhilector. Și pe bănci. O asemenea mișcare n-ar putea decât să genereze venituri vaste…

– Nu, i-o reteză nepăsător Bayaz. Nici pe ghilde, nici pe bănci. Libera funcționare a acestor nobile instituții garantează avuția și securitatea tuturor. Viitorul națiunii se află în comerț.

Umil, Halleck își înclină capul. *Cu o undă de teamă, sau mi se pare mie?…*

– Desigur, Lord Bayaz, aveți dreptate. Îmi recunosc de bunăvoie greșeala.

Magul continuă netulburat:

– Totuși, poate că băncile ar fi dispuse să acorde un împrumut coroanei.

– Excelentă idee, aprobă Glokta fără ezitare. Casa bancară Valint și Balk este o instituție de încredere, cu vechime. Ne-au fost de mare valoare, în timpul încercărilor mele de a apăra Dagoska. Sunt sigur că putem conta din nou pe ajutorul lor.

Zâmbetul lui Bayaz era aproape imperceptibil.

– Iar între timp, pământurile, titlurile și toate bunurile trădătorului Lord Brock au fost rechiziționate de către coroană. Din vânzarea lor se va obține o sumă considerabilă.

– Și cu omul în sine cum rămâne, Arhilectore?

– Se pare că a fugit din țară odată cu ultimii dintre gurkieni. Presupunem că încă mai este… oaspetele lor.

– Marioneta lor, vrei să zici, își supse Bayaz dinții. Din nefericire. Ar putea fi în continuare un focar de discordie.

– Doi dintre copiii lui se află sub cheie în Casa Întrebărilor. Fiica și un fiu. Ar fi posibil un schimb…

– Cu Brock? Ha! lătră Hoff. Ăsta nu și-ar oferi viața la schimb nici pentru întreaga lume, cu tot ce conține.

Glokta înălță din sprâncene.

– Atunci, poate o demonstrație de intenție? Un mesaj clar că trădarea nu este și nu va fi tolerată nicicând?

– Un mesaj nu strică niciodată, mârâi Bayaz, în murmurele

afirmative ale celorlalți.

– O declarație publică a vinovăției lui Brock, așadar, și privind rolul lui în ruinarea orașului Adua. Însoțită de două spânzurări.

Păcat de ei, că s-au născut ca fii ai unui tată atât de ambițios, dar oricui îi place o execuție publică.

– Preferă cineva o anumită zi, sau…

– N-o să fie spânzurat nimeni, interveni regele, uitându-se încruntat direct la Bayaz.

Hoff clipi din ochi.

– Dar, Maiestate, nu puteți îngădui…

– S-a vărsat destul sânge. Mai mult decât destul. Eliberați-i pe copiii Lordului Brock.

Din jurul mesei se auziră câteva inspirări zgomotoase.

– Lăsați-i să se ducă după tatăl lui, sau să rămână în Uniune, cu statutul de cetățeni de rând – cum doresc.

Din capătul celălalt al sălii, Bayaz se încrunta cu furie, dar regele nu părea deloc intimidat.

– Războiul s-a terminat. Am învins.

Războiul nu se termină niciodată, iar victoria e temporară.

– Aș încerca mai degrabă să vindec rănile, decât să le adâncesc.

Un inamic rănit e cel mai bun soi – cel mai ușor de omorât.

– Uneori, cu milostenia câștigi mai mult decât cu lipsa de îndurare.

Glokta își drese glasul.

– Uneori.

Deși eu, unul, încă mai aștept să văd o asemenea împrejurare.

– Bun, încheie regele, pe un ton care nu mai lăsa loc de discuții. Atunci, s-a decis. Mai avem și alte probleme presante? Trebuie să fac o vizită prin spitale, apoi să mă ocup din nou de înlăturarea ruinelor.

– Desigur, Maiestate, făcu Hoff o plecăciune slugarnică. Grija pe care o manifestați pentru supușii Maiestății Voastre vă face o deosebită cinste.

Jezal îl privi lung câteva clipe, apoi pufni și se ridică. Ieșise deja din cameră, înainte ca majoritatea bătrânilor să se fi adunat cu chiu, cu vai pe picioare. *Iar mie-mi ia și mai mult…* Când Glokta se eliberă

în sfârșit din scaun și, cu o strâmbătură, se ridică, îl găsi pe Hoff lângă el, cu o expresie încruntată pe chipul său rumen.

– Avem o mică problemă, mormăi el.

– Serios? Ceva ce nu putem discuta cu restul Consiliului?

– Mă tem că da. Ceva ce, în special, ar fi mai bine să nu discutăm în fața Maiestății Sale.

Se uită scurt peste umăr și așteptă ca ultimul dintre bătrâni să tragă după el ușa masivă, lăsându-i fără martori. *Secrete, așadar? Ce extraordinar de interesant.*

– Sora absentului nostru Lord Mareșal.

Glokta se încruntă. *Vai de mine.*

– Ardee West? Ce-i cu ea?

– Știu din surse de încredere că se află într-o… situație delicată.

Valul familiar de tremurături străbătu iar obrazul stâng al lui Glokta.

– Chiar așa?

Ce rușine…

– Ești remarcabil de bine informat despre problemele personale ale domnișoarei.

– E de datoria mea să fiu așa.

Aplecându-se mai aproape, Hoff îl învălui pe Glokta în răsuflarea lui cu miros de vin, în timp ce șoptea:

– Când te gândești cine se prea poate să fie tatăl…

– Și cine anume e?

Deși cred că amândoi știm deja răspunsul.

– Cine altul dacă nu regele? șuieră Hoff printre dinți, cu o notă de panică în glas. Nu se poate să nu știi că au avut o… relație, ca să mă exprim delicat, înainte de încoronare. Doar nu-i un secret. Și acum, asta? Un copil din flori! Când nici pretenția regelui însuși la tron nu-i una dintre cele mai neprihănite? Când încă mai are atât de mulți dușmani în Consiliul Deschis? Un asemenea copil ar putea fi folosit împotriva noastră, dacă se află despre el – și se va afla, desigur!

Se aplecă și mai aproape.

– Un asemenea lucru ar constitui o amenințare la adresa statului.

– Într-adevăr, replică pe un ton de gheață Glokta.

Și, din nefericire, e absolut adevărat. Ce păcat, cumplit de păcat.

Degetele dolofane ale lui Hoff se frământau cu nervozitate.

– Îmi dau seama că ai anumite legături cu domnișoara și cu familia ei. Înțeleg întru totul dacă ai prefera să te degrevezi de o asemenea responsabilitate. Pot face toate aranjamentele necesare, fără nicio…

Glokta afișă cel mai nebunesc rânjet.

– Vrei să sugerezi că n-aș fi suficient de necruțător ca să omor o viitoare mamă, Domnule Lord Șambelan?

Ecourile glasului ricoșară din pereții albi și duri, nemiloase ca niște lovituri de pumnal.

Hoff tresări, cu ochii săgetându-i nervos spre ușă.

– Sunt sigur că nu te-ai eschiva de la nicio îndatorire patriotică…

– Bine. Atunci, poți sta liniștit. Prietenul nostru comun nu m-a ales pentru acest rol datorită inimii mele milostive.

Dimpotrivă, chiar.

– Voi rezolva problema.

Aceeași casă mică, de cărămidă, pe aceeași stradă deloc remarcabilă unde Glokta mai fusese de-atâtea ori. *Aceeași casă unde am petrecut atâtea după-amiezi plăcute. Cât de posibilă o fi plăcerea, de când am fost târât cu bale la gură din temnițele Împăratului.* Își strecură mâna dreaptă în buzunar și simți cu vârfurile degetelor metalul rece. *De ce fac asta? De ce? Pentru ca boul ăla bețiv de Hoff să se șteargă de sudoare, bucuros că a fost evitată o calamitate? Pentru ca Jezal dan Luthar să stea o idee mai sigur pe tronul lui de panaramă?* Își răsuci șoldurile într-o parte și-n alta, până-și simți coloana țăcănind la locul ei. *Fata asta merita ceva mult mai bun. Dar așa funcționează cumplita aritmetică a puterii.*

Deschise poarta, șontâcăi până la ușa din față și ciocăni scurt. Trecu un moment până să răspundă servitoarea. „Poate cea care l-a anunțat pe bețivul nostru de la curte, Lordul Hoff, despre nefericita situație?” Cu un mormăit, slujnica îl introduse în salonul încărcat de mobilă și-l lăsă acolo, cu privirea spre focul mic din căminul la fel de mic. Glokta își zări chipul în oglinda de deasupra șemineului și se încruntă.

Cine e omul ăla? Epava aia ferfeniță? Cadavrul ăla ambulant? Se

poate așa ceva numi mutră măcar? Atât de zbârcită și schimonosită, așa de marcată de dureri. Ce specie vrednică de milă și dispreț e asta? O, de-ar exista un Dumnezeu, să mă apere de o asemenea arătare!

Încercă să zâmbească. Șanțuri sălbatice îi brăzdară pielea cadaverică, golul hidos dintre dinți se căscă. Colțul gurii îi tremura, ochiul stâng îi zvâcnea, mai îngust decât dreptul, mărginit cu o roșeață furioasă. *Zâmbetul pare să promită orori și mai sigur decât încruntătura.*

A arătat vreodată un om mai mult ca un ticălos? A existat pe lumea asta unul mai monstruos? Ar fi cu putință să mai rămână vreun vestigiu de umanitate în spatele unei asemenea măști? Cum a devenit frumosul Sand dan Glokta… așa ceva? Oglinzi. Sunt mai rele chiar și decât scările. Buza i se răsfrânse de silă, în timp ce întorcea capul.

Ardee stătea în ușă, privindu-l tăcută. Arăta bine, după părerea lui, odată ce lăsă în urmă surpriza neplăcută de a fi fost observat. *Chiar foarte bine, și poate deja cu abdomenul ușor bombat? Trei luni să fie? Patru, poate? În curând nu va mai avea cum să se ascundă.*

– Eminența Voastră, îl măsură ea cu privirea, intrând în cameră. Vă stă bine în alb.

– Adevărat? Nu găsești că-mi face cearcănele cadaverice din jurul ochilor ăstora aprinși de febră să arate și mai vinete?

– A, câtuși de puțin. Se asortează perfect cu paloarea ta de strigoi.

Glokta își afișă rânjetul știrb.

– Exact efectul pe care-l speram.

– Ai venit să mă iei într-o nouă plimbare prin canale, camere de tortură și moarte?

– Din păcate, nu cred că ar mai fi posibilă o performanță atât de reușită. Se pare că data trecută mi-am consumat toți prietenii și majoritatea dușmanilor.

– Și, în mod regretabil, armata gurkiană nu mai poate fi cu noi.

– E ocupată în altă parte, din câte înțeleg.

O privi cum venea spre masă, aruncând o privire pe fereastră, spre stradă, cu lumina de-afară lucindu-i în păr și conturându-i obrazul.

– Sper că ești bine.

– Mai ocupat chiar și decât gurkienii. Am o mulțime de treburi.

Ce-ți mai face fratele? Voiam să-l vizitez, dar…

Dar mă îndoiesc că, atunci, aș putea suporta chiar și eu însumi duhoarea propriei mele ipocrizii. Eu cauzez suferințe. Alinarea lor e o limbă străină pentru mine.

Ardee își privi picioarele.

– Acum e bolnav tot timpul. De fiecare dată când mă duc la el, îl găsesc tot mai slab. Când eram acolo, i-a căzut un dinte.

Ridică din umeri.

– Încerca să mănânce, și i s-a desprins. Era să se înece cu el. Dar ce pot face? Ce poate oricine să facă?

– Îmi pare sincer rău să aud.

Dar asta nu schimbă nimic.

– Sunt sigur că-i ești de mare ajutor.

Sunt sigur că nimic nu-l mai poate ajuta.

– Și tu, cum o duci?

– Mai bine decât majoritatea, cred, oftă prelung Ardee, apoi se scutură, încercând să zâmbească. Bei un strop de vin?

– Nu, dar nu te jena.

Știu că nu te-ai jenat niciodată.

Ardee, însă, luă sticla în mână doar pentru o clipă, după care o puse la loc.

– Încerc să beau mai puțin, în ultima vreme.

– Întotdeauna am fost de părerea asta, încuviință Glokta, după care făcu un pas spre ea. Așadar, ai grețuri dimineața?

Femeia întoarse scurt capul într-o parte, apoi înghiți în sec, cu mușchii subțiri ai gâtului zvâcnindu-i convulsiv.

– Ai aflat?

– Sunt Arhilector, replică el, apropiindu-se. Trebuie să le știu pe toate.

Umerii ei se înmuiară, capul îi căzu în piept și se aplecă înainte, cu ambele mâini pe marginea mesei. Glokta îi văzu, din profil, pleoapele tremurând. *Își stăpânește lacrimile. Oricât ar fi de furioasă, și de deșteaptă, are la fel de multă nevoie să fie salvată ca oricine. Dar nu are pe nimeni care să-i vină în ajutor. Numai pe mine.*

– Cred că am cam încurcat treburile, întocmai așa cum prevăzuse fratele meu. Cum ai spus și tu. Îmi închipui că ești foarte dezamăgit.

Glokta simți un spasm al feței. *Un fel de zâmbet, poate. Dar nu prea vesel.*

– Am fost dezamăgit aproape toată viața. Dar nu din cauza ta. Lumea e nedreaptă. Nimeni nu primește ceea ce merită.

Cât timp trebuie s-o mai lungim așa, până ne vine curajul? Oricum, nicicând n-o să ne fie mai ușor. Acum e momentul.

– Ardee…

Glasul îi suna răgușit în propriile urechi. Mai șchiopătă cu încă un pas, strângând mânerul bastonului în palma transpirată. Ardee ridică privirea spre el, cu ochii umezi lucindu-i și o mână pe pântec. Dădu să se retragă. *O undă de teamă, poate? Și cine-ar putea s-o condamne? Oare a ghicit ce urmează?*

– Știi că întotdeauna l-am simpatizat și respectat mult pe fratele tău.

Gura-i era uscată, limba i se împiedica de gingiile goale. *A sosit clipa.*

– În ultimele luni, am început să te plac și să te respect mult și pe tine.

Un val de tresăriri îi cuprinse obrazul, făcând ca din ochiul tremurător să i se prelingă o lacrimă. *Acum, acum…*

– Sau… atâta cât se poate apropia un om ca mine de asemenea sentimente, măcar.

Glokta își strecură mâna în buzunar, cu grijă, ca Ardee să nu observe. Simți metalul rece, cu marginile tari, nemiloase, frecându-i pielea. *Acum trebuie…* Inima-i bătea cu putere, iar gâtlejul i se comprimase atât de tare, încât abia mai putea să vorbească.

– E foarte greu. Îmi pare… rău.

– Pentru ce? se încruntă ea.

Acum.

Zvâcni spre ea, smulgându-și mâna din buzunar. Ardee se ciocni de masă, cu ochii mari… și amândoi încremeniră.

Inelul lucea între ei. Cu un diamant colosal, scânteietor, atât de mare încât banda groasă de aur părea neînsemnată. *Atât de mare încât ai zice că-i o glumă. Un fals. O imposibilitate absurdă. Cea mai mare piatră pe care au avut-o de oferit Valint și Balk.*

– Trebuie să te cer în căsătorie, horcăi Glokta. Mâna cu inelul

tremura ca o frunză uscată. *Pune-mi în ea un satâr, și e sigură ca stânca, dar cere-mi să țin un inel, și mai-mai că fac pe mine. Curaj, Sand, curaj.*

Ardee se uita lung la piatra scăpărătoare, cu gura căscată prostește. *De șoc? De oroare? Să mă mărit cu… arătarea asta? Mai bine mor!*

– Ăă… bâigui ea. Eu…

– Știu! Știu, sunt la fel de dezgustat ca și tine, dar… lasă-mă să vorbesc. Te rog.

Coborî privirea în podea, cu gura schimonosindu-i-se în timp ce rostea cuvintele.

– Nu-s atât de prost încât să-mi închipui că m-ai putea iubi vreodată… Că ai putea să iubești un om ca mine, sau să te gândești la mine, măcar, cu sentimente mai calde decât mila. E o chestiune de necesitate. N-ar trebui să te codești, numai fiindcă sunt… așa cum sunt. Au aflat că porți în pântec copilul regelui.

– Au aflat? murmură ea.

– Da. Au aflat. Pentru ei, copilul e un pericol. Și tu ești un pericol pentru ei. Numai așa pot să te apăr. Voi face să ai un copil legitim. Trebuie să fie copilul nostru, acum și pentru totdeauna.

Ardee continua să privească inelul în tăcere. *Ca un prizonier care se uită la instrumente, îngrozit, și se hotărăște să mărturisească. Are de ales între două rele, și nu știe care-i răul cel mai mare.*

– Sunt multe lucruri pe care ți le pot oferi. Ocrotire. Securitate. Respect. Vei avea tot ce e mai bun din toate. Un loc sus-pus în societate, dacă asta valorează ceva. Nimeni nu va visa, măcar, să te-atingă fie și doar c-un deget. Nimeni nu va îndrăzni să-ți vorbească altfel decât cuviincios. Desigur, se va șușoti pe la spatele tău… Dar se va vorbi despre frumusețea ta, despre spiritul tău și virtutea ta mai presus de toate.

Îngustându-și ochii, adăugă:

– O să am eu grijă.

Ardee ridică privirea spre el, înghițind în sec. *Și acum vine refuzul. Mulțumesc mult, dar mai bine mor.*

– Se impune să fiu sinceră cu tine. Când eram mai tânără… am făcut unele prostii.

Gura i se strâmbă.

– Nu e prima oară când port un bastard în mine. Data trecută, tatăl meu m-a îmbrâncit pe scară, și l-am lepădat. Era să mor și eu. Nu credeam să se mai poată întâmpla din nou.

– Cu toții am făcut lucruri de care nu suntem mândri.

Ar trebui s-auzi mărturisirile mele, cândva. Sau, mai bine să nu le-audă nimeni, niciodată.

– Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Ți-am promis că mă voi îngriji de bunăstarea ta. Altă cale nu văd.

– Atunci, da.

Fără nicio ceremonie, îi luă inelul din mână și și-l puse pe deget.

– N-avem de ce să stăm pe gânduri, așa-i?

Nu-i tocmai acea acceptare entuziastă, încuviințarea înlăcrimată, abandonul voios despre care citim în cărțile de povești. Un aranjament de afaceri, cam fără tragere de inimă. O ocazie de a reflecta cu tristețe la tot ceea ce-ar fi putut să fie, dar n-a fost să fie.

– Cine-ar fi crezut, murmură ea, privind nestemata de pe deget, când te priveam duelându-te cu fratele meu, cu atâția ani în urmă, că într-o zi am să-ți port inelul? Dintotdeauna ai fost bărbatul visurilor mele.

Iar acum, al coșmarurilor tale.

– Viața ia întorsături ciudate. Împrejurările nu-s tocmai cele pe care le-ar fi prezis toată lumea.

Și astfel, salvez două vieți. Cât de mult din răul pe care l-am făcut ar putea să compenseze asta? Totuși, măcar pun ceva și pe celălalt talger al balanței. Fiecare om are nevoie să încline cântarul și spre bine, cât de cât.

Ochii ei negri se întoarseră spre ai lui.

– O piatră mai mare nu ți-ai putut permite?

– Doar dacă prădăm tezaurul, croncăni Glokta.

Acum, tradiția ar cere un sărut, dar… după cum stau lucrurile…

Ardee veni spre el, ridicând un braț. Glokta se feri, cu un junghi în șold care-l făcu să se strâmbe.

– Scuză-mă. Mi-am cam… ieșit din mână.

– Dacă tot e să fac treaba asta, măcar s-o fac așa cum se cuvine.

– Să faci tot ce poate fi mai bun, vrei să zici?

– Să fac atât cât se poate, măcar.

Veni și mai aproape. Glokta fu nevoit să facă un efort pentru a rămâne pe loc. Ardee îl privi în ochi. Ridică mâna, încet, și-i atinse obrazul, făcându-i pleoapa să se zbată. *O prostie. Câte femei m-au mai atins până acum… Și totuși, asta a fost în altă viață. În altă…*

Mâna lui Ardee îi alunecă în jurul feței, apăsându-i falca puternic, cu degetele. Când îl trase spre ea, gâtul lui Glokta trosni. Îi simți respirația caldă pe bărbie. Buzele ei le atinseră pe ale lui, ușor, într-o parte, apoi în cealaltă. O auzi scoțând un geamăt slab, gutural, care făcu să i se taie respirația. *Se preface, desigur. Cum ar putea dori o femeie să atingă trupul ăsta terciuit? Să sărute mutra asta desfigurată? Până și pe mine mă apucă repulsia. Joacă teatru – și totuși, merită să-i aplaud eforturile.*

Piciorul stâng îi tremura, și fu nevoit să se țină strâns de baston. Respira repede, șuierător, pe nas. Stăteau față în față, iar buzele li se atinseră, umede. Îi linse cu vârful limbii gingiile goale. *Teatru, desigur, dar ce altceva ar putea să fie? Și totuși, îl joacă bine, foarte bine…*

Prima lege

Ferro stătea așezată și-și privea mâna. Mâna care ținuse Sămânța. Arăta la fel ca întotdeauna, și totuși, senzația era diferită. Și-o simțea rece, nemișcată. Foarte rece. Și-o învelise în pături. Și-o îmbăiase în apă caldă. Și-o ținuse aproape de foc, atât de aproape, că se alesese cu arsuri.

Nimic nu-i ajuta.

– Ferro…

O șoaptă atât de înceată, încât ar fi putut să fie vântul dincolo de fereastră.

Sări în picioare, cu cuțitul strâns în pumn. Se uită în colțurile camerei. Toate erau goale. Se aplecă să privească sub pat, sub dulapul înalt. Cu mâna liberă, smulse draperiile. Nu era nimeni. Știuse că n-avea să găsească pe nimeni.

Și totuși, auzea șoaptele.

O bătaie în ușă o făcu să se întoarcă iar, cu respirația șuierându-i printre dinți. Încă un vis? Încă un duh? Alte lovituri grele.

– Intră…? mârâi ea, întrebător.

Ușa se deschise. Bayaz. La vederea cuțitului, înălță o sprânceană.

– Îți plac mult prea mult obiectele tăioase, Ferro. Aici nu ai dușmani.

Cu ochii îngustați, Ferro se încruntă spre Mag. Nu era atât de sigură.

– Ce s-a întâmplat acolo, în vânt?

– Ce să se întâmple? ridică el din umeri. Am învins.

– Ce erau formele alea? Umbrele alea…

– N-am văzut nimic, decât pe Mamun și Cele O Sută De Cuvinte ale lui primindu-și pedeapsa pe care o meritau.

– N-ai auzit niște voci?

– Peste tunetul victoriei noastre? N-am auzit nimic.

– Eu, da, răspunse Ferro, lăsând jos cuțitul și vârându-și-l la cingătoare; își mișcă degetele mâinii – aceeași, și totuși schimbată.

Le mai aud și acum.

– Și ce-ți spun, Ferro?

– Vorbesc despre încuietori, porți și uși și despre deschiderea lor. Despre deschiderea lor vorbesc tot timpul. Întreabă despre Sămânță. Unde e?

– La loc sigur, răspunse Bayaz, privind-o fără nicio expresie. Ține minte, dacă auzi într-adevăr făpturile din Cealaltă Parte, sunt făcute din minciuni.

– Nu-s singurele. Îmi cer să calc Prima Lege. La fel cum ai făcut tu.

– Un subiect deschis interpretărilor, își arcui mândru Bayaz un colț al gurii, ca și cum ar fi realizat un lucru miraculos. Am temperat disciplinele lui Glustrod cu tehnicile Maestrului Creator și am folosit Sămânța ca motor pentru Arta mea. Rezultatele au fost…

Respiră prelung, cu satisfacție.

– Mă rog, ai văzut cu ochii tăi. A fost, mai presus de orice, un triumf al voinței.

– Ai umblat la încuietori. Ai pus lumea în pericol. Șoptitorii de Secrete…

– Prima Lege este un paradox. Ori de câte ori schimbi un lucru împrumutat din lumea de jos, există anumite riscuri. Dacă am depășit o limită, nu este decât limita balanței. Lumea e în siguranță, nu? N-am de ce să prezint scuze pentru ambițiile viziunii mele.

– Se îngroapă oameni cu sutele, bărbați, femei și copii, în gropi comune. La fel ca în Aulcus. Boala asta… e cauzată de ceea ce-am făcut noi. Va să zică, asta înseamnă ambiția? Mărimea mormintelor?

Bayaz scutură din cap, cu nepăsare.

– Un efect secundar neprevăzut. Prețul victoriei, teamă mi-e, este același acum ca și în Vechiul Timp – și întotdeauna va fi așa.

O fixă cu privirea, în care se simțea o undă de amenințare. O provocare.

– Dar dacă am încălcat Prima Lege, ce e? În ce tribunal ai să mă judeci? Cu ce jurați? O vei elibera pe Tolomei, din tenebre, ca să depună mărturie? Ai să-l cauți pe Zacharus, să citească acuzațiile? O să-o târăști pe Cawneil, de la marginea Lumii, ca să dea verdictul? Îl aduci pe marele Juvens, de pe tărâmul morților, să pronunțe

sentința? N-aș crede. Sunt Întâiul dintre Magi. Sunt autoritatea supremă și, aș spune… sunt un om drept.

– Tu? Aiurea.

– Ba da, Ferro. Puterea face ca toate lucrurile să fie drepte. Asta e prima mea lege, și ultima. Este singura lege pe care o recunosc.

– Zacharus m-a prevenit, murmură ea, cu gândul la câmpia nesfârșită, la bătrânul cu ochi înnebuniți și cu păsările care dădeau târcoale. Mi-a spus să fug, să fug și să nu mă mai opresc. Mai bine-l ascultam.

– Pe bășica aia umflată de-atâta încântare de sine? pufni Bayaz. Poate-ar fi trebuit să-l asculți, dar corabia aia ai pierdut-o. I-ai făcut cu mâna de pe mal, veselă, și în schimb ai ales să-ți alimentezi furia. Bucuros ți-ai alimentat-o. Hai să nu ne prefacem – nu te-a amăgit nimeni. Știai că erai sortită să mergi pe cărări întunecate.

– Nu mă așteptam… își strânse ea degetele înghețate, într-un pumn tremurător. La asta.

– Și-atunci, la ce te-așteptai? Să lăsăm filosofia în seama celor care au mai mult timp și mai puține conturi de reglat. Vinovăție, regrete, dreptate și nedreptate? Parc-aș sta de vorbă cu marele Rege Jezal. Și cine are răbdare pentru așa ceva?

Se întoarse spre ușă.

– Ar trebui să stai pe lângă mine. S-ar putea ca, mai târziu, Khalul să trimită și alți agenți. Iar atunci, voi avea din nou nevoie de talentele tale.

Ferro pufni.

– Și până atunci? Să șed aici, în compania umbrelor?

– Până atunci, zâmbește, Ferro – dacă mai ții minte cum, o fulgeră Bayaz cu surâsul lui alb, strălucitor. Ți-ai căpătat răzbunarea.

Vântul sufla prin jurul ei, vâjâia tare și șuiera, plin de umbre. Îngenunche într-un capăt al tunelului de urlete, atingând însuși cerul. Lumea era subțire și fragilă ca un geam, gata să se crape. Dincolo de ea, un hău fără fund, plin cu voci.

– Lasă-ne să intrăm…

– Nu!

Se smulse să scape și se ridică în picioare, gâfâind, lângă pat, cu toți mușchii încordați. Dar nu era nimeni cu care să se lupte. Doar un alt vis.

Și numai din vina ei, fiindcă-și permisese să adoarmă.

O rază lungă de lună se întindea spre pat, pe pardoseală. Fereastra din capătul ei stătea întredeschisă, lăsând să intre o adiere nocturnă rece, care-i răcorea pielea îmbrobonată de sudoare. Se duse acolo, încruntată, o închise și trase ivărul. Apoi se întoarse.

În umbra adâncă de lângă ușă stătea o siluetă. Un contur cu un singur braț, înfășurat în zdrențe. Cele câteva piese ale armurii încă prinse de el erau zgâriate și îndoite. Fața-i arăta ca o ruină plină de praf, cu pielea ruptă atârnând fâșii-fâșii de pe oasele albe – însă chiar și așa, Ferro îl recunoscu.

Mamun.

– Ne întâlnim iar, sânge-de-diavol, foșni glasul lui, ca o hârtie uscată.

– Visez, șuieră Ferro.

– Ai vrea tu să visezi.

Cât ai clipi, traversă camera. Singura lui mână o apucă de gât ca o zgardă de fier.

– Cât m-am târât prin pământ, scurmând palmă cu palmă, ca să ies de sub dărâmături, mi s-a făcut foame, scrâșni, gâdilându-i fața cu suflarea lui înghețată. O să-mi fac un braț nou din carnea ta, și cu el îl voi doborî pe Bayaz și-l voi răzbuna pe marele Juvens. Profetul a văzut totul. Și ce-a văzut el eu am să adeveresc.

O ridică în aer, fără efort, strivindu-i spatele de perete, cu călcâiele lovind în lambriuri.

Mâna se strânse. Pieptul lui Ferro palpita, însă prin gât nu trecea niciun strop de aer. Se lupta să-i descleștеze degetele, le zgâria cu unghiile, dar erau făurite din fier, cioplite din piatră, strânse ca un șteang de spânzurătoare. Se zbătea și se sucea, însă nici vorbă să se clintească din loc. Atunci, atacă fața descompusă a lui Mamun, scormonind prin obrazul sfâșiat, smulgând carnea prăfuită dinăuntru – dar ochii lui nici nu clipeau. În cameră se făcuse frig.

– Rostește-ți rugăciunile, copilă, șopti Mamun, scrâșnind din dinții sfărâmați, și speră ca Dumnezeu să fie milostiv.

O părăseau puterile. Plămânii-i plesneau. Și încă-l mai zgâria, dar cu mișcări tot mai slabe. Tot mai vlăguite. Brațele îi căzură, picioarele-i rămaseră atârnate, avea pleoapele grele, grele. Și era îngrozitor de frig.

– Acum, șopti el, suflând aburi.

O lăsă jos și deschise gura, cu buzele ferfenițite trăgându-se de pe dinții sparți.

– Acum.

Degetul ei îl împunse în gât. Intră prin piele, în carnea uscată, până la rădăcină. Îi întoarse capul într-o parte. Cealaltă mână o cuprinse pe a lui, și-o desprinse de gât, îi îndoi degetele pe spate. Simți falangele plesnind, zdrobindu-se, sfărâmându-se, în timp ce cădea iar cu picioarele pe pardoseală. Promoroacă albă se întindea peste geamuri, lângă ea, îi scârțâi sub tălpile goale, în timp ce-l răsuci pe Mamun și-l izbi de perete, strivindu-i trupul de lambriurile ce se crăpau, de zidăria care trosnea. Forța loviturii stârni o ploaie de tencuială.

Își afundă și mai adânc degetul în gâtul lui, în sus, înăuntru. Nu-i era greu. Puterea ei era nemărginită. Provenea din cealaltă parte a despărțiturii. Sămânța o schimbase, la fel cum o schimbase și pe Tolomei, și nu mai era cale de întoarcere.

Ferro zâmbi.

– Poftim carnea mea, n-o vrei? Ți-ai luat ultima masă, Mamun.

Vârful arătătorului ieși printre dinții lui, întâlni degetul mare și-l agăță pe Mamun ca pe un pește în cârlig. Cu o smucitură a încheieturii, îi smulse mandibula și o azvârli cât colo, clănțănind. Limba rămase să se bălăbăne în masa de carne prăfoasă.

– Spune-ți rugăciunile, Mâncătorule, șuieră Ferro, și sper ca Dumnezeu să fie milostiv.

Îi strânse capul în palme. Prin nasul Mâncătorului ieși un țiuit prelung. Palma lui zdrobită dădea spre ea, zadarnic. Craniul se îndoi, apoi se turti, și se spulberă, aruncând cu așchii de os. Ferro lăsă trupul să cadă, praful scurgându-se pe dale, formând norișori în jurul picioarelor ei.

– Da…

Nu tresări. Nu se holbă. Știa de unde venea vocea. De

pretutindeni și de nicăieri.

Se duse la fereastră și o deschise. Sări afară, căzu de la doisprezece pași înălțime pe pământ, și se îndreptă. Noaptea era plină de sunete, dar ea rămase tăcută. Lipăi desculță pe iarba luminată de lună, cu firele înghețate trosnind sub tălpile ei, urcă o scară lungă și ajunse pe ziduri. Vocile o urmau.

– Stai.

– Sămânța!

– Ferro.

– Lasă-ne înăuntru…

Nu le luă în seamă. Un bărbat în armură stătea cu privirea în noapte, spre Casa Creatorului, ca un contur și mai negru pe cerul întunecat. O fâșie de întuneric deasupra Agriontului, unde nu mai erau stele, nu mai erau nori luminați de lună, nu se mai zărea nicio rază de lumină. Ferro se întrebă dacă în umbrele dinăuntru pândea Tolomei, zgâriind porțile. Zgâriind, zgâriind, la nesfârșit. Pierduse ocazia să se răzbune.

Ferro n-avea să facă la fel.

Porni pe metereze, pe lângă străjer, care-și strânse mantaua pe umeri când trecu pe lângă el. Se urcă pe parapet și sări, cu vântul scăldându-i pielea. Zbură peste șanț, a cărui gheață scârțâia deasupra apei, pe sub ea. Caldarâmul de pe mal i se repezi în întâmpinare. Picioarele ei îl izbiră și se rostogoli de mai multe ori, îndepărtându-se printre clădiri. Hainele i se rupseseră în cădere, dar pe piele nu avea nicio urmă. Nici măcar un strop de sânge.

– Nu, Ferro.

– Înapoi, și găsește Sămânța!

– E aproape de el.

– Bayaz o are.

Bayaz. Poate că, atunci când va termina în Sud, avea să se întoarcă. După ce-l va îngropa pe marele Uthman-ul-Dosht sub ruinele propriului său palat. După ce-l va trimite în iad pe Khalul, cu Mâncătorii lui și cu toți preoții lui. Poate că atunci avea să se înapoieze și să-i dea Întâiului dintre Magi lecția pe care o merita. Lecția pe care voise să i-o dea Tolomei. Dar în fond, mincinos sau nu, își ținuse cuvântul față de ea, până la urmă. Îi oferise mijloacele

de a se răzbuna.

Acum, urma s-o facă.

Ferro se furișa printre ruinele tăcute ale orașului, iute și fără zgomot, ca o briză nocturnă. Spre sud, către port. Avea să găsească o cale. Spre sud, peste mare până în Gurkhul, și apoi…

Vocile îi șopteau. O mie de voci. Vorbeau despre porțile pe care le închisese Euz și despre zăvoarele cu care le ferecase. Acum, o rugau să le deschidă. Îi cereau să le sfărâme. Îi spuneau cum, și-i porunceau s-o facă.

Dar Ferro zâmbea doar. Puteau vorbi cât pofteau.

Ea nu avea stăpâni.

Ceai și amenințări

Logen stătea încruntat.

Privea încruntat prin sala cea mare, se uita încruntat spre oglinzile lucitoare și către numeroșii oameni puternici dinăuntru. Se încrunta la marii lorzi ai Uniunii, așezați în fața lui. Două sute la număr sau chiar mai mulți, murmurând în cealaltă parte a încăperii. Vorbele lor prefăcute și zâmbetele false și chipurile fățarnice, toate îl îngrețoșau ca mierea peste măsură de multă. Dar nu avea o părere mai bună nici despre oamenii din aceeași parte, care împărțeau platforma înaltă cu el și cu Regele Jezal.

Era acolo și schilodul rânjit care pusese toate întrebările în ziua aceea, în turn, acum îmbrăcat complet în alb. Era și un grăsan cu chipul plin de vinișoare sparte, de parcă și-ar fi început fiecare zi golind câte o sticlă. Mai era unul înalt și slab, cu un zâmbet moale și ochi mici și duri, având pe piept o platoșă neagră cu zorzoane aurii. Cea mai lunecoasă tagmă de mincinoși pe care o avusese vreodată Logen înaintea ochilor, dar unul anume era mai rău decât toți ceilalți la un loc.

Bayaz ședea cu un zâmbet nepăsător pe chip, ca și cum toate ar fi ieșit întocmai cum plănuise. Poate că așa și era. Vraciu' naibii! Logen ar fi trebuit să știe că nu putea avea încredere într-un om fără păr pe cap. Spiritele îl preveniseră că Magii au propriile lor țeluri, dar el nu le luase în seamă avertismentele, se avântase orbește, sperând ca totul să meargă bine, ca întotdeauna. Un lucru poți să zici despre Logen Nouădegete: că nu ascultă niciodată. Unul dintre numeroasele lui cusururi.

Ochii i se abătură în cealaltă direcție, spre Jezal. Acesta părea să se simtă destul de confortabil în robele lui regale, cu coroana de aur strălucitor pe cap, așezat pe un tron de aur și mai mare decât jilțul unde stătea Logen. Lângă el se afla soția lui. Emana o mândrie înghețată, poate, dar nimic mai rău decât atât. Nemernicul ăla norocos părea să cadă mereu în picioare. Frumoasă ca o dimineață

de iarnă. Și, când se uita la Jezal, avea expresia aceea pe față. Un soi de ferocitate, ca și cum abia s-ar fi stăpânit să nu-l sfâșie cu dinții. Ar fi putut mușca un dumicat din Logen, dacă poftea, dar ce femeie în toate mințile ar fi vrut una ca asta?

Cel mai mult, se încrunta la el însuși, reflectat în oglinda din față, sus pe platforma înaltă, lângă Jezal și regina lui. Alături de perechea aceea frumoasă, arăta ca un monstru înfricoșător și brăzdat de cicatrice, posomorât și îngândurat. Un om făurit din ucideri, apoi înfofolit în stofe scumpe și colorate, în blănuri albe rare, cu catarame lustruite și ținte sclipitoare, și peste toate astea, ditamai lanțul de aur la gât. Același lanț pe care-l purtase și Bethod. Din mânecile cu manșete îmblănite îi ieșeau mâinile de brută, brăzdate, cu un deget lipsă, strângând brațele jilțului aurit. Haine de rege, poate, dar mâini de ucigaș. Arăta ca zmeul din basmele vechi pentru copii. Războinicul neînduplecat, care-și croise drum până la putere folosind oțelul și focul. Se cățărase spre tron pe un munte de cadavre. Poate că era într-adevăr omul acela.

Se foi în loc, cu pielea umedă zgâriată de hainele cele noi. Făcuse cale lungă, de când se târâse afară dintr-un râu, fără măcar o pereche de cizme care să fie ale lui. Rătăcise prin Locurile-Nalte fără altă companie decât un urcior. Ajunsese departe, dar nu era sigur că se plăcea pe sine însuși mai mult decât înainte. Râsese, auzind că Bethod își spunea rege. Iar acum, iată-l și pe el făcând același lucru, și fiind chiar mai nepotrivit pentru o asemenea treabă. Un lucru să zici despre Logen Nouădegete – să zici că-i un căcănar. Nimic mai simplu. Și nu orice om e gata să recunoască așa ceva despre sine însuși.

Bețivanul, Hoff, vorbea cel mai mult.

– Rotonda Lorzilor zace în ruine, din păcate. Prin urmare, s-a decis ca deocamdată, până se va construi un loc la fel de grandios, potrivit pentru această nobilă instituție – o nouă Rotondă a Lorzilor, mai mare și mai bogată decât cea veche, Consiliul Deschis să fie suspendat.

Urmă o pauză.

– Suspendat? bombăni cineva.

– Și cum ne vom face auziți?

– Unde vor spune nobilii ce au de zis?

– Nobilii vor vorbi prin mijlocirea Consiliului Închis, replică Hoff, pe tonul folosit când i te adresezi unui copil care nu înțelege. Sau pot cere să fie primiți de rege, prin Secretarul pentru Audiențe.

– Dar asta poate s-o facă orice țăran!

Hoff înălță din sprâncene.

– Adevărat.

Un val de furie se răspândi prin rândurile lorzilor din fața lor. N-o fi înțeles Logen mare lucru din politică, dar putea să-și dea seama când un grup de oameni îi dădea peste nas altuia. Niciodată nu era plăcut să fii amestecat în așa ceva, dar acum făcea și el parte dintre cei ce le dădeau peste nas celorlalți, cel puțin o dată.

– Regele și națiunea sunt una! se auzi glasul sever al lui Bayaz, peste toată zarva. Pământurile nu faceți decât să vi le luați cu împrumut de la el. Regretă că are nevoie de o parte dintre ele înapoi, dar e un caz de strictă necesitate.

– Un sfert, își linse ologul gingiile știrbe, cu un plescăit slab. De la fiecare dintre voi.

– Asta n-o să vă meargă! strigă un boșorog furios, din rândul întâi.

– Așa crezi, Lord Isher? îi zâmbi Bayaz. Cei care sunt de aceeași părere pot să-l urmeze pe Lordul Brock în exil și să predea coroanei toate pământurile, nu doar o parte.

– E o ofensă! strigă altul. Întotdeauna, regele a fost întâiul dintre egali, cel mai mare dintre nobili, dar nu mai presus de ei. Voturile noastre l-au adus pe tron, și refuzăm…

– Dansezi cam aproape de margine, Lord Heugen, se scutură chipul schilodului în spasme hidoase, în timp ce privea încruntat spre el. Poate vrei să rămâi în partea unde domnesc siguranța, căldura și loialitatea. În cealaltă parte nu cred că te-ai simți la fel de bine.

O lacrimă lungă i se prelinse din ochiul stâng, care se zbătea, pe obrazul supt.

– Supraveghetorul general vă va evalua moșiile în lunile următoare. Ar fi înțelept ca toți să-i acordați deplina dumneavoastră asistență.

De-acum, mulți se ridicaseră în picioare, agitându-și pumnii și vociferând.

– E scandalos!

– Fără precedent!

– Inacceptabil!

– Refuzăm să ne lăsăm intimidați!

Jezal sări de pe tron, ridicându-și sus sabia bătută în pietre prețioase, și se apucă să lovească repetat platforma cu capătul tecii, astfel că toată sala începu să răsune de bubuituri reverberate.

– Sunt regele! strigă el, spre mulțimea care amuți dintr-odată. Nu vă dau să alegeți – pronunț un decret regal! Adua va fi reconstruită, mai strălucitoare decât oricând! Acesta este prețul! V-ați obișnuit prea mult timp cu o coroană slabă, domnii mei! Credeți-mă când vă spun că acele vremuri au rămas de-acum în urma noastră!

Bayaz se înclină într-o parte, pentru a-i șopti lui Logen la ureche:

– Se pricepe surprinzător de bine la treaba asta, nu-i așa?

Lorzii bombăneau, dar se așezară la loc, în timp ce Jezal vorbea mai departe, cu un glas care umplea sala cu încredere calmă, ținând încă strâns mânerul sabiei aflate în teacă.

– Cei care mi-au acordat din toată inima sprijinul în criza recentă vor fi scutiți. Dar acea listă, spre dezonoarea dumneavoastră, este mult prea scurtă. Aceia care ne-au susținut în vremuri de restriște au fost prieteni din afara Uniunii!

Omul în negru se ridică din jilțul său.

– Eu, Orso din Talins, le stau mereu alături fiului și fiicei mele de neam regal!

Apucă în mâini chipul lui Jezal și-l sărută pe amândoi obrajii. Apoi făcu același lucru și cu regina.

– Prietenii lor sunt și prietenii mei, continuă el zâmbind, dar cu un subînțeles care nu putea să scape nimănui. Iar dușmanii lor?… Ei, dar cu toții sunteți oameni inteligenți. Puteți ghici continuarea.

– Îți mulțumesc pentru rolul pe care l-ai jucat în izbăvirea noastră, spuse Jezal. Îți exprimăm întreaga noastră recunoștință. Războiul dintre Uniune și Nord a luat sfârșit. Tiranul Bethod e mort, și s-a înstăpânit o ordine nouă. Sunt mândru să-l numesc prieten pe omul care l-a doborât, Logen Nouădegete! Regele Nordicilor!

Îi întinse mâna, radios.

– Se cuvine să pornim ca niște frați spre acest viitor nou și cutezător.

– Mda, făcu Logen, chinuindu-se să se ridice din jilț. Așa e.

Îl cuprinse pe Jezal într-o îmbrățișare, bătându-l pe spate de răsună toată sala.

– Cred c-o să stăm de partea noastră a Șuvoiului Alb, de-acum încolo. Doar dacă nu cumva fratele meu de-aici are necazuri, desigur, continuă el, plimbându-și peste mutrele mohorâte ale bătrânilor din primele rânduri o privire înghețată ca un cimitir iarna. Să nu vă pună dracu' să mă faceți să mai vin aici!

Și se așeză din nou în jilț, încruntat. Nu s-o fi priceput prea mult Sângerosul-Nouă la politică, dar știa bine cum să formuleze o amenințare.

– Am câștigat războiul! își zornăi Jezal garda aurită a sabiei, după care și-o petrecu la loc prin agățătoarea de la cingătoare. Acum, trebuie să câștigăm și pacea!

– Bine zis, Maiestatea Voastră, bine zis.

Bețivul roșu la față se ridică, fără a lăsa pe nimeni să mai intervină.

– Atunci, mai rămâne un singur punct de pe ordinea de zi, înainte de suspendarea Consiliului Deschis.

Și se întoarse spre Mag, cu un zâmbet uleios și o plecăciune adâncă.

– Să-i oferim mulțumirile noastre Lordului Bayaz, Întâiul dintre Magi, omul care prin înțelepciunea sa și puterea Artei sale a alungat invadatorii și a salvat Uniunea! anunță el, începând să aplaude.

Ologul Glokta i se alătură, apoi și Ducele Orso. Un lord mătăhălos din primul rând sări în picioare.

– Lord Bayaz! răcni el, plesnind din palmele grase.

Curând, toată sala răsuna de aplauze fără pic de convingere. Până și Heugen li se alătură. Chiar și Isher, deși avea o mutră de parcă ar fi aplaudat la propria lui înmormântare. Logen își lăsă mâinile acolo unde erau. La drept vorbind, îi era cam greață că se afla în acel loc. Greață și furie. Rămase așezat în jilț, încruntat în continuare.

Jezal îi privea pe marii și distinșii Uniunii cum ieșeau pe rând, amărâți, din Camera Oglinzilor. Toți, oameni aleși. Isher, Barezin, Heugen și ceilalți. Oameni la care cândva se uitase cu gura căscată. Toți, umiliți. Abia dacă-și putea stăpâni zâmbetul de pe buze, auzindu-i cum își bombăneau nemulțumirea neputincioasă. Se simțea aproape ca un rege – până-și zări regina.

Terez și tatăl ei, Marele Duce Orso, erau prinși într-o discuție ce părea foarte aprinsă, într-o styriană expresivă, accentuată din ambele părți cu mișcări violente ale mâinilor. Jezal ar fi putut să se simtă ușurat că nu era singurul membru al familiei pe care Terez părea să-l disprețuiască, dacă n-ar fi bănuit că el era subiectul controversei. Auzi din spatele lui un râcâit slab, de scaun tras, și văzu, cu oarecare dezgust, chipul schimonosit al noului Arhilector.

– Maiestatea Voastră, începu Glokta încet, ca și cum ar fi avut de gând să abordeze niște secrete, privind încruntat spre Terez și tatăl ei. Dacă-mi permiteți să vă întreb… este totul în regulă între dumneavoastră și regină?

Continuă cu glas și mai scăzut:

– Înțeleg că rareori dormiți în aceeași cameră.

Jezal era gata să-i dea schilodului un dos de palmă peste față, pentru nesimțire. Apoi, cu coada ochiului, o surprinse pe Terez privindu-l – cu acea expresie de dispreț total care era tratamentul lui obișnuit, ca soț. Își simți umerii înmuindu-se.

– Abia dacă suportă să stea în aceeași țară cu mine, darămite în același pat. Femeia asta e cea mai mare scorpie! mârâi el, după care își lăsă capul în piept, cu privirea spre pardoseală. Ce să mă fac?

Glokta își suci gâtul într-o parte, apoi și în cealaltă, iar Jezal își stăpâni un fior de silă la auzul trosnetului.

– Dați-mi voie să vorbesc cu regina, Maiestate. Pot fi foarte persuasiv, când îmi propun asta. Vă înțeleg dificultățile. Și eu sunt căsătorit de foarte puțină vreme.

Jezal se îngrozea la gândul soiului de femeie monstruoasă care l-ar fi putut accepta pe acel bărbat monstruos drept soț.

– Serios? întrebă el, prefăcându-se interesat. Și, cine este doamna…?

– Cred că dumneavoastră vă cunoașteți de departe. Ardee se

numește. Ardee dan Glokta.

Și buzele ologului se retraseră, dezvăluind golul dintre dinții de sus.

– Dar nu…

– Sora vechiului meu prieten Collem West, da.

Jezal rămase mut, cu ochii holbați. Glokta făcu o plecăciune țeapănă.

– Vă accept felicitările.

Apoi se întoarse, șchiopătă până la marginea platformei și începu să coboare treptele, rezemându-se greu în baston.

Jezal abia dacă-și putea stăpâni șocul înghețat, dezamăgirea zdrobitoare, oroarea deplină. Nici nu putea concepe ce șantaj o fi folosit monstruozitatea aia jalnică pentru a o prinde în cursă. Poate că fusese pur și simplu disperată, după ce Jezal o abandonase. Poate că, fratele ei fiind bolnav, nu-i mai rămăsese nimeni la care să apeleze. Doar în dimineața aceea, la spital, vederea ei îi stârnise ceva în suflet, la fel ca pe vremuri. Își spusese că poate, într-o zi, cu timpul…

Acum, până și o asemenea fantezie plăcută se prăvălea la pământ. Ardee era măritată cu un om pe care Jezal îl disprețuia. Un om care făcea parte din propriul lui Consiliu Închis. Și pentru ca lucrurile să stea și mai rău, un om căruia tocmai îi mărturisise, într-un moment de nebunie, eșecul total al propriei sale căsnicii. Apăruse în ochii lui slab, vulnerabil, absurd. Înjură amarnic printre dinți.

I se părea acum că o iubea pe Ardee cu o pasiune insuportabilă. Împărtășiseră ceva ce n-avea să mai regăsească niciodată. Cum de nu-și dăduse seama, la vremea aceea? Cum de lăsase să se aleagă praful de tot, pentru asta? Tristul adevăr, probabil, era aceea că dragostea în sine nu e niciodată de ajuns.

Când deschise ușa, Logen simți mai întâi un junghi de dezamăgire, urmat îndeaproape de un val hidos de furie. Camera era goală, curată și ordonată, ca și cum acolo n-ar fi locuit nimeni. Ferro plecase.

Nimic nu ieșise conform speranțelor lui. Poate că, de-acum, ar fi trebuit să se și aștepte. La urma urmei, nici înainte nu mersese

altfel. Și totuși, continuase să se pișe în contra vântului. Era ca un om a cărui ușă e prea joasă, dar în loc de a învăța să se aplece, se tot dă cu capul de pragul de sus în fiecare zi a vieții lui nefericite. Îi venea să-și plângă de milă, dar știa că nici n-ar fi meritat altceva. Unul care a făcut tot ce făcuse el nu se poate aștepta la finaluri fericite.

Ieși pe coridor și porni de-a lungul acestuia, cu fălcile încleștate. Deschise cu umărul ușa alăturată, fără să ciocănească. Ferestrele înalte erau deschise, iar razele soarelui luminau camera aerisită, cu perdelele fâlfâind ușor în adiere. Bayaz stătea într-un jilț încrustat, în fața uneia dintre ele, cu o ceașcă în mână. Un servitor umil, în veston de catifea, îi turna ceaiul dintr-un vas de argint, ținând delicat tava cu cești pe vârfurile degetelor desfăcute.

– A, Regele Nordicilor! exclamă Bayaz. Ce mai…

– Unde-i Ferro?

– S-a dus. A cam lăsat vraiște în urma ei, dar am făcut eu ordine, așa cum de-atâtea ori mă pomenesc…

– Unde?

Magul ridică din umeri.

– Spre Sud, aș crede. Ca să se răzbune, sau așa ceva, dac-aș fi nevoit să ghicesc. Mereu vorbea foarte mult despre răzbunare. O femeie extrem de irascibilă…

– S-a schimbat.

– Evenimente măreațe, prietene. Nici unul dintre noi nu mai e tocmai același. Ia spune, bei un ceai?

Servitorul se și repezi, cu tava de argint legănându-se. Logen îl apucă de veston și-i dădu un brânci cât colo. Chițăind, omul se izbi de perete și căzu pe covor, cu cești zăngănind în jur.

Bayaz înălță o sprânceană.

– Un simplu „nu” ar fi fost suficient.

– Mă cac pe nu-urile tale, nemernic bătrân.

Întâiul dintre Magi se încruntă.

– Ei, Meștere Nouădegete, pari cam prost-dispus în dimineața asta. Acum ești rege, și nu se cade să te lași dominat așa de patimile tale cele mai josnice. Regii de acest soi nu rezistă mult niciodată. Încă mai ai dușmani în Nord. Calder și Scale, sus pe dealuri, fac

necazuri, nu mă îndoiesc. La bunele maniere se răspunde cu maniere asemenea, cum am considerat eu dintotdeauna. M-ai ajutat, și te pot ajuta și eu în schimb.

– La fel ca pe Bethod?

– Întocmai.

– Că mult i-a mai folosit.

– Când a avut parte de ajutorul meu, a prosperat. Pe urmă, l-a ajuns mândria, și indisciplina, și a început să ceară ca toate să meargă numai cum voia el. Fără ajutorul meu… în fine, știi ce-a urmat.

– Nu te băga în treburile mele, vraciule, replică Logen, lăsându-și mâna să cadă pe plăselele sabiei Creatorului.

Dacă săbiile aveau voci, așa cum îi spusese odată Magul, tocmai formulase o amenințare cruntă.

Dar pe chipul lui Bayaz nu se citea decât cea mai vagă urmă de nemulțumire.

– Un om mai prejos decât mine s-ar fi putut supăra. Nu ți-am cumpărat eu viața de la Bethod? Nu ți-am dăruit un scop când nu aveai nimic? Nu te-am dus până la marginea Lumii, nu ți-am arătat minuni pe care puțini oameni le-au văzut vreodată? Ai niște maniere foarte urâte. Păi, însăși sabia cu care mă amenințiai primit-o în dar de la mine. Sperasem să ajungem la o…

– Nu.

– Înțeleg. Nici măcar…

– Am terminat. Se pare că n-am să fiu niciodată un om mai bun, dar pot încerca să nu fiu mai rău. Măcar atâta lucru pot să-ncerc, cel puțin.

Bayaz își îngustă ochii.

– Ei, Meștere Nouădegete, mă surprinzi peste poate. Te credeam un om curajos, dar reținut, calculat însă și plin de compasiune. Te credeam, mai presus de orice, realist. Dar nordicii au avut întotdeauna o tendință spre a fi năzuroși. Observ acum în tine o undă de încăpățânare și un temperament destructiv. Îl văd, în sfârșit, pe Sângerosul-Nouă.

– Mă bucur că te dezamăgesc. Se pare că ne-am judecat unul pe altul complet greșit. Te credeam un om mare. Acum îmi dau seama

de greșeală, clătină încet din cap Logen. Ce-ai făcut din acest loc?

– Ce-am făcut? pufni Bayaz, cu un râs neîncrezător. Am combinat trei discipline pure ale magiei și am făurit una nouă! Se pare că nu înțelegi ce realizare e asta, Meștere Nouădegete, dar te iert. Îmi dau seama că știința de carte n-a reprezentat niciodată principala ta calitate. Un asemenea lucru nu s-a mai văzut încă dinaintea Vechiului Timp, când Euz și-a împărțit darurile printre fiii lui.

Oftă.

– Nimeni nu va aprecia cum se cuvine cea mai mare izbândă a mea, din câte se pare. Nimeni decât Khalul, poate, și e improbabil ca el să-mi prezinte vreodată felicitări. Păi, o asemenea putere n-a mai fost eliberată în Cercul Lumii de… de când…

– De când s-a distrus Glustrod singur, cu tot cu Aulcus?

Magul înălță din sprâncene.

– Dacă tot ai adus vorba…

– Iar rezultatele sunt cam aceleași, pare-mi-se, atâta doar că acum ai dezlănțuit un măcel mai puțin neatent și ai distrus o parte mai mică dintr-un oraș mai mic, într-un timp mai scurt. Altfel, care e diferența între tine și el?

– Credeam că asta se vede de la sine, ridică Bayaz ceașca, privind blajin peste buza ei. Glustrod a pierdut.

Logen rămase tăcut o vreme, pe gânduri. Apoi, se întoarse și ieși din cameră, servitorul ferindu-se din calea lui. Pe culoar, pașii lui începură să răsune cu ecouri din tavanul aurit. Lanțul greu al lui Bethod îi zornăia împrejurul umerilor, parcă râzând.

Probabil ar fi fost mai bine să-l păstreze pe nemernicul ăla bătrân și nemilos de partea lui. Era foarte posibil ca, la întoarcere, să aibă nevoie de ajutorul său, după cum mergeau lucrurile în Nord. Probabil era mai bine să soarbă din pișatul ăla puturos numit ceai și să zâmbească de parcă ar fi fost miere. Probabil ar fi trebuit să râdă, să-l numească pe Bayaz prieten vechi, ca să se poată târî spre Marea Bibliotecă a Nordului, când se împuțea brânza. Așa ar fi fost cel mai bine. Așa ar fi fost realist. Dar era tocmai cum spusese întotdeauna tatăl lui Logen…

Niciodată nu fusese chiar atât de realist.

În spatele tronului

De îndată ce auzi ușa deschizându-se, Jezal își dădu seama cine trebuia să fie vizitatorul. Nici măcar nu era nevoie să ridice privirea. Cine-ar fi avut îndrăzneala să dea buzna în odăile regelui, fără să ciocănească măcar? Blestemă – în gând, dar cu multă înverșunare.

Nu putea fi decât Bayaz. Temnicerul lui. Cel dintâi dintre torționarii lui. Umbra mereu prezentă. Omul care distrusese jumătate din Agriont și prefăcuse în ruine frumoasa Adua, iar acum zâmbea și se desfăta în aplauze de parcă ar fi fost salvatorul națiunii. Era destul ca să-l facă să-și verse mațele. Jezal scrâșni din dinți, cu privirea pe fereastră, spre ruine, refuzând să se întoarcă.

Alte pretenții. Alte compromisuri. Alte vorbe despre ceea ce aveau de făcut. Poziția de șef al statului, cel puțin cu Întâiul dintre Magi mereu lângă umărul lui, era o experiență nemărginit de frustrantă și istovitoare. O luptă aproape imposibilă, ca să se facă pe voia lui până și cele mai neînsemnate mărunțișuri. Oriunde privea, se pomenea uitându-se direct la chipul încruntat dezaprobator al Magului. Se simțea ca o biată fantoșă, și nimic mai mult. O momâie arătoasă, aurită, magnifică, dar de niciun folos. Măcar statuile de lemn aurit ajung uneori să stea pe prova unei corăbii.

– Maiestatea Voastră, se auzi glasul bătrânului, cu acea pojghiță de respect care abia ascundea, ca de obicei, disprețul masiv de dedesubt.

– Ce mai e? se întoarse în sfârșit Jezal cu fața spre el.

Fu surprins să vadă că Magul își înlocuise robele oficiale cu vechea sa haină, pătată de-atâtea călătorii, și perechea de cizme grele pe care o purtase în fatidica lor expediție spre vestul devastat.

– Pleci undeva? îl întrebă, abia îndrăznind să spere.

– Părăsesc Adua. Azi.

– Azi?

Jezal abia se stăpâni să nu sară-n sus, chiuind de bucurie. Se simțea întocmai ca un prizonier care iese din temnița puturoasă, în

lumina orbitoare a libertății. Acum putea să reclădească Agriontul așa cum găsea el de cuviință. Putea să reorganizeze Consiliul Închis, putea să-și aleagă singur sfătuitorii. Poate chiar și să scape de scorpia aia de nevastă, cu care tot Bayaz îl pricopsise. Avea să fie liber să facă ce trebuia – oricare-ar fi fost acele lucruri. Liber să încerce să afle ce trebuia să facă, cel puțin. Nu era el Înaltul Rege al Uniunii, la urma urmei? Cine să-l refuze?

– Ne va părea rău să te pierdem, desigur.

– Îmi pot imagina. Mai întâi, însă, sunt de făcut câteva aranjamente.

– Neapărat.

Orice, numai să scape de ticălosul ăla bătrân.

– Am vorbit cu noul Arhilector al Maiestății Voastre, Sand dan Glokta.

Simplul nume era de ajuns ca să-i stârnească un tremur de repulsie.

– Chiar așa?

– E un om pătrunzător. M-a impresionat foarte mult. I-am cerut să vorbească în locul meu, în timpul cât voi lipsi din Consiliul Închis.

– Serios? replică Jezal, întrebându-se dacă să-l azvârle pe schilod din funcție imediat după ce Magul ieșea pe poartă sau să mai aștepte o zi.

– V-aș recomanda, continuă acesta, pe tonul cu care ar fi dat un ordin, să-i ascultați cu atenție opiniile.

– A, sigur că da. Îți urez numai noroc, pe drumul înapoi spre…

– De fapt, aș dori să faceți așa cum spune el.

Jezal simți în gât un nod rece de furie.

– Adică, îmi ceri… să mă supun lui?

Ochii lui Bayaz nu se abătură nici cu o câtime dinspre ai lui.

– Practic… da.

Pentru o clipă, Jezal amuți. Își închipuia Magul că putea să vină și să plece cum i se năzărea, lăsându-și lacheul ăla căsăpit la conducere? Mai presus de rege, în propriul lui regat? Ce aroganță covârșitoare!

– În ultima vreme, ai început să te amesteci cam mult în treburile

mele! se răsti el. N-am de gând să schimb un sfetnic autoritar cu altul.

– Omul acela îți va fi de mare folos. Ne va fi. Va trebui să iei hotărâri pe care ai să le găsești dificile. Va trebui să întreprinzi multe acțiuni pe care ai prefera să nu ți le asumi. Oamenii care au să trăiască în palate scânteietoare vor avea nevoie de alții, care să fie dispuși să le ducă gunoiul, nu să-l îngrămădească pe marmura coridoarelor pentru ca într-o zi să-i îngroape. Toate acestea sunt foarte simple și evidente. Nu pe mine m-ai slujit.

– Nu! Tu ești cel care nu m-a slujit cum trebuia. Sand dan Glokta? Nemernicul ăla olog…

Își dădu seama că alesese nefericit cuvintele, dar fu nevoit să continue totuși, înfuriindu-se mai mult ca oricând:

– … să stea în Consiliul Închis? Să-mi rânjească peste umăr câte zile oi avea? Iar acum, mai vrei și să-mi dicteze? Inacceptabil! Intolerabil! Imposibil! Nu mai suntem pe vremea lui Harod cel Mare! Habar n-am ce te face să crezi că-mi poți vorbi în felul ăsta. Eu sunt regele aici și refuz să mă las dus de căpăstru!

Bayaz închise ochii, inspirând încet, pe nas. Ca și cum ar fi încercat să nu-și piardă răbdarea, în timp ce se străduia să educe un cretin.

– N-ai cum să înțelegi ce înseamnă să trăiești o viață atât de lungă ca a mea. Să știi tot ceea ce știu eu. Voi, oamenii, muriți cât ai clipi și trebuie să învățați aceleași lecții, iar și iar. Aceleași lecții pe care le-a învățat Stolicus de la Juvens, acum o mie de ani. Devine extrem de obositor.

Furia lui Jezal creștea tot mai mult.

– Scuză-mă dacă te plictisesc!

– Scuzele se acceptă.

– Glumeam!

– Aha. Ai un umor atât de ascuțit, încât nici n-am observat că mă înțepase.

– Îți bați joc de mine!

– Nu mi-e greu deloc. Mie, fiecare om mi se pare un copil. Când ajungi la vârsta mea, observi că istoria merge în cerc. De-atâtea ori am călăuzit națiunea asta înapoi din pragul distrugerii, și înainte

spre o glorie tot mai mare. Și ce doresc în schimb? Câteva sacrificii mărunte? Numai de-ai înțelege sacrificiile pe care le-am făcut eu pentru binele turmei tale!

Jezal făcu un gest furios cu degetul spre fereastră.

– Și cu toți morții ăștia cum rămâne? Cu cei care au pierdut totul? Turma asta, cum spui tu! Sunt mulțumiți de sacrificiile lor, ce crezi? Ce ai de zis despre toți cei care au suferit de boala asta? Care încă mai suferă? Printre ei e și cel mai apropiat prieten al meu! N-am cum să nu observ că seamănă cu boala aia despre care mi-ai povestit între ruinele din Aulcus. Nu pot să nu mă gândesc că magia ta ar putea să fie cauza!

Magul nu făcu niciun efort să nege.

– Eu mă ocup de lucruri cuprinzătoare. Nu mă pot preocupa de soarta fiecărui țăran. Cum nici tu nu poți. Am încercat să-ți explic asta, dar se pare că n-ai reușit să înveți lecția.

– Te înșeli! Refuz s-o învăț!

Era șansa lui. Acum, când era atât de furios, avea șansa să iasă pentru totdeauna din umbra lui Bayaz și să fie liber. Bayaz era o otravă și trebuia să scape de el.

– M-ai ajutat să ajung pe tron, și pentru asta îți mulțumesc. Dar nu-mi place stilul tău de guvernare, miroase a tiranie!

Bayaz își îngustă ochii.

– Guvernarea înseamnă tiranie. În cel mai bun caz, poate fi îmbrăcată în culori plăcute.

– Câtă desconsiderație față de viețile supușilor mei! N-am s-o permit! Am ajuns dincolo de tine. Nu mai ești dorit aici. Nu mai ești necesar. De-acum încolo, am să-mi găsesc singur drumul.

Și-i făcu semn spre ușă, cu un gest de concediere pe care-l spera destul de regal:

– Poți să pleci.

– Chiar… îmi dai… voie?

Întâiul dintre Magi rămase tăcut mult timp, tot mai încruntat. Îndeajuns pentru ca mânia lui Jezal să înceapă să se înmoaie, gura să i se usuce, să-și simtă genunchii slăbind.

– Îmi dau seama că am fost mult prea blând cu tine, spuse într-un târziu Bayaz, pronunțând fiecare cuvânt pe un ton tăios ca o lamă

de brici. Te-am cocoloșit ca pe un nepoțel favorit și ai devenit mofturos. O greșeală pe care n-am s-o repet. Un tutore responsabil nu trebuie să cruțe niciodată bățul.

– Sunt fiu de regi! mârâi Jezal. N-am să…

Un junghi de durere prin burtă, năucitor de brusc, îl făcu să se încovoaie. Se împletici un pas, doi, cu un val de vomă fierbinte țâșnindu-i pe gură. Căzu cu fața în jos, abia putând să mai respire, iar coroana îi sări din cap, rostogolindu-se până în colțul camerei. În viața lui nu mai simțise asemenea chinuri. Nici pe departe.

– Nu am idee… ce te face să crezi… că-ți poți permite să-mi vorbești în felul ăsta. Mie, Întâiul dintre Magi!

Jezal auzi pașii lui Bayaz apropiindu-se încet, iar glasul Magului îi străpunse urechile, în timp ce se zvârcolea neputincios în propria-i vărsătură.

– Fiu de regi? Sunt dezamăgit, după toate cele prin câte-am trecut împreună, că ești atât de naiv încât să crezi minciunile pe care le-am răspândit pe seama ta. Prostia aia era pentru idioții de pe străzi, dar se pare că și idioții din palate se lasă amăgiți de dulcegării la fel de ușor. Te-am cumpărat de la o târfă. M-ai costat șase mărci. Voia douăzeci, dar știu să mă târguiesc la sânge.

Cuvintele erau dureroase, desigur. Dar mult, mult mai rele erau junghiurile insuportabile care-i frângeau șira spinării, care-i smulgeau ochii din cap, care-i ardeau pielea și-i pârjoleau rădăcinile firelor de păr, făcându-l să se zbată ca o broască în apă fiartă.

– Aveam și alții pe lista de așteptare, desigur. Mă duce mintea să nu mizez doar pe o singură aruncătură de zar. Alți fii cu origini misterioase, gata să intre în rol. Exista o familie numită Brint, din câte-mi amintesc, și multe altele pe lângă ea. Dar tu ai ieșit la suprafață, Jezal, plutind ușurel, ca un căcat în baie. Când am trecut podul în Agriont și te-am revăzut, om în toată firea, am știut că tu erai acela. Pur și simplu arătai cum trebuia, iar asta nu se-nvață. Ai ajuns până și să vorbești ca un rege, ceea ce e un avantaj la care nu mă așteptasem niciodată.

Jezal gemea și bolborosea, neputând nici măcar să urle. Simți vârful cizmei lui Bayaz strecurându-se sub el, ca să-l întoarcă pe spate. Chipul încruntat al Magului se aplecă asupră-i, vizibil tulburat

prin ceața lacrimilor.

– Dar, dacă insiști să fii dificil… dacă insiști s-o ții pe-a ta… ei bine, mai sunt și alte variante. Până și regii mor din motive inexplicabile. Aruncați din șa de vreun cal. Înecându-se cu un sâmbure de măslină. Căzând de la mare înălțime pe caldarâmul tare, tare de tot. Sau, pur și simplu, găsiți dimineața morți în pat. Viața e întotdeauna scurtă pentru voi, insectele. Dar poate fi și mai scurtă, în cazul acelora care nu folosesc la nimic. Din nimic te-am făcut. Din văzduh. Pot să te desfac cu un singur cuvânt.

Pocni din degete, iar sunetul străpunse stomacul lui Jezal ca o sabie.

– Uite-așa te pot înlocui.

Întâiul dintre Magi se aplecă și mai jos.

– Și acum, nimicule, bastardule, puiule de târfă, gândește-te bine ce-mi răspunzi la următoarele întrebări: vei face cum te sfătuiește Arhilectorul, da?

Junghiurile slăbiră cu o câtime. Îndeajuns pentru ca Jezal să șoptească:

– Da…

– Îl vei lăsa să te îndrume în toate privințele?

– Da.

– Îi vei îndeplini ordinele, în public și în particular?

– Da.

– Bine, replică Magul, îndreptându-se de spate, pentru a-l domina pe Jezal la fel cum statuia lui dominase odinioară oamenii de pe Calea Regală. Mă așteptam la răspunsul ăsta, fiindcă pe lângă faptul că te știu înfumurat, ignorant și nerecunoscător, mai știu și că ești… laș. Am încredere că măcar asta-i o lecție pe care n-ai s-o ignori.

Chinurile încetară dintr-odată. Destul pentru ca Jezal să-și ridice de pe pardoseală capul care i se învârtea.

– Te urăsc, izbuti el să horcăie.

Bayaz pufni în râs.

– Mă urăști? Vestita ta aroganță: să-ți închipui că mi-ar păsa! Mie, lui Bayaz, întâiul ucenic al marelui Juvens! Mie, care l-am doborât pe Maestrul Creator, care am făurit Uniunea, care am distrus Cele O Sută De Cuvinte!

Încet, Magul ridică piciorul pentru a și-l propti pe obrazul lui Jezal.

– Nu mă interesează dacă-ți plac sau nu, nătărăule!

Și, apăsând cu cizma, frecă fața lui Jezal în voma de pe pardoseală.

– Mă interesează doar să mă asculți. Și mă vei asculta. Așa e?

– Da… bolborosi Jezal prin gura strivită.

– Atunci, Maiestatea Voastră, îmi iau rămas-bun. Mă rog să nu-mi dați niciodată motive să mă mai întorc.

Apăsarea zdrobitoare de pe fața lui Jezal încetă, și acesta auzi pașii Magului îndepărtându-se prin cameră. Ușa se deschise scârțâind, apoi fu închisă la loc, cu un zgomot scurt.

Zăcea pe spate, cu privirea în tavan, respirând greu și sacadat. După un timp, își adună curajul să se întoarcă și se ridică ametit în patru labe. Simțea o duhoare neplăcută, și nu numai de la voma care-i mânjea chipul. Își dădu seama, cu o slabă tresărire de rușine, că făcuse pe el. Se târî până la fereastră, încă moleșit ca o cârpă stoarsă, se ridică în genunchi, gâfâind, și privi în grădina înghețată de-afară.

Trecu doar un moment până când Bayaz apăru la vedere, pășind pe cărarea cu pietriș dintre peluzele îngrijite, cu chelia lucindu-i în soare. Yoru Sulfur mergea în urma lui, cu toiagul într-o mână și o cutie de metal închis la culoare la subraț. Aceeași cutie care-i urmase pe Jezal, Logen și Ferro într-o căruță, peste jumătate din Cercul Lumii. Ce fericite păreau acum zilele acelea…

Bayaz se opri brusc și se întoarse, ridicând capul, cu privirea drept spre fereastră.

Cu un scâncet înspăimântat, Jezal se ascunse după perdele, tremurând din tot trupul. Încă mai simțea durerea aceea insuportabilă, întipărită în măruntaie, rece ca gheața. Întâiul dintre Magi mai stătu pe loc un moment, cu un zâmbet abia vizibil pe față. Apoi, se întoarse scurt, o luă din loc printre Cavalerii Gărzii Regelui de lângă poartă, care-l salutară cu plecăciuni, și ieși din grădină.

Jezal îngenunche din nou, ținându-se de perdele ca un copil de fustele mamei. Se gândea cât de fericit fusese cândva, și cum nu-și dăduse seama. Înconjurat de prieteni, jucând cărți, cu un viitor

luminos în față. Trase aer în piept, întretăiat, prin gâtlejul sugrumat, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Niciodată în viața lui nu se mai simțise atât de singur. Fiu de regi? Nu avea pe nimeni și nimic. Suspină și-și trase nasul. Vederea-i era tot mai încețoșată. Începu să se scuture de sughițuri neputincioase, cu buza brăzdată de cicatrice tremurându-i, în timp ce lacrimile-i picurau pe pardoseala lucioasă.

Plângea de durere și frică, de rușine și furie, de dezamăgire și neputință. Dar Bayaz avusese dreptate. Era un laș. Așa că, mai presus de orice, plângea de ușurare.

Oameni buni, oameni răi

Era o dimineață cenușie, în grădinile umede și friguroase, iar Copoiul nu făcea decât să stea acolo, gândindu-se la vremurile mai bune. Stătea acolo, în mijlocul cercului de morminte, privind movilița de pământ de deasupra lui Harding Ursuzul. Ciudat, cum un om care spunea așa de puțin putuse lăsa în urma lui un gol atât de mare.

Copoiul făcuse cale lungă, în ultimii câțiva ani, cale lungă și ciudată. De nicăieri până niciunde, iar pe drum pierduse o mulțime de prieteni. Își amintea de toți acei oameni plecați înapoi în țărână. Harding Ursuzul. Tul Duru Capdetunet. Rudd Treicopaci. Forley Molâul. Și pentru ce? Cine-o ducea acum mai bine, din cauza asta? Numai vieți irosite. Era de-ajuns pentru ca unui om să i se facă rău până-n vârfurile cizmelor. Chiar și unuia vestit pentru cât de nesimțitor era. Toți duși, lăsându-l pe Copoi singur. Fără ei, lumea era mai strâmtă.

Auzi pași prin iarba umedă. Logen venea spre el prin ploaia cețoasă, cu respirația formând aburi în jurul chipului brăzdat. Copoiul își aminti ce fericit fusese în noaptea aceea, când Logen apăruse în lumina focului, tot viu. Atunci, păruse că era un nou început. Un moment bun, făgăduind vremuri mai bune. Și nu ieșise tocmai așa. Ciudat, acum Copoiul nu se mai simțea atât de fericit la vederea lui Logen Nouădegete.

– Regele Nordicilor, mormăi el. Sângerosul-Nouă. Cum ți-e ziua?

– Umedă, cum să fie? Ne apropiem de sfârșitul anului.

– Mda. Vine înc-o iarnă, mormăi Copoiul, râcâindu-și cu unghiile pielea aspră a palmei. Vin tot mai repede și mai repede.

– Socot că-i vremea să plec înapoi spre Nord, hm? Calder și Scale încă umblă liberi, făcând tot felul de porcării, și numai morții știu ce fel de necazuri o mai fi pus la cale Dow.

– Mda, cutez a spune. E timpul să mergem.

– Vreau ca tu să mai rămâi.

Copoiul ridică privirea.

– Ce?

– Trebuie să vorbească cineva cu sudicii, să ajungă la o învoială. Tu ai fost întotdeauna omul cel mai iscusit la vorbă, din câți am cunoscut. În afară de Bethod, poate, dar… acum el nu mai e prin preajmă, așa-i?

– Ce fel de învoială?

– Poate vom avea nevoie de ajutorul lor. În Nord vor fi tot felul de oameni nu prea încântați de felul cum au ieșit lucrurile. Oameni care nu vor un rege, sau cel puțin nu-l vor pe ăsta. Cu Uniunea de partea noastră, ne va fi mai ușor. N-ar strica nici să aduci niște arme cu tine, când vei veni.

Copoiul se strâmbă.

– Arme, zici?

– Mai bine să le-avem chiar și dacă nu le vrem, decât s-avem nevoie de ele și…

– Știu continuarea. Ce s-a întâmplat cu vorba aia: încă o luptă și am terminat? Ce s-a întâmplat cu: facem să crească lucruri?

– Poate va trebui să crească fără noi, deocamdată. Ascultă, Copoiule, niciodată n-am căutat luptele cu lumânarea, știi bine asta, dar trebuie să fii…

– Nu… te… osteni.

– Încerc să fiu un om mai bun, poftim, Copoiule.

– Chiar așa? Nu mi se pare că te străduiești prea tare. Tu l-ai omorât pe Tul?

Ochii lui Logen se îngustară.

– Dow a dat din gură, nu-i așa?

– Nu contează cine-a spus. L-ai omorât pe Capdetunet sau nu? Hai, că nu-i o-ntrebare prea grea. Zi doar da sau nu.

Logen scoase un fel de pufnet, ca și cum ar fi fost gata să izbucnească în râs sau în plâns – dar nu făcu nici una, nici alta.

– Nu știu ce-am făcut.

– Nu știi? La ce-ți folosește să zici că nu știi? La fel ai să spui și după ce mă-njunghii pe la spate, în timp ce eu voi încerca să-ți salvez viața?

Cu o strâmbătură, Logen se uită spre iarba umedă.

– Poate că da. Nu știu.

Apoi, ridică din nou privirea către Copoi, țintuindu-l cu cruzime.

– Dar ăsta-i prețul, nu? Știi ce sunt. Ai fi putut alege un alt om pe care să-l urmezi.

Copoiul îl privi cum pleca, neștiind ce să spună, neștiind nici măcar ce să-și spună. Stătea doar acolo, în mijlocul mormintelor, tot mai ud de ploaie. Simți pe cineva venind lângă el. Tichie Roșie, urmărindu-l pe Logen, a cărui siluetă neagră se pierdea încet prin ploaie, tot mai departe. Clătină din cap, cu buzele strânse.

– N-am crezut niciodată ce se povestea despre el. Despre Sângerosul-Nouă. Numai baliverne, îmi spuneam. Acum, însă, le cred. Am auzit că l-a omorât pe băiatul lui Crummock, în lupta aia din munți. L-a spintecat cu tot atâta nepăsare ca și cum ai strivi un gândac, fără niciun motiv. Ăsta-i un om căruia nu-i pasă de nimic. Nu există om mai rău, cred, în tot Nordul – și nici n-a fost vreodată. Nici chiar Bethod. Un ticălos al dracului de tot, cel mai al dracu'.

– Chiar așa?

Copoiul se pomeni privindu-l pe Tichie Roșie drept în față și strigând:

– Mă piș pe tine, boule! Cine te-a făcut pe tine judecător de căcat?

– Ziceam doar, atâta tot, răspunse Tichie Roșie, uitându-se lung la el. Adică… am crezut că gândim la fel.

– Ei bine, nu gândim la fel! E nevoie de-o minte mai mare decât o boabă de mazăre ca să gândești în vreun fel, și tu nu ești înzestrat cu așa ceva, idiotule! N-ai știi să deosebești un om bun de-unu' rău nici dacă s-ar pișa pe tine!

Tichie Roșie clipi din ochi.

– Că bine zici. Văd c-am prins greșit ideea.

Făcu un pas înapoi, apoi plecă prin ploaia măruntă, clătinând din cap.

Copoiul îl privi cum se îndepărta, cu dinții strânși, spunându-și că tare-ar mai fi vrut să-i dea cuiva una, dar nu era sigur cui anume. Oricum, doar el mai era acolo. El și morții. Dar poate că așa i se-ntâmplă când încetează luptele unui om care nu știe decât să lupte. Începe să se lupte cu sine însuși.

Trase adânc în piept aerul rece și umed, încruntându-se către movilița de pământ de pe mormântul Ursuzului. Se întreba dacă el mai știa să deosebească un om bun de unul rău. Se întreba care era diferența.

Era o dimineață cenușie, în grădinile umede și friguroase, iar Copoiul nu făcea decât să stea acolo, gândindu-se la vremurile mai bune.

Nu așa cum ai vrut

Glokta fu trezit de o rază de lumină blândă a soarelui care se strecura printre perdele și peste așternutul mototolit și în care dansau fire de praf. Încercă să se întoarcă pe partea cealaltă. Se strâmbă când îi trosni gâtul. *Aha, primul spasm pe ziua de azi.* Nici al doilea nu întârzie mult. Îl fulgeră prin șoldul stâng, în timp ce se chinuia să se întoarcă pe spate, tăindu-i respirația. Durerea i se strecura pe șira spinării, se opri în picior și rămase acolo.

– Ah, gemu el.

Încercă, foarte încet, să-și răsucească glezna, să-și flexeze genunchiul. Într-o clipă, durerea deveni și mai puternică.

– Barnam!

Trase cearșaful într-o parte, iar mirosul familiar al dejecțiilor îi ajunse la nări. *Nimic nu se compară cu duhoarea propriului bălegar, ca să anunțe o dimineață productivă.*

– Au! Barnam! scânci el, și scrâșni, și-și apucă în mâini coapsa ofilită, dar nimic nu-i alina durerea tot mai insuportabilă.

Fibrele porneau din carnea lui secătuită ca niște sârme, iar piciorul fără degete se zbătea grotesc, scăpat complet de sub control.

– Barnam! zbieră Glokta. Barnam, labagiule! Ușa!

Gura sa fără dinți stropea cu scuipat, lacrimile îi curgeau pe chipul străbătut de spasme, mâinile i se încleștau, strângând în pumni cearșaful mânjit cu maroniu.

Auzi niște pași grăbiți pe coridor, apoi clănțănitul broaștei de la ușă.

– E încuiată, prostule! țipă el printre gingii, zvârcolindu-se de durere și furie.

Imediat, clanța se înclină și, spre marea lui mirare, ușa se deschise. *Ce nai…*

Ardee veni grăbită spre pat.

– Ieși afară! șuieră Glokta, acoperindu-și cu un braț chipul, fără rost, în timp ce cu celălalt trăgea peste el cearșaful. Ieși afară de-

aici!

– Nu.

Îi smulse cearșaful, iar Glokta se strâmbă, așteptând s-o vadă pălind, retrăgându-se ca amețită, cu o mână peste gură și ochii holbați de șoc și dezgust. *Sunt măritată… cu monstruozitatea asta îngălată-n căcat?* Ardee nu făcu decât să se încrunte o clipă, apoi îi prinse coapsa sfârtecată și o apăsă cu degetele mari.

Glokta icni, dădu din mâini, încercă să se smulgă, dar strânsoarea ei era nemiloasă, două puncte de durere împungându-l drept prin mijlocul tendoanelor crispate.

– Au… Futu-te… mă…

Mușchii atrofiați se înmuiară dintr-odată, iar Glokta se moleși și el, lăsându-se să cadă la loc pe saltea. *Iar acum, faptul că-s mânjit cu căcatul meu propriu începe să pară doar o idee cam jenantă.*

Zăcu un moment acolo, neputincios.

– Nu voiam să mă vezi… așa.

– Prea târziu. Te-ai însurat cu mine, îți aduci aminte? Acum suntem unul singur.

– Cred că eu am ieșit în avantaj.

– Iar eu am rămas în viață, nu?

– Nu-i tocmai genul de viață după care ar tânji majoritatea femeilor tinere.

O privi, văzând cum i se unduia lumina soarelui pe fața întunecată, cu fiecare mișcare.

– Știu că nu-s ceea ce-ți doreai… de la un soț.

– Toată viața am visat la un bărbat cu care să pot dansa, ridică ea ochii, susținându-i privirea. Dar cred că s-ar putea ca tu să fii mai potrivit pentru mine. Visurile sunt pentru copii. Noi amândoi suntem oameni maturi.

– Totuși… Acum vezi că neputința de a dansa e cea mai mică dintre probleme. N-ar trebui să fii nevoită să faci… asta.

– Vreau s-o fac.

Îl apucă strâns de față și i-o întoarse, destul de brutal, silindu-l s-o privească drept în ochi.

– Vreau să fac ceva. Vreau să fiu de folos. Vreau să aibă cineva nevoie de mine. Poți înțelege asta?

Glokta înghiți în sec.

– Da.

Puține-ar fi mai bune.

– Unde-i Barnam?

– I-am spus că poate să-și ia dimineața liberă. Că de-acum încolo am să mă ocup eu de problemele astea. Și i-am mai spus și să-mi aducă patul aici.

– Dar…

– Vrei să zici că nu pot dormi în aceeași cameră cu soțul meu?

Încet, mâinile îi alunecară peste pielea lui uscată, blând dar ferm, masându-i cicatricele, apăsând mușchii distruși. *De cât timp? De când nu s-a mai uitat la mine o femeie altfel decât cu oroare? De când nu m-a mai atins o femeie altfel decât cu violență?* Se lăsă pe spate, cu ochii închiși și gura căscată, în timp ce-i curgeau lacrimile, prelingându-se pe pernă. *Aproape plăcut. Aproape…*

– Nu merit asta, șopti el.

– Nimeni nu primește ce merită.

Regina Terez îl privi de sus pe Glokta, în timp ce intra greoi în salonul ei însorit, fără nici cea mai mică încercare de a-și ascunde dezgustul și disprețul suprem. *De parcă s-ar uita la o libarcă târându-se pe sub ochii ei regali. Dar mai vedem noi. Cunoaștem bine drumul, la urma urmei. Și noi înșine l-am urmat, și am mai tras în urma noastră atâția alții. Mândria e prima. Apoi vine durerea. Umilința o urmează îndeaproape. Iar la un pas după ea, supunerea.*

– Mă numesc Glokta. Sunt noul Arhilector al Inchiziției Maiestății Sale.

– Aha, schilodul, se strâmbă ea.

Drept la țintă. Înviorător de direct.

– Și de ce-mi tulburi după-amiaza? Aici nu vei găsi criminali.

Numai scorpii styriene.

Ochii lui Glokta fulgerară spre cealaltă femeie, care stătea lângă o fereastră, dreaptă ca un vătrai.

– E vorba de o problemă pe care ar fi mai bine s-o discutăm fără martori.

– Contesa Shalere mi-e prietenă de-o viață. Nu există niciun lucru

pe care mi l-ai putea spune fără să-l audă și ea.

Contesa îl privi pe Glokta cu un dispreț doar o idee mai puțin pătrunzător decât al reginei.

– Prea bine.

N-am cum s-o spun cu delicatețe. Și, în orice caz, mă îndoiesc că delicatețea ne-ar folosi la ceva aici.

– Mi s-a adus la cunoștință, Maiestate, că nu vă îndepliniți îndatoririle de soție.

Gâtul subțire al lui Terez păru să se lungească și mai mult de indignare.

– Cum îndrăznești? Nu e treaba dumitale!

– Ba mă tem că este. Moștenitori pentru rege, înțelegeți. Viitorul statului și așa mai departe…

– E intolerabil! exclamă regina, albă de furie.

Într-adevăr, Giuvaierul Talinilor aruncă flăcări.

– Trebuie să mănânc porcăriile voastre respingătoare, trebuie să vă îndur vremea groaznică, trebuie să zâmbesc la bombănelile fără șir ale regelui vostru idiot! Și acum, să mai dau socoteală și slugoilor lui grotești? Sunt prizonieră aici!

Glokta se uită prin jur, la minunatele decorațiuni ale camerei. Draperiile opulente, mobila aurită, tablourile splendide. Cele două femei frumoase, în hainele lor aproape la fel de frumoase. Își înfipse un dinte, acru, în partea de jos a limbii.

– Credeți-mă. Nu așa arată o temniță.

– Există temnițe de multe feluri!

– Am învățat să trăiesc în condiții și mai rele, și alții de asemenea.

Să vedeți, numai, ce trebuie să îndure nevastă-mea!

– Să-mi împart patul cu un bastard dezgustător, un pui de cine știe ce, desfigurat de cicatrice, să mă pipăie în noapte un bărbat păros și împuțit? continuă regina, cu un fior de silă. Nici nu intră în discuție!

În ochi îi luceau lacrimi. Doamna de onoare veni grăbită, cu rochia foșnindu-i, și îngenunche lângă ea, punându-i o mână liniștitoare pe umăr. Terez i-o acoperi cu a ei. Contesa îl privea pe Glokta cu ură nedisimulată.

– Ieși afară! Afară, șontorogule, și să nu te mai întorci! Ai supărat-o pe Maiestatea Sa!

– Am eu, așa, un talent… mormăi Glokta. Unul dintre motivele pentru care mă urăște atâta lume…

Lăsă fraza în aer, încruntat, cu privirea spre cele două mâini de pe umărul lui Terez. Se simțea ceva în atingerea aceea. *Liniștitoare, încurajatoare, protectoare. Atingerea prietenei devotate, a confidentei de încredere, a tovarășei apropiate ca o soră. Dar e mai mult decât atât. Prea familiară. Prea caldă. Aproape ca atingerea unei… Aha.*

– Nu vă prea interesează bărbații, așa e?

Cele două femei îl priviră în același timp, apoi Shalere își smulse mâna de pe umărul reginei.

– N-am înțeles ce-ai vrut să spui! lătră Terez, dar vocea-i era ascuțită, în pragul unui atac de panică.

– Cred că știți destul de bine ce-am vrut să spun.

Iar sarcina mea este de a ușura cu mult situația.

– O mână de ajutor, vă rog!

Doi practicieni mătăhăloși năvăliră pe ușă.

Și, cât ai bate din palme, totul se schimbă. Uluitor, câtă sare și piper pot adăuga doi bărbați voinici într-o conversație. Unele genuri de putere sunt doar trucuri ale minții. Am învățat bine asta în închisorile Împăratului, iar noul meu stăpân n-a făcut decât să-mi reamintească lecția.

– N-ai să-ndrăznești! zbieră Terez, privindu-i cu ochi mari pe cei doi mascați. N-ai să-ndrăznești să te-atingi de mine!

– Din fericire, mă îndoiesc că va fi necesar, dar vom vedea.

Glokta arătă spre contesă:

– Prindeți-o pe femeia aia.

Cei doi oameni cu măști negre porniră cu pași grei pe covorul gros. Unul dădu la o parte din drum un scaun, cu o grijă exagerată.

– Nu! sări regina în picioare, apucând mâna lui Shalere într-a ei. Nu!

– Ba da, replică Glokta.

Cele două femei se retraseră, agățându-se strâns una de alta – Terez în față, protejând-o pe contesă cu trupul ei. Își dezgoli dinții într-o grimasă amenințătoare, în vreme ce practicienii uriași se

apropiau. *Am putea fi aproape mișcați de evidenta lor afecțiune reciprocă – dacă am mai fi capabili să fim mișcați de ceva…*

– Luați-o. Dar reginei să nu-i lăsați semne, vă rog.

– Nu! urlă Terez. O să vă iau capetele pentru asta! Tatăl meu… tatăl meu este…

– În drum spre Talins – și, în orice caz, mă îndoiesc că va porni un război numai pentru prietena dumneavoastră de-o viață. Ați fost cumpărată și plătită, iar Ducele Orso nu mi se pare genul care să renege o tranzacție.

Cei doi bărbați și cele două femei se învârteau prin capătul opus al camerei, într-un fel de dans dizgrațios. Unul dintre practicieni o înșfăcă pe contesă de încheietură, smulgându-i mâna dintr-a reginei, și o îngenunche cu forța, răsucindu-i brațele la spate și aplicându-i o pereche de cătușe masive. Terez țipa, dădea cu pumnii, cu picioarele, îl zgârie pe celălalt – dar la fel de bine și-ar fi putut descărca furia pe un copac. Uriașul nici nu se clintea, având ochii la fel de lipsiți de orice emoție ca masca ce-i ascundea.

Glokta descoperi că aproape zâmbea, în timp ce urmărea neplăcuta scenă. *Oi fi eu schilod, și hidos, și chinuit tot timpul de dureri, dar umilirea unor femei frumoase e o plăcere pe care încă mai pot s-o savurez. Acum o fac cu amenințări și violență, nu cu vorbe blânde și îmbieri, totuși… Distracția e aproape la fel de mare ca pe vremuri.*

Unul dintre practicieni trase un sac de pânză groasă peste capul lui Shalere, transformându-i strigătele în suspine înăbușite, apoi o împinse prin cameră. Celălalt rămase pe loc un moment, ținând-o pe regină blocată în colț. După aceea, se retrase către ușă. Din mers, luă scaunul pe care-l mutase și-l puse cu grijă exact în locul unde-l găsise.

– Blestemat să fii! zbieră Terez, strângându-și pumnii tremurători, când ușa se închise, lăsându-i singuri. Blestem pe capul tău, ticălos diform! Dacă-i faci vreun rău…

– Nu se va ajunge până acolo. Fiindcă aveți în mână soluția eliberării ei.

Regina înghiți un nod, cu pieptul zbuciumat de gâfâieli.

– Ce trebuie să fac?

– Să vă futeți.

În decorul acela elegant, cuvântul părea să sune de două ori mai urât.

– Și să faceți copii. Îi voi acorda contesei șapte zile în întuneric, nemolestată. Dacă, la sfârșitul acestui interval, nu aud c-ați pus pe jar cocoșelul regelui în fiecare noapte, le-o voi prezenta practicienilor mei. Bieții băieți. Fac atât de puțină mișcare… Zece minute de fiecare ar fi de ajuns, dar sunt o mulțime în Casa Întrebărilor. Îndrăznesc să spun că o vor ține ocupată zi și noapte pe prietena dumneavoastră din copilărie.

Un spasm de oroare trecu peste fața lui Terez. *Și de ce nu? E un capitol josnic, chiar și pentru mine.*

– Și dacă fac ceea ce-mi ceri?

– Atunci, contesa nu va păți nimic. După ce se confirmă că sunteți grea cu copil, am să v-o înapoiez. Lucrurile pot continua așa cum sunt acum, pe perioada izolării dumneavoastră. Doi băieți, ca moștenitori, două fete, pentru măritiș, și putem zice c-am terminat unul cu altul. Regele își poate găsi distracțiile și prin alte părți.

– Dar va lua ani întregi!

– Se poate rezolva în trei sau patru, dacă vă dați toată silința. Și s-ar putea să constatați că viețile tuturor vor fi mai ușoare, dacă măcar vă prefaceți că vă face plăcere.

– Să mă prefac…? șopti ea.

– Cu cât dați mai mult impresia că vă place, cu atât se va termina mai repede. Cea mai ieftină târfă din port poate să guițe pentru gologanii ei, când o trag în țeapă marinarii. Vreți să-mi spuneți că nu puteți guița pentru Regele Uniunii? Îmi ofensați sensibilitățile patriotice! Ohhh! gâfâi el, dându-și ochii peste cap, într-o parodie a extazului. Ahhh! Daaa! Da, acolo…! Nu te opri!

Apoi, își răsfrânse buza spre ea.

– Vedeți? Până și eu pot s-o fac! O mincinoasă cu experiența dumneavoastră n-ar trebui să aibă nicio dificultate.

Ochii ei înlăcrimați săgetară prin cameră, ca și cum ar fi căutat o ieșire. *Dar nu există niciuna. Nobilul Arhilector Glokta, protectorul Uniunii, inima cea mare a Consiliului Închis, întruchiparea virtuților senioriale, își demonstrează flerul pentru politică și diplomație.* Când îi

vedea deznădejdea jalnică, simțea o mică tresărire într-însul, un freamăt neglijabil în pântece. *Vinovăție, poate? Sau indigestie? Nu prea contează care din două, am învățat lecția. La mine, mila nu ține niciodată.*

Mai făcu un pas înainte, încet.

– Maiestatea Voastră, sper că înțelegeți pe deplin care e cealaltă variantă.

Terez dădu din cap, ștergându-și lacrimile. Apoi, ridică bărbia cu un aer mândru.

– Voi face tot ce-mi ceri. Te rog, te implor, nu-i face niciun rău… te rog…

Te rog, te rog, te rog… Felicitări din suflet, Eminența Voastră.

– Vă dau cuvântul meu. Voi avea grijă ca doamnei contese să i se acorde numai cele mai bune tratamente.

Își linse ușor golurile acre dintre dinți.

– Iar Maiestatea Voastră va face același lucru cu soțul domniei sale.

Jezal stătea așezat în întuneric. Privea dansul focului în marele șemineu și se gândea la tot ce-ar fi putut să fie. Se gândea cu amărăciune și înverșunare. Toate căile pe care ar fi putut s-o apuce viața lui, și uite unde ajunsese. Singur.

Auzi balamalele scârțâind. Ușa cea mică dinspre dormitorul reginei se deschise încet. Jezal nu se ostenise niciodată s-o încuie pe partea dinspre el. Nu prevăzuse nicio împrejurare în care Terez ar fi putut dori s-o folosească. Acum, fără îndoială, era vorba de vreo eroare de etichetă comisă de el, una pentru care Terez nu putea nici măcar să aștepte până dimineața, ca să-l admonesteze.

Se ridică grăbit în picioare, cuprins de o agitație prostească.

Terez intră pe ușa cufundată în umbră. Arăta atât de schimbată, încât în primul moment abia dacă o recunoscu. Avea părul despletit și purta numai cămașa de noapte. Privea în jos, umilă, cu fața cufundată în întuneric. Picioarele ei desculțe lipăiau pe podele, apoi peste covorul pufos, spre foc. Dintr-odată, părea foarte tânără. Tânără și mică, slabă și singură. Jezal o privea în culmea nedumeririi, aproape speriat, dar și ușor excitat, pe măsură ce se

apropia de el, iar lumina focului îi contura trupul.

– Terez, dra…

Nu-și găsea cuvintele. „Draga mea” nu părea prea potrivit. Nici „Iubito”. „Dușmancă” poate ar fi mers, dar nu rezolva nimic.

– Pot să…

Îl întrerupse, ca întotdeauna, dar nu cu tirada la care se așteptase.

– Îmi pare rău pentru felul cum m-am purtat cu tine. Pentru lucrurile pe care le-am spus… probabil mă consideri…

Avea lacrimi în ochi. Lacrimi adevărate. Până în acel moment, nici n-ar fi crezut-o în stare să plângă. Făcu un pas, doi, spre ea, grăbit, cu o mână ușor întinsă, neștiind ce să facă. Niciodată nu îndrăznise să spere vreo scuză, și-n niciun caz una prezentată atât de sincer și onest.

– Știu, se bâlbâi el. Știu că… că nu-s deloc ceea ce-ți doreai de la un soț. Îmi pare rău. Dar și eu sunt prizonierul acestei situații, la fel ca tine. Sper doar că… că poate reușim s-o scoatem cumva la capăt. Poate găsim o cale… să ținem unul la altul? Pe altcineva nu avem, nici unul dintre noi. Te rog, spune-mi ce am de făcut…

– Șșșt…

Îi atinse buzele cu un deget, privindu-l în ochi, cu o jumătate a feței luminată portocaliu de foc, iar cealaltă ascunsă în umbră. Degetele ei îi porniră prin păr, trăgându-l mai aproape. Îl sărută, ușor, stângaci aproape, cu buzele abia atingându-li-se, apoi mai strâns, dar tot împiedicat. Jezal își trecu o mână pe lângă gâtul ei, pe sub ureche, mângâindu-i cu degetul mare obrazul neted. Gurile li se mișcau mecanic, însoțite de foșnetul slab al respirației prin nasul lui, de plescăitul încet al salivei în mișcare. Nu tocmai cel mai pătimaș sărut din viața lui, dar era mult mai mult decât se așteptase vreodată să capete de la ea. Sub pântece îi începeau niște furnicături plăcute, în timp ce-și împingea limba în gura ei.

Își plimbă cealaltă palmă peste spatele lui Terez, simțindu-i sub degete umflăturile vertebrelor. Mârâi încet, când mâna-i ajunse pe fundul ei, prin jurul șoldului, apoi între picioare, cu poala cămășii strânsă în jurul încheieturii. O simți cutremurându-se, o simți tresărind și mușcându-și buza, șocată, se părea, sau poate chiar dezgustată. Jezal își smuci mâna înapoi, și se despărțiră, amândoi cu

privirile în podea.

– Iartă-mă, mormăi el, reproșându-și în sinea lui graba. M-am…

– Nu. E vina mea. Nu am… experiență… cu bărbații…

Un moment, Jezal clipi din ochi, apoi aproape că zâmbi ușurat. Desigur. Acum totul era clar. Fusese atât de sigură pe sine, atât de tăioasă, încât nicio clipă nu-i trecuse prin minte că putea fi virgină. Frica și nimic mai mult era cauza acelui tremur. Frica de a-l dezamăgi. Simți un val de compasiune.

– Nicio grijă, murmură el încet, făcând un pas înainte și cuprinzând-o cu brațele.

O simți crispându-se, de nervozitate, fără îndoială, și-i mângâie blând părul.

– Pot să mai aștept… nu e nevoie să… nu încă.

– Ba da, replică ea cu o hotărâre surprinzătoare, privindu-l fără teamă în ochi. Trebuie.

Își scoase cămașa peste cap, lăsând-o să cadă pe podea. Apoi veni lângă el, îl luă de încheietură și-i conduse mâna în susul coapsei, tot mai sus.

– Ah, șopti, intens și gutural, cu buzele frecându-i obrazul, cu răsuflarea arzându-l fierbinte în ureche. Da… acolo… nu te opri…

Și-l conduse, cu respirația tăiată, spre pat.

– Asta-i tot?

Glokta se uită în jurul mesei, dar bătrânii tăceau. *Toți așteaptă cuvântul meu.* Regele lipsea din nou, așa că-i lăsă să aștepte mult mai mult decât ar fi fost nevoie. *Doar ca să înțeleagă toți șovăielnicii cine-i șeful. Și de ce nu, în fond? Scopul puterii nu este acela de a te purta cu mănuși.*

– Atunci, această ședință a Consiliului Închis a luat sfârșit.

Se ridicară repede, tăcuți și în deplină ordine. Halleck, Torlichorm, Kroy și toți ceilalți ieșiră încet, rând pe rând, din sală. Glokta se sculă și el, cu piciorul încă durându-l, în amintirea cârceilor de dimineață, numai pentru a descoperi că Lordul Șambelan rămăsese din nou pe loc. *Și nu arată deloc amuzat.*

Hoff așteptă ca ușa să se închidă înainte de a vorbi.

– Imaginează-ți ce surprins am fost, spuse el răstit, să aud de

recenta dumitale căsătorie.

– O ceremonie scurtă și modestă, îi arătă Glokta dezastrul dinților din față. Dragostea tânără, înțelegi, nu suferă amânare. Îmi prezint scuze dacă lipsa unei invitații te-a jignit.

– Invitație? mârâi Hoff, încruntându-se fioros. Cam greu! Nu asta am discutat!

– N-am discutat? Cred că a survenit o neînțelegere. Prietenul nostru comun, continuă Glokta, cu o privire semnificativă spre al treisprezecelea scaun, care rămăsese neocupat, în capătul opus al mesei, m-a lăsat la conducere. Pe mine. Nu pe altcineva. Consideră că e necesar ca acest Consiliu Închis să vorbească doar cu o singură voce. De-acum încolo, vocea aceea va suna remarcabil de asemănător cu a mea.

Chipul rumen al lui Hoff păli ușor.

– Desigur, dar…

– Ești conștient, presupun, că am trăit doi ani de tortură, nu? Doi ani în infern, așa că acum pot sta drept în fața dumitale. Sau strâmb, dacă preferi, șui ca o rădăcină de copac bătrân. O caricatură oloagă, schiloadă și șontoroagă, ce zici, Lord Hoff? Hai să vorbim cinstit unul cu altul. Uneori, îmi pierd controlul propriului picior. Al propriilor ochi. Al propriei fețe – dacă se mai poate numi față, pufni el. Și al intestinelor, nici nu știi cât sunt de rebele. Adesea, mă trezesc dimineața bălăcindu-mă în rahatul meu propriu și personal. Am încontinuu dureri, iar amintirea a tot ceea ce-am pierdut mă râcâie la nesfârșit.

Își simți ochiul stâng zbătându-se. *Las' să se zbată.*

– Prin urmare, înțelegi de ce, în pofida eforturilor mele constante de a fi un om cu o dispoziție luminoasă, constat mereu că disprețuiesc lumea, și tot ce are-n ea, și pe mine însumi în primul rând. O stare de fapt regretabilă, pentru care nu există niciun remediu.

Lordul Șambelan își linse buzele, nesigur.

– Te asigur de toată compasiunea mea, dar nu prea văd ce relevanță are.

Pe neașteptate, Glokta ajunse foarte aproape de el, înghesuindu-l pe Hoff lângă masă, fără a lua în seamă un spasm care-i străbătea

piciorul.

– Compasiunea dumitale nu face nici cât o ceapă degerată, iar relevanța e următoarea: știind ce sunt, ce-am îndurat, ce voi îndura în continuare… îți poți imagina că mai există pe lumea asta vreun lucru de care să-mi fie teamă? Vreo faptă pe care să mă codesc s-o fac? Cele mai insuportabile suferințe ale altora sunt, pentru mine… o simplă jenă, în cel mai rău caz.

Se îndesă smucit și mai aproape, lăsându-și buzele să-i dezvelească dinții sfărâmați, lăsându-și chipul să tremure și ochiul să lăcrimeze.

– Știind toate astea… oare poți găsi că e înțelept… pentru un om aflat în poziția dumitale de acum… să vină cu amenințări? Amenințări împotriva soției mele? Împotriva copilului *meu* încă nenăscut?

– N-am intenționat nicio amenințare, desigur, niciodată n-aș…

– Nu merge așa de simplu, Lord Hoff! Nu merge, și gata. La cel mai mic semn de violență contra lor… ei bine, nu-ți doresc nici măcar să-ți imaginezi oroarea inumană a reacției mele.

Și mai aproape – atât de aproape, încât saliva i se depunea ca o ceață subțire pe fălcile tremurătoare ale lui Hoff.

– Nu pot permite nici o altă *discuție* despre această problemă. Niciodată. Nu permit nici măcar zvonul că ar putea să existe vreo problemă. Niciodată. Pur… și… simplu… n-ar… merge, Lord Hoff, ca un maldăr de carne fără ochi, fără limbă, fără mutră, fără degete, fără coaie, să ocupe scaunul dumitale în Consiliul Închis.

Se retrase, afișându-și rânjetul cel mai revoltător.

– Căci, Domnule Lord Șambelan… atunci cine-ar mai bea tot vinul?

Era o zi frumoasă de toamnă în Adua, iar soarele strălucea plăcut printre ramurile înmiresmate ale pomilor fructiferi, așternând pete de lumină și umbră pe iarba de dedesubt. O briză plăcută adia prin livadă, făcând să fremete mantia carmin a regelui care se plimba maiestuos pe gazon și roba albă a Arhilectorului, în timp ce șchiopăta îndărătnic la o distanță respectuoasă, cocoșat peste baston. Păsările ciripeau în copaci, iar cizmele lustruite ca oglinda

ale Maiestății Sale scrâșneau pe pietriș, cu ecouri slabe, agreabile, dinspre clădirile albe ale palatului.

Din cealaltă parte a zidurilor înalte se auzea zgomotul slab al unor lucrări în depărtare. Bocănit de târnăcoape și ciocane, foșnete de pământ săpat și trosnete ale pietrelor. Strigătele slabe ale tâmplarilor și zidarilor. Acestea erau cele mai plăcute sunete din toate, în auzul lui Jezal. Sunetele reconstrucției.

– Va dura un timp, desigur, spunea el.

– Desigur.

– Ani întregi, poate. Dar o mare parte din moloz s-a înlăturat deja. Reparațiile unora dintre clădirile mai ușor avariate au și început. Până să ne dumirim, Agriontul va fi mai strălucitor ca oricând. Am făcut din asta principala mea prioritate.

Glokta își plecă și mai adânc capul.

– Și, prin urmare, și a mea, și a Consiliului Închis al Maiestății Voastre. Pot să mă interesez… murmură el, de sănătatea soției dumneavoastră, regina?

Jezal își mișcă gura în gol. Nu-i prea plăcea să discute despre problemele lui personale cu acel om, tocmai cu el, dar nu putea nega faptul că, indiferent ce-o fi spus ologul, avusese loc un progres cum nu se poate mai dramatic.

– O schimbare substanțială, clătină el din cap. Acum constat că este o femeie cu… apetituri aproape nesățioase.

– Sunt încântat că sugestiile mele au avut efect.

– A, au avut, sigur c-au avut, numai că încă mai există o anumită…

Mișcă mâna prin aer, căutând cuvântul potrivit.

– … O anumită tristețe în felul ei de a se purta. Câteodată… o aud plângând, noaptea. Stă la fereastra deschisă și plânge, ore în șir.

– Plânge, Maiestate? Poate că nu-i e decât dor de casă. Întotdeauna am bănuit că are un suflet mult mai gingaș decât pare.

– Așa este! Așa e. Un suflet gingaș.

Jezal stătu un moment pe gânduri.

– Știi, cred că s-ar putea să ai dreptate. Dor de casă…

În minte începea să i se contureze un plan.

– Poate ar fi bine să schimbăm modelul grădinilor palatului, ca să

amintească de Talins? Am putea modifica râul, după forma canalelor și așa mai departe!

Glokta rânji știrb ca de obicei.

– Sublimă idee. Am să vorbesc cu Grădinarul Regal. Poate-am să mai schimb câteva cuvinte și cu Maiestatea Sa, ca să văd dacă-i pot stăvili lacrimile.

– Îți voi fi recunoscător pentru tot ceea ce faci… Și soția dumitale cum o mai duce? aruncă el peste umăr, încercând să schimbe subiectul, după care își dădu seama că abordase unul și mai dificil.

Dar Glokta nu făcu decât să-și arate iar rânjetul gol.

– E o mângâiere extraordinară pentru mine, Maiestate. Zău că nu știu cum m-am descurcat înainte fără ea.

Câteva clipe, își continuară drumul într-o tăcere cam stânjenitoare, apoi Jezal își drese vocea.

– M-am gândit, Glokta, la planul ăla al meu. Știi, în legătură cu impozitul pe bănci? Poate ca să construim un spital nou, lângă port. Pentru cei care nu-și pot permite un medic. Oamenii de rând au fost de mare folos. Ne-au ajutat să ajungem la putere și au suferit în numele nostru. Un guvern ar trebui să le ofere câte ceva tuturor cetățenilor săi, nu? Cu cât sunt mai mărunți, mai de jos, cu atât au mai multă nevoie de ajutorul nostru. De fapt, un rege nu e mai bogat decât cel mai sărac supus al lui, nu crezi? I-ai cere Înaltului Judecător să schițeze ceva? Ceva mic, pentru început, apoi putem merge mai departe. Case pe gratis, eventual, pentru cei rămași fără adăpost. Ar trebui să ne gândim…

– Maiestate, am vorbit cu prietenul nostru comun despre asta.

Jezal se opri locului, simțind un fior rece care-i străbătea șira spinării.

– Așa…?

– Mă tem că este obligația mea.

Tonul ologului era cel al unui servitor, dar ochii lui înfundați în cap nu se abăteau nicio clipă dinspre ai lui Jezal.

– Prietenul nostru nu e… prea entuziasmat.

– El conduce Uniunea sau eu?

Dar cunoșteau amândoi destul de bine răspunsul la această întrebare.

– Maiestatea Voastră sunteți regele, desigur.

– Desigur.

– Dar prietenul nostru comun… N-ar fi bine să-l dezamăgim.

Glokta șchiopătă cu un pas mai aproape, în timp ce ochiul stâng îi palpita respingător.

– Nici unul dintre noi, sunt sigur, n-ar dori să încurajeze o vizită în Adua… din partea lui.

Dintr-odată, Jezal simți cum i se înmuiau genunchii. Amintirea vagă a acelei dureri groaznice, insuportabile, îi zgândărea stomacul.

– Da, horcăi el, da, sigur că n-ar fi de dorit.

Glasul schilodului era doar cu puțin mai sonor decât o șoaptă.

– Poate, cu timpul, se vor găsi fonduri și pentru vreun mic proiect. Prietenul nostru nu poate vedea totul, la urma urmei, iar ceea ce nu vede nu va face niciun rău. Sunt sigur că, între noi, discret… vom face și puțin bine. Dar încă nu.

– Nu. Ai dreptate, Glokta. Văd că ai un simț foarte fin pentru asemenea lucruri. Să nu facem nimic care să cauzeze cea mai mică ofensă. Te rog să-l informezi pe prietenul nostru că opiniile lui vor fi întotdeauna prețuite mai presus de toate celelalte. Te rog să-i spui bunului nostru prieten că se poate baza pe mine. Ai să-i spui, te rog?

– Da, Maiestate. Va fi încântat să audă.

– Bine, murmură Jezal. Bine.

Se stârnise un vânt rece, așa că se întoarse spre palat, înfășurat în mantie. Nu era, până la urmă, o zi chiar atât de plăcută pe cât sperase.

Detalii nerezolvate

O boxă albă murdară, cu două uși față-n față. Tavanul prea jos ca să se simtă comod, camera prea viu luminată de lămpi arzătoare. Într-un colț se forma igrasie, iar pe tencuială apăruseră bășici cojite, presărate cu mucegai negru. Cineva încercase să răzuiască de pe perete o pată de sânge lunguiață, dar fără a se strădui prea tare.

Doi practicieni uriași stăteau lângă perete, cu brațele încrucișate. Unul dintre scaunele de la masa prinsă în podea era gol. Pe celălalt se afla Carlot dan Eider. *Vorba aia: istoria merge în cerc. Cum s-au mai schimbat lucrurile! Și totuși, cât de asemănătoare au rămas…* Fața femeii era palidă de îngrijorare, în jurul ochilor avea cearcăne vinete de nesomn, dar tot mai părea frumoasă. *Mai frumoasă ca oricând, într-un fel. Frumusețea flăcării de lumânare care e gata să se stingă. Din nou.*

Glokta îi auzea respirația înspăimântată, în timp ce se așeza pe scaunul rămas, încruntat, rezemându-și bastonul de tăblia zgâriată a mesei.

– Încă mă mai întreb dacă, în următoarele câteva zile, voi primi scrisoarea aia despre care-mi vorbeai. Știi care. Cea pe care voiai s-o citească Sult. Cea în care povestești micul meu act de caritate și autoindulgență față de tine. Cea despre care te-ai asigurat că-i va fi trimisă Arhilectorului… în eventualitatea morții tale. Își va găsi drumul până pe biroul meu, acum – ce crezi? O ironie finală.

Urmă o pauză.

– Îmi dau seama că am comis o greșeală de neiertat când m-am întors.

Și una chiar mai de neiertat, când n-ai plecat destul de repede.

– Sper că-mi vei accepta scuzele. Nu voiam decât să te previn în legătură cu gurkienii. Dacă poți găsi în inima ta resurse de îndurare…

– Prima dată te așteptai să fiu îndurător?

– Nu, șopti ea.

– Atunci, care crezi că ar fi șansele să fac aceeași greșeală de două ori? Să nu te mai întorci niciodată, așa ți-am spus. Orice-ar fi.

Gesticulă cu o mână, iar unul dintre monstruoșii practicieni se apropie și deschise capacul trusei.

– Nu… nu, murmură ea, cu ochii fulgerând spre instrumente și înapoi. Ai câștigat. Sigur că ai câștigat. Ar fi trebuit să fiu recunoscătoare prima oară. Te rog.

Se aplecă înainte, privindu-l în ochi. Vocea îi deveni mai înceată, mai răgușită.

– Te rog. Cu siguranță, trebuie să fie… ceva ce pot face… ca să-mi plătesc nesocotința…

„O combinație bizară de dorință simulată și repulsie sinceră. Jinduire falsă și silă autentică. Și cu atât mai dezgustătoare din cauza nuanței de teroare crescândă. Mă face să mă întreb de ce am fost milostiv prima dată.”

Glokta pufni.

– Trebuie să fie și stânjenitor, nu numai dureros?

Încercarea de seducție se stinse repede. *Dar observ că frica nu dispare nicăieri.* Acum i se alătura o notă de disperare tot mai intensă.

– Știu că am făcut o greșeală… Încercam să ajut… te rog, nu ți-am dorit răul… Nu ți-am făcut niciun rău, știi doar!

Glokta întinse încet mâna spre trusă, privindu-i ochii îngroziți cum îi urmăreau mănușa albă, în timp ce vocea-i devenea un chițăit de panică.

– Numai spune-mi ce pot să fac! Te rog! Pot să te ajut! Pot fi de folos! Spune-mi ce pot să fac!

Mâna lui Glokta își continua deplasarea necruțătoare peste masă. Bătu cu un deget în lemn. Degetul pe care inelul Arhilectorului scânteia în lumina lămpilor.

– Poate că ar fi o cale.

– Orice, se repezi ea, cu lacrimile lucindu-i în ochi. Orice, numai spune!

– Ai relații în Talins?

Femeia înghiți în sec.

– În Talins? Sigur… sigur că da.

– Bun. Eu și alți câțiva colegi de-ai mei din Consiliul Închis suntem preocupați de rolul pe care Marele Duce Orso intenționează să-l joace în politica Uniunii. Suntem de părere – o părere foarte fermă – că ar fi mai bine să se ocupe mai departe de styrieni și să nu-și bage nasul în treburile noastre.

Făcu o pauză semnificativă.

– Și eu cum să…

– Ai să te duci la Talins. Ai să fii ochiul meu în oraș. O trădătoare, fugind ca să scape cu viață, singură și fără niciun prieten, care caută doar un loc unde s-o ia de la capăt. O trădătoare frumoasă, dar ghinionistă, având nevoie disperată de un braț puternic care s-o apere. Ai prins ideea.

– Cred… cred că aș putea să fac asta.

Glokta pufni.

– N-ar strica.

– Voi avea nevoie de bani…

– Bunurile tale au fost confiscate de Inchiziție.

– Toate?

– Poate ai observat că sunt multe lucruri de reconstruit. Regele are nevoie de fiecare marcă pe care poate să pună mâna, iar trădătorii recunoscuți nu se prea pot aștepta să-și păstreze averile în vremuri ca astea. Ți-am aranjat călătoria. La sosire, ia legătura cu casa bancară Valint și Balk. Îți vor oferi un împrumut, ca să începi.

– Valint și Balk? repetă Eider, arătând și mai speriată decât înainte – dacă așa ceva era posibil. Aș prefera să mă îndatorez oricui altcuiva, numai lor nu.

– Cunosc sentimentul. Dar n-avem de ales: asta sau nimic.

– Cum am să…

– O femeie descurcăreață ca tine? Sunt sigur că vei găsi o cale.

Se strâmbă, în timp ce se ridica de pe scaun.

– Vreau să fiu bombardat cu scrisori de la tine. Tot ce se întâmplă în oraș. Ce pune la cale Orso. Cu cine intră în război, cu cine cade la pace. Cine-i sunt aliații și cine dușmanii. Vei pleca la fluxul următor.

Ajuns în ușă, se mai întoarse o dată, scurt.

– Am să fiu foarte atent.

Carlot dan Eider dădu din cap, amorțită, ștergându-și lacrimile de

ușurare cu dosul palmei tremurânde.

Mai întâi ni se face nouă, apoi le-o facem și noi altora, după care ordonăm să se facă. Așa merg lucrurile.

– Mereu ești beat la ora asta?

– Eminența Voastră, mă lezați, rânji Nicomo Cosca. De obicei, la ora asta sunt beat de mult.

Hm. Fiecare ne găsim calea de a mai rezista o zi.

– Ar trebui să-ți mulțumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat.

Styrianul făcu un gest flamboaiant cu mâna. O mână, observă Glokta, plină de inele masive.

– La naiba cu mulțumirile, ți-am primit banii.

– Și cred că i-ai cheltuit înțelept până la ultimul. Sper c-ai să rămâi în oraș, ca să te mai bucuri un timp de ospitalitatea Uniunii.

– Știi ceva? Cred că mai stau.

Mercenarul își scărpină gânditor urticaria de pe gât, lăsând urme roșii de unghii pe pielea cojită.

– Cel puțin, până mi se termină aurul.

– Dar cât de repede poți cheltui tot ce ți-am dat?

– O, ai fi uimit. Am tocat zece averi la viața mea, ba chiar mai multe. Abia aștept să mai risipesc una.

Își plesni coapsele, se ridică de pe scaun, porni spre ușă, cam nesigur pe picioare, după care se întoarse, cu o înfloritură teatrală ca de obicei.

– Să mă chemi neapărat data viitoare când mai organizezi o operațiune disperată.

– Prima mea scrisoare îți va fi adresată.

– Atunci, îți spun… rămâi cu bine!

Cosca își scoase pălăria enormă și se plecă adânc. Apoi, cu un rânjet complice, ieși pe ușă și se făcu nevăzut.

Glokta mutase biroul Arhilectorului într-o sală mare de la parterul Casei Întrebărilor. *Mai aproape de adevăratul obiect de activitate al Inchiziției – prizonierii. Mai aproape de întrebări și de răspunsuri. Mai aproape de adevăr. Și, desigur, principalul avantaj… fără scări de urcat.*

Dincolo de ferestrele mari se întindea o grădină bine îngrijită.

Prin geamuri se auzea slab clipocitul unei fântâni arteziene. În încăpere, însă, nu exista nimic din nesuferitul arsenal al puterii. Pereții erau tencuiți și zugrăviți simplu, în alb. Mobila era tare și funcțională. *Gresia aspră a disconfortului m-a ținut lucid atâta timp. N-am niciun motiv de a lăsa tăișul să se tocească, numai fiindcă am rămas fără dușmani. Dușmanii noi se vor prezenta singuri, nu peste multă vreme.*

Lângă pereți se aflau câteva corpuri masive de bibliotecă, din lemn închis la culoare. Mai multe birouri acoperite cu piele, deja încărcate de documente, îl așteptau să se ocupe de ele. Pe lângă masa mare și rotundă, cu harta Uniunii și compasul ei însângerat, Glokta mai adusese jos cu el doar unul dintre obiectele lui Sult. Portretul în tonuri închise al lui Zoller, bătrân și pleșuv, îl privea crunt de deasupra șemineului simplu. *Prezintă o asemănare neliniștitoare cu un anumit Mag pe care l-am cunoscut cândva. Se cuvine, în fond, să ne menținem perspectiva corectă. Fiecare om răspunde în fața cuiva.*

Se auzi o bătaie în ușă, iar în deschizătură apăru capul secretarului.

– Au sosit Lorzii Mareșali, Arhilectore.

– Poftește-i.

Câteodată, când vechii prieteni se întâlnesc, lucrurile redevin într-o clipă la fel ca înainte, cu atâția ani în urmă. Prietenia se reia, neatinsă, ca și cum n-ar fi avut loc nicio întrerupere. *Câteodată, dar nu și acum.* Collem West era aproape de nerecunoscut. Părul îi căzuse, lăsând goluri hidoase. Avea chipul scofâlcit, cu o tentă gălbuie. Uniforma îi atârna moale de pe umerii osoși, pătată la guler. Își târșâi picioarele în cameră, cocârjat ca un bătrân, rezemându-se greu în baston. Arăta ca un cadavru ambulant.

Glokta se așteptase la așa ceva, desigur, după cele povestite de Ardee. Totuși, șocul bolnăvicios al dezamăgirii și ororii, la vederea lui, îl luă chiar și pe el prin surprindere. „E ca atunci când te întorci într-un loc unde-ai fost fericit în tinerețe și-l găsești în ruine. Mort. Se întâmplă în fiecare zi. De câte ori am cauzat moartea cu mâinile mele? Ce-o fi făcând-o atât de greu de suportat?” Și totuși, așa era. Se pomeni că sărea de pe scaun, pornind cu chiu, cu vai spre el, ca

să-i dea o mână de ajutor.

– Eminența Voastră.

Glasul lui West era fragil și colțuros ca sticla spartă. Făcu un efort vlăguit să zâmbească.

– Sau, presupun că… s-ar cuveni să-ți zic cumnate.

– West… Collem… mă bucur că te văd.

Mă bucur, și-n același timp mă simt îngrozitor.

Câțiva ofițeri îl urmară pe West în încăpere. *Pe minunat de competentul locotenent Jalenhorm îl țin minte, desigur, dar acum e maior. Și pe Brint, ajuns căpitan după rapida avansare a prietenului său. Pe bunul Mareșal Kroy mi-l amintesc și-l îndrăgesc din Consiliul Închis. Felicitări, tuturor, pentru înaintările în grad.* Grupul îl încheia un necunoscut. Un om slab, cu chipul ars îngrozitor. *Dar nu se cade ca tocmai noi să-i reproșăm desfigurarea repulsivă.* Toți se încruntau cu nervozitate spre West, ca și cum ar fi fost gata să se repeadă înainte dacă se prăbușea de pe picioare. Totuși, mareșalul reuși să ajungă până la masa rotundă, unde se așeză, tremurând, pe scaunul cel mai apropiat.

– Trebuia să vin la tine, spuse Glokta.

Trebuia să vin la tine de mult.

West făcu încă un efort să zâmbească, și mai strepezit decât cel dinainte. Îi lipseau câțiva dinți.

– Prostii. Știu cât ești de ocupat, de-acum. Iar azi mă simt mult mai bine.

– Bun, bun. E foarte… bine. Pot să-ți aduc ceva? Orice?

Oare ce-ar mai putea să-l ajute?

– Nu cred, clătină din cap West. Pe acești domni îi cunoști, desigur. Cu excepția sergentului Pike.

Omul cu fața arsă dădu din cap spre Glokta.

– Plăcerea e de partea mea.

Să cunosc pe cineva și mai desfigurat decât mine, întotdeauna.

– Am primit… vești bune, de la sora mea.

Glokta se strâmbă, aproape neputându-și privi vechiul prieten în ochi.

– Ar fi trebuit să-ți cer permisiunea, desigur. Și sigur aș fi făcut-o dacă aveam timp.

– Înțeleg, răspunse West, fixându-l cu ochii săi strălucitori. Mi-a explicat totul. Mă consolează, oarecum, să știu că va fi bine îngrijită.

– De asta poți fi sigur. O să mă ocup eu. Nu va mai avea de suferit niciodată.

Chipul supt al lui West se schimonosi.

– Bine… Bine…

Își frecă ușor obrazul. Avea unghiile vinete, mărginite cu sânge uscat, ca și cum ar fi stat să se desprindă.

– Întotdeauna avem un preț de plătit, nu, Sand? Pentru ceea ce facem?

Glokta își simți ochiul tresărind.

– Așa se pare.

– Mi-am pierdut câțiva dinți.

– Văd, și te înțeleg perfect. Supa, o găsesc…

O găsesc de-a dreptul dezgustătoare.

– Abia mai pot să… merg.

– Și în privința asta te înțeleg. Bastonul îți va fi cel mai bun prieten.

Cum este și al meu, de multă vreme, aș zice.

– Sunt doar o umbră jalnică a celui ce-am fost.

– Îți simt cu adevărat durerea.

Cu adevărat. Aproape și mai intens decât pe a mea.

Încet, West clătină din capul împuținat.

– Cum o suporți?

– Pas cu pas, bătrâne prieten. Evit scările, oricând am posibilitatea, și oglinzile, întotdeauna.

– Înțelept sfat, tuși West – o tuse găunoasă, de mai jos de coaste; înghiți zgomotos. Nu cred că mai am mult.

– În niciun caz!

Mâna lui Glokta se întinse o clipă, ca pentru a se depune pe umărul slab al lui West, ca pentru a-l îmbărbăta. Și-o smuci înapoi, încurcat. *Mâna mea nu se pricepe la treburi din-astea.*

West își linse gingiile goale.

– Așa ne ducem cei mai mulți, nu? Fără o șarjă finală. Fără momente de glorie. Doar ne… mistuim încet.

Lui Glokta i-ar fi plăcut să dea o replică optimistă. *Dar balivernele*

alea ies din alte guri, nu dintr-a mea. Guri mai tinere, mai drăguțe, eventual și cu toți dinții înăuntru.

– Cei ce mor pe câmpul de luptă sunt, în unele privințe, puținii norocoși. Veșnic tineri, veșnic încununați de glorie.

West dădu din cap, încet.

– Atunci, pentru puținii norocoși…

Ochii i se dădură peste cap, se clătină și căzu într-o parte. Jalenhorm reacționă primul, prinzându-l înainte de a atinge pardoseala. Mareșalul se înmuie în brațele uriașului, împroșcând dalele cu un val prelung de vomă.

– Înapoi la palat! se răsti Kroy. Imediat!

Brint se grăbi să deschidă ușile, în timp ce Jalenhorm și Kroy îl scoteau pe West din cameră, cărându-l între ei, cu brațele pe după umerii lor. Picioarele inerte i se târau pe jos, capul cu pete pleșuve se legăna. Glokta îi privi cum plecau, stând neputincios, cu gura știrbă întredeschisă, ca pentru a mai spune ceva. Ca pentru a-i ura prietenului său noroc, sau sănătate, sau o după-amiază plăcută. *Totuși, niciuna dintre ele nu prea pare potrivită cu situația.*

Ușile se închiseră zgomotos, iar Glokta rămase cu privirea spre ele. Pleoapa i se zbătea, simțea umezeală pe obraz. *Nu sunt lacrimi de compasiune, firește. Nu-s lacrimi de durere. Nu simt nimic, nu mă tem de nimic, nu-mi pasă de nimic. Au tăiat în temnițele Împăratului acele părți din mine care puteau să plângă. Asta nu poate fi decât apă sărată și nimic mai mult. Doar un reflex frânt pe o față mutilată. Adio, frate. Adio, singurul meu prieten. Și adio și ție, duh al frumosului Sand dan Glokta. N-a mai rămas nimic din el. Totul, spre mai bine, desigur. Un om în poziția mea nu-și poate permite indulgențe.*

Trase scurt aer în piept și-și șterse fața cu dosul mâinii. Șchiopătă până la birou, se așeză, așteptă un moment să se reculeagă, ajutat și de un junghi subit în piciorul fără degete. Apoi, își îndreptă atenția spre documente. *Declarații de confesiune, sarcini importante, toate treburile obositoare ale guvernării…*

Ridică ochii. O siluetă se desprinsese din umbrele de lângă una dintre etajerele înalte, iar acum păși în cameră, cu brațele încrucișate pe piept. Omul cu fața arsă care venise odată cu ofițerii. Se părea că, în toată agitația plecării lor, rămăsese pe loc.

– Sergent Pike, nu-i așa? murmură Glokta, încruntându-se.

– Ăsta e numele pe care mi l-am luat.

– Ți l-ai luat…?

Chipul ars se schimonosi într-o imitație de zâmbet. *Una și mai hidoasă decât a mea, dacă e cu putință.*

– Nu mă mir că nu m-ați recunoscut. În prima săptămână, a avut loc un accident la forjă. Se întâmplă des accidente în Englia.

Englia? Glasul acela… ceva din glasul acela…

– Tot nimic? Poate dacă vin mai aproape?

Fără veste, se năpusti asupra lui. Glokta încă se mai chinuia să se ridice de pe scaun, când omul sări peste biroul lui. Se rostogoliră împreună pe jos, într-un nor de hârtii învălmășite, Glokta dedesubt, lovindu-se cu capul de pardoseală, în timp ce aerul i se revărsa din piept cu un șuierat prelung, dureros.

Simți atingerea oțelului pe gât. Chipul lui Pike era la doar câteva degete distanță de al lui, masa aceea de arsuri distingându-se revoltător de detaliat.

– Și acum? șuieră el. Ți se pare ceva cunoscut?

Glokta își simți ochiul stâng zbătându-se, când recunoașterea îl cuprinse precum un val de apă rece ca gheața. *Schimbat, desigur. Complet și total schimbat. Și totuși, îl cunosc.*

– Rews, suflă el.

– Nimeni altul, mușcă Rews cuvintele, cu o satisfacție înverșunată.

– Ai scăpat cu viață, șopti Glokta, mai întâi cu fascinație, apoi cu amuzament crescând. Ai supraviețuit! Ești un om mult mai dur decât te credeam! Mult, mult mai dur.

Începu să chicotească, cu lacrimile curgându-i iar pe obraz.

– E ceva de râs?

– Totul! Trebuie să admiri ironia. Am învins atâția dușmani puternici, iar acum Salem Rews îmi ține jungherul la gât! Lama pe care n-o vezi e întotdeauna aia care te taie cel mai adânc, nu?

– Ai să te-alegi și cu tăieturi mai adânci decât asta.

– Atunci, taie, dragul meu, sunt gata, își dădu Glokta capul pe spate, întinzându-și gâtul, apăsându-l pe metalul rece. De mult sunt gata.

Pumnul lui Rews se flexă pe plăselele cuțitului. Chipul său ars tremura, cu ochii îngustați ca două fante lucitoare în orbitele trandafirii. *Acum.*

Buzele pătate se retraseră de pe dinți. Tendoanele gâtului ieșiră în relief, în timp ce se pregătea să împlânte tăișul. „Hai odată…!”

Respirația lui Glokta șuiera sacadat, gâtul îl furnica, în așteptare. *Acum, în sfârșit… acum…*

Dar brațul lui Rews nu se mișcă.

– Și totuși, uite că eziți, șopti Glokta, printre gingiile goale. Nu din milă, firește, și nici din slăbiciune. Înghețul le-a scos pe toate din tine, așa-i? În Englia? Aștepți fiindcă-ți dai seama că, în tot acel timp cât ai visat că mă omori, nu te-ai gândit nicio clipă ce va urma. Ce-ai să câștigi cu adevărat, după toată rezistența ta? După toate vicleșugurile și eforturile tale? Vei fi vânat? Vei fi trimis înapoi? Eu îți pot oferi incomparabil mai mult.

Expresia încruntată a lui Rews deveni și mai dură.

– Ce-ai putea să-mi mai dai? După toate astea?

– A, asta-i o nimica toată. Sufăr o durere îndoită și o umilință înzecită, în fiecare dimineață când mă trezesc din somn. Un om ca tine mi-ar putea fi foarte util. Un om… atât de dur cum ai dovedit tu că ești. Un om care a pierdut totul, inclusiv orice scrupul, orice milă, orice urmă de teamă. Amândoi am pierdut totul. Amândoi am supraviețuit. Te înțeleg, Rews, mai bine decât ar putea oricine să te înțeleagă.

– Acum mă numesc Pike.

– Sigur că da. Lasă-mă să mă ridic, Pike.

Încet, cuțitul se retrase de lângă gâtul său. Omul care fusese cândva Salem Rews se ridică deasupra lui, privindu-l încruntat. *Cine s-ar aștepta vreodată la întorsăturile pe care le poate lua soarta?*

– Hai, sus.

– Mai ușor de zis decât de făcut.

Glokta inspiră de câteva ori, după care, gemând într-un efort pe cât de mare, pe-atât de jalnic, se răsuci încet în patru labe. *O izbândă eroică, într-adevăr.* Își încercă membrele, cu grijă, strâmbându-se la auzul țăcănitului din articulațiile deformate. *Nimic rupt. Nimic mai rupt decât de obicei, cel puțin.* Întinse mâna și apucă

între două degete bastonul care căzuse, trăgându-l spre el printre hârtiile împrăștiate. Simți vârful cuțitului apăsându-i spinarea.

– Să nu mă crezi prost, Glokta. Dacă încerci vreo figură…

Se agăță de marginea biroului și se săltă în picioare.

– Îmi spinteci ficatul și toate celelalte. Nicio grijă. Sunt mult prea schilod ca să încerc altceva decât să mă cac pe mine. Totuși, am ceva să-ți arăt. Ceva ce sunt sigur c-o să-ți placă. Dacă mă înșel, ei bine… poți să-mi tai beregata puțin mai târziu.

Ieși greoi din birou, cu Pike urmându-l îndeaproape, ca o umbră lângă umăr, cu cuțitul ascuns vederii.

– Stați aici, se răsti el la cei doi practicieni din anticameră, șontâcăind prin fața biroului enorm de unde secretarul îl privea încruntat.

Pe culoarul larg care străbătea Casa Întrebărilor prin mijloc, Glokta începu să șchiopăteze mai repede, țăcănind cu bastonul pe dale. Îl durea, dar își ținea capul sus și buza răsfrântă cu răceală. Cu coada ochiului, îi vedea pe funcționari, practicieni și inchizitori cum făceau plecăciuni, retrăgându-se, eliberând drumul. *Cum se mai tem de mine… Mai tare decât de oricare alt om din Adua, și pe bună dreptate. Ce mult s-au schimbat lucrurile… Și totuși, cât de neschimbate au rămas!* Piciorul, gâtul, gingiile. Erau la fel ca întotdeauna. *Și vor rămâne așa pentru totdeauna. Doar dacă nu cumva voi fi torturat din nou, firește.*

– Arăți bine, aruncă el peste umăr. Lăsând la o parte arsurile de pe față, desigur. Ai mai slăbit.

– Înfometarea poate avea efectul ăsta.

– Într-adevăr, într-adevăr… Și eu am devenit mult mai zvelt în Gurkhul. Și nu numai din cauza bucăților pe care le-au tăiat din mine. Pe-aici.

Cotiră printr-o ușă masivă, încadrată de doi practicieni încruntați, și trecură pe lângă o poartă zăbrelită, deschisă. Ajunseră pe un coridor lung, fără ferestre, care cobora în pantă lină, luminat de câteva felinare și plin de umbre care se mișcau încet. Pereții erau rindeluiți și văruiți, deși nu prea recent. Domnea o stare de părăginire și un miros de umezeală. *La fel ca întotdeauna.* Țăcănitul bastonului lui Glokta, șuieratul respirației, foșnetele robei albe,

toate sunau înfundat în aerul rece și umed.

– Dacă mă omori, nu-ți vei găsi cine știe ce satisfacție, să știi.

– Mai vedem.

– Mă îndoiesc. N-am fost eu principalul răspunzător pentru mica ta călătorie spre nord. Am făcut treburile concrete, poate, dar ordinele le-au dat alții.

– Ăia nu erau prietenii mei.

Glokta pufni.

– Te rog…! Prietenii nu-s decât niște oameni care ne închipuim că ne plac, pentru ca viața să fie mai suportabilă. Oamenii ca noi nu au nevoie de mofturi din astea. Dușmanii noștri sunt cei după care ne măsurăm.

Și iată-i și pe ai mei. Avea în față șaisprezece trepte. Tăiate în piatră netedă, ușor tocite spre mijloc. *Vechea și familiara scăriță.*

– Trepte. Nenorocitele… Dac-aș putea să torturez un om, știi cine-ar fi?

Chipul lui Pike nu era decât o cicatrice lipsită de orice expresie.

– Lasă, nu contează.

Glokta ajunse la baza scării, fără niciun incident, mai șchiopătă câțiva pași chinuiți până la o ușă groasă de lemn, cu ferecături metalice.

– Am ajuns.

Scoase din buzunarul robei un inel de chei, căută printre ele până o găsi pe cea potrivită, descuie ușa și intră.

Arhilectorul Sult nu mai era același dinainte. *Dar, în fond, nimeni dintre noi nu mai e tocmai același.* Magnificul său ciuf de păr alb stătea lipit de țeasta emaciată, mânjită pe-o parte cu sânge închegat, maroniu-gălbui. Ochii albaștri pătrunzători își pierduseră lucirea autoritară, mărginiți cu roșu și înfundați în găvanele adânci. Fusese ușurat de haine, iar trupul său vânos, bătrân, cam păros prin jurul umerilor, era mânjit de jegul din celule. De fapt, arăta cam ca un cerșetor bătrân și nebun. *Chiar e posibil ca ăsta să fi fost cândva unul dintre cei mai puternici oameni din tot Cercul larg al Lumii? Nici n-ai zice. O lecție salutară pentru noi toți. Cu cât urci mai sus, cu atât mai cumplită e căderea.*

– Glokta! mârâi el, zbătându-se neputincios în lanțurile care-l

țineau legat de scaun. Ticălos trădător și pervers ce ești!

Glokta își ridică mâna în mănușă albă, cu piatra purpurie a inelului funcției scânteind în lumina crudă a lămpii.

– Cred că „Eminența Voastră” este formula de adresare cuvenită.

– Tu? râse Sult scurt, ca un lătrat. Arhilector? O epavă de om veștejită, demnă de milă? Mă dezgușți!

– Nu-mi veni cu de-astea, se așeză Glokta, strâmbându-se, pe celălalt scaun. Dezgustul e pentru oamenii inocenți.

Sult îl privi încruntat pe Pike, care stătea amenințător lângă masă, cu umbra așternută peste caseta lustruită care conținea instrumentele lui Glokta.

– Arătarea asta ce mai e?

– Un vechi prieten al nostru, Maestre Sult, reîntors abia recent de la războaiele din Nord, în căutare de noi posibilități.

– Felicitările mele! N-am crezut niciodată că-ți vei putea găsi un asistent și mai hidos decât tine!

– Ești nedelicat, dar, slavă Domnului, nu ne lăsăm ofensați prea ușor. Hai să zicem că e la fel de hidos.

Și întocmai la fel de necruțător, sper.

– Când începe procesul meu?

– Proces? De ce mi-aș dori așa ceva? Ești presupus mort, și n-am făcut nicio încercare de a nega.

– Pretind dreptul de a mă adresa Consiliului Deschis! se zbătu Sult zadarnic în lanțuri. Pretind… Blestemat să fii! Pretind să fiu audiat!

Glokta pufni.

– Pretinde cât ai chef, dar uită-te în jur. Nimeni nu-i curios să te asculte, nici măcar eu. Suntem mult prea ocupați. Consiliul Deschis e suspendat pe termen nedefinit. Consiliul Închis s-a schimbat complet, iar de tine a uitat toată lumea. Acum eu conduc lucrurile. Mai complet decât ai fi putut tu visa vreodată.

– În lesa diavolului ăluia de Bayaz!

– Corect. Poate, cu timpul, am să mai lărgesc zgarda, cum am făcut și cu tine. Destul ca să fac treburile cum vreau eu – dar… cine știe?

– Niciodată! De ăla n-ai să scapi niciodată!

– Vom vedea, ridică Glokta din umeri. Oricum, există sorți și mai rele decât să fii întâiul dintre sclavi. Mult mai rele. Le-am văzut cu ochii mei.

Le-am și trăit.

– Nesocotitule! Am fi putut să fim liberi!

– Ba n-am fi putut. Iar libertatea e desuetă, în orice caz. Toți avem responsabilitățile noastre. Toți datorăm câte ceva, cuiva. Numai oamenii complet nevrednici sunt liberi. Nevrednicii și morții.

– Ce importanță mai are acum? se strâmbă Sult, peste masă. Ce mai contează orice din toate astea? Hai, începe cu întrebările.

– A, dar nu pentru așa ceva ne aflăm aici. Nu de data asta. N-am venit pentru întrebări, nici pentru confesiuni, nici pentru adevăruri. Am deja toate răspunsurile.

Și-atunci, de ce fac asta? De ce? Glokta se aplecă încet peste masă.

– Suntem aici ca să ne distrăm.

Sult se holbă la el o clipă, apoi izbucni într-un râs sălbatic, ca un nechezat.

– Să te distrezi! N-o să-ți capeți niciodată dinții înapoi! Nici piciorul n-o să-l mai ai! Nici viața n-ai să ți-o mai regăsești vreodată!

– Sigur că nu, dar o pot lua pe a ta.

Țeapăn, încet, dureros, Glokta se întoarse spre omul de lângă masă, cu rânjetul său știrb.

– Practician Pike, ești așa de drăguț să-i arăți prizonierului nostru ustensilele?

Pike se încruntă la Glokta. Se încruntă la Sult. Mai stătu pe loc câteva momente, nemișcat.

Apoi, făcu un pas înainte și înlătură capacul trusei.

„Știe diavolul că-i diavol?”

Elizabeth Madox Roberts

Începutul

Laturile văii erau acoperite cu zăpadă. Drumul negru o străbătea ca o cicatrice veche, până la pod, peste râu și în sus spre porțile Carleonului. Mănunchiuri negre de rogoz, smocuri de iarbă neagră, pietre negre ieșeau prin pătura albă și curată. Crengile negre ale copacilor erau așternute pe deasupra cu propriul lor strat de albeață. Orașul se vedea ca o îngrămădeală de acoperișuri albe și ziduri negre, înghesuite în jurul colinei, îndesate în bifurcația râului negru, sub cerul de un cenușiu pietros.

Logen se întreba dacă așa vedea Ferro Maljinn lumea. În negru și alb, și nimic altceva. Nicio culoare. Se întreba unde era acum și ce făcea. Și dacă se gândea la el.

Cel mai probabil, nu.

– Din nou înapoi.

– Mda, răspunse Fior. Înapoi.

Nu avusese prea multe de spus, în tot timpul drumului călare de la Uffrith. Și-or fi salvat ei viața unul altuia, dar conversația era cu totul altceva. Logen bănuia că tot nu era omul favorit al lui Fior. Și se îndoia că avea să fie vreodată.

Înaintau în tăcere, un șir lung de călăreți duri pe lângă râul negru, nu mai lat decât o panglică de gheață. Caii și oamenii pufneau rotocoale de aburi, harnașamentele zornăiau sonor în aerul rece. Trecură podul, cu copitele bocănind găunos pe scânduri, spre poarta unde Logen vorbise cu Bethod. Poarta de deasupra căreia îl aruncase. Iarba crescuse la loc, fără îndoială, în cercul unde-l ucisese pe Temut, apoi o acoperise zăpada. Așa se întâmpla cu toate faptele oamenilor, în cele din urmă. Erau acoperite și uitate.

Nu era nimeni care să-l întâmpine cu urale, dar asta nu-l surprindea. Sosirea Sângerosului-Nouă nu era niciodată un motiv de sărbătorire, și cu atât mai puțin în Carleon. Prima oară când îl vizitase, lucrurile nu ieșiseră prea bine pentru nimeni. Și nici după aceea. Fără îndoială, oamenii stăteau zăvorâți în case, speriați să nu

fie ei cei dintâi arși de vii.

Descălecă, lăsându-i pe Tichie Roșie și ceilalți să-și vadă de ale lor. Porni pe strada pavată, urcând panta abruptă spre poarta zidului interior, cu Fior alături. Doi carli îi priveau cum se apropiau. Doi flăcăi de-ai lui Dow, aspri la înfățișare. Unul dintre ei îi adresă un rânjet cu jumătate din dinți lipsă.

– Regele! strigă el, agitându-și sabia prin aer.

– Sângerosul-Nouă! strigă și celălalt, zăngănindu-și scutul. Regele Nordicilor!

Logen porni prin curtea tăcută, cu zăpada adunată pe la colțuri, spre ușile înalte de la marea sală a lui Bethod. Ridică mâinile și le împinse.

În sală nu era mult mai cald decât afară, în zăpadă. Ferestrele înalte din capătul opus stăteau deschise, lăsând să intre zgomotul râului rece, rece de tot, ce vuia departe, jos. Scaunul lui Skarling stătea pe platforma sa înălțată, în capătul treptelor, aruncând o umbră prelungă peste podelele aspre, spre el.

Pe scaun stătea cineva, observă Logen, când ochii i se deprinseră cu întunericul. Dow cel Negru. Cu securea și sabia rezemate într-o parte a scaunului, metalul ascuțit lucind în penumbră. Întocmai ca el. Își ținea mereu armele la îndemână.

Logen îi zâmbi.

– Te-ai făcut comod, Dow?

– Cam tare pentru curu' meu, drept să spun, da' tot i-un stătău mai bun ca țăr'na.

– I-ai găsit pe Calder și Scale?

– Mda, i-am găsit.

– Sunt morți, așadar?

– Nu încă. M-am gândit să-ncerc ceva diferit. Am stat de vorbă.

– De vorbă? Cu nemernicii ăia doi?

– Cunosc eu alții și mai răi. Copoiul unde-i?

– Tot acolo, stă la taclale cu Uniunea, să pună la cale o-nțelegere.

– Ursuzul?

Logen clătină din cap.

– Înapoi în țărână.

– Hm. Ei, asta e. Oricum, așa o să-mi fie mai ușor, adăugă Dow,

privind într-o parte.

– Ce-o să-ți fie mai ușor?

Logen se uită în jur. Fior stătea chiar lângă el, încruntat de parcă ar fi avut de gând să omoare pe careva. Nu era nevoie să-l întrebe pe cine. Oțelul lucea alături, în întuneric. Un tăiș, pregătit. Ar fi avut timp destul să-l înjunghie în spate. Dar n-o făcuse niciodată, și n-o făcea nici acum. Logen avea impresia că toți stăteau nemișcați de câtva timp, la fel de înghețați ca valea de dincolo de ferestre.

– Hai, căca-m-aș, aruncă Fior cuțitul cât colo, clănțănind pe podele. Sunt mai bun decât tine, Sângerosule-Nouă. Sunt mai bun decât voi doi la un loc. Poți să-ți faci treaba, Dow cel Negru. Eu, unul, am terminat.

Se răsuci în loc și ieși, îmbulzindu-se pe lângă cei doi carli de la poartă, care tocmai veneau din direcția opusă. Unul își săltă scutul, încruntându-se spre Logen. Celălalt închise ușile și trase zăvorul, cu un bufnet apăsat.

Logen scoase din teacă sabia Creatorului, întoarse capul și scuipă pe podele.

– Așa, vasăzică?

– Sigur că așa, replică Dow, din Scaunul lui Skarling. Dacă te uitai c-un pas mai departe de lungul nasului, ai fi știut.

– Și cu vechile obiceiuri cum rămâne, hm? Cu cuvântul dat?

– Vechile obiceiuri s-au dus. Tu le-ai omorât. Tu și Bethod. În vremurile astea, cuvintele oamenilor nu mai prețuiesc mare lucru. Ei, ce se-aude? strigă el, peste umărul lui Logen. Ți s-a ivit ocazia, nu?

Logen simți momentul. O alegere norocoasă, poate, dar el avusese întotdeauna mult noroc, și la fel de mult nenoroc. Se aruncă într-o parte, auzi în aceeași clipă țăcănitul arcului, se rostogoli pe podea și se ridică ghemuit, în timp ce săgeata lovea peretele din spatele lui. Acum distingea o siluetă în întuneric, îngenuncheată în capătul celălalt al sălii. Calder. Logen îi auzi sudalma, în timp ce-și scotea altă săgeată din tolbă.

– Sângerosule-Nouă, câine nenorocit!

Scale se repezi din umbră, tropăind cu cizmele pe podele. În mâini ținea o secure cu lama mare cât roata carului.

– Uite-ți moartea!

Logen rămase pe loc, cu genunchii îndoiți, pregătit, și simți că zâmbea. Sorții erau împotriva lui, poate, dar nu era nimic nou în asta. Ba chiar se simțea aproape ușurat că nu era nevoit să gândească. Vorbe alese și politicale, nimic din toate acelea nu însemnau nimic pentru el. Dar asta?… Pe-asta o înțelegea.

Securea lovi podelele, făcând să sară așchii. Logen se rostogolise deja la o parte. Acum se retrase, privind, mereu în mișcare, lăsându-l pe Scale să ciopârțească aerul din jurul lui. La urma urmei, aerul se vindeca repede. Următoarea lovitură fulgeră lateral, iar Logen se feri, lăsând securea să smulgă o bucată mare de tencuială din perete. Făcu un pas spre Scale, în timp ce acesta mârâia din nou, cu ochii săi mici și furioși ieșiți din cap, gata să dea cu securea o lovitură care să spintece lumea.

Mânerul sabiei Creatorului îl pocni în gură înainte de a apuca să lovească, smucindu-i capul în sus, cu stropi de sânge și o bucată de dinte alb zburând. Se împletici de-a-ndăratelea, iar Logen îl urmă. Privirea lui Scale coborî, securea se ridică, gura însângerată i se deschise ca să mai scoată un răget. Cizma lui Logen îi izbi cu putere piciorul din lateral. Genunchiul i se îndoi în sens invers, cu un pocnet ascuțit, și căzu pe podele, cu toporul zburându-i din mâini și mugetul transformându-i-se într-un chirăit de durere.

– Genunchiu’ meu! Au, genunchiu’! Futu-i!

Se zvârcolea pe jos, cu sângele curgându-i pe bărbie, încercând să se târască înapoi cu ajutorul piciorului teafăr.

– Porc umflat ce ești, râse Logen. Te-am prevenit, nu-i așa?

– Pe toți morții de *căcat!* lătră Dow.

Sări de pe Scaunul lui Skarling, cu securea și sabia în mâini.

– Dacă vrei ca o treabă să iasă naibii ca lumea, fă bine și pune și tu mâna!

Lui Logen i-ar fi plăcut să-l înjunghie pe Scale drept prin capul ăla umflat, dar erau în jur prea mulți oameni care aveau nevoie de atenția lui. Cei doi carli încă mai stăteau lângă ușă. Calder își potrivea în arc următoarea săgeată. Logen porni lateral, încercând să-i țină sub ochi pe toți odată, și în primul rând pe Dow.

– Da, mișel necredincios! strigă el. Hai, să-ți venim de hac!

– Necredincios, eu? pufni Dow, în timp ce cobora încet treptele, una câte una. Sunt un mișel, da, știu ce sunt. Da' pentru tine nu-s nimic. Știu să-mi deosebesc prietenii de dușmani. Niciodată n-am omorât vreunul dintre-ai mei. Bethod a avut dreptate cu un lucru, Sângerosule-Nouă: ești făcut din moarte. Știi ceva? Dacă pot să termin cu tine, va fi cel mai bun lucru pe care l-am făcut în viața mea.

– Asta-i tot?

Dow își dezveli dinții.

– Asta, și că m-am săturat să tot fac naibii ce zici tu.

Se repezi iute ca un șarpe, ridicând securea, cu sabia fulgerându-i lângă cingătoare. Logen se feri de topor, apoi îi lovi sabia cu a lui, într-un dangăt metalic. Dow îl nimeri cu genunchiul în coastele deja rănite și-l aruncă înapoi spre perete, icnind, după care sări iar asupra lui, cu lamele armelor lăsând în urma lor dâre lucitoare prin întuneric. Logen sări la o parte, se rostogoli și se ridică din nou, pentru a reveni în mijlocul sălii, cu sabia în mâna relaxată.

– Atâta poți? întrebă, zâmbind în ciuda durerii din coaste.

– Îmi pun doar sângele-n mișcare.

Dow făcu un salt înainte, fentă spre dreapta apoi atacă prin stânga, cu securea și sabia lovind în același timp. Logen le văzu venind, evită securea, respinse sabia cu a lui și făcu un pas înainte, mârâind. Dow se smuci înapoi, când lama Creatorului șuieră prin aer chiar în fața lui, poticnindu-se cale de-un pas, doi. Ochiul i se zbătea, iar dintr-o ciupitură de sub el îi curgea pe obraz un firișor roșu. Zâmbind, Logen își roti mânerul sabiei în mână.

– Acum chiar că ți s-a pus în mișcare. Dă și pe dinafară.

– Mda, zâmbi și Dow. Întocmai ca pe vremuri.

– Trebuia să te omor atunci.

– Pe bune că da.

Dow începu să-i dea târcoale, mereu în mișcare, cu armele lucind în lumina rece care intra pe ferestrele înalte.

– Da-ți place să faci pe omu' bun, nu? Știi ce-i mai rău decât un nemernic? Un nemernic care se crede erou. Un om ca ăsta e-n stare de orice și mereu își găsește câte-o scuză. Am avut un ticălos fără milă care s-a făcut Rege al Nordului, și-al dracu' să fiu dacă primesc

să văd unu' și mai rău.

Schiță un gest înainte, iar Logen zvâcni îndărăt.

Auzi arcul lui Calder țăcănind iar și văzu săgeata zburând drept printre ei. Dow se încruntă spre el.

– Încerci să mă omori? O săgeată să mai tragi aiurea, și te-ai ars, auzi?

– Hai nu te mai căca pe tine și omoară-l, atunci! se răsti Calder, lăsându-și deoparte arma.

– Omoară-l! răcni și Scale, de undeva din întuneric.

– De asta mă ocup, porcule.

Dow smuci din cap spre cei doi carli de lângă ușă.

– Vă băgați și voi sau ce faceți?

Străjerii se uitară unul la altul, nu prea încântați. Apoi, porniră prin sală, cu scuturile rotunde ridicate și ochii spre Logen, înghesuindu-l către un colț.

În timp ce se retrăgea, Logen își dezveli dinții.

– Așa vreți s-o rezolvați, deci?

– Preferam să te omor cinstit. Da' dacă te omor necurat, ce-are? ridică Dow din umeri. Merge și-așa. N-am obiceiul să ofer șanse. Hai odată! Pe el!

Cei doi se apropiară, prudenți, în timp ce Dow trecea într-o parte. Logen se retrase și mai mult, încercând să se prefacă speriat, în așteptarea unei ocazii. Nu întârzie mult. Unul dintre carli veni cam prea aproape, cu scutul coborât. Alese un moment prost pentru a ridica securea, și un mod și mai prost de-a o face. Cu un scrâșnet scurt, sabia Creatorului îi reteză antebrațul, lăsându-l atârnat sub cot de o fâșie de zale. Omul se clătină înainte, trăgând șuierător aer în piept, gata să urle, în timp ce sângele-i țâșnea din ciot, împroșcând podelele. Logen îi crăpă coiful cu încă o lovitură, doborându-l în genunchi.

– Aaaaa… țipă carlul, cu sângele șiroindu-i peste față.

Ochii i se dădură peste cap și căzu pe-o parte. Celălalt sări peste trupul lui, răcnind din toți bojocii. Logen îi pară sabia, lamele frecându-se una de alta, apoi lovi scutul cu umărul, trântindu-l pe carl în fund. Nefericitul scoase un vaiet, ridicând o cizmă să se apere, iar Logen își prăvăli sabia Creatorului, pentru a-i despica laba

piciorului până la gleznă.

Acoperiți de urletul carlului se auziră niște pași repezi apropiindu-se. Logen se răsuci și îl văzu pe Dow cel Negru atacându-l, cu chipul schimonosit într-un rânjet ucigaș.

– Mori! șuieră el.

Logen se feri, în timp ce sabia trecea pe lângă el, printr-o parte, și securea prin cealaltă. Încercă să-și ia avânt cu sabia Creatorului, dar Dow era prea iute și isteț. Îl împinse cu cizma, făcându-l să-și piardă echilibrul.

– Mori, Sângerosule-Nouă!

Atacă din nou, fără milă. Logen se apleca, para, se împiedica. Oțelul lucea prin întuneric, lamele se izbeau, lovituri ucigătoare, toate.

– Mori, futu-te-n cur de diavol!

Sabia lui Dow căzu cu putere, iar Logen abia și-o întoarse pe a sa la timp ca s-o oprească. Securea apăru din senin, de jos în sus, izbi garda sabiei și o smulse din mâna amorțită a lui Logen. Acesta se mai retrase cu câțiva pași și rămase pe loc, gâfâind, cu sudoarea șiroindu-i pe gât. Sabia Creatorului zburase la câțiva pași distanță.

La mare ananghie nimerise. Mai trecuse prin altele și mai rele, nici vorbă, și rămăsese viu ca să-și cânte cântecele, dar îi era greu să-și închipuie cum avea să iasă din asta de-acum. Arătă cu capul spre sabia Creatorului, care zăcea pe podele, chiar lângă cizma lui Dow:

– Cred că n-ai chef să-i dai omului o șansă și să mă lași s-o iau pe aia, mm?

Rânjetul lui Dow se lăți mai mult ca oricând.

– Da’ cum mă cheamă, Dow cel Alb?

Desigur, Logen avea la îndemână și un pumnal. Purta mereu la el, și nu doar unul. Ochii îi săgetară de la lama crestată a sabiei lui Dow spre muchia lucitoare a securii și înapoi. Oricât de numeroase ar fi fost cuțitele, nu le puteau face față acelora două, când erau în mâinile lui Dow cel Negru. Și mai era și arcul lui Calder, care țăcănea iar, în timp ce încerca s-o încarce din nou. N-avea să rateze la nesfârșit. Carlul cu piciorul despicat se târa spre ușă, văicărindu-se, pentru a-i lăsa înăuntru și pe alții, ca să termine treaba. Dacă

rămânea pe loc și lupta, Logen era ca și mort, oricât ar fi fost el de Sângerosul-Nouă. Avea de ales între moarte și o șansă de a trăi – adică, nu avea de ales.

Odată ce știi ce ai de făcut, e mai bine s-o faci, decât să trăiești cu teama de a o face. Așa ar fi spus tatăl lui. Prin urmare, Logen se întoarse spre ferestrele înalte. Ferestrele înalte, deschise, prin care intra lumina orbitoare a soarelui și vântul rece – și o luă la goană într-acolo.

Auzi strigăte în urma lui, dar nu le dădu nicio atenție. Alergă mai departe, cu respirația șuierând, spre razele lungi de lumină care se clătinau tot mai aproape. Urcă treptele din două salturi, trecu pe lângă Scaunul lui Skarling, tot mai repede și mai repede. Bătu cu piciorul drept în podeaua platformei. Stângul călcă pe pervazul de piatră. Sări în gol, cu toată puterea care-i mai rămăsese, și pentru o clipă fu liber.

Apoi, începu să cadă. Cu viteză. Prin fața lui treceau ca fulgerul zidurile aspre, apoi peretele de stâncă – piatră cenușie, mușchi verde, pete albe de zăpadă, toate rostogolindu-se în jur.

Încet, Logen se răsuci în aer, cu membrele bălăbănindu-i-se care-ncotro, prea speriat ca să țipe. Vântul năprasnic îi vâjâia pe la urechi, îi biciuia ochii, îl trăgea de haine, îi smulgea respirația din gură. El o alesese? Nu părea o alegere prea înțeleaptă, pe moment, în timp ce se prăbușea spre râu. Dar un lucru poți să spui despre Logen Nouădegete – poți să spui că…

Apa îi veni în întâmpinare. Îl lovi dintr-o parte, ca un taur în atac, îi alungă aerul din plămâni, îi zbură mințile din cap, îl supse în adâncul rece și întunecos…